ULUSLARARASI BESTSELLER
MILLENNIUM II

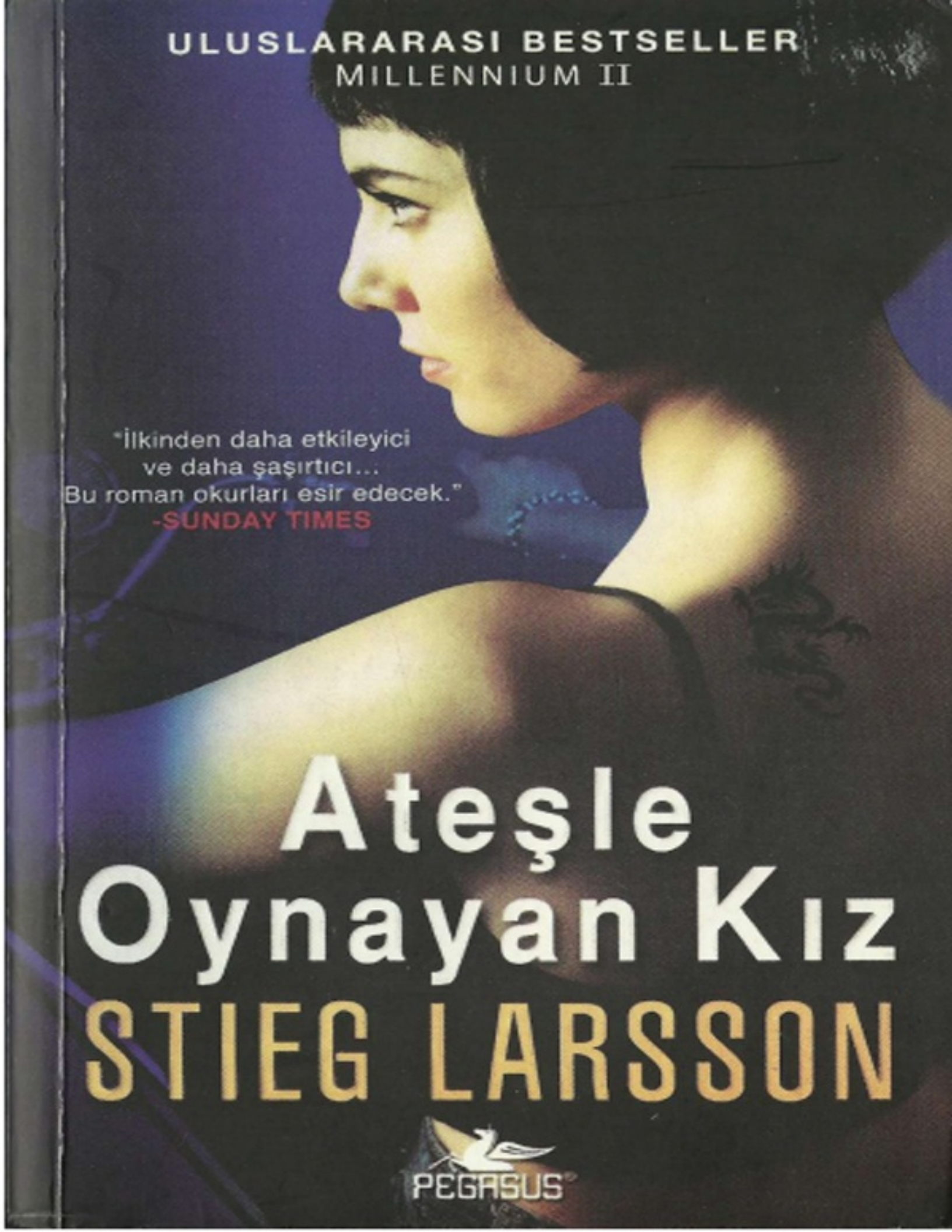

"İlkinden daha etkileyici
ve daha şaşırtıcı...
Bu roman okurları esir edecek."
-SUNDAY TIMES

Ateşle Oynayan Kız

STIEG LARSSON

PEGASUS

Pegasus Yayınlan: 262

Bestseller Roman: 91

ATEŞLE OYNAYAN KIZ

STIEG LARSSON

Özgün Adı: FLICKAN SOM LEKTE MED ELDEN

THE GIRL WHO PLAYED WITH FİRE

Yayın Yönetmeni: Özkan Özdem

Kitap Editörü: Zeynep Tür

Bilgisayar Uygulama: Meral Gök

Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası

Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.

No: 12/204-232 Topkapı/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Haziran 2010

ISBN: 978-605-4263-68-4

PEGASUS YAYINLARI © Norstedts Agency, 2006

Bu kitabın Türkçe Yayın hakları Northern Ajans aracılığıyla Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No; **12177**

PEGASUS YAYINLARI

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

STIEG LARSSON

Millennium Serisi - 2

ATEŞLE OYNAYAN KIZ

İsveççeden Çeviren:

ALİ ARDA

PEGASUS YAYINLARI

Ömer Türkeş'e katkılarından dolayı teşekkür ederiz...

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ

KISIM 1

DÜZENSİZ DENKLEMLER

1. BÖLÜM
2. BÖLÜM
3. BÖLÜM

KISIM 2

RUSYA'DAN SEVGİLERLE

4. BÖLÜM
5. BÖLÜM
6. BÖLÜM
7. BÖLÜM
8. BÖLÜM
9. BÖLÜM
10. BÖLÜM

KISIM 3

SAÇMA DENKLEMLER

11. BÖLÜM
12. BÖLÜM
13. BÖLÜM
14. BÖLÜM
15. BÖLÜM
16. BÖLÜM
17. BÖLÜM
18. BÖLÜM
19. BÖLÜM

20. BÖLÜM

KISIM 4

BİTİRİCİ DARBE

21. BÖLÜM
22. BÖLÜM
23. BÖLÜM
24. BÖLÜM
25. BÖLÜM
26. BÖLÜM
27. BÖLÜM
28. BÖLÜM
29. BÖLÜM
30. BÖLÜM
31. BÖLÜM
32. BÖLÜM

GİRİŞ

Çelik çerçeveli dar bir yatağın üzerine yatırılmış, deri kayışlarla göğsünden bağlanmıştı. Kayışlar göğüs kafesini sıkıyordu. Kolları iki yanına uzatılarak, bileklerinden yatağa kelepçelenmişti.

Artık kurtulmaya çalışmıyordu. Uyanıktı ama gözlerini kapamıştı. Zaten gözlerini açsa da fark etmezdi, kapının üzerinden sızan zayıf ışığın dışında, oda kapkaranlıktı. Ağzında kötü bir tat vardı, dişlerini fırçalamayı özlüyordu.

Kulağı ayak seslerindeydi, adamın geldiğini ancak seslerden anlayabiliyordu. Saat kaçtı, bilmiyordu. Adam, ziyaretini geciktirmiş gibiydi. Yataktaki ani bir titreşimle gözlerini açtı. Sanki binanın bir yerinde bir makine çalışıyordu. Birkaç saniye geçtikten sonra böyle bir sesi gerçekte duyup duymadığından emin olamadı.

Kafasına bir gün daha kaydetti.

Kırk üç gündür tutsaktı.

Başını çevirip yastığa sürterek burnundaki kaşıntıyı gidermeye çalıştı. Terliyordu. Oda sıcak ve boğucuydu. Üzerindeki sade geceliğin etekleri belinin altında toplanmıştı. Kalçalarını kaldırdı, orta ve işaret parmağıyla geceliğin bir kenarını kavrayabildiği kadar kavrayıp yanlara çekiştirdi. Bunu diğer tarafta da yapmaya çalıştı. Başaramadı, geceliğin etekleri hâlâ belinde toplanmış halde duruyordu. Altındaki döşek topak topaktı, rahatsızdı. Normalde hiç dert etmeyeceği küçük şeyler, dış dünyayla bütün ilişkilerinin kesildiği bu durumda gittikçe daha fazla sorun oluyordu. Kayışlar hareket etmesine imkân verecek kadar gevşekti, yan dönebiliyordu ama bu durumda bir eli geride kalıp uyuştuğu için rahat edemiyordu.

Korkmuyordu. Yalnızca bastırdığı öfkesi gittikçe artıyordu.

Başına gelecekleri düşünerek kıvranıyordu. Çaresizliğinden nefret ediyordu. Zaman öldürmek ve içinde bulunduğu durumu unutmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, bilinçaltına attığı endişesi bir yolunu bulup dışarı sızıyor, etrafını bir gaz bulutu gibi kuşatıyor, gözeneklerinden vücuduna sızan bir zehir gibi tehdit ediyordu. Bu endişeden kurtulmanın en iyi yolu ona güç veren bir şeyler hayal etmekti. Gözlerini kapayarak benzin kokusunu hatırlamaya çalıştı.

Adam penceresi açık bir arabada oturuyor. Kız arabaya doğru koşuyor. Arabanın penceresinden adamın üzerine benzin serperek bir kibrit çakıyor. Bir saniyelik bir iş. Alevler yükseliyor. Adam acılar içinde kıvranıyor, kız onun nasıl dehşet çığlıkları attığını duyuyor. Etrafı yanık etle, kömür haline gelen koltuktan yayılan, keskin bir plastik kokusu sarıyor.

Belli ki biraz uyuklamıştı, ayak seslerini duymamış ama kapı açıldığında tamamen uyanmıştı.

Odaya dolan ışık gözlerini kamaştırdı.

Adam gelmişti işte.

Uzun boyluydu. Kız onun yaşını bilmiyordu, Cüsseli biriydi, kıvırcık saçları kızıl kahverengiydi, siyah çerçeveli gözlükleri, seyrek keçi sakallı vardı. Tıraş losyonu kokuyordu.

Kız *bu kokudan nefret ediyordu.*

Adam yatağın ayakucuna dikilerek uzun süre kıza baktı. Kız onun *sessizliğinden nefret ediyordu.*

Adamın yüzü kapıdan sızan ışığın gölgesinde kalmıştı, yalnızca silueti görünüyordu. Birden konuşmaya başladı. Her sözcüğün üzerine titizlikle basan, karanlık, anlaşılır bir ses tonu vardı.

Kız onun *sesinden nefret ediyordu.*

"Bugün senin doğum günün," dedi kıza. Kutlamak için gelmişti. Sesinde ne bir düşmanlık ne de alay vardı. İfadesiz bir sesti. Kız onun gülümsediğini hissetti.

Kız *ondan nefret ediyordu.*

Adam yaklaşıp yatağın başucuna geçti. Elinin tersini kızın alnına koydu, nemliydi, parmaklarını alnında sürükleyerek saçlarına doğru götürdü/büyük ihtimalle bu bir tür dostluk göstergesiydi. Kıza doğum günü hediyesi.

Kız onun *dokunuşlarından nefret ediyordu.*

Adam onunla konuşuyordu. Kız dudaklarının hareket ettiğini görüyordu ama kulaklarını ona kapatmıştı. Dinlemek istemiyordu. Cevap vermek istemiyordu. Adam sesini yükseltti. Sanki birbirlerini anlıyorlarmış gibi konuşuyordu. Birkaç dakika sonra sustu. Kız onun bakışlarını görmezlikten geldi. Adam omuzlarını silkerek, kızı bağlayan kayışlarla uğraşmaya başladı. Göğsündeki kayışı biraz daha sıkıp yüzüne doğru eğildi.

Kız başını çevirdi, mümkün olduğu kadar ondan uzaklaşmaya çalıştı. Dizlerini çenesine doğru çekerek şiddetli bir tekme savurdu, gırtlağını hedeflemişti, böyle bir şeye hazırlıklı olan adam geriye çekildiğinden, yalnızca çenesine dokunabildi. Kız tekrar tekme atmaya çalıştı ama adam artık onun vuruş alanının dışındaydı.

Kız bacaklarını indirdi.

Yatak örtüsü yere düşmüş, kızın geceliği beline kadar sıyrılmıştı.

Adam bir süre hiçbir şey söylemeden bekledi. Sonra yatağın ucuna gidip kızın ayaklarını bağladı. Kız ayaklarını kurtarmaya çalışmış ama adam bir eliyle kızın ayak bileğini sıkıca tutup, diğer eliyle dizine bastırarak önce bir ayağını, sonra da diğer ayağını bağlamayı başarmıştı.

Kız artık bütünüyle savunmasızdı.

Adam yere düşen örtüyü alıp kızın üzerine örttü. İki dakika kadar kızı inceledi. Saklamaya çalışsa da, kız onun tahrik olduğunu hissedebiliyordu. Kamışının kalktığı, elini uzatıp kıza dokunmak istediği kesindi.

Ama yapmadı, arkasını dönüp dışarı çıkarak kapıyı kapattı. Kız kapıyı kilitlediğini duydu, aslında bu gereksizdi, bağlarından kurtulması imkânsızdı.

Bir süre kapının üzerinden sızan ışığa baktı. Sonra sağa sola hareket ederek kayışların ne kadar sağlam bağlandığını anlamaya çalıştı. Dizlerini bir parça bükebiliyordu ama o zaman kayışlar ayak bileklerini kesiyordu. Çabalamaktan vazgeçti. Hareket etmeden hiçliğe bakmaya başladı.

Gözlerini kapadı. Bir bidon benzinle bir kutu kibrit hayal etti.

Benzine bulanmış adamı görüyor, hayal ettiği kibrit kutusunu elinde hissedebiliyordu. Kutuyu salladı. Kibritlerin sesini duydu. Kutuyu açarak bir kibrit çöpü seçti. Adam kıza bir şeyler söylüyordu, kız aldırmadı, kulaklarını ona kapadı. Kibrit çöpünü kutunun eczalı kısmına sürterken adamın yüz ifadesinin ne hal aldığına baktı. Kutuya sürtünen kibrit çöpünün sesini duydu, kükürt kokusunu aldı. Sanki bir şimşek çakmıştı. Parlayan alevleri gördü.

Gülümsedi, güçlenmişti.

O gece on üçüncü yaş günüydü.

KISIM 1

DÜZENSİZ DENKLEMLER

16-20 ARALIK

Denklemler, bilinmeyenlerinin en yüksek katsayılarına göre sınıflandırılır. Eğer bu bir ise, birinci dereceden denklem denir. İki ise ikinci dereceden denklem olur ve böyle gider. Birden yüksek dereceli bilinmeyeni olan denklemlerde çok çeşitli değerler çözüm olabilir. Bu değerlere kök denir.

Birinci derece denklem (lineer ya da doğrusal denklem):

$3x9 = 0$ (kök: $x = 3$)

1. BÖLÜM

16 ARALIK, PERŞEMBE-17 ARALIK, CUMA

Lisbeth Salander güneş gözlüğünü burnunun ucuna indirdi, güneşten kamaşan gözlerini kısarak, otelin yan kapısından çıkıp havuzun kenarındaki yeşil beyaz çizgili plaj sandalyelerine yürüyen kadına baktı. 32 numaralı odada kalan kadın, gözlerini yere dikmişti, adımları kararsızdı.

Salander daha önce onu uzaktan, şöyle bir görmüş, yaşını otuz beş diye tahmin etmişti ama görüntüsüne bakarak yirmi beşten elliye kadar tahmin yürütebilirdi. Omuzlarına kadar dökülen saçları kahverengi, yüzü ovaldı. Kadın dergilerindeki iç çamaşırı mankenlerine benzer bir vücudu vardı. Sandaletleri ve bikinisi siyahtı, güneş gözlüğü biraz mora çalıyordu. Amerikalıydı, güneyli aksanıyla konuşuyordu. Ella Carmichael'in barındaki barmene işaret etmeden önce sarı şapkasını çıkartıp, oturduğu plaj sandalyesinin yanına attı.

Lisbeth Salander elindeki kitabı dizine koydu, kahvesinden bir yudum alıp sigara paketine uzandı. Bakışlarını ufka yöneltti. Havuzun yanındaki terastaydı. Oturduğu yerden, oteli çevreleyen duvarların önünde yükselen ormangülleriyle palmiyelerin arasından bir parça deniz görülüyordu. Kuzeye, Saint Lucia'ya ya da Dominik'e doğru giden bir yelkenli, daha uzakta, güneye, büyük ihtimal Guyana veya komşu ülkelerden birine giden büyük bir yük gemisi vardı. Öğle sıcağına karşı koymaya çalışan hafif esintiye rağmen, Salander'in alnından kaşlarına ter süzülüyordu. Güneşte kızarmayı sevmiyor, günlerini daha çok gölgede geçiriyordu. Buna rağmen teni çikolata gibi olmuştu. Üzerinde haki bir şortla, siyah bir bluz vardı. Barın yanındaki hoparlörden yayılan tuhaf, metalik davul seslerini dinledi. Müziğe hiçbir zaman ilgi duymayan Salander, Sven-Ingvars ile Nick Cave'i birbirinden ayıramazdı ama şimdi bu davul sesine bayılmıştı. Benzin bidonundan müzik aleti yapılması inanılmaz bir şeydi, daha da inanılmazı bu bidondan, başka hiçbir şeye benzemeyen, tuhaf bir sesin çıkmasıydı. Bu çok büyüleyiciydi.

Birden, bir huzursuzluk hissiyle bakışlarını, şimdi portakal rengi bir şey içen kadına çevirdi.

Kadınla bir alıp veremediği yoktu. Yalnızca burada niçin kaldığım merak ediyordu. Dört gecedir, çiftin buraya geldiği günden beri, hemen yanındaki odada yaşanan şiddetli kavga seslerini dinliyordu. Ağlamalar, bağırmalar, fısıltılar ve bazen de tokat sesleri duymuştu. Bu tokatları atan adam büyük ihtimal kadının kocasıydı kırk yaşlarındaydı. Eski stil ortadan ayırdığı, düz siyah saçları vardı, sanki iş icabı Grenada'daydı. Salander'in onun ne iş yaptığına dair bir fikri yoktu ama adam her sabah grand tuvalet giyiniyor, otelin barında kahve içtikten sonra, çantası elinde bir taksiye binip gidiyordu.

Öğlen geç saatlerde otele dönüyor, yüzüyor ve havuzun başında oturan karısına eşlik ediyordu. Baş başa uzun süre yemek yemelerine bakan biri aşk dolu bir birlikteliklerinin olduğunu düşünebilirdi. Kadın, belki içkiyi bir ya da iki kadeh fazla kaçırıyordu ama dikkat çekecek kadar sarhoş olmuyordu.

Salander'in kaldığı odanın yanında kavga, hiç sekmeden akşamın on-onbirinde başlıyordu. Tam da Lisbeth'in matematiğin gizlerini konu edinen bir kitabı eline alıp uzandığı saatlerde. Ortada şiddetli bir dayak yoktu. Lisbeth'in duvarın bu tarafından anlayabildiği kadarıyla sinir bozucu, yapışkan bir kavgaydı. Geçen gece merakını yenemeyip balkona çıkmış, çiftin kaldığı odanın açık duran balkon kapısından gelen sesleri dinleyerek kavganın nedenini anlamaya çalışmıştı. Adam bir saat boyunca odada ileri geri dolaşmış, alçağın teki olduğunu, kadınla yaşamayı hak etmediğini itiraf etmişti. Kadına ısrarla, benim bir düzenbaz olduğumu kabul et, demişti. Kadın bunu reddetmiş, hayır demiş, onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Adam kadını sarsarak ısrarını sürdürmüş ve en sonunda istediği cevabı almıştı: *Evet sen bir düzenbazsın.* Bunun üzerine adam, kadına zorla söylettirdiği bu sözleri yeni bir saldırı için kullanmış, kadının yaşam tarzı ve karakterini suçlamaya başlamıştı: "Sen bir orospusun." Eğer bu sözcük Salander'e karşı sarf edilse hiç tereddüt etmeden ağzının payını verirdi. Ama neyse ki böyle bir şey söz konusu değildi, yani kişisel bir sorun yapmasına gerek yoktu. Yine de bir biçimde müdahale edip etmemekte, kararsız kalmıştı.

Lisbeth adamın hınç dolu konuşmalarını bir tokat sesi duyana kadar şaşkınlıkla dinlemişti. Tam koridora çıkıp kapılarını tekmelemeye karar vermişti ki sesler kesilivermişti.

Şimdi havuzun başındaki kadını incelerken omzunda mor bir leke, kalçasında ise bir sıyrık gördü. Bunların dışında dikkat çekici bir şey yoktu.

Lisbeth dokuz ay önce, Roma'nın Leonardo da Vinci Havaalanında beklerken bir koltukta bulduğu *Popular Science* dergisini okumuş ve birden, sferik astronomiye karşı ilgi duymaya başlamıştı. İçgüdüleri onu Roma'daki üniversite kitabevine götürmüş, bu konuyu işleyen önemli birkaç kitap satın almıştı. Ama epeyce güç bir konu olan sferik astronomiyi anlayabilmesi için matematiğin gizemli derinliklerine dalması gerekiyordu. Son aylarda yaptığı seyahatlerde, kaldığı şehirlerin üniversite kitapçılarına uğrayarak konuya ilişkin yeni kitaplar edinmişti.

Aldığı kitapların çoğunun paketlerini bile açmıyordu, okuduklarını da herhangi bir sistemden yoksun ve belirli bir amaca yönelmeden, öylesine okuyordu. Miami'deki üniversite kitabevinden L.C. Parnault'nun *Dimensions in Mathematics* (Harvard University, 1999) adlı kitabını alana kadar böyle devam etti. Bu kitabı Florida Keys'e gitmeden ve Karayip Adaları'nda dolaşmaya başlamadan hemen önce bulmuştu.

Guadeloupe (iğrenç bir çöplükte iki gece), Dominik (eğlenceli ve sakin beş gün), Barbados (kendisini çok kötü hissettiği bir Amerikan otelinde bir gün) ve Santa Lucia (dokuz gün) adalarını dolaşmıştı. Eğer kaldığı otelin barını işgal eden mankafa gençlerden biriyle dalaşmasa, Santa Lucia'da daha fazla kalabilirdi. Ama en sonunda sabrı taşmış, adamın başına bir tuğla geçirdikten sonra hesabı ödeyerek otelden ayrılıp, Grenada'nın başkenti St. George'a giden bir gemiye binmişti. Gemiden inene kadar, Grenada diye bir ülkenin varlığından habersizdi.

Grenada'ya bir kasım sabahı saat on civarında ayak bastığında, tropik bir yağmur yağıyordu. *The Carabian Traveller'dan* öğrendiğine göre Grenada bir baharat adasıydı. Dünyanın en büyük Hindistan cevizi üretimi bu adada yapılıyordu. Adanın nüfusu 120.000'di ama Kanada, ABD ve İngiltere'de yaşayan, yaklaşık 200.000 Grenadalı vardı. Bu da, adadaki iş imkânları hakkında açık bir fikir veriyordu. Bütün bir ada, sönmüş bir volkanın, Grand Etang'ın etrafındaki dağlık bir araziden ibaretti.

Grenada halkı, Fransız devriminden etkilenerek, Julian Fedon adında azat edilmiş bir kölenin öncülüğünde, 1795'te ayaklanmıştı. Adaya çıkan İngiliz askerleri, ayaklanan yerli halkı kesip biçerken, ayaklanmacılara destek veren az sayıda yoksul beyaza da acımamıştı. Ayaklanma bastırılmış ama bir türlü ele geçirilemeyen Fedon, Grand Etang dağlık bölgesine çekilerek, halkın gözünde, Robin Hood benzeri bir kahramana dönüşmüştü.

Bundan iki yüz yıl kadar sonra, avukat Maurice Bishop öncülüğünde bir devrimci ayaklanma daha yaşanmıştı. Turist rehberine göre Bishop, Küba ve Nikaragua'daki komünist diktatörlüklelerin kışkırtmasıyla ayaklanmıştı. Ama Lisbeth adadaki ilk günlerinde, evini kiraladığı Philip Campbell'dan -bu adam öğretmen, kütüphaneci ve aynı zamanda Baptist vaiziydi- bambaşka bir öykü dinlemişti. Bishop çok sevilen bir liderdi, kafasını UFO'lara takıp, uçan daireleri yakalamak için oldukça zayıf ulusal bütçeden hatırı sayılır bir harcama yapan manyak bir diktatörü devirmişti. Ekonomik eşitliği sağlamak için çabalayan Bishop, 1983 yılında öldürülmeden önce, cinsiyetler arası eşitliği sağlayan bir anayasanın da öncülüğünü yapmıştı.

Bishop öldürüldükten sonra, aralarında dışişleri bakanı, kadın hakları bakanı ve sendika liderlerinin de olduğu 120 kişi daha katledilmiş, hemen arkasından da, ABD Grenada'yı işgal etmişti, işgalden sonra, işsizlik oranı yüzde altıdan yüzde ellilere fırlamış, ülkenin en önemli gelir kaynağı kokain ticareti olmuştu. Turist rehberinden yazılanları duyduğunda başını iki yana sallayan Campbell, tehlikeli yerleri sayarak, karanlık bastıktan sonra eğer soyulmak istemiyorsa buralardan uzak durmasını öğütledi Lisbeth'e. Ayrıca dikkat etmesi gereken kişiler de vardı.

Genelde bu tür öğütler Lisbeth'in bir kulağından girer diğerinden çıkardı. Ama şimdi bu öğütlere gerek bile yoktu. Saint George'un güneyindeki Grand Anse Beach'e daha ilk görüşte vurulduğundan Grenada'nın karanlık yerlerinden uzak duruyordu. On kilometre uzunluğundaki bu kumsalda yalnız başına saatlerce yürüyebilirdi. Grand Anse yakınlarındaki Amerikan otellerinden birinde, Keys'te, oda kiralamıştı. Orada kaldığı yedi hafta boyunca kumsalda yürümüş, bol bol, tadı frenküzümüne benzeyen chinup yemişti.

Henüz turizm mevsimi olmadığından otelin ancak üçte biri doluydu. Huzurunu bozan ve matematik öğrenimini aksatan tek şey komşu odada baş gösteren terördü.

Mikael Blomkvist:, Lisbeth Salander'in Lundagatan'daki dairesinin zilini çaldı. Kapının açılmasını beklemiyordu ama ayda bir kez, belki bulurum umuduyla, Lisbeth'in kapısını yoklamayı alışkanlık haline getirmişti. Kapıdaki posta deliğinin kapağını iterek içeri baktı, bir sürü reklam broşürü

yığılmıştı. Saat akşamın onuydu, karanlık nedeniyle, son gördüğünden bu yana posta yığınında bir şey değişip değişmediğini çıkartamadı.

Merdivenlerde bir süre kararsızlıkla bekledikten sonra, öfkeli ve dargın bir halde binadan ayrıldı. Ağır adımlarla Bellmansgatan'daki dairesine döndü. Kahve suyu koyduktan sonra, akşam gazetelerine göz atarak televizyon haberlerini beklemeye başladı. Keyfi yoktu, Lisbeth'in hangi cehenneme gittiğini merak ediyordu. Bir parça endişeliydi de, belki bininci defa kendi kendine neler olduğunu sormuş, ancak bir cevap bulamamıştı.

Bir yıl önce, Noel tatilinde, Lisbeth'i Sandhamn'daki yazlığına davet etmişti. Orada uzun yürüyüşlere çıkmışlar, başlarından geçen dramatik olaylar üzerine sakince tartışmışlardı. O zamanlar Mikael daha sonra hayatının en önemli krizi diye adlandıracağı bir sorunla boğuşuyordu. İftiradan hüküm giymiş, birkaç ayını cezaevinde geçirmiş, gazetecilik kariyerinin dibine vurmuş ve yayın yönetmenliği görevinden istifa ederek kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp *Millennium* dergisinden ayrılmıştı. Ama birden her şey değişmişti. Önde gelen sanayi patronlarından Henrik Vanger'in biyografisini yazma görevini üstlenmiş bunu bir çeşit bol kazançlı terapi gibi kabullenmişti ne var ki bu görev umutsuz bir seri katil avına dönüşmüştü.

İşte bu av sırasında tanışmıştı Lisbeth Salander'le. Bunları düşünürken, sol kulağının hemen altındaki, o günlerden kalan yara izine gitti eli. Lisbeth yalnızca katilin izini sürmesine yardım etmemiş, kelimenin tam anlamıyla hayatını da kurtarmıştı.

Lisbeth, olağanüstü yetenekleriyle Mikael'i defalarca şaşırtmıştı; fotografik bir belleğe sahip olmasının yanı sıra, bir bilgisayar dahisiydi de. Mikael bilgisayar konusunda kendisini yetenekli sayardı ama Lisbeth bilgisayarı sanki şeytanla işbirliği yapmış gibi kullanabiliyordu. Çok geçmeden, onun dünyanın sayılı *hacker*'larından biri olduğunu öğrenecekti Mikael. Kendilerini *hackerlığa* adamış uluslararası özel bir grup için bir tür efsaneydi. *Wasp* takma adıyla ünlenmişti.

Lisbeth'in, başkalarının bilgisayarlarında canının istediği gibi dolaşabilme yeteneği sayesinde elde ettiği belgelerle, Wennerström olayında aldığı yenilgiyi zafere çevirebilmişti Mikael. Polis akademilerinde finansal suçların araştırılmasına örnek gösterilen bu atlatma haber sayesinde, TV oturumlarının en çok aranan konukları arasına katılmıştı.

Patlattığı bu haber, bir yıl önce, onu fazlasıyla tatmin etmişti. Hem gazetecilik kariyerini kurtarmış, hem de intikam almıştı. Ama bu keyif uzun süre devam etmeyecekti. Daha birkaç hafta geçmeden hem gazetecilerin hem de mali polisin, haber kaynağı konusunda ardı arkası kesilmeyen sorularına muhatap olacaktı. *Üzgünüm ama haber kaynağım hakkında konuşmak istemiyorum.* İngilizce yayınlanan *Azerbaijan Times*'in muhabirinin, yalnızca bu aptal soruyu sormak için onca yol kat etmesiyle iyice çileden çıkan Mikael, röportajları minimum seviyeye indirmiş, son aylarda kendisini telefonla arayıp ikna eden *TV4'ün* kadın muhabiri dışında kimsenin sorularını cevaplamamıştı. Bu da soruşturmanın yeni bir yön alması vesilesiyle gerçekleşmişti.

Mikael'in TV4'ün muhabirine ayrıcalık tanımasının bir nedeni vardı. Habere hak ettiği değeri veren ilk muhabirdi. Eğer bu kadın, *Millennium*'un yayınladığı belgelere akşam haberlerinde yer vermeseydi, belki de istedikleri etkiyi elde edemeyeceklerdi. Mikael'in daha sonra öğrendiğine göre, habere geniş yer ayırmaya ikna etmek için, *TV4'ün* yayın kuruluyla bir hayli didişmesi gerekmişti. Hiç kimse *Millennium*'un "soytarısına" şöhret kazandırmak istemiyordu. Kanalın avukatlarının bu habere

izin verip vermeyecekleri haber saatine kadar belirsizdi. Yaşlı meslektaşlarından çoğu, başparmaklarını aşağı çevirerek yanlış yaptığı, bu haberle kariyerini sona erdireceği uyarısını yapmıştı. Ama bu kadın sağlam durmuş, haberi yayınlayarak yılın habercilik olayına katkıda bulunmuştu.

Haberin yayınlandığı ilk hafta, gelişmeleri yakından takip etmişti. Aslına bakılırsa bu haberle yakından ilgilenen tek muhabir de oydu. Mikael'in gözlemlerine göre ancak yılbaşından bir hafta kadar önce, haber yeni bir boyut kazandıktan sonra erkek muhabirler de işe el atmışlardı. Dedikodulara göre yılbaşında, bu tür önemli bir haberi ancak çok tecrübeli ekonomi muhabirlerinin izleyebileceği gerekçesiyle kadını ekarte etmişlerdi. Bu tür büyük öyküler Gotland'dan, Bergslagen'den ya da hangi cehennemden gelirse gelsin bir yeniyetmenin harcı değildi. İşte bu nedenle *TV4'ten* arayıp da yorum istediklerinde Mikael, soruları bu kadın muhabirin sorması kaydıyla cevap vereceğini söylemişti. Somurtkan bir sessizlikle geçen birkaç günün sonunda TV4'ün efendileri diz çökmüşlerdi.

Lisbeth Salander'in hayatından çıkmasıyla, Mikael'in Wennerström olayına duyduğu ilgi azalmıştı. Lisbeth'in niçin böyle yaptığım hâlâ anlayamıyordu.

En son Noel akşamından iki gün sonra görüşmüşlerdi. Yılbaşından bir gün önce, akşamın geç bir saatinde Mikael onu telefonla aramış ama cevap alamamıştı.

Yılbaşı akşamı gidip iki defa kapısını çaldığında da, kapı açılmamıştı. İlk seferinde dairede ışık yanarken, ikincisinde sönüktü. Yeni yılın ilk gün bir kez daha şansını denemişti ama sonuç alamamıştı. Telefon açtığı her seferinde de aboneye ulaşılamıyor mesajını alıyordu.

İzleyen günlerde onu iki defa görmüştü. Telefonlarına cevap alamayınca, ocak ayı başlarında, gidip Lisbeth'in kapısının önündeki merdivenlere oturmuş, yanında getirdiği kitabı okuyarak dört saat beklemişti. Saat akşamın on birine yaklaşırken, kahverengi bir karton kutuyla çıkagelen Lisbeth, Mikael'i fark eder etmez durmuş, "Merhaba Lisbeth." diyen Mikael'i şefkat ve dostluktan uzak bir ifadeyle bir süre süzdükten sonra yanından geçip anahtarını kapının kilidine sokmuştu.

"Bir fincan kahve ikram eder misin?" diye sormuştu Mikael.

Lisbeth yüzünü ona dönmüş, "Defol. Seni bir daha görmek istemiyorum." diye tıslamıştı.

Arkasından da neye uğradığını şaşıran Mikael'in yüzüne kapıyı kapayarak içeriden kilitlemişti.

Bundan üç gün sonra bir kez daha karşılaşmışlardı. Mikael, Slussen'den T-central'a gidiyordu. Tren Gamla Stan'da durduğunda peronda bekleyen Lisbeth'i görmüştü, yalnızca iki metre uzağındaydı. Onu tam trenin kapıları kapanırken fark etmişti. Sanki boşluğa bakarmış gibi beş saniye Mikael'e bakan Lisbeth, arkasını dönüp yürümüş, tren hareket ettiğinde görüş alanından çıkmıştı.

Mesaj çok açıktı; Lisbeth, Mikael Blomkvist'le görüşmek istemiyordu. Onu tıpkı bilgisayarından bir dosyayı silip atar gibi, hiçbir açıklamaya gerek duymadan hayatından silip atmıştı. Daha sonra da telefon numarasını değiştirmiş, Mikael'in gönderdiği maillere hiç cevap vermemişti.

Derin bir iç çeken Mikael televizyonu kapattı, gidip pencerenin önünde dikilerek dışarıya bakmaya başladı.

Nerede yanlış yaptığını düşünüyordu. İnat edip, Lisbeth'in kapısını bu kadar sık çalmakla hata mı etmişti? Bir kadın onu görmek istemediğini sezdirdiğinde hiç ısrar etmez, o ilişkiye hemen son verirdi. Onun gözünde birinin kararına saygı göstermemekle, o kişinin kendisine saygısızlık aynı şeydi.

Lisbeth'le sevişmişlerdi. Lisbeth'in isteğiyle başlayan cinsel ilişkileri altı ay sürmüştü. Lisbeth bu ilişkiyi, başladığı gibi bitirmek istiyorduysa, Mikael'in bir diyeceği yoktu. Bu onun sorunuydu. Eski erkek arkadaş rolünü üstlenmek eğer çoktan bu pozisyona düşmediyse Mikael için dert değildi. Onu şaşırtan Lisbeth'in ondan birdenbire uzaklaşmasıydı. Lisbeth'e âşık değildi çok farklı iki insandılar ama ondan hoşlanıyordu ve bu problem, kızın yokluğu içini acıtıyordu. Arkadaşlıklarının karşılıklı olduğunu düşünmüştü. Kısacası, kendini aptal gibi hissediyordu.

Pencerenin önünde uzun süre dikildi. En sonunda kesin bir karar verdi.

Eğer Lisbeth Salander, metroda karşılaştıklarında olduğu gibi, bir selamı bile esirgeyecek kadar Mikael'den uzaklaştıysa arkadaşlıkları derin yara almış demekti ve bu yara iyileştirilemezdi. Bundan böyle onunla ilişkiye geçmeye çalışmayacaktı.

Lisbeth Salander kol saatine baktı, on buçuğa geliyordu. Hiç hareket etmeden gölgede oturmasına rağmen ter içinde kalmıştı. Üç uzun satıra sığan matematik formülünü belleğine kaydettikten sonra *Dimensions in Mathematics* kitabını kapattı, masada duran oda anahtarıyla sigara paketini alarak kalktı.

Odası iki katlı otelin ikinci katındaydı. Elbiselerini çıkartıp duşa girdi.

Tavanın hemen altında yirmi santim uzunluğunda bir kertenkele kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Lisbeth de aynı şekilde karşılık verdi ama hayvanı ürkütecek bir şey yapmadı. Adanın her tarafında kertenkeleler vardı, pencerelerden, kapı altlarından ya da banyodaki havalandırma deliklerinden odalara dalıyorlardı. Kendisini rahat bıraktıkları sürece Lisbeth'in bir itirazı yoktu. Su soğuktu ama öyle buz gibi de değildi. Serinleyene kadar beş dakika duşun altında kaldı.

Duştan çıkıp odaya girdiğinde gardırop aynasının karşısına geçip çıplak bedenini inceledi. Hâlâ 1.50 boyunda ve 40 kilo civarındaydı. Buna karşı yapabileceği bir şey yoktu. Kolları, bacakları ve minik elleri oyuncak bebeklerinkine benziyordu, kalçalarıysa neredeyse yoktu.

Ama şimdi memeleri vardı.

Eskiden memeleri, sanki buluğ çağına yeni girmiş bir kız çocuğununki gibi minikti, düzdü. Yani gülünç durumdaydılar, çıplak görünmekten kaçınmasının nedeni de buydu.

Ama şimdi durum farklıydı. Bomba gibi değillerse de (çöp gibi bedeninde komik duracağından fazla büyüttürmek istememişti) orta boy, yuvarlak ve dolgunlardı. Temkinle ve makul ölçülerde büyütülmüşlerdi. Ama yine de, hem görüntü hem de kendine duyduğu güven açısından, önemli bir değişiklikti.

Yeni göğüsleri forma girene kadar Cenova'nın dışında bir klinikte beş hafta geçirmişti. Bu iş için Avrupa'nın en ünlü kliniğini ve doktorunu seçmişti. Doktoru Allessandra Perrini'ye göre karizmatik,

çetin ceviz bir kadındı Lisbeth'in göğüsleri aşırı derecede küçük kalmıştı, dolayısıyla tıbbi nedenlerle de büyütülmeliydiler.

Acılı bir nekahet dönemi geçirmişti Lisbeth, ama göğüsleri şimdi doğal ve göze hoş görünüyordu, ameliyat yaraları da neredeyse fark edilmiyordu. Kararından bir an bile pişmanlık duymamıştı. Sonuçtan memnundu. Ameliyatın üzerinden altı ay geçse de, aynanın karşısında göğüslerine bakarken hâlâ keyifleniyor, morali yükseliyordu.

Cenova'daki klinikte dokuz dövmesinden birini de sildirmişti; boynunun sol tarafındaki, iki buçuk santimetrelik arı dövmesini. Dövmelerini, özellikle de sol kürek kemiğindeki ejderha dövmesini seviyordu ama yine de arı dövmesinden kurtulmak işlemişti. Bu dövme görünür bir yerdeydi, eşkâline ilişkin kolay bir ipucuydu. Lisbeth Salander kolay tarif edilebilsin istemiyordu. Arı dövmesi lazerle silinmişti, parmağını boynuna dokundurduğunda ondan geriye kalan izi hissedebiliyordu. Ancak güneş yanığı boynunda, bir parça daha açık duran izi fark edebilmek için dikkatle bakmak gerekti, ilk bakışta ayırt edilemezdi. Cenova seyahati ona 190.000 krona patlamıştı.

Şimdiki ekonomik durumu göz önüne alındığında, önemli bir miktar değildi.

Aynanın önünde düş kurmayı bıraktı, kilotunu ve sutyenini giydi. Cenova'daki klinikten ayrıldıktan iki gün sonra, yirmi beş yıllık hayatında ilk defa kadın iç çamaşırları satan bir butiğe girmiş, daha önce hiç ihtiyaç duymadığı giysiler almıştı. Şimdi, yirmi altısına basarken sutyen kullanmaya başlamıştı, bundan zevk de alıyordu.

Ayağına bir kot pantolon, üzerine de göğsünde *consider this a fair warning* yazan bir tişört giydi. Sandaletlerini giyip, güneş şapkasını da başına geçirdikten sonra, omzuna da siyah naylon bir çanta asarak odadan çıktı.

Lobiden geçerken resepsiyonun önüne birikmiş küçük bir grup müşterinin endişeyle konuştuklarını duydu. Adımlarını yavaşlatıp, kulaklarını dikti.

Siyah elbiseli bir kadın sesini yükselterek Avrupa aksanıyla, *"Just how dangereous is she?"* diye sordu. Lisbeth, on gün önce Londra'dan gelirken aynı uçağı paylaştıkları bu kadını tanıdı.

Lisbeth'i her zaman sıcak bir gülümsemeyle selamlayan resepsiyon görevlisi Freddie McBain de endişeli gibiydi. Ama bunu saklamaya çalışarak, bütün müşterilere gerekli talimatların verileceğini, bu talimatlara harfi harfine uyulması durumunda endişelenmemeleri gerektiğini söyledi. Bu açıklama bir soru yağmuruyla karşılaştı.

Lisbeth kaşlarını çatarak bara yöneldi, tezgâhın arkasında duran Ella Carmichael'a resepsiyonun önündeki kadınları işaret ederek, "Sorun ne?" diye sordu.

"Mathilda bizi ziyaret edecekmiş."

"Mathilda?"

"Birkaç hafta önce Brezilya açıklarında kopan bir kasırga, bu sabah Surinam'ın başkenti Paramaribo'dan geçmiş. Şimdi hangi yöne döneceği kesin değil. Büyük ihtimal kuzeye, ABD'ye yönelecek. Ama eğer batı kıyılarından devam ederse, Grenada ve Trinidad'dan geçer. Yani buralar biraz rüzgârlı olur."

"Kasırga mevsiminin geçtiğini sanıyordum."

"Aslında geçti. Genellikle eylül, ekim aylarında kopar. Ama artık mevsimler birbirine karıştı, şu sera etkisi, ne zaman ne olacağını bilemiyorsunuz."

"Peki, şu Mathilda ne zaman teşrif edecek?"

"Çok geçmeden."

"Benim bir şey yapmam gerekiyor mu?"

"Lisbeth, kasırgalar çocuk oyuncağı değiller. 1970'de kopan bir kasırga Grenada'da korkunç bir tahribata yol açmıştı. Ben o zamanlar 11 yaşımdaydım, Grenville taraflarına düşen, Grand Etang köyündeydik, o geceyi asla unutmayacağım."

"Hmmm"

"Ama o kadar endişelenme. Yalnızca cumartesi günü otelden pek uzaklaşma. Değerli eşyalarını bir çantaya koy, sığınağa koşun talimatını duyduğunda da yanına almayı unutma. Hepsi bu."

"İyi."

"Bir şey içmek ister misin?"

"Hayır."

Lisbeth Salander hiçbir şey demeden bardan ayrıldı. Ella Carcmichael yorgun bir gülümsemeyle izledi onu. Bu tuhaf kızın yabansı davranışlarına alışması birkaç haftasını almıştı. Lisbeth'in bu davranışı kibirden değildi, yalnızca çok değişik biriydi.

İçtiklerinin parasını sızlanmadan öder, sarhoş olmaz, kendi başına takılır ve kavga etmezdi.

Grenada'da ulaşım genelde fantastik figürlerle dekore edilmiş otobüslerle sağlanıyordu. Bu otobüslerin ne belirli bir hareket saati ne de herhangi bir kuralı vardı. Ancak, yalnızca gündüz çalışıyorlardı. Karanlık bastıktan sonra kendinize ait bir otomobiliniz yoksa bir yerden bir yere gitmek hemen hemen imkânsızdı.

Saint George'a giden bu otobüslerden biri önünde durduğunda, yalnızca birkaç dakika beklediği için şanslı sayılırdı Lisbeth. Otobüs şoförü bir Rasta'ydı, otobüsün teybinden *No Women No Cry* şarkısı yükseliyordu. Sesi de epeyce açıktı. Kulaklarını tıkayan Lisbeth Salander, otobüs ücretini ödedikten sonra şişman, saçları ağarmış bir kadınla, üniformalı iki öğrencinin arasına sıkışarak oturdu.

Saint George, The Carenage denilen U şeklindeki bir körfezdeydi. Limanın çevresinde yükselen dik tepelerin üzerinde, sömürgecilik döneminden kalma binalar, evler ve bir de kale vardı. Fort Rubert denilen bu kale burun boyunca uzanan dik kayalığın tamamını kaplıyordu.

Saint George, labirent gibi girintili çıkıntılı dar sokaklarıyla çok sıkışık bir yerleşim yeriydi. Evlerin tamamı tepelerdeydi, şehrin kuzey ucundaki kriket sahasıyla, hipodromun dışında neredeyse

düz bir alan yoktu.

Lisbeth limanın merkezinde otobüsten indi, dik bir bayırın tepesindeki *Maclntyre's Electronics'e* kadar yürüdü. Grenada'da satılan ürünlerin çok büyük bir bölümü ABD ya da İngiltere menşeliydi ve her yerdekinden iki kat daha pahalıydı ama hiç değilse bu mağazada havalandırma sistemi vardı.

Apple PowerBook'u için (G4 titanyum, 43 ekran) ısmarladığı yedek bataryalar nihayet gelmişti. Miami'deyken, elektronik postalarını okumak için bir Palm PDA almıştı. Bu el bilgisayarını katlayıp naylon çantasında taşıdığından, PowerBook'unu yanında sürüklemesi gerekmeyecekti. Ancak 43 ekranla karşılaştırıldığında çok sefil bir şeydi. Üstelik orijinal bataryasının kapasitesi kısa sürede düştüğünden, yarım saatte tekrar yüklenmesi gerekiyordu. Bu da havuzun yanındaki terasta çalışırken tam bir işkenceydi, zira diğer birçok şey gibi elektrik de Grenada'da kolay ulaşılır nimetlerden değildi. Orada bulunduğu sürece elektrikler iki defa kesilmiş, uzun süre de gelmemişti. Lisbeth, *Wasp Enterprises* adına çıkartılmış kredi kartıyla ödeme yaptı, bataryaları çantasına koyarak dışarı çıktı. Kavurucu bir öğle sıcağı vardı.

Barclays Bankası'na uğradı, 300 dolar çekti. Sonra bir mağazaya girip birkaç havuç, altı mango ve bir buçuk litrelik maden suyu satın aldı. Omzuna astığı naylon çanta iyice ağırlaşmıştı. Limana geldiğinde acıkmış ve susamıştı. Önce *The Nutmeg'e ot*urmayı düşündü ama restoranın girişinde kuyruk vardı. Limanın en uzak köşesindeki *Turtleback'e* gitti, verandaya oturup kalamar, kızarmış patates ve bir şişe de yerel bira *Carib* ısmarladı. Masaya bırakılmış *Grenadian Voice* gazetesini açtı, iki dakikada okuyup bitirdi. İlgisini çeken tek makale Mathilda Kasırgası'nın muhtemel ziyareti üzerineydi. Makalenin hemen yanında, daha önceki kasırganın geride bıraktıklarını hatırlatmak üzere, yerle bir olmuş bir ev fotoğrafı vardı.

Gazeteyi katlayıp bir kenara koydu, şişeden bir yudum bira içti. 32 numaralı odada kalan adam bardan verandaya çıktığında, Lisbeth sandalyenin arkalığına yaslanıp adamı göz hapsine aldı. Adamın bir elinde kahverengi bir el çantası, diğerinde kocaman bir kola bardağı vardı. İlgisiz bir ifadeyle Lisbeth'i süzüp, verandanın öteki ucuna oturdu, gözlerini suya dikti.

Lisbeth yandan gördüğü adamı incelemeye başladı. Sanki orada değil gibiydi, birden bardağını kaldırıp kocaman üç yudum içene kadar yedi dakika hiç hareket etmemişti. Bardağı masaya koyup, gözünü tekrar suya dikti. Bir süre sonra Lisbeth çantasını açarak, *Dimensions in Mathematics* kitabını çıkarttı.

Lisbeth yapbozlardan ve bulmacalardan hayatı boyunca hep hoşlanmıştı. Annesi ona zekâ küpünü verdiğinde henüz dokuz yaşındaydı. Bu, mantığını kullanma yeteneği için zorunlu bir sınav olmuş, nasıl çalıştığını öğrenene kadar kırk dakika uğraşmıştı. Daha sonrası onun için çocuk oyuncağıydı artık. Günlük gazetelerin zekâ ölçen sorularını yanlış cevapladığı vaki değildi; tuhaf biçimlenmiş beş figür serisindeki altıncı figür nasıl olmalı? Cevap onun için apaçıktı.

Toplama ve çıkarmayı daha ilkokul birinci sınıfta öğrenmişti. Bunları çarpma, bölme ve geometri izlemişti. Bir restoranda yedikleri yemeklerin ederini toplayabiliyor, fatura yazabiliyor, belirli bir hız ve açıda ateşlenen bir top mermisinin ne kadar uzağa düşeceğini hesaplayabiliyordu. Bunlar onun için işten bile değildi. Ancak *Popular Science* dergisinde yayınlanan makaleyi okuyana kadar matematiğe

hiç mi hiç ilgi duymadığı gibi, kerrat cetvelinin de matematikle ilgili bir şey olduğunu düşünmemişti. Kerrat cetveli onun için okulda yalnızca bir öğle sonrasını harcayarak ezberlediği bir şeydi, öğretmeninin bir yıl boyunca bunun hakkında dırdır etmesini ise bir türlü anlayamamıştı.

Ama birdenbire bütün o muhakeme ve formüllerin gerisinde müthiş bir mantık yattığını keşfetmiş, bu da onu üniversite kitapçısının raflarına taşımıştı. *Dimensions in Mathematics*'in sayfalarıyla birlikte önünde yepyeni bir dünya açılmıştı. Matematik onun için sonsuz çeşitlilikte bir çeşit mantık yapbozu, çözülmesi gereken bilmeceydi. Ayrıca numara kabul etmezdi. Beş kere beş her zaman yirmi beş ediyordu. Tek numara, hangi matematik problemi olursa olsun çözmeye yarayacak kuralları bulmakta.

Dimensions in Mathematics bir tür katı kurallar kitabı değildi, sferik astronomiyi hakkıyla öğrenmek isteyenler için, Yunanlılardan günümüze matematik tarihinin anlatıldığı 1.200 sayfalık tuğla gibi bir kitaptı. Bir zamanlar ciddi matematikçiler için Diofantos'un *Arithmetica*'sı ne ifade ediyorduysa (hâlâ da ediyordu), o da günümüz matematikçileri için aynı şeyi ifade ediyordu. Lisbeth, Grand Anse Beach'teki otelin terasında *Dimensions'in* sayfalarını ilk kez açtığında birdenbire rakamların büyülü dünyasında bulmuştu kendini. Kitabın yazarı pedagojik bir dilin yanı sıra eğlenceli anekdotlarla sıkıcı bir konuyu eğlenceli bir şeye dönüştürmüştü. Lisbeth matematiğin serüvenini Arşimet'ten başlayarak günümüzün Kaliforniya'sındaki *Jet Vropulsion Laboratory'ye* kadar izleyebiliyor, problemleri çözme yöntemlerini rahatlıkla anlayabiliyordu.

M.Ö. 500 civarında formüle edilen Pisagor denklemi onun için ($x^2+y^2=z^2$) "demek buymuş" olmuştu. Lisedeyken bir biçimde ziyaret ettiği az sayıdaki derslerden hatırladığı bazı şeylerin içeriğini şimdi anlıyordu. *Bir dik üçgende, dik kenarlar üzerine kurulan karelerin alanlarının toplamı, hipotenüs üzerine kurulan karenin alanına eşittir.* Öklid'in M.Ö. 300'de keşfettiği mükemmel sayı da onu etkilemişti. *Birden başlayarak istediğimiz kadar sayıyı 2'ye katlayarak toplayalım. Toplam asal sayı olduğunda, bu asal sayıyı son sayıyla çarpalım, çıkan sayı mükemmel sayıdır.* Bu Pisagor denkleminin mükemmelleştirilmesiydi, Lisbeth sonsuz sayıda kombinasyonu olduğunu anlayabiliyordu.

$$6 = 2^1 x\ (2^2 - 1)$$

$$28 = 2^2 x\ (2^3 - 1)$$

$$496 = 2^4 x\ (2^5 - 1)$$

$$8128 = 2^6 x\ (2^7 - 1)$$

Bu kuralı bozan bir sayıyı bulmak için sonsuza kadar işlem yapabilirdi. Lisbeth Salander'in kesinlik duygusuna hitap eden bir mantıktı. Arşimet, Newton, Martin Gardner ve daha bir düzine klasik matematikçiyi yalayıp yutmuştu.

Bunların arkasından Pierre de Fermât ve onun matematik gizemi Fermât Teoremi gelmiş, yedi

hafta boyunca Lisbeth'i serseme çevirmişti. Andrew Wiles adlı bir İngiliz, 1993'te gizemini çözene kadar, Fermât'ın dört yüz yıl boyunca matematikçileri çıldırttığı dikkate alınırsa, Lisbeth'in harcadığı bu yedi haftanın lafı bile edilmezdi.

Fermât Teoremi baştan çıkartıcı, basit bir şeydi.

Pierre de Fermât 1601'de, Fransa'nın güneybaüsında, Beaumont-de-Lomagne'da doğmuştu. Aslına bakılırsa matematikçi bile değildi. Devlet memuru olan Fermât için matematik bir çeşit hobiydi. Bununla birlikte kendi kendini yetiştirmiş matematikçilerin en yeteneklilerinden biriydi. Tıpkı Lisbeth Salander gibi, o da gizem ve bulmaca çözmeyi seviyordu. Özellikle de bir problemi ortaya koyup nasıl çözüleceğini göstermeyerek matematikçilerle dalga geçmekten hoşlanır gibiydi. Filozof Rene Descartes, Fermat'ya bir dolu aşağılayıcı lakap takarken, İngiliz meslektaşı John Wallis, ondan "lanet olası Fransız" diye bahsediyordu.

Pisagor, Öklid ve diğer antik dönem matematikçilerinin formüle etmiş oldukları sayı teorilerinin eksiksiz bir derlemesini içeren Diophantus'un Arithmetica'sının Fransızca çevirisi 1930'da yayınlandı. Fermat'ın *Pisagor*'un denklemi üzerinde çalışmakta iken bir deha patlaması ile ölümsüz problemini yarattı. Pisagor'un denkleminin değişik bir biçimini formüle etti. ($x^2 + y^2 = z^2$) yerine, Fermât kareyi kübe dönüştürdü, ($x^3 + y^3 = z^3$).

Problem bu yeni denklemin tam sayıyla çözülemezmiş gibi görünmesiydi. Fermât, akademik bir kıvraklıkla, sonsuz sayıda mükemmel çözümü olan bir formülü, çözümü olmayan çıkmaz bir sokağa sokmuştu. Teoremi şuydu: Sayıların sonsuz evreninde kübü, iki kübün toplamı olarak ifade edilebilecek bir tam sayı olamayacağını ve bunun kuvveti 2'den fazla olan tüm sayılar için geçerli olduğunu, ki bunun da tam olarak Pisagor'un denklemi olduğunu iddia ediyordu.

Diğer matematikçiler bunun doğruluğunu hemen kabul ettiler. Sınama-yanılma yöntemi kullanarak, Fermat'nın teoremini çürütecek bir sayı bulamadıklarım teyit ettiler. Sorun basitçe şuydu: Hiç durmaksızın hesaplamalar yapmış olsalar bile mevcut tüm sayıları test etmeleri olanaksızdı, çünkü sayılar sonsuza dek uzanıp gidiyordu. Sonuç olarak, matematikçiler, yeni bir sayının Fermat'nın teoremini çürütmeyeceğinden yüzde 100 emin olamıyorlardı. Matematikte, iddialar daima matematiksel olarak ispatlanmak ve geçerli ve bilimsel olarak doğru bir formülle ispat edilebilmeliydi.

Matematikçi kürsüye çıkıp şu sözleri söyleyebilmelidir: "Bu şöyledir, *çünkü..."*

Fermat, alışkanlığı olduğu üzere meslektaşlarını çetin bir sınavla karşı karşıya bıraktı. *Arithmetica* kitabının kenarına dâhiyane, problemi yazdı ve şu sözcükleri ekledi: *Cuius rei demonsIrationem mirabilem sane detexi hane marginis exiguitas non caperet.* Bu satırlar matematik tarihinde ölümsüzleşti: *Bu önerme için gerçekten müthiş bir ispatım var, ancak maalesef kâğıdın kenarı buna yetmeyecek kadar dar.*

Ella Carmichael içki bardağını tezgâhın üzerinden kaydırarak, Lisbeth'in önüne itti. İçine komik

minyatür şemsiyeler konulan pembe renkli içkilere Lisbeth'in itibar etmediğini artık biliyordu. Her zaman aynı içkiyi ısmarlıyordu; rom-kola. Tuhaf bir ruh hali içinde sarhoş olduğu ve Ella'nın, koluna girip onu odasına taşıdığı o tek gün sayılmazsa, Lisbeth yalnızca *caffé latte,* nadiren birkaç kadeh alkollü içki ya da yerel bira Carib içerdi. Her zaman barın sağına, en uç tarafına oturur, tuhaf matematik formülleriyle dolu bir kitabı okurdu. Ella bu kitabı, Lisbeth yaşındaki genç bir kıza bir türlü yakıştıramazdı.

Lisbeth'in erkeklerle ilgilenmediğini de tespit etmişti. Şansını deneyen birkaç erkeği, nazik fakat kararlı bir tavırla geri çevirdiğini görmüştü. Bir seferinde de nezaketini bozmak zorunda kalmıştı; bölge ahalisinden, işe yaramaz bir adam diye bilinen, Chris MacAllen, kaba bir şekilde reddedilmenin yanı sıra sıkı bir dayak da yiyebilirdi aslında. Lisbeth Salander'i bütün bir gece taciz ettikten sonra, Chris MacAllen'ın tuhaf bir şekilde ayağının takılarak havuza yuvarlanması Ella'yı hiç şaşırtmamıştı. MacAllen'ın iyi tarafı, kinci olmamasıydı. Ertesi akşam tekrar ortaya çıkarak ayık vaziyette Lisbeth'e bir bira ısmarlamış, biraz tereddüt eden Lisbeth bu ikramı geri çevirmemişti. O akşamdan sonra da barda her karşılaştıklarında birbirlerini nazikçe selamlamışlardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Ella. Lisbeth başını sallayarak bardağı aldı. "Mathilda'dan yeni bir haber var mı?"

"Bu tarafa doğru geliyor. Berbat bir hafta sonu geçirebiliriz."

"Buraya geldiğini nereden bileceğiz?"

"Grenada'dan geçip doğuya dönerse artık burada demektir."

"Buralarda sık mı görülür?"

"Gelir gider. Çok kez yakınımızdan geçer. Yoksa ada diye bir şey kalmazdı. Ama endişelenmene gerek yok."

"Endişelenmiyorum."

Birden yüksek bir kahkaha sesi duydular, 32 numarada oturan kadın kocasının anlattığı bir şeye gülüyordu.

"Kim bunlar?"

"Dr. Forbes mu? Amerikalı, Austin'den, yani Teksaslı." Ella Carmichael Amerikalı derken yüzünü buruşturmuştu. "Amerikalı olduklarını biliyorum. Burada ne yapıyorlar? Adam hekim mi?"

"Hayır, tıp doktoru değil. Santa Maria Vakfı için burada."

"Ne iş yapıyor bu vakıf?"

"Yetenekli çocukların eğitim masraflarını karşılıyor. O iyi bir adam. Saint George'da yeni bir lise yapılması için eğitim bakanlığıyla görüşüyor."

"Karısını döven iyi bir adam!" dedi Lisbeth Salander.

Ella Carmichael sustu, servis yapmak için barın öteki tarafındaki müşterilerin yanına gitmeden önce Lisbeth'e sert bir bakış fırlattı.

Lisbeth burnunu *Dimensions'a* gömüp on dakika daha barda kaldı.

Lisbeth'in fotografik bir belleği vardı, bunu henüz ilkokuldayken kendisi de fark etmişti. Bu yeteneğiyle sınıfındaki diğer öğrencilerden ayrılıyordu. Zayıf bir anında Mikael Blomkvist'e göstermenin dışında, hiç kimseye açık etmemişti bu yeteneğini. *Dimensions in Mathematics'i* çoktan ezberlemiş, kitabı yanında Fermat'la bir tür bağ, bir tılsım gibi taşıyordu.

Ama o akşam kafası ne Fermat ne de onun teoremindeydi. Gözlerinin önünde Forbes'un resmi vardı; The Caranage'da, bakışlarını suda bir noktaya sabitlemiş kımıldamadan oturuyordu.

Nedenini açıklayamıyordu ama birden bir şeylerin uymadığı duygusuna kapılmıştı

Sonunda kitabı kapattı, odasına gidip dizüstü bilgisayarını açtı. Otelde geniş bantlı ağ bağlantısı olmadığından internette gezinemezdi. Ama Panasonic cep telefonuna bağlanabileceği çevrim içi modemi vardı, bunun aracılığıyla e-posta gönderip alabiliyordu. Bir mesaj yazıp plague_xyz_666@hotmail.com adresine postaladı.

(Burada genişbant yok. Santa Maria Vakfından Dr. Forbes ve karısı hakkında bilgiye ihtiyacım var; Austin'de, Teksas'ta oturuyorlar. Araştırma için 500 dolar ödeyeceğim. Wasp)

Sonra saatine baktı, 19.30'a yaklaşıyordu. Bilgisayarını kapadı, odadan çıkıp kapıyı kilitledi, sahil boyunca Saint George yol ayrımına kadar dört yüz metre kadar yürüdü, *The Coconut*'un arkasındaki bir barakanın kapısını çaldı. George Bland 16'sında bir öğrenciydi. Doktor, avukat ya da belki astronot olmak istiyordu. Lisbeth Salander kadar zayıftı ve onunla yaklaşık aynı boydaydı.

George Bland'le bir hafta önce, Grand Anse'e taşındığının ertesi günü kumsalda tanışmıştı. Kumsal boyunca yürümüş, sonra birkaç palmiyenin gölgesine oturup suyun kenarında top oynayan çocuklara bakmaya başlamıştı. George Bland, sanki varlığından habersizmiş gibi birkaç metre önüne, kumlara oturduğunda Lisbeth *Dimensions*'a gömülmüştü. Lisbeth onu sessizce incelemişti; sandaletli, siyah pantolonlu, beyaz gömlekli, zayıf, siyah bir çocuk.

Tıpkı Lisbeth gibi o da bir kitap açıp içine gömülmüştü. Üstelik bu kitap bir matematik kitabıydı; *Basics 4*. Dikkatle okuyor, arkasından da alıştırma kitabına bir şeyler çiziktiriyordu. Beş dakika sonra, Lisbeth'in hafifçe öksürmesiyle yalnız olmadığını fark eden çocuk telaşla ayağa fırlamış, onu rahatsız ettiği için özürler dilemişti. Çocuk tam oradan ayrılırken çalıştığı formüllerin zor olup olmadığını sormuştu Lisbeth.

Cebir. Oğlanın yaptığı temel hesap hatasını iki dakika içinde göstermişti. Otuz dakikada ev ödevi tamamlanmıştı. Bir saat içinde matematik kitabının ikinci bölümü hatmedilmiş, Lisbeth hesap işlerinin hikmetini pedagojik bir dille anlatırken, oğlan da büyük bir saygıyla dinlemişti. İki saat sonra sözü oğlan almış, annesinin Kanada'da, babasının adanın öteki tarafında, Grenville'de, kendisinin de kumsalın uç tarafında bir barakada yaşadığım anlatmıştı. Üç ablası vardı ve kendisi ailenin en küçüğüydü.

Onun arkadaşlığı Lisbeth'i rahatlatmıştı. Bu olağanüstü bir durumdu. Sırf laf olsun diye başka

insanlarla sohbet başlatmak ona göre bir şey değildi. Bunun utangaçlıkla ilgisi yoktu. Lisbeth için diyalogun pratik bir işlevi vardı; eczane nerede ya da otelin geceliği kaça gibi. Ayrıca bir de mesleki işlevi vardı. *Milton Security'de* Dragan Armansky'nin yanında çalışırken, elde ettiği bilgileri açıklamak konusunda herhangi bir sorun yaşamazdı.

Bununla birlikte özel hayatını didikleyen sohbetlerden nefret ederdi. *Kaç yaşındasın? Tahmin et! Britney Spears dinler misin? Kimi? Cari Larsson*'un *tablolarını sever misin? Bunu hiç düşünmedim. Lezbiyen misin? Bu seni ilgilendirmez.*

George Bland biraz hantal, ama saygılı ve düşünceli bir çocuktu. Lisbeth Salander'le yarışmaya kalkmadan ve özel hayatına dokunmadan sohbet ediyordu. Tıpkı Lisbeth gibi o da yalnızdı. Grand Anse Beach'e inen matematik tanrıçasından ve onunla vakit geçirmekten tuhaf bir şekilde hoşlanmıştı. Birkaç saat sonra, güneş batarken kalkarak, birlikte Lisbeth'in oteline doğru yürümüşlerdi. Bu arada, George barakasını göstermiş, utanarak çay içmeye gelir mi diye sormuştu Lisbeth'e. Davetinin kabul edilmesine de bir parça şaşırmıştı.

Baraka çok sadeydi; çarpık çurpuk bir masa, iki sandalye, bir yatak, bir elbise dolabı, tek ışık kaynağı bir masa lambası ve kamp ocağı. Sebzeli pirinç pilavı yapmış, plastik tabaklarda servis etmişti. Bir cesaret içilmesi yasak, yerel maddeyi önermiş, kabul görmüştü.

Lisbeth onun kendisinden etkilendiğini ve nasıl davranması gerektiğini kestiremediğini anlamakta güçlük çekmemiş, kendisini baştan çıkarmasına müsaade etmeye karar vermişti. Lisbeth'in yaydığı sinyalleri doğru anlamakla birlikte, nasıl bir yol izlemesi gerektiğini bilemeyen George için sancılı bir süreç başlamıştı. Uzun süre ciğerin etrafında dolanan kedi gibi miyavlamış, sabrı tükenen Lisbeth sonunda onu yatağa atıp soyunmuştu.

Cenova'daki ameliyattan sonra birinin karşısında ilk defa soyunuyordu. Hastaneyi hafif bir endişeyle terk etmişti. Tek bir kişinin bile gözlerini dikip kendisine bakmadığına ikna olana kadar uzun bir süre geçmesi gerekmişti. Normalde başkalarının onun hakkında ne düşündüklerine hiç takmadığından, birdenbire ortaya çıkan güvensizliğinin nedenini anlamakta zorlanmıştı.

George Bland, bu "yeni ben"ini karşısına çıkartabileceği ideal kişiydi. Uzun uğraşlardan sonra Lisbeth'in sutyenini çözdüğünde (bunun için epeyce teşvik edilmesi gerekmişti) hemen yatağın yanındaki lambayı söndürmüş, arkasından da kendi soyunmuştu. Onun utangaçlığını fark eden Lisbeth lambayı tekrar yakmış, beceriksiz hareketlerle kendisine dokunan Bland'in tepkilerini dikkatle gözlemişti. Ancak gecenin ilerleyen saatlerinde, göğüslerini bütünüyle doğal karşıladığını gördüğünde rahatlamıştı. Diğer yandan Bland'in kıyaslama yapacak tecrübeden yoksun olduğu da açıktı.

Grenada'da onlu yaşlarda bir sevgili bulmak Lisbeth'in aklının ucundan bile geçmemişti. Her şey öylece kendiliğinden gelişmişti. Gecenin bir yarısı barakayı terk eden Lisbeth'in geri dönmek gibi bir niyeti de yoktu. Ama daha ertesi gün onunla kumsalda tekrar buluşmuş, bu sarsak çocuğun arkadaşlığı hoşuna gitmişti. Grenada'da kaldığı yedi hafta boyunca George Bland hep yanında olmuştu. Gündüzleri bir araya gelmemiş, güneş balarken kumsalda buluşmuş, akşamları barakada geçirmişlerdi.

Birlikte gezerlerken onlu yaşlarda iki genç gibi göründüklerinin farkındaydı Lisbeth. *Sweet*

Sixteen.

Büyük ihtimal Bland'in hayatına da heyecan katmıştı. Bland, matematiğin yanı sıra cinselliği de öğreten bir kadınla karşılaşmıştı.

Kapıyı açtı, memnuniyetle gülümsedi.

"Arkadaş ister misin?" diye sordu Lisbeth.

Lisbeth Salander, George Bland'in barakasından gecenin ikisinde ayrıldı. Bütün bedeni sıcak bir duyguyla kaplanmıştı, Keys Oteli'ne giden yola girmek yerine kumsal boyunca yürüdü. Karanlıkta yalnız yürürken, George Bland'in onu yüz metre geriden izlediğini biliyordu.

Bunu bir alışkanlık haline getirmişti Bland. Onun yanında uyumaya yanaşmayan Lisbeth'in, gecenin bir yarısı, yalnız, otele yürümesini şiddetle protesto etmiş, ona eşlik etmesinin görevi olduğunu inatla savunmuştu. Özelikle de geç saatlere kaldığında. Lisbeth her seferinde onun argümanlarını dinlemiş, arkasından da kararlı bir hayırla isteğini geri çevirmişti. *Canım nereye ve ne zaman isterse giderim. Bu kadar. Kesinlikle hayır, beni izlemeni istemiyorum.* Onun kendisini gizlice takip ettiğini fark ettiği ilk seferde sinirlenmişti. Ama oğlanın koruyucu içgüdüsünde bir hoşluk bulduğu için, sanki kendisini izlediğinin ve ancak otele girdiğini gördükten sonra barakasına döndüğünün farkında değilmiş gibi davranmıştı.

Birden saldırıya uğrarsa onun ne yapacağım da çok merak ediyordu.

Eğer böyle bir durumla karşılaşırsa kendisi Maclntyres'tan satın alıp çantasının en dış gözünde taşıdığı demir çekice başvurmayı düşünüyordu. Ona göre demir bir çekiç karşısında bertaraf edilemeyecek az sayıda tehdit vardı.

Dolunayın parladığı berrak bir geceydi. Gökyüzüne bakan Lisbeth, ufuk çizgisindeki Regulus'un (Aslan'ın Kalbi) yıldızını ayırt edebiliyordu. Otele çok yaklaşmışken birden durdu. Otelin hemen alt tarafında, deniz kıyısında biri vardı. Karanlık çöktükten sonra ilk defa, kumsalda yaşayan bir ruh görüyordu. Kumsaldaki adamla arasında yüz metre kadar bir mesafe olsa da ay ışığında onu tanımakta güçlük çekmemişti.

Bu 32 numaralı odada kalan pek sayın Dr. Forbes'tu.

Lisbeth hızlı birkaç adımla ağaçların arkasına geçti. Arkasını döndüğünde George Bland'in de saklandığını fark etti. Adam deniz kenarında, ağır adımlarla ileri geri dolaşıyordu. Sigara içiyor, arada bir sanki kumları incelermiş gibi eğiliyordu. Bu pandomim, adam birden otele yönelip girişte kaybolana kadar yirmi dakika sürdü.

Lisbeth, Forbes'un dolaştığı yere gitmeden önce birkaç dakika bekledi. Ağır adımlarla yarım bir daire çizerek kumsalı inceledi. Yalnızca kum, birkaç taş ve midye kabukları vardı. İki dakika sonra araştırmasına son verip otele döndü.

Odasının balkonuna çıktı, korkulukların üzerinden eğilip komşu odayı kontrol etti. Sessiz ve sakindi. Belli ki akşam kavgası çoktan bitmişti. Bir süre sonra çantasını aldı, bir sigara kâğıdı

çıkartıp George Bland'in tedarik ettiği otu sardı. Balkon sandalyesine oturdu, Karayip Denizi'ne bakarak düşüncelere daldı.

Yüksek derecede alarma geçmiş radar sistemi gibi hissediyordu kendini.

2. BÖLÜM

17 ARALIK, CUMA

Avukat Nils Erik Bjurman Stureplan'da, Hedon adlı bir kafede pencere kenarına oturmuş dışarıdaki kalabalığa bakıyordu. Kimseyi ayırt etmeden, yalnızca akıp giden kalabalığa.

Lisbeth Salander'i düşünüyordu. Çok sık düşünüyordu Lisbeth'i.

Öfkeden kudurarak düşünüyordu.

Lisbeth onu ezmişti. Onu hiç unutmayacakta. İplerini eline almış, aşağılamıştı. Bedenine kelimenin tam anlamıyla silinmez bir işaret kazımıştı. Erkeklik organının hemen üzerine, karnına kazımıştı. Kendi yatağında zincire vurmuş, iyice örselemiş, kolay kolay silinemeyecek açık bir mesaj kazımıştı: BEN SADİST BİR DOMUZUM, BİR KUSMUK, BİR TECAVÜZCÜYÜM.

Stockholm bölge mahkemesi Lisbeth'i "gayri mümeyyiz" ilan ederken, Bjurman'ı da onun üzerine vasi tayin etmişti. Bu, Lisbeth'in onun insafına terk edilmesi demekti. Bjurman, daha Lisbeth Salander'le karşılaşır karşılaşmaz hayaller kurmaya başlamıştı. Nedenini açıklayamıyordu ama bu kız onu çekmişti.

Avukat Nils Bjurman yaptığının sosyal açıdan kabul edilemez olduğunu biliyordu. Yanlış yapmıştı. Davranışı hukuki açıdan da savunulamazdı.

Ama bunları bilmesi duygularını gemlemesine yetmemişti. İki sene önce, aralık ayında Lisbeth'le ilk karşılaştığı andan itibaren duygularına karşı koyamamıştı. Yasalar, kurallar, ahlak, sorumluluk her şey önemini kaybetmişti.

Lisbeth tuhaf bir kızdı; yetişkindi ama görüntüsü küçük bir çocuk gibiydi. Hayatının kontrolü Bjurman'ın ellerindeydi.

Gayri mümeyyiz ilan edilmişti, sicil kayıtlarını okuyan biri onun itiraz edeceğini aklına bile getirmezdi. Yani masum bir çocuğa tecavüz etmemişti; dosyasına çok sayıda cinsel deneyim yaşadığı kaydedilmişti, hatta bu dosyaya bakarak önüne gelenle yattığı bile söylenebilirdi. Sosyal yardım görevlilerinden biri Lisbeth'in 17 yaşından beri fahişelik yapıyor olabileceğini yazmış, raporuna bir polis devriyesinin genç kızı Tontolunden'deki bir parkta, tanımadığı, sarhoş bir adamla yakaladığını da eklemişti. Arabalarını park eden polisler bu iki kişiyi sorgulamıştı; genç kız sorularını yanıtlamayı reddetmişti, adam da öylesine sarhoştu ki ne dediği anlaşılmamıştı.

Avukat Bjurman'ın bütün bunlardan ulaştığı sonuç çok açıktı; Lisbeth Salander toplumun en alt

basamaklarında bir orospuydu. Onun gözetiminde bir orospu. Yani ona sarkmanın hiçbir riski yoktu. Eğer Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün Vasilik Şübesi'ne şikayet ederse, onunla Bjurman'ı karşılaştıran biri yalan söylediğine karar verecekti.

Lisbeth mükemmel bir oyuncaktı; erkek düşkünüydü, sosyal açıdan özürlüydü ve Bjurman'ın ellerine terk edilmişti.

İlk defa bir müvekkilinden faydalanmaya kalkıyordu. Daha önce meslek icabı bir araya geldiği birine sırnaşmayı aklına bile getirmemişti. Cinsel fantezilerini doyurmak için fahişelere başvururdu. İhtiyatlı ve ölçülüydü, iyi de para öderdi. Sorun fahişelerle yaşadıklarının gerçek değil, bir tür oyun olmasıydı. İnleyip kıvransın, rol yapsın diye bir kadına para ödüyor, ortaya ancak sokak tiyatrosu kalitesinde bir şey çıkıyordu.

Boşanmadan önce karısıyla denemeye kalkmıştı, ne var ki onun da rızası olduğundan ortaya yine bir oyun çıkmıştı.

Lisbeth Salander bu iş için biçilmiş kaftandı. Savunmasızdı. Ne arkadaş, ne de akrabaları vardı. Çaresiz, gerçek bir kurbandı. Ve nihayet hırsızı yaratan koşullardı.

Ama birden Bjurman'ı ezmişti.

Hiç tahmin edemeyeceği şiddet ve kararlılıkta bir karşılık görmüştü Bjurman. O kız aşağılamıştı onu. İşkence etmişti. Neredeyse yok da edecekti.

Geçen iki yılda Bjurman'ın hayatı dramatik bir değişikliğe uğramıştı. Lisbeth Salander'in gece ziyaretinden sonra sanki felç inmişti. Ne düşünebiliyor ne de bir şey yapabiliyordu. Evine kapanmış, telefonları cevaplamamış, düzenli müşterileriyle görüşememişti. Ancak iki hafta sonra hastalık raporu almış, randevuları ertelemenin yanı sıra, öfkeli müşterileri yatıştırmak da sekreterine kalmıştı.

Her gün kendini zorlayarak, banyonun kapısına monte edilmiş aynanın karşısına geçip bedenine bakmıştı. En sonunda söküp çıkartmıştı aynayı.

Ancak yaz başında dönmüştü bürosuna. Müşterilerini gözden geçirmiş, bir çoğununun işini meslektaşlarına devretmişti. Yalnızca, fazla zaman harcamadan, hukuki yazışmalarla idare edebileceği birkaç şirketi elinde tutmuştu. Geride kalan tek aktif müşterisi Lisbeth Salander'di; her ay hesap bilançosunu çıkartıyor ve Sosyal Hizmetler Müdürlüğü Vasilik Şubesi'ne rapor yolluyordu. Her şeyi onun istediği gibi yapıyordu. Tamamıyla hayal ürünü bu raporlar Lisbeth'in artık bir gözetmene ihtiyaç duymadığını belirtiyordu.

Yazdığı her rapor Bjurman'a onun varlığını hatırlatıyordu ama çaresiz yazacaktı.

Bütün bir yaz ve sonbaharı arpacı kumrusu gibi düşünerek geçirmişti. Ancak aralık ayında kendini biraz toparlayabilmiş, Fransa'ya bir uçak bileti almıştı. Dövmelerinden kurtulabilmek için, Marsilya dışındaki bir plastik cerrahi kliniğinde yer ayırtmıştı.

Doktor çirkin harflerle işlenmiş dövmeyi şaşkınlıkla inceledikten sonra önerilerini sıralamıştı. En basit yöntem birkaç defa uygulanacak lazer tedavisiydi. Ama dövmeler iğneler çok derine saplanarak işlendiğinden bu tedavinin kesin sonuç vereceğinden emin değildi, en gerçekçi yöntem bir dizi deri nakli gibi görünüyordu. Bu da pahalı olması bir yana, uzun zaman gerektirirdi.

Geride kalan bu iki yıllık sürede Bjurman, Lisbeth'le bir kez karşılaşmıştı.

Ona saldırdığı gece Lisbeth, Bjurman'ın yalnızca hayatının kontrolünü değil, avukatlık bürosu ve dairesinin yedek anahtarlarını da eline almıştı. Onu sürekli izleyeceğini belirtip, bir gece ansızın ziyaretine gelebileceğini söylemişti. Üzerinden on ay geçtikten sonra bunun boş bir tehdit olduğuna inanmaya başlamıştı Bjurman, ama yine de kapılarının kilitlerini değiştirmeye cesaret edememişti. Lisbeth'in tehditleri hafife alınmamalıydı. Eğer onu yatakta bir kadınla yakalarsa, Lisbeth'e nasıl tecavüz ettiğini gösteren doksan dakikalık, uzun metrajlı filmi basına dağıtacaktı.

Ocak ayının ortalarında bir gece, saat üçte ansızın uyanmıştı Bjurman, niçin uyandığını bilmiyordu. Komodinin üzerinde duran lambayı yaktığında neredeyse aklı başından gidiyordu. Lisbeth yatağın ayakucunda dikiliyordu. Birdenbire onun odasında vücut bulan bir hayalet gibiydi. Yüzü solgun, ifadesizdi. Elinde o lanet olası elektrik tabancası vardı.

"Günaydın, Avukat Bjurman." demişti. "Seni bu defa uyandırdığım için üzgünüm."

Aman Tanrım, bu daha önce de mi geldi? Ben uyurken? Bjurman, onun blöf yapıp yapmadığını bilemezdi. Tam boğazını temizleyip ağzını açmaya çalıştığında, Lisbeth bir işaretle susturmuştu onu.

"Seni tek bir nedenle uyandırdım. Yakında uzun süreli bir seyahate çıkacağım. Aylık raporlarını hiç aksatmadan benim lehime yazmaya devam edeceksin, bundan sonra bir kopyasını evime postalamak yerine Hotmail adresime göndereceksin."

Ceketinin cebinden ikiye katlanmış bir kâğıt çıkarıp yatağın kenarına koymuştu.

"Eğer Sosyal Hizmetler Müdürlüğü beni görmek ister ya da burada bulunmamı gerektirecek başka bir şey çıkarsa bu adrese yazacaksın. Anladın mı?"

Bjurman çaresizce başını sallamıştı.

"Anladım... "

"Sus. Sesini duymak istemiyorum."

Bjurman dişlerini sıkmıştı.

Aksi durumda elindeki video kasetini basına göndermekle tehdit ettiğinden, onunla ilişkiye geçmeye hiç teşebbüs etmemişti, Bjurman. Aylarca, eğer Lisbeth ararsa ne söyleyeceğini düşünmüştü. Kendini savunamazdı. Tek çaresi onun insafına sığınmaktı. Eğer konuşma şansı elde ederse, bütün o yaptıklarının bir çılgınlık anına denk geldiğine ikna etmeye çalışacaktı Lisbeth'i. Pişmanlığını, yaptıklarının bedelini ödemeye hazır olduğunu belirtecekti. Lisbeth'in elindeki tehdit unsurundan kurtulabilmek için köpekleşmeye razıydı.

"Bırak konuşayım." demişti zavallı bir ifadeyle. "Senden af dilemek istiyorum... "

Lisbeth onun yalvarmalarını dikkatle dinledikten sonra yatağın korkuluğuna dayanmış, gözlerini hiddetle Bjurman'in gözlerine dikmişti.

"Bana bak... pislik. Seni asla affetmeyeceğim. Ama eğer işini iyi yapar da hakkımdaki gayri mümeyyiz kararını kaldırtırsan seni serbest bırakırım."

Bjurman bakışlarını kaçırana kadar öyle kalmıştı. *Bu kız beni süründürecek.*

"Daha önce ne dediysem o. Eğer sana verdiğim görevi başaramazsan elimdeki belgeleri basına veririm. Eğer ben karar vermeden benimle ilişkiye geçmeye kalkarsan ya da bir trafik kazasına kurban gidersem de başına aynı şey gelir. Eğer bir daha bana dokunmaya kalkarsan... İşte o zaman seni öldürürüm."

Bjurman ona inanmıştı. Şüpheye de pazarlığa da yer yoktu.

"Bir şey daha var. Seni serbest bıraktığım gün ne istiyorsan yapabilirsin. Ama o zamana kadar Marsilya'daki o kliniğe bir daha adım atmayacaksın. Eğer oraya gidip tedaviye başlarsan, yeniden dövme yaparım. Üstelik bu defa alnına."

Siktir... kliniği nereden biliyor.

Lisbeth bir saniyede kaybolmuş, dış kapıyı kilitlerken zayıf bir klik sesi duyulmuştu. Sanki Bjurman'ı bir hayalet ziyarete gelmişti.

İşte o an, içinde kor gibi bir nefret duygusu parlamış, bütün benliği Lisbeth Salander'i ezme isteğiyle dolmuştu. Onun ölümünü hayal ediyordu. Dizlerinin üzerine çöküp kendisinden af dilediğini. Acımayacaktı. Boğazına sarılacak, son nefesini verene kadar sıkacaktı. Gözlerini yuvasından, kalbini göğsünden söküp çıkartacaktı. Bu dünyadan köklerini kazıyacaktı.

Ama ne tuhaf paradokstur ki, Lisbeth'in gece ziyareti, onu tekrar hayata döndürmüş, ruhsal dengesini bulmasına neden olmuştu. Bu kız onun takıntısıydı, uyanık geçirdiği her an onu düşünüyordu. Sağduyusunu tekrar kazanmıştı. Eğer Lisbeth'i ezmek istiyorsa aklını başına toplamalıydı. Hayatının amacı artık buydu.

Lisbeth'in ölümünü hayal etmeyi bıraktığı gün plan yapmaya başlamıştı.

Mikael Blomkvist Kafe Hedon'da, Avukat Nils Bjurman'in iki metre kadar arkasında, *caffé latte* dolu iki sıcak bardağı genel yaynı yönetmeni Erika Berger'in masasına taşımakla meşguldü. Ne o ne de Erika Berger, Bjurman adını duymuşlardı, onun farkında bile değillerdi.

Erika masada bardaklara yer açmak için burnunu kıvırarak kül tablasını yana itti. Mikael ceketini çıkarıp sandalyenin arkalığına astı, kül tablasını önüne çekip bir sigara yaktı. Sigara dumanından nefret eden Erika acı dolu gözlerini Mikael'e dikti. Mikael özür dileyip elini sallayarak dumanı dağıtmaya çalıştı.

"Bıraktığını sanıyordum."

"Geçici bir durum."

"Artık sigara dumanı kokan erkeklerle sevişmeyeceğim." dedi Erika gülümseyerek.

"No problem. O kadar ince elemeyen başka kızlar var."

Erika kaşlarını çattı.

"Sorun ne? Yirmi dakika sonra Charlie'yle buluşacağım. Tiyatroya gideceğiz."

Charlie, Erika'nın çocukluk arkadaşı Charlotta Rosenberg'di.

"Pratisyen kız beni sinir ediyor. Senin şu kadın arkadaşlarından birinin kızı. İki haftadır yazı işlerinde ve sekiz hafta daha bizimle kalacak. Artık onu görmeye tahammül edemiyorum."

"Sana iştahlı bakışlar fırlatıyor. Bir centilmen gibi davranmanı bekliyorum."

"Erika, kız daha on yedisinde, biraz cömert bir hesaplamayla da akıl yaşı tekli rakamlarda seyrediyor."

"O yalnızca senden etkilenmiş. Büyük ihtimal kahramana tapınma."

"Dün akşam saat on buçukta kapı telefonum çaldı, elinde bir şişe şarapla yukarı çıkmak istedi."

"Hoppala." dedi Erika.

"Hoppala ya, eğer yirmi yaş daha genç olsaydım, büyük ihtimal bir saniye bile tereddüt etmezdim. Ama ne var ki o daha on yedisinde, ben de kırk beşime yaklaşıyorum."

"Hatırlatma, aynı yaştayız."

Mikael geriye yaslanıp sigarasını söndürdü.

Wennerström olayının Mikael'e yıldız statüsü kazandırması kaçınılmazdı. Geride kalan yılda bir sürü partinin yanı sıra, inanılmaz etkinliklere de davet edilmişti.

Birçok insanın onu tanıdıkları listesine eklemek istedikleri ortadaydı; daha önce elini bile sıkmaya tenezzül etmeyenler, şimdi yakınlık kurmak için can atıyorlardı. Bunların çoğu basın çevresinden değil basın çevresi onu tanıyordu, iyi ya da kötü bir ilişkileri vardı kültürel kimlik denilen kişiler, oyuncular, orta halli yorumcular, ikinci sınıf ünlülerdi. Kısaca Mikael Blomkvist'i özel partilerine ya da akşam yemeğine çağırarak statü kazanmak isteyenlerdi. Geçen yıl bu türden davetler yağmur gibi yağmış, o da, "Çok memnun oldum ama maalesef o gün doluyum." türünden cevaplar vermeyi alışkanlık haline getirmişti.

O kadar meşhur olmanın kötü yanlarından biri de hakkında bir sürü dedikodu üretilmesiydi. Bir tanıdığı endişeyle telefon açıp, Mikael'in uyuşturucu tedavisi için doktora başvurduğu söylentilerinden bahsetmişti. Oysa Mikael onlu yaşlardayken birkaç marijuyana sigarası içmenin dışında uyuşturucu kullanmamıştı, on beş yıl önce bir müzik grubunun şarkıcısı Hollandalı bir kadınla da bir parça kokain almıştı. Alkol tüketimi biraz daha gelişmişti ama az sayıdaki akşam davetleri ve eğlenceler dışında sarhoş olduğu vaki değildi. Birahaneye gittiği zamanlarda da nadiren büyük bardak bira, çoğunlukla da hafifini içerdi. Evdeki içki dolabında bir şişe votka, hediye gelmiş birkaç şişe malt Scotch dışında içki yoktu, bunların kapağı da senede bir açılırdı.

Mikael'in geçici aşk ilişkileri, tanıdıkları kadar, diğer insanların da malumuydu, bu da ayrı bir dedikodu malzemesiydi. Son bir yılda bu dedikodular yataktan yatağa gittiği, sürekli kızların peşinden koştuğu ve Stockholm barlarının kadın müşterilerini sıradan geçirdiği efsanesiyle beslenmişti. Hatta

öylesine tanıdığı bir gazeteci, bir fırsatta, seks düşkünlüğü için doktor yardımına başvurmayı düşünüp düşünmediğini sormuştu. Benzer bir durumdan muzdarip Amerikalı bir şarkıcının kliniğe başvurduğunu da eklemişti.

Mikael'in kısa ilişkileri sır değildi, aynı zamanda birkaç kişiyle ilişki sürdürdüğü de oluyordu. Bunun nedenini kendisi de bilmiyordu. Yakışıklılığının farkındaydı ama dayanılmaz bir cazibesi de yoktu. Onda kadınları cezbeden bir şey vardı, bunu çok sık duyardı. Erika Berger'in yorumuna göre bir tür güven duygusu yayıyor, bu da kadınları rahatlatıyordu. Onunla yatağa gitmek ne zor, ne tehlikeli ne de çetrefilliydi; bir şey talep etmiyor ve cinsel tatmin sağlıyordu. Mikael'e göre her şey yaşanması gerektiği gibi yaşanıyordu.

Tanıdıklarının çoğu onu bir kadın avcısından çok, ava benzetirdi. Varlığını hissettirir, inisiyatifi kadınlara bırakırdı. Tabii bunu yatak izlerdi. İlişkileri nadiren *one night stand'di;* bu tür ilişkileri de yok değildi ama genellikle başarısız deneyimler sınıfına kaydolmuştu. Mikael en başarılı ilişkilerini tanıdığı ve hoşlandığı kadınlarla yaşardı. Bu nedenle Erika Berger'le yirmi yıldır sürdürdüğü ilişki bir tesadüf değildi. Arkadaşlardı, birbirlerini cezbediyorlardı.

Kadınlar arasında edindiği ünün nedenini bir türlü anlayamıyordu. En şaşırtıcı olanı da genç kadınların beklenmedik anlardaki atak davranışlarıydı.

Kısa etekli, mükemmel vücutlu genç kızlar Mikael'in ilgisini çekmezlerdi. Gençliğinde ilişki kurduğu kadınların çoğu ondan daha yaşlıydılar, çok kez de epeyce yaşlı ve tecrübe sahibiydiler. Zamanla bu yaş farkı azalmaya başlamıştı. Lisbeth Salander bu yaş skalasında bir istisnaydı.

Erika'yı acil toplantıya çağırmasının nedeni buydu.

Erika'nın bir tanıdığının hatırına gazetecilik öğrencisi bir kızı pratik yapsın diye *Millennium'a* almışlardı. Bunda bir olağanüstülük yoktu; her yıl böyle birkaç eleman alırlardı. Mikael diğerleri gibi, 17'sindeki bu kızı da nazikçe karşılamıştı ama kızın gazetecilikten daha çok "televizyonda görünmekle" ilgilendiğini anlamakta gecikmemişti. Mikael'e göre, özellikle şimdi, *Müknnium'da* çalışmak da itibarlı bir şeydi.

Üstelik kız yakın temas için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Mikael asılmalarını görmezlikten geldikçe, kız bu yöndeki çabalarını iki katına çıkartmıştı. Artık sıkmaya başlamıştı.

Erika Berger birden bir kahkaha attı.

"Aman Tamım, iş yerinde cinsel tacize uğruyorsun."

"Bu iş ciddi, Ricky. Onu yaralamak ya da aşağılamak istemiyorum. Ama kız kısrak gibi azgın. Bu işin sonu nereye varır bilemiyorum."

"Mikael kız sana âşık, kendini nasıl ifade etmesi gerektiğini bilmeyecek kadar da genç."

"Özür dilerim ama bunda yanılıyorsun. Hiç de ifade sorunu yaşamıyor. Davranışlarında çarpık bir şeyler var, oltaya gelmiyorum diye de çok kızıyor. Adımın bir de rock yıldızları gibi sübyana, zamparaya çıkmasını istemiyorum."

"Tamam. Sorun anlaşılmıştır. Demek dün akşam kapına dayandı."

"Bir şişe şarapla. Güya yakında bir yerde bir tanıdığının verdiği davete gitmiş de geçerken de bana uğramış."

"Peki sen ne yaptın?"

"İçeri almadım. Yalan söyledim, uygun değilim, yanımda bir kadın arkadaşım var dedim."

"Nasıl karşıladı?"

"Çok kızdı ama gitti."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Get her off my back. Pazartesi günü onunla ciddi bir konuşma yapmayı düşünüyorum. Ya aklını başına alır ya da yazı işlerinden şutlarım."

Erika Berger bir süre düşündü.

"Hayır." dedi. "Sen bir şey deme. Ben konuşurum."

"Başka bir çare de yok."

"O bir arkadaş arıyor, sevgili değil."

"Ben onun ne aradığım bilmiyorum ama... "

"Mikael. Şimdi onun yürüdüğü yollardan ben de geçtim. Onunla konuşacağım."

Son bir yılda televizyon izleyip, gazete okuyan herkes gibi Nils Bjurman da Mikael Blomkvist'in adını duymuştu. Ama yine de onu tanıyamamıştı, hoş tanısa bile bir şey yapacağı yoktu. Lisbeth Salander'le *Millennium* arasındaki bağdan haberdar değildi.

Üstelik çevresini fark edemeyecek kadar kendi düşüncelerine gömülmüştü.

Zihinsel felç durumundan nihayet çıktıktan sonra durumunu gözden geçirmiş ve Lisbeth Salander'i yok etmenin yollarını düşünmeye başlamıştı.

Sorun hep aynı şeyde düğümleniyordu.

Lisbeth Salander'in elinde bulunan, gizli kamerayla çekilmiş, Bjurman'in ona nasıl tecavüz ettiğini gösteren doksan dakikalık video kaydı. Bu kayıtları görmüştü. İyiye yorumlanacak bir tarafi yoktu. Eğer savcıların eline geçer -ya da daha kötüsü- basının pençesine düşerse, kariyeri, özgürlüğü, hayatı son bulurdu. Tecavüz, sorunlu birinin durumundan faydalanmak, eziyet etmek fiillerinin cezai karşılığını hesapladı; en az altı yıl yerdi. Hatta işgüzar bir savcı video kaydına bakarak cinayete teşebbüsten bile dava açabilirdi.

Tecavüz ederken kendinden geçip kızın yüzüne yastık bastırmıştı. Keşke öldürseydi.

Bu görüntüleri izleyenler kızın numara yaptığını anlamayacaklardı. Bjurman'ı kışkırtmıştı, çocuksu bakışlarla onu ayartmış, on iki yaşında bir kızın vücuduna benzeyen vücuduyla baştan çıkartmıştı. Kendisine tecavüz etmesine müsaade etmişti. Bütün bunlar onun suçuydu. Hayır, onlar

bütün bunların bir tür temsil olduğunu asla anlayamayacaklardı. Her şeyi o kız planlamıştı...

Bu kayıtları mutlaka ele geçirmeli, kopyalanmadığından da emin olmalıydı. Sorunun kaynağı buydu.

Lisbeth Salander cadısı şüphesiz bir dolu düşman edinmişti. Bjurman'in büyük bir avantajı vardı. Şu ya da bu nedenle ondan kurtulmak isteyenlerden farklı olarak, Lisbeth hakkinda sınırsız bilgiye sahipti; hastane raporları, sosyal görevlilerin raporları, psikolojik raporlar. Lisbeth'in en gizli sırlarını bilen az sayıda insandan biriydi Bjurman.

Lisbeth Salander'in vasisi olmayı kabul ettiğinde Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nden genel bilgileri içeren kısa bir dosya almıştı. On beş sayfalık bu dosyada daha çok gençlik dönemine dair kısa bilgiler, psikiyatrların raporlarının özeti, koruma altına alınmasına dair mahkeme kararı ve bir önceki yılın ekonomik raporu vardı.

Bu dosyayı defalarca okuyan Bjurman daha sonra sistematik olarak Lisbeth'in geçmişine ilişkin bilgiler toplamaya başlamıştı.

O bir avukattı, Lisbeth hakkında tutulmuş genel kayıtlara ulaşabilirdi. Vasilik yasası da, hasta kayıtlarının gizliliği yasasını aşmasına imkân veriyordu.

Bütün bunlara rağmen sosyal kurumların, daha Lisbeth ilkokula giderken tuttukları kayıtlardan polis araştırmalarına, oradan da mahkeme kayıtlarına ulaşarak bütün detayları bir araya getirmesi epeyce zamanını almıştı. Psikiyatr Jesper H. Löderman'ı bizzat ziyaret edip görüş alışverişinde bulundu; bu adam Lisbeth'in tam da 18. doğum gününde bir kuruma kapatılması gerektiğini savunmuştu. Löderman'dan Lisbeth'in aleyhine kullanabileceği epeyce bilgi aldı. Başvurduğu hiç kimse yardımlarını esirgememişti. Hatta Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nden bir kadın, Lisbeth Salander'in sorunlarına böylesine istekle yaklaşmasını hayranlıkla karşılamıştı.

Asıl altın madenini Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün arşiv bölümünde, bir kutunun içinde saklanan tozlu iki not defterinde bulmuştu. Bu defterlerdeki notları, Lisbeth'i herkesten daha iyi tanıyan, Bjurman'in selefi Holger Palmgren tutmuştu. Palmgren Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'ne her yıl, Lisbeth hakkında kısa bir rapor vermişti. Ama bunun yanı sıra, not defterlerine düzenli bir şekilde kişisel düşüncelerini de yazmıştı ki büyük ihtimal Lisbeth'in bundan haberi yoktu. Belli ki Holger Palmgren iki yıl önce beyin kanaması geçirdiğinde kişisel notlarım tuttuğu bu iki defter burayı boylamış, hiç kimse açıp okumamıştı. Bjurman için harika bir buluştu.

Palmgren'in Lisbeth hakkındaki gerçek düşünceleri raporlarına yazdıklarından çok farklıydı. Lisbeth'in bütün hayatını, zapt edilemez küçük bir kızdan yetişkinliğe ve Milton Security'de işe başlamasına kadar izlemişti bu işi bağlantıları sayesinde Palmgren bulmuştu. Lisbeth'in fotokopi çekip kahve pişiren geri zekâlı bir ayak işçisi değil de, Milton'un CEO'su Dragan Armansky adına araştırma yapan yetenekli bir eleman olduğunu gittikçe artan bir şaşkınlıkla anlamaya başlamıştı Bjurman. Üstelik Armansky'yle Palmgren'in birbirlerini tanıdıklarını ve korumaları altındaki kız için arada bir bilgi alışverişinde bulunduklarını da.

Nils Bjurman, Dragan Armansky adını belleğine kaydetti. Lisbeth Salander'in bir biçimde hayatına

dokunan insanlardan yalnızca ikisi yakın arkadaşı gibiydi. Bu iki kişi aynı zamanda onu korumaları altına almışlardı. Bunlardan biri, Palmgren, artık yoktu. Geriye Bjurman için potansiyel tehdit sayılabilecek tek bir kişi kalıyordu; Armansky. Bjurman ondan uzak durmaya karar verdi.

Not defterleri çok şey açıklıyordu. Bjurman, Lisbeth'in kendisi hakkında niçin bu kadar çok şey bildiğini şimdi anlıyordu. Ama yine de, büyük bir gizlilikle ziyaret ettiği, Fransa'daki plastik cerrahi kliniğinden haberdar olmasına akıl sır erdiremiyordu. Başkalarının özel hayatını araştırmak Lisbeth'in işiydi. Demek ki, onun hakkında yaptığı araştırmalara dair herhangi bir belgeyi evinde tutması akıllıca bir davranış değildi hele ki Lisbeth de evinin anahtarı varken. Bütün dokümanlarını bir kutuya doldurup Stallarholmen'deki yazlığına taşımıştı. Zamanının çoğunu orada düşünerek geçiriyordu.

Hakkında yazılanları okudukça, Salander'in kaçık olduğuna dair düşüncesi iyice pekişmişti. Kendisini yatağına nasıl zincirlediğini aklına getirerek ürperdi. Bütünüyle insafına terk edilmişti, onu kışkırtması halinde tehdidini gerçekleştirip öldüreceği kesindi.

Hiçbir engel tanımıyordu. *Hasta, tehlikeli bir deliydi. Pimi çekilmiş el bombası. Bir orospu.*

Holger Palmgren'in not defterleri Bjurman'a son anahtarı da vermişti. Birkaç vesileyle Lisbeth Salander'le yaptığı kişisel konuşmaları kaydetmişti. *Sersem bunak.* İki defa, *"Büyük Felaket başa geldiğinde."* cümlesini alıntılamıştı. Palmgren'in bunu Lisbeth'ten aktardığı açıktı ama neyi amaçladığı belirsizdi.

Bjurman "Büyük Felaket" kelimelerini bir kenara kaydetmişti. Yetiştirme yurdundaki yıllar? Özel bir saldırı? Bütün bunlar Bjurman'in elindeki kapsamlı dokümanlarda bulunmalıydı. On sekiz yaşına bastıktan sonra, psikiyatrların Lisbeth hakkında tuttukları raporları beşinci, belki de altıncı defa dikkatle okudu. Ne kadar okursa okusun bir bilgi eksikmiş gibi geliyordu.

Daha Lisbeth ilkokuldayken hakkında yazılan raporlardan aldığı notları bunlardan birinde Lisbeth Salander'in annesinin ona bakacak durumda olmadığına dair bir belge vardı onlu yaşlardayken değişik yetiştirme yurtlarında tutulan raporları tekrar gözden geçirdi.

On ikisindeyken onu çıldırtan bir şey yaşanmıştı.

Biyografisinde başka boşluklar da vardı.

Lisbeth Salander'in, kendisine verilen hiçbir belgede bahsi geçmeyen ikiz kız kardeşinin varlığını şaşırarak öğrendi. *Aman Tanrım, bu modelden iki tane var.* Ama bu kızın akıbeti meçhuldü.

Babası bilinmiyordu, annenin onun bakımını artık niçin üstlenemeyeceğinin açıklaması da yoktu. Bjurman daha önce bunu kadının hastalığına yormuştu, Lisbeth'in çocuk psikiyatrisi kliniğinde gözetime alınmasının nedeni de herhâlde buydu. Ama şimdi Lisbeth on iki, on üç yaşlarındayken bir şey olduğundan emindi. Büyük Felaket. Bir çeşit travma. Ama bu Büyük Felaket'e yol açan olayın izine hiçbir yerde rastlayamadı.

En sonunda psikiyatrik raporlarda referans gösterilen eklerden birinin kaybolduğunu fark etti bu belge polis raporlarına 12.03.1991 tarihinde girmişti. Bu belgenin numarası Sosyal Hizmetler

Müdürlüğü'nün tozlu arşivlerinden aldığı bir raporun kenarına elle yazılmıştı. Ama bu belgeyi istediğinde bir duvara tosladı. Belgenin üzerinde "gizli" damgası vardı. İtirazlarını ancak hükümet nezdinde yapabilirdi.

Nils Bjurman ne yapacağım bilemiyordu. On iki yaşında bir kız hakkında tutulan polis raporlarına gizli damgası vurulmasını anlayabiliyordu. Ama o Lisbeth'in vasisiydi, dolayısıyla onun hakkındaki her türlü belgeye ulaşabilmeliydi. Bu nasıl gizli bir belgeydi ki ulaşabilmek için hükümete başvurmak gerekiyordu.

Bunun için başvuruda bulunmuştu. Cevap için iki ay bekledi ve sonunda ret yanıtı alarak şoka girdi. On iki yaşında bir kız çocuğu hakkında on beş yıl önce tutulan polis raporunun, sanki devlet sırrıymış gibi saklanmasını gerektirecek ne vardı?

Tekrar Holger Palmgren'in günlüklerine döndü, satır satır okuyarak "Büyük Felaket"in ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ama bir ipucu bulamadı. Belli ki Palmgren ile Lisbeth bu konuda konuşmuşlar ama yazıya dökülmemişti. "Büyük Felaket" notu zaten ikinci günlüğün sonlarında geçiyordu. Belki de Palmgren beyin kanaması geçirmeden önce bu konuyu kaydedecek zaman bulamamıştı.

Bu Avukat Bjurman'ı yeni düşüncelere sevk etti. Holger Palmgren, on üç yaşından on sekiz yaşına basana kadar Lisbeth Salander'in kayyumluğuna, on sekizinden sonra da vasiliğine atanmıştı. Demek ki o "Büyük Felaket"ten hemen sonra, Lisbeth çocuk psikiyatri bölümüne yatırıldığında, onun yakınında bulunmuştu. Yani neler olduğunu biliyordu.

Bjurman Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün arşivlerine döndü. Bu defa Lisbeth Salander hakkındaki tutulan dosyaları değil, Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün Palmgren'e verdiği yetki belgesini aldı. İlk okuyuşta hayal kırıklığına uğradı. İki sayfalık kısa bir metindi. Lisbeth Salander'in annesinin artık kızına bakamayacağı yazıyordu. Özel nedenlerle ikizler birbirlerinden ayrılacaklardı. Camilla Salander bir ailenin yanına verilecek, Lisbeth Salander de, St. Stefans Çocuk Psikiyatri Kliniği'ne yerleştirilecekti. Başka bir alternatif yoktu.

Niçin? Yalnızca şifreli bir açıklama: *12.03.91 tarihli olaylar nedeniyle Sosyal Hizmetler Müdürlüğünün kararına göre...* Bundan sonra üzerine gizlilik damgası vurulan polis raporuna atıfta bulunuluyordu. Ama bu defa başka bir ayrıntı daha vardı; raporu tutan polisin adı.

Avukat Bjurman bu adı görünce şaşırdı. Bu tanıdığı bir isimdi. Hem de çok yakından.

Şimdi işin rengi değişiyordu.

Bu raporu kendi bildiği yollardan ele geçirmesi iki ayını aldı. A4 formatında 47 sayfalık bir dosyadaydı. Altı yılık süreyi anlatan altmış sayfalık bir de ek vardı.

İlk başta bu dosyaya niçin gizlilik damgası vurulduğunu anlayamadı.

Daha sonra adli tıptan alınma fotoğraflara bakıp ismi bir kez daha kontrol etti.

Aman Tanrım... bu imkânsız.

Gizlilik damgası vurulmasının nedenini şimdi anlıyordu. Bjurman dört ayak üstüne düşmüştü.

Polis raporunun her bir satırını dikkatle okurken, Lisbeth'ten kendisi kadar nefret eden başka birinin daha varlığım keşfetti.

Yani Lisbeth'e karşı yalnız değildi.

Bir müttefiki vardı. Hayal bile edemeyeceği bir müttefiki. Yavaş yavaş bir plan yapmaya başladı.

Nils Bjurman oturduğu masanın üzerine düşen gölgeyle düşlerinden uyandı. Başını kaldırdı ve sarışın bir... *dev* gördü, kelimenin tam anlamıyla bir dev. Kendini toparlayana kadar birkaç saniye irkildi.

Yukarıdan aşağı ona bakan adam iki metre boyunda, insan azmanı gibi bir şeydi. Hem de ne azman! Vücut geliştirme sporu yaptığı ortadaydı. Neresinden bakılırsa bakılsın ürkütücü görünüyordu.

Saçları yanlardan kısa kesilmişti, alnına küçük bir kâkül dökülüyordu. Bedenine yakışmayan, oval, tuhaf derecede yumuşak yüzünde çocuksu bir ifade vardı. Bel hizasında siyah deri ceket, mavi bir gömlek ve siyah pantolon giymiş, siyah bir kravat takmıştı. Avukat Bjurman adamın ellerine baktığında daha da şaşırdı. Eğer adamın diğer yanları için biraz "fazla gelişmiş" denilirse, bu ellere de ancak yaba gibi denilebilirdi.

"Avukat Bjurman?"

Sesinde öylesi tuhaf, metalik bir hava vardı ki, gülümsemesini zor zapt eden Bjurman başını salladı.

"Kimsiniz? Ben aslında şeyle... "

Devasa elleri olan adam onun ne dediğine aldırmadan karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Onun yerine ben geldim. Evet, ne istiyorsun?"

Bjurman bir süre tereddüt etti. Hiç tanımadığı birine açılmaktan nefret ederdi. Ama başka çaresi de yoktu. Lisbeth Salander'den kendisi kadar nefret eden bir müttefike ihtiyacı vardı. Alçak sesle meramını anlattı.

3. BÖLÜM

17 ARALIK, CUMA 18 ARALIK, CUMARTESİ

Lisbeth Salander sabahın yedisinde uyandı, duş alıp giyindikten sonra otelin resepsiyonuna indi. Freddy McBain'e bir günlüğüne kiralamak için plaj arabası sordu. On dakika sonra kaporasını ödemiş, arabanın koltuğunu, aynasını kendine göre ayarlamış, çalışıyor mu diye denemiş ve benzinini kontrol etmişti. Bara gitti, *caffé latte,* peynirli sandviç ve bir şişe maden suyu sipariş etti. Bir peçetenin üzerine çarpık çurpuk rakamlar karalayıp Pierre de Fermat'nın ($x^3+y^3=z^3$) teoremi üzerine düşünerek kahvaltısını yaptı.

Saat sekizi biraz geçe Dr. Forbes bara indi. Tıraş olmuş, üzerine siyah bir takım elbiseyle, mavi kravat bağladığı beyaz bir gömlek giymişti. Yumurta, tost, portakal suyu ve kahveyle kahvaltısını yaptı. Saat sekiz buçukta kalktı ve dışarıda kendisini bekleyen taksiye bindi.

Lisbeth fark edilmeyeceği bir mesafeden onu izliyordu. Dr. Forbes The Caranege'in başında, Seascape'te taksiden inerek sahilde yürümeye başladı. Lisbeth onu geçip arabasını limanın merkezinde park etti. Dr. Forbes önünden geçene kadar sabırla bekledi.

Saat bire gelirken Lisbeth sırılsıklam terlemiş, ayakları şişmişti. Dört saat boyunca Saint George'un sokaklarını bir aşağı bir yukarı turlamıştı. hızlı olmasa da, hiç ara vermeden yürümüş, dik yokuşlar artık kaslarını zorlamaya başlamıştı. Maden suyu şişesindeki son damlaları da içerken, Forbes'un enerjisine hayret ediyordu. Tam pes etmeyi düşünüyordu ki, Forbes aniden The Turtleback'e yöneldi. Lisbeth on dakika bekledikten sonra restorana girdi, verandada bir masaya oturdu. Forbes, gözlerini limanın sularına dikerek kola içtiği dünkü masaya oturmuştu yine.

Forbes kravat takıp, takım elbise giyen Grenada'daki az sayıda insandan biriydi. Sıcaktan etkilenir gibi değildi.

O, saat üçte hesabını ödeyip restoranı terk ederken, Lisbeth de düşlerinden uyandı. Adam The Carenage boyunca biraz yürüdükten sonra Grand Anse'e giden minibüslerden birine bindi. Lisbeth, adam minibüsten inmeden beş dakika önce arabasını Keys Otel'in önüne park etti. Odasına çıktı, küveti soğuk suyla doldurup içine uzandı. Ayakları sızlıyordu.

Durum şuydu. Dr. Forbes her sabah tıraş oluyor, en şık giysileriyle, elinde çantası dışarı çıkıyordu. Ama gündüzleri vakit öldürmekten başka bir şey kesinlikle yapmıyordu. Grenada'da her ne peşindeyse, bunun bir okul işi olmadığı açıktı, okul hikâyesi adada bulunmasını açıklayacak bir gerekçeydi.

Bütün bu tiyatroya ne gerek var?

Bu durumda bir şeyler gizlemek istediği tek kişi karısı gibi görünüyordu, ona sanki bütün gün çok meşgulmüş havası veriyordu. Ama niçin? İşleri kötü gitmişti de bunu açıklayamayacak kadar gururlu muydu? Grenada'da başka nedenlerle mi bulunuyordu? Bir şeyleri ya da birilerini mi bekliyordu?

Lisbeth'in Hotmail adresine dört e-posta gelmişti. Birincisi Plague'dendi, Lisbeth'in e-postasını aldıktan yaklaşık bir saat sonra cevap yazmıştı. Şifreli bir e-postaydı, iki kelimelik kısa bir şey: "Yaşıyor musun?" Plague öyle uzun, duygusal mesajlar yazacak bir tip değildi. Lisbeth de öyle.

Bundan sonraki iki e-posta gündüz saat iki civarında gönderilmişti. Bunlardan biri yine Plague'den şifreli bir mesajdı, netten tanıdığı Teksas'ta yaşayan Bilbo adında biri Lisbeth'in merak etliği şeyi araştırmıştı. Plague mesajına, Bilbo'nun adresi ve PGP anahtarını da eklemişti. Bundan birkaç dakika sonra da Bilbo, Hotmail üzerinden bir e-posta göndermişti. Bu kısa bir e-postaydı, yirmi dört saat içinde Dr. Forbes hakkında bilgi ileteceğini yazıyordu.

Dördüncü e-posta da Bilbo'dandı, öğlen geç saatlerde postalanmıştı. Bir banka hesap numarası ve ftp adresi şifrelenmişti. Lisbeth adrese girdi ve 390 KB'lık bir zip dosyası buldu, kopyalayıp kaydetti. Bu düşük çözünürlükte dört jpg fotoğrafi ve beş Word dokümanından ibaret bir dosyaydı.

Fotoğrafların ikisi Dr. Forbes'a aitti. Biri bir tiyatro gösterisinin açılışında çekilmişti, bu fotoğrafta karısıyla birlikteydi. Dördüncü fotoğraf, Forbes'i bir kilisenin minberinde konuşurken görüntülüyordu.

On bir sayfalık ilk dokümanda Bilbo'nun raporu vardı. Seksen dört sayfalık ikinci doküman internetten indirilmişti. Bunları izleyen iki doküman *Austin American-Statesman* adlı yerel gazeteden O.C.R ile taranmıştı, son dokümansa Forbes cemaati -The Presbyterian Church of Austin South- hakkında genel bilgiler içeriyordu.

Ezbere bildiği Musa'nın üçüncü kitabı bir tarafa bırakılırsa -bunu bir yıl önce dinsel cezalandırma yasalarını araştırırken ezberlemişti- Lisbeth Salander'in dini bilgileri çok sınırlıydı. Yahudi, Presbiteryen ya da Katolik kiliseleri arasındaki fark nedir bilmezdi, bildiği tek şey Yahudilerin ibadet yerine sinagog denildiğiydi. Bir an teolojik ayrıntılara dalmak zorunda kalmaktan korksa da, daha sonra korkusunun yersizliğini anladı; Dr. Forbes'un cemaatinin, merak ettiği konuyla ilgisi yoktu.

Dr Richard Forbes -nam-ı diğer *Peder* Richard Forbes- kırk iki yaşındaydı. Güney Austin Presbiteryen Kilisesi'nin internet sitesine göre kilisenin yedi çalışanı vardı.

Listenin en başına kaydedilen Peder Duncan Clegg, sitedeki fotoğrafına göre yapılı, gür gri saçlı, gri sakalları bakımlı bir adamdı.

Listenin üçüncü sırasına kayıtlı Richard Forbes eğitim işlerinden sorumluydu. İsminin yanına parantez açılarak *Holy Water Foundation* yazılmıştı.

Lisbeth, kilisenin kendini tanıttığı metnin giriş bölümünü okudu.

Amerikan Presbiteryen Kilisesi'nin savunduğu din bilgisine ve umut vadeden ideolojisine bağlı kalarak dua ve şükranlarımızla Güney Austin halkına hizmet edeceğiz. Biz İsa peygamberin hizmetçileri, zor durumdakilere barınak, bağışlanma ve hayır dualarımızı sunuyoruz. Bırakın Tanrı aşkıyla mutlu olalım. Bizim göreviniiz insanlar arasındaki duvarları yıkmak ve Tanrı'nın sevgi dolu mesajını anlamamızı imkânsız kılan engelleri ortadan kaldırmaktır.

Girişin hemen altına yazılan kiliseye ait banka hesap numarasıyla, inananlar Tanrı aşkını hayata geçirmeye davet edilmekteydi.

Bilbo, Richard Forbes'un kısa ama özlü hayat hikâyesini göndermişti. Nevada'da, Cedar's Bluff'ta doğan Forbes, çiftçilik, iş adamlığı, okul yöneticiliği, New Mexico'da yerel bir gazetede muhabirlik ve bir Hıristiyan rock grubunun menajerliğini yaptıktan sonra, otuz bir yaşında Güney Austin Kilisesi'ne katılmıştı. Muhasebecilik eğitiminin yanı sıra arkeoloji de okumuştu. Ama Bilbo ona ait bir doktor unvanı bulamamıştı.

Forbes, cemaatten, Güney Austin Kilisesi'nin hatırı sayılır üyesi, çiftlik sahibi William F. Knight'in tek kızı Geraldıne Knight'la tanışarak 1997'de evlenmişti. Bu evlilik sayesinde, kilisedeki kariyeri çok yükselen Forbes, "Tanrı'nın paralarını yoksul insanların eğitimine yatıran" Santa Maria Vakfı'nın başına geçmişti.

İki defa tutuklanmıştı Forbes. İlk tutuklaması 1987'de, yirmi beş yaşındayken, bir trafik kazasında yaralanmaya sebebiyet vermektendi. Mahkemede aklanmıştı. Lisbeth'in basın kupürlerinden okuduğu kadarıyla gerçekten suçsuzdu. 1995 yılında menajerliğini yaptığı Hıristiyan rock grubunun paralarını zimmetine geçirmekten yargılanmış ve yine beraat etmişti.

Austin'in tanınmış şahsiyetleri arasına katılan Forbes, şehrin eğitim müdürlüğünün de yönetimindeydi. Demokrat Parti'nin üyesiydi, hayırseverlik faaliyetlerine canla başla katılıyor, yoksul ailelerin çocuklarının okul masraflarını karşılamak için para topluyordu. Güney Austin Kilisesi misyonerlik faaliyetlerini, daha çok İspanyolca konuşanlar arasında yürütüyordu.

2001'de Forbes, Santa Maria Vakfı'nda ekonomik yolsuzluk yapmakla suçlanmıştı. Bir gazete haberine göre Forbes, vakıf tüzüğü yasaklamasına rağmen gelirlerinin önemli bir kısmını yatırım fonlarına aktarmıştı. Kilise suçlamaları reddetmiş, Peder Clegg, Forbes'a açık destek vermişti. Hesapları inceleyen müfettiş bir yolsuzluğa rastlamadığından, dava açılmasına gerek görülmemişti.

Lisbeth bütün dikkatini Forbes'un kişisel ekonomisine yöneltti. Yıllık geliri 60.000 dolardı ki kötü sayılmazdı ama birikimi yoktu. Ailenin ekonomik işlerinden daha çok Geraldıne Forbes sorumluydu. 2002'de ölen babasından 40 milyon dolarlık bir servet devralmıştı. Forbes ailesinin çocukları yoktu.

Görünen o ki Richard Forbes karısına bağımlıydı. Yani ona kötü davranacak bir pozisyonda değildi.

Lisbeth internete bağlandı, Bilbo'ya şifreli bir mesaj yolladı ve verdiği bilgiler için teşekkür etti. Ayrıca gönderdiği hesap numarasına 500 Euro yatırdı.

Balkona çıkıp korkuluklara yaslandı. Güneş batmak üzereydi. Kıyı boyunca setin önündeki

palmiyelerin tepesinde bir esinti dolaşıyordu. Grenada, Mathilda'nın soluğunu hissetmeye başlamıştı. Ella Carmichael'in tavsiyesine uyup bilgisayarını, *Dimensions in Mathematics* kitabını, birkaç özel eşyasını, birkaç parça kıyafetini naylon bir çantaya yerleştirip yatağının yanına koydu. Daha sonra bara indi, akam yemeğinde balık, yanına da bir şişe Carib sipariş etti.

Tek ilginç olay kıyafetini değiştirmiş olan Dr. Forbes'un spor ayakkabıları, tenis tişörtü ve bermuda şort giymişti barda Ella Carmichael'a Mathilda hakkında sorular sormasıydı. Endişeli gibi değildi. Ucundan haç sarkan altın kolyesiyle dinç ve çekiciydi.

Lisbeth Salander, Saint George sokaklarında boş yere dolaşmaktan bitap düştüğünden, ancak akşam yemeğinden sonra kısa bir yürüyüşe çıktı. Rüzgâr şiddetini artırmış, hava dikkat çekecek derece soğumuştu. Lisbeth bu yüzden odasına çekilip, daha akşamın dokuzunda yatağına gömüldü. Dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Biraz kitap okumayı düşünmüştü ama hemen uykuya daldı.

Şiddetli bir çarpma sesiyle ürpererek uyandı. Kol saatine baktı, on biri çeyrek geçiyordu. Sallanarak yataktan kalktı, balkon kapışını açtı. İçeri akın eden rüzgârın şiddetiyle bir adım geriledi. Kapının kenarına tutunarak dikkatle balkona çıkıp etrafa baktı.

Havuzun etrafına asılı lambalar bir o yana bir bu yana sallanarak, bahçede dramatik bir gölge oyunu sergiliyordu. Otel müşterilerinden bir kısmı oteli çevreleyen duvarın kapısında durmuş sahile bakıyorlardı. Barın etrafında da insanlar vardı. Kuzeyde Saint George'un ışıkları görülüyordu. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı ama yağmur yoktu. Karanlıktan deniz görülmüyordu ama dalgaların sesi her zamankinden daha yüksekti. Hava daha da soğumuştu. Lisbeth, Karayiplere geldiğinden beri ilk defa soğuktan titriyordu.

Balkonda etrafını seyrederken oda kapısına şiddetle vurulduğunu duydu. Çarşafa sarınıp kapıyı açtı. Freddy McBain'di. Metin görünüyordu.

"Özür dilerim ama kasırga geliyor."

"Mathilda?"

"Evet, Mathilda." dedi McBain. "Bu akşam erken saatlerde Tobago'yu kasıp kavurmuş, haberlere göre büyük yıkım varmış."

Lisbeth coğrafya ve meteoroloji bilgilerini yokladı. Trinidad ve Tobago, Grenada'nın iki yüz kilometre güney doğusundaydı. Tropik bir kasırga yüz kilometrelik bir alana yayılıp, saatte otuz kırk kilometre hızla hareket edebilirdi. Demek ki Mathilda, Grenada'nın kapısını her an çalabilirdi. Sorun hangi yönden geleceğiydi.

"Öyle acil bir tehlike yok." diye devam etti McBain. "Ama tedbiri elden bırakmamak lazım. Değerli eşyalarını bir çantaya toplayıp resepsiyona inmeni istiyorum. Sandviç ve kahveler otelden."

Lisbeth onun dediğini yaptı. Uyku sersemliğini atmak için yüzünü yıkadı, kot pantolonuyla bir fanila giydi, ayağına potinlerini geçirip önceden hazırladığı naylon çantayı omzuna aldı. Tam odayı terk etmişti ki geri döndü, banyoya girip ışığı yaktı. Yeşil kertenkele ortalarda yoktu, bir deliğe saklanmış olmalıydı. Akıllı şey.

Barda her zamanki yerine oturdu. Çalışanlarına emirler vererek termoslara sıcak içecekler doldurtan Ella Carmichael, bir süre Lisbeth'in oturduğu köşeye geldi.

"Merhaba. Yeni uyanmış gibisin."

"Uyuyordum. Şimdi ne olacak?"

"Bekleyeceğiz. Denizde büyük bir fırtına koptu. Trinidad'dan da kasırga alarmı geldi. Eğer Mathilda bu tarafa yönelir de durum ciddileşirse sığınağa ineceğiz. Yardım edebilir misin?"

"Ne yapacağız?

"Resepsiyondaki 160 battaniye sığınağa taşınacak. Ayrıca ortadan kaldırılması gereken bir sürü şey var."

Lisbeth battaniyelerin taşınmasına, havuzun etrafındaki çiçek saksılarının, masa, sandalye ve taşınabilir diğer şeylerin toplanmasına yardım etti. Ella yapılanlardan memnun kalıp da onu serbest bıraktığında, duvarların arasından kumsala açılan açıklığa gidip karanlığa doğru birkaç adım ilerledi. Deniz tehditkâr bir tonda gürlüyor, şiddetle esen rüzgâr, onu ayağını sağlam basmaya zorluyordu. Set boyunca uzanan palmiye ağaçları deliler gibi savruluyordu.

Lisbeth tekrar bara döndü, bir *caffé latte* alıp barın kenarına oturdu. Saat gece yarısına yaklaşmıştı. Otel müşterileri ve personelinin endişesi açık seçik görülüyordu. Masaların etrafında alçak sesle konuşanlar, arada bir ufka kaçamak bakışlar fırlatıyorlardı. İçeride otuz iki müşteri ve Keys Oteli'nin ona yakın personeli vardı. Lisbeth birden resepsiyona yakın bir masada oturan Geraldıne Forbes'u fark etti. Yüzü gergindi, elinde bir içki bardağı vardı. Kocası ortalarda yoktu.

Freddy McBain bürosundan çıkıp resepsiyonun ortasına dikildiğinde Lisbeth kahvesini bitirmiş, tekrar Fermat'nın teoremini hatmetmeye başlamıştı.

"Lütfen beni dinler misiniz." diye bağırdı Freddy. "Şimdi aldığım bir habere göre kasırga Petit Martinique'ten geçmiş. Hemen sığınağa inmenizi istiyorum."

Freddy McBain sorulara aldırmayıp herkesi resepsiyonun arkasına, sığınağa inen merdivenlere yöneltti. Petit Martinique, ana adanın kuzeyinde, yalnızca beş deniz mili uzakta, Grenada'ya bağlı küçük bir adaydı. Göz ucuyla Elle Carmichael'ı izleyen Lisbeth, Ella, Freddy'nin yanına gittiğinde kulaklarını dikti.

"Çok mu kötü?" diye sordu Ella.

"Bilemiyorum. Telefon kesildi." dedi Freddy alçak sesle.

Lisbeth sığınağa indi, bir köşeye battaniye serip çantasını üzerine koydu. Bir süre düşündükten sonra tekrar resepsiyona çıktı. Ella'yı buldu, yardım edebileceği başka bir şey var mı diye Mordu. Ella başını endişeyle salladı.

"Mathilda tam bir kaltak. Neler yapar göreceğiz."

O ara otelin ana kapısından beş yetişkinle, ona yakın çocuk girdi. Freddy McBain onları

karşılayarak sığınağa inen merdivenlere yöneltti.

Lisbeth birden bir endişeye kapılmıştı.

"Sanırım şimdi bütün insanlar kendi sığınaklarına iniyorlardır, değil mi?" dedi alçak sesle.

Ella sığınağa inen insanlara baktı.

"Ne yazık ki, Grand Anse'te çok fazla sığınak yok." dedi.

Lisbeth kaşlarını çatarak Ella'ya baktı.

"Peki, o kadar insan ne yapacak?" dedi.

"Sığınağı olmayanlar mı?" diye sinirle güldü Ella. "Evlerinde ya da barakalarında bir köşeye sinip Tanrıya dua edecekler."

Lisbeth topuklarının üzerinde döndü, resepsiyondan geçip ana kapıdan dışarı fırladı.

George Bland.

Ella'nın arkasından bağırdığını duydu ama Lisbeth'in açıklama yapmaya vakti yoktu.

İlk fırtınada yerle bir olacak lanet bir kulübede kalıyor.

Saint George yoluna girdiğinde rüzgâr bedenini zorlamaya başlamıştı. İnatla direnerek yoluna devam etti. George Bland'in evine olan yaklaşık dört yüz metre mesafeyi ancak on dakikada alabildi. Dışarıda tek bir canlı yaratığa rastlamamıştı.

George Bland'in kulübesine döndüğünde nereden geldiği belli olmayan buz gibi soğuk ve bir itfaiye aracının hortumundan çıkar gibi şiddetli bir yağmurla karşılaştı. Kulübenin penceresinden ışık sızıyordu. Birkaç saniye içinde sırılsıklam ıslanmış, görüş mesafesi de birkaç metreye düşmüştü. Şiddetle yumrukladığı kapıyı açan George Bland'in gözleri açılmıştı.

"Burada ne işin var." diye rüzgârı bastırmaya çalışan bir sesle bağırdı.

"Haydi. Otele gidiyoruz. Orada bir sığınak var."

George Bland şaşırmıştı. Rüzgâr birden kapıyı çarparak kapattı, George'un zorlayarak tekrar açması birkaç saniyesini aldı. Lisbeth tişörtünden yakalayıp onu dışarı çekti. Elinden tutup koşmaya başladı.

Otele doğru, araba yolundan yüz metre kadar daha kısa olan kumsaldan geçen patikaya girdiler. Lisbeth yanlış bir seçim yaptığını anladığında yolu yarılamışlardı. Kumsalda sığınabilecekleri hiçbir yer yoktu. Rüzgâr ve yağmur o kadar güçlüydü ki birkaç kez durmak zorunda kaldılar. Havada kum ve dal parçaları savruluyordu. Korkunç bir gürültü vardı. Sonsuzmuş gibi gelen bir süre sonra otel duvarlarını gören Lisbeth adımlarını sıklaştırdı. Tam ana kapıya ulaşıp kendilerini güvende hissetmeye başlamışlardı ki omuzlarının üzerinden geriye bakan Lisbeth birden durdu.

Elli metre kadar ileride, yağmur duvarının arkasında, sahilde iki silüet görmüştü. George Bland içeri çekmeye çalışırken, Lisbeth onun elini bıraktı, duvardan destek alarak gözlerini sahile dikti, Gördüğü silüetler, yağmur damlalarının arasında birkaç saniye kayboldu. Sonra çakan bir şimşekle her yer aydınlandı.

Tahmin ettiği gibi bu silüetler Richard ve Geraldıne Forbes'tu. Bir gece önce, Richard Forbes'un ileri geri dolaştığı yerdeydiler.

İkinci şimşekte Richard Forbes'un, direnen karısını sürüklemeye çalıştığım gördü.

Birden bütün taşlar yerine oturmuştu. Ekonomik bağımlılık. Austin'deki ekonomik yolsuzluk suçlamaları. Forbes'un endişeli gezinmeleri ve The Turtleback'te dalıp gitmeleri.

Kadını öldürecek. Kırk milyon cebe. Kasırga da bahane. Şans ayağına geldi.

Lisbeth Salander, George Bland'i otel kapısından içeri itti, etrafını kolaçan etti, gece bekçisinin oturduğu, rüzgârda savrulmamış tahta sandalyeyi buldu. Sıkıca kavrayıp, şiddetle duvara çarparak parçaladı. Sandalyenin bir ayağıyla silahlanmıştı. George Bland'in şaşkın çığlıklarına aldırmadan kumsala doğru fırladı.

Fırtına onu neredeyse yere yapıştırıyordu ama ayakta kalmayı başararak adım adım ilerledi. Yeni bir şimşek çaktığında Forbes çiftine iyice yaklaşmıştı. Geraldıne Forbes denizin kenarında diz çökmüş, ona doğru eğilen Richard Forbes, demir bir boruya benzeyen bir şeyi vurmak için havaya kaldırmıştı. Lisbeth adamın kolunun yarım bir daire çizip karısının başına indiğini gördü. Geraldıne yere yuvarlandı.

Richard Forbes, Lisbeth'i hiç fark etmemişti.

Lisbeth sandalye ayağını ensesine indirdi, Forbes yere devrildi.

Lisbeth eğilip Geraldıne Forbes'un omuzlarını tuttu. Yağmur bedenini kırbaçlarken, sırtüstü çevirmeye çalıştı. Birden ellerinde kan hissetti. Geraldıne Forbes'un başı felaket kanıyordu. Kurşun gibi ağırdı, Lisbeth onu nasıl otele taşıyacağını düşünerek çaresizlikle etrafına bakınmaya başladı. Tam o anda yanı başında George Bland bitiverdi. Bağırarak bir şeyler söylüyor ama sesi fırtınada kaybolduğundan hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Lisbeth göz ucuyla Richard Forbes'a baktı. Sırtı Lisbeth'e dönüktü ama dört ayağının üzerine doğrulmuştu. Lisbeth, Geraldıne Forbes'un sol kolunu kaldırıp boynuna doladı, George Bland'e de kadının diğer koluna girmesini işaret etti. Otele doğru güçlükle ilerlemeye başladılar.

Yolu yarılamışken Lisbeth, sanki bütün gücü bedeninden çekilmiş gibi kendini çok bitkin hissediyordu. Bir el omzunu tuttuğunda kalp atışları hızlandı, Geraldıne Forbes'un kolunu bıraktı ve geriye dönüp Richard Forbes'un kasıklarına bir tekme attı. Richard iki büklüm olup dizlerinin üzerine çöktü. Lisbeth ikinci tekmeyi yüzüne indirdi. George Bland'in dehşet dolu bakışlarıyla karşılaşıp bir süre durduktan sonra, Geraldıne'in koluna tekrar yapışıp sürüklemeye devam etti.

Birkaç saniye sonra başını geriye çevirdi. Richard Forbes on adım kadar geriden, sanki sarhoşmuş gibi sallanarak rüzgârda ilerlemeye çalışıyordu.

Yeni bir şimşek çakıp ortalığı aydınlattığında Lisbeth'in gözleri açıldı.

Hayatında ilk defa bu kadar korkuyordu. Richard Forbes'un arkasında, denizin yüz metre kadar içlerinde, Tanrı'nın parmağını gördü.

Şimşeğin yaydığı ışıkta donmuş bir an, simsiyah bir sütun dönerek gökyüzüne yükselip gözden kayboldu.

Mathilda.

İnanılmaz.

Kasırga-tamam.

Hortum-imkânsız.

Grenada hortum bölgesi değil.

Böylesi bir kasırgada hortum olmaz.

Hortum sudan yükselmez.

Bu bilime aykırı.

Çok özel bir durum.

Beni almak için geldi.

George Bland de hortumu görmüştü. Fırtınadan ne dedikleri anlaşılmasa da, acele etmeleri için birbirlerine bağırdılar.

Duvara yirmi metre kalmıştı... On. Lisbeth'in ayağı takıldı, dizüstü çöktü. Bahçe kapısına geldiklerinde omzunun üzerinden geriye baktı. Bir anda görünmez bir elin Richard Forbes'u denize çektiğini gördü. Yüklerini sürükleyerek kapıdan geçirip arka bahçeden zorlukla ilerlediler. Pencere camları kırılıyor, eğilmiş bir metal çığlıklar atıyordu. Havada uçan bir tahta parçası tam Lisbeth'in burnunun ucuna geldi. Bir saniye sonra sırtına çarpan bir şeyle kıvrandı. Resepsiyona ulaştıklarında rüzgârın basıncı azalmıştı.

Lisbeth, George Bland'i durdurdu, yakasından tutup kendine doğru çekti ve kulağına bağırdı.

"Onu kumsalda bulduk. Kocasını görmedik. Anladın mı?"

George başını salladı.

Geraldıne Forbes'u iki kolundan omuzlayıp sürükleyerek sığınağın merdivenlerinden aşağı indirdiler. Lisbeth sığınağın kapısını tekmeledi. Kapıyı açan McBrain bir an şaşkınlıkla baktıktan sonra, yüklerini içeri taşımalarına yardım etti.

Kapı kapandığında kasırganın o dayanılmaz gürültüsü yerini uğultu ve hafif çatırtılara bıraktı. Lisbeth derin bir soluk aldı.

Ella Carmichael bir fincana kahve doldurup uzattı. Lisbeth o kadar bitkindi ki kolunu kaldıracak hali yoktu. Duvara yaslanarak kendini yere bırakmıştı. Birileri onun ve George Bland'in üzerine birer battaniye örtmüştü. Sırılsıklamdı, tam diz kapağının altındaki bir yaradan çok kan akıyordu. Kot pantolonunda nasıl olduğunu hatırlamadığı bir yırtık vardı. Freddy McBain'le birlikte Geraldine Forbes'un başındaki yarayı saran birkaç otel müşterisine ilgisiz gözlerle bakıyordu. Duyduğu kırık dökük sözcüklerden aralarında bir doktor olduğunu anladı. Sığınak otel müşterileri ve dışarıdan insanlarla tıka basa doluydu.

Bir süre sonra Freddy McBain, Lisbeth'in yanına geldi, çömelerek karşısına oturdu.

"Yaşıyor."

Lisbeth cevap vermedi.

"Ne oldu?"

"Duvarların dışında kumsalda bulduk."

"Otel müşterilerini saydığımda üç kişinin eksikliğini fark ettim. Sen ve Forbes çifti. Ella fırtına başladığında senin deliler gibi dışarı fırladığını söyledi."

"Arkadaşımı almaya gittim." dedi Lisbeth başıyla George'u işaret ederek. "Yakınlarda bir barakada kalıyor, büyük ihtimal şimdi yerinde yeller esiyordur."

"Doğrusu aptalca ama kahramanca bir davranış." dedi Freddy McBain. Göz ucuyla George'a baktı. "Richard Forbes'u gördünüz mü?"

"Hayır." dedi Lisbeth ilgisiz bir sesle. George da başını sallayarak onu onayladı.

Ella Carmichael başını yana eğip Lisbeth'e sitemkâr, sert bir bakış fırlattı. Lisbeth ifadesiz gözlerle karşılık verdi.

Geraldine Forbes ertesi sabah üç civarında kendine geldi. Lisbeth başını George'un omzuna yaslamış uyuyordu.

Grenada o geceyi mucizevi bir şekilde atlatmıştı. Hava aydınlanırken fırtına hafiflemiş, yerini Lisbeth Salander'in daha önce eşi benzerini görmediği şiddette bir yağmur almıştı. Freddy McBain sığınaktakileri dışarı çıkardı.

Görünüşe bakılırsa Keys Otel'in baştan ayağa elden geçirilmesi gerekiyordu. Kıyı boyunca uzanan bütün binalarda olduğu gibi otelde de büyük hasar vardı. Ella Carmichael'in havuzun başındaki barının yerinde yeller esiyordu. Verandalardan biri tamamıyla yıkılmıştı. Otelin ön cephesindeki pencereler çerçeveleriyle birlikte uçmuş, geriye çırılçıplak boşluklar kalmış, çatının bir tarafı diğer tarafından ayrılıp ikiye katlanmıştı. Resepsiyon çöplüğe dönmüştü.

Lisbeth, George Bland'le birlikte odasına çıktı. Yağmur damlaları içeri girmesin diye pencere boşluğuna bir battaniye gerdi. George Bland'in bakışlarıyla karşılaştığında, bir şey sormasına fırsat vermeden, "Kocasını görmediğimizden daha az soruya muhatap kalırız." dedi.

George başını anladım der gibi başını salladı. Lisbeth elbiselerini çıkarıp yere attı, yatağın bir tarafına uzanıp diğer tarafına avucuyla vurarak George'a da uzanmasını işaret etti. Tekrar başını sallayan George soyunup yanına uzandı. Hemen uykuya daldılar.

Lisbeth gün ortasında uyandığında, bulutların arasındaki bir açıklıktan güneş ışıkları sızıyordu. Bedenindeki bütün kasları ayrı ayrı sızlıyordu, dizi şişmişti, bacağını bükmekte zorlanıyordu. Yataktan zorla kalkıp duşun altına girdi, yeşil kertenkele geri dönmüş, duvardaki yerini almıştı. Ayağına bir şort, üzerine tişört giydi, topallayarak ve George Bland'i uyandırmamaya özen göstererek dışarı çıktı.

Ella Carmichael hâlâ ayaktaydı. Yorgun görünüyordu ama barı resepsiyona taşıyıp işe koyulmuştu. Lisbeth bar tezgâhının yakınında bir masaya oturarak kahve ve sandviç sipariş etti.

Antrenin, çerçevesiyle birlikte yerinden uçmuş pencerenin boşluğundan göz ucuyla dışarı baktı, park etmiş bir polis arabası vardı. Freddy kayıt masasının yanındaki ofisinden arkasında üniformalı bir polisle birlikte çıktığında, Lisbeth kahvesini yeni bitirmişti. MacBain onu fark ettiğinde polis memuruna bir şeyler söyleyerek masasına yöneldi.

"Bu Memur Ferguson. Sana birtakım sorular sormak istiyor."

Lisbeth nezaketle başını salladı. Ferguson'ın yorgun bir hâli vardı. Bir not defteri ve kalem çıkartıp Lisbeth'in adını kaydetti.

"Bayan Salander, anladığım kadarıyla dün geceki fırtına sırasında Bayan Geraldine Forbes'u siz ve arkadaşınız bulmuş."

Lisbeth başını sallayarak onayladı.

"Nerede buldunuz?"

"Bahçeye giriş kapısının alt tarafında, kumsalda." dedi Lisbeth. "Doğrusu ona ayağımız takıldı."

Ferguson not etti.

"Bir şey söyledi mi?"

Lisbeth başını iki yana salladı.

"Baygın mıydı?"

Lisbeth iç çekerek onayladı.

"Başı fena yaralanmış."

Lisbeth tekrar iç çekti.

"Bu yaranın nasıl olduğunu bilmiyor musunuz?"

Lisbeth başını iki yana salladı. Ferguson'ın, yalnızca baş sallamasına sinirlendiğini fark ederek, "Havada bir sürü şey uçuşuyordu." dedi. "Benim kafama da neredeyse bir tahta çarpıyordu."

Bu defa Ferguson başını salladı. Dizindeki sargıyı işaret ederek:

"Yaralanmışsınız." dedi. "Nasıl oldu?"

"Bilemiyorum. Ancak mahzene indiğimde fark ettim."

"Genç bir adamla birlikteymişsiniz."

"George Bland."

"Nerede oturuyor?"

"Havaalanına giden yolun üzerinde, The Coconut'ın hemen arkasındaki bir barakada. Eğer o baraka hâlâ oradaysa."

Lisbeth, George Bland'in şimdi yukarıda, odasında uyuduğunu söylemedi.

"Kocasını, Richard Forbes'u gördünüz mü?"

Lisbeth başını iki yana salladı.

Polis memuru Ferguson'ın soruları bitmiş olmalıydı ki not defterini kapattı.

"Teşekkürler, Bayan Salander. Şimdi bir ölüm raporu yazmak zorundayım."

"Bayan Forbes öldü mü?"

"Bayan Forbes mu?.. Yo hayır, O Saint George'da bir hastanede. Yaşadığı için size ve arkadaşınıza şükretsin. Ama kocası öldü. İki saat önce havaalanında, otoparkta bulundu."

Dört yüz metre güneyde.

"Epeyce hırpalanmış." diye ekledi Ferguson.

"Ne acı." dedi Lisbeth büyük bir şaşkınlık göstermeden.

MacBain ve polis memuru Ferguson uzaklaşırken, Ella Carmichael gelip Lisbeth'in masasına oturdu. Elinde iki bardak rom vardı. Lisbeth'in soru dolu gözleriyle karşılaştığında, "Böyle bir geceden sonra biraz cilalanmak gerek." dedi. "Benden. Kahvaltı da benden."

İki kadın birbirlerine baktıktan sonra, bardakları kaldırıp tokuşturdular.

Mathilda, Karayip adaları ve ABD'deki meteoroloji enstitülerinde uzun süre araştırma konusu olacaktı. Daha önce o civarda ne o çapta hortum ne de Mathilda şiddetinde kasırga görülmüştü. Ayrıca hortumun denizden yükselmesi teorik açıdan imkânsızdı. Uzun araştırmalar sonucu uzmanlar bunun hava cephesindeki değişimler sonucu nadir görülebilen bir "yalancı hortum" olduğuna karar verdi yani gerçek bir hortum değildi ama öyle görünmüştü. Bu teoriye muhalefet edenlere göre asıl neden sera etkisiyle dünyanın ekolojik dengesinin bozulmasıydı.

Lisbeth Salander'i bu tartışmaların hiçbiri ilgilendirmiyordu. O ne gördüğünü biliyordu ve bundan sonra bir daha ne Mathilda'nın, ne de kız kardeşlerinden birinin yoluna çıkmaya karar vermişti.

O gece çok sayıda insan yaralanmıştı. Yalnızca bir kişinin ölmesi bir mucizeydi.

Richard Forbes'un o kasırganın ortasında, dışarıda ne aradığına kimse akıl erdiremedi. Büyük ihtimal Amerikalı turistlerin genel aptallıklarındandı. Geraldine Forbes da açıklama yapabilecek durumda değildi. Ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmişti, o geceye ait hiçbir şey hatırlamıyordu.

O artık, teselliye ihtiyacı olmayan bir duldu.

KISIM 2

RUSYA'DAN SEVGİLERLE

10 OCAK 23 MART

Denklem genelde *x, y, z,* vb. gibi belirtilen bir ya da daha fazla bilinmeyeni içerir. Bilinmeyenlere verilen değerlerle, denklemin her iki yanının birbirine eşitlenmesi sağlanılır ve bu yolla çözüme ulaşılır.

Örneğin: $3x + 4 = 6x - 2(x = 2)$

4. BÖLÜM

10 OCAK, PAZARTESİ - 11 OCAK, SALI

Salander'in uçağı Stockholm Arlanda Havaalanı'na sabah altı buçukta indi. Yirmi altı saattir ayaktaydı, bunun dokuz saatini Barbados'un Grantly Adams Havaalanı'nda bekleyerek geçirmişti. British Airways'in görevlileri, Arap'a benzeyen bir yolcuyu, terörist olma ihtimaline karşı, sorgulamadan uçağa almayı reddetmişlerdi. Londra Gatwick Havaalanı'na indiğinde, İsveç'e kalkan son uçağı çoktan kaçırmıştı. O gece orada kalıp ertesi günkü uçağı beklemek zorunda kaldı.

Salander kendini güneş altında kalmış bir torba muza benzetiyordu. Çantasında yalnızca dizüstü bilgisayarı, *Dimensions* ve birkaç parça giyecek vardı, Gümrükte bagajını kontrol etmediler. Havaalanından dışarı çıktığında onu dondurucu bir sulusepken karşıladı.

Şehir merkezine inen otobüslere yürürken bir süre tereddüt etti. Hayatı boyunca hep en ucuz seçeneği tercih ettiğinden, zenginliğe hâlâ alışamamıştı. Eski usul, "namuslu dolandırıcılıkla" internet konusundaki yeteneğini birleştirerek elde ettiği üç milyar krona yakın parası vardı. Birkaç dakika ıslanıp üşüdükten sonra, bir taksiye atladı. Şoföre Lundagatan adresini verdi ve anında uyuklamaya başladı.

Eski adresi verdiğini ancak Lundagatan'a varıp da şoför uyandırdığında fark etti. Fikrini değiştirdiğini, Götgatasbacken'e gideceklerini söyledi. Arabadan inerken adama, bahşiş niyetine yüklü sayılacak miktarda dolar verdi. İner inmez, mazgalın üzerinde birikmiş çamurlu suya bastı, küfretti. Üzerinde kot pantolon, tişört, ince bir ceket, ayağında yazlık sandalet ve ince pamuklu çoraplar vardı. Su birikintilerine basmamaya dikkat ederek 7-Eleven markete girdi. Şampuan, diş macunu, sabun, kefir, süt, peynir, yumurta, ekmek, tarçınlı kurabiye, kahve, poşet çay, bir kavanoz küçük hıyar turşusu, elma, büyük paket hazır pizza ve sigara aldı. Hesabı kredi kartıyla ödedi.

Sokağa çıktığında hangi yoldan gitmesi gerektiğine karar veremedi. Yukarıya doğru Svartensgatan'a ya da aşağıya, Slussen'e doğru yürüyüp Hökens Gatan üzerinden evine gidebilirdi. Eğer Hökens Gatan tarafına yürüyecek olursa, *Millennium*'un tam önünden geçmesi gerecekti. Bu durumda Blomkvist'e rastlayabilirdi. Sırf Blomkvist'le karşılaşmamak için yolunu değiştirmek ona saçma geldi. Sonunda Slussen yönüne gitmeye karar verdi. Aslında bu yol evine daha uzaktı. Sağa, Hökens Gatan'a dönüp oradan Mosebacke Torg'a çıktı. Södra Tiyatrosu önündeki Kız Kardeşler heykelinin bulunduğu meydanı geçip, Fiskargatan'a doğru tırmandı. Dairesinin olduğu binanın önünde durup baktı. Burasını bir türlü "evi" gibi hissedememişti.

Södermalm Adası'nın ortasında, tenha bir tepedeydi. Tam da istediği gibi fazla kalabalık değildi.

Böylece çevrede kimlerin dolaştığını daha rahat kontrol edebiliyordu. Yazları popüler bir ziyaret yeriydi ama kışları, evi ya da iş yeri bu semtte olanlar dışında pek kimseye rastlanmazdı. Bunların arasında Salander'in tanıdığı, dolayısıyla da onu tanıyabilecek tek bir kişi bile yoktu. Alışveriş torbalarını yere koyup anahtarını çıkardı. Asansöre binip en üst kata çıktı, üzerinde V. Kulla yazan kapıyı açtı.

Salander'in, yüklü bir miktar paraya el koyup, ekonomik bağımsızlığım kazandıktan sonra (hiç değilse üç milyar kronu bitirene kadar bağımsız olacaktı) yaptığı ilk iş, bir ev bakmak olmuştu. Emlak piyasası hiç bilmediği bir şeydi. Şimdiye kadar, nakit ödeme ya da akla uygun taksitlerle, yalnızca gereksinim duyduğu şeyleri satın almıştı. En büyük yatırımı, birkaç bilgisayar ve bir adet hafif sıklet Kawasaki motosikletti. Sıkı bir pazarlıkla 7.000 krona aldığı motosiklet külüstür bir şeydi. Bir o kadar da yedek parçalarına ödemiş, motorunu söküp tamir ederek kullanılır duruma getirmesi aylarını almıştı. Aslında bir araba istiyordu ama ekonomik durumu buna elvermiyordu.

Bir ev satın almak tamamen farklı bir şeydi. Lisbeth'in ev alma macerası şöyle gelişti.

İşe Dagens Nyheter gazetesinin ekindeki ev ilanlarına bakarak başladı.

2 oda+mutfak. Södra İstasyonuna yakın, mükemmel bir konumda. F: 2,7 milyon krondan kapalı indirim. Apt. Gideri: 5510.

3 oda + mutfak, park manzaralı, Högalid'de, 2.9 milyon kr.

2,5 oda 47 mk, yenilenmiş banyo, tesisatları 1998'de gözden geçirilmiş. Gotlandsgatan.

1.8 milyon kr. Apt.g: 2 200 kr.

Lisbeth kafasını kaşıyarak ilanlarda belirtilen numaralardan bir kısmını rastgele aradı. Aslında ne soracağını bile bilmiyordu. Kendini çok aptal hissedip aramayı bırakması çok zaman almadı. Ocak ayının ilk pazarında iki daireye baktı. Bunlardan biri Reimersholme semtinin Vindragarvägen sokağında, diğeri Hornstull yakınlarında, Heleneborgsgatan'daydı. Reimers'deki apartman Långholmen ve Essingen adasına bakan 4 odalı, aydınlık bir daireydi. Burada oturmaktan hoşlanabilirdi. Karşısındaki binaya bakan Heleneborgsgatan'daki dairenin kasvetli bir havası vardı.

Bütün mesele Salander'in nerede, nasıl bir evde yaşamak istediğini ve bir alıcı olarak nelere dikkat etmesi gerektiğini bilmemesiydi. Çocukluğunun geçtiği, Lundagatan'daki kırk yedi metre karelik daireden başka bir yerde yaşamayı, şimdiye kadar aklının ucundan bile geçirmemişti. On sekiz yaşına bastığında, vasisi avukat Holmer Palmgren bu dairenin oturma hakkının ona geçmesini sağlamıştı. O da, hem ev, hem de işyeri olarak kullandığı oturma odasındaki yamru yumru kanepenin üzerine çöreklenip arpacı kumruları gibi düşünmüştü.

Lundagatan'daki daire sıkışık ve konforsuzdu. Yatak odasından bir binanın yangın merdiveni, mutfaktan avlu, oturma odasından da sokak lambası ile birkaç kayın ağacı görülüyordu.

Bu nedenle Salander'in ilk şartı güzel bir manzaraydı.

Lundagatan'daki evin balkonu yoktu. Hali vakti yerinde insanların sıcak yaz günlerinde balkonlarına çıkıp soğuk bira içmelerine hep özenirdi. Yani ikinci şartı, balkondu.

Peki evin içi nasıl olmalıydı? Blomkvist'in dairesini aklına geldi. Bellmansgatan'da, Belediye Binası'na ve Slussen'deki kanal havuzlarına bakan, altmış beş metre karelik bir çatı katıydı. Oradan hoşlanmıştı. Kendi evi de ferah, basit döşenmiş, bakımı kolay bir ev olmalıydı. Aradığı özellikler listesine bunları da ekledi.

Yıllardır sıkışık bir evde yaşıyordu. On metre karelik mutfağına, küçük bir mutfak masası ile iki sandalye zor sığıyordu. Oturma odası yirmi, yatak odası on iki metre kareydi. Yeni evi geniş ve bol dolaplı olmalıydı. Büyük bir çalışma odası, bir de yayılabileceği çok geniş bir yatak odası istiyordu.

Lundagatan'daki evin banyosu penceresizdi, tuhaf bir küvet, yerde de beton plakalar vardı. Plastik duvar kâğıtlarının üzerine ne yaptıysa çıkaramadığı çimento parçaları yapışmıştı. Çinili, geniş bir banyo istiyordu. Bir çamaşır makinesi olmalıydı, Çamaşır için bodruma inmek istemiyordu. Banyo mis kokmalı, istediği zaman penceresini açabilmeliydi.

Karar verdikten sonra internete girip, emlakçıları araştırmaya başladı. Ertesi sabah erken kalkıp, Nobel Emlak Şirketi'nin ofişine gitti, birçoklarına göre bu şirket Stockholm'deki emlakçıların en iyisiydi. Üzerine siyah, yıpranmış bir kot pantolon, siyah deri ceket, ayağına da botlarını giymişti. Şirketin girişindeki danışma masasının önüne dikilip, web sitesine bina fotoğrafları yükleyen, otuz beş yaşlarındaki sarışın kadına bakarak beklemeye başladı. En sonunda, kısa boylu, tıknaz, kızıl saçlı, kırk yaşlarında bir adam geldi. Salander masanın öteki tarafındaki adama ellerinde ne tür daireler olduğunu sordu. Adam, Salander'e kısa bir süre şaşkın bir ifadeyle baktıktan sonra, babacan bir tonda, "Evet, genç hanım, ailen evden ayrılmayı düşündüğünü biliyor mu?" diye sordu.

Salander, buz gibi bakışlarını adama dikip, kıkırdaması geçene kadar sessizce bekledi.

"Bir daire istiyorum," dedi sözcüklerin üzerine basarak.

Adam boğazını temizledi, bilgisayarın başındaki meslektaşına manalı bir bakış fırlattı.

"Bak sen. Aklında ne tür bir daire var?"

"Söder'de, balkonlu, deniz manzaralı, en az dört odalı, çamaşır makinesi konulabilecek kadar büyük ve pencereli bir banyosu olacak. Ayrıca motosikletimi kilit altında tutabileceğim bir yeri de olsun."

Bilgisayar başındaki kadın kafasını kaldırıp merakla Salander'i süzdü.

"Motosiklet için de yer mi olsun?" dedi kızıl, ince saçlı adam.

Salander başıyla doğruladı.

"Şey... İsmini sormamın bir mahsuru var mı?"

Salander ismini söyledi. Sonra da adamın ismini sordu. Joakim Persson'du.

"Bu aralar, Stockholm'deki kooperatif evlerinin fiyatları biraz yüksek... "

Salander ona, neyin ne kadar ettiğini değil, ellerinde ne tür daireler olduğunu sormuştu.

"Ne iş yapıyorsun?"

Salander bir süre düşündü. Serbest çalışıyordu. Aslında yalnızca Dragan Armansky ve Milton Security'nin işlerini yapmıştı. Bu da son yıllarda çok düzenli değildi, üç aydır da hiçbir şey yapmıyordu.

"Şimdi bir işim yok." dedi Salander.

"O zaman... Sanırım hâlâ öğrencisin?"

"Hayır, öğrenci değilim."

Persson diskin etrafını dolanarak Salander'in yanına geçti, bir kolunu Salander'in omzuna atıp, nazikçe kapıya doğru götürdü.

"Peki, genç bayan, birkaç yıl sonra mutlaka bekliyoruz. Ama yanına kumbaranın alabileceğinden biraz daha fazla para almayı da unutma. Bilirsin işte, cep harçlığıyla ev alınamıyor." Adam Salander'in yanağından dostça bir makas aldı. "Dediğim gibi, birkaç yıl sonraya bekliyoruz, o zaman sana da küçük bir yuva buluruz."

Salander Nobel Emlak Şirketi'nin kapısının önünde, penceresinden içeri molotofkokteyli atılırsa Joakim Persson'un ne düşüneceğini merak ederek birkaç dakika bekledi. Sonra eve dönüp bilgisayarını açtı.

Nobel Emlak Şirketi'nin bilgisayar ağına girmesi on dakikasını aldı. Danışmadaki kadının, fotoğrafları yüklemek için bilgisayarını açarken, tuşladığı giriş şifresini kafasına kaydetmişti. Kadının çalıştığı bilgisayarın, aynı zamanda şirketin bilgisayar ağının sunucusu olduğunu keşfetmesiyse üç dakika sürdü. *İnsan daha ne kadar aptal olabilir?* Bir üç dakika daha harcayarak, ağa bağlı on dört bilgisayara ulaştı. Persson'un muhasebe kayıtlarını iki saat inceledikten sonra, geçen iki yıl içerisinde 750.000 kronluk bir kazancı vergiden kaçırdığını tespit etti.

Gerekli dosyaların tamamını indirdi. ABD'deki bir sunucu üzerinden anonim bir e-posta adresiyle vergi dairesine gönderdi. Daha sonra da Joakim Persson'u kafasından silip attı.

Günün kalanını, Nobel Emlak sitesindeki ilanları incelemekle geçirdi. En pahalı ev, Mariefred'de küçük bir saray yavrusuydu. Orada oturmak istemezdi. İkincisi Mosebacke Torg'un kenarında büyük bir apartman dairesiydi. Öfkeli bir ruh haliyle, fazla düşünmeden bu dairede karar kıldı.

Dairenin fotoğraflarını uzun süre inceledi. Kafasındaki listeden çok daha fazlası vardı. Bu daire, üzerine çok tartışılan ballı bir azil anlaşmasıyla milyonlarca kron kaldırdıktan sonra ortadan kaybolan, ABB şirketinin eski yöneticilerinden birine aitti.

O akşam Cebelitarık'taki MacMillan & Marks hukuk bürosu ortaklarından Jeremy Mac Millan'a telefon açtı. Daha önce onunla bir iş yapmıştı. MacMillan, Salander'in, düzenbaz finansmancı Hans Erik Wennerström'ün hesaplarını boşaltarak edindiği serveti yönetebilmesi için, yüklü bir ücret karşılığı paravan şirketler kurmuştu.

MacMillan'a yeni bir talimat daha verdi. Nobel Emlak'la pazarlık yaparak Mosebacke Torg'deki

apartman dairesini, Wasp Girişimcilik adına satın alacaktı. Pazarlık dört gün sürdü. Ama pazarlığa rağmen, fiyatı gördüğünde Lisbeth'in dudakları uçukladı. Üstelik MacMillan'a da yüzde beş komisyon ödenecekti. Hafta sona ermeden giysilerini, çarşafını, şiltesini, birkaç mutfak malzemesini iki kutuya doldurarak yeni evine taşındı. Üç hafta boyunca şilte üzerinde uyudu. Bu süre içinde internetten Avrupa'da estetik ameliyat yapan klinikleri araştırdı. Bazı bürokratik işlerini halletti. Buna bir akşam vakti Avukat Nils Bjurman'la yaptığı telefon görüşmesi de dahildi. Lundagatan'daki dairesinin bir yıllık kirasını, aylık bakım ve elektrik giderlerini de ödedi.

Daha sonra uçağa atlayıp, internet aracılığıyla bulduğu İtalya'daki kliniğe gitti. Ameliyatı bitip klinikten ayrıldıktan sonra, Roma'da bir otel odasında oturup, geleceğini düşündü. İsveç'e dönüp hayatına devam etmeliydi, ama çeşitli nedenlerden ötürü Stockholm'ü aklına getirmek bile istemiyordu.

Gerçek bir mesleği yoktu. Milton Security'de kendisi için bir gelecek göremiyordu. Bu kesinlikle Armansky'nin suçu değildi. Her hâlükârda, Armansky tam gün çalışmasını ister, onu sağ kolu yapardı. Ama yirmi beş yaşında ve eğitimsizdi. Kendini elli yaşında hâlâ iş dünyasındaki birtakım düzenbazlar hakkında araştırma yaparken bulmak istemiyordu. Bu eğlenceli bir hobiydi, hayat boyu yapılacak bir iş değil.

Stockholm'e dönmek istememesinin bir başka nedeni de Blomkvist denen adamdı. Orada *Lanet Kalle Blomkvist'*le karşılaşması neredeyse kaçınılmazdı. Hiç değilse şimdilik, hayatta istediği son şey buydu. Blomkvist onu incitmişti. Bunu bilerek yapmadığını kabul ediyordu. Ona karşı son derece dürüst davranmıştı. Âşık olmak kendi suçuydu. Aşk ve *Lanet Olası Kaltak Salander* birbirine uymuyordu.

Blomkvist kadınlar arasında revaçtaydı. En iyi niyetli yorumla Salander, Mikael'in ihtiyaç duyduğu ve daha iyisini bulamadığı için kendi kendine lanetler yağdırarak kabullendiği iyi kalpli bir felaketti. Bu nedenle, ilk fırsatta daha eğlenceli bir ilişkiye yelken açmıştı. Salander de gardını indirip onu hayatına aldığı için kendine küfürler yağdırıyordu.

Kendine geldiğinde onunla tüm bağlantısını kesmişti. Bu hiç kolay olmamış ama ayakta kalmayı başarmıştı. Onu en son, Gamla Stan metro istasyonunda beklerken, şehir merkezine giden bir trenin içinde görmüştü. Bir dakika kadar seyretmiş, eskisi gibi içinin kan ağlamadığını fark etmişti. *Fuck you.* Blomkvist onu tam kapılar kapanırken görmüş, Salander topuklarının üzerinde dönüp gitmeden önce dikkatle bakmış ve tam o anda tren hareket etmişti.

Salander, Blomkvist'in, irtibat kurmak için gösterdiği ısrarlı çabaları bir türlü anlayamıyordu, sanki Salander onun için, o lanet sosyal projelerden biriydi. Bu kadar anlayışsız olmasına kızıyor, ondan gelen her e-postayı okumadan çöpe atıyordu.

Stockholm'de onu çeken bir şey yok gibiydi. Milton Security'ye serbest çalışma dışında işi, birkaç yatak partneri ve Evil Fingers müzik grubundaki kızlar dışında da neredeyse hiç tanıdığı yoktu.

Şu an saygı duyduğu tek insan Armansky'ydi. Ona karşı duygularını tarif etmekte zorlanıyordu. Hafiften çekici gelmesine hep şaşmıştı. Eğer *o kadar* evli, *o kadar* yaşlı ve *o kadar* tutucu olmasa, yakınlaşmak için bir hamle bile yapabilirdi.

Ajandasını eline aldı ve harita sayfalarını açtı. Daha önce ne Avusturalya'ya ne de Afrika'ya

gitmişti. Ne piramitler'i ne de Ankor Tapınağı'nı görmüştü. Hong Kong'da, Viktorya'dan Kawloon'a giden feribota da binmemişti. Karayiplerde şnorkelle denize dalmamıştı, Tayland kumsallarında oturmamıştı. Şimdiye kadar yalnızca Baltık ülkeleriyle, İsveç'in kuzey komşularına, bir de Zürih ve Londra'ya kısa seyahatler yapmıştı. Onlar da iş içindi. Doğrusu, Stockholm'ün dışına bile nadiren çıkmıştı.

Zaten seyahat edebilecek parası da olmamıştı.

Otelindeki odasında oturmuş, Garibaldı Caddesi'ne bakarak düşünüyordu. Bu şehir de bir harabe gibiydi. Sonunda kararını verdi, ceketini giyip lobiye indi. Civarda bir seyahat şirketi var mı diye sordu. Tel Aviv'e tek yönlü gidiş bileti kestirdi. Bir sonraki gün Kudüs'ün eski sokaklarını gezdi, El Aksa Camii'ni ve Ağlama Duvarı'nı ziyaret etti. Her sokak başında dikilen silahlı askerlere gıcık oldu. Oradan Bangkok'a uçtu. Ve bütün yılı böyle seyahat ederek geçirdi.

Bunlardan yalnızca ikisi iş seyahatleri sınıfına girerdi. İlki, parasını işletsin diye anlaştığı adam hakkında bilgi toplamak, ikincisi de işini iyi yapıyor mu diye kontrol etmek için Cebelitarık'a yapılan seyahatlerdi bunlar.

Bu kadar uzun bir zamandan sonra, Fiskargatan'daki daireye dönmek tuhaf bir duyguydu.

Alışveriş torbalarıyla çantasını girişteki hole bıraktı. Dört haneli şifreyi tuşlayarak hırsız alarmını kapattı. Islak kıyafetlerini çıkarıp yere attı, çırılçıplak mutfağa geçti, buzdolabının fişini takıp aldıklarını yerleştirdi. Daha sonra banyoya girerek on dakika duş yaptı. Mikrodalga fırında ısıttığı pizza ve bir elmayla yemek faslını bitirdi. Lundagatan'dan taşınırken getirdiği kartonlardan birini açıp yastık, çarşaf ve battaniyesini çıkarttı; bir yıl kapalı kaldıktan sonra biraz tuhaf kokuyorlardı. Mutfağın yanındaki odaya şiltesini serip yattı.

Başını yastığa koyar koymaz uyudu. Yaklaşık on iki saat uyuduktan sonra, gece yarısından hemen önce uyandı. Kalktı, mutfağa geçip filtre kahve makinesini çalıştırdı. Bir örtüye sarınıp pencere kenarına oturdu, bir sigara yaktı, dışarıya, ışıklar içindeki Djurgården ve Saltsjö'ye hayranlıkla bakarken, içeride, karanlıkta kendi var oluşunu düşündü.

Geldiğinin ertesi günü çok işi vardı. Sabah 07.00'de daireden çıkıp kapıyı kilitledi. Apartman aydınlığının havalandırma penceresini açtı. İnce bir bakır tele bağladığı yedek anahtarını, akıtma borusunun arkasındaki duvara çaktığı küçük çengele astı. Eski tecrübeleri ona her zaman ulaşabileceği bir yerde yedek anahtar bulundurması gerektiğini öğretmişti.

Hava buz gibiydi. Ayağında eski, ince bir kot pantolon vardı, arka ceplerinin birinin altındaki yırtıktan, mavi külotu görünüyordu. Tişörtünün üzerine, yakaları epey yıpranmış bir kazak giymişti. Omuzlarında demir perçinler bulunan deri ceketinin de diğer giysilerinden aşağı kalır tarafı yoktu. Bunu artık deri ceket tamir eden bir terziye vermeliydi, cep astarları neredeyse kaybolmuştu. Ayağında kalın çoraplar ve botları vardı.

St. Paulsgatan'dan, Zinkensdamm'a, oradan da eski evinin sokağına, Lundagatan'a yürüdü. Önce

bodrumda duran Kawasaki motorunu kontrol etti, selesini okşadı. Dairesinin kapısını zor açtı. Arkasında posta deliğinden atılmış bir yığın reklam broşürü vardı.

Bu daireyi ne yapacağını bilemiyordu. Bir yıl önce İsveç'i terk ederken, yeni bir hesap açtırmış, dairenin giderlerinin ödenmesi için banka talimatı vermişti. İçeride hâlâ birtakım eşyaları kalmıştı. Sokaktan toplayıp bin bir zahmetle evine getirdiği birkaç parça mobilya, boyası dökülmüş kahve kupaları, iki eski bilgisayar ve bir dolu kâğıt. Hepsi de değersizdi.

Mutfaktan siyah bir çöp torbası aldı, reklam broşürlerini postalardan ayırıp, torbaya doldurdu. Geriye bankalardan gelen ödeme bilgileri, Milton Security'den gelen vergi formu ve şu ya da bu şekilde kamufle edilmiş reklam zarfları kalmıştı. Vasinin tek avantajı, onu vergi işlerinden kurtarmasıydı, şimdiye kadar hiç vergi beyannamesi doldurmamıştı. Bütün bir yıl boyunca kişisel sayılabilecek yalnızca üç posta almıştı.

Biri annesinin kayyumu Avukat Greta Molander'dendi. Biri annesinin evinin veraset işinin halledildiğini, Salander ve kız kardeşi Camilla'ya, ayrı ayrı 9.312 kron miras kaldığını bildiren kısa bir mektuptu. Salander'in parası banka hesabına yatırılmıştı: Bunu aldığını teyit edebilir miydi?

İkinci mektup Äppelviken Bakımevi Müdürü Mikaelsson'dandı. Annesinin eşyalarını bir kutu içinde beklettiklerini nazik bir şekilde hatırlatıyordu. Bu eşyalar hakkında kararını Äppelviken Bakımevi'ne bildirebilir miydi? Mektubun sonunda Salander ya da kız kardeşinden haber alamazlarsa (ki kız kardeşinin adresi bulunmamaktaydı), bu eşyaları atmak zorunda kalacaklardı. Mektup haziranda yazılmıştı. Hemen bakımevini aradı. Kutu hâlâ oradaydı. Daha önce arayamadığı için özür dileyerek, ertesi gün bakımevine uğrayıp alacağına söz verdi.

Son mektup Blomkvist'tendi. Bir süre düşündükten sonra açmadan çöpe attı.

Bir kutunun içine saklamak istediği ıvır zıvırı koydu. Taksiyle Mosebacke'ye döndü. Makyaj yaptı. Gözlerine gözlük, başına da omuzlarına inen düz, sarı bir peruk taktı. Çantasına Norveçli Irene Nesser'in pasaportunu koydu. Aynada kendini inceledi, Irene Nesser'e çok benziyordu ama ondan çok farklı biriydi.

Götgatan'daki Cafe Eden'da sandviç ve *caffé latte* eşliğinde aceleyle karnını doyurdu. Sonra Ringvägen'deki araba kiralama şirketinden, Irene Nesser adına bir Nissan Micra kiraladı. Kungens Kurva'daki Ikea mağazasına gitti. İhtiyacı olan eşyaları seçmesi üç saatini aldı. Biraz hızlı karar vermişti.

Toprak rengi kumaşla kaplı iki adet *Karlanda* modeli kanepe, beş tane *Poäng* modeli koltuk, huş ağacından, lakeli iki yuvarlak sehpa, *Svansbo* modeli bir kahve sehpası, birkaç adet *Lack* modeli küçük sehpa seçti. Bunlardan başka *Bonde* modeli kitap rafı ve tv standı, *Magiker* model kapaklı dolap, *Pax Nexus* modeli, üç kapılı bir elbise dolabı ile *Malm* modeli iki küçük çalışma masası aldı.

Yatak seçerken epey oyalandı. *Hemnes* modeli bir karyolayla, örtülerinde karar kıldı. Ayrıca belki lazım olur düşüncesiyle, misafir odası için *Lillehammer* karyola aldı. Kimsenin onda gelip kalacağı yoktu ama madem misafir odası vardı, neden döşemesindi?

Banyo için fazla bir şeye gerek duymuyordu, banyo dolabı, havlu dolabı zaten vardı. Bir de eski evsahiplerinden kalan çamaşır makinesi. Salander de sadece ucuz bir kirli çamaşır sepeti aldı.

Ama mutfak malzemelerine ihtiyacı vardı. Biraz tereddüt ettikten sonra *Rosfors* mutfak masasında karar kıldı. Ayakları kayın ağacından, üstü işlenmiş camdı. Dört tane de değişik renkte sandalye aldı.

Çalışma odasına da eşya gerekiyordu. Bilgisayar ve klavyesi için ayrı bölümleri, çekmecesi, dolaplarıyla "marifetli çalışma seti"ne bir süre şaşkınlıkla baktıktan sonra, *Galant* modeli sıradan bir masa seçti. Kayın ağacından yapılmıştı, üstü cilalıydı ve köşeleri yuvarlakta. Ayrıca büyük dosya dolabı da fiyata dahildi.En fazla zamanı çalışma masası için koltuk seçerken harcadı büytik ihtimal zamanının çoğu bu koltukta geçecekti. Tüm modelleri inceledikten sonra, mağazadaki en pahalı çalışma koltuğunu, *Verksam* modelini aldı.

En sonunda mağazada bir tur atarak hatırı sayılır miktarda çarşaf, yastık kılıfı, havlu, yorgan, nevresim, battaniye, yatak örtüsü seçti. Paslanmaz çelikten çatal kaşık takımı, tabak çanak, tencereler, tavalar, kesme tahtaları, üç büyük boy kilim aldı. Alışverişine masa lambaları, çalışma odasına dosyalar, dosya kutuları, atık kâğıt kutusu gibi malzemeleri de ekledi.

En sonunda uzun bir ödeme listesiyle kasaya gitti, Irene Nesser pasaportunu göstererek, ödemeyi Wasp Enterprises adına çıkarttığı banka kartıyla yaptı. Eşyaların nakliye ve montajı de eklediğinde yaptı. 90.000 krona yakın bir meblağ tutu.

Saat 17.00'de Söder'e döndü. Axelssons Elektronik'e gidip 48 ekran televizyon, bir radyo, Hornsgatan'daki bir dükkândan elektrikli süpürge, Marahallen marketinden paspas, çamaşır deterjanı, sabun, temizlik malzemeleri, diş fırçaları ve en büyük boy tuvalet kâğıdı sepeti aldı.

Yorgun ama kapıldığı bu alışveriş çılgınlığından da memnundu. Aldıklarını Nissan Micra'nın bagajına doldurduktan sonra Hornsgatan'daki Cafe Java'ya girip bir masaya çöktü. Yan masadan gazeteyi ödünç aldı. Yönetimde hâlâ Sosyal Demokratlar vardı. Görünüşe göre ayrıldığından beri büyük bir olay olmamıştı.

Saat 20.00'de eve geldi. Karanlıkta arabasını boşaltıp, eşyaları V. Kulla'nın dairesine çıkardı. Hepsini girişteki hole bırakarak, tekrar aşağı indi, yan sokakta park yeri bulana kadar yarım saat tur attı. Sonra tekrar dairesine döndü, üç kişinin rahatlıkla sığacağı jakuziyi suyla doldurdu. Bir süre Blomkvist'i düşündü. Bu sabah mektubunu görene kadar hiç aklına gelmemişti. Acaba şimdi evinde miydi, belki de Berger denilen kadın da yanındaydı.

Derin bir nefes aldı, yüzüstü dönüp kendini suya bıraktı. Ellerini göğüslerinin üstüne koydu. Meme uçlarını sertçe sıkarken, ciğerleri acıyana kadar nefesini tuttu.

Blomkvist geldiğinde, Erika Berger göz ucuyla saatine baktı. Her ayın ikinci salı günü saat tam 10.00'da yaptıkları *kutsal* planlama toplantısına, on beş dakika geç kalmıştı. Gelecek sayının çerçevesi kabaca ortaya çıkarılmış, dergi konuları aylar önceden belirlenmişti.

Blomkvist geç kaldığı için özür dilerken, mazeretini geveledi ama kimse bir şey anlamadı ya da en azından aldırmadı. Toplantıda Berger dışında yazı işleri asistanı Malin Eriksson, şirket ortağı ve sanat yönetmeni Christopher Malm, muhabir Monika Nilsson, yarım gün çalışan Lottie Karim ve Henry Cortez bulunuyordu. Blomkvist, on yedi yaşındaki stajyer kızın toplantıya katılmadığını ve küçük toplantı masasının etrafındaki gruba yeni bir yüz eklendiğini hemen fark etti. Berger, genelde,

Millenium'daki bu planlama toplantılarına yeni birini kabul etmediğinden bu, olağanüstü bir durumdu.

"Bu Dag Svensson." dedi Berger. "Serbest çalışıyor. Ondan bir makale satın alacağız."

Blomkvist adamın elini sıktı. Svensson sarışın, mavi gözlü, asker tıraşlı ve üç günlük sakallıydı. Otuzlarında gösteriyordu, sağlam, atletik bir yapısı vardı.

"Her yıl bir veya iki özel sayı yayınlarız." diye kaldığı yerden devam etti Berger. "Bu hikâyeyi mayıs sayısında basmak isliyorum. Matbaayla 27 Nisan için anlaştık. Yani hazırlanmak için tamı tamına üç aylık bir zamanımız var."

Blomkvist termostan fincanına kahve dökerken, "Tema nedir acaba?" dedi.

"Dag geçen hafta bir hikâye taslağıyla bana geldi. Bu nedenle onu bugünkü toplantımıza davet ettim. Dag, sen devamını anlatır mısın?" dedi Berger.

"Trafficking." dedi Svensson. "Yani, kadın ticareti. Baltık ülkeleri ve Doğu Avrupa'dan getirilen kız sorununa yoğunlaştım. Baştan başlamak gerekirse, bu konuda bir de kitap yazıyorum, Erika'yla bu nedenle ilişkiye geçtim -artık sizin de bir yayıneviniz olduğundan."

Bu son cümle herkesi eğlendirdi. *Millennium* şimdiye kadar yalnızca bir kitap basmıştı. O da bir yıl önce, Blomkvist'in Wennerström finans imparatorluğu hakkında yazdığı tuğla gibi kitabıydı. Kitap, İsveç'te altıncı baskısını yapmasının yanı sıra, Norveççe, Almanca ve İngilizceye de çevrilmişti. Yakında Fransızca çevirisi de tamamlanacaktı. Aslında kitabın öyküsü sayısız gazetede ayrıntılarıyla yazılıp herkes tarafından bilindiğinden, bu kadar satması anlaşılmazdı.

"Yayıncılıkta öyle çok iddialı olduğumuz söylenemez." dedi Blomkvist ihtiyatlı bir ifadeyle.

Buna Svensson bile gülümsedi.

"Anlıyorum, ancak bir yayıneviniz var."

"Çok daha büyük yayınevleri var." dedi Blomkvist.

"Şüphesiz." dedi Berger. "Ama altı ay tartışarak asıl faaliyetimizin yanı sıra kitap yayınlamaya da karar vermiştik. İki yönetim kurulu toplantısında bu konuyu tartıştık ve herkes onay verdi. Mütevazi ölçülerde, yılda üç ya da dört kitap yayınlayacağız, bunlar da çoğunlukla değişik konularda yapılmış röportajlar, başka bir deyişle, tipik gazetecilik ürünleri olacak. Bence bu iyi bir başlangıç kitabı."

"Kadın ticareti." dedi Blomkvist. "Biraz açar mısın?"

"Dört yıldır bu konuyla uğraşıyorum. Kız arkadaşım vesilesiyle konuya ilgi duydum. Arkadaşım Mia Bergman kriminologluğun yanı sıra toplumsal cinsiyet araştırmaları yapıyor. Daha önce Suç Önleme Merkezi'nde çalışıyordu ve seks ticareti yasası konusunda bir araştırma yaptı."

"Onunla tanışmıştım." dedi Malin Eriksson. "İki yıl önce, mahkemelerin kadın ve erkeklere yaklaşımındaki farklar üzerine bir araştırma yayınlamış, ben de onunla röportaj yapmıştım."

Svensson gülümseyerek başını salladı.

"O araştırma epeyce gürültü koparmıştı." dedi. "Aslında beş, altı yıldır kadın ticareti konusunda

araştırma yapıyor. Tanışma nedenimiz de bu. Ben de, internet aracılığıyla yürütülen seks ticaretiyle ilgili bir araştırma yapıyordum. Kulağıma Mia'nın bu konuda bir şeyler bildiğini çıtlattılar. Biliyormuş da. Birlikte çalışmaya başladık, ben gazeteci, o da araştırmacı olarak. Uzatmayayım, flört etmeye başladık. Bir yıldır birlikte yaşıyoruz. O şimdi doktorasını yazıyor, yıl sonu tezini sunacak."

"Anladım, o doktora tezi yazıyor, peki sen?.. "

"Ben kendi araştırmalarımı da ekleyerek, onun tezinin popüler versiyonunu yazıyorum. Ayrıca, Erika'ya verdiklerim gibi, makale formunda kısa özetler de yapıyorum."

"Tamam, ikiniz bir ekipsiniz. Öykü ne?"

"Seks ticaretine karşı gayet katı bir yasa çıkarmış bir hükümetimiz var, bu yasalara uyulup uyulmadığını denetlemekle yükümlü polislerimiz var, suçluları cezalandıracak mahkemelerimiz var suçlu diyoruz, çünkü yasalara göre İsveç'te seks hizmeti almak suç seks ticaretini ahlak dışı ilan edip, öfke kusan bir basınımız var. Yani yok, yok. Ama bütün bunlara rağmen, Rusya ve Baltık ülkelerinden adam başına en çok fahişe ithal eden ülkelerden biri İsveç."

"Ve bunu kanıtlayabiliyorsun?"

"Bu bir sır değil. Hatta *haber* değeri bile yok. Yeni denilecek tek şey, bizim bir düzine *Daima Lilja* kızla röportaj yapmış olmamız. Bu kızlar yoksul doğu ülkelerinden, iş bulma vaadi ya da başka vaatlerle İsveç'e getiriliyor ve her türlü ahlaki kaygıdan yoksun kadın tacirlerinin pençelerine terk ediliyorlar. Birçoğunun başına gelenlerle kıyasladığında *Daima Lilya* filmi aile filmi gibi kalır. Yani demek istediğim bu kızlar öylesine bir dehşet yaşıyorlar ki, bunu hiçbir film anlatamaz."

"Peki."

"Yani Mia'nın tezinin merkezinde bu konu var. Benim kitabım ise farklı."

Herkes büyük bir dikkatle dinliyordu.

"Mia kızlarla görüştü. Ben kızları pazarlayanlar ve bu pazarın müşterileriyle ilgileniyorum."

Blomkvist gülümsedi. Dag Svensson'u ilk defa görüyordu. Ama tam da beğendiği gazetecilerdendi. Yani meselenin özüne odaklanabilenlerden. Blomkvist için gazeteciliğin altın kuralı, her zaman sorumlu birilerinin olduğunu bilmekti. *The bad guys*.

"İlginç bulguların var mı?"

"Örneğin, seks ticaretiyle ilgili ceza kanunu hazırlık çalışmaları komisyonunda yer almış, Adalet Bakanlığı'nda görevli bir memurun, bu kanunu çiğnediğini, mafya aracılığıyla en az, iki kızla ilişkiye girdiğini ispatlayabilirim. Bu kızlardan biri on beş yaşında."

"Yok artık!"

"Bu hikâye üzerinde aralıklı olarak üç yıldır çalışıyorum. Kitapta fahişe müşterilerinden örneklere de yer verdim. Biri istihbarattan, diğeri ahlak masasından üç polis, beş avukat, bir savcı, bir hâkim, üç de gazeteci var. Bunlardan biri, seks ticareti konusunda sert makaleler yazan ve aynı zamanda Estonya'dan getirilmiş, henüz ergenlik yaşına basmamış bir kızın üzerinde tecavüz fantezilerini gerçekleştiren bir muhabir. Öyle anlaşmalı seks oyunlarından filan da bahsetmiyoruz. Bu

adamların isimlerini ifşa etmeyi düşünüyorum. Elimde su götürmez kanıtlar var."

Mikael Blomkvist şaşkınlığını belirten bir ıslık çaldı. "Tekrar sorumlu yazı işleri müdürü olduğuma göre, şu senin çalışmalarım mercek altına almalıyım." dedi. "Hatırladığım kadarıyla, kaynaklarımı kontrolde biraz rahat davrandığımdan, üç ay hapis cezasına çarptırılmıştım."

"Eğer bu öyküyü yayınlamayı düşünürseniz, bütün belgeleri size verebilirim. Yalnız bu hikâyeyi *Millennium'a* bir koşulla satarım."

"Dag kitabını da basmamızı istiyor," dedi Berger.

"Kesinlikle, bunun tam bir bomba gibi gündeme düşmesini istiyorum. Şu sıra *Millennium,* gözünü daldan budaktan esirgemediği için, İsveç'in en güvenilen dergisi. Başka bir yayıncının böyle bir kitabı basmaya cesaret edebileceğini sanmam."

"Yani, kitap yoksa, makale de yok diyorsun?" dedi Blomkvist.

"Bence kulağa hoş geliyor," dedi Malin Eriksson. Cortez'de mırıldanarak onu onayladı.

"Makale ve kitap iki ayrı şey," dedi Berger. "Dergide yayınlanacak makaleden hukuken Mikael sorumlu. Ama kitap yalnızca yazarını bağlar."

"Biliyorum," dedi Svensson. "Bundan endişelenmiyorum. Kitap yayınlanır yayınlanmaz, Mia, kitapta ismi geçen şahıslar hakkında savcılığa suç duyurusunda bulunacak."

"Bu da müthiş gürültü koparacak," dedi Cortez.

"Daha bu hikâyenin yarısı," dedi Svensson. "Ayrıca seks ticaretinden gelir elde eden grupları da epeydir takip ediyorum. Yani örgütlü bir suçtan bahsediyoruz."

"Kimlere ulaştın?"

"Ortada trajik bir durum var. Fuhuş mafyası pespaye, değersiz tiplerden müteşekkil. Bu araştırmaya başladığımda kendimi nasıl bir manzaraya hazırlamıştım bilmiyorum, ama biz en azından ben Amerikan filmlerinin etkisinde kalarak 'mafya'yı, tepelerde bir yerde, lüks arabalarla gezen, parıltılı bir çete gibi görmeye alışmışız. Senin şu Wennerström hikâyen," Svensson gözuzucuyla Mikael'e baktı, "bu tür adamların da olabileceğini gösterdi. Ama Wennerström istisnalar arasında. Ben araştırmalarında cahilin cahili, zalim, sadist, organizasyon nedir bilmeyen, stratejik düşünceden bütünüyle yoksun bir grupla karşılaştım. Motosiklet çetesi gibi, az da olsa örgütlü sayılabilecek çeteler de işin içinde. Ama genelde seks ticareti bir avuç aptalın elinde."

"Bunlar makalende çok net verilmiş," dedi Berger. "Kadın ticaretiyle başa çıkabilecek yasalarımız var, vergilerimizden milyonlarca kron alan polis ve yargı gücü de... ama her ne hikmetse bu işi bir türlü önleyemiyorlar."

"Kadın ticareti ciddi bir insan hakları suçu. Ama bu ticarete konu olan kızlar toplumun o kadar alt basamaklarında ki, yargının umurunda bile değiller. Oy vermiyorlar. İsveççeleri ticaret için gerekli birkaç kelimeyle sınırlı. Seks ticaretiyle ilgili suçların yüzde 99.99'u polise bildirilmiyor, bildirilenlerin de çok azına dava açılıyor. Bir kıyaslama yapın; örneğin adalet sistemi bir banka soygununa bu kadar kayıtsız kalır mı? İmkânsız. En acısı da ne biliyor musunuz? Adalet sistemi bu

kadar kayıtsız kalmasa, bu ticaretin dibine bir günde kibrit suyu dökülür. Talin ve Riga'dan getirilmiş bütün o genç kızlara neler yapıldığı adalet sistemini pek ırgalamıyor. Bir fahişe nedir ki. Fahişelik de sisteme dahil değil mi?"

"Ve bütün o alçaklar, bu kızlara neler yapıldığını biliyorlar," dedi Monika Nilsson.

"Peki, fikriniz ne?"

"Buna kayıtsız kalamayız," dedi Blomkvist. "Bu işi didikleyeceğiz, *Millennium*'un varlık nedeni bu."

"Eğer bu dergide hâlâ çalışıyorsam, bunun tek nedeni bu," dedi Monika Nilsson. "Bir yayın sorumlusunun bazen uçurumların kenarında dolaşmaya cesaret etmesi gerek."

Blomkvist hariç herkes güldü.

"Blomkvist zaten, bu derginin yayın sorumluluğunu üstlenerek ne kadar deli olduğunu ispatladı," dedi Berger. "Makaleyi mayıs sayımızda yayınlayacağız. Tabii kitabını da."

"Kitap hazır mı?" diye sordu Blomkvist.

"Hayır, taslak hazır ama daha yarısındayım. Eğer yayınlamayı kabul eder de bana avans verebilirseniz tam gün çalışabilirim. Planladığım araştırmaların hemen hepsini tamamladım sayılır. Bazı küçük ayrıntılar kaldı -zaten emin olduğum bilgileri bir daha gözden geçirmek gibi. Sonra da şu müşteri denilen alçakları afişe edip iplerini çekeceğim."

"Wennerström kitabında ne yaptıysak öyle yapalım. Kitabın tasarımı bir hafta alır," Malm başıyla onayladı, "iki hafta da baskı için gerekli. Karşılaştırmaları mart ve nisanda yaparız. Sonra dergi için on beş sayfalık bir özet çıkartırız. Yani metni 15 Nisan'da tamamlarsak, bütün kaynakları kontrol edecek yeterli zaman kalır."

"Sözleşmeyi nasıl yapacağız?"

"Daha önce hiç kitap sözleşmesi yapmadım, sanırım bunu avukatımızla konuşmalıyım," dedi Berger. "Ama teklifim şu: Seninle şubat-mayıs arası kısa dönemli bir sözleşme yapalım. Daha fazlasına gücümüz yetmez."

"Bana uyar. Tam gün çalışabilmek için düzenli bir maaşa ihtiyacım var."

"Bunun dışında, masraflar çıktıktan sonra kitabın getirisini yarı yarıya bölüşebiliriz. Senin için uygun mu?"

"Gayet uygun," dedi Svensson.

"İş bölümüne gelince," dedi Berger. "Malin, bu sayıyı sen yayına hazırlayacaksın. Gelecek aydan itibaren öncelikli görevin bu olacak. Dag'la birlikte çalışarak taslağın redaksiyonunu yaparsınız. Lottie, mart-mayıs arası geçici olarak redaksiyon asistanlığını sen üstlenecek ve tam gün çalışacaksın. Malin ve Blomkvist vakit buldukça destek verecekler."

"Mikael, kitabın editörlüğünü senin yapmanı istiyorum," dedi Berger Svensson'a bakarak. "Pek belli etmez ama çok iyi bir editördür, ayrıca araştırma konusunda da üstüne yoktur. Kitabındaki her

heceyi mikroskop altına yatıracaktır. Her detayın üzerine atmaca gibi dalacaktır. Kitabını yayınlatmak için bizi seçmenden gurur duydum ama *Millennium*'un özel bir konumu var. Birtakım adamlar bizi çökertmek için fırsat kolluyorlar. Eğer birilerine meydan okuyacaksak, yayınladığımız şeyler yüzde yüz doğru olmalı. Daha azını kaldıramayız."

"Benim istediğim de bu."

"Peki, bütün bir ilkbahar omzunun üzerinden bakıp seni şiddetle eleştirecek birine katlanmaya da hazır mısın?"

Svensson, Blomkvist'e bakarak sırıttı.

"Meydan senin," dedi.

"Eğer temalı bir sayı çıkaracaksak, birden fazla makalemiz olmalı," dedi Mikael. "Kadın ticaretinin ekonomisi üzerine de bir şeyler yazmalısın. Bu işin yıllık cirosu ne? Seks ticaretinden kimler para kazanıyor? Bu para nereye gidiyor? Paranın bir kısmı devlet kasasına gidiyorsa kanıt bulabilir miyiz? Monica, sen de cinsel şiddet üzerine bir araştırma yap. Kadın sığınma evlerinde çalışanlarla, araştırmacılarla, doktorlarla, Sosyal Hizmetler uzmanlarıyla röportajlar yap. Henry senin, Dag'in kız arkadaşı Mia Bergman'la röportaj yapmanı istiyorum. Dag bunu yapamaz. Portre çıkar: Kimdir? Neyi araştırıyor? Çıkardığı sonuçlar? sonra da polis kayıtlarına geçmiş vakaları tara. Christer - fotoğraflar. Bilmiyorum bunları nasıl resimleriz ama düşün, bir şeyler bul."

"Yorma kafanı. Resimlemesi en kolay konu. Arty."

"Bir şey eklemek istiyorum," dedi Svensson. "Bu konuda dürüst bir çaba yürüten az sayıda polis var. Bence onlardan biriyle de röportaj yapılmalı."

"Elinde isimleri var mı?" dedi Cortez.

"İsimler ve telefon numaraları," dedi Svensson.

"Harika," dedi Berger. "Mayıs sayısının konusu seks ticareti. Hedefimiz: Kadın ticaretinin insan hakları ihlali olduğunu, bu işi yürütenlerin savaş suçluları, ölüm mangaları ya da işkenceciler gibi teşhir edilmeleri gerektiğini vurgulamak. Şimdi işe başlıyoruz."

5. BÖLÜM

12 OCAK, ÇARŞAMBA 14 OCAK, CUMA

Kiraladığı Nissan Micra'nın direksiyonunu, on sekiz aydır hiç uğramadığı, Âppelviken'e çevirdiğinde, Lisbeth Salander, daha önce hiç tammadığı bir yere geldiği duygusuna kapıldı. O "Büyük Felaket"ten sonra bakımevine kapatılan annesini, on beş yaşından beri, ancak yılda iki defa ziyaret etse de, Âppelviken bakımevi, varlığının önemli bir parçası olmuştu. Son on yılını burada geçiren annesi, beyin kanamasını atlatamayıp, daha kırk üçünü bile doldurmadan hayata veda etmişti.

Yaşamının son on dört yılını hafif şiddette beyin kanamalarıyla geçiren Agneta Sofia Salander, günlük işlerini yapacak bir durumda değildi. Bazen her türlü iletişime kapanır, kızı Lisbeth'i bile tanıyamazdı.

Annesi aklına geldiği her seferde Lisbeth, çaresizlik içinde kıvranır, içi gece gibi kararırdı. Onlu yaşlardayken, annesinin iyileşeceğini, onunla bir tür bağ kurabileceklerini hayal ederdi. Yüreği böyle isterdi ama aklı bunun imkânsız olduğunu bilirdi.

Kısa boylu, zayıf bir kadındı annesi ama Salander gibi hastalıklı zayıf bir görünümü de yoktu. Hatta kız kardeşi Camilla gibi sevimli, güzel bile denebilirdi.

Camilla.

Salander kız kardeşini düşünmek bile istemiyordu. Onunla bu kadar farklı olmaları, herhâlde hayatın bir cilvesiydi. Üstelik yirmi dakika arayla doğmuş ikizlerdi. Önce Lisbeth doğmuştu. Camilla güzeldi.

O kadar farklılardı ki, ikisinin aynı rahimden çıktığına inanmak çok zordu. Belki de, Lisbeth'in genetik kodlarında bir arıza yaşanmasa, kız kardeşi kadar güzel ve çekici olacaktı.

Tabii o kadar da aptal.

Camilla dışa dönük, popüler ve okulda başarılı bir öğrenciydi. Lisbeth sessiz ve içine kapalıydı. Öğretmenlerinin sorularına nadiren cevap verdiğinden, bu, karnesine dramatik bir not farkıyla yansırdı. Camilla daha ilkokuldayken, kız kardeşiyle arasına öyle bir mesafe koymuştu ki, aynı okula ayrı yollardan giderlerdi. Öğretmenleri ve arkadaşları bu iki kız kardeşin, bırak arkadaşlık etmeyi, yan yana bile gelmediklerini fark etmişlerdi. Daha üçe giderken sınıfları ayrılmıştı. On iki yaşında, o "Büyük Felaket"ten sonra, farklı koruyucu ailelere verilmişlerdi. Birbirlerini on yedinci yaş günlerine kadar bir daha hiç görmemiş, o günkü buluşmaları da, Lisbeth'in bir gözünün morarması, Camilla'nın da bir dudağının patlamasıyla son bulmuştu. Lisbeth, Camilla'nın nerede yaşadığım

bilmiyordu, hiçbir zaman da öğrenmeye kalkışmadı.

İki kız kardeş birbirlerini sevmiyorlardı.

Lisbeth'in gözünde Camilla samimiyetsiz, yozlaşmış ve dalavereciydi. Bununla birlikte mahkeme Camilla'yı değil onu gayri mümeyyiz ilan etmişti.

Arabasını ziyaretçiler için ayrılan parka bıraktı. Deri ceketini ilikleyip, yağmurun altında ana kapıya yöneldi. Bahçede, bir bankın yanında bir an durup etrafına baktı. Annesini son kez, on sekiz ay önce, tam bu noktada görmüştü. Blomkvist'in, seri katil avına yardımcı olmak için kuzeye gitmeden önce, Âppelviken Bakımevi'ne şöyle bir uğramıştı. Annesi huzursuzdu, Lisbeth'i tanımamış gibiydi. Kızının elini sıkıca tutup, şaşkın gözlerle bakmıştı. Lisbeth'in acelesi vardı. Elini kurtarıp annesine sarılmış, ardından motosikletine atlayıp uzaklaşmıştı.

Âppelviken'in yöneticisi Agnes Mikaelsson, Lisbeth'i gördüğüne sevinmiş gibiydi. Sıcak bir ifadeyle onu selamlayıp annesinin eşyalarını kaldırdıkları depoya kadar eşlik etti. Lisbeth kutuyu kaldırıp şöyle bir tarttı, bütün bir hayattan geriye yalnızca üç kilo kadar bir şey kalmıştı.

"Annenden kalanları ne yapacağımı bilemiyordum,"dedi Mikaelsson. "Ama içimde, bir gün mutlaka geleceksin diye his vardı."

"Ülke dışındaydım," dedi Salander. Kutuyu sakladığı için teşekkür etti, arabaya taşıdı ve bakımevinden ayrıldı.

Salander, Mosebacke'ye saat on ikide vardı. Annesinin kutusunu holdeki bir dolaba koyup, hemen evden çıktı. Tam binadan çıkarken, dikkat çekecek kadar yavaşça geçen bir polis arabası gördü. Durup evinin önünde dolaşan "devleti" dikkatle izlemeye başladı. Onu tehdit eden bir işaret almadı.

H&M ve KappAhl mağazalarına alışverişe gitti. Pantolonlar, kazaklar, çoraplar, ihtiyacı olabilecek ne varsa satın aldı. Pahalı markalarda gözü yoktu ancak ne kadar tuttuğunu hesaplamadan yarım düzine kot pantolon almak da doğrusu çok keyifliydi. Twilfit'den bir çekmece dolusu külot ve sutyen alırken epeyce bonkör davrandı. Bunlar da günlük ihtiyaçlardan sayılırdı. Farklı bir şey de yaptı. Yüzü kızararak yaptığı yarım saatlik bir incelemeden sonra, şimdiye kadar hiç ilgisini çekmeyen, kendisine "seksi" hatta "erotik"miş gibi gelen bir iç çamaşır takımı seçti. O akşam üzerine giyip aynanın karşısına geçtiğinde, kendini aptal gibi hissedecekti. Karşısında tuhaf bir iç çamaşırı giymiş, dövmeli, çelimsiz bir kız görecek, bu çamaşırları üzerinden çıkardığı gibi çöpe atacaktı.

Ayrıca, bir çift kışlık ayakkabıyla birlikte, evde giyebileceği türden iki çift ayakkabı aldı. Bir de boyunu birkaç santim daha uzun gösteren bir çift siyah, topuklu çizme. Kışlık kahverengi süet bir ceketle o günkü alışverişini tamamladı.

Aldıklarını eve taşıdı. Kiralık arabayı Ringen yakınındaki garaja götürmeden önce, kahve ve sandviç molası verdi. Eve yürüyerek döndü, bütün geceyi karanlıkta, pencere kenarında oturup Saltsjön'ün sularını seyrederek geçirdi.

Mia Bergman pastayı kesti, her dilimin yanına bir kaşık böğürtlenli dondurma koyup bir tepsiyle salona getirdi. Berger ve Blomkvist'e servis yaptıktan sonra, kendi kâselerini alarak, erkek arkadaşı Dag Svensson'un yanına oturdu. Malin Eriksson pastayı kararlı bir şekilde geri çevirmiş, yalnızca antika porselen fincanda sunulan kahveyi almıştı.

Mia, Eriksson'un fincanı incelediğini görünce, "Anneannemin porselen takımından," dedi.

"Bir tanesi kırılacak diye ödü kopar," dedi Dag Svensson. "Yalnızca önemli misafirlerimiz geldiğinde kullanır."

Mia gülümsedi.

"Çocukluğum anneannemin yanında geçti, ondan bana yalnızca bunlar hatıra kaldı."

"Gerçekten de güzeller," dedi Malin. "Benim mutfağım baştan aşağı Ikea."

Blomkvist'in çiçekli kahve fincanları umurunda değildi, düşünceli bir ifadeyle tabaktaki pastaya bakarken, kemerini gevşetti. Berger'in de onunla aynı kaygıları paylaştığı ortadaydı.

"Tamam, aslında pastaya ben de hayır demeliydim," dedi göz ucuyla, pastaya girişmiş olan Mia'ya bakarak.

Kısmen işbirliğini pekiştirmek, kısmen de *Millennium*'un çıkartılacak özel sayısı üzerine tartışmak için, bir akşam buluşmaya karar vermişlerdi. Svensson evinde buluşmayı teklif etmiş, hafif bir şeyler de atıştırırız, demişti. Ama Mia Bergman onlara, hayatları boyunca tatmadıkları lezzette, soslu bir tavuk yemeği sunmuş, iki şişe sert, kırmızı İspanyol şarabı eşliğinde tıka basa yemişlerdi. Pastalarını da yedikten sonra Dag, bir bardak Tullmore Dew'e itirazı olan var mı diye sordu. Sadece Berger bu teklifi reddedecek kadar aptaldı. Svensson kadehleri çıkardı.

Dag ile Mia, Enskede'de, bir oda bir salondan ibaret bir dairede oturuyorlardı. Birkaç yıldır birliktelerdi ama buraya bir yıl önce aynı evde yaşamak için taşınmışlardı.

Akşam üzeri altı civarında toplanmışlar, saat sekiz buçuğu bulmasına rağmen hâlâ konuya girmemişlerdi. Blomkvist, Dag ile Mia'nın arkadaşlıklarından hoşlandığından, neredeyse orada bulunma gerekçelerini unutmuş gibiydi.

Sonunda konuyu Berger açtı. Mia Bergman, tezinin bir kopyasını getirip Erika Berger'in önüne koydu. Şaşırtıcı, ironik bir başlık atmıştı tezine; *Rusya'dan Sevgilerle...* Belli ki Ian Flemming'in, klasik 007 James Bond serisine bir göndermeydi bu. Alt başlığı da şöyleydi: *Kadın Ticareti, Organize Suçlar ve Toplum*'un *Tepkisi*.

"Benim tezimle Dag'in yazdığı kitabı birbirine karıştırmamalısınız," dedi. "Dag'in kitabı kadın ticaretinden para kazananları konu ediniyor. Halbuki benim tezim, istatistikler, saha çalışmaları, yasal mevzuatlar, toplumun ve mahkemelerin kurbanlara muamelesini içeriyor."

"Kızlara demek istiyorsun."

"Genç kızlara, genelde 15-20 yaş arası, işçi sınıfından ve eğitimsizler. Çoğu sorunlu ailelerden geliyor ve birçoğu çocukluklarında bile bir tür istismara uğramış. Bir sürü yalanla aldatılarak İsveç'e getiriliyorlar."

"Seks tacirleri tarafından."

"Bu anlamda, benim tezimde bir cinsiyet perspektifi hâkim. Genellikle araştırmacılar cinsel rolleri bu tür bir açıklıkla tasnif etmez. Burada kızlar, kurban; erkeklerse suçu örgütlüyor. Kendi başına çalışarak fuhuştan para kazanan bir avuç kadını dışarıda bırakırsak, cinsiyet rollerinin ön koşul oluşturduğu, bir başka suç türü de yok. Ayrıca toplum tarafından bu derece kabul gören ya da önlenmesi için bu kadar az çaba gösterilen başka bir suç türü de."

"Eğer sorunu doğru anladıysam, İsveç'in seks ticaretine karşı çıkarttığı, o sert yasaları işe yaramıyor," dedi Erika.

"Güldürme beni, tam bir sayı veremiyorum ama İsveç'e her yıl fahişelik yapmaları için yüzlerce genç kız getirtiliyor, yani bedenleri sistematik şekilde tecavüze uğrasın diye. Seks ticareti kanunu yürürlüğe girdikten sonra, birkaç dava açıldı. İlki 2003 Nisanı'nda, hani şu cinsiyet değiştirip kadın olan kaçık mamaya karşı açılmıştı. Tabii ki beraat etti."

"Ben ceza aldı sanıyordum."

"Evet genelev işletmekten aldı. Ama seks ticareti suçundan beraat etti. Aleyhine şahitlik yapan kurbanlarıysa birdenbire ortadan kayboldular. Hâkimler bu kızların bulunup mahkemeye getirilmesini istedi. Interpol devreye sokularak izleri bulunmaya çalışıldı. Birkaç aylık bir araştırma sonucunda bulunamayacaklarına karar verildi."

"Peki ne oldu bu kızlara?"

"Hiçbir şey. *Insider* adlı programı yapan televizyon kanalı Talin'e bir ekip gönderdi. Yalnızca birkaç saatlik bir araştırmayla kızlardan ikisini ailelerinin yanında buldular. Üçüncü kız İtalya'ya gitmişti."

"Yani Talin polisi olayın üzerine gitmemiş."

"Birkaç seks taciri ceza aldı, bunlar da ya başka suçtan tutuklandıklarından ya da sınır tanımayan aptallıkları yüzünden. Yani yasa göstermelik bir şey. Uygulanmıyor."

"Anlıyorum."

"Ve asıl problem de bu," diye araya girdi Svensson. "Kanunda 'ağır cezayı gerektirecek ırza geçme suçu' istismar, kötü muamele, dayak, ölüm tehdidi ve hatta bazı vakalarda alıkoyma da varsa ancak o zaman gerçekleşmiş sayılıyor. Her gün şehir dıışındaki villalara mini etekli, bol makyajlı kızlar servis ediliyor. Bu kızların başka hiçbir seçenekleri yok. Ya lanet bir morukla düzüşecekler ya da pezevenklerinin yapacağı işkencelere katlanacaklar. Kaçma şansları yok; dil bilmiyorlar, yasaları bilmiyorlar, nereye gideceklerini bilmiyorlar. Kadın tacirleri pasaportlarına el koyduğundan, evlerine de dönemiyorlar. Genelev yöneticisi vakasında kızların bir eve zorla kapatıldıkları da açığa çıktı."

"Köle ticareti gibi bir şey bu. Peki, kızlar para kazanabiliyorlar mı?"

"Ne demezsin," dedi Mia Bergman. "Yaralarına merhem olsun diye pastadan kırıntılar atılıyor önlerine. Evlerine geri dönmelerine izin verilene kadar aylarca çalışıyorlar. Sonunda 20.000 en fazla 30.000 kron kadar alıyorlar. Bu miktar Rusya'da küçük bir servet sayılabilir ama maalesef, çoğu

alkol ya da uyuşturucu bağımlısı olduğundan bu para çok çabuk suyunu çekiyor. Bir müddet geçtikten sonra aynı kızlar, bu defa gönüllü, işkence evlerine geri dönüyorlar. Yani sürdürülebilir bir sistem kurulmuş oluyor."

"Bir yılda dönen paranın miktarı ne?" diye sordu Blomkvist.

Mia Bergman bir süre düşündü.

"Net bir cevap vermek çok zor. Birçok kez hesaplamaya çalıştık ama sonuçta bulduğumuz rakamlar sadece tahmin."

"Kabaca diyelim."

"Tamam. Örneğin, şu pezevenklikten mahkûm olup kadın ticaretinden beraat eden genelev yöneticisini ele alalım, iki yıl içerisinde, doğudan otuz beş genç kız getirmiş. Bu kızların bir kısmı, birkaç hafta, bir kısmı da birkaç ay kadar kalmışlar. Mahkemede bu kızların geçen iki yıl içinde iki milyon kron 'ciro' yaptıkları kanıtlandı. Hesaplarıma göre bir kız ayda 60.000 kron getirebilir. Bu paranın 15.000'i diyelim ki masraflara gidiyor seyahat, giyim, tam pansiyon vb. Bu dünyada lükse yer yok. Pezevenkler kızları, gruplar halinde apartman dairelerine tıkıyor. Geriye kalan 45.000' in 20.000-30.000 kronu çeteye kalıyor. Bunun yarısı çete liderinin cebine giriyor. Geriye kalan ise şoförler, diğer çalışanlar ve kızlar arasında pay ediliyor."

"Ve bu bir aylık kazanç[7]"

"Farz edin ki, bir çetenin -genellikle üç kişi oluyorlar- iyi çalışan iki ya da üç kızı var. Ayda 150.000 kron getireceklerdir. Kadın ticaretinin finansmanı böyle."

"Peki, kaç kızdan bahsediyoruz... yani yaklaşık olarak."

"Zaman zaman değişiyor ama şu ya da bu şekilde Kadın tacirlerinin ağına düşmüş yüz civarında genç kız var. Yani, İsveç'te, kadın ticaretinden sağlanan aylık kazanç altı milyon kron civarında. Yılda yaklaşık yetmiş milyon eder."

"Çok büyük bir para değil."

"Evet öyle. Ama yüze yakın kıza, bin bir eziyet çektirilerek tecavüz ediliyor. Beni deli eden bu."

"Pek de objektif bir araştırmacı gibi görünmüyorsun! Peki bu kızların üzerinden kaç pislik geçiniyor?"

"Üç yüz civarında olduğunu düşünüyorum."

"Aşılamaz bir sorun gibi görünmüyor," dedi Berger.

"Kanunlar çıkartılıyor, basında haberler çıkıyor ama hiç kimse doğudan getirilen kızlarla konuşup neler yaşadıklarını yazmadı."

"Peki sistem nasıl işliyor? Yani pratikte. On altı yaşında bir genç kızı kimse fark etmeden Estonya'dan buraya getirmek epey zor olmalı. Geldiklerinde neler oluyor?" diye sordu Blomkvist.

"Araştırmaya ilk başladığımda kızların, profesyonel çalışan mafya gruplarınca, incelikli yöntemlerle buraya getirildiklerini sanıyordum."

"Öyle değil miymiş?"

"Ticaret tarafı iyi organize edilmiş ancak diğer yandan bir sürü amatör çete var. Armani takımları, spor arabaları aklına getirme bu çetelerin yarısı İsveçli, yarısı da Rus veya Baltıklı. Şöyle bir çete lideri hayal edin: Kırk yaşlarında, üzerinde bir atlet, oturmuş karnını kaşıyarak bira içiyor. Eğitimi yok, birçok açıdan sosyal özürlü ve büyük ihtimal çok sorunlu bir hayatı var."

"Epeyce romantik."

"Kadınlar hakkında görüşleriyle taş devri adamı. Şiddet hayatının bir parçası, genellikle sarhoş ya da haplı. İşte... çoğu bu tür adamlar. Çete içerisinde açık bir hiyerarşi var. Adamları çete liderinden korkarlar."

Salander'in Ikea'dan satın aldığı eşyalar üç gün sonra sabah 09.30'da evine getirildi. Güçlü kuvvetli iki oğlan, sarışın, hafif bir Norveç aksanıyla konuşan Irene Nesser'le tokalaştılar. Hemen arkasından işe koyularak eşyaları yukarı taşıdılar, masaları, dolapları, yatakları monte etmeye giriştiler. Çalışma tarzlarından bu işi defalarca yaptıkları belliydi. Söderhallarna marketine gidip Yunan mezeleri alan Irene Nesser, bunları öğle yemeği niyetine oğlanlara ikrâm etti.

Oğlanlar işlerini saat beş civarında bitirip evden ayrıldılar, Salander peruğunu çıkardı, eve alışıp alışmayacağını merak ederek dolaşmaya başladı. Mutfak masası çok şık görünüyordu. Mutfağın bitişiğindeki oda oturma odasıydı. Hem hole hem de mutfağa açılan iki kapısı vardı, modern kanepesi, kahve sehpasının etrafındaki koltuk takımıyla hoş bir hava edinmişti. Yatak odası da hoşuna gitmişti. Yatağının üzerinde oturup rahat olup olmadığını kontrol etti.

Saltsjön manzaralı çalışma odasına şöyle bir göz attı. *Evet, işte bu. Burada çalışabilirim.*

Ne çalışacaktı, henüz bilmiyordu. Sonra diğer eşyalara baktı, biraz fazla gibiydi.

Tamam, bakalım bunlara ne olacak?

Akşamı paketleri açıp, eşyalarını yerleştirerek geçirdi. Yatağın örtülerini serdi, ekstra çarşafları, yastık kılıflarını, örtüleri, gömme dolaba yerleştirdi. Alışveriş torbalarını açarak yeni aldığı giysileri, giysi dolabına astı, yalnızca bir bölümü dolmuştu. Lambaları taktı, kadehleri, tencereleri, çanak çömleği ve çatal-bıçak takımını, dolap ve çekmecelere yerleştirdi.

Bomboş duvarlara baktı. Poster, tablo ya da normal insanlar duvarlarına neler asarlarsa onlardan almalıydı. Bu eve saksı çiçekleri de iyi giderdi.

Daha sonra Lundagatan'dan getirdiği eşyaları kutularından çıkarttı: Kitapları raflara, dergileri, gazete kupürlerini ve son anda atmaktan vazgeçtiği eski araştırma dosyalarını çekmecelere yerleştirdi. Hiç tereddüt etmeden yıpranmış tişörtlerini ve delinmiş çoraplarını çöpe attı. Eline henüz açılmamış bir hediye paketi geldi, vibratör. Gülümsedi. Mimmi'nin tuhaf yaş günü hediyelerindendi. Varlığını unutmuştu, doğrusu şimdiye kadar böyle bir şeyi hiç denememişti de. Bu eksikliği gidermeye karar verdi, vibratörü yatağın yanındaki komodinin en üst çekmecesine koydu.

Sonra birden yüzü asıldı. *Mimmi.* Şiddetli bir suçluluk duygusuna kapıldı. Bir yıl kadar düzenli

bir ilişkileri olmuştu Mimmi'yle. Sonra da kıza hiçbir açıklama yapmadan onu Blomkvist için terk etmişti. Hiç değilse İsveç'ten ayrılırken hoşça kal demeli ya da bir haber bırakmalıydı. Armansky ile Evil Fingers'taki kızlara da veda etmemişti. Onun öldüğünü falan düşünmüşlerdi herhâlde, unutmuşlardı. Herkese sırtını dönmekti bu.

Grenada'da tanıştığı George Bland'e de veda etmediği geldi aklına, acaba kumsalda yürüyüş yaparken onu arıyor muydu? Blomkvist bir gün, arkadaşlıkların ancak saygı ve güven temelinde inşa edileceğini söylemişti Lisbeth'e. *Sürekli arkadaşlarımı harcıyorum.* Acaba Mimmi hâlâ buralarda mı, onu arasam mı, diye düşündü.

Akşamın, hatta gecenin büyük bir kısmını çalışma odasında, kağıtları tanzimle geçirdi. Bilgisayarlarını kurdu, internette gezindi. Yatırımlarını hızlıca gözden geçirdi, geçen seneden daha zengindi.

Bjurman'in bilgisayarlarının rutin kontrolünü yaptı, ilginç bir şey bulamadı ve bundan bir haltlar karıştırdığı sonucunu çıkarttı.

Bjurman'in Marsilya'daki klinikle ilişkisini sürdürdüğüne dair bir işaret yoktu. Görünüşe göre hem şahsi hem profesyonel faaliyetlerini yarı yarıya azaltmıştı. Çok nadir e-posta kullanıyor, internette sörf yaparken de, çoğu zaman porno sitelerinde geziniyordu.

Gece saat ikide bilgisayarı kapadı. Yatak odasına gitti, soyunup kıyafetlerini iskemlenin üstüne fırlattı. Banyoya girip kısa bir duş yaptı. Banyonun bir köşesinde, iki duvarın kesiştiği yerde, karşılıklı olarak yerden tavana kadar yükselen aynaların karşısında durup köşeli, asimetrik yüzünü, yeni göğüslerini, sırtındaki dövmeyi inceledi. Güzeldi dövme. Başını Lisbeth'in bir omzuna koyup kıvrılmış siyah, kırmızı ve yeşil renkli bir ejderhaydı. Kuyruğu bir kalçasının üzerinden uyluğuna kadar uzanıyordu. Bir yıllık seyahati sırasında saçlarını omuzlarına kadar uzatmış, ancak Grenada'daki son haftasında kısacık kestirmişti. Yeni budanmış bir çalıya benziyordu.

Birden hayatının kökten değiştiğini ya da değişmek üzere olduğunu hissetti. Belki bunun nedeni, artık küçük para hesapları yapmak zorunda kalmamasıydı. Belki de gecikmiş yetişkinliğinin, koltuk darbeleriyle, hayatında kendine bir yer açmaya başlamasıydı. Belki annesinin ölümü, çocukluğuna kesin bir nokta koymuştu.

Seyahatleri sırasında *piercing*'lerinin çoğunu çıkarıp atmıştı. Meme başlarındakileri, Cenova'da göğüs büyütme ameliyatı sırasında, tıbbi nedenlerle çıkarmışlardı. Daha sonra alt dudağındaki halkayı, Grenada'da da, vajinasının sol dudağındaki halkayı çıkarmıştı. Aslında bu biraz acı veriyordu ve bu halkayı niçin taktığını bilemiyordu.

Ağzını açtı, yedi senedir dilinde taşıdığı halkayı çıkartıp lavabonun yanındaki bir rafta duran tasın içine koydu. Birden ağzında bir boşluk hissetti. Kulaklarında dizili olanlar dışında sadece iki *piercing'i* kalmıştı: Sol kaşının kenarındaki ve göbeğindeki mücevher.

Sonunda yatak odasına geçti ve yeni aldığı yorganın altına kıvrıldı. Yatak öyle büyüktü ki, kendini bir futbol sahasının kenarına uzanmış gibi hissetti. Yorgana iyice sarınıp düşüncelere daldı.

6. BÖLÜM

23 OCAK, PAZAR - 29 OCAK, CUMARTESİ

Salander garajdan asansöre binerek beşinci kata çıktı. Slussen yakınındaki bu binanın üstten üç katı Milton Security'ye aitti. Asansörün kapısını yıllar önce gizlice kopyaladığı kartla açmıştı. Asansörden çıkıp karanlık koridora adımını atarken, saatine baktı. Pazar, sabaha karşı 03.10. Gece bekçisi üçüncü kattaki alarm merkezinde oturuyor olmalıydı, asansör kapısına epey uzaktı. Büyük ihtimal bu katta yalnız başınaydı.

Bir güvenlik şirketinin böylesi temel hatalar yapmasına her zaman şaşırmıştı.

Geçen bir yıldan bu yana, beşinci katta fazla bir değişiklik yoktu. İşe, eski çalışma odasını ziyaretle başladı. Armansky ona, koridorun cam duvarlarının ardında zar gibi bir oda vermişti. Kapısı kilitli değildi. Lisbeth birkaç saniye içinde, kapısının önüne konulan kullanılmış kâğıt kutusu dışında, odada hiçbir şeyin değiştirilmediğini fark etti. Eski masası, büro sandalyesi, çöp kutusu, boş bir raf, demode olmuş, 77 model aptal bir Toshiba PC... her şey yerli yerindeydi.

Armansky'nin bu odayı başka birine verdiğine dair hiçbir iz yoktu. Bu iyiye işaretti ama fazla da abartmamak gerekti. Yaklaşık dört metre karelik oda iş için pek uygun bir yer değildi.

Salander kapıyı kapadı ve koridor boyunca gezindi, odaların birinde bir gece kuşuyla karşılaşmayacağından emin oldu.

Kahve makinesinden bir fincan kahve aldı, korsan anahtar kartıyla Armansky'nin ofisinin kapısını açıp içeri girdi.

Oda her zamanki gibi rahatsız edici derecede tertipliydi. İçeride hızlı bir tur attı, raftaki kitapları inceledikten sonra, Armansky'nin çalışma masasına oturarak bilgisayarını açtı. Ceketinin cebinden bir CD çıkarıp bilgisayarın CD sürücüsüne taktı. *Asphyxia 1.3* isimli bir programı başlattı. Kendisinin yazdığı bu programın tek işlevi, Armansky'nin sabit diskindeki Internet Explorer'i, daha modern bir versiyonla güncellemekti. Bu beş dakikasını aldı.

İşi bitince CD'yi çıkardı. Bilgisayarı kapattı ve yeni versiyonuyla tekrar başlattı. Programın görüntüsü ve işleyişi aynı eski versiyon gibiydi. Sadece biraz daha büyük ve bir mikro saniye kadar daha yavaştı. Bütün donanım yükleme tarihi de dahil olmak üzere, orijinal programla aynıydı. Yeni dosyanın izine bile rastlanılamazdı.

Hollanda'daki bir servis sunucuya bir ftp-adresi yazdı, karşısına talimat sayfası çıktı. *Armansky/MiltSec* yazarak kopyala komutu verdi. Bilgisayar anında, Armansky'nin sabit diskini Hollanda'daki sunucuya kopyalamaya başladı. İşlemin tamamlanması otuz dört dakika sürecekti.

Kopyalama işlemi sürerken, kitap rafında dekorasyon niyetine duran bir kâsenin içinden, Armansky'nin yazı masası çekmecelerinin yedek anahtarını aldı. Armansky'nin, son aldığı işlere ve acil dosyalara ait belgeleri koyduğu en üst çekmeceyi açtı. Bilgilerini tazeledi. Bilgisayardan, yükleme bitti sinyali gelince, incelediği belgeleri aldığı gibi yerleştirip çekmeceyi kilitledi

Bilgisayarı kapattı, masa lambasını söndürdü. Kahve bardağını yanına alarak odadan çıktı. Milton Security'yi geldiği yoldan terk ettiğinde saat 04.12'yi gösteriyordu.

Eve döner dönmez PowerBook'unun başına oturdu, *Asphyxia 1.3'*ü kopyaladığı Hollanda'daki sunucuya bağlandı. Hangi sabit diski istediğini soran bir pencere açıldı. Kırk değişik seçeneği vardi. *NilsEBjurman'ı* es geçti, onu ayda bir kez kontrol ediyorvardı. *MikBlom/laptop* ve *MikBlom/ofis* diskinde bir süre durdu. Bu simgelere bir yıldır hiç tıklamamıştı. Bir an bunları silsem mi diye düşündükten sonra prensip açısından korumaya karar verdi. Bilgisayar *hacklerken* karşılaşılabilecek zorluklar göz önüne alındığında, hazır bilgiyi silmek aptallıktı. Bir gün tekrar lazım olabilirdi. Aynı şey epeydir açmadığı *Wennerström* simgesi için de geçerliydi. Sahibi ölmüştü. *Armansky/MiltSec* simgesi en alttaydı.

Armansky'nin sabit diskini çok daha önce klonlayabilirdi, Milton'da çalıştığı için buna gerek duymamıştı, gerekirse Armansky'nin büyün dünyadan sakladığı bilgilere ulaşabilirdi. Onun bilgisayarına kötü niyetle girmiyordu. Yalnızca şirketin şu an ne üzerinde çalıştığına ve memleketin ne durumda olduğuna bir göz atmak istiyordu. Tıklar tıklamaz *ArmanskyHD* diye yeni bir simgeyle bir dosya açıldı. Sabit diski açıp açamadığına baktı, bütün dosyalar yerli yerindeydi.

Sabah yediye kadar bilgisayarın başında kalıp, Armansky'nin raporlarını, mali raporları ve maillerini okudu. Sonra sürünerek yatağa gitti, on iki buçuğa kadar uyudu.

Ocak ayının son cuma günü *Millennium*'un yıllık yönetim kurulu toplantısı vardı. Bu toplantıya şirketin muhasebecisi, dışarıdan bir müfettiş ve dört şirket ortağı katılmıştı: Berger ile Harriet Vanger yüzde otuz, Blomkvist ile Malm yüzde yirmişer hisse sahibiydiler. Toplantıda, çalışanları ve bağlı oldukları sendikanın yerel kulübünü temsilen Malin Eriksson da vardı. Eriksson, Lottie Karim, Cortez, Nilsson ve pazarlama müdürü Sony Magnusson bu kulübün üyeleriydiler. Malin Eriksson yönetim kurulu toplantısına ilk defa katılıyordu.

Toplantı saat 16.00'da başladı ve bir saat sürdü. Zamanın büyük kısmı mali raporlar ve teftiş raporları ile geçti. *Millennium* iki yıl önce şirketin içine düştüğü krizden farklı olarak gayet iyi bir durumdaydı. Muhasebe raporuna göre 2.1 milyon kron kâr etmişlerdi. Bunun 1 milyonu Blomkvist'in Wennerström hakkında yazdığı kitaptan gelmişti.

Berger'in teklifini kabul ederek, 1 milyon kronun ileride yaşanabilecek krizlere karşı bir kenara ayrılmasına karar verdiler. Yazı işlerindeki odaların elden geçirilmesi ve yeni bilgisayarlar alınması gibi zorunlu yatırımlar için, 250.000 kron ayırdılar. Maaş artışları ve Henry Cortez'e tam gün

çalışmasını önermek için 300.000 kron ayrıldı. Bakiyeden her ortağa 50.000 kron kâr payı verilecek ve 100.000 kron da dört çalışan arasında tam gün ya da yarım gün çalıştıklarına bakılmaksızın eşit paylaştırılacaktı. Reklam gelirlerinden yüzde aldığından, herkesten çok daha fazla kazanan, pazarlama şefi Magnusson'a ikramiye verilmemesine oy birliğiyle karar verdiler.

Blomkvist'in, işe yarım gün çalışacak bir muhabir daha almak için, serbest işlere ayrılan bütçenin azaltılması önerisi biraz tartışıldı. Blomkvist'in aklında Svensson vardı; Svensson *Millennium'u* çalışmaları için bir üs gibi kullanabilir, işler iyi giderse ileride tam gün işe alınabilirdi. Berger bu öneriye karşı çıktı: Derginin başarısındaki en büyük pay dışarıdan yapılan çalışmalara yani birçok serbest makaleye yer vermesiydi. Harriet Vanger de onu destekledi. Malm çekimser kaldı. Serbest işlerin bütçesine dokunulmamasına karar verildi ama diğer harcamalarda bir ayarlama yapılabilir mi diye bakacaklardı. Svensson'un işe alınmasını, en azından yarım gün çalışmasını hepsi de istiyordu.

Şirketin gelecekte alacağı istikamet ve gelişme planları kısaca tartışıldıktan sonra Berger yeniden, bir yıllığına, yönetim kurulu başkanı seçildi.

Malin Eriksson hiç konuşmamıştı. Kendisiyle birlikte arkadaşlarına da, 25.000'er kron prim verilmesine sevinmişti, ne de olsa bu bir aylık maaşlarından daha fazla bir miktardı. Yani ortada itiraz edilecek bir durum yoktu.

Yıllık yönetim kurulu toplantısı bittiğinde, Erika Berger ortaklar arasında bir toplantı yapmayı önerdi. Diğerleri çıkarken, Berger, Blomkvist, Malm ve Harriet toplantı salonunda kaldılar. Toplantı salonunun kapısı kapatılır kapatılmaz Berger söze girdi..

"Gündemde sadece bir konu var. Harriet, Henrik'le iki yıllık bir ortaklık anlaşması yapmıştık, bu süre bitmek üzere. Yani senin ya da daha doğrusu Henrik'in ortaklığı konusunda yeni bir karar vermeliyiz. "

Harriet başıyla onayladı.

"Henrik'in bu dergiye ortak olma kararını, çok özel bir durumda verdiğini hepimiz biliyoruz," dedi Harriet. "Bu koşullar artık yok. Ne öneriyorsunuz?"

Malm oturduğu yerde huzursuz bir şekilde kımıldandı. Bu "çok özel durum"u bir tek o bilmiyordu. Blomkvist ve Berger bu konuyu ondan saklamışlardı. Erika söz konusu ortaklığın, Mikael'in hiçbir koşul altında tartışmaya yanaşmayacağı, çok özel bir mesele olduğunu söylemişti. Ama Malm, Blomkvist'in sessizliğinden, bunun Hedestad ve Harriet Vanger'le ilgili bir konu olduğunu anlamayacak kadar aptal değildi. Her neydiyse karar vermek için bu meseleyi deşmeye gerek de görmüyordu. Ayrıca Mikael'e bunu sorun etmeyecek kadar saygı duyuyordu.

"Üçümüz tartışarak ortak bir karara vardık," dedi Berger. Susup Harriet'in gözlerine baktı. "Ancak açıklamaya başlamadan önce, senin ne düşündüğünü bilmek isteriz."

Harriet Vanger odadakilere şöyle bir göz gezdirdikten sonra bakışlarını Mikael'e sabitledi ama yüzünden ne düşündüğünü okuyamadı.

"Eğer beni dışlamak istiyorsanız, Vanger ailesinin *Millennium'a* yaptığı yatırımı geri ödemelisiniz, bu da size üç milyon kron, artı faizine mal olur. Bunu yapacak gücünüz var mı?" diye yumuşak bir şekilde sordu.

"Tabii ki var," dedi Mikael gülümseyerek. Yaptığı iş karşılığı Henrik Vanger'den beş milyon kron almıştı. İşin ironik tarafı, yaptığı hizmetin bir kısmı da Harriet Vanger'i bulmaktı.

"Bu durumda karar sizin," dedi Harriet. "Sözleşmeye göre Vanger ailesinin ortaklığına bugünden itibaren son verebilirsiniz. Ben asla Henrik'in yaptığı bu sözleşme gibi bir sözleşmenin altına imza atmazdım."

"Eğer yapmamız gerekirse ortaklığınızı feshedebiliriz," dedi Berger. "Fakat asıl soru, sen ne yapmak *istiyorsun?* Büyük bir şirketin, hatta iki şirketin CEO'susun. Muhtemelen bizim yıllık bütçemiz, sizin yıllık kahve masraflarınız kadar. *Millennium* kadar marjinal bir işe niye vakit harcayasın ki?"

Harriet yumuşak bir ifadeyle Berger'e bakarak, uzun bir süre sustu. Sonra bakışlarını Mikael'e çevirdi.

"Ben doğduğumdan beri hep bir şeylere sahiptim. Günlerimi, 400-500 sayfalık pembe bir romandakinden çok daha fazla entrikanın döndüğü bir kurumu yönetmekle geçiriyorum. Sizin yönetim kurulunuza katılmamın nedeni, görmemezlikten gelemeyeceğim birtakım yükümlülükleri yerine getirmekti. Fakat biliyor musunuz? Geçen on sekiz aylık sürede, hiçbir yönetim kurulu toplantısında almadığım zevki sizin yanınızda tattım."

Blomkvist düşünceli bir ifadeyle başını salladı. Vanger, bu sefer bakışlarını Malm'a çevirdi.

"Millennium'un yönetim kurulu toplantısı çocuk oyuncağı. Küçük, anlaşılır ve üstesinden gelinebilir sorunları var. Tabii ki her şirket gibi bu şirket de kâr etmek isteyecek işin doğası bu. Ama sizin asıl kaygınız bu değil, üstesinden gelmek istediğiniz başka bir şey var."

Bir yudum maden suyu içip Berger'e döndü.

"Açıkçası bu *şey* ne bilemiyorum: Hedefiniz biraz bulanık. Siz ne bir politik bir parti, ne de bir derneksiniz. Birbirinize olan sorumluluklarınız dışında sizi bağlayan bir şey yok. Ama sistemi eleştiriyor, beğenmediğiniz kamu personelinin ipliğini pazara çıkarıyorsunuz. Bir şeyleri etkilemek ve değiştirmek istiyorsunuz. Sinik ve nihilistlermiş gibi görünseniz de, bu dergiyi yalnızca ahlakınıza dayanarak yönetiyorsunuz, birkaç fırsatta çok özel bir ahlak anlayışınızın olduğunu gördüm. Nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum ama *Millennium*'un bir ruhu var. Kısaca katılmaktan gurur duyduğum tek yönetim toplantısı burası."

Sonrasında öyle uzun süre sustu ki, Berger kahkahasını tutamadı.

"Bu anlattıkların çok hoş şeyler, ancak hâlâ fikrini söylemedin," dedi.

"Arkadaşlığınızdan hoşlanıyorum ve sizinle aynı yönetimde bulunmaktan müthiş zevk alıyorum. Sanırım daha önce bu kadar tuhaf, bu kadar gerçeküstü bir durum yaşamadım. Ama eğer siz isterseniz ben memnuniyetle kalmak isterim."

"Tamam," dedi Malm. "Yeterince sohbet ettik. Biz aramızda karar verdik, sözleşmeyi iptal edip seni çıkarıyoruz."

Vanger'in gözleri büyüdü.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Bu sözleşmeyi imzaladığımızda başınızı kütüğe koymuş, baltanın inmesini bekliyorduk. Başka bir seçeneğimiz yoktu.

Daha imzalar imzalamaz, Henrik Vanger'den kurtulmak için gün saymaya başlamıştık."

Berger bir dosyayı açtı, Vanger'in önüne kâğıtlar ve tam da onun telaffuz ettiği miktarın yazılı olduğu bir çek koydu. Vanger tek kelime etmeden kâğıtları okudu ve bir kalem çıkarıp imzaladı.

"İşte böyle," dedi Berger. "Acısız oldu. Ayrıca Henrik Vanger'e *Millennium* için yaptıklarından dolayı teşekkür ederiz. Umarım bunu kendisine iletirsiniz."

"Olur," dedi Harriet Vanger tarafsız bir ifadeyle. Göstermiyordu ama hem incinmiş hem de derin bir hayal kırıklığına uğramıştı. Önce ona neler hissettiğini anlattırmış, kalmak istediğini söyletmiş ve sonrada kovuvermişlerdi.

"Ve şimdi, bakalım senin ilgini çekebilecek bir sözleşme hazırlayabilmiş miyim?" dedi Berger.

Ve birkaç kâğıdı Harriet'in önüne sürdü.

"Millennium' a ortak olmak ister misin, diye merak ediyoruz. Yalnızca Harriet olarak, Vanger ailesi adına değil. Fiyat biraz önce aldığın çekin miktarı kadar. Sözleşme zaman sınırlaması ya da özel şartlar içermiyor. Bizlerle eşit sorumluluk ve yükümlülüğün olacak."

Vanger kaşlarını kaldırdı,

"Neden böyle dolaylı bir işleme gerek gördünüz ki?" diye sordu.

"Bunun er ya da geç yapılması gerekiyordu," dedi Malm. "Eski sözleşmeyi her seferinde, yeni bir genel yönetim kurul toplantısına ya da yönetimde sıkı bir kavga edip seni kovana kadar birer yıllık süreyle uzatacaktık. Yani bu sözleşme işinin bir biçimde çözülmesi gerekiyordu."

Harriet dirseklerini masanın üzerine koydu, sorgulayan gözlerle önce Malm'a, ardından da Mikael ve Erika'ya baktı.

"Mesele şu ki, Henrik'le bu sözleşmeyi zor şartlar altında imzalamıştık," dedi Berger. "Ama seninle istediğimiz için yapacağız. Bunun eski sözleşmeden en önemli farkı, canımız istediğinde seni şutlayamayacak olmamız."

"Bu bizim için büyük bir fark," dedi Blomkvist, sevecen bir tonda.

"Kısaca senin, *Millennium'a* katkı sağlayacağına inanıyoruz, ayrıca Vanger adı bir tür ekonomik garanti olacak" dedi Berger. "Zeki ve duyarlısın, yaratıcı çözümler getiriyorsun. Şimdiye kadar çok düşük bir profil çizdin. Üç ayda bir yaptığımız yönetim kurulu toplantılarına, neredeyse bir misafirmiş gibi katıldın. Ama yine de yönetime bir denge ve yönetim anlayışı getirdin. İş hayatını biliyorsun. Bir kez, *sana güvenebilir miyim,* diye sormuştun ve ben de senin için aynı şeyi merak ediyordum. Şimdi ikimiz de cevabı biliyoruz. Senden hoşlanıyorum ve güveniyorum hepimiz öyle. Biz senden karmaşık, tuhaf bir durumun bir parçası olmanı değil, partnerlik ve gerçek bir hissedarlık üstlenmeni istiyoruz."

Harriet sözleşmeye uzandı, her satırını dikkatle okudu, sonunda başını kaldırdı.

"Hepiniz aynı fikirdesiniz değil mi?" diye sordu. Üç baş da sallandı. Kalemi aldı, imzaladı. Önündeki çeki Mikael'e uzattı, Mikael çeki alıp yırttı.

Akşama Tavastgatan'daki Samirs Gryta lokantasına gittiler. Kuzu eti, kuskus ve şarap eşliğinde yeni ortaklıklarını kutladılar. Sakin bir yemekti. Ama Harriet hâlâ sersem gibiydi. Ortaklarıyla katıldığı bu ilk akşam yemeğinde onu huzursuz eden, nedenini bir türlü çözemediği tuhaf bir his vardı içinde, ileride kötü bir şeyler olacağı hissi.

Sekiz buçuk gibi erken bir saatte, özür dileyerek oteline gitmek için izin istedi. Erika da evine gidecekti, bir süre ona eşlik etti. Slussen'de ayrıldılar. Mikael ile Malm lokantada oturmayı sürdürdüler.

Vanger, taksi tutup kaldığı Sheraton'a gitti, sekizinci kattaki odasına çıkıp bir duş aldı, bornozunu giydi, pencere kenarına oturarak Riddarholmen'e bakmaya başladı. Bir paket Dunhills sigarası açıp, bir sigara yaktı. Günde üç ya da dört sigara içerdi. Böylece hem kendini sigara içmeyenler sınıfına dahil ediyor hem de suçluluk duymadan sigara içmenin zevkine varıyordu.

Saat 21.00'de kapısı çalındı. Mikael Blomkvist'ti gelen.

"Seni alçak," dedi.

Blomkvist gülümseyerek yanağından öptü.

"Bir an beni kapının önüne koyduğunuzu düşündüm."

"Eğer niyetimiz bu olsaydı, bunu o kadar kaba bir şekilde yapmazdık. Sözleşmeyi yeniden formüle etmemizin nedenini anlamışsındır umarım?"

"Tabii, gayet mantıklı."

Blomkvist, Harriet'in bornozunu açıp, elini göğsüne götürdü ve yavaşça okşamaya başladı.

"Seni alçak," diye tekrarladı Harriet.

Salander, üzerinde "Wu" yazan kapının önünde durdu. Sokaktan ışıkların yandığını görmüştü. İçeriden müzik sesi geliyordu. Demek ki, Miriam Wu, hâlâ Tomtebogatan Sokağı'ndaki bu tek odalı evde oturuyordu. Cuma akşamıydı, Salander, Mimmi'yi evde bulamayacağını, bu saatlerde dışarıda bir yerlerde eğleniyor olacağını düşünmüş, hatta, içten içe de ümit etmişti. Şimdi Mimmi onu kabul edecek mi ya da evde yalnız mı gibi soruların cevabını alacaktı.

Zili çaldı.

Kapıyı açan Mimmi'nin kaşları çatıldı. Kapının kenarına yaslanarak, bir elini kalçasına koydu.

"Salander! Ben senin öldüğünü ya da başına başka kötü bir şey geldiğini sanıyordum," dedi.

"Nasıl bir şey?"

"Ne istiyorsun?"

"Bunun tek bir cevabı yok."

Miriam Wu, merdiven tarafına şöyle bir baktıktan sonra gözlerini tekrar Salander'e dikti.

"Biriyle başla, " dedi.

"Şey yalnız mısın, bu akşam arkadaş ister misin diye öğrenmek istedim."

Mimmi, şaşkın bir ifadeyle birkaç saniye baktıktan sonra, sıkı bir kahkaha attı.

"Bir buçuk yıl ortalardan kaybolduktan sonra, bir akşam kapımı çalıp, düzüşmek istiyor musun diye soracak tek bir kişi tanıyorum."

"Gitmemi ister misin?"

Mimmi gülmeyi kesti. Birkaç saniye ses etmedi. "Lisbeth... Aman Tanrım, sen ciddisin." Salander bekledi.

Mimmi derin bir iç çekerek, kapıyı sonuna kadar açtı.

"İyi, hadi içeri gir bakalım, hiç değilse bir kahve ikram edeyim."

Salander onun arkasından içeri girdi, Mimmi'nin, dış kapının hemen önüne, hole koyduğu iki tabureden birine oturdu.Yirmi dört metre karelik bir stüdyoydu burası. Küçücük bir oda ve birkaç parça mobilya konulabilecek küçük bir hol. Holde mutfak niyetine kullanılan minnacık bir girinti vardı. Mimmi bir hortumla, banyodan "mutfağa" su çekmişti

Lisbeth göz ucuyla, kahve suyu koyan Mimmi'ye bakti. Annesi Hong Konglu, babası İsveç'in kuzeyindeki Boden'dendi. Şimdi Paris'te yaşıyorlardı. Mimmi Stockholm Üniversitesi'nde sosyoloji, ablası da Amerika'da antropoloji okuyordu. Kısacık kesilmiş saçları kuzguniydi. Mimmi'nin annesinin genlerinden gelen hafif Asyalı hava, babasından aldığı mavi gözlerle birleşerek özel bir güzellik yaratmıştı. Geniş bir ağzı ve yanaklarında, anne-babasında olmayan gamzeleri vardı. Otuz bir yaşındaydı. Parlak deri kıyafetler giyip performans şovu yapılan gece kulüplerinde boy göstermeyi severdi. Bazen bu şovlara kendisi de katılırdı. Salander on altı yaşından beri gece kulübüne gitmemişti.

Mimmi okul dışında, haftada bir gün Sveavägen Caddesi'nin ara sokaklarından birindeki, Domino Fashion mağazasında satış elemanı olarak çalışırdı. Burada naylon hemşire önlüğü, deri cadı kıyafeti gibi şeyler satılırdı. Bu kıyafetlerin dizaynını ve üretimini kendileri yapıyorlardı. Mimmi birkaç arkadaşıyla birlikte mağazanın ortaklarındandı. Ayda ancak, birkaç bin kron kazanıyor, bu da öğrenci kredisiyle birlikte geçinmesine yetiyordu. Salander onu birkaç yıl önce eşcinsellerin düzenlediği Pride festivalinde, tuhaf bir şovda izlemiş, aynı gün geç saatlerde, bira çadırında karşılaşmışlardı. Mimmi o gün, vücudunu kapatmaktan daha çok sergileyen, limon sarısı plastik bir elbise giymişti. Erotik nüansları ayırt etme yeteneğinden yoksun olan Salander'e, bu kıyafet hiç de çekici gelmemiş ama içkinin de etkisiyle, limona benzeyen bu kızı eve atmak istemişti. Ve birden o limon, çapkın bir bakış fırlatıp kahkahalar attıktan sonra, hiç çekinmeden Salander'i öpmüştü. Sonra da şaşkın şaşkın

bakan Salander'e, *Seni istiyorum* demiş, arkasından Salander'in evine gidip, bütün gece sevişmişlerdi.

"BEN NEYSEM OYUM," dedi Salander. "Her şeyden, herkesten kaçtım. Biliyorum, veda etmem gerekirdi."

"Son aylarda fazla görüşmüyorduk ama yine de başına bir şey geldiğini düşündüm."

"Meşguldüm."

"O kadar gizemlisin ki. Kendinden hiç bahsetmezsin. Nerede çalıştığını ya da cep telefonuna cevap vermediğinde kimi arayacağımı bile bilmiyorum."

"Şu an bir yerde çalışmıyorum. Ayrıca şunu söyleyeyim ki, sen de aynı benim gibisin. Tek istediğin seksti, düzenli ilişki kurmak gibi bir niyetin yoktu. Değil mi?"

Mimmi bir süre ona baktıktan sonra, "Doğru," dedi.

"Benim için de durum aynıydı. Sana hiçbir konuda söz vermedim."

"Değişmişsin," dedi Mimmi.

"Çok değil."

"Daha yaşlı görünüyorsun. Olgun. Giyim tarzın değişmiş, sutyeninin içine de bir şeyler doldurmuşsun."

Salander sustu. Huzursuzdu. Mimmi onu çıplak görmüştü. Tabii ki değişikliği fark edecekti. Sonunda gözlerini indirdi, "Memelerimi yaptırdım," diye mırıldandı.

"Ne dedin sen?"

Salander gözlerini yerden kaldırdı. Yükselttiği sesinin tonunda, kendisinin farkında olmadığı bir itiraf havası vardı.

"İtalya'da bir kliniğe gittim ve göğüslerimi büyüttürdüm. İşte bunun için ortadan kayboldum. Sonra durmadan seyahat ettim. Ve şimdi buradayım."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Salander, ifadesiz gözlerle Mimmi'ye baktı.

"Benimki de ne aptallık. Sen asla şaka yapmazsın, *Mr. Spock"*

"Özür dilemeyeceğim. Sana karşı dürüsttüm. Gitmemi istiyorsan söyle."

"Gerçekten göğüslerini büyüttürdün mü?"

Lisbeth başını salladı. Mimmi gürültülü bir kahkaha attı. Lisbeth'in yüzü gölgelendi.

"Onları görmeden seni hayatta bırakmam. Hadi *lütfen.* Aç da göreyim," dedi Mimmi.

"Mimmi, ben seninle seks yapmaktan her zaman zevk aldım. Benim ne işle uğraştığım seni hiç ilgilendirmedi, eğer meşgulsem başka birini buldun. Başkalarının senin hakkında ne düşündüğü de umurunda değil."

Mimmi başını salladı. Lezbiyen olduğunu daha ortaokuldayken anlamıştı. Birkaç sıkıcı, beceriksiz girişimden sonra, on yedi yaşında, bir arkadaşı aracılığıyla katıldığı İsveç Eşcinsel Hakları Birliği'nin düzenlediği bir partide, erotizmin sırlarına vakıf olmuştu. O günden sonra da, başka türlü bir yaşam tarzını aklına bile getirmemişti. Yalnızca bir kez, yirmi üç yaşındayken, bir erkekle yatmayı denemişti. Ondan bekleneni mekanik bir şekilde gerçekleştirmiş ama hiç zevk almamıştı. O evlilik ya da sıcak bir ev hayatına ilgi duymayan azınlığa aitti.

"İsveç'e birkaç hafta önce döndüm. Benimle hâlâ ilgileniyor musun yoksa gidip sokaktan birini mi bulmamı istersin?"

Mimmi ona doğru uzanıp hafifçe dudaklarından öptü.

"Bu akşam ders çalışmayı düşünüyordum," dedi.

Lisbeth'in gömleğinin üst düğmesini çözdü.

"Sıçarım dersine... " Tekrar öptü ve bir düğme daha çözdü

"Bunu görmem lazım." Bir daha öptü.

"Hoş geldin."

Harriet Vanger, sabaha karşı ikide uykuya daldığında Blomkvist hâlâ uyanıktı. Bir süre Harriet'in nefesini dinledikten sonra kalktı. Harriet'in çantasından Dunhills paketini alıp, bir sigara aşırdı. Yatağın yanındaki koltuğa çırılçıplak oturdu, onu seyretti.

Harriet Vanger'in sevgilisi olmayı planlamamıştı. Hatta aklına bile getirmemişti. Hedestad'da yaşananlardan sonra Vanger ailesinden uzakta durmaya karar vermişti. Yönetim kurulu toplantılarında karşılaştığı Harriet'le arasına saygılı bir mesafe koymuştu: Birbirlerinin sırlarını biliyorlardı ama bütün ilişkileri *Millennium*'un yönetim kuruluyla sınırlıydı.

Blomkvist bir yıl önce, hamsin yortusu tatilinde, aylardır gitmediği Sandhamn'daki kulübesine gitmişti. Kafa dinleyecek, sundurmada oturup yalnızca polisiye roman okuyacaktı, Sendhamn'a ayak bastıktan yalnızca birkaç saat sonra, sigara almak için büfeye giderken Harriet'le burun buruna gelmişti. O da, hafta sonu tatilini fırsat bilerek, Hedestad'dan uzaklaşıp biraz nefes almak için, Sandhamn'a gelmişti. Burayı çocukluğundan beri ilk defa ziyaret ediyordu. İsveç'i on altısında terk etmiş, elli üçünde dönmüştü. Onun izini Blomkvist bulmuştu.

Bütün o hoş geldin şamatalarından sonra Harriet sessizliğe gömülmüştü. Mikael onun öyküsünü, o da Mikael'in, bütün ilkelerini çiğneyerek, Vanger ailesinin korkunç sırlarını açığa vurmadığını biliyordu. Bunun bir nedeni de, Harriet'i korumaktı.

Blomkvist onu kulübesine davet etmişti. Sundurmada oturup kahve içerek saatlerce konuşmuşlardı. Harriet, İsveç'e döndükten sonra, ilk defa bu kadar uzun sohbet ediyorlardı.

Blomkvist, ona, "Martin'in bodrumundakileri ne yaptınız?" diye sormadan edememişti.

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

"Evet."

"Ben kendim temizledim. Yakılabilecek her şeyi yaktım. Binayı tamamen yıktırdım. Orada yaşayamazdım, satamazdım, birilerinin oturmasına tahammül edemezdim. Benim gözümde lanetlenmiş bir yerdi. Arsasına küçük bir kulübe yaptırmayı düşünüyorum."

"İnsanlar evi yıktırmanı tuhaf karşılamadılar mı? Oldukça lüks ve modern bir yapıydı."

Harriet gülümsemişti.

"Dirch Frode, vakfin mali açıdan çok zor durumda olduğunu, tamirdense yıkmanın daha az maliyetli olacağına dair bir söylenti yaydı."

Frode, aile avukatlarıydı.

"Frode nasıl?"

"Yakında yetmişine basacak. Onu bir şeylerle meşgul ediyorum."

Öğle yemeğini birlikte yemişler, Blomkvist birden, Harriet Vanger'in özel hayatının en mahrem detaylarını anlatmaya başladığını fark ederek nedenini sormuştu. Harriet bir süre düşünmüş, bu dünyada, sırlarını saklama gereği duymayacağı başka birinin daha bulunmadığını söylemişti. Üstelik, kırk sene önce bakıcılığını yaptığı bir "delikanlıdan" sakınması için bir neden de yoktu.

O ana kadar yalnızca üç adamla yatmıştı. İlk ikisi babası ve abisiydi. Babasını öldürmüş, abisinden kaçmıştı. Bir şekilde ayakta kalmayı başarmış, en sonunda bir adamla karşılaşıp yeni bir hayata başlamıştı.

"Şefkatli ve sevgi doluydu. Güvenilir ve dürüsttü. Onunla mutluydum. O hastalanmadan önce, birlikte harika bir yirmi yıl geçirdik."

"Bir daha niye evlenmedin?"

"Avustralya'da iki çocuk annesi ve büyük bir tarım işletmesinin sahibiydim. Romantik hafta sonu kaçamaklarına vaktim yoktu. Seksi de hiç özlemedim."

Sonra susup uzun süre öylece oturmuşlardı.

"Geç oldu. Otele dönmeliyim."

Blomkvist'in buna aldırmadığını görerek, "Beni baştan mı çıkarmak istiyorsun?" diye sormuştu Harriet.

"Evet."

Mikael ayağa kalkmış, elinden tutup Harriet'i kulübenin asma katındaki yatağına götürmüştü. Harriet birden durmuş, "Nasıl davranmam gerektiği bilemiyorum," demişti. "Bu her zaman yaptığım bir şey değil."

O hafta sonunu birlikte geçirmişler, daha sonra da derginin yönetim kurulu toplantısından sonraki günlerin akşamlarını birlikte geçirmeye başlamışlardı. Sürdürülebilir türden bir ilişki değildi aslında. Harriet sürekli çalışıyor, çok sık seyahat ediyor ve her iki aydan birini de Avustralya'ya geçiriyordu. Yine de Blomkvist'le ilişkisine değer veriyordu.

Lisbeth Salander ter içinde kalmıştı. Bir sigara yaktı, çırılçıplak uzandığı yataktan, kahve suyu koyan Mimmi'yi seyretti. Onun vücudunu kıskanıyordu. Etkileyici kasları vardı. Haftada üç akşam bir spor salonuna gidiyor, bunun birinde, Thai boksu denen karatemsi bir şey yapıyordu.

Kısacası fıstığın tekiydi. Manken gibi değildi ama inanılmaz çekiciydi. Kışkırtmaya ve flört etmeye bayılırdı. Bir partiye giderken öyle kıyafetler seçerdi ki, istediğini baştan çıkarırdı. Mimmi gibi birinin kendisi gibi bir çirkin ördekle niçin ilgilendiğini anlamıyordu. Ama bu ilgiden çok memnundu. Mimmi'yle seks o kadar özgürleştiriciydi ki, bedeni bütün ağırlıklarından kurtulup rahatlıyordu. Mimmi hem istediğini almayı hem de karşılığını vermeyi çok iyi biliyordu.

Mimmi iki fincan kahveyle dönüp, fincanları yatağın kenarındaki taburenin üzerine koydu.

Yatağa uzandı, eğilip Lisbeth'in göğüs uçlarına dokundu.

"İyi iş çıkarmışlar," dedi.

Lisbeth bir şey demedi. Mimmi'nin göğüslerine baktı. Küçüktüler ama bedenine yakışıyorlardı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, Lisbeth, harika görünüyorsun."

"Aptalca. Göğüsler ne bir şey ekler ne de eksiltir, sadece varlar."

"Vücuduna amma da takmışsın."

"Diyene de bir bak, deliler gibi spor yapıyorsun."

"Evet deliler gibi yapıyorum, hoşlandığımdan. Neredeyse seks kadar coşkulu bir şey. Sen de denemelisin."

"Ben boks yapıyorum."

"Boş laf... en fazla ayda bir yapıyorsun, o da kibirli erkeklere dayak atmak için. Buna spor denmez."

Salander omzunu silkti. Mimmi ata biner gibi üzerine oturdu.

"Lisbeth, kendinle çok fazla meşgulsün ve bedenine takıntılısın. Seni yatağa atma sebebimin, görüntün değil, davranışların olduğunu artık anla. Benim gözümde müthiş seksisin."

"Sen de. Onun için sürekli sana geliyorum ya."

"Aşk yok yani?" dedi Mimmi, sesine sanki alınmış tonu yükleyerek.

Salander başını iki yana salladı.

"Takıldığın biri var mı?"

Mimmi başıyla onaylamadan önce bir an tereddüt etti.

"Var gibi. Bir şekilde var. Muhtemelen. Biraz karışık bir durum."

"Burnumu soktuğumu sanma."

"Biliyorum, sana söylemekten çekinmem zaten. Üniversiteden ve benden biraz daha yaşlı. Yirmi yıllık evli, yani kocasını benimle adatıyor. Şehir dışında, villasında, orada burada buluşuyoruz. Gizli lezbiyen yani. Geçen sonbahardan beri devam ediyor. Kocası seyahate çıktıkça buluşuyoruz. Sıkıcı olmaya başladı artık. Ama sıkı bir parça. Bunun dışında her zamanki ekiple görüşüyorum."

"Seni tekrar görmeye gelebilir miyim diye, merak ettiğimden sordum."

"Seni görmek hoşuma gider."

"Bir altı ay daha kaybolsam da mı?"

"Haberdar et yeter. Yaşıyor musun, öldün mü bileyim. Hiç değilse doğum tarihini öğrenmiş olurum. "

"Talepte bulunmak yok."

Mimmi iç çekip gülümsedi.

"Biliyor musun, birlikte yaşamak isteyeceğim bir lezbiyensin sen. Yalnız kalmak istesem beni rahat bırakırsın."

Salander bir şey demedi.

"Aslında tam bir lezbiyen sayılmazsın. Yok, değilsin. Belki de biseksüelsin. Ama en önemlisi seksüel birisin. Seksi seviyorsun ve bunu hangi cinsle yaptığın da umurunda değil. Sen entropik kaotik bir yaratıksın."

"Ne olduğumu bilmiyorum," dedi Salander. "Bildiğim tek şey, şimdi Stockholm'deyim ve ilişki konusunda berbat biriyim. Burada tanıdığım bir kişi bile yok. Döndüğümden beri konuştuğum tek kişi sensin."

Mimmi ciddi bir ifadeyle süzdü onu.

"Gerçekten de birilerini tanımak istiyor musun? Tanıdığım en sır dolu ve ulaşılmaz insansın."

Bir süre sustular.

"Yine de göğüslerin çok lezzetli."

Lisbeth'in göğüs uçlarından birini tutup hafifçe çekti.

"Sana yakışmış. Ne çok büyük ne de çok küçükler."

Salander rahat bir nefes aldı. Bu görüşmeden memnun kalmıştı.

"Ve gerçek göğüsmüş gibi duruyorlar."

Göğsünü öyle bir sıktı ki, Lisbeth'in nefesi kesildi. Birbirlerine baktılar. Mimmi eğilip onu uzun

uzun öptü. Lisbeth kollarını onun boynuna doladı. Kahveler soğudu.

7. BÖLÜM

29 OCAK, CUMARTESİ - 13 ŞUBAT, PAZAR

Cumartesi sabahı, saat on birde, Järna ile Vagnhärad arasında kalan Svavelsjö köyüne, sarışın bir devin kullandığı bir araba girdi. Yalnızca on beş haneden ibaret küçük köyün içinden geçerek, yüz elli metre ilerdeki binanın önünde durdu. Bir zamanlar matbaa olan bina, artık yıkılmaya yüz tutmuştu. Kapısının üzerinde Svavelsjö Motosiklet Kulübü yazılı bir levha vardı. Sarışın dev, arabadan inmeden önce etrafını dikkatlice kolaçan etti. Hava soğuktu. Kahverengi deri eldivenler giydikten sonra bagajdan siyah renkte bir spor çantası çıkardı.

Dikkat çekmeme gibi bir derdi yoktu. Bu eski matbaanın ününe dikkat çekmeden araba park etmek zaten imkânsızdı. Polis ya da herhangi biri, bu binayı kimseye çaktırmadan gözaltında tutmak istese, kamuflaj giysilerine bürünüp tarlanın öteki tarafında bir hendeğe teleskop yerleştirmek zorundaydı. Bu önlemler bile, kısa zamanda fark edilip, köylünün diline düşmelerini engelleyemezdi. Üstelik köyün evlerinden üçü Svavelsjö Motosiklet Kulübü'nün üyelerine aitti. Yani köylünün bildiğini anında onlar da bilirdi.

Diğer yandan, adam binanın içine girmek istemiyordu. Polis defalarca kulübe baskın yapmıştı. Binaya bir dinleme cihazı yerleştirilmiş olması kuvvetle muhtemeldi. Bu nedenle binanın içinde yalnızca arabalar, kızlar, biralar, bazen de hangi hisse senedine yatırım yapılmalı gibi suya sabuna dokunmayan konular üzerine gevezelik yapılırdı.

Sarışın dev Carl-Magnus Lundin dışarıya çıkana kadar sabırla avluda bekledi. Otuz altı yaşında olan Magge Lundin kulübün başkanıydı. Uzun boyu, devasa bira göbeğiyle haşmetli bir adamdı. Açık sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Üzerinde siyah bir kot, kalın bir mont, ayaklarında kalın siyah botlar vardı. Kariyerine beş mahkûmiyet işlenmişti. İkisi uyuşturucu suçundan, biri çalıntı eşya satmaktan, biri araba çalmak ve alkollüyken kullanmaktandı. En ağır cezayı beşinci suçundan bir yıl almıştı: Stockholm'deki bir barda kontrolden çıkıp birilerini darp etmişti. Lundin'le ziyaretçisi tokalaştıktan sonra avluyu çevreleyen çit boyunca ağır ağır yürümeye başladılar.

"Aylar oldu," dedi Lundin.

Sarışın dev başını salladı.

"Bir anlaşmamız vardı. 3.060 gram metamfetamin."

"Şartlar önceki gibi mi?"

"Yarı yarıya."

Lundin göğüs cebinden bir paket sigara çıkardı. Bu insan azmanıyla iş yapmaktan hoşlanırdı. Metamfetaminin bir gramının sokakta satış fiyatı piyasaya sürülen miktara göre, 160 ile 230 kron arasında değişirdi. 3.060 gram 600.000 kron kadar bir kazanç demekti. Svavelsjö Motosiklet Kulübü, üç kilosunu 250 gramlık partiler halinde tanıdık satıcılara dağıtacaktı. O aşamada gram fiyatı 120-130 krona düşecekti.

Svavelsjö Motosiklet Kulübü için çok çekici bir ticaretti. Diğer tedarikçilerden farklıydı, ne sabit fiyat ne de peşin ödeme gibi saçmalıklar konuşuluyordu. Sarışın dev malı getirir, kazancın yarısı gibi makul bir istekte bulunurdu. Aşağı yukarı bir kilo *met*'ten ne geleceğini bilirlerdi. Net miktar Lundin'in ne kadarını, kaça satabileceğine bağlıydı. Ama aşağı yukarı, en fazla bir kaç bin kron oynardı. İş tamamlandığında devin eline yaklaşık 190.000 kron civarında bir şey geçecekti.

Hep aynı sistemle yıllardır iş yapıyorlardı. Lundin, devin dağıtımı kendi yapması halinde kazancını iki katına çıkarabileceğini biliyordu. Aynı zamanda yapmama nedenini de biliyordu: Geri planda kalıp tüm riski Svavelsjö Motosiklet Kulübü'ne yıkıyor, daha az, ama riske girmeden para kazanıyordu. Diğer tedarikçilere benzemezdi, hiç bilgi sızdırmazdı. Aralarında güven ve iyi niyete dayalı sağlam bir ilişki vardı. Kavga, pis numaralar ya da tehdide yer yoktu.

Hatta sarışın dev, daha önce yaptıkları silah teslimatı işinde çuvallayıp 100.000 kron kadar zarar etmelerini bile sineye çekmişti. Lundin bu piyasada başka hiç kimsenin böyle bir zararı hazmetmeyeceğini biliyordu. Olanları ona anlatırken nasıl korktuğunu hâlâ hatırlıyordu Lundin. İşlerin nasıl ters gittiğini, Asayiş Şubesi Suç Önleme Bölümü'nden bir polisin Värmland'daki, Ari Irk Kardeşliği takımından birini nasıl faka bastırdığını anlatmıştı. Sarışın dev kaşlarını bile çatmamış, halden anlar davranmıştı. Böyle arızalar olabilirdi. İşin üzerine bir çizik çekilmişti.

Magge Lundin beceriksiz biri değildi. Onun ticaret anlayışına göre en iyisi, az ama risksiz kazançtı. Hiçbir zaman sarışın devi aldatmaya yeltenmemişti. Bunun sonu pek hayırlı olmazdı. Sarışın dev ve ortakları, az kârla yetiniyorlardı, tek talepleri onlara karşı dürüst davranılmasıydı. Lundin, eğer sarışın devi aldatmaya kalkarsa, ömrünün kısalacağından emindi.

"Sevkiyatı ne zaman yapabilirsin?"

Sarışın dev spor çantasını yere bıraktı.

"Sevkiyat yapıldı."

Lundin çantayı açıp, içindekileri kontrol etme gereği duymadı, onun yerine işi pazarlıksız üstlendiğinin işareti olarak elini uzattı.

"Bir şey daha var" dedi sarışın dev.

"Ne?"

"Sana özel bir iş vermek istiyoruz."

"Anlat."

Ceketinin iç cebinden bir zarf çıkarıp Lundin'e uzattı. Lundin zarfı açtı. İçinde bir pasaport fotoğrafı ve fotoğraftaki şahsa ait, A4 kâğıdına yazılı bilgiler vardı. Lundin kaşlarını kaldırarak,

"Bu kim?" dedi.

"Adı Lisbeth Salander. Stockholm'de yaşıyor. Södermalm'de, Lundagatan'da."

"Tamam."

"Sanırım bu sıralar ülke dışında ama er ya da geç dönecek."

"Tamam."

"Bize başvuran adam, kızla baş başa görüşmek istiyor. Yani bize canlı teslim edilecek. Yngern yakınındaki depo uygun gibi. Daha sonra, bu görüşmenin izlerini temizleyecek birini bul. Kız buharlaşmalı."

"Bunu halledebiliriz. Döndüğünü nereden bileceğiz?"

"Ben sana bildiririm."

"Fiyat?"

"Her şey dahil on bine ne dersin? Basit bir iş. Stockholm'e gidecek, kızı alıp bana getireceksin."

Tekrar el sıkıştılar.

Lundagatan'a ikinci ziyaretinde Lisbeth, kendini kanepenin üzerine atıp düşünmeye başladı. Birkaç stratejik karar vermesi gerekiyordu. İlki, bu daireyi elinde tutup tutmayacağı idi.

Bir sigara yaktı, dumanını tavana doğru üfledi, bir kola kutusunu küllük yaptı.

Burasını sevecek bir neden bulamıyordu. Annesi ve kız kardeşiyle dört yaşındayken taşınmışlardı. Annesi salonda yatarken, kendisi ile ikizi Camilla küçük yatak odasını paylaşırdı. "Büyük Felaket" yaşandığında on ikisindeydi. Onu, önce çocuk kliniğine kapatmışlar, on beşine bastığında bir koruyucu ailenin yanına vermişlerdi. İlk vasisi Holger Palmgren, bu daireyi önce annesi adına kiraya vermiş, Lisbeth on sekizine bastığındaysa, başının üzerinde kendi çatısı olsun diye Lisbeth'e vermişti.

Hayatının önemli bir bölümü bu dairede geçmiş, varlığının tek sabit parçası olmuştu. Buraya artık ihtiyacı yoktu ama terk etmeye de içi elvermiyordu. Sanki yıllarca ayaklarını bastığı yerlerde, yabancı birilerinin tepinmesi anlamına gelecekti.

Lojistik açıdan resmi posta adresi Lundagatan'dı. Buradan kurtulacaksa postasının geleceği yeni bir adres ayarlamalıydı. Yeni adresi resmi kayıtlara geçsin istemezdi. Kayıt işlerinde bir paranoyak gibi davranırdı. Bu konuda ne resmi kurumlara, ne de herhangi birine güveni vardı.

Pencereden dışarı baktı, arka bahçede bütün hayatı boyunca gözüne çarpan güvenlik çitini gördü. Birden bu daireden taşındığı için içinde bir ferahlık hissetti. Burada hiçbir zaman kendini güvende hissetmemişti. Lundagatan'a dönüp de evine giderken sarhoş ya da ayık park etmiş arabalara, yayalara, etrafta ne varsa, her şeye dikkat kesilirdi. Birilerinin kendine zarar vermek istediğine, eve girerken ya da çıkarken ona saldıracaklarına inanırdı.

Böyle bir şey hiçbir zaman gerçekleşmedi ama bu onun rahatlamasına yetmiyordu. Lundagatan

adresi bütün resmi kayıtlara geçmişti. Eskiden güvenlik önlemlerini artıracak kadar parası yoktu. Kendi güvenliğini ancak dikkatli davranarak sağlayabilirdi. Şimdiyse durum farklıydı. Hiç kimsenin Mosebacke'deki yeni adresini bilmesini istemiyordu. İçgüdüsü mümkün olduğunca görünmez kalması için onu uyarıyordu.

Fakat aldığı karar eski dairesini ne yapacağı konusunu çözmüyordu. Bir süre daha düşündü ve cep telefonunu çıkarıp Mimmi'yi aradı.

"Selam, benim."

"Selam Lisbeth, bu sefer bir hafta sonra aradın ha?"

"Lundagatan'dayım."

"OK."

"Düşünüyordum da, oturduğum daireyi sen devralmak ister miydin?"

"Nasıl yani?"

"Ayakkabı kutusunda yaşıyorsun."

"Ayakkabı kutumu seviyorum ben. Taşınıyor musun?"

"Ben zaten taşındım. Burası boş."

Mimmi biraz tereddüt etti.

"Lisbeth, ben oranın masraflarını karşılayamam."

"Burası kiralama hakkı satın alınmış bir daire. Hiç borcu da yok. Apartman gideri ayda 1.480 kron. Senin ayakkabı kutusuna verdiğin miktardan az. Üstelik, bir yıllık masrafları da ödendi."

"Satmayı düşünmüyor musun? Bir milyonu geçer."

"Değeri bir buçuk milyon, tabii emlakçılara inanılırsa."

"Ben karşılayamam bunu."

"Satmıyorum. Bu akşam bile taşınabilirsin ve istediğin kadar burada yaşayabilirsin. Üstelik bir yıl boyunca kira da vermeyeceksin. Benim burayı kiraya verme iznim yok. Ama seni ev arkadaşım olarak kaydettiririm. Böylece konut bulma kurumuyla da sorun yaşanmaz."

"Aa, Lisbeth, yoksa bana evlenme mi teklif ediyorsun?" diyen Mimmi bir kahkaha attı.

"Buranın bana bir faydası yok. Satmayacağım da."

"Yani orada bedavaya yaşabileceğimi söylüyorsun. Ciddi misin?"

Lisbeth çok ciddiydi.

"Evet."

"Ne kadar zaman?"

"İstediğin kadar. İlgileniyor musun?"

"Tabii ki. Bana her gün, Söder'in ortasında bedava bir apartman dairesi teklif etmiyorlar."

"Ama bir şartım var."

"Tahmin etmiştim."

"Burada istediğin kadar oturabilirsin. Yalnızca benim kayıtlarım bu adreste kalacak, yani postalarım bu adrese gelecek. Tek yapacağın, bana gelen postayı kontrol edip, ilginç bir şey varsa bana haber vermek."

"Lisbeth, sen tanıdığım en tuhaf insansın. Sen nerede yaşayacaksın?"

"Bunu sonra konuşuruz," diye kaçamak bir cevap verdi Lisbeth.

Mimmi'nin daireyi gözden geçirmesi için, o gün öğleden sonra buluşmaya karar verdiler. Telefonu kapattığında Lisbeth'in morali düzelmişti. Saatine baktı, Mimmi'nin gelmesine daha çok zaman vardı. Dışarı çıktı Hornsgatan'daki Handelsbanken'e gitti. Bir numara alıp sırasını beklemeye başladı.

Kimliğini gösterdi. Bir süredir yurt dışında yaşadığını anlatarak, tasarruf hesabında ne kadar para biriktiğini sordu. 82.670 kronu vardı. Geçen sonbaharda annesinden kalan 9.312 kronun eklenmesi dışında, bir buçuk yıldır hesapta hiç hareket yoktu. Annesinin ona miras bıraktığı miktarı çekti. Bir süre düşündü. Bu parayı onu mutlu edebileceğini düşündüğü bir yere verecekti. Rosenlungatan'daki postaneye kadar yürüdü. Stockholm Kadın Kriz Merkezi hesabına isimsiz bir bağış yaptı.

Erika Berger, cuma akşamı bilgisayarını kapattığında saat sekize geliyordu. *Millennium*'un mart sayısına son şeklini vermek için aralıksız dokuz saat çalışmıştı. Malin Eriksson bütün zamanını Svensson'un araştırmasına ve yayınlayacakları özel sayıya ayırdığından, neredeyse tüm redaksiyon işini kendisi yapmak zorunda kalmıştı. Cortez ile Karim de yardım etmişlerdi, ama redaksiyon işine alışık olmadıklarından katkıları sınırlıydı.

Berger yorulmuş, oturmaktan kıçına ağrılar girmişti ama yine de hem o günden, hem de hayatından bir şikâyeti yoktu. Derginin ekonomik durumu iyiye gidiyor, makaleler zamanında hazırlanıyor, en azından sorun yaratacak kadar gecikmiyordu. Çalışanlar da memnundular. Wennerström olayının üzerinden, neredeyse bir yıldan fazla zaman geçmiş ama yazı işleri çalışanlarının adrenali hâlâ düşmemişti.

Bir süre boynuna masaj yaptıktan sonra duş almayı düşündü. Ama kendini çok bitkin hissettiğinden bu fikirden vazgeçti, ayaklarını masasının üzerine uzatıp dinlenmeye çalıştı. Üç ay sonra kırk beşine basıyordu, artık, o üzerine çok konuşulan geleceği önemli ölçüde arkasında bırakmıştı. Alnında çizgiler belirmiş, gözlerinin altından, dudaklarının kenarına kadar bütün yüzünü, minik kırışıklıklar kaplamaya başlamıştı. Ama hâlâ güzeldi: Bunu biliyordu. Haftada iki kez sıkı spor yapıyordu. Ama kocasıyla denize açıldıklarında, artık yelken direğine eskisi kadar kolay tırmanamadığını da fark etmişti. Gerek duyulduğunda direğe hep o tırmanırdı, sürekli başı

döndüğünden, kocası Greger bunu yapamazdı.

Geriye dönüp baktığında, bir sürü iniş ve çıkışa rağmen, başarılı olduğunu görüyordu. Parası, statüsü, harika bir evi ve sevdiği bir işi vardı. On beş yıllık evliliğe rağmen hâlâ âşık olduğu, müşfik bir kocası, ayrıca ihtiyaç duyduğunda, ruhunu değilse de bedenini tatmin, eden, yorulmak bilmez bir sevgilisi vardı.

Blomkvist'i düşününce gülümsedi. Acaba cesaretini toplayıp da Harriet Vanger'le yattığını ne zaman itiraf edecekti. İkisi ile ilişkileri hakkında tek kelime etmemişti, ancak Berger dünkü çocuk değildi. Ağustos ayındaki yönetim kurulu toplantısında, nasıl bakıştıklarını görmüştü. O akşam sadece hinliğine her ikisini de cep telefonlarından aramış, beklediği gibi cevap alamamıştı. Bu su geçirmez bir kanıt sayılmayabilirdi ama her nedense yönetim kurulu toplantısı yaptıkları günlerin akşamlarında, Blomkvist'e ulaşılamıyordu. Toplantı sonrası, akşam yemeği için gittikleri restoranlarda, Harriet Vanger'in her seferinde yorgunluğunu bahane edip özür dileyerek erkenden ayrılışını izlemek de çok eğlenceliydi. Berger'in onları izlemek gibi bir derdi yoktu, ayrıca kıskanmıyordu da. Ama uygun bir firsatta, dalgasını geçeceği kesindi.

Blomkvist'in diğer kadınlarla ilişkilerine hiç karışmamıştı. Sadece Vanger'le ilişkisinin yönetim kurulunda bir soruna yol açmamasını umuyordu. Büyük bir endişesi yoktu. Blomkvist, ardında bıraktığı kadınlarla arkadaşlığını sürdürmeyi bilirdi. Yalnızca bir kez sıkıntı yaşamıştı ama o da çok özel bir durumdu.

Berger Blomkvist'in arkadaşı ve sırdaşı olduğu için çok mutluydu. Bazı açılardan Blomkvist tam bir aptaldı, ama öte yandan da bir kahinin içgüdülerine sahipti. Erika'nın kocasını niçin büyüleyici, sıcak, zevkli ve cömert bulduğunu bir türlü anlayamıyordu. Her şeyden önce, çoğu erkekte görüp içten içe nefret ettiği pozlar Greger'de yoktu. Birlikte yaşlanmak istediği bir adamdı. Ondan çocukları olsun istemiş, bir türlü buna sıra gelmemişti ve artık çok geçti. Kocasından daha iyi, sağlam, bir alternatif düşünemiyordu; ihtiyaç duyduğunda her zaman yanında bulduğu, tereddütsüz güvenebileceği bir insandı Greger.

Blomkvist çok daha değişikti. Değişken bir karakteri vardı, bazen sanki birden fazla kişiliği varmış gibi görünürdü. İş hayatında inatçıydı, elindeki işe neredeyse patolojik bir biçimde odaklanırdı. Bir konuyu ele aldığında mükemmele ulaşıncaya kadar çalışır, bütün ipuçlarını birleştirmeden bırakmazdı. İyi günündeyse çok parlak başarılar gösterir, en kötü halde bile ortalamanın üzerinde kalırdı. Sezgileri o kadar güçlüydü ki, hangi öykünün sonunda dolapta saklanmış bir ceset çıkacağım, hangisinin aptal, sıradan bir sonla biteceğini bilmekte üstüne yoktu. Onunla çalışmaktan hiç pişman olmamıştı.

Ayrıca sevgilisi olduğunda da.

Erika Berger'in, Blomkvist'e cinsel bir tutkuyla bağlanmasını anlayabilen tek kişi kocasıydı. Bunun sebebi kocasıyla ihtiyaçlarını konuşma cesareti gösterebilmesiydi. Bu bir sadakatsizlik meselesi değil, arzu meselesiydi. Blomkvist'le seks ona öyle bir tatmin veriyordu ki, bunu kocası dahil hiçbir erkekte bulamamıştı.

Seks onun için önemliydi. Bekâretini on dört yaşında kaybetmişti. Ergenlik çağının büyük bir bölümünü canhıraş tatmin arayışıyla geçirmişti. Sınıf arkadaşlarıyla, cinsel birleşmeye kadar

uzanmayan küçük sevişmelerden, bir öğretmeniyle yaşadığı uygunsuz bir ilişkiye, telefon seksinden, bir nevrozluyla yatmaya kadar, ne varsa denemiş, erotizmle ilgili hiçbir şeye uzak kalmamıştı. Kimin ne diyeceğine aldırmadan, seks partileri organize eden Clup Xtrem'e üye olmuştu. Fırsatını bulduğunda kadınlarla seks yapmış ama kadınların onu erkekler kadar heyecanlandırmadığını görerek hayal kırıklığına uğramıştı. Beckman'la beraber üçlü seksi de denemişti. Diğer erkek tanınmış bir sanat galerisi sahibiydi. Bu deneyimde kocasının güçlü biseksüel eğilimlerini keşfetmişti. İki erkek onu okşayıp zevkin doruklarında gezdirirken, birden açıklaması zor bir istekle, kocasının başka bir erkek tarafından okşandığını görmek istemişti. Üçlü ilişkiyi birkaç defa başka erkeklerle de denemişlerdi.

Kocasıyla seks hayatı sıkıcı veya tatminsiz değildi ama Blomkvist çok farklı bir zevk veriyordu.

O özel bir yetenekti. Kısaca KSA'ydı... kusursuz seks adamı.

Berger, Greger'i koca, Mikael'i de sevgili olarak benimseyerek optimal dengeyi bulmuştu. İkisinden de vazgeçmezdi.

İşte bunu kocası anlıyordu, jakuzide yaşanılan, yaratıcı, akrobatik pozisyonların Erika'ya yetmediğini.

Berger'in Blomkvist'le ilişkisinde en sevdiği şey, onu serbest bırakmasıydı. Erika, birlikte çıkmaya başladıklarında -yirmi yıl önce- birçok kez kıskançlık krizi geçirmesine rağmen, Mikael, en ufak bir kıskançlık göstermemişti. Sonunda Erika da kıskanmamayı öğrenmişti. Onların ilişkisi arkadaşlık üzerine kurulmuştu ve Mikael, sınırsız bir sadakatle bağlıydı arkadaşlığa. İlişkileri en zorlu sınavlardan geçerek sağlamlaşmıştı.

Daha onlu yaşlarda yatakta ne yaptığının, nasıl bir hayat tarzı seçtiğinin kendinden başka hiç kimseyi ilgilendirmediğine karar vermişti. Ama yine de tanıdığı birçok kişinin, Mikael'le ilişkisine dair dedikodu yapmaları canını sıkıyordu.

Mikael erkekti. Onun bir yataktan diğerine gitmesine kimsenin itirazı yoktu. Erika'nın kocasının müsaade ettiği bir sevgilisi vardı hem de yirmi yıllık ama buna rağmen, sırf kadın olduğundan, akşam yemeklerinin değişmez konusuydu.

Fuck you all. Bir an düşündü ve kocasını aramak için telefona uzandı.

"Selam hayatım, ne yapıyorsun?"

"Yazıyorum."

Greger Beckman yalnızca sanatçı değildi: Sanat tarihi doçentiydi de. Bu konuda bir sürü kitap yazmıştı. Çok sık açık oturumlara çıkardı. Büyük bir mimarlık şirketinin de danışmanıydı. Bir yıldır, binalardaki sanatsal süslemeler ve insanların niçin bazı binalardan hoşlanıp bazılarından hoşlanmadıklarını konu edinen bir kitap üzerinde çalışıyordu. Kitap giderek fonksiyonalizme karşı bir nefret manifestosuna dönüştüğünden, estetik tartışma pazarında sıkı bir endişeye yol açacakmış gibi görünüyordu (en azından Erika'nın tahmini buydu).

"Nasıl gidiyor?"

"İyi. Akıyor. Senden ne haber?"

"Son sayıyı yeni bitirdim. Perşembe günü baskıya giriyor."

"Gayet iyi."

"İçim boşaldı."

"Aklında bir şeyler var gibi."

"Bu akşam için bir şey planlamış mıydın? Eğer bu gece eve gelmezsem felaket üzülür müsün?"

"Blomkvist'e selamlarımı ilet ve eceline susamamasını söyle," dedi Greger.

"Sanırım bunu dikkate alır."

"Tamam. Sen doyumsuz bir cadı olduğundan, onu erken yaşlandıracağını da söyle."

"Bunu biliyor."

"Bu durumda bana intihar etmekten başka seçenek kalmıyor. Bırak da ölene kadar yazayım bari. İyi eğlenceler."

Erika ardından Mikael'i aradı. Dag Svensson ile Mia Bergman'ın Enskede'deki evlerindeydi. Svensson'un yazdığı kitabın detaylarını gözden geçiriyorlardı. Berger ona, eğer meşgul değilse, sızlayan sırtına masaj yapabilir mi, diye sordu.

"Anahtarların var," dedi. "Kendini evinde hisset."

"Hissedeceğim. Bir iki saate görüşmek üzere."

Bellmansgatan'a yürümek on dakikasını aldı Erika'nın. Soyundu, duş aldı ve *espresso* kahve yaptı. Daha sonra çırılçıplak yatağa girip büyük bir hevesle beklemeye başladı.

Onun için en büyük zevk, kocası ve Blomkvist'le aynı yatağa girmek olurdu ama bu tamamıyla imkânsız gibiydi. Blomkvist tam bir erkekti. Berger bazen onunla homofobiksin diye dalga geçerdi. Erkeklere ilgisi sıfırdı. Anlaşılan insan bu dünyada her istediğini alamıyordu.

Sarışın dev, berbat bir orman yolunda saatte on beş kilometre hızla direksiyon sallarken sinirden kaşları çatılmış, yanlış mı tarif aldım diye endişelenmeye başlamıştı. Hava kararmak üzereydi. Nihayet yol genişlediğinde, aradığı kulübe göründü. Frene bastı, kontağı kapatıp etrafına baktı. Kulübeden elli metre kadar uzataydı.

Mariefred yakınlarında, Stallarholmen denilen bir yerdeydi. 1950'lerden kalma basit bir kulübeydi karşısındaki. Ağaçların arasından, buzla kaplı Mälaren Gölü ışıyordu.

İnsan boş zamanını neden böylesine ıssız bir yerde geçirir, bir türlü anlamıyordu. Arabadan çıkıp kapısını kapattığında, birden içinde bir huzursuzluk hissetti. Orman tehditkâr ve boğucuydu. Sanki biri onu gözlüyordu. Kulübeye doğru yürürken bir hışırtı duyarak durdu.

Ormanın içine doğru baktı. Rüzgâr yoktu. Ağaçların arasında dikkatle hareket eden bir şey görene kadar, iki dakika sinirleri gergin bekledi. Bakışlarını o şeyin üzerine topladı; otuz metre ilerisinde

gözlerini ona dikmiş, hiç kımıldamadan duruyordu.

Sarışın dev hafif bir panik duygusu yaşadı. Detayları ayırt etmeye çalıştı. Karanlıkta kemikli bir yüz gördü. Cüceye benziyordu, bir metre boyundaydı, yosun ve dallarla bezenmiş kamuflaj kıyafeti gibi bir şey vardı üzerinde. Bir orman cini? Bir leprikon?

Nefesini tuttu. Tüyleri diken diken olmuştu.

Gözlerini kırpıştırdı, kafasını salladı. Yaratık on metre kadar sağa kaymıştı. Kendi kendini ikna etmeye çalıştı: *Orada hiçbir şey yok.* Demek ki hayal görüyordu. Yoo, hâlâ ağaçların arasında duruyordu. Birden hareket edip ona doğru yaklaştı. Çok hızlı hareket ediyordu. Saldırıya hazırlanır gibi eğilmişti.

Sarışın dev hızla kulübeye yöneldi. Kapıyı gürültülü bir biçimde çaldı. İçeriden seslerin geldiğini duyunca paniği geçiverdi. Omuzlarının üzerinden arkasına baktı. *Orada hiçbir şey yok.*

Kapı açılana kadar nefesini tuttu. Avukat Nils Bjurman onu nazik bir şekilde selamlayıp içeri davet etti.

Miriam Wu, Salander'den kalan döküntüleri koyduğu son çöp torbasını da, bodrum katındaki çöp konteynırına attıktan sonra, nefes nefese tekrar yukarı çıktı. Dairenin içi şimdi hastane odası kadar temizdi. Sabun, boya ve kahve kokuyordu. Kahveyi Lisbeth yapmıştı. Bir iskemleye oturmuş, perdelerden, kilimlerden, buzdolabının kapağına yapıştırılmış indirim kuponlarından, hole yığılı döküntülerden sanki bir sihirle kurtulmuş olan çıplak daireye bakıyordu. Dairenin birdenbire bu kadar büyümesi Lisbeth'i şaşırtmıştı.

Mimmi ile Salander giyim, mobilya ya da entelektüel merakları açısından birbirlerinden farklıydılar. Daha doğrusu, Mimmi'nin bir tarzı, ne tür giysiler giymek istediği, dairesini nasıl döşeyeceği, nasıl bir görüntü istediği konusunda kesin fikirleri vardı.

Lundagatan'daki bu daireye geldiğinde etrafı tıpkı bir emlakçı gibi incelemiş, biraz tartıştıktan sonra, başta oturma odasındaki sefil kanepe olmak üzere çoğu eşyanın atılmasına karar vermişti. Salander'in almak istediği bir şey var mıydı? *Hayır.* Mimmi iki hafta boyunca, hafta sonlarını ve her akşam birkaç saatini, mobilyaları atmaya, dolapları temizlemeye, yerleri kazımaya, banyoyu ovmaya, mutfak, salon, yatak odası ve holün duvarlarını boyamaya ayırmıştı. Salondaki parkeleri de cilalamıştı.

Salander'in böyle şeylere ilgisi yoktu, ama birkaç kez gelip Mimmi'yi hayranlıkla izlemişti. Temizlik bitip, daire yüklerinden kurtarıldığında, geriye bir tek, Salander'in sokaktan alıp eve çıkardığı, Mimmi'nin de evde tutmaya değer gördüğü, masif mutfak masasının ve iki iskemlenin zımparalanıp cilalanması kalmıştı.

"Hâlâ fikrini değiştirmediysen, bu hafta sonu taşınacağım."

"Bu daireye ihtiyacım yok."

"Ama burası harika bir yer. Yani daha büyük, daha iyi daireler de var ama burası Söder'in

ortasında, kirası da çok düşük. Lisbeth, burayı satmamakla bir servet kaybediyorsun."

"Geçinebilecek kadar param var."

Mimmi sustu. Salander'in akla ziyan açıklamalarını nasıl yorumlayacağını bilemiyordu.

"Peki, sen nerede yaşayacaksın?"

Lisbeth cevap vermedi.

"Gelip seni ziyaret edebilir miyim?"

"Henüz değil."

Salander sırt çantasını açtı, içinden birkaç kâğıt çıkarıp Mimmi'ye uzattı.

"Konut Bulma Kurumu'yla yeni bir sözleşme imzaladım. En basit yolu, seni ev arkadaşım olarak kaydettirmekti. Evin yarısını sattım. Bir krona. Yapacağın tek şey sözleşmeyi imzalamak."

Mimmi, bir kalem çıkardı. Doğum tarihini yazdı ve imzaladı.

"Hepsi bu mu?"

"Bu."

"Lisbeth, hep senin biraz kaçık olduğunu düşündüm. Bu sözleşmeyle dairenin yarısını bana verdiğinin farkında mısın? Burada oturmayı çok istiyorum ama birden pişman olup da beni zor bir duruma düşürmeni ve bu yüzden aramızın bozulmasını istemem."

"Aramız bozulmaz. Senin burada yaşamanı istiyorum. Doğrusu bu."

"Ama bedava? Karşılıksız? Kaçıktan da ötesin."

"Sen de benim postalarımı takip edeceksin. Tek koşul bu."

"Bu benim haftada dört saniyemi alır. Yani sekse vakit bulurum, eğer arada bir uğrarsan?"

Lisbeth gözlerini Mimmi'ye dikti. Uzun süre öylece baktı.

"Bunu çok isterim. Ama sözleşmeye dahil değil. İstediğin zaman beni geri çevirebilirsin."

Mimmi iç çekti.

"Ben de senin *kapatman* olacağım diye endişeleniyordum. Hani şu evli adamların, arada bir uğrayıp düzmek için bir ev tutup içine kapattığı kızlardan."

Bir süre sessizce oturdular. Sonra Mimmi kalktı. Salona gitti. Tavandaki çıplak ampulü söndürdü.

"Buraya gel."

Salander onu takip etti.

"Daha önce, yeni boyanmış mobilyasız bir dairenin döşemesinde sevişmemiştim. Marlon Brando'lu bir filmde görmüştüm, Paris'te tam da bu durumda sevişen bir çift vardı."

Salander yere bir göz attı.

"Bana uyar. İstiyor musun?"

"Ben her zaman isterim."

"Bu akşam dominant *bitch* ben olacağım. Ben karar vereceğim. Soyun."

Salander'in dudaklarına o çarpık gülümsemesi yerleşti. Giysilerini çıkarması on saniye sürmüştü.

"Yere uzan. Yüzüstü."

Salander, Mimmi'ye itaat etti. Parkeler serindi, tüyleri ürperdi. Mimmi, Salander'in, üzerinde *You have the right to remain aileni yazan* tişörtünü alıp ellerini arkasından bağladı.

Lisbeth ise iki yıl önce Nils Bjurman alçağının ona yaptıklarını hatırlamıştı.

Tek benzerlik buraya kadardı.

Lisbeth, Mimmi'den sadece şehvetli bir birleşme bekleyebilirdi. Mimmi onu sırtüstü çevirip, bacaklarını açarken itiraz etmedi. Yarı karanlık odada tişörtünü çıkarışını seyretti, yumuşak memelerine hayran oldu. Mimmi üzerinden çıkardığı tişörtle Lisbeth'in gözlerini bağladı. Lisbeth, birkaç saniye sonra Mimmi'nin dilini göbeğinde, parmaklarını uyluğunda hissetti. Uzun zamandır bu kadar heyecanlarımamıştı. Gözlerini iyice kapatıp, Mimmi'ye teslim oldu.

8. BÖLÜM

14 ŞUBAT, PAZARTESİ - 19 ŞUBAT, CUMARTESİ

Odasının kapısı hafifçe çalındığında, Armansky başını kaldırdı, kapı aralığında Salander'i gördü. Kahve otomatından aldığı iki fincan kahveyle içeri giriyordu. Armansky kalemini masasına bıraktı, okuduğu raporu önünden biraz itti.

"Merhaba," dedi Salander.

"Merhaba."

"Bu bir arkadaş ziyareti," dedi. "İçeri girebilir miyim?"

Armansky gözlerini birkaç saniye kapadıktan sonra, ziyaretçi koltuğunu işaret etti. Saatine bir göz attı, 18.30'du. Salander kahvelerden birini uzattı ve oturdu. Bir süre birbirlerini incelediler.

"Bir yıldan fazla oldu," dedi Armansky.

Salander başını salladı.

"Bana küstün mü?"

"Küsmeli miydim?"

"Veda etmedin."

Armansky dudaklarını büzdü. Çok şaşırmıştı, ama Salander'in hayatta olduğunu görmek onu rahatlatmıştı. Şiddetli bir öfkeyle bezginliği aynı anda hissetti.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Salander.

"Bana neler yaptığını açıklama zorunluluğun yok. Ne istiyorsun?"

Sesi istediğinden daha soğuk çıktı.

"Bir şey istediğim yok. Sadece merhaba demek için uğradım."

"İşe ihtiyacın varsa... sana artık güvenemem."

Lisbeth başını salladı.

"Başka bir işte çalışıyor musun?"

Lisbeth sözcükleri nasıl bir araya getireceğini bilemiyor, Armansky ise bekliyordu.

"Seyahatteydim," dedi sonunda. "Yeni döndüm."

Düşünceli bir şekilde başını sallayan Armansky, bir yandan da genç kızı incelemeye başladı. Lisbeth Salander değişmişti. Bambaşka bir... tarzda giyinmişti ve davranışları olgunlaşmıştı. Sutyenin içini bir şeylerle doldurmuştu.

"Değişmişsin. Nerelerdeydin?"

"Orada burada... " dedi. Armansky'nin bu cevaptan memnun kalmadığını görünce ekledi, "İtalya'ya gittim, oradan Orta Doğu'ya, Bangkong üzerinden Hong Kong'a. Bir süre Avustralya'da ve Yeni Zelanda'da kaldım. Tüm adayı dolaştım. Pasifik'i aştım. Tahiti'de bir ay kaldım. Amerika Birleşik Devletleri'ni gezdim, son birkaç ayı ise Karayip adalarında geçirdim. Size neden veda etmediğimi bilmiyorum."

"Ben söyleyeyim: Başkaları seni bir gram ilgilendirmiyor da ondan," dedi Armansky sözünü sakınmadan.

Salander alt dudağını ısırdı. Bir süre düşündü. Belki de Armansky haklıydı, ama yine de bu ona ağır bir ithammış gibi geldi.

"Genellikle ben başkalarının umurunda değilimdir."

"Boş laf," dedi Armansky. "Senin davranış sorunun var. Seninle arkadaş olmaya çalışanlara pisliklermiş gibi davranıyorsun. Bu kadar basit."

Sessizlik.

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Canın ne isterse onu yapıyorsun. Her zaman böyle yaptın. Ama şimdi gidersen bir daha yüzüne bile bakmam."

Salander birden korkuya kapıldı. Gerçekten saygı duyduğu biri, onunla bütün ilişkilerini kopartmak üzereydi. Ne diyeceğini bilemedi.

"Holger Palmgren felç geçireli iki yıl oldu. Bir kez bile onu ziyaret etmedin," diye devam etti Armansky sert bir ifadeyle.

Salander Armansky'ye gözleri büyüyerek baktı.

"Palmgren yaşıyor mu?"

"Onun yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorsun."

"Doktorlar şey demişti... "

"Doktorlar her şeyi der..." diye sözünü kesti Armansky. "Çok kötüydü, kimseyle iletişim kuramıyordu. Geçen sene biraz düzeldi. Rahat konuşamasa da, dikkatle dinleyince ne dediği anlaşılıyor. Hâlâ birçok konuda yardıma muhtaç ama tuvalete kendi başına gidebiliyor. Ona değer veren insanlar tarafından ziyaret de ediliyor."

Lisbeth'in dili tutulmuştu. İki yıl önce, evine gittiğinde, Palmgren'i yerde yatarken bulmuştu.

Hemen ambulans çağırıp hastaneye götürmüştü. Ona bakan doktor başını sallayarak, durumu umutsuz demişti. Lisbeth, bir doktor gelip de, Palmgren'in komaya girdiğini, çıkacağını da sanmadıklarını söyleyene kadar, bir hafta boyunca hastaneden ayrılmamıştı. Ancak bunu duyduğunda, arkasına bakmadan hastaneyi terk etmişti. Bir daha da ne oldu diye sormamıştı.

Kaşları çatıldı. O sırada ona vasi atanan Nils Bjurman'la uğraşmaktan başka bir şeye vakit bulamamıştı. Ama hiç kimse, Armansky bile, Palmgren'in hâlâ hayatta olduğunu, giderek de iyileştiğini söylememiş, Salander ise böyle bir olasılığı hiç aklına getirmemişti.

Gözleri yaşarmıştı. Hayatının hiçbir döneminde, kendini şimdi hissettiği kadar, bencil bir pislik gibi hissetmemişti. Başını eğdi.

Sessiz, öylece oturdular. Sonra Armansky, "İyi misin?" diye sordu.

Salander omuzlarını silkti.

"Nasıl geçinebiliyorsun? İşin var mı?"

"Hayır, yok. Nasıl bir iş istediğimi bilmiyorum. Şimdilik geçinebilecek kadar param var."

Armansky onu dikkatle inceledi.

"Ben sadece merhaba demek için gelmiştim... İş aramıyorum. Bilmiyorum... Bana ihtiyacın olursa senin için çalışabilirim ama benim ilgimi çekecek bir şey olmalı."

"Geçen yıl Hedestad'da neler yaşandığını bana anlatmak istemiyorsun, değil mi?"

Salander cevap vermedi.

"Orada bir şeyler oldu. Biri sizi ölümle tehdit etti. Buraya gelip güvenlik kamerası ve teçhizatı ödünç aldın. Arkasından Martin Vanger arabasını bir tırın üzerine sürerek intihar etti. Kız kardeşi ölüler diyarından geri geldi. En hafif deyimiyle bir sansasyon diyelim."

"Bu konuyu kimseye anlatmayacağıma söz verdim."

"Sanırım, şu Wennerström olayındaki rolünü de anlatmayacaksın?"

"Kalle Blomkvist'e araştırmasında yardım ettim. Hepsi bu. Çok fazla bulaşmak istemedim."

Blomkvist'ten bahsederken sesi mesafeli ve soğuktu.

"Blomkvist her tarafta seni arıyor. Ayda en az bir kez telefon açıp, senden bir haber aldım mı diye soruyor."

Salander sessiz kaldı, Armansky ağzının sımsıkı kenetlediğini fark etti.

"Ondan hoşlandığımı söyleyemem," diye devam etti Armansky. "Ama senin için gerçekten kaygılanıyor. Geçen sonbaharda bir kez görüştük. Hedestad'dan o da bahsetmek istemedi."

Lisbeth, Blomkvist'ten bahsetmek istemiyordu.

"Ben sadece merhaba demeye ve şehre döndüğümü söylemeye gelmiştim. Burada kalıp kalmayacağımı da bilmiyorum. Bana ulaşmak istersen, bu benim yeni cep telefon numaram ve yeni e-

posta adresim."

Armansky'ye bir kâğıt parçası uzatıp ayağa kalktı. Tam kapıya varmışken Armansky seslendi.

"Bir saniye bekle. Şimdi ne yapacaksın?"

"Holger Palmgren'i ziyaret edeceğim."

"İyi... Ama ben ne iş yapacağını soruyorum?"

"Bilmiyorum."

Armansky düşünceli bir ifadeyle baktı.

"Nasıl geçineceksin?"

"Söyledim ya, geçinecek kadar param var."

Armansky koltuğuna yaslandı. Salander'in bu sözlerini nasıl yorumlaması gerektiğini bilemedi.

"Tek kelime etmeden çekip gitmene o kadar kızmıştım ki, artık sana güvenilemeyeceğine karar vermiştim." Suratını buruşturdu. "Güvenilmez birisin. Ama müthiş iyi bir araştırmacısın. Yakında sana uyacak türde bir iş gelebilir."

Lisbeth, Armansky'nin masasına doğru yaklaştı.

"Senden iş istemiyorum. Yani, bir işe ihtiyacım yok. Ciddiyim. Ekonomik bağımsızlığım var."

Armansky şüpheli bir ifadeyle kaşlarını çattı.

"Tamam. Ekonomik bağımsızlığın var, bu da ne demekse. Sözüne güveniyorum. Ama yine de işe ihtiyacın olursa... "

"Dragan, sen döndüğümden beri ziyaret ettiğim ikinci kişisin. Senin işine ihtiyacım yok. Yine de bunca yıldır saygı duyduğum çok az insandan birisin."

"İyi. Ama herkes yaşamak için geçimini sağlamalıdır."

"Üzgünüm ama artık kişisel araştırmalarla ilgilenmiyorum. Eğer bir sorunla karşılaşırsan haber ver."

"Nasıl bir sorun?"

"Sorun işte, içinden çıkamadığın, ne yapacağını bilemediğin bir vaka. Sana iş yapacaksam, benim ilgimi çekecek bir şey bulmalısın. Belki de işin operasyon kısmında."

"Operasyonda mı? *Sen mi?* Canın ne zaman isterse iz bırakmadan kayboluyorsun."

"Boş laf. Aldığım hiçbir işi yarım bırakmadım."

Armansky ona çaresiz bir ifadeyle baktı. Operasyon saha çalışması anlamına gelen bir şirket jargonuydu. Koruma görevlisi olmaktan tut, sanat sergilerinde güvenlik sistemi kurmaya kadar bir sürü şeyi kapsardı. Operasyon personeli güvenilir, kıdemli ve değişmez elemanlardı. Çoğu eski polisti, üstelik yüzde doksanı da erkekti. Salander, Armansky'nin Milton Security'nin operasyon

bölümü çalışanlarında aradığı kriterlerinin tamamından yoksundu.

"Şey... " dedi kuşkulu bir sesle.

"Kendini zorlama. Dediğim gibi işe ihtiyacım yok. Eğer çözülmesi zor bir vaka çıkarsa haber ver. Bilmece çözmekte iyiyim."

Sonra topuklarının üzerinde dönerek kapıdan çıktı.

Armansky kafasını salladı. *Bu kız deli. Gerçekten de deli.* İki saniye sonra Salander tekrar kapıda belirdi.

"Ha, bir de unutmadan... artist Christine Rutherford'u, tehdit mektupları yazan manyaktan korumak için iki adam görevlendirmişsin. Bir aydır bu işle uğraşıyorlar. Mektuplardaki çok özel bilgiler nedeniyle, bunları kadının yakın çevresinden birilerinin yazdığını düşünüyorsun."

Armansky gözlerini Salander'e dikti. Bütün bedeni elektrik şokuna tutulmuş gibiydi. *Yine yaptı.* Lisbeth yine kesinlikle bilmesi imkânsız bir vakanın içine dalmıştı. *Bunu bilmemesi gerekirdi.*

"Ee?... "

"Tamamen düzmece. Tehdit mektuplarını, dikkat çekmek için kendileri yazıyor, o ve erkek arkadaşı. Önümüzdeki bir iki gün içerisinde yeni bir tehdit mektubu daha alacak ve gelecek hafta basına sızdıracaklar. Büyük ihtimal, mektubun basına sızmasından Milton Security'i sorumlu tutacaklar. O kadını müşteri listenden hemen sil."

Armansky daha ağzını açmadan Salander gitmişti bile. Kapıya bakakaldı. Bunu nasıl bilebilirdi? Milton'dan ona bilgi sızdıran biri olmalıydı. Ancak, bu vakayı bilen kendi dahil dört ya da beş kişiydi. Operasyon müdürü, tehditler hakkında rapor yazan bir iki kişi daha, hepsi de güvenilir, profesyonel elemanlardı. Armansky çenesini ovaladı.

Masasına baktı. Rutherford dosyası kilitli çekmecedeydi. Ofiste hırsız alarmı vardı. Tekrar saatine baktı, teknik bölümün şefi Harry Fransson gitmiş olmalıydı. Fransson'a bir e-posta göndererek ertesi sabah ofisine gelmesi ve bir gizli kamera yerleştirmesini istedi.

Salander, Mosebacke'deki evine doğru hızlı adımlarla yürüyordu. İçinden bir ses acele etmesi gerektiğini söylüyordu.

Söder Hastanesi'ni aradı, ısrarlı çabalarının sonucunda, telefonda oradan oraya aktarılarak Palmgren'in kaldığı yeri buldu. On dört aydır Älta'daki, Erstaviken Rehabilitasyon Merkezi'nde kalıyordu.

Birden gözünde Âppelviken Bakımevi canlandı. Rehabilitasyon merkezini aradı, Palmgren'in uyuduğunu, ertesi gün ziyaret edebileceğini söylediler.

O akşam Salander, huzursuz bir ruh haliyle evin içinde dolaşıp durdu. Erkenden yatağa girdi ve hemen uykuya daldı. Ertesi sabah saat yedide kalktı, duş aldı. 7-Eleven'da hızlı bir kahvaltı yaptı. Saat sekizde Ringvägen'deki araba kiralama şirketindeydi. *Bir araba almalıyım.* Birkaç hafta önce

Âppelviken'e giderken kiraladığı, aynı Nissan Micra'yı kiraladı. Rehabilitasyon merkezinin park yerine arabayı park ettiğinde epeyce gergindi. Cesaretini toplayıp girişteki danışma masasına yöneldi. Holger Palmgren'i görmek istediğini söyledi.

Danışmadaki kadın, göğsündeki etikete göre Margit, önündeki kâğıtlara göz gezdirip, Holger Palmgren'in fizik tedavide olduğunu, görüşebilmek için on bire kadar beklemesi gerektiğini söyledi. Eğer isterse bekleme salonunda oturabilir ya da on birde geri gelirdi. Lisbeth park yerine dönüp, arabanın içine oturdu, beklerken üç sigara içti. On birde tekrar danışma masasına gitti, aldığı bilgiyle koridor sonundan ilk sağa, sonra da sola dönerek yemek salonunu buldu.

Kapıda durdu, yarısı boş yemek salonunda oturan Palmgren'i izledi. Yüzü kapıya dönüktü ama bütün dikkatini önündeki tabağa vermişti. Sapını avucunun içine alarak beceriksizce tuttuğu çatalı ağzına götürmeye çalışıyordu. Her üç hamlede bir lokmasını döküyordu.

Çökmüştü, sanki yüz yaşında biri gibiydi. Yüzünde tuhaf bir donukluk vardı. Tekerlekli sandalyede oturuyordu. Evet, işte yaşıyordu Palmgren, demek ki, sırf Lisbeth'in içini acıtmak için, Armansky'nin uydurduğu bir yalan değildi.

Palmgren, üçüncü denemesinde de, çatalına makarna almayı başaramayınca, sessizce küfretti. Yürüyemediğini ve başka birçok şeyi yapamadığım artık kabullenmişti ama yemek bile yiyememesini, arada bir bebek gibi ağzından salyalar akmasını bir türlü hazmedemiyordu.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Çatalı indirecek, doğru açıyı bulacak, öne doğru iteleyecek, yemeği yükleyip ağzına doğru getirecekti. Ama bu koordinasyonu bir türlü sağlayamıyordu. Eli sanki kendi başına buyruktu. Palmgren ondan doğrulmasını istediğinde onu dinlemiyor, ağır ağır yana kayıyordu. Ağzına kadar getirmeyi başarsa bile, son anda ya yanağına veya çenesine yöneliyordu.

Tedavinin iyi gittiğini biliyordu. Altı ay önce, eli o kadar titriyordu ki bir kaşık yemeği bile ağzına götürmekten acizdi. Şimdi, uzun zaman alsa da, hiç değilse kendi başına yiyebiliyordu. Kendini bırakmayacak, organlarını tam kontrol etmeyi başarana kadar çabalayacaktı.

Yemek almak için tabağa doğru yeni bir hamle yaparken, arkasından uzanan bir el çatalı, usulca onun elinden aldı. Palmgren çatalı tutan, narin, oyuncak bebek eline benzeyen eli hemen tanıyarak başını arkasına çevirdi. Lisbeth'le göz göze geldi. Lisbeth'in gözleri tedirgindi.

Palmgren hiç hareket etmeden uzun uzun baktı ona. Kalp atışları inanılmaz hızlanmıştı. Sonra çatalın ucundaki makarnayı almak için ağzını açtı.

Lisbeth lokma lokma yemeğini yedirdi ihtiyar adama. Aslında Palmgren kendisine yemek yedirilmesinden nefret ederdi ama bunun Lisbeth'e iyi geldiğini anlamıştı. Sorun çaresiz birine yardım etmek değildi. Lisbeth ona duyduğu şefkati göstermek istiyordu -ki bu, üzerine konuştuğumuz kişi Lisbeth'se büyük bir olaydı. Salander ikincisini uzatmadan önce, Palmgren'in ağzındaki lokmayı çiğnemesini sabırla bekliyordu. Palmgren, içinde kamış olan süt dolu bardağı gösterdiğinde, süt içmesine de yardım etti.

Yemek boyunca birbirlerine tek laf etmediler. Palmgren son lokmasını da çiğneyip yuttuktan sonra, Lisbeth çatalı tabağa koyup soran gözlerlerini ona çevirdi. Palmgren başını iki yana salladı. *Hayır daha fazla istemiyorum.*

Palmgren tekerlekli sandalyenin sırtlığına yaslanarak derin bir nefes aldı. Lisbeth bir peçeteyle ağzının kenarlarını sildi. Palmgren kendini Amerikan filmlerindeki mafya babalarına benzetti, adamları ona saygı gösterisindeydi. Lisbeth'in elini öptüğünü hayal ederek, bu tuhaf fanteziye içinden güldü.

"Burada bir fincan kahve bulabilir miyim?" diye sordu Lisbeth.

Palmgren bir şeyler geveledi. Dudakları ve dili sesleri biçimlendiremiyordu.

"Serv mas köşe." *Servis masası köşede.*

"Sen de ister misin? Her zamanki gibi sütlü ve şekersiz mi?"

Palmgren başını salladı. Lisbeth boşalmış yemek tepsisini masadan aldı, bir dakika sonra iki fincan kahveyle geri döndü. Palmgren, Lisbeth'in kahvesini alışkanlıklarının tersine sütsüz içtiğini fark etti. Süt bardağındaki kamışı çıkarıp fincanına koyduğunu görünce gülümsedi. Ona binlerce şey söylemek istiyordu ama ağzından bir sözcük çıkaramıyordu. Sürekli göz göze geliyorlardı. Lisbeth'in suçluluk duygusuyla kıvrandığı ortadaydı. Sessizliği de o bozdu.

"Seni öldü sandım. Eğer yaşıyor olduğunu bilseydim, seni hiçbir zaman... Çok daha önce ziyaretine gelirdim."

Palmgren başını salladı.

"Beni affet."

Palmgren gülümsedi. Çarpık, bir gülümsemeydi bu.

"Komadaydın, doktorların bana öleceğini söylediklerinde hastaneyi terk ettim. Senin birkaç güne kadar öleceğini düşünüyorlardı. Çok üzgünüm."

Palmgren elini ona doğru uzattı, Lisbeth kendine uzanan eli sıkıca tutarak derin bir nefes aldı.

"Kayb old." *Kayboldun.*

"Dragan Armansky mi söyledi sana?"

Palmgren başını salladı.

"Seyahat ediyordum. Buradan uzaklaşmalıydım. Giderken kimseye veda etmedim. Gittim işte. Benim için endişelendin mi?"

Palmgren, "çok" der gibi başını yavaşça salladı.

"Benim için hiçbir zaman endişelenme, emi."

"Ben endiş medm hiç. Başn çare baksın. Ama Arms endiş."

Ben endişelenmedim. Sen her zaman başının çaresine bakarsın. Ama Armansky endişelendi.

Lisbeth ilk defa gülümseyince, Palmgren rahatladı. Her zamanki çarpık gülümsemesiydi. Lisbeth'i dikkatle inceledi, belleğindeki kızla karşılaştırdı. Değişmişti. Daha düzgün, temiz görünüyordu ve eskisinden daha iyi giyinmişti. Dudağındaki halkayı çıkarmıştı... hmm... boynundaki eşekarısı

dövmesini de sildirmişti. Büyümüş görünüyordu. Haftalardır ilk kez güldü, Öksürük nöbetine kapılmış gibi gülüyordu.

Lisbeth'in gülümsemesi de genişledi, yüreğinde uzun zamandır hissetmediği bir sıcaklık hissetti.

İyi yapmışsın." *İyi yapmışsın.* Kıyafetini işaret etti. Lisbeth başını salladı.

"İyiyim."

"Yen vasi nas?" *Yeni vasin nasıl?*

Palmgren Lisbeth'in yüzünün karardığını gördü. Dudaklarının inceldiğini.

"Sorun yok... İdare ediyoruz."

Palmgren'in yüzünde bir soru işareti belirdi. Lisbeth etrafına şöyle bir bakındıktan sonra konuyu değiştirdi.

"Ne kadardır buradasın?"

Palmgren felç geçirdikten sonra doğru dürüst konuşamıyor, hareketlerini iyi koordine edemiyordu ama zihni apaçıktı. Lisbeth'in sesinden bir şeylerin ters gittiğini anladı. Lisbeth, her zaman açık yürekli değildiyse bile, kendisine hiç yalan söylememişti. Cevap vermek istemediğinde konuyu değiştirirdi. Yeni vasisiyle bir sorun olduğu apaçıktı. Bu da Palmgren'i hiç şaşırtmadı.

Palmgren birden derin bir pişmanlık hissetti. Kaç kez meslektaşı Nils Bjurman'ı arayıp Salander'i sormayı düşünmüş, her seferinde ihmal etmişti! Ayrıca daha gücü yerindeyken mahkemenin verdiği gayri mümeyyiz kararını niçin kaldırtmamıştı ki? Aslında bunun nedenini biliyordu: Büyük bir bencillikle ilişkisi hep sürsün istemişti. Bu sorunlu kızı hep sevmiş, kendi olmayan çocuğu yerine koymuş, ilişkilerini sürdürebilmek için bir neden yaratmak istemişti. Artık tuvalet kâğıdını bile açmaktan acizken, bunları düşünmek çok ağır bir yüktü. Lisbeth ona değil, o Lisbeth'e ihanet etmişti. *Ama o her şeyin üstesinden geli... Şimdiye kadar karşılaştığım en yetenekli insan.*

"Bölg."

"Anlayamadım."

"Bölg mahkme."

"Bölge mahkemesi mi? Ne demek istiyorsun?"

"Sen... hakda gayymm... kallmm."

Palmgren kelimeleri bir türlü çıkaramıyor, çaresizlikle kıvranıyordu. Lisbeth kolunu tutup dostça sıktı.

"Holger... benim için endişelenme. Yakında gayri mümeyyiz kararının kaldırılması için başvuru yapmayı planlıyorum. Lütfen artık endişelenme. Belki senden yardım isteyebilirim. Tamam mı? Gerekirse benim avukatım olur musun?"

Palmgren evet anlamında başını salladı.

"Ben... çok yaşşll." Bir parmağını büküp, tekerlekli sandalyenin kenarına vurdu. "Apt... bi...

mooruk."

"Evet, böyle düşündüğün için aptal bir moruksun. Benim bir avukata ihtiyacım var. Seni istiyorum. Mahkemede görüş bildiremeyebilirsin. Ama zamam gelince bana yol gösterirsin. Tamam mı?"

Palmgren, başını sallayarak tamam dedi.

"İşşş."

"Anlayamadım."

"Nerr... çalş sun? Arm sky değl." *Nerede çalışıyorsun? Armansky'nin yanında değilmişsin.*

Lisbeth bir süre tereddüt etti. Geçimini nasıl sağladığını anlatmanın bir yolunu bulamadı. Zor bir konuydu.

"Holger, artık Armansky'yle çalışmıyorum. Onunla çalışmam gerekmiyor. Geçinebilecek kadar param var."

Palmgren'in kaşları çatıldı.

"Bugünden sonra seni sık sık ziyaret edeceğim. Seni her şeyden haberdar edeceğim... Benim için endişelenme. Şimdi başka bir şey yapmak istiyorum."

Eğildi, çantasından bir satranç takımı çıkarıp masanın üzerine koydu.

"İki yıldır seninle yenişemedik."

Palmgren pes etti. Belli ki bu kız bir şeyler tezgâhlıyordu, anlatmaya da niyeti yoktu. Çünkü Palmgren'in itiraz edeceğinden emindi. Ama Palmgren de, Lisbeth ne yarsa yapsın, yasalara değil ama ilahi adalete sadık kalacağından emindi. Onu tanıyan birçoklarından farklı olarak, Lisbeth'in ahlakından hiç kuşkusu yoktu. Tek sorun Lisbeth'in ahlak anlayışının yasalarla her zaman uyumlu olmamasıydı.

Salander satranç taşlarını dizmeye başladığında, Palmgren bunun kendi satranç takımı olduğunu fark edip şok geçirdi. *Felç geçirdiğimde evden ödünç almıştır. Anı niyetine?* Lisbeth ona beyaz taşları verdi. Palmgren çocuklar gibi şendi.

Lisbeth Salander Palmgren'in yanında iki saat kaldı. Hemşire gelip öğleden sonraki fizik tedavi seansının başlayacağım haber verene kadar Palmgren'i üç kez mat etmişti. Salander taşları topladı, plastik satranç altlığını katladı.

"Ne tür bir fizik tedavi yapılıyor, bana anlatabilir misiniz?" diye sordu Lisbeth.

"Güç kazanma ve koordinasyon çalışmaları. Giderek daha ilerliyoruz, değil mi?"

Palmgren azimle başını salladı.

"Şimdiden birkaç adım atabiliyorsun. Yaz geldiğinde artık tek başına parkta yürüyebileceksin.

Kızın mı?"

Salander ve Palmgren göz göze geldiler.

"Manv kzm." *Manevi kızım.*

"Ziyarete gelmeniz ne güzel." *Bu zamana kadar hangi cehennemdeydiniz?*

Lisbeth kadının sesindeki imayı anlamazlıktan geldi. Eğilip Palmgren'i yanağından öptü.

"Cuma günü tekrar geleceğim," dedi.

Palmgren tekerlekli sandalyesinden bin bir zahmetle kalktı. Lisbeth onunla asansöre kadar yürüdü. Asansör kapıları kapanır kapanmaz girişteki danışma masasına yöneldi. Başhekimi sordu, Dr. A. Sivarnandan'ı koridorun sonundaki ofisinde buldu. Kendini Palmgren'in manevi kızı diye tanıttı.

"Durumu nasıl? Düzelme ihtimali var mı?"

Dr. Sivarnandan, Palmgren'in dosyasını açtı, giriş kısmını okumaya başladı. Cildinde su çiçeği geçirmiş gibi oyuklar vardı, tuhaf, ince bir bıyık bırakmıştı. Sonunda başını kaldırdı. Belirgin Fin aksanıyla konuşması Salander'i şaşırttı.

"Burada Bay Palmgren'in kızı ya da manevi kızına dair hiçbir not yok. Kayıtlara göre, en yakın akrabası Jämtland'da yaşayan, 86 yaşındaki kuzeni."

"On üç yaşımdan beri benim elimden tutup felç geçirene kadar da bırakmadı. Felç geçirdiğinde ben yirmi dört yaşındaydım."

Ceketinin iç cebinden bir kalem çıkararak doktor A. Sivarnandan'in masasının üzerine attı.

"Benim adım Lisbeth Salander. Bu adı dosyasına yazın. Bu dünyadaki en yakın akrabası benim."

"Olabilir," dedi Doktor Sivarnandan hiç istifini bozmadan. "Madem bu kadar yakınıydınız, bize bunu bildirmek için niçin bu kadar beklediniz? Bildiğim kadarıyla sadece bir kişi tarafından birkaç kez ziyaret edildi, sağlığı kötüye giderse ya da ölürse ona bildirilecek."

"Bu kişi Dragan Armansky, değil mi?"

Dr. Sivarnandan dudaklarını büzerek düşündü.

"Bu doğru. Onu tanıyor musunuz?"

"Ona telefon ederek benim kim olduğumu sorabilirsiniz."

"Buna gerek yok. Size inanıyorum. Bana içeride iki saat satranç oynadığınızı söylediler. Yine de ondan izin almadan sağlığı hakkında sizinle konuşamam."

"O inatçı keçiden izin alamazsınız. Bana yük olacağını sandığından ve hâlâ kendini benden sorumlu hissettiğinden bunu yapmaz. Bu böyle. Tam iki yıldır onu öldü sanıyordum. Daha dün yaşadığını öğrendim. Eğer önceden bilseydim... Açıklaması zor ama hastalığının gelişimini, iyileşebilip iyileşemeyeceğini öğrenmek istiyorum."

Dr. Sivarnandan kalemi aldı, Salander'in ismini dikkatle dosyaya kaydetti. Salander'in kimlik

numarasıyla telefon numarasını da yazdı.

"Tamam, şimdi resmen manevi kızısınız. Bu kurallara uygun bir kayıt değil ama, geçen yılbaşında bay Armansky'nin ziyaretinden beri ilk kez siz uğruyorsunuz. Gördüğünüz gibi konuşma ve hareket koordinasyonunda güçlük çekiyor. Felç geçirdi."

"Biliyorum, ambulansı çağıran bendim zaten."

"Ah, o zaman üç ay boyunca yoğun bakımda kaldığını biliyorsunuzdur. Uzun süre bilinci yerinde değildi. Çoğu hasta bu tür bir komadan kurtulamaz, tabii birkaç iyi örnek de var. Demek ki ölmeye hazır değilmiş. Önce, erken bunama problemi olan, uzun dönemli bakıma muhtaç hastaların kaldığı bölüme alınmış. Bazı iyileşme belirtileri gösterince de, dokuz ay önce, rehabilitasyon için buraya getirilmiş."

"Geleceği nasıl görünüyor?"

Dr. Sivarnandan ellerini iki yana açtı.

"Kristal küreniz varsa ona sorun. Doğru cevap: Hiçbir fikrim yok. Bu gece bir beyin kanaması geçirip ölebilir. Ya da yirmi yıl daha gayet normal bir yaşam sürdürebilir. Bunu bilmenin yolu yok. Ne derler? Tanrı bilir."

"Peki bir yirmi yıl daha yaşayacak olursa?"

"Zahmetli bir rehabilitasyon süresi geçiriyor, yalnızca birkaç aydır bir iyileşme var. Altı ay önce kendi başına yiyemiyordu. Bir ay Önce iskemlesinden kalkamıyordu. Belki de bunun nedeni uzun süredir yattığından kaslarının zayıflamasıdır. Şimdi en azından kısa mesafeleri kendi başına yürüyebiliyor."

"Daha iyiye gidebilir mi?"

"Evet. Hatta çok daha iyiye. Başlangıç zordu ama şimdi her gün ilerleme kaydediyor. Hayatının iki yılını kaybetti. Umarım birkaç aya kadar, yaz geldiğinde, parkta yürüyebilir."

"Konuşması?"

"Konuşma merkezi de hareket merkezi gibi sorunlu. Uzun süre ümitsiz durumdaydı. Bedenini kontrol edebilmeyi öğrenmesi ve konuşmaya çalışması için onu çok zorladık. Bazen doğru kelimeleri bulamıyor ve yeniden öğrenmek zorunda kalıyor. Bu bir çocuğa öğretmeye benzemiyor. Kelimelerin manasını biliyor ama ses olarak biçimlendiremiyor. Birkaç aya kadar konuşması da ilerleyecektir. Aynı şey hareket becerisi için de geçerli. Dokuz ay önce sağını solunu bilmiyor, asansörde aşağıyı yukarıyı ayırt edemiyordu."

Salander düşünceli bir ifadeyle başını salladı. Hintliye benzeyen, Fin aksanlı Dr. A. Sivarnandan'ı sevmişti.

"İsminizdeki 'A' nedir?" diye sordu.

Sivarnandan eğlenceli bir bakış attı Lisbeth'e.

"Anders."

"Anders mi?"

"Sri Lanka'da doğmuşum. Abo'da yaşayan bir çift beni evlat edindiğinde üç aylıkmışım."

"Tamam. Anders, ben nasıl yardım edebilirim?"

"Onu ziyaret edin. Zihnini uyarın."

"Her gün gelebilirim."

"Her gün gelmenizi istemem. Sizden hoşlanıyorsa gelişlerinizi beklemesi daha iyi, her gün birlikte oturup karşılıklı sıkılmanızdan daha etkili."

"Herhangi bir özel bakım iyileşmesini hızlandırabilir mi? Neye mal olursa, karşılamaya hazırım."

Doktor, Lisbeth'e gülümsedi.

"Korkarım özel bakım sadece biziz. Tabii daha çok, daha iyi imkânlarımız olsun isterdim, bizim de bütçemizde kısıntıya gidiyorlar. Ama sizi temin ederim, ona gerçekten çok iyi bakılıyor."

"Peki, diyelim ki, bütçe kısıntılarınız olmasaydı ona başka ne tür hizmetler sunabilirdiniz?"

"Holmer Palmgren gibi bir hasta için en ideali, bütün gün onunla ilgilenecek özel birini görevlendirmek. Ama İsveç'te bu tür şeyler artık hayal."

"Birini işe alın."

"Efendim?"

"Ona özel bir çalıştırıcı ayarlayın. Bulabileceğinizin en iyisini bulun. Lütfen hemen yarın yapın bunu. Tüm teknik ekipmanları da verin. Bu hafta sonundan itibaren ona ödeyeceğiniz maaşı ve gerekli malzemelerin parasını size vereceğim."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Lisbeth o sert, haşin bakışlarını Dr. Sivarnandan'in gözlerine dikti.

Mia Bergman, Fiat'ını Gamla Stan metrosunun yakınlarına park etti. Dag Svensson kapıyı açıp onun yanına oturdu. Mia bir belediye otobüsünün arkasından çıkmaya çalışırken, Dag eğilip onu yanağından öptü. "Merhaba," dedi Mia. "Pek ciddi görünüyorsun? Bir şey mi oldu?"

Dag iç çekerek emniyet kemerini bağladı.

"Hayır, sadece dosyayla ilgili küçük bir sorun."

"Nasıl yani?"

"Teslim süresine bir ay kaldı. Planladığım yirmi iki görüşmeden yalnızca dokuzunu yapabildim. SÄPO'dan Björckl'e başım belada. Adi herif bir hastalık izni almış, telefonlarıma da cevap vermiyor."

"Hastanede mi?"

"Bilmiyorum. Hiç SÄPO'dan bilgi almayı denedin mi? Orada çalıştığını bile söylemiyorlar."

"Ailesini denedin mi?"

"Anne babası ölmüş, hiç evlenmemiş, bir erkek kardeşi var, o da İspanya'da yaşıyor. Ona nasıl ulaşacağımı bilemiyorum."

Slussen'i geçip, Nynäsvgen'deki tünele doğru yöneldiklerinde, Mia göz ucuyla erkek arkadaşına baktı.

"En kötü durumda, Björckl'e ilgili bölümü dosyadan çıkarırız. Blomkvist, adamları afişe etmeden önce, onlara bir savunma fırsatı vermemizde ısrar ediyor."

"Fahişelerin peşinden koşuşturan bir SÄPO elemanını kaçırırsak yazık olur. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Çare yok, adamı bulacağız. Sen nasılsın? Gergin misin?"

Parmağını hafifçe ona dokundurdu.

"Hayır, aslında sinirli değilim. Gelecek ay tezimi savunup doktoramı tamamlayacağım. Son derece sakinim."

"Zaten niçin gergin olasın ki? Konuyu ezbere biliyorsun."

"Arkaya bak."

Dag döndü, arka koltuğun üzerinde üstü açık bir kutu gördü.

"Mia... bastırmışsın bile!" dedi sevinçle. Tezin bir kopyasını kutudan çıkarıp baktı.

Rusya'dan Sevgilerle:

Kadın Ticareti, Organize Suçlar ve Karşı Önlemler.

Yazan: Mia Bergman.

"Ben gelecek haftadan önce bitmez diyordum. Vay be... Bir şişe şarapla bunu ıslatmalıyız. Tebrikler, Doktor!"

Eğilip Mia'yı öptü.

"Sakin ol, doktor olmama daha üç hafta var. Ayrıca pençelerini benden uzak tut da bir kaza yapmayayım."

Bir süre güldükten sonra Dag tekrar ciddileşti.

"Kedersiz neşe olmaz derler... Bir yıl önce Irina P. isimli bir kızla görüşmüştün ya."

"Irina P. yirmi iki yaşında, St Petersburg'dan. Buraya ilk kez 1999'da gelmişti. Sonra birkaç tur daha yaptı. Ee, ne olmuş?"

"Bugün Gullbrandsen'le buluştum. Södertälje'deki korsan genelev soruşturmasım yürüten polis. Hani gazeteler Södertälje kanalında bir genç kız cesedi bulunduğunu yazmıştı. O, Irina P.'ymiş."

Skanstull'u geçene kadar ikisi de konuşmadılar.

"Tezimde ondan bahsettim," dedi Mia Bergman hüzünlü bir sesle. "Tamara takma adıyla."

Dag, tezin sayfalarını karıştırarak, Tamara'nın anlatıldığı sayfaları buldu. Gullmarsplan'dan Globen'e gidene kadar, Mia'nın kızla yaptığı röportajı okudu.

"Buraya Anton dediğin biri tarafından getirilmiş."

"Gerçek adlarını kullanamam. Tezimi sunarken bu konuda eleştiri alacağım yönünde beni uyardılar ama kızların da gerçek adlarını kullanamam. Onları celladın kucağına atmak olur bu. Hangi kızlarla görüştüğümü anlamasınlar diye, müşterilerin de gerçek adlarını yazmadım. Saha çalışmalarındaki bütün adlar sahte, ayrıca görünümlerine dair karakteristik özellikleri yazmaktan da uzak durdum."

"Kim bu Anton?"

"Zala denilen bir adam. Gerçek kimliğine ulaşamadım Polonyalı ya da Yugoslav. Sanırım Zala da takma bir isim. Irina'yla dört ya da beş kez görüştüm ama onun ismini en son buluşmamızda telaffuz etti. Hayatına çeki düzen verip bu işten kurtulmak istiyordu ama bu adamdan ödü patlıyordu."

"Ben bu... Zala ismini bir hafta önce duydum sanırım."

"Nerede?"

"Şu Sandström denilen adamla bir görüşme yapmıştım. Fahişe meraklısı bir gazeteci. Tam bir hergele."

"Nasıl yani?"

"Gerçek bir gazeteci değil. Çeşitli şirketler adına reklam gazeteleri çıkarır. Hani o kızla ilgili hastalıklı tecavüz fantezileri vardı... "

"Biliyorum, kızla ben görüştüm."

"Peki, onun, Kamu Sağlığı Enstitüsü için bulaşıcı cinsel hastalıklarla ilgili bilgilendirici bir broşür de hazırladığını biliyor muydun?"

"Bak bunu bilmiyordum işte."

"Geçen hafta görüştük. Belgeleri önüne koyup, tecavüz fantezilerini gerçekleştirmek için neden doğudan gelen genç kızların peşinden koştuğunu sorduğumda feleği şaştı. Az çok bir cevap alabildim."

"Öyle mi?"

"Seks müşteriliği onu seks mafyasının kucağına itmiş. Tanıdığı mafya üyelerini sayarken Zala'nın adı da geçti. Onun hakkında özel bir şey demedi. Ama pek alışıldık bir isim değil."

Mia Bergman gözucuyla Dag'a baktı.

"Sen kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Gerçekte kim, hiçbir iz bulamadım. Arada bir adı geçiyordu. Yalnız dediğim gibi kızların ondan ödleri kopuyor. Sanki adı ağızlarını yakıyormuş gibi, hakkında konuşmaktan kaçınıyorlar."

9. BÖLÜM

6 MART, PAZAR - 11 MART, CUMA

Dr. Sivarnandan yemek salonunun önünden geçerken durdu, Palmgren ile Salander'i izlemeye koyuldu. Satranç tahtasının üzerine eğilmiş, satranç oynuyorlardı. Salander, düzenli olarak haftada bir gün, genellikle de pazar günleri, tam saat üçte geliyor, birkaç saat Palmgren ile satranç oynuyordu. Palmgren'in yatma saati yaklaştığında, akşam sekiz civarı ayrılıyordu. Doktor, kızın Palmgren'e kesinlikle sakat ya da hastaymış gibi muamele etmediğini, hatta tam tersine durmadan hırlaştıklarını, Palmgren kahvesini getirsin diye beklerken Salander'in hiç de acele etmediğini gözlemlemişti.

Dr. Sivarnandan, Palmgren'in manevi kızıyım diye ortaya çıkan bu tuhaf genç kadını bir türlü çözememişti. Çok dikkat çekici bir görünüşü vardı. Etrafındaki her şeye şüpheyle yaklaşır gibiydi. Hiç şakaya gelmiyor, sohbete girmiyordu. Ne iş yaptığını sorduğunda, kaçamak bir cevap almıştı.

İlk ziyaretinden birkaç gün sonra, elinde bir tomar kâğıtla çıkagelmişti. Bu kâğıtlar Holger Palmgren'in tedavisi ve tedavinin yürütüldüğü hastaneye yardım için kurulmuş bir hayır vakfının belgeleriydi. Vakfin yöneticisi Cebelitarık'ta yaşayan bir avukattı. Vakfin tek bir üyesi vardı, o da yine Cebelitarık'ta yaşıyordu. Bir de Stockholm'de oturan Hugo Svensson isimli bir muhasebeci. Vakıf Dr. Sivarnandan'in tasarrufuna iki buçuk milyon kronluk bir fon ayırmıştı. Sivarnandan bu parayı, Holger Palmgren'in özel bakımı ve tedavisi için harcayacaktı. Bunun için, Dr. Sivarnandan'ın Stockholm'deki muhasebeciye başvurması yeterliydi.

Emsalsiz değilse de, olağanüstü bir durumdu. Sivarnandan günlerce bunun etik olup olmadığını düşündü. İtirazı gerektirecek bir neden bulamamıştı, sonunda, Johanna Karolina Oskarsson'u, Holger Palmgren'in özel bakıcısı ve tıbbi jimnastikçisi olarak işe aldı. Oskarsson, fizik tedavi eğitimi almış, bunu psikiyatri eğitimiyle tamamlamış, bu alanda deneyimli bir kadındı. Kâğıt üzerinde vakfin bir elemanıymış gibi görünüyordu. Kadınla sözleşme yaparken, ilk maaşının peşin ödendiğini öğrendiğinde çok şaşırmıştı Sivarnandan. O zamana kadar, zayıf da olsa, bütün bunların kötü bir şakadan ibaret olabileceği duygusu vardı içinde.

İşe yaramıştı. Bir ay içerisinde Palmgren'in koordinasyon becerisi ve genel durumunda gözle görülür bir iyileşme kaydedilmişti. Ayrıca her hafta yaptığı testler gözlemlerini doğruluyordu. Ama Sivarnandan, bu iyileşmenin ne kadarı özel bakımdan, ne kadarı Salander sayesindeydi, karar veremiyordu. Palmgren'in çok çaba gösterdiği şüphesizdi, kızının ziyaretlerini büyük bir hevesle bekliyordu. Sürekli satrançta yenilmek bile onu çok eğlendiriyor gibiydi.

Bir seferinde Dr. Sivarnandan da onlara eşlik etmişti. Tuhaf bir satranç partisiydi. Palmgren

beyaz taşları almış, Sicilya açılışının yanı sıra, diğer bütün hamleleri de doğru yapmıştı. Hamle yapmadan önce uzun süre düşünüyordu. Felçten ona miras kalan bütün fiziki handikaplara karşın, zihninin yetileri gayet iyiydi.

Salander onun hamlesini beklerken, radyo teleskoplarının yer çekimsiz ortamda frekans kalibrasyonu üzerine bir kitap okuyordu. Masaya daha iyi hâkim olabilmek için, sandalyenin üzerine bir minder koyup öyle oturmuştu. Palmgren hamlesini yaptığında, başını kitaptan kaldırıyor, göründüğü kadarıyla, hiç düşünmeden kendi hamlesini yapıp tekrar kitaba dönüyordu. Palmgren yirmi yedinci hamlede pes etmişti. Salander bir süre alnını kırıştırarak satranç tahtasına bakmış ve, "Hayır," demişti. "Pat şansın var."

Palmgren iç çekerek beş dakika boyunca tahtayı incelemiş ve ardından da, "İspatla," demişti.

Salander tahtayı çevirmiş, Palmgren'in taşlarıyla oyuna devam ederek otuz dokuzuncu hamlede pata gitmişti.

Sivarnandan, "Aman Tanrım," diye hayretini belirttiğinde Palmgren, "O böyledir. Sakın onunla parayla oynamaya kalkma," diye şaka yapmıştı.

Sivarnandan çocukluğundan beri satranç oynardı. Okulunun düzenlediği gençler arası satranç turnuvasında ikinciliği vardı. Satranç konusunda usta bir amatör olduğunu düşünürdü. Ama Salander müthiş ve tekinsiz bir oyuncuydu. Herhangi bir kulüpte oynamadığı ortadaydı. Bir ara oynadıkları oyunun, klasik Lasker oyununa benzediğini söyleyince, Salander bundan bir şey anlamamış, öylece bakmıştı doktora. Sanki Emmanuel Lasker adını hiç duymamış gibiydi. Sivarnandan, Salander'in yeteneği doğuştan mı geliyor diye merak etmekten kendini alamamıştı. Eğer öyleyse belki bir psikologun ilgisini çekecek başka yetenekleri de vardı.

Ama bu konuyu konuşmamıştı Salander'le. Yalnızca Holger Palmgren'i, Ersta'ya geldiği günden beri ilk kez o kadar mutlu görmüştü.

Stockholm'e dönen Bjurman evine akşam geç saatte vardı. Tam dört haftayı Stallarholmen dışındaki yazlık kulübesinde geçirmişti. Morali bozuktu. Acınacak durumdaki hayatında hiçbir değişiklik yoktu. Sarışın dev, adamların teklifiyle ilgilendiklerini, ancak 100.000 kron istediklerini söylemişti.

Kapının arkasına bir sürü posta yığılmıştı. Toplayıp mutfak masasının üstüne koydu. Artık ne iş, ne de başka bir şey onu ilgilendiriyordu. Gecenin geç bir saatine kadar mektuplarına bakmadı. Sonunda bezgin bir ifadeyle göz gezdirdi.

Handelsbanken'den geleni açtı. Lisbeth Salander'in vadeli hesabından 9.300 kron çektiğini bildiriyordu.

Demek Salander Stockholm'e dönmüştü.

Doğrudan çalışma odasına gitti. Bankadan gelen bildirim mektubunu masanın üzerine koydu. Nefret dolu gözlerini mektuba dikerek düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Biraz uğraştıktan sonra

aradığı telefon numarasını buldu. Sırf bu işler için aldığı kontörlü cep telefonuyla, numarayı aradı. Hafif bir aksanla sarışın dev cevap verdi.

"Evet?"

"Ben Nils Bjurman."

"Ne istiyorsun?"

"Kız İsveç'e dönmüş."

Hattın öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu.

"İyi. Bir daha bu numarayı arama."

"Ama... "

"Haberdar edileceksin."

Telefon yüzüne kapatıldı. Kendi kendine ağır bir küfür salladı Bjurman. İçki dolabına giderek bir bardağa üç desilitre Kentucky Burbon doldurdu. İki yudumda içti. *Sakin olmalıyım,* diye düşündü. Sonra iki desilitre daha burbon koydu, bardağını alarak çalışma masasına döndü. Bankadan gelen bildirime bakmaya devam etti.

Mimmi, Lisbeth'in sırtına ve boynuna masaj yapıyordu. Yirmi dakikadır Lisbeth'in bedenini yoğuruyor, zevkten eriyen Lisbeth ise arada bir memnuniyet sesleri çıkartıyordu. Mimmi'ye masaj yaptırmak harika bir şeydi, Lisbeth kendini mırıldanarak, patilerini yalayan bir kedi yavrusu gibi hissediyordu.

Mimmi masajın bittiğini söyleyerek kıçına bir şaplak indirdiğinde, Lisbeth, tekrar ovmaya başlamasını umarak, bir süre öylece bekledi. Ama Mimmi'nin şarap bardağına uzandığını fark edince sırtüstü döndü.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Bütün gün bilgisayarının başında oturuyorsun. Sırtının ağrımasına şaşmamak gerek."

"Bir kasımı incittim."

Lundagatan'daki evde, Mimmi'nin yatağında çırılçıplak uzanmış kırmızı şarap içiyorlardı. Biraz çakır keyiflerdi. Lisbeth, Mimmi'yle tekrar ilişkiye geçtikten sonra, ona bir türlü doyamıyordu. Onu günaşırı aramak gibi kötü bir huy edinmişti bu onun için müthiş sıktı. Mimmi'ye bakarken, bir daha kimseye bağlanmaması gerektiğini hatırlattı kendi kendine. Sonunda biri inciniyordu.

Mimmi birden yataktan sarkarak, komodinin çekmecesini açtı. Çiçekli bir hediye kâğıdı ve sarı kurdeleyle bağlanmış, küçük, yassı bir paketi Lisbeth'in kucağına atıverdi.

"Bu ne?"

"Yaş günü hediyen."

"Yaş günüme bir aydan fazla var."

"Bu geçen seneki yaş günün içindi. Sana ulaşmak mümkün değildi. Taşınırken buldum."

"Açayım mı?"

"Canın isterse."

Lisbeth şarap kadehini yere koydu, paketi salladı ve dikkatle açtı. Paketten, kapağı mavi ve siyah mineli, Çin alfabesinin harfleriyle süslü çok güzel bir sigara kutusu çıktı.

"Aslında sigarayı bırakmalısın," dedi Mimi. "Bırakmayacaksan da sigaralarını en azından güzel bir kutuda tut."

"Teşekkür ederim," dedi Lisbeth.

"Bugüne kadar, bana yaş günü hediyesi alan tek insan sensin. Bu harflerin bir anlamı var mı?"

"Nereden bileyim? Çince bilmiyorum ki. Bunu bit pazarında bulmuştum."

"Çok güzel."

"Ucuz birşey ama sanki senin için yapılmış gibi geldi bana. Şarabımız tükendi. Dışarı çıkıp bira içelim mi?"

"Bu, yataktan çıkıp giyinmemiz anlamına mı gelir?"

"Korkarım evet. Arada bir barlara gitmiyorsan, Söder'de yaşamanın ne zevki var ki?"

Salander iç çekti.

"Hadi," dedi Mimi, Salander'in göbek çukurundaki mücevhere dokunarak, "bardan sonra tekrar buraya döneriz."

Salander bir daha iç çekerek bir ayağıyla yerdeki külotu almaya çalıştı.

Dag Svensson, *Millenium*'da ona ayrılan masada çalışırken dış kapının anahtarla açıldığını duydu. Saatine baktı, saat dokuzu geçiyordu. Yazı işlerinde bu saatte çalışan birini görünce Blomkvist de şaşırdı.

"Merhaba... Mikael. Öyle bir konuya el atmışım ki, Pandora'nın kutusu gibi... Kitaba dalıp zamanı unutmuşum. Peki senin derdin ne?"

"Unuttuğum bir dosyayı almaya geldim. Her şey yolunda mı?"

"Evet... şey... aslında hayır... SÄPO'daki, şu Björck denilen adamı bulmak için boşu boşuna üç haftamı harcadım. Herhâlde başka bir ülkenin istihbarat teşkilatı kaçırdı ki izine rastlanmıyor pezevengin."

Blomkvist bir sandalye çekip oturdu, biraz düşündükten sonra.

"Şu piyango numarasını denedin mi?" dedi.

"Nedir o?"

"Bir isim bul, Björck'e bir mektup yazarak GPS'li bir Nokia telefon ya da her neyse işte, kazandığını bildir. Yazıcıdan çıktı al -şöyle havalı bir kâğıda- adresine postala. Önemlisi; 100.000 kron ikramiye çekilişine katılmayı hak kazanan yirmi kişiden biri olduğunu da ekle. Yapması gereken tek şeyin bazı ürünlerin pazarlamasıyla ilgili bir araştırmaya iştirak etmek olduğunu belirt. Profesyonel bir araştırmacı tarafından sorulacak soruları cevaplayacağını ve bunun bir saat süreceğini yaz. Ve sonra bekle."

Svensson ağzı açık, Mikael'e bakıyordu.

"Ciddi misin?"

"Elbette ciddiyim? Her şeyi denedin. Yalnızca yirmi kişinin katılacağı 100.000 kronluk bir çekilişte, şansının yüksek olduğunu SÄPO'nun bir casusu bile hesap edebilir."

Svensson kahkahalarla güldü.

"Sen delisin. Bu yasal mı?"

"Sanırım birilerine telefon vermenin yasa dışı bir yanı yok."

"Sen aklını kaçırmışsın."

Dag gülmeye devam ederken, Mikael bir süre düşündü. Buraya gelirken niyeti dosyayı alıp eve gitmekti. Barlara gitme alışkanlığı yoktu, ama Svensson'la sohbetten de hoşlanıyordu.

"Bir bira içmeye gidelim mi?"

Dag Svensson saatine baktı.

"Niye olmasın?" dedi. "Memnuniyetle, bir biralık zamanım var. Yalnız Mia'yı aramalıyım; kızlarla çıkmıştı, dönüşte beni alacaktı."

Kvarnen'e gittiler. Rahat bir yerdi, Dag Svensson kıkırdayarak SÄPO elemanı Björck'e nasıl bir mektup yazacağını tasarlıyordu kafasında. Mikael bu kadar çabuk havaya giren arkadaşını göz ucuyla izliyordu. Şanslarına kapıya yakın bir masa bulmuşlardı. İki büyük, sert bira ısmarladılar, kafa kafaya verip Dag'in kitabını tartıştılar.

Blomkvist, barın önünde Miriam Wu'yla dikilen Lisbeth'i fark etmedi. Lisbeth onu görmüştü, Mimmi'nin arkasına geçerek, omzunun üzerinden Blomkvist'e baktı.

Geldiğinden beri bara gitmemiş, daha adımını atar atmaz da bir yıldır görmediği Blomkvist'e toslamıştı.

"Bir şey mi var?" dedi Mimmi.

"Hayır."

Konuşmaya devam ettiler. Daha doğrusu Mimmi konuşmaya devam etti. Londra'da birkaç yıl önce rastladığı lezbiyen bir kadından bahsediyordu. Bir sanat galerisini gezerken ona rastlamış, tavlamaya çalışırken durum giderek çok komikleşmişti. Lisbeth ara sıra kafa sallıyordu ama hikâyenin ana fikrini

yine kaçırmıştı.

Blomkvist pek değişmemişti. Küstah bir cazibesi vardı; ciddi bir yüz ifadesi olsa da, erişilebilir, sakin görünüyordu. Karşısındaki kişiyi ciddiyetle dinliyor, ara sıra başıyla onaylıyordu. Ciddi bir konu konuşuluyor gibiydi.

Salander Blomkvist'in arkadaşına baktı. Sarışın, asker traşlı, Blomkvist'ten daha genç biriydi. Salander ne konuştuklarını kestiremedi.

Birden Blomkvist'in masasına bir grup insan geldi, tokalaştılar. Kadınlardan biri Blomkvist'in yanağını okşayıp bir şeyler dedi, hepsi güldü. Blomkvist biraz utanmış gibiydi ama o da güldü.

Lisbeth suratını astı.

"Sen beni dinlemiyorsun," dedi Mimmi.

"Tabii ki dinliyorum."

"Berbat bir bar arkadaşısın. Tamam teslim oldum. Eve gidip oynaşmaya ne dersin?"

"Biraz sonra," dedi Lisbeth.

Mimmi'ye yaklaştı kalçasını tuttu. Mimmi partnerini şöyle bir süzdü.

"Seni dudağından öpmek istiyorum."

"Yapma."

"İnsanlar lezbiyen olduğunu anlayacak diye mi çekiniyorsun bakayım?"

"Şu anda dikkat çekmek istemiyorum."

"O zaman eve gidelim."

"Daha değil. Biraz bekle."

Çok beklemeleri gerekmedi. Yirmi dakika sonra Blomkvist'in arkadaşının cep telefonu çaldı. Bardaklarını boşaltıp hep beraber kalktılar.

"Aa bak," dedi Mimmi. "Oradaki adam Mikael Blomkvist. Wennerström olayından sonra rock yıldızından daha meşhur oldu."

"Öyle mi?"

"Sen haberleri kaçırmış olabilirsin, belki de o sırada yurt dışındaydın."

"Bahsedildiğini duymuştum."

Lisbeth beş dakika daha bekledikten sora Mimmi'ye dönerek, "Beni dudağımdan öpmek istiyordun," dedi.

"Şaka yapıyordum," dedi Mimmi.

Salander ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, Mimmi'nin başını tutup kendine doğru çekerek uzun uzun öptü. Barda bir alkış koptu.

"Sen kaçıksın," dedi Mimmi.

Salander eve sabah yedide girdi. Tişörtünü çıkardı, koklayıp bir kenara attı. Duşa girmeyi düşündü, vazgeçti. Kıyafetlerini yerde bırakıp doğru yatağına gitti. Saat dörde kadar uyudu. Kalkınca Söderhallarna çarşısına gidip kahvaltı etti.

Blomkvist'i, onu gördüğünde neler hissettiğini düşündü. Onunla aynı mekânda bulunmaktan rahatsız olmuştu ama içi de acımamıştı. Blomkvist onun için ufukta yanıp sönen zayıf bir ışıktı artık. Hayatında bundan çok daha kötü çalkalanmalar yaşamıştı. Hayatında küçük bir çalkalanmaydı, o kadar.

O çok daha büyük çalkantılar yaşamıştı.

Keşke yanına gidip merhaba diyecek cesaretim olsaydı, diye düşündü.

Ya da bacağını kıracak. Hangisini daha çok istiyor, emin değildi.

Birden onun ne yaptığını bilme isteğiyle doldu.

Akşam yediye kadar dışarıda oyalandıktan sonra eve döndü. Powerbook'unu açıp, Asphyxia 1.3'ü çalıştırdı. *MikBlom/ laptop* simgesi hâlâ Hollanda'daki sunucudaydı. İki kez tıkladı, Blomkvist'in sabit diskinin bir kopyası açıldı. Bir yıldır, İsveç'i terk ettiğinden beri onun bilgisayarına girmemişti. Macintosh'unu yeni bir işletim sistemiyle güncellemediğini görerek keyiflendi. Aksi halde, *Asphyxia 1.3* ile çökecek, Mikael'in bilgisayarına girmesi o kadar kolay olmayacaktı. Ayrıca kendisinin de yükseltmelere karşı yeni bir program geliştirmesinin zamanı gelmişti.

Son girişinden beri, Blomkvist'in bilgisayarında 6.9 gigabaytlık bir alan dolmuştu. Bunun sebebi çoğunlukla yeni eklenmiş PDF ve Quark dosyalarıydı. Dosyalar fazla yer kaplamıyordu: Sıkıştırılmış olmalarına karşın, asıl alanı resimler kaplıyordu. Sorumlu yazı işleri müdürlüğüne döndükten sonra, *Millennium*'un her sayısını arşive kaydetmeye başlamıştı.

Sabit diskindeki tüm dosyaları, en eskisi en üste gelecek şekilde tasnif etti. Blomkvist son aylarda zamanının çoğunu, bir kitap projesiyle ilgili <Dag Svensson> adlı dosyaya harcamıştı. Daha sonra Blomkvist'in elektronik posta kutusuna girdi, adres listesini dikkatle gözden geçirdi.

Bir adres onu yerinden hoplattı. Harriet Sürtük Vanger'den 26 Ocak'ta bir e-posta almıştı. E-postayı açtı, *Millennium*'un yıllık genel kurulu hakkında bir iki satırlık bir şeydi. E-postanın sonunda, geçen sefer kaldığı, aynı otel odasında kalacağını bildiriyordu.

Salander son cümleyi sindirene kadar bekledikten sonra, omzunu silkip diğer mesajlara geçti. Blomkvist'in tüm mesajlarını ve üst başlığı *Asalaklar,* alt başlığı da *Kadın Ticaretine Toplumun Desteği* olan, Dag Svensson'un kitap taslağını kendi bilgisayarına yükledi. Bu taslağın alt başlığı dikkatini çekmişti. Ayrıca *Rusya'dan Sevgilerle* başlıklı bir tez buldu. Mia Bergman diye bir kadın yazmıştı.

Bağlantıyı kesti, mutfağa geçip kahve yaptı. Sonra da PowerBook'unu alarak oturma odasındaki yeni kanepesine kuruldu. Mimmi'nin hediye ettiği sigara kutusunu açıp bir sigara yaktı, akşamı

kanepede okuyarak geçirdi.

Saat 21.00'de Mia Bergman'in tezini okumayı bitirdiğinde, dudağını ısırarak düşüncelere daldı.

22.30'da Dag Svensson'un kitap taslağını bitirdi. Belli ki *Millennium* yakında yine gazetelere manşet olacaktı.

23.30'da Blomkvist'in son elektronik postasını okurken, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sırtından soğuk terler boşandı.

Bu Dag Svensson'dan Blomkvist'e gelen bir e-postaydı. Svensson, Doğu Avrupalı Zala adlı bir gangsterden bahsediyordu. Belki de kitabında ona bir bölüm ayırmalıydı ama buna zamanı kalmamıştı. Blomkvist bu e-postayı cevaplamamıştı.

Zala.

Salander taş kesilmişti.

Svensson notebookunu yanına koyup, başını kaşıdı. Gözleri, ekranın en tepesindeki dört harflik kelimeye takılı kalmıştı.

Zala.

Üç dakika boyunca bu isim etrafındaki labirent benzeri çemberleri düşündü. Sonra kalkıp mutfaktan bir fincan kahve aldı. Göz ucuyla saatine baktı, aslında evine gidip uyumalıydı. Ama her yerin sessizliğe büründüğü gecenin bu saatlerinde *Millennium* ofisinde çalışmak hoşuna gidiyordu. Zaman amansızca geçiyor, kitabı teslim etmesi gereken gün yaklaşıyordu. Taslağı toparlamıştı, ama ilk kez bu projeye dair, içinde zayıf bir endişe belirmişti. En önemli ayrıntıyı kaçırmış olma endişesi.

Zala.

Şimdiye kadar bir an önce yazıp bitirsin, kitabı hemen yayınlansın diye sabırsızlanıyordu. Ama şimdi birdenbire, keşke daha fazla zamanım olsa diye düşünmeye başlamıştı.

Cinayet masası komiseri Gulbrandsen'in, okumasına izin verdiği otopsi raporunu düşündü. Irina P.'nin cesedi Södertälje kanalında bulunmuştu. Ciddi bir şiddete maruz kalmıştı, yüzündeki kemiklerde ve göğüs kafesinde kırıklar vardı. Ölüm sebebi boynunun kırılmasıydı ama bedenindeki yaralardan ikisi, ayrıca ölümcül bulunmuştu. Altı kaburga kemiği kırılmış, sol akciğeri patlamış, dalağı da parçalanmıştı. Bedenindeki yaraları yorumlamak zordu. Patolog, kızın, üzerine bez sarılmış bir sopayla dövülmüş olabileceğini düşünüyordu. Bir cani cinayet aletini niye bezle sarsındı ki. Açıklama yapmak çok güçtü, ama kızın bedenindeki kırıklara bakılırsa, bildik bir sopa kullanılmamıştı.

Cinayet hâlâ çözülmemişti. Gulbrandsen'e göre kısa zamanda çözülecek gibi de değildi.

Mia, son iki yılık araştırması boyunca, Zala ismine dört defa rastlamıştı, geçerken öylesine söylenen ama sanki bir hayaletten bahsediliyormuş gibi korkuyla telaffuz edilen bir isimdi. Kimdi, gerçekten böyle biri var mıydı, bilen yoktu. Kızlardan bazıları, bu ismin, itaat etmeyenleri yola

getirmek için, bir tehdit gibi kullanıldığını söylemişlerdi. Dag Svensson tam bir haftasını bu işe adamış; polislere, gazetecilere, fuhuş pazarındaki gizli kaynaklarına hep bu ismi sormuş, bir cevap alamamıştı.

Gözünün yaşına bakmadan kitabında teşhir etmeyi düşündüğü gazeteci Per Åke Sandström'le görüşmüş, Sandström, durumun ne kadar ciddi olduğunu anladığında, isminin ifşa edilmemesi için yalvarıp yakarmış, hatta para teklif etmişti. Buna karşılık Svensson kuyruğunu yakaladığı Sandström'den bir tek şey istemişti: Zala hakkında bilgi.

Ama sonuç moral bozucuydu. Sandström seks mafyasının rüşvete boğduğu bir ayakçıdan başka bir şey değildi. Zala'yla hiç karşılaşmamıştı ama bir kez telefonda konuştuğuna göre böyle bir adam gerçekten de vardı. Belki. Hayır, telefon numarasını bilmiyordu. Hayır, bu görüşmeye kimin aracılık ettiğini de söyleyemezdi. Dag Svensson onun korktuğunu anlamıştı. Ondaki Zala korkusu, teşhir olma korkusundan daha ağır basıyordu. Ölümüne korkuyordu. *Niye?*

10. BÖLÜM

14 MART, PAZARTESİ - 20 MART, PAZAR

Holger Palmgren'in tedavi gördüğü Erstaviken'e toplu taşıma araçlarıyla gidip gelmek, Lisbeth Salander'in çok zamanını alıyordu. Her seferinde araba kiralamaksa bir başka sorundu. Mart ortasında bir araba satın almaya karar verdi. İşe bir park yeri ayarlamakla başladı. Park yeri, araba almaktan çok daha büyük bir sorundu.

Mosebacke'deki apartmanın altında garaj vardı. Ama araba, oturduğu yerin birileri tarafmdan teşhis edilmesini kolaylaştırırdı. Salander bunu istemiyordu. Yıllar önce, Lundagatan'in bağlı bulunduğu konut kurumuna başvurarak park yeri için sıraya girmişti. Kaçıncı sırada olduğunu sormak için telefon etti. Birinci sıradaydı. Sadece bu kadar da değil; bir aya kadar da bir park yeri boşalacaktı. Harika. Mimmi'yi aradı, hemen ev kurumuna gidip park yeri sözleşmesi yapmasını istedi. Ertesi gün de araba aramaya başladı.

RollsRoyce ya da Ferrari alacak parası vardı ama dikkat çekecek bir araba ile ilgilenmiyordu. Stockholm'ün kenar semtlerinden birinde, Nacka'daki bir araba satıcısında dört yıllık, otomatik vitesli, bordo renkte bir Honda buldu. Satıcının şaşkın bakışları altında, arabanın motorunun tüm detaylarını, bir saat boyunca inceledi. Prensipleri gereği pazarlık ederek fiyatım birkaç bin kron indirtti ve peşin ödemeyle satın aldı.

Arabaya atlayıp doğru Lundagatan'a sürdü. Mimmi'ye yedek anahtarları verdi. Önceden haber vermek şartıyla arabayı kullanabileceğini söyledi. Henüz garajda yer verilmediğinden şimdilik sokağa park ettiler.

Mimmi çıkmaya hazırlanıyordu. Lisbeth'in adını daha önce hiç duymadığı bir kız arkadaşıyla buluşup sinemaya gideceklerdi. Fazlasıyla frapan bir kıyafet giymiş, boynuna köpek tasmasına benzer bir kolye takmıştı. Haline bakılıra, buluşacağı kız, kırıklarında biriydi. Lisbeth'e isterse kendisinin de gelebileceğini söyledi, Lisbeth hayır dedi. Geceyi Mimmi'nin uzun bacaklı, büyük ihtimal müthiş seksi ama Lisbeth'in kendini aptalmış gibi hissetmesine yol açan kız arkadaşlarından biriyle üçlü seks yaparak geçirmek istemiyordu. Ama şehirde işi olduğundan, Hötorget'e kadar Mimmi'ye eşlik etti.

Lisbeth kapanmadan iki dakika önce Sveavägen'de, elektronik eşyalar satan bir mağazaya girdi. Lazer yazıcısı için bir toner satın aldı. Sırt çantasına sığdırabilmek için, kutusundan çıkartmalarını istedi.

Dükkândan çıktığında acıkmış ve susamıştı. Stureplan'a kadar yürüdü. Daha önce adım bile duymadığı Kafe Hedon'da rastgele karar kıldı. Adımını atar atmaz, sırtı biraz kapıya dönük oturan

Nils Bjurman'ı fark etti.

Hemen dışarı çıktı, görüş alanı geniş bir vitrinin önünde durdu, hem kaldırımı hem de vasisini görecek şekilde yerini ayarladı.

Bjurman'ı görmek dramatik duygular uyandırmamıştı Lisbeth'te. Ne kızgınlık, ne nefret ne de korku hissetmişti. Ona göre Bjurman'sız dünya daha iyi olurdu ama işine yarayacağını düşündüğünden yaşamasına müsaade etmişti. Bjurman'ın karşısında oturan adamı inceledi. Adam ayağa kalktığında Salander'in gözleri fal taşı gibi açıldı. *Klik!*

Dev gibi bir adamdı. İki metre boy ve gelişmiş bir vücut. Daha doğrusu müstesna bir vücut. Yüzü zayıf, sarı saçları kısaydı. İnsanda müthiş güçlü bir adam intibası bırakıyordu.

Eğilip Bjurman'a bir şeyler söyledi, Bjurman başını salladı. Tokalaştılar, Lisbeth, Bjurman'in elini aceleyle çektiğini fark etti.

Ne tür bir adamsın sen, Bjurman'la ne işin var?

Lisbeth Salander aceleyle sokağın biraz aşağısına yürüdü, bir büfenin tentesinin altında durup gazete başlıklarını okurmuş gibi yaptı. Sarışın dev adam Kafe Hedon'dan çıktı, etrafına bakmadan hemen sola döndü. Salander'in yarım metre arkasından geçti. Lisbeth, aralarında on beş metre mesafe bırakarak adamı takibe başladı.

Uzun bir yürüyüş olmadı. Sarışın dev, Birger Jarlsgatan metro istasyonuna indi. Bir bilet alıp güney hattı trenlerinin platformunda beklemeye başladı. Lisbeth Salander de zaten o yöne gidecekti. Norsborg'ye giden metroya bindiler. Adam Slussen'de inip, Farsta yönündeki yeşil hatta geçerek, tekrar metroya bindi, Skanstull'da indi. Götgatan'daki Blomberg's Kafe'ye kadar yürüdü.

Salander dışarıda durup sarışın devin buluştuğu tipi incelemeye başladı. *Klik!* Birtakım karanlık işlerin çevrildiği kesindi. Adam zayıf yüzlü, kocaman bira göbekli, irice bir şeydi. Saçını atkuyruğu yapmıştı. Seyrek sarı bıyıkları vardı. Kot ceket, siyah kot pantolon ve topuklu botlar giymişti. Sağ elinin üzerinde bir dövme vardı ama Lisbeth'in durduğu mesafeden ne olduğu seçilemiyordu. Altın zincir takıyor, Lucky Strike sigarası içiyordu. Bakışları hapçılar gibi yorgundu. Kot ceketinin altına deri bir yelek giymişti, motosikletçilere benziyordu.

Sarışın dev bir şey ısmarlamadı. Sanki talimatlar verir gibiydi, kot ceketli adam konuşmaya katılmıyor, arada bir başını sallıyordu. Lisbeth keşke uzaktan dinleme mikrofonu alsaydım diye düşündü.

Beş dakika sonra sarışın dev Blomsbergs Kafe'den ayrıldı. Salander bir iki adım geri gitti. Dev onun tarafına bakmadı bile. Kırk metre kadar yürüyüp, Allhelgonagatan'da beyaz bir Volvo arabaya bindi. Salander, araba başka bir sokağa dalmadan önce plakasını okuyabildi.

Aceleyle Blomsberg Kafe'ye geri döndü, üç dakikadan daha az bir süre geçmişti ama masa boştu. Caddede bir sağa bir sola koşuşturarak atkuyruklu adamın izini bulmaya çalıştı. Caddenin karşısındaki McDonalds'a girerken gördü.

Adamı daha iyi inceleyebilmek için Lisbeth de McDonalds'a girdi. Uzak bir köşede kendine benzer bir adamla oturuyordu. Bu adam, atkuyruklunun tersine, deri yeleğini kot ceketin üstüne giymişti. Yeleğin üzerinde SVAVELSJÖ MC yazıyordu, kulübün logosu motosiklet tekerleğine benzetilmiş Kelt haçı ve baltaydı.

Dışarı çıkan Lisbeth Salander bir süre tereddüt ettikten sonra, caddenin kuzeyine doğru yürümeye başladı. İçindeki uyarı sistemi tehlike sinyalleri veriyordu.

7-Eleven mağazasında durdu. Bir hafta yetecek kadar yiyecek aldı. Dondurulmuş hazır pizza, üç paket dondurulmuş balık, üç dondurulmuş börek, bir kilo elma, iki paket ekmek, yarım kilo peynir, süt, kahve, bir karton Marlboro Light sigara ve akşam gazeteleri. Svartensgatan'dan Mosebacke Meydanı'na çıktı. Fiskergatan'daki binanın kapı şifresini tuşlamadan, etrafı dikkatle kontrol etti. Böreklerden birini mikrodalga fırına koyarken, süt kutusunu açıp kafasına dikti. Kahve suyu koydu. Bilgisayarını açtı. Asphyxia 1.3'ü çalıştırarak Bjurman'ın bilgisayarına girdi. Yarım saat boyunca dikkatle inceledi.

Dikkat çekici hiçbir şey yoktu. Bjurman elektronik postasını çok seyrek kullanıyordu. Tanıdıklarından gelen ya da onlara gönderilmiş kısa mesajların hepsini okudu, kendisini ilgilendiren bir şey bulamadı.

Yeni açılmış, porno fotoğraflarının biriktirildiği bir dosya buldu. Fotoğraflar, Bjurman'ın kadınların sadistçe aşağılanmasına hâlâ ilgi duyduğunu gösteriyordu. Bu, Salander'in kadınlara bir daha asla yanaşmaması için Bjurman'a koyduğu yasağın çiğnendiği anlamına gelmezdi.

Bjurman'ın her ay Salander'in vasisi sıfatıyla yazması gereken raporları buldu. Tek tek okudu. Lisbeth Salander, Bjurman'a yazdığı aylık raporların birer örneğini kendi Hotmail adresine göndermesi talimatını vermişti. Lisbeth'in e-posta adresine gelenlerle, Bjurman'ın kurumlara gönderdikleri aynıydı.

Yani her şey yolunda gibiydi.

Yalnızca, küçük bir sapma, bir tuhaflık vardı... Bjurman, raporları her ayın ilk günlerinde yazıyor, dört saatini raporları düzeltmeye harcıyor, sonra da kaydedip her ayın tam yirmisinde Sosyal Hizmetler Kurumu'nun Vesayet Şubesi'ne gönderiyordu. Ama şimdi ayın ortasına gelmelerine karşın, Mart ayının raporunu hâlâ yazmamıştı. *Tembellik mi? Dışarı fazla mı takılıyordu? Bir haltlar mı karıştırıyordu?* Salander, kaşlarını çatarak düşünmeye başladı.

Bilgisayarını kapadı. Pencere kenarına oturdu. Mimmi'nin hediye ettiği sigara kutusundan bir sigara alıp yaktı, dışarıdaki karanlığa bakmaya başladı. Bjurman'ı gözaltında tutma işini biraz savsaklamıştı. *Bir yılan balığı kadar kaypak...*

İçinde büyük bir endişe vardı. *Önce Kalle Hergele Blomkvist, sonra Zala ve şimdi de, motosiklet çetesiyle bağlantılı, hormonlu bir alfa erkeğiyle buluşan Nils Sürüngen Piç Bjurman düzenbazı.* Yaşamına yeni bir yön vermeye çalışan Lisbeth Salander'in son birkaç gündür hayatı parazitlenmeye başlamıştı.

Ertesi gün sabaha karşı iki otuzda Lisbeth Salander, Odenplan yakınındaki Upplandsgatan Sokağı'nda, Nils Bjurman'ın oturduğu apartmanın kapısını açıp içeri girdi. Bjurman'ın dairesinin kapısında durdu. Kapıdaki posta kapağını kaldırarak içeri çok hassas bir mikrofon sarkıttı. Bu mikrofonu Londra Mayfair'deki Counterspy mağazasından almıştı. Salander Ebbe Carlsson adını hiç duymamıştı. Ama onun çok yıllar önce 1980'lerde, bu dükkandan satın aldığı gelişmiş dinleme cihazı İsveç Adalet Bakanı'nın istifasına sebep olmuştu. Salander kulağına dinleme cihazının mikrofonunu yerleştirip ses ayarını yaptı. Buzdolabının boğuk sesi ve iki saatten gelen keskin tıktık sesinin dışında bir ses yoktu. Bu saatlerden biri giriş kapısının hemen solundaki salonun duvarına asılı duvae saatiydi. Nefesini tutarak cihazın sesini biraz daha açtı. Cızırtılar, gurultular duymaya başladı ama bunların hiç biri insan sesi değildi. Bir dakika dikkat kesilerek, ağır, düzenli bir nefes alma sesini seçebildi.

Bjurman uyuyordu.

Mikrofonu posta kutusundan çıkardı, kulaklıkla birlikte deri ceketinin iç cebine koydu. Üzerinde koyu renk kotu, altı tırtıklı spor ayakkabısı vardı. Kapıya anahtarı sokup sessizce çevirdi, tamamen açmadan önce cebinden küçük elektrik tabancasını çıkardı. Bjurman'la başa çıkmak için bundan daha güçlü bir silaha gerek yoktu.

Kapıyı kapadı, yatak odasına giden koridora yöneldi. Gece lambasının ışığını fark edince durdu ama bu mesafeden bile horlamasını duyabiliyordu. Odaya girdi. *Neyin var Bjurman? Karanlıktan mı korkuyorsun?*

Yatağın yanında durup birkaç dakika Bjurman'a baktı. Biraz yaşlanmış ve bakımsız görünüyordu. Odada temizliğe aldırış etmeyen insanlara özgü bir koku vardı. Lisbeth'in gözünde acımasız bir nefret parladı. Eğilip yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran boş bardağı kokladı. Viski.

Odadan ayrılıp mutfağa geçti, dikkat çekici bir şey yoktu. Salona doğru giderken çalışma odasının önünde durdu. Ceket cebinden bir avuç gevrek peksimet kırıntısı çıkarıp dikkatlice yere serpti. Eğer peşinden gelen biri olursa çıtırtılar onu uyaracaktı. Bjurman'ın çalışma masasının başına oturdu, elektrik tabancasını masanın üstüne koydu. Çekmeceleri yokladı. Banka hesaplarıyla ilgili, bankalardan gelen bildirimlere baktı. Harcamaların daha savruk ve özensiz olduğunu farketti. Ama çok dikkat çeken bir şey yoktu.

En alt çekmece kilitliydi. Salander'in kaşları çatıldı. Bir yıl önce kontrole geldiğinde tüm çekmeceler kilitsizdi. Açık çekmeceleri kontrol etti. Bir fotoğraf makinası, bir mercek, Olympos marka küçük bir ses kayıt cihazı, bir deri kılıflı fotoğraf albümü, küçük bir kutu içerisinde kolye, mücevher, üzerinde *Tilda ve Jacob Bjurman 23 Nisan 1951* yazılı bir altın yüzük. Bunlar Bjurman'ın artık yaşamayan anne-babasınındı. Anı diye saklıyordu. Demek ki değerli bulduğu şeyleri koyduğu çekmeceyi kilitliyordu.

Masanın arkasında duran jaluzi kapaklı dolaba baktı. Vasiliği hakkında raporları kaydettiği iki dosyayı çıkarttı. Onbeş dakika boyunca bütün sayfalarını okudu. Hemen her sayfada Lisbeth Salander'in "kendine bakmayı bilen uysal bir kız" olduğu ima ediliyordu. Dört ay önce yazdığı rapora göre: Salander onun gözünde becerikli, rasyonel ve kendine yeterli bir kızdı, gelecek yılki vasilik

görüşmesinde, bir vasiye ihtiyaç duyup duymadığı masaya yatırılmalıydı. Bu rapor gayri mümeyyiz kararının kaldırılmasına giden yolda, gayet ince bir üslupla formule edilmiş bir temel taşıydı. Klasörde ayrıca el yazısıyla bazı hatırlatma notları bulunmaktaydı. Vesayet Şubesinden Ulrika von Liebenstaahl tarafından aranarak, Lisbeth Salander'in genel durumunu görüşmek için çağırıldığı yazılıydı. "Psikiyatrik değerlendirme gerekliliği" kelimelerinin altı çizilmişti.

Salander'in suratı asıldı, klasörü toplayıp yerine koydu. Etrafına bakındı.

Görünüşe göre her şey yolundaydı. Demek ki Bjurman talimatlarına uygun davranıyordu. Alt dudağını ısırdı, içini kemiren bir şeyler vardı.

Masadan kalktı, tam masa lambasını söndürecekken durdu, tekrar dosyaları çıkardı. Zihni karışmıştı. Bu dosyalarda daha çok bilgi olmalıydı. Bir yıl önce bu dosyaların arasında, çocukluğundan bu yana gelişimiyle ilgili, Vesayet Şubesi'nin tuttuğu rapor vardı. Bu ortadan kaybolmuştu.

Bjurman, henüz sonuçlanmamış bir dava hakkındaki bir belgeyi dosyalardan niçin çıkardı? Yüzü gölgelendi. Makul bir açıklama bulamıyordu. Belki de ek belgeleri başka yerde saklıyordu. Jaluzi kapaklı dolabı tekrar gözden geçirdi

Maymuncuğunu getirmemişti. Tekrar Bjurman'in yatak odasına gitti. Odada, tahta askılıkta asılı ceketinin cebine elini soktu. Anahtar destesini aldı. Bir kutunun dışında, kilitli çekmecedekiler geçen seneki eşyaların aynıydı. Kutunun kapağında 45'lik, Colt Magnum marka tabanca fotoğrafı vardı.

İki yıl önce Bjurman hakkında yaptığı araştırmayı aklına getirdi. Bir atış kulübüne üyeydi. Bir 45'lik Colt ruhsatı vardı.

Bu çekmeceyi kilitli tutmasını isteksizce makul buldu.

Durumdan hoşlanmadı ama Bjurman'ı hemen uyandırıp ödünü bokuna karıştıracak bir durum da yoktu.

Mia Bergman sabahın altı buçuğunda uyandı. Salondaki televizyonun kısık sesini duydu, sabah haberleri veriliyordu. Güzel bir kahve kokusu vardı. Bilgisayar tuşlarından gelen sesler Dag Svensson'un çalışmaya başladığını işaret ediyordu. Gülümsedi.

Daha önce onun, başka hiçbir konuyu bu kadar ciddiye aldığını görmemişti. *Millennium* ona yaramıştı. Aslında azimli ve iddialı biriydi ama Berger ve Blomkvist'le arkadaşlığı bu özelliklerini güçlendirmişti. Blomkvist onun eksiklerini gösterdiğinde ya da yürüttüğü mantığı çürüttüğünde eve sıkıntılı bir ruh haliyle dönüyor ama pes etmiyor, hatta çalışma temposunu iki katına çıkarıyordu.

Mia Bergman onun konsantrasyonunu bozmaktan korkuyordu. Kanaması üç hafta gecikmişti. Henüz hamilelik testi yapmamıştı.

Belki de artık zamam gelmişti.

Yakında otuzuna basacak ve bir aya kadar da doktora tezini sunacaktı. Doktor Bergman! Gülümsedi, hamileliğinden emin olmadan, Dag kitabını bitirip, kendisi de tezini sunmadan bir şey

söylememeye karar verdi. Dag'a haberi tezi için düzenleyecekleri şölende söyleyecekti.

Yarım saat daha yatakta kaldıktan sonra çarşafa sarınıp salona geçti. Dag Svensson başını kaldırıp ona baktı.

"Daha saat yedi bile değil," dedi Mia.

"Blomkvist ukalalık yaptı."

"Seni payladı mı? Oh olsun! Ondan hoşlanıyorsun değil mi?"

Svensson kanepenin arkalığına yaslandı, Mia'ya bakarak başını salladı.

"Millennium çalışmak için harika bir yer. Geçen akşam sen gelip beni almadan önce Kvarnen'de içerken bunu Mikael'e de söyledim. O da bana proje bittikten sonra ne yapmayı düşündüğümü sordu."

"Öyle mi? Ee, ne dedin?"

"Henüz bilmediğimi. Uzun yıllar serbest çalıştım, sabit bir iş iyi gelebilir, dedim."

"Millennium."

Dag gülümsedi.

"Yani Mikael bir ön yoklama yaptı. Henry Cortez ile Lottie Karim gibi yarı zamanlı bir işe razı olur muyum, diye sordu. *Millennium*'da bir masam ve maaşım olacak. Gerisine bakacağız."

"Peki istiyor musun?"

"Eğer somut bir teklifle gelirlerse, evet diyeceğim."

"Tamam. Ama dediğim gibi daha saat yedi bile değil, üstelik bugün cumartesi."

"Amannn! Metne şöyle bir dokunuyorum işte."

"Bence yatağa gelip başka bir şeye dokunmalısın."

Mia gülümseyerek üzerindeki çarşafın bir kenarını kaldırdı. Dag bilgisayarı dinlenmeye bıraktı.

Salander birkaç günü internette araştırma yaparak geçirdi. Tam olarak neyi araştırması gerekir kestiremiyordu.

Bazı bilgilere ulaşmak kolay olmuştu. Basın arşivinden Svavelsjö Motosiklet Kulübü'nün kısa tarihini okudu. Kulübün adı gazetelerde ilk defa, 1991 yılında, *Tälje Hog Riders* başlığıyla duyurulmuştu. Çevre sakinlerinin silah atılıyor diye ihbarda bulunmasının ardından polis, kulübün Södertälje yakınlarında, terk edilmiş bir okul binasındaki lokalini basmıştı. Lokalde su gibi içki içilmiş, ardından da kulüp üyeleri AK4 uzun namlulu otomatik silahlarla nişancılık yarışı düzenlemişlerdi.

Bu silahlar 1980 yılında, Västerbotten'deki askeri depodan çalınmıştı.

Akşam gazetelerine göre kulübün altı ya da yedi üyesi ve bir düzine kadar da sempatizanı vardı.

Üyelerin hepsi de şiddet kullanmaktan sabıkalı kişilerdi. Kulüpte iki kişi göze çarpıyordu. Bunlardan biri kulübün lideri, Magge lakaplı, Carl-Magnus Lundin'di. 2001'de kulübe yapılan yeni bir baskından sonra *Aftonbladet* gazetesinde fotoğrafı yayınlamıştı. 80'lerin sonu ile 90'ların başı arasında, hırsızlık, çalıntı mal bulundurma, uyuşturucu, alkollü araba kullanma ve şiddet uygulamadan beş defa ceza almıştı. En sonuncu suçtan on sekiz ay hapis yatmış, 1995'te serbest bırakıldıktan kısa bir süre sonra, şimdi Svavelsjö M.C. denilen Tälje Hog Riders kulübünün başına geçmişti.

Polise göre kulübün ikinci adamı, otuz yedi yaşındaki, Sonny Nieminen'di. Yirmi üç mahkûmiyeti vardı. Kariyerine on altısında, kavga ve hırsızlıktan ıslah evine kapatılarak başlamıştı. Sonraki on yılda beş kez hırsızlıktan -bunlardan birinde ağırlaştırılmış hapis cezası almıştı- iki kez tehditten, iki kez uyuşturucudan, bir kez şantajdan, bir kez kamu görevlisine saldırıdan, iki kez yasa dışı silah bulundurmadan, bir kez yasa dışı ağır silah bulundurmadan, alkollü araba kullanmaktan ve altı kez de yaralamadan ceza almıştı. Salander'e göre adamın işlediği suçlarla aldığı ceza arasında akıl almaz bir uçurum vardı: 1989'da yaralama ve soygundan yediği on aylık cezaya kadar defalarca gözaltına alınmıştı. Birkaç ay sonra serbest bırakılmış, bir süre rahat durduktan sonra, 1990 Ekimi'nde Södertälje'de bir bar kavgasında cinayet işlemişti. Bu cinayet nedeniyle altı yıl hapis cezasına çarptırılmış, 1995 yılında tahliye edilmişti.

1996'da bir banka aracına yönelik silahlı soygun girişiminden yakalanan üç gangstere silah tedarik etme suçundan tutuklanmış, dört yıl hapis cezası almış, 1999'da tekrar serbest bırakılmıştı. O günden sonra mucizevi bir şekilde hiç polise düşmemişti. 2001'deki bir gazete haberinden doğrudan adı geçmese de, haberin detayları dikkatle okunduğunda kimin kastedildiğini anlamak için kahin olmak gerekmiyordu Nieminen'in başka bir çetenin üyesinin öldürülmesinde rol aldığı açıkça anlaşılıyordu.

Salander, Nieminen ile Lundin'in vesikalık fotoğraflarım inceledi. Dalgalı kahverengi saçları, tehlikeli bakan gözleriyle Nieminen fotojenik bir adamdı. Magge Lundin'in aptal bir görünümü vardı. Lundin'in Blomberg's Kafe'de sarışın devle buluşan adam, Nieminen'in ise McDonalds'ta gördüğü adam olduğundan emindi.

Sarışın devin bindiği beyaz Volvo'nun plakasını araştırdı. Eskilstuna'da, Auto-Expert araba kiralama şirketi adına kayıtlıydı. Salander firmayı aradı, karşısına çıkan Refik Alba adlı firma sorumlusuyla görüştü.

"İsmim Gunilla Hansson. Dün beyaz Volvo kullanan biri köpeğimi ezerek kaçtı. Plakasını aldım. Karşıma sizin şirketiniz çıktı."

Plakayı söyledi.

"Köpeğinize çok üzüldüm."

"Korkarım bu yeterli değil. O soysuzu bulup, tazminat isteyeceğim, bunun için adı lazım."

"Polise başvurdunuz mu?"

"Hayır, belki anlaşarak çözeriz diye düşündüm."

"Kusura bakmayın, polis istemedikten sonra müşteri adlarını veremem."

Salander'in sesi karardı.

Anlaşma imkânı varken, bir müşterileri hakkında onu polise başvurmaya zorlamak, iyi bir şirket politikası mıydı? Refik Alba, tekrar özür dileyerek, şirket kurallarını bozamayacağım söyledi. Lisbeth, sarışın devin ismini alamamıştı.

Zala ismi başka bir karanlık uçtu. Salander, sadece pizza yemek için iki kez mola vermek dışında tüm gününü bilgisayar başında geçirdi. Bu süre zarfında bir buçuk litre kola içti.

Zala isminde -bir İtalyan atletten, Arjantinli kompozitöre kadar- yüzlerce adam vardı.

Zalachenko adını denedi ama bir yere varamadı.

Öfkeyle yatağa gitti, aralıksız on iki saat uyudu. Sabah on birde kalktı. Bir kahve yaptı. Jakuziyi suyla doldurdu, içine banyo tuzu döktü. Mutfağa dönüp kahvaltı için sandviçler hazırladı, kahve ve sandviçlerini bir tepsiye koyup jakuziye uzanarak kahvaltı yaptı. Keşke Mimmi de yanında olsaydı. Ama o henüz nerede oturduğunu bile bilmiyordu.

On ikiye doğru banyodan çıktı, kurulandı, sabahlığını giyip bilgisayarın başına oturdu.

Dag Svensson ve Mia Bergman adları daha iyi sonuç verdi. Svensson'un bir kısım makalelerini indirip okudu, fotoğrafına baktı. Kvarnen'de Blomkvist'le birlikte gördüğü genç adamdı. Buna çok şaşırmadı. Şimdi isim bir yüz kazanmıştı ya da *vice versa*.

Mia Bergman'ın yazdıklarını ve hakkında yazılan yazıların bir kısmını okudu. Birkaç yıl önce mahkemelerin kadınlara karşı ayrımcı tutumunu ele alan bir araştırmayla dikkatleri üzerine çekmişti. Bu araştırma, gazetelerin köşe yazılarında ve kadın örgütlerinin yayınlarında tartışmalara yol açmıştı. Kadın örgütlerinin yayınlarında Bergman'ın kendisi de tartışmalara katılmıştı. Lisbeth Salander yazılanları dikkatle okudu. Bazı feministler Bergman'ın çıkarımlarını dikkate değer bulurken, bazıları da onu "burjuva illüzyonları" yaymakla suçluyordu.

Öğleden sonra ikide Asphyxia 1.3'ü çalıştırdı. *MikBlom/laptop* yerine, *MikBlom/office* simgesini tıkladı. Bu Blomkvist'in *Millennium*'da kullandığı masaüstü bilgisayarıydı. Salander bu bilgisayarda dikkate değer birşey bulamayacağını eski deneyimlerinden biliyordu. Blomkvist, bu bilgisayarı internette sörf yapmanın dışında pek kullanmazdı. Bununla birlikte yönetici olarak *Millennium*'daki bilgisayar ağına girme hakkı vardı. Lisbeth Salander'in *Millennium*'un bilgisayar ağına girmek için gerekli bilgi ve şifreyi bulması çok zamanını almadı.

Millennium'daki diğer bilgisayarlara girmek için Hollanda'daki sunucu yeterli değildi. Onlara ancak Mikael Blomkvist'in bilgisayarı üzerinden girebilirdi. Tabii birde *MikBlom/office'in* açık ve iç iletişim ağına bağlı olması gerekirdi. Salander şanslıydı. Belli ki Blomkvist iş yerindeydi ve bilgisayarı açıktı. On dakika kadar bekledi ama hiçbir aktivite görmedi. Lisbeth bunu, Mikael'in ofise gelince bilgisayarını açıp belki internette sörf yapıp sonra da dizüstü bilgisayarında çalışmaya başlamasına yordu.

Çok dikkat etmesi gerekiyordu. Salander bir saat boyunca bir bilgisayardan diğerine girerek, Erika Berger, Christer Malm ve henüz tanımadığı Malin Erikkson'un e-postalarını indirdi. Svensson'un bilgisayarına girdi. En sonunda Dag Svensson'un masaüstü bilgisayarını buldu, sistem

bilgilerine göre bu bilgisayar yalnızca 750 megabayt kapasiteli eski bir Macintosh PowerPC'ydi. Yani muhtemelen serbest çalışan gazetecilere verdikleri, yalnızca Word programının kullanıldığı, hurda bir teneke kutu. Bu, Dag Svensson'un *Millennium*'un yazı işlerinde geçici olduğunun işaretiydi. Lisbeth onun e-posta adresini indirdi ve sabit diskini aramaya başladı. <Zala> isimli bir dosya buldu.

Sarışın dev Magge Lundin için ocak ayı sonuna teslim ettiği üç kilo metamfetaminin karşılığı olarak 203.000 kron nakit almıştı. Bu, beklediğinden daha fazla bir miktardı. Birkaç saatlik bir çalışma için iyi bir kazanç sayılırdı; kuryeden meti al, bir süre sakla, daha sonra Magge Lundin'e teslim et ve kârın yüzde ellisini al. Svavelsjö MC'nin her ay bu kadar para getireceğinden kuşku yoktu. Lundin'in çetesinin dışında iki çeteyle daha iş yapıyordu. Bunlardan biri Göteborg'da, diğeri de Malmö'deydi. Üçü birden her ay yarım milyon krondan fazla kazanç sağlıyorlardı.

Bu kıyak duruma rağmen morali çok bozuktu, arabayı bir kenara çekip kontağı kapattı. Son otuz saattir hiç uyumamıştı, başı bulutluydu. Arabadan çıkıp bacaklarını esnetti, yolun kenarına çiş yaptı. Serin, yıldızlı bir geceydi. Järna yakınlarında bir tarlanın kenarındaydı.

Çatışma neredeyse onun doğasında vardı. Stockholm'den yalnızca yüz kilometre uzakta bir yerde, sonsuz miktarda metamfetamin bulabilirdi. Talep tartışmasız çok büyüktü. Gerisi tamamen lojistik sorunuydu — malı A noktasından B noktasına, daha açık bir deyimle Talinn'deki bir mahzenden, Stockholm'deki Frihamnen limanına getirmekti.

Bu sürekli bir sorundu — Estonya'dan İsveç'e sürekli bir mal akışı nasıl sağlanabilirdi? Sorunun özü ve her seferinde bin bir zahmet karşılığı ancak geçici çözümler bulunduğundan, en zayıf halkası da buydu.

Son günlerde çok fazla aksama yaşanıyordu. Organizasyon yeteneğiyle gurur duyardı. Ödül ve ceza politikasıyla, tıkır tıkır işleyen bir sistem kurmuştu. Getir götür işini kendisi yapıyordu. Sağlam ortaklıklar kurmuş, işleri bağlamış ve malların doğru zamanda, doru yerlere ulaştırılmasını garantiye almıştı.

Magge Lundin gibi dağıtıcıları teşvik etmek için ödül veriyordu iyi ve risksiz bir kazanç. Kusursuz bir sistemdi. Magge Lundin'in malların kendine ulaşması için parmağını bile oynatması gerekmiyordu. Bunun için ne zahmetli yolculuklara katlanıyor, ne de her zaman üç kâğıda getirmeye çalışan narkotik polisinden, Rus mafyasına kadar bir sürü çevreyle pazarlıklar yapmak zorunda kalıyordu. Onun tek bildiği evin getirdiği malları pazarlayıp kârın yüzde ellisini almaktı.

Son zamanlarda çok sık cezaya da başvurmak zorunda kalmıştı. Dağıtim zinciri hakkında çok fazla bilgi edinen boşboğaz bir sokak satıcısı Svavelsjö hakkında gevezelik edince, duruma müdahale edip cezasını vermişti.

Ceza kesmekte üstüne yoktu.

Ama işler giderek daha yorucu olmaya başlamıştı.

Bir sigara yakıp bacaklarını esnetti.

Metamfetamin işi, makul, kolay idare edilebilir, harika bir işti; az risk bol kazanç vardı. Silah

işinde çok akıllı davranılmazsa, paçayı kaptırmak daha kolaydı, ayrıca riskleri hesaba katılırsa cazip de değildi. Birkaç bin kron kazanacağım diye, semtlerindeki büfeyi soymayı düşünen yeni yetmelere silah sağlayamazdı.

Ara sıra Doğu Avrupa hesabına yapılan sanayi casusluğu veya elektronik parça kaçakçılığı pazarı son yıllarda çok daralmıştı ama yine de iyi kazanç sayılırdı. Diğer yandan Baltık'tan fahişe getirmek tatmin edici bir yatırım değildi. Düşük kazancın yanı sıra, bir gün mutlaka basında ve İsveç parlamentosu denen, saygın devin gözünde kuralları belirsiz, tuhaf politik yapıda, ikiyüzlü tartışmalara konu olacaktı. Bu işin en iyi tarafı, hukuki açıdan neredeyse risk taşımamasıydı. Orospulardan herkes hoşlanıyordu savcılar, hâkimler, aynasızlar ve parlamenterler. Bu işi durdurmak için hiç kimse derinlere inmeyecekti.

Hatta orospuların öldürülmeleri bile politikacılar için önemli bir sorun değildi. Polis birkaç saat içinde, kurbanının üzerindeki kan daha kurumadan, katili bulursa, birkaç sene hapis ya da karanlık bir kuruma kapatılma cezası verirlerdi. Ama eğer kırk sekiz saat içinde bir şüpheli bulamazlarsa, polis yapacak daha önemli işler yaratırdı kendine. Bu sarışın devin tecrübeleriyle sabitti.

Ama sarışın dev kadın ticaretinden hoşlanmıyordu. Fahişelerden hiç haz etmezdi. Macunlanmış yüzleri ve çıngıraklı kahkahaları sinirlerini bozardı. Temiz değillerdi. Onlar getirdikleri kadar götüren yatırımlardı. Üstelik her zaman, kafayı yiyip polise ya da gazetecilere ya da başka bir yere sığınmak isteyen biri çıkardı aralarından. O zaman işi ele alıp cezalarını vermesi gerekirdi. Eğer önemli ifşaatlarda bulunurlarsa savcılar ve polisler olaya müdahale etmek zorunda kalırdı, yoksa parlamentoda bir sürü gevezeliğe yol açardı. Kısaca orospu ticareti karışık bir işti.

Örneğin şu Atho ve Harry Ranta kardeşlerdi: İki işe yaramaz parazit, kadın ticareti hakkında çok fazla şey öğrenmişlerdi. Ona kalsa ikisini de zincire vurup denize atardı. Bunun yerine, onları Estonya'ya giden feribota bindirip feribotun limandan ayrılmasını sabırla beklemişti. Lanet bir gazeteci onların işine burnunu soktuğundan, olay unutulana kadar kardeşleri küçük bir tatile çıkarmalarını istemişlerdi.

Derin bir iç çekti.

Şu Salander gibi kızlardan da hiç hoşlanmazdı. Salander onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Ona bir getirisi yoktu.

Bjurman denen adamdan da hiç hoşlanmamıştı. Bu adamın istediğini yapmaya neden karar verildiğine de bir türlü akıl erdiremiyordu. Ama artık ok yaydan çıkmıştı. Talimatlar verilmişti. İhaleyi Svavelsjö MC'ye götürüp işi yapan bir herif almıştı. Bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Bu işe dair kötü bir his vardı içinde.

Karanlık tarlaya doğru baktı, izmaritini bir hendeğe attı.

Birden, bir şeyin hareket ettiğini fark ederek ürperdi. Dikkat kesildi. Zayıf bir ay ışığının dışında hiç ışık yoktu ama yoldan otuz metre kadar ileride, emekleyerek üzerine doğru gelen kara bir yaratığı açık bir şekilde görüyordu. Yaratık arada bir durarak ilerliyordu.

Sırtından soğuk terler boşandı. Bir dakika boyunca büyülenmiş gibi kımıldamadan durup, yavaş ama kararlı bir şekilde üzerine gelen yaratığa baktı. İyice yaklaştığında karanlıkta parlayan gözlerini

gördü, arkasını dönerek arabasına koştu. Kapısını açıp, kendini içeri attı. Beceriksizce kontak anahtarını çevirdi. Motoru çalıştırıp farları yakana kadar müthiş bir panik hissetti. Yaratık da yola çıkmıştı, farların ışığında ayrıntılarını seçilebiliyordu. Ayaklarını sürüyerek yürüyen devasa bir böceğe benziyordu. Kocaman iğnesi olan bir akrebe.

Yaratık bu dünyadan değildi, yeraltından gelen bir canavardı.

Hızla gaza bastı. Yanından geçerken yaratık arabaya doğru hamle yaptı ama dokunamadı. Sarışın devin titremesi birkaç kilometre boyunca geçmedi.

Lisbeth geceyi, Dag Svensson ve *Millennium*'un kadın ticareti hakkında yaptığı araştırmaları okuyarak geçirdi. Çeşitli dokümanlardaki örtük bilgileri bir araya getirerek, işin genel görünümü hakkında üstü kapalı bilgiler edindi.

Berger, Blomkvist'e bir mesaj gönderip belgelerin karşılaştırılması nasıl gidiyor diye sormuş, Blomkvist ise daha adamı Çeka'dan[{1}] yeryüzüne indiremedik diye cevap vermişti. Lisbeth bunu SÄPO'da çalışan birinin afişe edileceğine yordu. Eriksson ek bir araştırma belgesinin özetini Svensson'a gönderdi, Svensson da Berger ile Blomkvist'e iletti. Svensson ile Blomkvist, bunun üzerine yorum ve önerilerim ayrı ayrı yazıp gönderdiler. Svensson ile Blomkvist günde birkaç kez birbirlerine e-posta gönderiyorlardı. Svensson Per-Åke Sandström isimli bir gazeteciyle yaptığı görüşme hakkında rapor verdi.

Salander, Svensson'un e-postalarından Gullbrandsen isimli bir Yahoo adresiyle mesajlaştığını fark etti. Bir müddet sonra anladı ki Gullbrandsen bir polisti, yazışmalar bu yüzden *off the record*'du, Svensson onunla karşılıklı bilgi paylaşıyor, adam özel bir e-posta adresi kullanıyordu. Gullbrandsen polisteki haber kaynaklarıydı.

<Zala> dosyası hayal kırıklığı yaratacak kadar kısaydı. Yalnızca üç word belgesi. Bu belgelerin en uzunu [Irina P.] adlı 128 gigabaytlık bir belgeydi. Bir fahişenin hayatından kısa kesitler vardı. Kız öldürülmüştü. Lisbeth kızın otopsi raporunun özetini dikkatle okudu. Anlayabildiği görülmemiş bir şiddete maruz kalıp en az üç ölümcül yara aldığıydı.

Salander, Word belgesinde Bergman'ın tezinden kelimesi kelimesine aktarılan bir pasajı hemen hatırladı. Bergman'ın tezinde adı Tamara diye geçen kız aslında Irina P'ydi. Bergman'ın tezine dönerek Tamara'yla yapılan görüşmeleri büyük bir ilgiyle tekrar okudu.

Dag Svensson'un, Per-Åke Sandström adlı bir gazeteciyle yaptığı görüşmenin özetini içeren, [Sandström] adlı belge çok daha kısaydı. Bu gazeteci seks müşterisiydi. Talinn'den getirilen bir kız üzerinde tecavüz fantezilerini gerçekleştirmişti. Seks mafyasının ayak işlerini yapıyor, karşılığında beleş seks ve uyuşturucu alıyordu. Sandström, şirket gazeteleri çıkarmanın yanı sıra, bir gazeteye dışarıdan yazdığı öfkeli makalelerle seks ticaretini lanetlemiş, adını vermediği tanınmış İsveçli bir işadamımn Talinn'de geneleve gittiğini yazmıştı. Adamın yüzsüzlüğü karşısında Lisbeth'in dili tutuıdu.

Ne [Irina P.] ne de [Sandström] belgesinde Zala'nın adı geçiyordu. Ancak her iki belge de <Zala> isimli dosyaya konmuştu. Salander, bir bağ olması gerektiğini sonucunu çıkarttı. Dosyadaki üçüncü

belgeye [Zala] adı verilmişti. Ama yalnızca çok kısa bir not içeriyordu.

Svensson'a göre Zala ismi, 90'lı yılların ortasından beri uyuşturucu, yasadışı silah ticareti ya da kadın ticaretiyle ilgili dokuz ayrı vakada geçiyordu. Bu adam kimdi, hiç kimse bilmiyordu. Bazı kaynaklara göre Sırp, bazılarına göre Polonyalı bazılarına göre ise Çek'ti. Bütün bu bilgiler de ikinci eldendi: Dag Svensson'un görüştüklerinin hiçbiri onunla karşılaşmamıştı.

Svensson, Zala meselesini ve Irina P'yi onun öldürmüş olabileceği tezini *bilgi kaynağı G*'yle (Gullbrandsen mi?) tartışmıştı. *Kaynak G*'nin bu konuda ne düşündüğü yazmıyordu, bununla birlikte Zala'nın geçen yıl emniyette "organize suçlarla ilgili araştırma yapan özel bir grup"la yapılan toplantıda gündeme geldiği belirtiliyordu. Bu isim sık geçmeye başlayınca, Zala diye birinin gerçekte olup olmadığı, eğer böyle biri varsa kim olduğunu araştırılmasına karar vermişlerdi.

Svensson'un araştırmalarına göre, Zala ismi ilk defa 1996 yılında Örkelljunga'da, para taşıyan bir aracın soyulmasıyla ortaya çıkmıştı. Soyguncular 3.3 milyon kronla kaçmışlar, ancak o kadar beceriksiz davranmışlardı ki, yirmi dört saat içinde teşhis edilerek yakayı ele vermişlerdi. Ertesi gün bu olayda kullanılan silahları tedarik ettiği için bir kişi daha tutuklanmıştı: Svaveljö Motor Kulübü üyesi Nieminen.

Bir hafta içinde tutuklananların arasına üç kişi daha katılarak sayıları sekize çıkmıştı. Bunlardan yedisi polise bilgi vermeyi reddederken, içlerinden en genci, on dokuz yaşındaki Birger Nordman psikolojik olarak çöktüğünden, dili çözülmüş, soygunu itiraf edip ne biliyorsa anlatmıştı. Duruşma savcılar için kolay bir zaferle sonuçlanmış (Dag Svensson'un kaynağı bu konuda kuşkuluydu), ancak cezaevinden izinli çıktığında sıvışan Birger Nordman'ın, iki yıl sonra, Värmland'daki bir kum çukuruna gömülü cesedi bulunmuştu.

Kaynak G'ye göre polis çetenin liderinin Sony Nieminen olduğunu düşünüyordu. Berger Nordman'in onun emriyle öldürüldüğünden şüpheleniyorlarmış ama bu konuda bir belge yokmuş. Nieminen tehlikeli, acımasız biri diye tanımlanıyordu. Hapisteyken, *Aryan Brotherhood* adı verilen Nazi örgütünün cezaevindeki üyeleriyle ilişki kurmuştu. Bu örgütün *Wolfpack Brotherhood*'la, onlarında yasa dışı Motosiklet kulüpleri ve İsveç Direniş Hareketi gibi diğer faşist örgütlerle ilişkisi vardı.

Salander'i ilgilendiren işin başka bir kısmıydı. Nordman, soygunda kullanılan silahları Nieminen'in getirdiğini, onun da bu silahları "Sala" isimli bir Yugoslav'dan aldığım ama Sala hakkında başka birşey bilmediğini anlatmıştı.

Svensson, hiç kimsenin Zala diye biriyle karşılaşmamasından ve resmi kayıtlarda da böyle bir isme rastlanmamasından hareketle, bu ismin yeraltı dünyasında faaliyet gösteren birinin takma ismi olduğu sonucuna varmıştı. Ancak, kendini gizleme konusunda çok hassas davranan, bu nedenle sahte isim kullanan biri olabileceğini de hesaba katmalıydı.

Sandström'ün Zala hakkındaki görüşlerine de kısa bir yer ayrılmıştı. Burada da pek bir şey yoktu. Svensson'a göre Sandström, bir seferinde Zala isimli biriyle bir telefon görüşmesi yapmıştı. Ama bu görüşmenin konusu yazmıyordu.

Lisbeth Salander sabaha karşı dörtte bilgisayarını kapadı, pencere önünde oturarak Saltsjön'e bakmaya başladı. İki saat boyunca, sigara üstüne sigara içerek düşündü.

Zala'yı bulmalı ve aralarında yarım kalan hesabı kapamalıydı.

Paskalyadan bir hafta önceki cumartesi akşamı, Blomkvist Hornstull mahallesi, Slipgatan Sokağı'nda oturan eski kız arkadaşlarından birinin verdiği partiye katıldı. Bu tür bir daveti ilk kez kabul ediyordu. Eski kız arkadaşı evliydi, Mikael'le yakın bir temasa da hiç niyeti yoktu ama kadın basında çalıştığından karşılaştıklarında merhabalaşırlardı. Üzerinde en az on yıldır çalıştığı kitabı nihayet bitirebilmişti. Basının kadına bakışını konu edinen bu kitaba, Mikael Blomkvist de katkıda bulunmuştu. Davet edilme nedeni de buydu.

Blomkvist'in kitaba katkısı, basit bir konuda araştırma yapmakla sınırlıydı: *TT, Dagens Nyheter, Rapport* gibi reytingi yüksek basın organlarının, çalışanları arasında kadın erkek eşitliğini sağlamak için ne tür planlar yaptıklarını ve sorumlu mevkilerde kaç kadın çalışanın olduğunu araştırmıştı. Sonuç berbattı. CEO'lar: Erkek. Yönetim kurulu başkanları: Erkek. Dışişleri sorumluları: Erkek. Yazı işleri müdürleri: Erkek... Christina Jutterström ve Amelia Adamo gibi istisnalar dışında, liste bu şekilde uzayıp gidiyordu.

Davetlilerin çoğu şu ya da bu şekilde kitaba katkı sunanlardı. Ev ortamında iyi bir yemek ve sakin sohbetlerle geçen hoş bir akşam oldu. Blomkvist erken ayrılmaya niyetliydi, ama karşılaştıklarının çoğu az rastladığı eski tanıdıklarıydı. Ayrıca, hiçbiri Wennerström işi üzerine fazla soru sorup canını sıkmadı. Parti pazar sabah ikiye kadar sürdü. Misafirlerin sona kalan en son çekirdek grubuyla birlikte çıktı, Länholmsgatan'da birbirlerinden ayrıldılar.

Blomkvist daha durağa yetişemeden, gece otobüsü kalkmıştı. Hava ılıktı, bir sonrakini beklemek yerine evine yürüyerek dönmeye karar verdi. Högalidsgatan'daki kiliseye kadar yürüdü, Lundagatan'a döndüğünde birden eski anıları aklına geldi.

Blomkvist, aralık aynıda kendi kendine verdiği sözü tutmuş, Salander'i bulma hayalinden vazgeçerek Lundagatan'a gitmeye son vermişti. Ama şimdi sokaktan geçerken, Lisbeth'in oturduğu binanın karşısında durup kapısına bakmaya başladı. Bu kapıyı çalmayı öyle çok istiyordu ki. Ama onu bulmasının, bulsa bile Lisbeth'in kendisiyle konuşmayı kabul etmesinin imkânsızlığını biliyordu.

Omuzlarını silkerek Zinkensdamm yönünde yürümeye devam etti. Altmış metre kadar gitmişti ki, bir kapı sesi duyarak başını çevirdi, kalp atışları hızlandı. Gördüğü sıska vücudu tanımamak imkânsızdı. Lisbeth Salander sokağa çıkmış onun aksi yönünde yürüyordu. Park edilmiş bir arabanın yanında durdu.

Blomkvist tam ona seslenecekken, ağzı açık kaldı. Kaldırım boyunca park etmiş, arabalardan çıkan bir adamın, Lisbeth'e sinsice yaklaştığını gördü. Arkası dönük olan Lisbeth adamı fark etmemişti. Uzun ve koca göbekli bir adamdı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

Salander tam şarap kırmızısı Honda'nın kapısına anahtarı sokmuşken bir ses duydu, arkasından biri yaklaşıyordu, adam daha ona yetişmeden şöyle bir bakabildi. Svavelsjö MC'den Carl-Magnus 'Magge' Lundin'di bu. Birkaç gün önce Blomberg's Kafe'de sarışın devle buluşan adam.

120 kiloluk öfkeli bir boğa geliyordu üzerine. Bir salise bile düşünmeden, arabanın anahtarını muşta gibi tutup adamın yüzüne indirerek, burnunun ucundan kulağına kadar derin bir yara açtı. Adam sendelerken, Lisbeth kendini yere attı.

Mikael Blomkvist, Lisbeth'in nasıl yumruk attığını ve sonra yere atlayıp arabanın altına nasıl yuvarlandığını gördü.

Bir saniye sonra arabanın diğer tarafından çıkmış, kavga etmeye ya da kaçmaya hazırlanmıştı. Düşmanıyla göz göze geldikten sonra, son seçenekte karar kıldı. Adamın yanağından kanlar akıyordu, o daha ne olduğunu anlamadan Lisbeth, Lundagatan'dan Högalid Kilisesi'ne doğru koşmaya başlamıştı.

Saldırgan, Lisbeth'in peşinden koşarken Mikael ağız açık bakakalmıştı. Adam oyuncak bir arabayı yakalamaya çalışan bir tank gibiydi.

Salander yukarı Lundagatan'a çıkan merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çıktı. En üst basamağa geldiğinde omzunun üzerinden geriye baktı. Lundin de merdivenlerin başına gelmişti. *Çok hızlı.* Lisbeth'in ayağı birden bir şeye takıldı, belediye sokağı kazıp kum yığınlarının önüne bariyerler kurmuştu.

Lisbeth tekrar görüş alanına girdiğinde, Magge Lundin son basamakları tırmanıyordu. Lisbeth'in bir şey fırlattığını gördü ama eğilmekte geç kaldığından, dört köşeli kaldırım taşından kendini kurtaramadı. Taş alnının kenarına isabet etmiş ama şiddetinden yüzünde yeni bir yara daha açılmıştı. Sersemleyip ayağı yerden kesilen Lundin, demir korkuluklara tutunarak, merdivenlerden yuvarlanmaktan son anda kurtulmuştu.

Mikael Blomkvist üzerindeki şoku, ancak adam merdivenlere yöneldiğinde atabilmişti. Arkasından koşarak, defolup gitmesi için bağırmaya başlamıştı.

Lisbeth, Mikael'in sesini duyduğunda, etrafını çevreleyen korkuluklara tırmanıp kilisenin bahçesini yarılamıştı. *Bu da nereden çıktı şimdi?*

Dönüp çitlerden aşağı baktı. Blomkvist üç metre aşağıda, sokakta duruyordu. Saniyenin onda biri kadar tereddüt ettikten sonra hızla uzaklaştı.

Blomkvist, tam merdivenlere yönelmişken, Lisbeth'in evinin önünden, Dodge Van marka bir otomobilin hareket ederek Zinkensdamm yönünde hızla uzaklaştığını gördü. Araba yanından geçerken bir yüzü hafifçe seçebilmiş ama o karanlıkta plakasını okuyamamıştı.

Blomkvist, merdivenlerin başına çıktığında adam durmuş etrafı araştırıyordu. Sırtı Mikael'e dönüktü. Yanına yaklaştığında, adam birden dönüp Mikael'in suratına elinin tersiyle öyle bir tokat attı

ki, hazırlıksız yakalanan Mikael, tepe üstü merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Lisbeth, Blomkvist'in boğuk çığlığım duyarak yavaşladı. *Neler oluyor?* Omzunun üzerinden geriye baktığında Lundin kırk metre ilerisindeydi. *Adam benden daha hızlı. Yakalanacağım.*

Sola döndü, iki bina arasından bir avluya çıkan birkaç basamaklı merdiveni tırmandı, saklanacak bir yer yoktu. Avlunun köşesindeki aralığa doğru koşup sağa döndü, buranın başlangıç noktasına çıktığını fark etti. Yüz seksen derece geriye döndü. Binanın sonuna geldiğinde Lundin avluya girmek üzereydi. Birkaç metre daha koşup binanın yanındaki yeşil alanda kocaman bir ormangülünün altına saklandı.

Lundin'in ağır ayak seslerini duyuyordu ama onu göremiyordu. Nefesini tutup çalının altına iyice uzandı. Lundin, onun saklandığı yerin önünden geçip beş metre kadar ileride durdu.

On saniye kadar tereddütten sonra, avlu etrafında koşmaya başladı. Bir dakika sonra yine aynı yere geldi. Otuz saniye kadar bekledi. Lisbeth fark edilmesi halinde kaçmak için hazırlandı. Lundin tekrar koşmaya başladı. Salander'in iki metre ilerisinden geçti, Lisbeth avludan çıkıp giden ayak seslerini dinleyerek bekledi.

Blomkvist zorlanarak ayağa kalktı. Boynunda ve çenesinde ağrılar vardı, başı dönüyordu. Patlamış dudağından sızan kanı yaladı. Topallayarak merdivenleri tırmanmaya başladı.

Merdivenlerin başında durup etrafına bakındı. Atkuyruklu adam yüz metre kadar ileride koşarak uzaklaşıyordu. Durup iki evin arasına baktıktan sonra tekrar koştu. Mikael sokağın köşesine gidip onu izledi. Adam sokağın sonunda onu bekleyen Dodge Van'a bindi. Araç Zinkensdamm'a doğru dönüp kayboldu.

Blomkvist, ayaklarını sürüyerek Lisbeth'e bakındı. Göremedi. Değil Lisbeth, ortalıkta hiçbir canlı yoktu. Mart ayının bir pazar günü sabah saat üç bile olsa, Stockholm'de bir sokağın bu kadar ıssız olmasına şaşırdı. Lisbeth'in saldırıya uğramadan önce kapısını açmaya çalıştığı arabanın yanından geçerken, bir şeyin üzerine bastı, bu Lisbeth'in anahtar demetiydi. Almak için eğildiğinde arabanın altında duran omuz çantasını gördü.

Blomkvist uzun süre orada durup bekledi, ne yapacağını bilemedi. En sonunda elindeki anahtarlarla Lisbeth'in oturduğu binanın ana kapısını açmayı denedi, hiçbiri uymadı.

Salander çalının altında, göz ucuyla saatine bakmanın dışında hiç hareket etmeden on beş dakika bekledi. Saat üçten sonra bir kapının açılıp kapandığını ve birinin bisiklet parkına doğru yürüdüğünü duydu.

Ses kesilince, dizlerinin üzerinde doğruldu, çalıların arasından başını uzatarak baktı. Gözleriyle

avluyu köşe bucak taradı, Lundin ortada yoktu. Sessizce sokağa indi, her an kaçmaya hazırdı. Bir duvarın köşesinde durup, Lundagatan'a baktı. Blomkvist, elinde kendi çantasıyla oturduğu apartmanın önünde dikiliyordu.

Blomkvist başını onun durduğu köşeye çevirince, bir sokak lambasını kendine siper edip, kımıldamadan durdu.

Blomkvist yarım saat daha Lisbeth'in oturduğu apartmanın kapısında bekledi. Lisbeth, Mikael yorulup Zinkensdamm'a doğru yürüyene kadar hiç hareket etmeden, sabırla onu izledi. Mikael görüş alanından çıktıktan sonra da, bir süre öylece kaldı. Sonra da olanları düşünmeye başladı.

Mikael Blomkvist.

Anlayamadığı tek şey, Blomkvist'in nasıl olup da birdenbire ortaya çıktığıydı. Ötesi anlaşılmaz değildi.

Carl Pezevenk Magnus Lundin.

Lundin, Bjurman'in görüştüğü sarışın devle buluşmuştu.

Nils Salyalı Hergele Bjurman.

O pislik herif, beni yok etmesi için o aşağılık alfa herifi tuttu. Hem de bu tür bir davranışın ona neye mal olacağını açıkça bildirmeme rağmen.

Salander'in içi içini yiyordu. Öfkeden kan kokusu almaya başlamıştı. Bjurman'a hak ettiği cezayı vermek, artık kaçınılmazdı.

KISIM 3

SAÇMA DENKLEMLER

23 MART - 2 NİSAN

Bir işe yaramayan, anlamsız denklemlere saçmalık denir.

$(a+b)\,(ab) = a^2 - b^2 + 1$

11. BÖLÜM

23 MART, ÇARŞAMBA - 24 MART, PERŞEMBE

Mikael Blomkvist, Svensson'un kitap taslağındaki bir sayfanın kenarına kırmızı kalemle bir ünlem işareti koyarak, daire içine aldı ve iddialar için kaynak belirtilmesi gerektiği notunu düştü.

Paskalya arifesindeki çarşamba akşamıydı. *Millennium* neredeyse bir hafta sürecek paskalya tatiline giriyordu. Monika Nilsson ülke dışındaydı. Lottie Karim kocasıyla tatile, dağa gitmişti. Henry Cortez telefonlara bakmak için birkaç saat beklemiş ama arayan olmadığından Mikael onu da evine göndermişti. Üstelik kendisi bir süre daha yazı işlerinde kalacaktı. Cortez ağzı kulaklarında yeni kız arkadaşına gitmişti.

Svensson henüz ortalarda yoktu. Blomkvist yalnız başına oturmuş, kitap taslağıyla boğuşuyordu. Kitap on iki bölüm ve iki yüz doksan sayfa olacaktı. Svensson on iki bölümün dokuzunu tamamlayıp teslim etmişti. Blomkvist her kelimenin üzerinde duruyor, çeşitli notlar yazıp daha açık ifade etmesi için bazı sayfaları geri gönderiyor ya da nasıl formüle etmesi gerektiğine dair önerilerini yazıyordu.

Mikael'e göre Svensson iyi bir yazardı, düzeltmeleri çoğunlukla kenarlara düşülmüş küçük notlardan ibaretti. Onu haşlayacak bir şeyler bulabilmek için epeyce çaba sarf etmesi gerekiyordu. Taslak Mikael'in çalışma masasının üzerine yığılmaya başladığı haftalarda, yalnızca, bir paragraf üzerinde anlaşmazlığa düşmüşlerdi. Blomkvist bir paragrafın tamamen çıkarılmasını istemiş, Svensson'sa dişini tırnağına takıp mücadele ederek, bunu engellemişti.

Kısacası, *Millennium* çok yakında bomba gibi bir kitabı daha baskıya gönderecekti. Bu kitabın da, gazete manşetlerini süsleyeceğinden hiçbir kuşkusu yoktu Mikael'in. Svensson seks pazarının müşterilerini gözlerinin yaşlarına bakmadan öyle bir afişe ediyor, bütün öyküyü öyle güzel toparlıyordu ki, sistemin nasıl çürüdüğünü hiç kimse görmezden gelemeyecekti. Bu kısımlar hem yazar hem de düşünür olarak Svensson'un ne kadar yetenekli olduğunu gösteriyordu. Kitabın iskeleti araştırmalardı. Svensson araştırmalarıyla, artık nesli tükenmeye başlayan, araştırmacı gazeteciliğin birinci sırasına oturtulmayı hak ediyordu.

Onunla birlikte çalışmaya başladığı aylar içinde Blomkvist, Dag Svensson hakkında çok şey öğrenmişti. İpin ucunu bırakmayan titiz bir gazeteciydi. Toplumsal konularla ilgili araştırma yapan birçok gazetecinin tersine, ağdalı bir dil kullanıp caka satmaya kalkmıyordu. Kitabı bir şeyleri deşifre etmekten çok bir savaş deklarasyonu gibiydi. Mikael gülümsedi. Kendisinden on beş yaş daha genç olan Svensson ona gençliğini hatırlatmıştı. Bir zamanlar kendisi de beş para etmez ekonomi muhabirlerine karşı aynı coşkuyla savaş açmış ve bu tavrını skandallar yaratan bir kitapla

taçlandırmıştı. Bu nedenle bir kısım yazı işleri müdürleri ondan hâlâ nefret ederlerdi.

Svensson'un kitabıyla ilgili en büyük sorun, ele aldığı konuların hassaslığıydı. Böyle bir kitap su götürmez olmalıydı. Onun yaptığı gibi meydan okuyan bir muhabir, ya kitabının arkasında yüzde yüz durabilmeli ya da hiç yayımlatmamalıydı. Svensson iddialarının ancak yüzde doksan sekizinin ardında durabilirdi. Çalışmada hâlâ zayıf kalan bir iki kısım vardı, iki iddia yeterince belgelenememişti.

Saat altı otuza geliyordu. Mikael masasının çekmecesini açtı ve bir sigara çıkardı. Berger ofiste sigara içilmesini tamamen yasaklamıştı. Ama şimdi yalnızdı, bir hafta boyunca da büroya hiç kimse uğramazdı. Kâğıtları toplayıp gözden geçirmesi için Erika Berger'in masasına koymadan önce, kırk dakika daha çalıştı. Dag Svensson kalan üç bölümün son halini ertesi sabah göndermeye söz vermişti. Böylece Blomkvist hafta sonu bu kısımların üzerinden geçebilecekti. Paskalya tatili sonrası salı günü, Dag, Erika, Mikael ve yazı işleri sekreteri Malin Eriksson bir araya gelip kitabın son halini ve *Millennium* makalelerini gözden geçireceklerdi. Geriye bir tek mizanpaj işi kalıyordu, o da sadece Malm'in başağrısıydı. Sonra da kitap baskı için matbaaya gönderilecekti.

Blomkvist hâlâ matbaalardan fiyat almamıştı. Ama buna hiç gerek yoktu. İşi Morgongåva'daki Hallvigs Reklam'a vermeye karar kılmıştı. Wennerström olayıyla ilgili kitap için çok uygun bir fiyat ve birinci sınıf iş çıkarmışlardı.

Saate baktı, ikinci sigarasını yakarak kendini ödüllendirdi. Pencere kenarına oturup Götgatan'ı seyretmeye başladı. Dudağının içindeki yarayı diliyle kontrol etti. İyileşmek üzereydi. Salander'in evinin önünde, o pazar sabahı neler olduğunu belki de bininci kez kendi kendine soruyordu.

Emin olduğu tek şey Salander'in yaşadığı ve Stockholm'e döndüğüydü.

O günden beri, her gün Salander'e ulaşmaya çalışmıştı. Bir yıl önce kullandığı e-posta adresine mesajlar göndermiş ama bir cevap alamamıştı. Lundagatan'da turlar atmış ve artık bu işten yorulmaya başlamıştı.

Kapısının üzerinde Salander-Wu yazıyordu. İsveç'te Wu soyadlı 230 kişi vardı. Bunlardan 140'ı Stockholm'de yaşıyordu ve hiçbiri de Lundagatan'da oturmuyordu.

Lisbeth bir erkek arkadaşıyla birlikte mi yaşıyor, yoksa evini Wu soyadlı birine mi kiralamıştı, bilmiyordu Blomkvist. Kapıyı çalmış, kimse açmamıştı.

Sonunda masasına gitti ve eski usul bir mektup yazdı.

Merhaba Sally,

Bir yıl önce ne oldu bilmiyorum ama şu benim kahrolası mankafam bile artık benimle bütün ilişkilerini kestiğini anlıyor. Kiminle görüşeceğin sana kalmış, bu konuda dırdır etmek istemiyorum. Ama bilmelisin ki, benim açımdan bir şey yok, arkadaşlığını özlüyorum. Seninle bir fincan kahve içmeyi çok isterim.

Nasıl bir belaya bulaştın bilmiyorum ama Lundagatan'daki şamata beni çok kaygılandırdı.

Eğer yapabileceğim bir şey varsa, istediğin saatte beni arayabilirsin. Biliyorsun sana borcum var.

Ayrıca, çantan bende. Ne zaman istersen, sadece haber ver. Beni bir daha görmek istemiyorsan, bari bir adres ver de göndereyim. İstemediğini bu kadar açık ifade ettiğin için, seni arayarak rahatsız etmeyeceğim.

Mikael

Tabii ki hiç cevap alamadı.

Lundagatan'daki saldırıdan sonra eve döndüğünde, çantayı açmış, içindekileri mutfak masası üzerine boşaltmıştı. Bir cüzdan -600 kron, 200 dolar, kimlik, aylık ulaşım abonman kartı, açık bir paket Marlboro Light, üç çakmak, bir kutu boğaz pastili, bir paket kâğıt mendil, diş fırçası, diş macunu, yan cepte üç tampon, bir paket açılmamış prezervatif- üstündeki etikete göre Londra Gatwick Havaalanı'ndan alınmış, A5 formatında, iplik dikişli, sert siyah kapaklı bir defter, beş tükenmez kalem, bir kutu göz yaşartıcı gaz, içinde makyaj malzemeleri olan küçük bir torba, kulaklıklı FM radyo pili yok, cumartesi gününün *Aftonbladet* gazetesi.

En etkileyicisi de, kolay erişilsin diye çantanın dış gözüne konulmuş bir çekiç. Herhâlde saldırı çok ani geliştiğinden Lisbeth, çekici de göz yaşartıcı gazı da kullanmaya fırsat bulamamıştı. Muşta gibi kullandığı anahtar demetinde hâlâ kan vardı.

Çantadaki altı anahtardan üçü tipik apartman anahtarıydı; dış kapı, iç kapı ve hırsız kilidi anahtarı. Bunların hiçbiri Lundagatan'daki apartmanının kapısına uymuyordu.

Blomkvist, defteri açtı ve her sayfasını kontrol etti. Muntazam yazı stilini hemen tanıdı. Bir genç kızın gizli günlüğü olmadığı hemen anlaşılıyordu. Defterin üçte biri matematik karalamalarıyla doluydu. İlk sayfanın en başında Mikael'in bile bildiği bir denklem vardı.

$$(x^3 + y^3 = z^3)$$

Blomkvist'in matematikle arası hep iyi olmuştu. Lisede en yüksek notu matematikten alırdı. İyi bir matematikçi sayılmazdı ama ders kitaplarında matematikle ilgili ne varsa öğrenmişti. Yine de Salander'in defterindeki karalamalar anlayabileceği türden şeyler değildi. Bir denklem iki sayfa sürmüş, sonunda üstü çizilip değiştirilmişti. Bunlar gerçek matematik denklemleri miydi, onu bile anlayamamıştı Mikael. Ama Salander'in tuhaf özelliklerini bildiği için, bu denklemlerin gerçekliğinden ve ezoterik anlamlar içerdiğinden emindi.

Uzun süre sayfaları karıştırdı. Denklemler onun için Çince yazılmış bir kitap, ne kadar anlaşılırsa o kadar anlaşılırdı. Yine de Salander'in neyle uğraştığını çıkartabilmişti: $(x^3+y^3=z^3)$. Salander kendini, Mikael'in bile adını duyduğu bir klasiğe, Fermat denkleminin gizine kaptırmıştı. Derin bir iç

çekti.

Defterin son sayfasında matematikle hiçbir ilgisi olmayan kısa, şifreli notlar vardı. Ama yine de matematik formüllerine benziyorlardı:

(Sarışın + Magge) = NEB

Altları çizilerek daire içine alınan bu not, Blomkvist'e bir şey söylemiyordu. Sayfanın alt kısmında "Eskilstuna. Auto-Expert" yazısıyla, bir telefon numarası görülüyordu. Mikael bu notları çözmeye çalışmadı. Lisbeth bir şeyler düşünürken öylesine karalamış olabilirdi.

Blomkvist sigarasını söndürüp izmaritini ceketinin cebine koydu, yazı işleri bürosunun alarmını kurduktan sonra dışarı çıktı. Slussen'e yürüyerek, bir yuppi semti Stäket'e giden otobüse bindi. Kırk ikinci yaş gününü kutlayan kız kardeşi Annika onu yemeğe davet etmişti.

Berger uzun paskalya tatiline, gergin bir ruh haliyle Saltsjöbaden buharlı vapur iskelesine kadar, üç kilometre koşarak başladı. Son aylarda spor salonundaki saatlerini tembellikle geçirmişti, kendini formsuz hissediyordu. Eve yürüyerek döndü. Kocası, Modern Müze'de konferans vermeye gitmişti, eve dönmesi akşamın sekizini bulurdu. Eve gelme saati yaklaştığında iyi bir şarap açıp, saunayı hazırlayarak onu baştan çıkarmaya karar verdi. Hiç değilse böylece kafasını meşgul eden sorunlardan kurtulurdu.

Bir hafta önce, İsveç'in en büyük medya şirketinin CEO'su ile öğle yemeği yemişti. Adam, bir salata eşliğinde, sesine büyük bir ciddiyet katarak, Berger'e şirketin çıkarttığı en önemli gazetenin başına geçmesini önermişti. *Yönetim kurulu birçok isim üzerine tartıştı, en sonunda senin gazete için büyük bir kazanç olacağın konusunda fikir birliğine varıldı. Bizim aradığımız sensin.* İş teklifini izleyen maaş teklifinin yaranda Berger'in *Millennium*'dan aldığı para cep harçlığı kalırdı.

Bulutsuz gökyüzünde şimşek gibi gelen bu teklif karşısında, Berger'in dili tutulmuştu. Neden ben?

Adam bir süre sözü ağzında geveledikten sonra, daha açık konuşmaya başlamıştı: Berger'in iyi bir ünü vardı, saygı duyulan, kendini ispatlamış yetenekli bir genel yayın yönetmeniydi. İki yıl önce *Millennium*'u battığı çukurdan çekip çıkarması çok etkileyiciydi. Ayrıca o Büyük Ejderha'nın da yeniden canlandırılması gerekirdi. Zamana ayak uyduramayan gazete yerinde saymaya başlamıştı, özellikle genç okuyucularını kaybediyor, tirajları gittikçe daha çok düşüyordu. Berger sözünü esirgemeyen, üslubu keskin bir gazeteci diye biliniyordu. Dişli bir kadındı. Bir kadını, özellikle de feminist bir kadını, İsveç'in en ataerkil, geleneksel değerler konusunda en tutucu gazetesinin başına getirmek cüretkâr bir meydan okumaydı. Bu konuda herkes hemfikirdi. Şey, yani... Neredeyse herkes. Çekimser kalanlar da vardı.

"Fakat, ben gazetenin temel politik görüşlerini bile paylaşmıyorum."

"Kim takar? Üstelik gazetenin tanınmış muhaliflerinden de değilsin. Patron olacaksın, *aparatçik*

değil, başyazı ise kendiliğinden akar gider."

CEO açıkça söylemedi ama ayrıca bunun sınıfsal bir seçim olduğu belliydi. Berger onların onayladığı bir çevreden geliyordu.

Berger, bu tekliften etkilendiğini ancak hemen cevap veremeyeceğini söylemişti. Enine boyuna düşünecek, cevabını en kısa zamanda bildirecekti. CEO, eğer tereddüdünün sebebi maaş ise, daha yüksek bir rakam için pazarlık edebileceğini söylemişti. Ayrıca ilerde onu tatlı bir azil anlaşması bekliyordu. *Artık emekliliğini düşünmeye başlaman gerek.*

Yakında kırk beşine basacaktı. Çıraklık dönemini geçirmişti. *Millennium'u* toparlamış, genel yayın yönetmenliğini hak etmişti. Telefonu eline alıp, kendisine yapılan teklife evet ya da hayır diyeceği gün acımasızca yaklaşıyordu ve o, henüz ne cevap vereceğini bilmiyordu. Geçen hafta bu konuyu Mikael Blomkvist'le tartışmayı düşünmüş ama bir türlü cesaret edememişti. Blomkvist'ten bir şeyler sakladığı için de ayrıca suçluluk duyuyordu.

Teklifi kabul etmenin bazı olumsuz yönleri olduğu ortadaydı. "Evet", Blomkvist'le iş ortaklığının bitmesi anlamına gelirdi. Blomkvist'e ne kadar cazip bir teklifte sunulsa bile, *Svenska Morgon Posten*'de çalışmayı kabul etmezdi. Paraya ihtiyacı yoktu, makale yazarak hem oyalanıyor hem de yeterince para kazanıyordu.

Berger *Millennium*'un genel yayın yönetmenliğinden memnundu. Bu unvan ona, gazetecilerin dünyasında neredeyse hak etmediği kadar iyi bir yer açmıştı.

Onun işi yayıncılıktı: Hiç muhabirlik yapmamış, yapmayı da düşünmemişti. Kendini vasat bir yazar olarak görürdü. Diğer yandan, radyo ve televizyonda birinci sınıf iş çıkarırdı, ayrıca çok parlak bir yayın yönetmeniydi. Yayın işinden çok zevk alırdı, zaten *Millennium*'un genel yayın yönetmenliğini üstlenmesinin nedeni de buydu.

Yine de teklif de baştan çıkarıcıydı. Parası değil ama işin kendisi çok cazipti. İsveç basın dünyasının ağır toplarının arasına karışacaktı. CEO'nun dediği gibi; *böylesi fırsat bir daha eline geçmez*di.

Grand Hotel'in önünden geçerken, şaşırarak bu teklifi geri çeviremeyeceğini hissetti. Aynı anda Mikael Blomkvist'e bu haberi vermek gerektiği düşüncesiyle ürperdi.

Giannini ailesinin evi, her davette olduğu gibi neşeli bir karmaşa içindeydi. Annika'nın biri on üç - Monika- biri de on yaşında -Jennie- iki çocuğu vardı. Kocası Enrico Giannini, uluslararası bir biyoteknoloji firmasının İskandinavya sorumlusuydu. İlk evliliğinden olan on altı yaşındaki oğlu Antonio da evdeydi. Enrico'nun annesi Antonia, erkek kardeşi Pietro, baldızı Eva-Lotta'yla çocukları Peter ile Nicola'nın yanı sıra, aynı mahallede oturan Enrico'nun kız kardeşi Marcella ve dört çocuğu da gelmişlerdi. Tabii, Giannini sülalesinin bir çeşit zır deli muamelesi yaptığı, Enrico'nun teyzesi Angelina da yeni erkek arkadaşıyla birlikte davet edilmişti.

Bu karmaşadan yemek masası da payına düşeni almıştı. Her taraftan İsveççe ve İtalyanca hararetli konuşmalar yükseliyordu. Üstüne üstlük Angelina'nın, Mikael'in niçin hâlâ bekâr gezdiğini

sorgulayıp, tanıdıklarının bekâr kızlarını birer birer saymaya başlamasıyla konuşmalar daha da hararetlenmiş, hatta sıkıcı olmaya bile başlamıştı. Sabrı taşan Mikael, evlenmekten memnuniyet duyacağını ama maalesef sevgilisinin zaten evli olduğunu söylemişti. Bu cevap karşısında, Angelina bile bir süre susmuştu.

Saat yedi buçukta Blomkvist'in cep telefonunu çaldı. Oysa Blomkvist telefonunu kapadığını sanıyordu. Holde üst üste asılmış ceketler arasından, kendi ceketini bulup cebinden telefonu alması epey uzun sürdü. Neyse ki son anda cevap verebildi. Dag Svensson'du.

"Rahatsız ediyor muyum?"

"Yok, sayılmaz. Kız kardeşimdeyim, kocası ve bir alay akrabasıyla birlikte yemek yiyoruz. Bir şey mi vardı?"

"İki şey Christer Malm'a ulaşmaya çalıştım ama cevap vermiyor."

"Bir arkadaşıyla tiyatroya gidecekti."

"Tüh be. Onunla yarın sabah ofiste buluşmaya söz vermiştim. Kitaba konacak resim ve grafikleri götürecektim, tatilde gözden geçirecekti. Mia birden paskalya tatilinde Dalarna'ya gidelim diye tutturdu, ailesine tezini gösterecekmiş. Yarın sabah erkenden yola çıkacağız."

"İyi."

"Resimler elektronik ortamda değil ki, e-posta adresine göndereyim. Acaba bu akşam sana kuryeyle göndersem?"

"Olur... ama ben şimdi Lännersta'dayım. Bir süre daha burada kalırım. Enskede bana fazla uzak değil. Size uğrayıp resimleri alabilirim. On birde gelsem, size geç mi olur?"

"Yok, daha o saate uyumayız. Birşey daha var... Bu pek hoşuna gitmeyecek."

"Söyle."

"Sanırım bir yerde hata yaptım. Kitap baskıya girmeden kontrol etsem iyi olacak."

"Peki. Nedir?"

"Zala, bizim okuduğumuz gibi S ile değil Z ile okunuyor."

"Zala da kim?"

"Hani Doğu Avrupalı, büyük ihtimalle Polonyalı denilen gangster tip. Bir hafta önce gönderdiğim e-postada bahsetmiştim."

"Haa! Şu herkesin adını duyunca altına ettiği adam, özür dilerim unutmuşum."

"Birkaç gün önce ona yine ayağım takıldı. Sanırım İsveç'te, yedinci bölümdeki seks müşterileri listesine onu da eklemeliyiz."

"Dag, baskıya üç hafta kala yeni belge bulmaya çalışma."

"Biliyorum ama bu bir çeşit köşe taşı. Zala'dan bahsedildiğini duyan bir polisle konuştum... Bence

onun için birkaç gün kaybetmeye değer."

"Neden o? Zaten kitabında yeterince soysuz var."

"Bu özel bir soysuza benziyor. Hiç kimse gerçek kimliğini bilmiyor. İçimde bir his, onu araştırmaya değeceğini söylüyor."

"Hisleri küçümsememek gerek," dedi Blomkvist. "Ama işin doğrusu... baskı tarihini erteleyemeyiz. Matbaa ayarlandı, kitap *Millennium'la* aynı zamanda yayımlanmalı."

"Biliyorum," dedi Svensson, mahzun bir sesle.

"Gelmeden ararım," dedi Blomkvist.

Mia Bergman yeni yaptığı kahveyi termosa doldururken, kapı zili çaldı. Saat dokuza geliyordu. Kapıya daha yakın oturan Dag Svensson, Blomkvist'in erken geldiğini düşünerek, gözetleme deliğinden bakmadan kapıyı açtı. Gelen Blomkvist değildi. Kapıda kısa boylu, çocuğa benzeyen, on yedi on sekiz yaşlarında genç bir kız duruyordu.

"Dag Svensson ve Mia Bergman'ı aramıştım," dedi genç kız.

"Dag Svensson benim."

"Her ikinizle de görüşmek istiyorum ."

Svensson otomatik olarak saate baktı. Bergman da hole gelmiş erkek arkadaşının arkasından merakla bakmaya başlamıştı.

"Ziyaret için biraz geç değil mi?" dedi Svensson.

Kız sabırlı bir sessizlikle süzdü Dag Svensson'u.

"Ne konuşmak istiyorsun?

"Millennium'da basmaya hazırlandığınız kitabınız hakkında."

Dag ile Mia birbirlerine baktılar.

"Peki ama sen kimsin?"

"Konuyla ilgilenen biriyim. İçeri girebilir miyim, yoksa burada mı konuşalım?"

Svensson bir saniye durakladı. Kız belli ki biraz yabaniydi, ziyaret saati de tuhaftı ama yine de zararsız birine benziyordu. Kapıdan çekilip içeri buyur ettiler.

"Biraz kahve alır mısın?" dedi Bergman.

Dag kız arkadaşına, boş ver kahveyi der gibi baktı

"Kim olduğunu sormuştum, cevap vermeyi düşünüyor musun?" dedi Svensson.

"Evet, teşekkür ederim. Şey... Yani kahve için. Benim adım Lisbeth Salander."

Bergman omuzlarını silkerek kahve termosunu açtı. Blomkvist gelecek diye fincanları önceden masaya koymuştu.

"Millennium'da bir kitap yayımlayacağımı da nereden çıkardınız?" diye sordu Svensson.

Birden derin bir şüpheye kapılmıştı. Ama kız bu soruyu duymazlıktan geldi, yüzünü buruşturarak Mia'ya baktı; herhâlde gülümsediğini düşünüyordu.

"İlginç bir tez," dedi.

Mia'nın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Benim tezimi nereden biliyorsun?"

"Elime bir kopyası geçti," dedi gizemli bir ifadeyle.

Dag Svensson'un canı iyice sıkılmıştı.

"Şimdi bana ne istediğini söyleyebilirsin," dedi.

Göz göze geldiler. Svensson kızın koyu kahverengi gözlerinin ışıkta kuzguni siyaha çaldığını fark etti. Yaşı da, ilk başta tahmin ettiği kadar küçük değildi.

"Ben, Zala'yı, Alexander Zala'yı niçin ısrarla araştırdığını öğrenmek istiyorum," dedi Lisbeth Salander. "Ve en önemlisi de, onun hakkında ne bildiğini?"

Alexander Zala... Svensson'un dili tutulmuştu. Zala'nın ön adını ilk defa duyuyordu.

Dag Svensson karşısındaki kızı incelemeye başladı. Kahve fincanını kaldırmış, gözünü Svensson'dan ayırmadan bir yudum almıştı. Gözlerinde en ufak bir sıcaklık yoktu. Dag'ın içinden hafif bir ürperti geçti.

Mikael ve diğer misafirlerin aksine, (hem de yaş günü çocuğu olmasına rağmen) Annika Giannini, şarap ve yemek sırasında içilen diğer içkilerden kaçınmış, yalnızca bir bardak hafif alkollü bira içmişti. Saat akşam on buçuğa gelirken de tamamen ayıktı. İçkiden uzak durmasının nedeni, bazı bakımlardan tam bir aptal olduğunu düşündüğü abisine sahip çıkmaktı. Bu saatte otobüsle o kadar yol gitmesine içi elvermediğinden, Enskede üzerinden evine bırakmayı önerdi. Her hâlükârda Värmdövägen otobüs durağına bırakacaktı, ha oraya gitmiş, ha şehre fark etmezdi.

Blomkvist emniyet kemerlerini bağlarken, "Niçin bir araba almıyorsun?" diye sordu Annika.

"Çünkü, benim çalıştığım iş yeri seninki kadar uzak değil, yürüyerek gidiyorum. Arabaya ancak yılda bir kez ihtiyacım oluyor. Üstelik kocan o güzel Skåne içkilerinden sunduktan sonra zaten araba kullanamazdım."

"Gittikçe daha çok İsveçli oluyor. On yıl önce İtalyan içkileri ikrâm ederdi."

Yol boyunca, bildik kardeş sohbeti yaptılar. İnatçı bir hala, daha az inatçı iki teyze, epey mesafeli iki kuzen ve bir de kuzen çocuğu dışında, Mikael ve Annika birbirlerinin tek akrabasıydılar. Aralarındaki üç yıllık yaş farkı nedeniyle gençken pek yakınlıkları yoktu ama yaşlanmaya

başladıklarında birbirlerini yeniden keşfetmişlerdi.

Annika hukuk okumuştu. Mikael onun kendisinden çok daha yetenekli olduğunu düşünürdü. Üniversite boyunca yelken yapmış, birkaç yılını bölge mahkemelerinde çalışarak geçirmiş, sonra İsveç'in tanınmış avukatlarından birinin yanında iş bulmuş, ardından kendi avukatlık bürosunu açmıştı. Uzmanlık alanı aile hukukuydu, zamanla eşitlik sorunlarıyla ilgilenmeye başlamıştı. Kendisini eziyet gören kadınların savunmasına adamış, bu konuda bir kitap yazmış ve saygın bir yer edinmişti. Bütün bunlar yetmezmiş gibi Sosyal Demokratların saflarında politikaya bile atılmıştı. Bu yüzden Mikael arada bir *aparatçik* diye takılarak onu kızdırırdı. Mikael parti aidiyetiyle gazeteci güvenirliliğini bir araya getirmenin imkânsızlığına karar vermişti. Hatta oy vermekten bile kaçınırdı. İlle de oy vermesi gerektiği durumlarda ise, hangi partiye oy verdiğini Berger'le bile konuşmazdı.

Skurubron'dan geçerken, Annika abisine, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"O zaman sorun ne?"

"Ne sorunu?"

"Seni iyi tanıyorum, Micke. Bütün gece aklın başka yerdeydi."

Blomkvist bir süre sustu.

"Karmaşık bir hikâye. Şu anda iki sorunum var. Biri iki yıl önce tanıştığım bir genç kız. Wennerström işinde bana yardım etmişti, sonra birden hayatımdan çıkıp gitti, hem de tek kelime açıklama yapmadan. Bir seneden fazla bir zaman ne gördüm ne de bir haber aldım. Ta ki geçen haftaya kadar."

Blomkvist Lundagatan'daki saldırıyı kardeşine anlattı.

"Polise bildirdin mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Kız çok özel biri. Ayrıca saldırıya uğrayan o. Polise kendisinin bildirmesi gerekirdi."

Blomkvist, Salander'in yapılacak işler listesinde "polise haber ver" gibi bir notun yer alacağını sanmıyordu.

Annika, "İnatçı keçi," diyerek Blomkvist'in yanağına hafif bir fiske vurdu. "Her şeyi kendi başına çözeceksin değil mi? İkinci sorun nedir?"

"Müknnium'da büyük yankı yaratacak bir çalışmayı tamamlamak üzereyiz. Bütün akşam, acaba bazı konulan sana danışsam mı diye düşündüm. Avukat olarak tabii."

Annika şaşırmıştı.

"Danış hadi," diye haykırdı. "Bu çok yeni bir şey."

"Kadın ticareti ve kadına yönelik şiddetle ilgili bir hikâye. Sen hem kadına yönelik şiddetle

ilgilisin, hem de avukatsın. Büyük ihtimal, basın özgürlüğü ile ilgili davalar almıyorsundur ama yine de eğer baskıya verilmeden önce kitabın taslağım ve *Millennium* dergisinde çıkacak konuyla ilgili makaleleri okuyup fikrini söylersen çok sevinirim. Ama epey hacimliler."

Annika, Hammarby fabrika yolundan geçip Sickla Kanalı'na döndü. Enskede yoluna girene kadar Nynäsvägen'e paralel küçük yoldan sürdü arabayı.

"Biliyor musun Mikael, hayatımda bir kez sana çok kızdım."

"Öyle mi?" dedi Mikael şaşkın bir ifadeyle.

"Wennerström olayından yargılanıp iftira suçundan üç ay hapis cezası aldığında. Sana öyle öfkelenmiştim ki, neredeyse öfkeden patlayacaktım."

"Niye ki? Ben kendimi aptal konumuna düşürdüm."

"Bunu defalarca yaptın. Ama, avukata ihtiyacın olduğunda hiç beni aramadın. Bunun yerine öylece oturup basının ve mahkemenin attığı çamurlara katlandın. Kendini savunmadın bile. Öleceğim sandım."

"Çok özel şartlar vardı ama. Senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Tamam, ama ben bunu çok sonra, *Millennium* tekrar ayakları üzerinde durduğunda ve Wennerström meselesinde temize çıktığında anlayabildim. O zamana kadar da seninle ilgili büyük bir hayal kırıklığı yaşadım."

"Bizim davayı kazanmamızın hiçbir yolu yoktu."

"Benim yakındığım nokta o değil. Ümitsiz bir dava olduğunu biliyorum. Mahkeme kararını okudum. Benim söylemek istediğim, bana hiç gelmedin, benden yardım istemedin. En azından, hey kız kardeşim, bir avukata ihtiyacım var, diyebilirdin. İşte bunun için mahkemeni izlemeye gelmedim."

Mikael kız kardeşinin söylediklerini düşündü.

"Haklısın, özür dilerim. Sana gelmeliydim."

"Evet yapmalıydın."

"Ama o yıl zihnim dumura uğramıştı. Kimseyle konuşmak istemiyordum. Yalnızca uzanmak ve ölmek istiyordum."

"Sanki yapmadın da!"

"Affet beni."

Annika gülümsedi.

"Güzel. İki yıl sonra bir özür alabildim. Tamam. Taslağı da makaleleri de okuyacağım. Yalnız, acelesi var mı?"

"Evet var, yakında baskıya göndereceğiz. Buradan sola dön."

Annika, Dag Svensson ile Mia Bergman'in yaşadığı Björneborsvägen'deki apartmanın karşısına arabasını park ettiğinde "yalnızca bir dakika alır" diyen Mikael koşarak sokağın karşı tarafına geçti. İçeri girer girmez bir tuhaflık sezdi. Üst katlardan heyecanlı sesler geliyordu. Dag ile Mia'nın oturduğu üçüncü kata kadar merdivenleri koşarak çıktı. Ancak üçüncü kata geldiğinde bütün bu velvelenin arkadaşlarıyla ilgili olduğunu anladı. Merdiven sahanlığına komşularından beş kişi toplanmıştı. Dag ile Mia'nın dairelerinin kapısı aralıktı.

Mikael meraktan çok endişe dolu bir sesle "Neler oluyor?" dedi.

Sesler kesildi. Beş çift göz Mikael'e döndü. Yetmişli yaşlarda üç kadın ve iki erkek. Kadınlardan birinin üzerinde kahverengi bir sabahlık vardı.

"Silah sesine benziyordu," dedi kahverengi ropdöşambırı giymiş bir adam.

"Silah mı?"

"Evet, şimdi bir dakika önce bu dairede silah sıktılar. Kapı da böyle açıktı."

Mikael zili çalıp ardından da hemen içeri girdi.

"Dag? Mia?" diye bağırdı.

Cevap yoktu.

Birden sırtından aşağı soğuk terler boşandı. Barut kokusu vardı. Salona yöneldi. Önce... *Aman Tanrım*... Dag yemek masasının yanında bir kan gölünün içinde yatıyordu.

Mikael, Dag'a doğru atılırken cep telefonunu çıkarıp 112 acili aradı.

"İsmim Mikael Blomkvist. Bana ambulans ve polis lazım." Adresi verdi.

"Sorun ne?"

"Bir erkek, başından vurulmuş, kendinde değil."

Mikael eğildi, elini Dag'in boynuna koyup nabzını yokladı. Birden başının arkasındaki o inanılmaz oyuğu fark etti. Beyni parçalanmıştı. Yavaşça elini çekti.

Dünyanın tüm ambulansları bir araya gelse, Dag'ı kurtaramazlardı.

Bergman'ın üzerinde titrediği ninesinden kalma kahve fincanları paramparça her tarafa dağılmıştı.

Ayağa kalkıp etrafına bakındı.

"Mia," diye bağırdı.

Komşulardan kahverengi ropdöşambırlı olanı içeri girmiş, holde duruyordu. Salondan çıkan Mikael elini kaldırarak: "Orada dur," dedi. "Dışarı çık."

Adam önce itiraz edecek gibi olduysa da emre uydu. Mikael bir on beş saniye kadar tereddüt etti. Sonra kan gölünün ve Dag'ın cesedinin etrafından dolanarak yatak odasına girdi.

Mia Bergman yatağın yanında sırtüstü yatıyordu. *HayırhayırhayırMiadamıTanrıaşkına.*

Suratından vurulmuştu. Kurşun, çenesinin sol kulağına yakın köşesinden girmiş, portakal büyüklüğünde bir delik açarak şakağından çıkmıştı. Sağ göz çukuru tamamen boşalmıştı. Erkek arkadaşından daha büyük bir kan gölünün içindeydi. Yatağın baş tarafındaki duvarda da kan vardı.

Mikael'in kıracak gibi sıktığı cep telefonu hâlâ açıktı, adeta nefes almayı unutmuştu. Boğulur gibi oldu. Derin bir nefes aldı, telefonu kulağına götürdü.

"Polise ihtiyacımız var. İki kişi vurulmuş. Sanırım ölmüşler. Acele edin," dedi.

Acil hattından bir şeyler dediklerini duydu ama kelimeleri çıkaramıyordu. Sanki kulağında bir sorun vardı. Etrafında çıt yoktu. Bir şeyler söylemeye çalıştı, kendi sesini bile duyamadı. Cep telefonunu kulağından çekti, sahanlığa çıktı. Bütün bedeni zangır zangır titriyor, kalbi deliler gibi çarpıyordu. Sahanlıkta toplanan korku dolu kalabalığın arasından sıyrılıp merdiven basamağına oturdu. Komşuların sesleri çok uzaklardan, sanki bir tünelden geçerek geliyordu; *Ne olmuş? Kendilerine kötü bir şey mi yapmışlar? Bir şey olmuş mu?*

Blomkvist uyuşmuş gibiydi. Şokta olduğunun farkındaydı. Başını dizlerinin arasına soktu. *Tanrım, öldürüldüler... Birkaç dakika önce kurşunlandılar. Katil belki hâlâ içeride... hayır görürdüm... elli beş metre karelik daire.* Titremesine engel olamıyordu. Dag yüzüstü yatıyordu, onun yüzünü görememişti ama Mia'nın paramparça olmuş yüzü gözünün önünden gitmiyordu.

Birden sarıki biri ses düğmesinin ayarını düzeltmiş gibi tekrar sesleri duymaya başladı. Hemen ayağa kalktı, kahverengi ropdöşambır giymiş adamı gördü.

"Sen," diye seslendi Blomkvist. "Burada kal, kimseyi içeri sokma. Polis ve ambulans gelmek üzere. Aşağı inip onları karşılayacağım."

Merdivenlerden üçer beşer atlayarak indi. Giriş katına geldiğinde bodruma inen basamaklar gözüne çarptı. Oraya yöneldi. Birkaç basamak sonra bir tabanca gördü. 45'lik Colt Magnum'a benziyordu. Olof Palme cinayeti de böyle bir silahla işlenmişti.

Bir an tabancayı almak için güçlü bir istek duydu, sonra kendini tuttu. Binanın giriş kapısını açtı, temiz havaya çıktı. Araba kornası duyunca kız kardeşinin arabada beklediği aklına geldi. Sokağın karşısına geçti.

Annika tam ağzını açıp, geç kaldığı için abisini fırçalamaya hazırlanmıştı ki, yüz ifadesini görerek durdu.

"Dikkatini çeken biri oldu mu?" diye sordu Mikael. Sesinde bir tuhaflık vardı.

"Hayır. Nasıl yani? Ne oldu?"

Mikael Blomkvist etrafına baktı. Sokak sessizdi. Ceketinin ceplerini karıştırıp, buruşmuş sigara paketini aldı, pakette kalmış son sigarayı yakarken yaklaşan siren seslerini duydu. Saatine baktı. 23.17.

Polis arabası sokağa döndüğünde, kız kardeşine bakmadan, "Annika, bu uzun bir gece olacak," dedi.

Olay yerine ilk gelen polis memurları Magnusson ve Ohlsson'du. Yanlış bir alarm yüzünden Nynäsvägen'e gitmişler, çağrıyı duyunca hemen buraya yönelmişlerdi. Onları Skanstull'dayken çağrıyı duyan Oswald Mårtensson isimli komiser izlemişti. İki araba neredeyse aynı zamanda iki ayrı ucundan sokağa girdiler. Sokağın ortasında duran kot pantolonlu, koyu renk ceketli bir adam ellerini kaldırarak onları durdurdu. Aynı anda, bir iki metre ileride park etmiş bir arabadan bir kadın çıktı.

Üç polis de arabalarından inmeden birkaç saniye beklediler. Polis alarm merkezi iki kişinin silahla öldürüldüğü ihbarı aldıklarını söylemişti, onları durduran adamın elinde siyah bir şey vardı. Bunun bir cep telefonu olduğunu anladıklarında, silah kılıflarının kopçasını açarak arabalarından indiler. Mårtensson kumandayı ele aldı.

"Silahlı saldırı haberini siz mi verdiniz?"

Adam başını salladı. Yaprak gibi titriyordu. İki parmağının arasında sigara vardı ama elinin titremesinden ağzına götüremiyordu.

"Adınız ne?"

"Mikael Blomkvist. Birkaç dakika önce bu apartmanda iki kişi öldürüldü. İsimleri Dag Svensson ve Mia Bergman. Üçüncü katta oturuyorlar. Kapılarının önünde komşuları toplanmış."

"Aman Tanrım," dedi kadın.

"Peki, siz kimsiniz?" dedi Mårtensson

"Annika Giannini, onun kız kardeşiyim," diyerek Mikael'i gösterdi.

"Burada mı oturuyorsunuz?"

"Hayır," dedi Mikael. "Vurulan çifti ziyaret edecektim. Kız kardeşim akşam yemeğinden sonra arabasıyla beni buraya getirdi."

"Yani iki kişinin vurulduğunu söylüyorsun. Neler olduğunu gördün mü?"

"Hayır. Onları ben buldum."

"Pekala, hadi yukarı çıkıp, bakalım," dedi Mårtensson.

"Bir dakika," dedi Mikael. "Komşular ben gelmeden bir iki dakika önce silah seslerini duyduklarını söylediler. Geldikten en fazla bir dakika sonra da 112'yi aradım. Yani beş dakika bile geçmedi. Katil fazla uzaklaşmış olamaz."

"Ama katili görmemişsiniz, elinizde bir tarif yok, değil mi?"

"Biz görmedik. Belki komşulardan biri görmüştür."

Mårtensson, telsizle merkeze bilgi veren Magnusson'a bir işaret yaptı. Sonra Blomkvist'e döndü.

"Bize yolu gösterir misiniz?" dedi

İçeri girdiklerinde, Blomkvist durdu, sessizce bodruma inen merdivenleri işaret etti. Mårtensson eğilip silahı inceledi. Basamaklardan indi. Bodrum kapısını zorladı. Kapı kilitliydi.

"Ohlsson, sen burada kal, gözünü silahtan ayırma," dedi Mårtensson.

Dairenin önündeki kalabalık azalmıştı. Komşulardan ikisi dairelerine geri dönmüşlerdi. Ropdöşambırlı adam kapıda bekliyordu. Üniformalı görevlileri görünce rahatladı.

"Kimseyi içeri bırakmadım," dedi.

Mårtensson ile Blomkvist aynı anda, "İyi," dediler.

"Basamaklarda kanlı ayak izleri var," dedi Mårtensson.

Blomkvist, bir ayağını kaldırıp İtalyan mokasenlerinin altını kontrol etti.

"Onlar muhtemelen benim ayakkabılarımdan," dedi. "Daireye" girdiğimde, içerisi kan gölüne dönmüştü."

Mårtensson Blomkvist'e sorgular gibi bir baktı. Dairenin kapısını bir kalemle iterek iyice açtı. Holde de kanlı ayak izleri vardı.

"Sağda. Dag Svensson salonda, Mia Bergman yatak odasında."

Mårtensson salona ve yatak odasına girdikten birkaç saniye sonra geri döndü, telsizle cinayet masasından bir ekip göndermelerini istedi. O merkezle konuşurken ambulans görevlileri de gelmişti. Mårtensson konuşmasını bitirirken onları durdurdu.

"İki kişi. Gördüğüm kadarıyla hiç umut yok. Sadece biriniz girip suç mekânında hiçbir yere dokunmadan bakabilir mi?" dedi. İçeri giren ambulans doktoru hastaneye götürmekte bir yarar olmadığını bildirdi. Artık kurtarılamazlardı. Mikael Blomkvist'in birden midesi bulanmaya başlamıştı. Mårtensson'a döndü.

"Ben dışarı çıkıyorum. Hava almaya ihtiyacım var," dedi.

"Maalesef, gitmene izin veremem."

"Sakin ol," dedi Blomkvist. "Kapının önündeki bankta oturacağım."

"Kimliğini görebilir miyim, lütfen?"

Blomkvist cüzdanından kimliğini çıkartıp, Mårtensson'un avucuna koydu. Sonra tek kelime etmeden merdivenlerden aşağı indi. Annika, polis memuru Ohlsson'la birlikte bankta oturuyordu.

"Micke, neler oluyor?"

"Çok sevdiğim iki insan öldürüldü. Dag Svensson ile Mia Bergman. Okumanı istediğim kitap taslağı vardı ya, Dag yazmıştı."

Annika, abisini bunaltmamak için sustu. Bir kolunu omzuna doladı, başka polis arabaları gelene kadar öylece kaldılar. Karşı kaldırımda bir avuç meraklı toplanmıştı. Mikael binanın çevresini kordon altına alan polisleri sessizce izledi. Cinayet soruşturması başlamıştı.

Mikael ile kız kardeşi Annika, cinayet masası şubesinden ancak sabahın üçünde çıkabildiler. Önce,

Enskede'de Annika'nın arabasının içinde oturarak, bir saat boyunca, olay yeri incelemesini yapacak savcının gelmesini beklemişlerdi. Arkasından hem kurbanların yakın arkadaşı, hem de olayın ilk tanığı olduğundan soruşturmaya "yardım" amacıyla Mikael, ifadesi alınmak üzere cinayet masası şubesine "davet" edilmişti.

Cinayet masasından komiser Anita Nyberg ifadelerini alana kadar uzun süre beklemeleri gerekmişti. Nyberg, kumral saçlı, daha onlu yaşlarını doldurmamış gibi görünen genç bir kadındı.

Ona bakan Mikael, "Yaşlanıyorum," diye düşünmüştü.

Uyanık kalmak için, kantindeki süzme kahve makinesinden o kadar çok kahve alıp içmişti ki, midesi bulanmaya başlamıştı. İfadeyi yarıda kesip tuvalete koşmuş, midesindeki her şeyi çıkarıp, ağzından artık safra gelene kadar kusmuştu. Mia Bergman'ın parçalanmış yüzü, bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Birkaç bardak su içip, yüzüne bol su çarptıktan sonra görüşmeye geri dönmüştü. Nyberg'nin sorularını hiçbir ayrıntıyı atlamadan cevaplayabilmek için, kafasını toparlamakta epey zorlanmıştı.

"Dag Svensson ile Mia Bergman'ın düşmanı var mıydı?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla yoktu."

"Herhangi bir tehdit almışlar mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"İlişkileri nasıldı?"

"Birbirlerini seviyorlardı. Dag, Mia doktorasını verdikten sonra çocuk sahibi olmayı düşündüklerini söylemişti."

"Uyuşturucu kullanırlar mıydı?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama sanmam... belki de en fazla, bir partide esrarlı sigara falan içmişlerdir."

"Bu kadar geç bir saatte ziyaretlerine gitmenizin nedeni neydi?"

Mikael bir şey almak için uğradığını belirtti.

"İyi de, bu kadar geç saatte... sizce normal mi?"

Mikael kitap işinden bahsederek acil bir durum olduğunu söyledi.

"Onları nerden tanıyorsunuz?"

"İş dolayısıyla tanıştık."

Genç polis memuru, sınırlanmış sorgu süresini etkili kullanmak adına soluk aldırmadan arka arkaya sıralıyordu sorularını.

Silah sesleri tüm binada duyulmuştu. İki atış arasında beş saniye geçmemişti. Sahil koruma birliğinden emekli, topçu binbaşı olan, yetmiş yaşındaki, kahverengi ropdöşambırlı adam, televizyon seyrederken bir el silah sesi duymuş, ikinciden hemen sonra hemen dışarı yönelmişti. Ancak kalçasındaki ağrılar nedeniyle, kapıyı açıp merdiven sahanlığına çıkması, tahminlerine göre otuz

saniye kadar sürmüştü. Ne o, ne de başka bir komşu katili görmüştü.

Komşuların dediğine göre, Mikael Blomkvist, dairenin kapısına silah seslerinden iki dakika kadar sonra gelmişti.

Hesaplamalarına göre, Mikael ile Annika'nın sokağa girdikten sonra binayı bulması, arabayı park etmeleri ve çok kısa bir konuşmadan sonra Mikael'in arabadan çıkması otuz saniye kadar sürmüştü. Mikael'in karşı kaldırıma koşması, binanın içine girip, üçüncü kata çıkması da otuz-kırk saniyeyi bulmuştu. Bu süre içinde iki kişiyi öldüren katil, cinayetleri işlediği daireden çıkmış, merdivenleri inmiş, silahı bodruma inen merdivenlere atmış, binayı terk etmiş ve Annika daha sokağa dönmeden gözden kaybolmuştu.

Demek ki, Mikael ile Annika yalnızca birkaç saniye daha erken gelseler katili göreceklerdi.

Mikael Blomkvist, kısa bir an, Anita Nyberg'nin kendisinden şüphelendiği hissine kapıldı. Öyle ya, belki cinayetleri işledikten sonra dışarı fırlamış, komşular toplandıktan sonra da, tekrar merdivenleri çıkıp sanki yeni geliyormuş izlenimi vermişti. Ancak, Mikael kız kardeşinin şahitliğiyle olay anında nerede olduğunu ispatlayabilirdi. Ayrıca Dag Svensson'la yaptığı telefon konuşmasına, Giannini ailesinin birçok ferdi şahitti.

Sonunda Annika, duruma müdahale etti. Blomkvist polise yardım edecek tüm bilgiyi vermişti. Yorgun ve berbat durumdaydı. Ayrıca Annika, yalnızca kız kardeş değil, Mikael'in avukatıydı da. Artık sorgulamayı bitirip onu rahat bırakmanın vakti gelmişti.

Dışarı çıktıklarında bir süre Annika'nın arabasının yanında durdular.

"Eve git ve biraz uyumaya çalış," dedi Annika. Blomkvist başını iki yana salladı.

"Erika'ya gitmeliyim," dedi. "O da tanıyordu onları. Telefonda söyleyemem. Sabah haberlerinde duymasını istemiyorum."

Annika bir an tereddüt etti ama abisi haklıydı.

"O zaman, Saltsjöbaden'e," dedi Annika.

"Beni bırakabilir misin?"

"Kardeşler başka ne işe yarar?"

"Nacka'ya kadar bırakırsan, oradan bir taksiye binerim ya da otobüsü beklerim."

"Bırak şimdi, haydi atla. Ben seni götürürüm."

12. BÖLÜM

24 MART, PERŞEMBE

Mikael, yorgunluğu yüzünden okunan Annika'yı, bir saatlik mesafedeki Lännerstasunden'e gidip dönmek yerine, kendisini Nacka'nın merkezinde bırakmaya ikna etmişti. Kız kardeşini yanaklarından öperek yardımları için teşekkür etti, arabası köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar bekledi, arkasından telefon ederek taksi çağırdı.

Saltsjöbaden'e en son iki yıl önce gitmişti. Birkaç defa Erika ve kocasını ziyaret etmişti. Demek ki henüz o zamanlar çok toydu.

Erika Berger ile Greger Beckman'ın evliliklerini nasıl yürüttükleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama kendisi, seksenlerin başında tanıdığı Erika Berger'le ilişkisini, tekerlekli sandalyeden kalkamayacak yaşa gelene kadar sürdürmeye kararlıydı. İlişkileri seksenli yılların sonlarında yalnızca kısa bir süreliğine kopmuştu, ikisi de evlenerek kendi yollarına gitmişlerdi. Bu ayrılık yalnızca bir yıl sürmüş, her ikisi de evliliklerine ihanet ederek tekrar ilişkiye girmişlerdi.

Mikael'in eşi, sadakatsizliğin bedelini boşanarak ödetirken, Erika'nın kocası, yıllardır büyük bir tutkuyla sürdürülen bu ilişkiyi, evlilik sözleşmesi ya da genel ahlak kurallarının ardına sığınarak bozmanın akıl dışı olduğunu düşünerek kabullenmişti. Ayrıca bu konuyu sorun ederek, Erika'yı kaybetme riskini de göze alamamıştı.

Erika Berger sadakatsizliğini itiraf ettiğinde, kocası Mikael Blomkvist'in kapısını çalmıştı. Böyle bir ziyareti bekleyen Mikael, işlerin boka saracağını düşünmüştü. Ama Greger Beckman onun çenesine bir yumruk atacağına, bir barda bir şeyler içmeyi teklif etmişti. Ancak üç bar gezdikten sonra ciddi bir konuşma yapacak kadar çakırkeyif olmuşlar, güneşin doğmasına yakın bir saatte, Mariatorget'te, bir parkın bankına oturup konuşmaya başlamışlardı.

Greger Beckman, ona eğer evliliğini bozmaya kalkarsa, bir dahaki sefer elinde bir sopayla geleceğini, yok eğer bu ilişki, karşı koyamadıkları şiddetli bir bedensel arzudan ibaretse buna bir itirazı olmayacağını söylediğinde, kulaklarına inanamamıştı Mikael.

Böylece Mikael ile Erika, Greger'in de onayıyla, ilişkilerini bir şey saklamaya gerek duymadan sürdürmüşlerdi. Erika'nın yapması gereken tek şey, canı istediğinde kocasına telefon edip geceyi Mikael'le geçireceğini haber vermekti, ki canı sürekli istiyordu.

Greger Beckman şimdiye kadar Blomkvist hakkında tek bir kötü söz sarf etmemişti. Aksine onun Erika'yla kurduğu ilişkinin, Erika'yı kendine bağımlı görmesini engelleyerek, aşkını derinleştirdiğini

fark etmişti.

Buna karşılık Mikael, Greger'in yanında kendini rahat hissetmezdi. Onun varlığı, en liberal ilişkilerin bile bir bedeli olduğunun tatsız bir hatırlatması gibiydi. Bu yüzden, Saltsjöbaden'e ancak Erika parti verdiğinde, yokluğu bir tavır olarak yorumlanmasın diye giderdi.

İşte şimdi iki yüz elli metre karelik villalarının önündeydi Mikael. Her ne kadar kötü bir haberle gelmek içini sıksa bile, bir şekilde kapı ziline bastı, içeride ayak sesi duyana kadar, belki kırk saniye, parmağım zilden çekmedi.

Greger Beckman kapıyı açtığında belinde bir havlu sarılı, uykulu ve öfkeliydi. Karşısında karısının âşığını görünce, öfkesinin yerini şaşkınlık aldı.

"Merhaba, Greger," dedi Blomkvist.

"Günaydın Blomkvist. Saat kaç Tanrı aşkına?"

Beckman sarışın, sıska bir adamdı. Göğsü epeyce kıllı, kafasi ise neredeyse dazlaktı.

Bir haftalık sakal uzatmıştı, sağ kaşının üzerinde, beş yıl önceki yelken kazasından kalma bir yara izi vardı.

"Beşi biraz geçiyor," dedi Mikael. "Erika'yı uyandırır mısın? Onunla konuşmam lazım."

Greger Beckman, Blomkvist'in gururunu yenerek, Saltsjöbaden'e, hem de o saatte gelmesinden, çok önemli bir şey olduğunu anlamıştı. Ayrıca adam çok berbat görünüyordu. İçkiye ya da kafayı vurup yatmaya ihtiyacı var gibiydi. Mikael'i içeri buyur etti.

"Ne oldu?"

Blomkvist daha cevap vermeden Erika göründü. Beyaz sabahlığının kuşağını bağlayarak ikinci kattan aşağı iniyordu. Mikael'i gördüğünde merdivenlerin ortasında kalakaldı.

"Ne?"

"Dag... Mia," dedi Blomkvist.

Yüz ifadesinden nasıl bir haberle geldiği hemen anlaşılıyordu.

"Olamaz,"dedi Erika, bir elini ağzına kapatarak.

"Şimdi şubeden geliyorum. Bu gece öldürüldüler."

"Öldürüldüler mi?" dedi Erika ile Greger aynı anda.

"Biri onları Enskede'deki dairelerinde vurarak öldürmüş. Onları ben buldum."

Berger basamaklara oturdu.

"Bunu sabah haberlerinde duymanı istemedim," dedi Blomkvist.

Berger ile Blomkvist perşembe sabahı saat 6.59'da *Millennium*'un bürosundan içeri girdiler. Erika

Berger, Malm ve Eriksson'u telefonla uyandırmış, Dag ve Mia'nın öldürüldüğü haberini vermişti. Onlar daha yakın semtlerde oturduklarından, Erika ile Blomkvist'ten önce gelmiş, kahve yapıyorlardı.

"Bu ne ya, neler oluyor?" diye sordu Malm.

"Şşşt..." dedi Eriksson, yedi haberleri başlamıştı. Radyonun sesini açtı.

Dün gece, bir kadınla bir erkek Enskede'deki apartman dairelerinde kurşunlanarak öldürüldüler. Öldürülen kişilerin poliste herhangi bir suç kayıtlarına rastlanmadığı öğrenildi. Cinayetlerin sebebi bilinmemektedir. Muhabirimiz Hanna Olofsson cinayet mahallinden bildiriyor.

"Gece yarısından biraz önce polis, Enskede'nin Björneborgsvägen sokağındaki bu apartman dairesinde iki el silah atıldığı ihbarı aldı. Komşular birkaç el silah atıldığını söylüyorlar. Resmi kaynaklardan yapılan açıklamaya göre cinayetin nedeni henüz aydınlatılamadığı gibi şüpheli de yok. Polis kordonuna alınan binada teknik araştırmalar sürdürülüyor. "

"İşte bu kadar," diye radyonun sesini kısan Malin ağlamaya başladı. Erika sarılarak onu teselli etmeye çalıştı.

Adressiz bir küfür salladı Malm.

"Oturun," dedi Erika kararlı bir sesle. "Mikael... "

Mikael o gece yaşananları anlattı. Düz bir sesle konuşuyor, Dag ile Mia'yı nasıl bulduğunu, haberle arasına mesafe koyan muhabir edasıyla anlatıyordu.

"Namussuzlar," dedi Malm. "Aşağılıklar..."

Malin tekrar ağlamaya başladı, gözyaşları sicim gibi akıyordu.

"Özür dilerim," dedi.

"Boş ver, ben de aynı durumdayım," dedi Malm.

Mikael kendisinin niçin ağlamadığını merak ediyordu. İçinde yalnızca bir boşluk vardı, sanki uyuşturulmuş gibiydi.

"Şu an olup bitenler hakkında pek az şey biliyoruz," dedi Erika.

"İki konuyu tartışmalıyız. Dag'in çalışmasının basılmasına üç hafta kaldı. Bu durumda yayımlalı mıyız? Yayımlayabilir miyiz? Bu birincisi. İkinci konuyu Mikael'le buraya gelirken biraz konuştuk."

"Cinayetlerin niçin işlendiğini bilmiyoruz," dedi Mikael. "Belki de, Dag ile Mia'nın özel hayatıyla bir ilgisi vardır ya da birilerinin cinnetinin sonucudur. Ancak yaptıkları araştırmayla ilgisi olabileceğim de göz ardı edemeyiz."

Masanın etrafında uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Blomkvist boğazını temizleyerek devam etti. "Söylediğim gibi, bu araştırmaları yayımlayarak, bir dolu insanın ipliğini pazara çıkaracaktık. Ki

bunu, soğukkanlılıkla karşılayamayacaklarını kestirebilirim. Dag iki hafta önce bu kişilerle yüz yüze görüşmelere başlamıştı. Düşünüyorum da, belki bunlardan biri... "

"Evet ya," dedi Malin Eriksson. "En az üç polisi ifşa ediyoruz, üstelik aralarında biri SÄPO'dan, bir diğeri ahlak masasından. Ayrıca birçok avukat, bir savcı, bir hâkim, birkaç tane de pisliğe batmış gazeteci var. Kitabın yayımlanmasını engellemek için bunlardan biri işlemiş olabilir bu cinayetleri?"

"Haklısın ama...Bilemiyorum," dedi Mikael. "Hepsinin de kaybedecek çok şeyi var ama eğer gazetecileri öldürerek bu tür bir hikâyenin ortaya çıkmasını engelleyebileceklerini düşündülerse, inanılmaz derecede aptal olmalılar. Diğer yandan, bir sürü pezevengi de ifşa ediyoruz, her ne kadar takma isim kullansak bile, kimliklerini çıkartmak hiç de zor değil. Üstelik içlerinden bazılarının hüküm giymişliği de var."

"Tamam," dedi Christer Malm. "Ama sen bu cinayetlere bir infaz kararının uygulanması gibi bakıyorsun. Eğer, Dag'ın çalışmasını doğru okuduysam, pek de zeki insanlardan bahsetmiyoruz. İki cinayet birden işledikten sonra, paçalarını kurtarabilecek kadar yetenekliler mi yani?"

"İki el ateş etmek için zeki mi olmak gerekiyor?" dedi Malin.

"Ne olduğunu bilmediğimiz bir olay hakkında varsayımlarda bulunuyoruz," diyerek araya girdi Erika. "Asıl düşünmemiz gereken şu: Eğer bu cinayetlerin nedeni Dag'ın çalışması veya Mia'nın teziyse, yazı işleri bürosunun güvenliğini artırmamız gerekir."

"Bir başka sorun da," dedi Malin Eriksson, "elimizdeki isimleri polise verecek miyiz? Mikael, dün gece onlara ne anlattın?"

"Dag'ın hangi konuda çalıştığını söyledim, ama ayrıntılara girmediler, ben de isim vermedim," dedi Blomkvist.

"Bence vermeliyiz," dedi Erika.

"Ben aynı fikirde değilim," dedi Mikael. "Tamam, bir isim listesi verebiliriz. Peki bu isimlere nasıl ulaştığımızı sorarlarsa ne cevap vereceğiz? Adlarının saklı kalmasını isteyen kaynakları ifşa edemeyiz. Bu durum, Mia'nın görüştüğü kızlar için de geçerli."

"Ne boktan bir durum," dedi Erika. "Neyse tekrar başa dönelim. Bu kitabı basacak mıyız?"

Mikael bir elini kaldırdı.

"Bekle. Bu konuyu oylayabiliriz ama yazı işleri sorumlusu olarak ilk kez tek başıma karar vereceğim. Cevabım, hayır. Özel sayıyı da yayımlamayacağız. İlk başta yaptığımız plana bağlı kalamayız."

Mikael'in bu sözlerine kimse itiraz etmedi.

"Tabii ki bu kitabı basmak istiyorum. Ancak, tekrar elden geçirmemiz gerekir. Belgeler Dag ile Mia'nın elineydi. Üstelik, planlarımıza göre, Mia bizim ifşa ettiğimiz adamlar hakkında suç duyurusunda bulunacaktı. Bu konuda uzmandı. Bizim böyle bir uzmanlığımız var mı?"

Onlar konuşurken dış kapı açıldı, gelen Henry Cortez'di. "Dag ile Mia mı?" diye bağırdı soluk soluğa.

Herkes başını salladı.

"Aman Tamım. Bu ne aşağılık bir şey?"

"Nerden duydun?" diye sordu Mikael.

"Kız arkadaşımla eve giderken takside duyduk. Polis sokak adı verip, bir şey gören, bilen varsa diye çağrı yapıyordu. Sokak adından çıkardım. Hemen buraya geldim."

Cortez çok sarsılmıştı, Erika Berger kalkıp ona sarıldıktan sonra masaya davet etti. Tekrar tartışmaya başladılar.

"Dag, çalışmasını basmamızı çok isterdi," dedi Cortez.

"Ben de kesinlikle kitabın basılmasına taraftarım. Ancak, sanırım bu şartlar altında, basım gününü ertelemek zorunda kalacağız," dedi Erika.

"Peki ama şimdi ne yapacağız?" diye sordu Malin Eriksson. "Değiştirilmesi gereken yalnızca bir makale değil ki, özel sayının teması buydu, her şeyi baştan ele almalıyız."

Erika bir süre sessiz kaldıktan sonra yorgun bir ifadeyle gülümsedi.

"Paskalyada tatil yapmayı düşünüyordun, değil mi Malin? Bunu unut. Yapacağımız şu... sen, ben ve Christer, oturup, Dag'in yazılarını çıkartarak, yeni sayıyı baştan planlayacağız. Haziran sayısı için planladığımız bir iki makaleyi bu sayıya çekebilir miyiz, bir bakalım. Mikael, sen Dag'dan ne kadar yazı almıştın?"

"On iki bölümün dokuzu hazır. On ve on birinci bölümler de hazır gibi bir şey. E-postalarıma da bir bakayım. Ama on ikinci bölümün yalnızca ana çizgileri var. Özet ve sonuçlar bölümü."

"Ama Dag'la, kitabın bütünü hakkında konuşmuştunuz, değil mi?"

"Evet, ve son bölümde ne yazmayı planladığını biliyorum. Sorduğun buysa eğer."

"Tamam o zaman. Bu durumda sen taslak kitap ve makalelerle ilgileneceksin. Neler eksik, Dag'ın eksik bıraktıklarını biz tamamlayabilir miyiz bilmek istiyorum. Bugün somut bir şey söyleyebilir misin?"

Olur anlamında bir jest yaptı Mikael.

"Ayrıca, polise ne anlatacağımızı da düşün. Ne tehlikeli, hangi durumda kaynağı gizleme yasasını çiğneriz. Gazeteden hiç kimse senin onayından geçmeyen bir şeyi söylemeyecek."

"Tamam, anlaştık," dedi Mikael.

"Cinayetlerin arkasında Dag'ın araştırmasının olduğuna ne kadar inanıyorsun?"

"Ya da, Mia'nın tezi... Bilmiyorum. Ama bunu göz ardı edemeyiz."

Erika bir süre düşündü.

"Evet, göz ardı edemeyiz. Bunu sen yürüteceksin."

"Neyi yürüteceğim?"

"Araştırmayı."

"Hangi araştırmayı?"

"Hangi araştırmayı olacak... Bizim yapmamız gereken araştırmayı," diye birden sesini yükseltti Erika.

"Dag, gazeteciydi ve *Millennium* için çalışıyordu. Eğer işi nedeniyle öldürüldüyse, bunu bilmek istiyorum. Her tarafı didik didik ederek gerçeği bulmaya çalışacağız. Bu işi sen yapacaksın. Dag'in bıraktığı belgeleri inceleyerek başla, cinayet sebebi olacak bir şey var mı bak."

Göz ucuyla Malin Eriksson'a baktı.

"Malin, yeni sayının taslağında bana yardım edersen, Christer'le ben kaba işini yaparız. Ayrıca Dag'la makaleler üzerinde epey çalıştın. Mikael'le birlikte cinayet kovuşturmasındaki gelişmeleri de takip etmeni istiyorum."

Malin başıyla onayladı.

"Henry... bugün çalışabilir misin?"

"Tabii."

"İşe derginin çalışanlarını aramakla başla. Sonra Emniyet Müdürlüğü'yle konuş, basın konferansı falan yapacaklarsa haberimiz olsun."

"Tamam, önce çalışanları arayacağım. Sonra, eve koşup bir duş alacağım. Emniyet Müdürlüğü'nde takılmazsam kırk beş dakikada ofiste olurum."

"Telefonlarınızı açık tutun."

"Tamam," dedi Mikael. "Bitti mi."

"Acelen mi var?" dedi Erika.

"Evet. Bir telefon açmam gerek."

Cep telefonu çaldığında Harriet Vanger, Henrik Vanger'in Hedeby'deki evinde kahvaltı ediyordu. Kimin aradığına bakmadan cevap verdi.

"Günaydın, Harriet," dedi Mikael.

"Oo, ben seni sabah sekizden önce kalkmazsın sanırdım."

"Eğer yatağa girme fırsatı bulsam kalkmazdım da. Maalesef dün akşam bu fırsatı bulamadım."

"Bir şey mi oldu?"

"Haberleri dinlemedin mi?"

Blomkvist olanları özetledi.

"Korkunç bir şey bu. Sen ne durumdasın?"

"Sorduğun için teşekkürler. Daha iyiceyim. Sen de *Millennium* yönetim kurulundasın, haberdar olman gerekir diye düşündüm. Sanırım haberciler çok geçmeden Dag ile Mia'yı bulan kişinin ben olduğumu öğrenirler, bu da bir sürü spekülasyona yol açacaktır. Tabii Dag'ın *Millennium* adına yaptığı araştırma da artık duyulur, bu da bir sürü soruya muhatap alacağız demektir."

"Yani hazırlıklı ol diyorsun. Tamam. Peki ne söyleyeceğim?"

"Gerçeği. Seni haberdar ettik. Bu menfur cinayetlerden sarsıldın. Ama yazı işleri ile direkt bir bağın olmadığından, spekülasyon yapmak istemiyorsun. Cinayeti araştırmak, *Millennium*'un değil, polisin işi."

"Uyarına teşekkür ederim. Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Şimdilik yok. Ama aklıma bir şey gelirse seni ararım."

"Teşekkürler. Mikael... lütfen beni haberdar et."

13. BÖLÜM

PASKALYA ARİFESİ / 24 MART, PERŞEMBE

Enskede'deki çifte cinayet davasının ön soruşturması perşembe günü sabah saat yedide savcı Richard Ekström'e verildi. Olay gecesi epey genç ve tecrübesiz bir hukukçu nöbetçi idi. Bu cinayetlerin öyle alışıldık cinayetlerden olmadığını anladığında, telefon açarak bölge savcı yardımcısını uyandırmış, o da bölge emniyet müdürünü uyandırmıştı. Sonra da hep birlikte, topu çalışkan ve deneyimli savcı Richard Ekström'e atmışlardı.

Kırk iki yaşındaki Ekström zayıf, 1.67 boyunda, ince saçlı, dinç bir adamdı. Her zaman şık giyinir, boyunun kısalığı nedeniyle de hafif topuklu ayakkabıları tercih ederdi. Kariyerine Uppsala'da savcı yardımcılığıyla başlamıştı. Daha sonra İsveç yasalarının Avrupa Birliği yasalarıyla uyumlu hale getirilmesi çalışmalarına katılmak için Adalet Bakanlığı'na atanmış, buradaki üstün hizmetlerinin karşılığında, kısa zamanda çalışma ekibinin başkanlığına yükseltilmişti. Yasal güvenlik alanındaki idari yetersizlikleri konu edinen raporuyla dikkatleri üzerine çekmişti: Bu raporda polis teşkilatına daha fazla bütçe ayırmak yerine iş veriminin artırılmasının gereğini savunuyordu. Dört senelik bakanlıktaki görevinden sonra Stockholm Savcılığı'na tayin olan Ekström birçok silahlı soygun ve cinayet davasına bakmıştı.

Her ne kadar kurum içerisinde sosyal demokrat olarak bilinse de, aslında parti politikalarına karşı bütünüyle ilgisizdi. Basında adı duyulmaya başladıktan sonra önemli pozisyonlardaki kişiler onu yakından izlemeye başlamışlardı. Politik eğilimi hakkında yayılan intiba nedeniyle hem emniyet örgütünde hem politik çevrelerde geniş bir iletişim ağına sahipti. Geleceğin yüksek bürokrat adayları arasında ismi geçiyordu. Ancak polis teşkilatında onun hakkında fikir birliği yoktu. Güvenliği artırmak için daha çok polise gerek var diyenler, aksini iddia eden raporundan dolayı ondan hoşlanmazlardı. Bazı polislere göre de, aldığı davayı sonuna kadar takip eden korkusuz bir savcıydı.

Cinayet masası uzmanlarından, o gece Enskede'de yaşananlar hakkında kısa bir brifing alan Ekström, bu davanın basında sarsıntı yaratacak potansiyelde bir dava olduğunu anlamakta gecikmedi. Sıradan bir cinayet davası değildi. Kurbanlardan biri doktorasını hazırlayan bir kriminolog diğeri de gazeteciydi; gazeteci sözcüğünün onda yaratacağı duygular, sempati ya da nefret, duruma bağlıydı.

Ekström, emniyet genel müdürüyle kısa bir telekonferans yaptıktan sonra, sabah yediyi çeyrek geçe, cinayet masası komiseri Jan Bublanski'yi arayarak uyandırdı. Arkadaşlarının, sık sık köpürdüğü için, "köpük" anlamına gelen "Bubbla" lakabını taktığı Bublanski, geçen yılki fazla mesailerini biriktirip bir haftalık izne ayrılmıştı. Şimdi ondan tatilini yarıda keserek hemen emniyet merkezine gelmesi ve Enskede cinayetlerinin soruşturmasının başına geçmesi isteniyordu.

Bublanski elli üç yıllık ömrünün yarısını polis teşkilatında geçirmişti. Mesleğe yirmi üçünde atılmış, altı yıl devriye arabalarında çalışmış, silah ve hırsızlık büro amirliğinde tecrübe kazandıktan sonra da, hizmet içi eğitim alarak asayiş şubesinde göreve başlamıştı. Son on yılında toplam otuz üç cinayet ya da ölüme sebebiyet verme soruşturmasına katılmıştı. Bunlardan on yedisini bizzat kendi yönetmiş, on dördünde sonuca ulaşılmış, iki dava polis açısından çözülse de failleri delil yetersizliğinden serbest bırakılmıştı. Bublanski ve ekibi yalnızca bir davada sonuç alamamışlardı. Bergshamra'da oturan alkolik, baş belası bir adam evinde bıçaklanarak öldürülmüştü. Maktulün evi polis açısından tam karabasandı: Eve o kadar çok insan girip çıkmış, kusmuş, sağa sola tükürmüş, kavga ederek birbirinin ağzını burnunu kanatmıştı ki, parmak izi ve DNA'yla işin içinden çıkmak imkânsızdı. Bublanski ve arkadaşlarına göre katil, maktulün yakın çevresinden biriydi ama bütün çabalara karşın bir yere ulaşılamamıştı.

Meslektaşları Bublanski'yi biraz tuhaf bulurlardı. Mensubu olduğu dinin -Yahudi'ydi- kutsal günlerinde Emniyet Müdürlüğü'nün koridorlarında başında takkeyle dolaşırdı. Bir seferinde emniyet müdürü, bu davranışını Emniyet Müdürlüğü'nün koridorlarında türbanla dolaşmak kadar yakışıksız bulduğunu söyleyerek Bublanski'yi eleştirmişti. Bu konu daha fazla konuşulmamış ama bu yorumdan haberdar olan bir gazetecinin soruları karşısında emniyet müdürü sözlerini geri almak zorunda kalmış ve arkasından da istifa etmişti.

Bublanski, Güney Cemaati'ndendi, Yahudi âdetlerine uygun hazırlanmış yemek bulamadığında sadece sebze yerdi. Ancak sebt gününde çalışmayı reddedecek kadar da bağnaz değildi. Enskede cinayetlerinin sıra dışı bir süreç izleyeceğini Bublanski de fark etmişti. Daha Emniyet Müdürlüğü'ne adım atar atmaz, saat sekizde, Savcı Ekström onu yanına çağırttı.

"Berbat bir hikâyeye benziyor," dedi Ekström. "Kurbanların biri gazeteci, diğeri de kriminolog. Üstelik onları bulan da bir gazeteci."

Bublanski başını salladı. Bu, vakanın medya tarafından yakından takip edileceği anlamına geliyordu.

"Ve manzaraya tüy diken bir şey daha var; onları bulan sıradan bir gazeteci de değil, *Millennium* dergisinden, Mikael Blomkvist."

"Yok ya..." dedi Bublanski.

"Wennerström olayı etrafında kopan şamatayla bayağı ünlendi."

"Cinayet sebebi hakkında ne biliyoruz?"

"Şimdilik hiçbir şey. Kurbanların bizde kayıtları yok. Görünüşe göre saygın bir çift. Kadın bir iki haftaya kadar doktorasını alacakmış. Bu vakaya üst düzey öncelik tanıyacağız."

Bublanski için cinayet soruşturmaları zaten her zaman öncelikli idi.

"Ekip çalışması yapacağız. Yapabildiğin kadar hızlı davran, istediğin tüm desteği sağlayacağım. Hans Faste ile Curt Svensson sana yardım edecek, Jerker Holmberg de. O şimdi Rinkeby cinayeti üzerinde çalışıyor ama görünüşe göre katil yurt dışına sıvışmış. Cinayet mahallini incelemekte Holmberg'nin üstüne yoktur. Asayiş şubesinin imkânlarından da faydalanabilirsin."

"Ekibime Sonja Modig'i de isterim."

"O bu iş için fazla genç değil mi?"

Bublanski biraz şaşırmıştı.

"Otuz dokuz yaşında, yani senden birkaç yaş küçük. Keskin bir zekâsı var."

"Peki, ekibine kimleri alacağın senin sorunun, yalnız acele et. Yukarıdakiler üzerimize gelmeye başladı bile."

Bublanski, Ekström'ün biraz abarttığını düşünüyordu. Ona göre yukarıdakiler sabahın bu saatinde kahvaltı masasından bile kalkmamışlardı.

Saat dokuzda, ekibini Emniyet Müdürlüğü'nün bir odasında toplayarak resmi soruşturmayı başlatan Bublanski, odadakilere şöyle bir göz gezdirdikten sonra, pek de ideal bir grup kurulmadığını düşündü.

En güvendiği eleman Sonja Modig'di. On iki yıllık meslek hayatının dört yılını, cinayet masasında geçirmiş, Bublanski'nin yönettiği birçok soruşturmaya katılmıştı. Titiz ve sistemli çalışan biriydi. Bublanski ondaki müthiş analiz yeteneğine birçok kez şahit olmuştu. Hayal gücünü harekete geçirip, küçük parçaları ustalıkla bir araya getiriyordu. Bir türlü içinden çıkılamayan iki vakada, o zamana kadar herkesin gözden kaçırdığı ayrıntıları yakalayarak olayın çözülmesini sağlamıştı. Üstelik, Bublanski'nin çok takdir ettiği, gelişmiş bir espri anlayışı da vardı.

Bublanski'nin takdir ettiği ikinci adam Jerker Holmberg'di. Ångermanland'lı, elli beş yaşında bir polisti. Dört köşeli, hayal gücünden yoksun, sıkıcı bir adamdı ama Bublanski'nin gözünde İsveç polis teşkilatının elindeki en yetenekli suç mahalli araştırmacısı da oydu. Birçok cinayet vakası araştırmasında birlikte çalışmışlardı. Eğer olay yerinde kayda değer bir delil varsa, Holmberg'nin gözünden asla kaçmazdı.

Bublanski, Curt Svensson'u fazla tanımıyordu. Sağlam yapılıydı. Sarı saçlarını o kadar kısa kestirirdi ki, uzaktan bakan biri kel sanırdı. Az ve öz konuşurdu. Otuz sekiz yaşındaydı, Huddinge polis teşkilatında yıllarca çete suçlarıyla ilgili çalıştıktan sonra buraya yeni tayin edilmişti. Çabuk parlayan, sert bir adamdı, zanlılara karşı başvurduğu yöntemlerin polis yönetmeliğinde yazanlara pek uymadığı söylenirdi. On yıl önce bu nedenle hakkında bir soruşturma açılmıştı, ama Svensson aklanmıştı.

Curt Svensson'un kötü bir ün edinmesinin nedeni 1999 Ekimi'nde yaşanan bir olaydı. Bir meslektaşıyla birlikte bir holiganı gözaltına almak için Alby'ye gitmişti. Oğlanın polisteki kaydı kabarıktı. Komşularını yıllarca canlarından bezdirip etrafını sürekli tehdit ettiğinden, karakolun müdavimleri arasında istisnai bir yer edinmişti. O gün, Nosborg'daki video dükkânı soygununa katıldığı ihbarını almışlardı. Oğlan karakola kadar gelme davetine bıçağını çekerek karşılık vermiş, Svensson'a yönelmeden önce meslektaşını birkaç yerinden yaralayıp baş parmağında da sıkı bir yarık açmıştı. Bunun üzerine Curt Svensson silahına sarılmış ve bütün meslek hayatı boyunca ilk kez birine ateş etmek zorunda kalmıştı. Önce havaya ateş etmiş, ikincisinde oğlanı hedef almış, ancak aralarında

yalnızca üç metre olmasına rağmen ıskalamış, üçüncüsünde, ne yazık ki, holiganı göğsünün ortasından vurmuştu. Kurşun aort damarını parçaladığından, oğlan birkaç dakika içinde kan kaybından ölmüştü. Yapılan soruşturma sonucunda Curt Svensson'un aklanması basında ateşli tartışmalara yol açmış, devletin şiddet tekelini böylesi rahat bir şekilde kullanması büyük bir öfke uyandırmıştı.

Bublanski onu ilk başlarda şüpheyle karşılasa da, birlikte çalıştıkları altı ayda eleştirip kızmasını gerektirecek bir davranışını görmemişti. Aksine sessiz çalışma üslubuna saygı duymaya bile başlamıştı.

Ekibin son üyesi, kırk yedi yaşındaki Hans Faste eski kulağı kesiklerden, deneyimli bir polisti ama Bublanski'yi en çok rahatsız eden de oydu. Cinayet soruşturmalarında zengin bir tecrübesi vardı, diğer yandan etrafındaki normal her insanı çileden çıkartacak kadar kendini beğenmiş ve boşboğazdı. Yalnız dizginleri elden bırakılmazsa sağlam iş çıkartacağı da kesindi. Son zamanlarda genellikle birlikte çalıştığı Curt Svensson'un akıl hocalığına da soyunmuştu. Her ne kadar Svensson bundan rahatsızmış gibi görünse de, Bublanski'nin bu durumu dikkate alması gerekti.

Bu ilk toplantıya, olay gecesi Blomkvist'i sorgulayan Anita Nygren ile, o geceki izlenimlerini anlatmak üzere, Komiser Oswald Mårtensson da çağrılmışlardı. Her ikisi de bitkin düşmüştü, bir an önce evlerine gidip başlarını yastığa koymak istedikleri yüzlerinden okunuyordu. Nygren toplantıdakilere suç mahallinde çekilmiş fotoğrafları dağıttı.

Yarım saatlik bir tartışmadan sonra Bublanski kısa bir özet yaptı.

"Olay yerindeki teknik araştırmanın hâlâ sonuçlanmadığını unutmadan şimdilik elimizde fazla bir şey olmadığını söyleyebiliriz. .. Kimliği meçhul bir şahıs, Enskede'de bir apartman dairesine girerek Dag Svensson ve Mia Bergman adlı bir çifti öldürdü. Ne komşular ne de başka biri katili gördü."

"Olayın meydana geldiği apartmanın merdivenlerinde bir tabanca bulduk ama cinayet silahı o mu, henüz bilmiyoruz. İncelemeleri için cinayet masası laboratuvarına gönderdik," diye araya girdi Anita Nygren. "Ayrıca elimizde yatak odasının duvarından çıkartılmış bir mermi çekirdeği parçası var — Dag Svensson'u öldüren mermiye ait. Ama Mia Bergman'ı öldüren mermi çekirdeği biraz fazla parçalanmış, işe yarar mı bilmiyorum."

"Bilgi için teşekkürler. Colt Magnum, lanet bir kovboy silahı... Bunun satışını durdurmaları gerekirdi. Seri numarasını aldınız mı?"

"Hayır," dedi Mårtensson. "Silahı ve mermi çekirdeği parçalarını, özel bir kuryeyle adli tıp laboratuvarına gönderdim. En iyisi oradan gelecek sonucu beklemek."

"Tamam. Henüz suç mahallini incelemeye vakit bulamadım. Siz ikiniz oradaydımz. Fikriniz ne?"

Anita Nygren ile Oswald Mårtensson birbirlerine baktılar. Nygren sözü meslektaşına bıraktı.

"Her şeyden önce cinayeti tek bir kişinin işlediğini düşünüyoruz. Kelimenin tam anlamıyla bir katliam. Katilin kararlılığına bakılırsa onları ortadan kaldırmak için sağlam bir nedeni olmalı."

"Bunu biraz daha açar mısın?" diye sordu Faste.

"Daire temiz ve düzenliydi. Yani ne bir hırsızlık ne de herhangi bir boğuşma izi vardı. Kurbanların kafalarına sadece iki el ateş etmiş. Belli ki silah kullanmayı bilen biri."

"Hımm."

"Dairenin planına baktığımızda... olayın şu şekilde geliştiğini söyleyebiliriz. Dag Svensson'a çok yakın mesafeden ateş edilmiş. Büyük ihtimal namluyu başına dayamış. Kurşunun girdiği yerde açık bir yanık izi var. İlk ona ateş edildiğini düşünüyoruz. Yemek masasına doğru savrulmuş. Katil holde ya da tam salonun eşiğinde durmuş olmalı. Tanıklara göre, bir iki saniye arayla iki kez ateş edilmiş. Mia Bergman'a uzak bir mesafeden ateş edilmiş. Büyük ihtimal yatak odasının kapısındaymış, kaçmaya çalışmış. Kurşun sol kulağının altından girip sağ gözünün üstünden çıkmış. Kurşun darbesinin etkisiyle yatak odasına doğru savrulmuş. Yatağın kenarına çarpıp yere yıkılmış."

"Silah kullanmayı bilen biri," dedi Faste.

"Dahası da var, yatak odasına kadar gidip kadının ölüp ölmediğini kontrol etmeye gerek duymamış, ayak izi yok."

"Yani kendinden emin biri. İşini bitirip apartmanı terk etmiş. İki kurşun, iki ceset. Ayrıca... "

"Evet?"

"Teknik incelemeden ne çıkar bilmiyorum ama bence avcı mermisi kullanmış. İkisi de anında ölmüşler. Her iki kurbanda da kocaman yaralar açılmış."

Masaya bir sessizlik çöktü. Daha önce, mermi konusunda hiçbirinin hatırlamak istemediği bir tartışma yaşanmıştı. İki tür mermi vardı. İnsanın bedenini delip geçen ve girip çıktığı yerde küçük delikler açan sert metal kaplamalı mermiler ve bedende genişleyip büyük yaralar açan yumuşak başlı mermiler. Dokuz milimetre çapında sert metal kaplamalı bir mermiyle, değdiği yerde birkaç milimetre genişleyen yumuşak başlı mermi arasında etki açısından büyük bir fark vardı. İkinci tür mermiye avcı mermisi deniliyordu. Av hayvanlarına çok kan kaybettirerek daha çabuk ölmelerini sağladığından "insancıl" olduğu iddia ediliyordu. Bu mermilerin savaşta kullanımı, kurbanını mutlaka öldürdüğünden, uluslararası yasalarla yasaklanmıştı.

İsveç polisinin cephaneliğine bu mermiler iki yıl önce girmişti. Bunların ne amaçla alındığını bilen de yoktu. Ama örneğin, 2001 yılında Dünya Ticaret Örgütü'nün Göteborg'daki toplantısını protesto edenlerle polis arasında çıkan çatışmada, kalçasından vurulan Hannes Westerberg bu kurşunla vurulmuş olsaydı, kesinlikle yaşamayacaktı.

"Yani oraya kesinlikle öldürmek için gelmiş diyorsun," diyen Curt Svensson, masaya çöken ağır havayı dağıttı.

Nyberg ile Mårtensson başlarını salladılar.

"Ve anlaşılması güç bir zaman sorunu var," dedi Bublanski.

"Kesinlikle, katil daireyi hemen terk etmiş, merdivenlerden inmiş, silahı bodrum katına inen merdivenlere atarak karanlığa karışmış. Çok kısa bir süre sonra -saniyeler söz konusu- Blomkvist ile kız kardeşi sokağa girmişler."

"Hımmm," dedi Bublanski.

"Katil belki de bodrumdan kaçmıştır. Buradan binanın arka bahçesine açılan bir kapı var, oradan

da paralel sokağa çıkılıyor. Tabii bunun için anahtarının olması gerekir."

"O kapıyı kullandığını gösteren bir işaret var mı?"

"Hayır."

"Yani bu izin peşinden gidemeyiz," dedi Sonja Modig. "Ama silahı neden oraya attı? Hiç atmayabilirdi — binanın dışında daha uzak bir yere atabilirdi, en azından bulmamızı geciktirirdi."

Hepsi birden omuzlarını silkti. Bu sorunun şimdilik bir cevabı yoktu.

"Blomkvist hakkında ne düşünmeliyiz?" dedi Hans Faste.

"Çok sarsıldığı ortadaydı," dedi Mårtensson. "Ama aklı da başındaydı, doğru muhakeme yürütüyordu. Bende güvenilebilir bir insan izlenimi bıraktı. Kız kardeşi avukat. Telefon konuşmasını ve arabayla Enskede'ye geldiklerini doğruladı. Bence Blomkvist'in bu olayla ilişkisi yok."

"Ünlü bir gazeteci," dedi Sonja Modig.

"Yani ortalık medya sirkine dönecek," dedi Bublanski. "Bu nedenle bu vakayı bir an önce çözmeliyiz. Evet... Jerker, suç mahallini sen incele, tabii komşularla da görüş. Faste, Curt ile birlikte kurbanlar hakkında araştırma yapın. Kimler? Ne iş yaparlar? Arkadaşları kimler? İçlerinde onlarla husumeti olan var mı? Sonja, sen ve ben tanıkların ifadelerini gözden geçireceğiz. Daha sonra, Svensson ile Bergman'ın öldürülmeden önceki gün neler yaptıklarını araştırırsın. 14.30'da tekrar buluşalım."

Mikael Blomkvist, Dag Svensson'un ilkbahar boyunca çalıştığı masaya oturdu. Bir süre hiç kımıldamadan masaya baktıktan sonra bilgisayarı açtı.

Svensson'un kendi dizüstü bilgisayarı vardı, genellikle evde çalışıyordu. Haftada iki günü *Millennium*'un yazı işleri bürosunda geçirirdi, ancak son günlerde daha sık gelmeye başlamıştı. Ona geçici işçilerin kullandığı PowerMacG3 bilgisayarı vermişlerdi. Üzerinde çalıştığı materyalin çoğu bu bilgisayarda kayıtlıydı. Aslında bu bilgisayarı internette araştırma yapmak için kullanırdı ama bazı dosyaları dizüstü bilgisayarından buraya aktarmıştı. Bir de kilitli çekmecede tuttuğu iki zip disketi vardı. Elde ettiği her materyali mutlaka yedekliyordu. Ama son günlerde *Millennium'a* gelmediğinden, en son yedekleme pazar akşamı yapılmıştı. Sonraki üç gün eksikti.

Mikael Blomkvist, zip disketinin kopyasını alıp kendi odasındaki dolaba koyduktan sonra, orijinal disketi gözden geçirdi. Otuz kadar dosyayla, sayısız alt dosya vardı. Svensson'un kadın ticareti hakkında yaptığı dört yıllık araştırmanın materyalleriydi bunlar. Mikael belgelerin adlarını dikkatle inceleyerek gizli sınıfına sokulanları bulmaya çalıştı; Dag Svensson'urı takma isimlerle koruduğu haber kaynaklarını araştırdı. Dag kaynaklarının ismini koruma konusunda titiz davranmış, bunları <Kaynaklar/gizli> başlıklı bir dosyaya kaydetmişti. Bu dosyada çoğu kısa, 134 belge vardı. Mikael çoğunu işaretleyip sildi. Ama bunu çöpe atarak yapmadı, bir simgeye taşıyıp Burn programıyla bayt bayt sildi.

Daha sonra Svensson'un e-posta kutusuna baktı. Ona *Millennium*'da geçici bir e-posta adresi

verilmişti. Mikael'in servis sunucuya girme hakkı olduğundan, Dag'ın şifresini kolayca buldu. Bütün e-postaları bir diskete yükledi.

Son olarak, Dag'ın topladığı referans belgelerinden, aldığı notlardan, gazete kupürlerinden, mahkeme kararlarından ve çeşitli yazışmalardan oluşan bir kâğıt yığınını elden geçirdi, önemli bulduğu belgelerin kopyasını çıkarıp bir dolaba kilitledi. Yaklaşık 2000 sayfalık belgeyi kopyalaması üç saatini aldı.

Dag'ın, A4 boyutunda kâğıtlara kaydettiği gizli kaynaklara ilişkin kırk sayfalık notları bir zarfa koyarak kendi çalışma odasına götürdü. Geriye kalan materyali Dag'in çalışma masasına bıraktı.

En sonunda derin bir nefes alıp *Millennium*'un altındaki 7-Eleven'a inerek kahve eşliğinde bir dilim pizza yedi. Dag Svensson'un çalışma masasını gözden geçirmek için polislerin her an gelebileceğini düşünmekle yanılmıştı.

Saat onda Linköping'den Bublanski'ye gelen bir telefon soruşturmaya yeni bir yön verdi. Adli tıptan, Doçent Lennart Granlund arıyordu.

"Enskede'deki cinayetler hakkında."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Silah bu sabah erken saatlerde elimize ulaştı, henüz bütün analizleri yapmadım. Ama yine de, ilginizi çekeceğini düşündüğüm bazı bilgileri vermek istedim."

"Teşekkürler. Sizi dinliyorum."

"Silah, 45'lik Colt Magnum, ABD, 1981 yapımı. Üzerinde parmak izleri var, belki DNA da. Ancak analiz zaman alır. Çifti öldüren mermilere de baktık. Büyük olasılıkla elimizdeki silahtan ateşlenmiş. Eğer silah cinayet mahallinde bulunursa hep böyle olur. Çekirdekler çok parçalanmış ama yine de bir parça karşılaştırabildik. Görünen o ki elimizdeki cinayet silahı."

"Tabii ruhsatsız. Seri numarası var mı?"

"Silah ruhsatlı. Nils Erik Bjurman isimli bir avukata ait. 1983'te ruhsat almış. Polis Atıcılık Kulübü üyesi. Odenplan'da, Upplandsgatan Sokağı'nda ikamet ediyor."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Dediğim gibi, birkaç parmak izine de rastladık. En az iki kişiye ait. Eğer silah çalınmadı ya da başka birine satılmadıysa, parmak izlerinden biri Bjurman'a ait olmalı. Poliste böyle bir bilgi de yok."

"Vay be. Eğer polis jargonunu kullanırsak, demek ki artık elimizde bir ipucu var."

"Diğer parmak izlerinin kime ait olduğunu bulduk. Sağ başparmak ve işaret parmağı."

"Kim?"

"30 Nisan 1978 doğumlu bir kadın. 1995'te, Gamla Stan'da birine saldırdığından karakolu

boylamış, parmak izleri o zaman alınmış."

"Şu kadının bir ismi var mı?"

"Elbette. Lisbeth Salander."

Bublanski, Grandlund'un verdiği ismi ve vatandaşlık numarasını kaydetti.

Mikael Blomkvist öğle yemeğinden ofise döndüğünde, odasına girip kapısını kapadı. Bu rahatsız edilmek istemediğinin işaretiydi. Dag Svensson'un e-posta ve notlarını henüz gereken dikkatle inceleyememişti. Dag'in kitabını ve makalelerini de yeni bir gözle okumak istiyordu. Yazarı öldürüldüğüne göre, aklına takılan soruların cevabını kendi bulmalıydı.

Kitabın basılıp basılmayacağına da karar vermesi gerekiyordu. Ayrıca zihnini toparlayıp, bütün o makalelerin arasında cinayet sebebi olabilecek bir şey varsa bulması gerekiyordu. Bilgisayarını açıp işe koyuldu.

Jan Bublanski, soruşturma ekibinden sorumlu savcı Richard Ekström'ü arayarak, adli tıptan aldığı bilgileri özetledi. Sonja Modig ile Bublanski'nin Avukat Bjurman'ı ziyaret etmesine karar verildi; onu sorgulayıp tutuklanıp tutuklanmayacağına karar vereceklerdi. Hans Faste ile Curt Svensson da Lisbeth Salander'in peşine düşecekti.

Bjurman'ı bulmanın bir zorluğu yoktu. Adresi vergi kayıtlarında, silah ruhsat ve trafik şubesinde, hatta telefon rehberinde bile vardı. Bublanski ile Modig, Upplandsgatan'a, Bjurman'ın oturduğu binanın önüne geldiklerinde şanslarına, tam o anda binadan çıkan genç bir adamın açtığı kapıdan içeri girdiler.

Bjurman'ın oturduğu daireyi bulup kapısını çaldılar, ancak açan olmadı. Bunun üzerine St Eriksplan'daki ofisine gittiler ama sonuç aynıydı.

"Belki de mahkemededir," dedi Modig.

"Ya da iki kişiyi öldürdükten sonra Brezilya'ya giden bir uçaktadır," dedi Bublanski.

Sonja Modig göz ucuyla meslektaşını süzdü. Onun arkadaşlığından hoşlanıyordu. Eğer iki çocuk annesi olmasa ve ikisi de mutlu giden evliliklere sahip olmasa, onunla flört bile edebilirdi. Bjurman'ın ofisinin olduğu katta üç daire daha vardı. Bunlardan birinin kapısının üzerinde Diş Doktoru Norman Lind, diğerinde N-Danışmanlık Şirketi, üçüncüsü de Avukat Rune Håkansson yazan plaketler vardı.

Håkansson'un kapısını çaldılar.

"Merhaba, ismim Modig, bu da cinayet masası komiseri Bublanski. Meslektaşınız Nils Erik Bjurman'la bir işimiz vardı, Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Håkansson başını iki yana salladı.

"Son günlerde pek ortada görünmüyor. İki yıl önce ciddi bir hastalığa yakalandı, neredeyse işini bıraktı diyebilirim. Kapıda ismi duruyor ama ancak iki ayda bir öylesine uğruyor işte."

"Hastalığı ne?" diye sordu Bublanski.

"Pek bilemiyorum. Hastalığa yakalanmadan önce çok çalışırdı. Kanser ya da bunun gibi bir hastalık sanırım. Aslına bakılırsa yalnızca bir merhabam vardı. "

"Hastalığını tahmin mi ediyorsunuz, yoksa biliyor musunuz?" diye sordu Sonja Modig.

"Şey... Emin değilim. Yaşlı bir sekreteri vardı. Britt Karlsson ya da Nilsson, öyle bir şey. Sonra işten çıktı. Hasta olduğunu söylemişti ama nasıl bir hastalık bilmiyorum. 2003 baharıydı. Sonra Bjurman'ı ancak o yılın sonunda gördüm, sanki on yıl yaşlanmış gibiydi, zayıflamış, saçları ağarmıştı... Ben de kansere yakalandığı sonucunu çıkardım. Peki sizin onunla işiniz ne? Bir suç mu işledi?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır," dedi Bublanski. "Onunla konuşacağımız acil bir sorun vardı."

Tekrar Odenplan'daki evine gittiler. Kapı duvardı. Bublanski, Bjurman'ın telefonunu aradı. *Aradığınız kişiye ulaşılamıyor, daha sonra deneyin* mesajı çıktı.

Ev telefonunu çaldırdı. İçeride telefonun çaldığını duyuyorlardı ama açan olmadı, telesekreterinden gelen mesaj bırakma sesini duydular.

Saat bire geliyordu.

"Kahve?"

"Hamburgeri tercih ederim."

Odenplan'daki Burger King'e gittiler.

Savcı Ekström saat ikide soruşturma ekibini odasında toplantıya çağırdı. Bublanski ile Modig, pencere kenarındaki iki koltuğa yan yana oturdular. İki dakika sonra Curt Svensson gelip onların karşısına oturdu. Holmberg üzerinde kâğıt kahve bardaklarının olduğu bir tepsiyle içeri girdi. Enskede'ye kısa bir ziyaret yapmış, öğleden sonra, teknik ekibin çalışmaları bittiğinde tekrar gitmeyi planlamıştı.

"Faste nerede?" diye sordu Ekström.

"Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nde. Beş dakika önce aradı, biraz gecikecekmiş."

"İyi. Biz de onsuz başlarız," dedi Ekström ve anlatması için Bublanski'yi işaret etti: "Elimizde ne var?"

"Avukat Nils Bjurman'ı ziyarete gittik. Ne evinde, ne de ofisinde bulabildik. Yan komşusu olan bir avukata göre iki yıl önce hastalanmış, işlerini neredeyse bütünüyle askıya almış."

Sözü Sonja Modig aldı.

"Bjurman elli altı yaşında, suç kaydı yok. Daha çok iş davalarına bakıyor. Bunun ötesinde bir bilgim yok. Henüz geçmişini araştıracak zamanım olmadı," dedi Modig.

"Fakat Enskede'de kullanılan silah onunmuş, değil mi?"

"Evet, ruhsatı var, ayrıca Polis Atıcılık Kulübü'ne üyeymiş," dedi Bublanski. "Kulübün başkanı Gunnarsson'la konuştum. Bjurman'ı iyi tanıyor. 1978'de üye olmuş. 1984'ten 1992'ye kadar kulübün mali işlerini yürütmüş. Müthiş bir nişancıymış, serinkanlı, ölçülü ve tuhaflıkları olmayan bir adammış."

"Yani silaha düşkün biri?"

"Gunnarsson'a göre, atıcılıktan çok kulüple ilgiliymiş. Yarışmayı seviyormuş ama silah fetişisti de değilmiş. 1983 yılında İsveç Atıcılık Şampiyonası'na katılıp on üçüncü olmuş. Son on yıldır giderek daha az atış yapıyormuş, sadece yıllık toplantılara falan katılmış."

"Başka silahları da var mıymış?"

"Kulübe katıldığından beri toplam dört tabanca ruhsatı almış. Colt dışında, bir Beretta, bir Smith & Wesson ve bir de Rapid marka yarışma silahı. Son üçünü geçen on yıl içinde kulüp üyelerine satmış."

"Ve nerede olduğu hakkında fikrimiz yok."

"Öyle, ama onu aramaya saat onda başladık. Belki de şu anda Djurgården'de yürüyüş yapıyor ya da hastaneden evine dönüyordur."

O sırada Faste içeri girdi. Nefes nefeseydi.

"Kusura bakmayın, geç kaldım. Katılabilir miyim?"

Ekström, eliyle gel işareti yaptı.

"Şu Lisbeth Salander çok enteresan bir tip. Sabahı Sosyal Hizmetler Müdürlüğü ve Vesayet Bürosu'nda geçirdim."

Deri ceketini çıkarıp koltuğunun arkasına astıktan sonra oturup not defterini açtı.

"Vesayet Bürosu mu dedin?" diye merakla sordu Ekström.

"Bu karı tam bir baş belası," dedi Faste. "Hakkında gayri mümeyyiz kararı verilmiş ve bir vasi atanmış. Tahmin edin bu vasi kim?" Sözlerinin etkisini artırmak için bir süre sustu. "Avukat Nils Bjurman, Enskede'de bulduğumuz silahın sahibi."

Odadaki herkes dikkat kesildi. Faste'nin Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nden edindiği bilgileri aktarması on beş dakika sürdü.

"Yani," dedi Ekström, "cinayet silahının üzerindeki parmak izleri, onlu yaşlarında akıl hastanesini boylamış, mahkemenin gayri mümeyyiz ilan ettiği, geçimini fahişelikten sağlayan, şiddete eğilimli genç bir kadına ait. Bu manyağı niçin sokaklara bırakmışlar ki?"

"İlköğretim çağından beri şiddete meyilliymiş," dedi Faste iştahla. "Görünüşe göre tam bir

psikopat."

"Ama henüz onunla Enskede'de öldürülen çift arasında bir bağ kuramıyoruz," dedi Ekström, parmaklarını trampet çalar gibi masaya vurarak. "Neyse, bu işi çözmek sandığımızdan da kolay olacak gibi. Salander'in adresi var değil mi?"

"Lundagatan'da oturuyor. Vergi kayıtlarına göre, Milton Security'den düzenli maaş alıyormuş."

"Orada ne bok yiyormuş ki?"

"Bilmiyorum, ama aldığı paranın miktarına bakılırsa temizlik işleri falan yapıyordur."

"Hımm," dedi Ekström. "Araştırmakta fayda var. Ama içimden bir ses Salander'i bulmakta acele edin diyor."

"Katılıyorum," dedi Bublanski. "Ayrıntıları sonra ele alırız. Şimdi elimizde bir şüphelinin ismi var. Faste, sen ve Curt, Lundagatan'a giderek Salander'i alın. Dikkatli olun. Başka silahı var mı, ne kadar deli bilmiyoruz."

"Tamam."

"Bubbla," diye araya girdi Ekström. "Milton Security'nin başında Dragan Armansky diye bir adam var. Birkaç yıl önce bir davada tanışmıştım. Güvenilir biri. Onu ofisinde ziyaret edip Salander hakkında bilgi al. Hemen gidersen bugün mesai bitmeden onu bulabilirsin."

Bublanski'nin canı sıkılmıştı, bunun bir sebebi Ekström'ün ona takma adıyla hitap etmesi, diğer sebebi de emir verir gibi konuşmasıydı. Başını iki yana sallayıp devam etti.

"Modig, Bjurman'ı aramaya devam et. Ne kadar komşusu varsa kapılarını çal. Bence onu da acilen ele geçirmeliyiz."

"Peki."

"Enskede'de katledilen çiftle Salander arasında nasıl bir bağ var, bulmak zorundayız. Ayrıca, Salander'in cinayet saatinde Enskede'de bunduğunu da ispat edebilmeliyiz. Jerker, kızın resimlerini alıp bu akşam apartmandaki herkesin kapısını çal. Üzerine polis üniforması giy, ihtiyacın olacak."

Bublanski bir süre durdu, ensesini kaşıdı.

"Lanet olsun, şansımız varsa bu akşama kadar bu işi çözebiliriz. Ben de çok uzun sürecek diye korkmuştum."

"Bir şey daha var," dedi Ekström. "Basın sabırsız. Saat üçte bir basın toplantısı yapacağımızı söyledim. Basınla ilişkilerden birini yanıma alabilirim. Tahminimce bazı muhabirler sizi de arayacaktır. Şu Salander ile Bjurman konusunu şimdilik gizli tutalım."

Armansky eve erken dönmeyi düşünüyordu. Paskalya arifesi olan perşembe günüydü. Karısıyla paskalya tatilini Blidö'deki yazlıklarında geçirmeyi planlamışlardı. Tam evrak çantasım kapamış, paltosunu giymişti ki, sekreter arayıp Komiser Jan Bublanski'nin görüşmek istediğini söyledi.

Armansky, Bublanski adını duymamıştı, ama kıdemli bir polisin ofisine kadar gelip onunla görüşmek istemesi paltosunu ve şapkasını çıkarmak için yeterli bir sebepti. Canı kimseyle görüşmek istemiyordu. Ancak Milton Security, bir polisi görmemezlikten gelemezdi.

Bublanski'yi asansör çıkışında karşıladı.

"Bana zaman ayırdığınız için teşekkürler," dedi Bublanski. "Patronum, Savcı Richard Ekström size selamlarını yolladı."

El sıkıştılar.

"Ekström, onunla yıllar önce, birkaç kez görüşmüştüm. Kahve ister misiniz?"

Armansky kahve makinesinin önünde durdu, düğmeye bastı. İki kahve alıp, misafirini odasına götürdü, pencere kenarındaki rahat koltuğa buyur etti.

"Armansky... Rus ismi mi?" diye merakla sordu Bublanski. "Benim soyadım da sizinki gibi."

"Ailem Ermenistan'dan gelmiş. Sizin aileniz?"

"Polonya'dan."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bublanski not defterini çıkardı.

"Enskede'de işlenen cinayetleri araştırıyorum. Samrım haberleri dinlemişsinizdir?"

Armansky başını sallayarak yanıtladı.

"Ekström sizin ketum olduğunuzu söyledi."

"Pozisyonum itibarıyla polisle aram bozulsun istemem. Sır saklayabilirim, eğer merak ettiğiniz buysa."

"Güzel. Bir kızı arıyoruz. Bir aralar burada çalışmış. Adı Lisbeth Salander. Siz tanır mıydınız?"

Armansky sanki midesine bir taş oturduğun hissetti ama belli etmedi.

"Bayan Salander'i aramanızın nedeni ne?"

"Bir kovuşturmayla ilgili arıyoruz desem uygun olur."

Armansky'nin midesindeki taş büyüdü. Neredeyse fiziksel bir acı duyuyordu. İlk karşılaştığı andan beri hep Salander'in yaşamının trajik bir seyir izleyeceği duygusunu hissetmişti. Ama onu hep bir kurban olarak hayal etmiş, suçlu olabileceğini hiç düşünmemişti. Duygularını bastırıp kılı bile kıpırdamamış gibi davrandı.

"Yani, Enskede'deki cinayetlerle ilgili Lisbeth Salander'den şüpheleniyorsunuz. Doğru anlamış mıyım?"

Bublanski bir an tereddüt ettikten sonra başını sallayarak onayladı.

"Bana onun hakkında neler söyleyebilirsiniz?"

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Önce... onu nasıl ele geçirebiliriz?"

"Lundagatan'da yaşıyor. Adresi bizde kayıtlı. Bir de cep telefonu numarası var."

"Bizde adresi var, cep telefonu işe yarayacaktır."

Armansky masasına gitti, Salander'in telefon numarasını not defterinden yüksek sesle okudu.

"Sizin için çalışırmış?"

"Serbest çalışırdı. 1998 yılından bir buçuk yıl öncesine kadar ona iş veriyordum."

"Ne tür işler?"

"Araştırma."

Bublanski başını not defterinden kaldırdı. "Araştırma?" dedi şaşkınlıkla.

"Daha net söyleyecek olursam kişilerle ilgili araştarmalar yapıyordu."

"Bir dakika... aynı genç kızdan mı bahsediyoruz. Bizim aradığımız Lisbeth Salander ilkokul diploması bile olmayan ve gayri mümeyyiz ilan edilmiş biri."

" Artık gayri mümeyyiz terimi kullanılmıyor. "

"Ne bok kullanıyorlar umurumda değil. Bizim aradığımız kızın psikolojik özürlü ve şiddete eğilimli olduğu söyleniyor. Sosyal Hizmetler'den 1990'ların sonunda fahişelik yaptığını ima eden bir rapor aldık. Bütün belgeler doğru düzgün bir iş yapamayacağını gösteriyor."

"İnsanlar belgelerden ibaret değildir," dedi Armansky.

"Yani Milton Security'de kişisel araştırmalar yapacak kadar yetenekli olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Daha da fazlası, hayatımda gördüğüm en iyi araştırmacı."

Bublanski, kalemini bıraktı, kaşlarını çattı.

"Sanki siz... ona saygı duyuyorsunuz?"

Armansky ellerine baktı. Bu soru onu bir yol ayrımına taşımıştı. Lisbeth Salander'in er ya da geç bir belaya bulaşacağını hep düşünmüştü. Ama cinayet başka bir şeydi, bunu aklının ucundan bile geçirmezdi. Ama onun özel hayatı hakkında ne biliyordu ki? *Bu kız başına nasıl bir bela aldı?* Kendisine yaptığı son ziyaretini düşündü. İşe ihtiyacı olmadığı, para sıkıntısı çekmediği yönündeki gizemli konuşmalarını düşündü.

Şu anda yapılacak en akıllıca şey, kendini ve Milton Security'yi bu işin dışında tutmaktı. Ancak Salander, muhtemelen bu dünyadaki en yalnız insandı.

"Yeteneklerine saygım var. Bunları ne okul ne de başka hiçbir kayıtta bulabilirsiniz."

"Yani, onun geçmişini biliyorsunuz."

"Vesayet altında olduğunu ve sancılı bir büyüme çağı geçirdiğini biliyorum."

"Ve bütün bunlara rağmen ona güvendiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Tam da bu nedenlerle güveniyorum."

"Lütfen açıklayın."

"Onun bir önceki vasisi Holger Palmgren, J. F. Milton'ın eski avukatıydı. Salander ergenlik çağındayken, onun vasiliğini üstlendi ve beni ona iş vermem için ikna etti. Başta postayı takip etme, fotokopiye bakma gibi ayak işleri verdim. Ama o müthiş bir yetenek olduğunu ortaya koydu. Fahişelik yaptığını ima eden tüm raporları çöpe atabilirsiniz. Hepsi palavra. Lisbeth çok zor günler geçirmiş, kuşkusuz yabanıl biri; ama bunu suç sayan bir yasa yok. Fahişelik... Bu onun hayatta yapacağı en son iştir, bundan eminim."

"Şu anki vasisi Nils Bjurman isimli bir avukat."

"Onunla hiç tanışmadım. Palmgren birkaç yıl önce bir beyin kanaması geçirdi. Lisbeth bundan hemen sonra işi bıraktı. Son işi bir buçuk yıl önce, ekim ayında tamamlanmıştı."

"Ona iş vermekten neden vazgeçtiniz?"

"Bu benim isteğim değildi. İşi o bıraktı ve bir hoşça kal bile demeden yurt dışına gitti."

"Yani kayıp mı oldu?"

"Bir yıl kadar ortada görünmedi."

"Bu imkânsız. Geçen yıl Avukat Bjurman her ay onun hakkında rapor göndermiş, elimizde kopyaları var."

Armansky omuzlarını silkerek, gülümsedi.

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"İki ay kadar önce, şubat başı. Birden çıkageldi. Nezaket ziyareti. Geçen yıl boyunca seyahat etmiş; Asya'ya, Karayipler'e."

"Kusura bakmayın ama bir parça şaşırdım. Ben buraya gelirken kafamda, ilkokulu bile bitirmemiş, vesayet altında, psikolojik açıdan sorunlu bir kız resmi vardı. Ama siz, onun çok başarılı bir araştırmacı olduğunu, kendi işini yürütebildiğini, çalışmayı bırakıp bir yıl boyunca dünya seyahatine çıkacak kadar para kazandığını söylüyorsunuz. Ve bütün bunların vasisini telaşlandırmadığı ortada. Yani yazılanlar ve söylenenler birbirini pek tutmuyor."

"Lisbeth Salander hakkında birbiriyle uyuşmayan pek çok şey var."

"Peki... sizin kanınız nedir, sorabilir miyim?"

Armansky bir süre düşündü.

"Salander hayatımda karşılaştığım en sinir, en dik kafalı insan."

"Dik kafalı?"

"Kendi istemediği bir şeyi asla yaptıramazsınız. Başkalarının hakkında ne düşündüğü umurunda bile olmaz. İnanılmaz bir yetenek. Ve kesinlikle başka hiç kimseye benzemez."

"Dengesiz biri midir?

"Dengesizle neyi kast ediyorsunuz?"

"Soğukkanlılıkla iki kişiyi birden öldürebilir mi?"

Armansky uzun süre sustu.

"Üzgünüm," dedi. "Bu soruyu cevaplayamam. Ben biraz kiniğim. Her insanın içinde bir katil yattığına inanırım. Çaresiz kalan, nefret eden ya da kendini savunmak zorunda kalan herkes birini öldürebilir."

"Yani böyle bir ihtimali yok saymıyorsunuz?"

"Lisbeth Salander, sağlam bir sebebi olmadan hiçbir şey yapmaz. Eğer birini öldürmüşse mutlaka çok iyi bir sebebi olduğunu düşünmüştür. Peki siz... Neye dayanarak bu cinayetleri onun işlediğini düşünüyorsunuz, sorabilir miyim?"

Bublanski, birden Armansky'yle göz göze geldi.

"Kesinlikle aramızda kalacak?"

"Hiç kuşkunuz olmasın."

"Katilin silahı onun vasisine ait, üzerinde de Salander'in parmak izleri var."

Armansky dişlerini sıktı. Bu ciddi bir kanıttı.

"Cinayetleri sadece radyodan duydum. Sorun ne? Uyuşturucu mu?"

"Uyuşturucuya bulaşmış mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır. Dediğim gibi ergenlik çağı kötü geçmiş, birkaç kez aşırı alkol yüzünden karakola götürülmüş. Ama uyuşturucuyla işi olsa, bunun bir yerde kaydı tutulurdu."

"Bizim sorunumuz da bu, cinayet nedenini bilemiyoruz. Düzgün yaşayan bir çift. Kadın bir kriminolog, doktora derecesi almak üzereymiş. Adam bir gazeteci. Dag Svensson ile Mia Bergman. Bu isimler size bir şey ifade ediyor mu?"

Armansky başını iki yana salladı.

"Onlarla Lisbeth Salander arasında bir bağ bulmaya çalışıyoruz."

"Bu isimleri hiç duymadım."

Bublanski ayağa kalktı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Çok ilginç bir sohbetti. Doğru mu yaptım bilemiyorum ama umarım konuştuklarımız aramızda kalır."

"Endişelenmeyin."

"Gerekirse sizi tekrar arayacağım. Ve tabii Salander sizinle ilişki kurarsa... "

"Kesinlikle," dedi Armansky.

El sıkıştılar. Bublanski ofis kapısına gelince durdu.

"Salander kimlerle takılır bir fikriniz var mı? Arkadaşları, tanıdıkları... "

Armansky başını salladı.

"Onun özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, eski vasisi Holmer Palmgren'e değer verdiği. O da şu anda Ersta'da bir bakımevinde. Geldikten sonra onu aramıştır."

"Burada çalışırken onu ziyaret eden biri var mıydı?"

"Hayır. Genellikle evden çalışırdı. Buraya yalnızca raporunu sunmak için gelirdi. Birkaç istisna dışında, müşterilerimizle bile görüşmemiştir. Belki... "

Armansky'nin aklına birden bir şey gelmişti.

"Ne?"

"Bir kişiyi daha ziyaret etmiş olabilir. Birkaç sene öncesinden tanıdığı bir gazeteci. Yurt dışındayken, Salander'i arayıp duruyordu."

"Bir gazeteci mi?"

"İsmi Mikael Blomkvist. Wennerström olayını hatırlıyor musunuz?"

Bublanski kapı kolunu bırakıp Armansky'ye doğru yöneldi.

"Enskede'deki çifti bulan Blomkvist'ti. Kurbanlarla Salander arasında aradığımız bağı siz buldunuz."

Armansky midesindeki o taşı tekrar hissetti.

14. BÖLÜM

PASKALYA ARİFESİ / 24 MART, PERŞEMBE

Modig, yarım saat içinde üç kez, Nils Bjurman'a cep telefonundan ulaşmaya çalışı. Her seferinde karşısına ulaşılamıyor mesajı çıktı.

Saat üç buçukta arabaya binip Odenplan'a gitti ve Bjurman'ın kapısını çaldı. Yine cevap yoktu. Ardından yirmi dakika boyunca, belki nerede olduğu hakkında bir fikirleri vardır diye, Bjurman'ın tüm apartman komşularını dolaştı. Kapısını çaldığı on dokuz dairenin on birinde kimse yoktu. Göz ucuyla saatine baktı. Kapı çalmak için erken bir saatti. Üstelik paskalya tatilinde kimseyi evde bulamayacaktı. Sekiz dairede karşısına çıkanlar sorularını samimiyetle cevapladılar. Bunlardan beşine göre, Bjurman dördüncü katta oturan, gayet nazik, düzgün biriydi, nerede olduğunu bilmiyorlardı, belki de bunu kapı komşusu, iş adamı Sjöman bilebilirdi. Sonja Modig onun da kapısını çalmıştı ama kapı açılmamıştı.

Burnundan soluyan Sonja, Bjurman'ın cep telefonuna ismini, telefon numarasını ve aramasını istediğini belirten bir mesaj bıraktı.

Tekrar Bjurman'ın kapısına döndü. Not defterinden bir yaprak kopartıp, kendisini araması için bir not yazdı. Kartını ekleyerek kapıdaki posta deliğinin kapağını açıp içeri attı. Tam o anda ev telefonunun çaldığını duydu. Eğilip kulağını posta deliğine dayadı. Telefon dört kez çaldıktan sonra telesekretere bir mesaj bırakıldı ama içeriğini duyamadı.

Posta deliğinin kapağını kapatıp doğruldu, kapıya bakmaya başladı. Birden tuhaf bir içgüdüyle kapının kolunu tuttu ve büyük bir sürprizle karşılaşü. Kapı kilitli değildi. Kapıyı açıp başını hole uzattı.

"Merhaba! Kimse yok mu?" diye seslenirken, içeriye kulak kesildi. Hiç ses yoktu.

Hole doğru bir adım attı, bir süre tereddütle bekledi. Ev arama izni yoktu, kapısı açık bile olsa bir daireye giremezdi. Göz ucuyla sol tarafa baktı, salonun bir kısmı görülüyordu, tam daireden çıkmaya karar vermişti ki gözü holdeki komodine takıldı. Üzerinde Colt Magnum yazan bir kutu vardı.

Birden müthiş bir huzursuzluk hissetti. Ceketini açıp silahını çıkardı. Bunu daha önce çok az yapmıştı.

Silahın emniyet düğmesini açtı, namluyu aşağı tutarak salona doğru yürüdü, içeri şöyle bir baktı. Tuhaf bir şey yoktu ama huzursuzluğu daha da artmıştı. Geri geri giderek mutfağa göz attı. Kimse

yoktu. İç hole geçti, yatak odasının kapısını itti.

Bjurman yatağın üzerinde yüzüstü yatıyordu. Dizleri yerdeydi. Sanki dizlerinin üzerine çökmüş de akşam duası eder gibiydi. Çıplaktı.

Modig onu yandan görüyordu. Adamın hayatta olmadığı açıktı. Kafasının arkasından sıkılan bir kurşun alnının yarısını uçurmuştu.

Sonja Modig daireden dışarı çıktı. Silahı hâlâ elindeydi. Merdiven aralığında durup Bublanski'yi aradı. Ulaşamadı. Arkasından Savcı Ekström'ü aradı. Saati not etti. Dördü on sekiz geçiyordu.

Hans Faste Lundagatan'daki binanın giriş kapısında durdu. Önce Curt Svensson'a, sonra saatine baktı. Dördü on geçiyordu.

Apartman yöneticisinden dış kapının şifresini almışlardı. İçeri girip üzerinde Salander-Wu yazan kapıyı dinlediler. İçeride ses yoktu. Zili çaldılar, kimse açmadı. Arabalarına döndüler, ön koltuklara kurulup apartman kapısını gözlemeye başladılar.

Ev kurumuna telefon edip Salander'in evi kiminle paylaştığını öğrenmişlerdi. 1974 doğumlu Miriam Wu, St Eriksplan'dan Lundagatan'a yeni taşınmıştı.

Salander'in pasaport fotoğrafını yanlarına almış, araba radyosunun üzerine bantla yapıştırmışlardı. Fotoğrafa bakan Faste, saksağana benziyor diye homurdandı.

"İşe bak ya, orospular da giderek çirkinleşiyor. Şu surata bak, bununla yatmak için abazanlıktan kırılmak gerek," dedi.

Andersson yorum yapmadı.

Bublanski 16.20'de arayarak durum hakkında bilgi aldı. Armansky'nin ofisinden çıkmış, *Millennium* ofisine gidiyordu. Faste ile Svensson'a Lundagatan'da evi gözetlemelerini söyledi. Savcı Ekström, Salander'in hâlâ Enskede'de işlenen cinayetlerle ilgili doğrudan suçlanamayacağını düşünüyordu, bu nedenle Salander bulunup mutlaka sorgulanmalıydı.

"Buyur buradan yak," dedi Faste. "Bubbla'ya göre, savcı, kız suçunu itiraf etmeden tutuklayamayız diyormuş."

Curt Svensson buna da yorum yapmadı. Gözünü sokaktan gelip geçenlere dikmişti.

16.40'ta Faste'nin cep telefonu bir daha çaldı. Arayan Savcı Ekström'dü.

"Yeni bir şeyler var. Avukat Bjurman da vurularak öldürülmüş. Evinde. En az bir gün önce."

Faste oturduğu yerden doğruldu.

"Anlaşıldı. Biz ne yapalım?"

"Salander'in gıyabında arama emri çıkartacağım. Ülke çapında alarm verilecek. Görüldüğü yerde tutuklanacak."

"Anlaşıldı."

"Lundagatan'a bir minibüs operasyon timi gönderiyorum. Binaya girip güvenlik altına alsınlar."

"Anlaşıldı."

"Bublanski'yle görüştünüz mü?"

"Millennium ofisine gidecekti."

"Telefonunu kapamış. Ona ulaşmaya çalışıp bunları iletir misin?"

Faste ile Andersson birbirlerine baktılar.

"Sorum şuydu, Eğer Salander'i görürsek ne yapacağız?"

"Yalnızsa, durum uygunsa hemen alın. Binanın içine girmeyi başarırsa, içerdekiler yakalarlar. Ama bu karının önüne gelene ateş eden manyak bir katil olduğunu unutmayın. Belki evinde başka silahlar da vardır."

Yorgunluktan canı çıkan Blomkvist, Berger'in masasına bir tomar kâğıdı koyduktan sonra Götgatan'a bakan pencerenin önündeki koltuğa çöktü. Bütün öğle sonrasını Dag Svensson'un yarım kalmış kitabı üzerine çalışarak geçirmişti. Bunu basıp basmayacaklarına karar vermeleri gerekiyordu.

Nazik bir konuydu. Svensson daha yeni öldürülmüştü, yayıncısı da oturmuş yarım kalan araştırmasını ne yapacağını düşünüyordu. Mikael dışarıdan bakan biri tarafından bunun ahlak dışı, ticari bir tutum olarak görüleceğinin farkındaydı. Ama kendisi böyle bakmıyordu. Sanki yer çekiminden kurtulmuş gibiydi. Bu tür krizler yaşayan her gazetecide böylesi semptomlar görülürdü.

Başkaları yas tutarken, onların çalışması gerekti. Paskalya arifesi sabahı *Millennium*'un elemanlarını felç eden acı, yerini profesyonelliğe bırakmış, herkes harıl harıl çalışmaya başlamıştı.

Blomkvist için zaten başka türlüsü düşünülemezdi. O ve Svensson aynı kumaştan dokunmuşlardı. Eğer onun yerinde Dag Svensson olsa, o da aynı şeyi yapardı. Kendi kendine Mikael için ne yapabilirim diye sorardı. Svensson onlara bomba gibi bir kitap taslağını miras bırakmıştı. Yıllarca didinip belge toplamış, bu belgeleri tasnif etmiş, ruhunu ortaya koyduğu çalışmasını bastırmaya fırsat bulamadan bu dünyadan göçüp gitmişti.

En önemlisi de o *Millennium*'un bir elemanıydı.

Dag Svensson ile Mia Bergman'in öldürülmeleri, başkaları için, Olof Palme cinayeti gibi ulusal bir travmaya yol açacak ve ulusal yas ilan edilecek çapta bir olay değildi. Ama *Millennium* çalışanları için büyük bir şoktu; kişisel olarak sarsılmışlardı. Ayrıca Svensson'un, birçok konuda cevap talep edecek, basın camiasında geniş bir çevresi vardı.

Hem Dag Svensson'un yarım bıraktığını bitirmek, hem de onu kimin ve neden öldürdüğünü bulmak Blomkvist ile Berger'in namus borcuydu.

"Bu metni yeniden yapılandırabilirim," dedi Blomkvist. "Malin'le ben, kitabı satır satır elden

geçirip, eksik kalan soruların cevabını bulmalıyız. Bunun için büyük ölçüde Dag'ın tuttuğu notlardan faydalanabiliriz. Ama Mia'nın yaptığı röportajların üzerine kurgulanan dördüncü ve beşinci bölümlerle sorunumuz var. Birkaç istisna dışında, Mia'nın çalışmasından hangi kaynakları kullanacağımızı bilemiyoruz."

"Kitabın son bölümü yok mu?"

"Öyle. Ama Dag'in son bölüm için tasarladığı plan elimde. Üstelik üzerine çok tartıştığımızdan, nereye varmak istediğini kesinlikle biliyorum. Ben özet bölümünü kaldırıp, onun yerine Dag'in nasıl düşündüğünü anlatan bir sonsöz koymak istiyorum."

"Tamam. Ama yazdıklarını kitaba koymadan önce ben de göreyim. Kendi sözümüzü onun ağzıyla söylememeliyiz."

"Endişelenme. Sonsözde yazılanların Dag'in değil, benim fikirlerim olduğunu vurgulamak için altına kendi imzamı atarım. Bu araştırmayı yapmaya nasıl başladığını, nasıl bir insan olduğunu anlatırım. Son günlerde yaptığımız tartışmalarda neler dediğini aktarırım. Onun notlarından alıntılayacağım çok şey var. Bence bütün bunlara değer."

"Ah... Bu kitabın yayımlanmasını şimdi çok daha fazla istiyorum."

Mikael onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu.

"Yeni bir şey duydun mu?" diye sordu.

Erika Berger gözlüğünü masanın üzerine koyarken başını iki yana salladı. Kalkıp kahve termosunu doldurdu ve Mikael'in karşısına oturdu.

"Christer'le birlikte son sayıyı yeniden düzenledik. İki makaleyi çıkarıp yerine serbest çalışan iki gazetecinin yazılarını koyduk. Tatsız tuzsuz bir sayı çıkacak maalesef."

Bir süre sustular.

"Haberleri dinledin mi?"

"Hayır, neler diyeceklerini tahmin edebiliyorum."

"Her yerde baş haber. İkinci haberse Merkez Partisi'nde yaşananlar."

"İşte bu da ülkede hiçbir şey olmadığını gösteriyor."

"Polis adlarını vermiyor, 'saygın bir çift' diye söz ediliyor onlardan. Dag ile Mia'yı senin bulduğundan da bahsedilmemiş."

"İddiaya girerim, polis bunu saklamak için elinden geleni yapacaktır. Fazla tantana kopsun istemezler. Bu da bizim işimize yarar."

"Polis bu bilgiyi neden saklasın ki?"

"Çünkü basının şov yapmasından hoşlanmazlar. Benim biraz haber değerim var. Dolayısıyla bu bilgiyi saklayabildikleri kadar saklayacaklardır. Ama en fazla bu akşam, bilemedin yarın sabah basına sızar."

"Bu kadar genç ve bu kadar kötümser!"

"Artık genç değiliz, Ricky. Dün beni sorgulayan polise baktım, lise öğrencisi gibiydi."

Berger gülümsedi. Dün gece birkaç saat uyuyabilmişti, kendini yorgun hissediyordu. Yakında İsveç'in en büyük gazetesinin başına geçecekti. *Hayır... Bunu Mikael'e söylemenin zamanı değil.*

"Biraz önce Henry Cortez aradı, ön soruşturmayı yürüten Ekström diye bir savcı üçte basın toplantısı yapmış."

"Richard Ekström mü?"

"Evet o. Tanıyor musun?"

"Politikacı dalkavuğu. Bu işin medya sirkine döneceği kesin. Bol bok reklam yapacaktır."

"Polisin iz üzerinde olduğunu, olayı kısa zamanda çözeceklerini iddia etmiş. Ama elle tutulur bir şey de söylememiş. Basın toplantısı çok kalabalıkmış."

Mikael omuzlarını silkip gözlerini ovdu.

"Mia gözümün önünden gitmiyor. Lanet olsun! Onları ne çok sevmiştim."

Erika hüzünle başını salladı.

"Aşağılık bir... "

"Bilemiyorum. Bütün gün bunu düşündüm?"

"Neyi?"

"Mia yandan vurulmuş. Mermi, kulağının hemen altından girip alnından çıkmış, Dag alnından vurulmuş, mermi başının arkasından çıkmış. Bildiğim kadarıyla yalnızca iki el ateş edilmiş. Profesyonel bir katilin işine benziyor."

"Yani?"

"Eğer cinnet geçiren birinin işi değilse, niçin? Gittikçe daha fazla şu kitap yüzünden diye düşünüyorum."

Blomkvist Berger'in masasındaki kâğıt yığınını işaret etti. Berger kâğıt yığınına baktıktan sonra göz göze geldiler.

"Onu öldürenin ya da öldürtenlerin bir nedenleri olmalı. Belki de Dag ile Mia birilerinin tekerine taş koydu... Bilemiyorum. Birileri kendini tehdit altında hissetti."

"Sonra da bir tetikçi tuttular. Micke bunlar Amerikan filmlerinde olur. Bu kitap seks pazarının müşterilerini anlatıyor. Polislerin, politikacıların, gazetecilerin adını ifşa ediyor... Yani senin tezine göre katil bunlardan biri, öyle mi?"

"Bilmiyorum Ricky, kitap üç hafta sonra baskıya girecekti. Kadın ticareti konusunda, İsveç tarihinde ilk defa, bu kadar kapsamlı ve sert bir kitap yayımlanacaktı."

Kapı çalındı, Malin Eriksson başını uzatıp Komiser Jan Bublanski diye birinin Blomkvist'le

görüşmek istediğini söyledi.

Bublanski, Berger ve Blomkvist'le el sıkıştı. Pencerenin önündeki üçüncü koltuğa oturdu. Bir süre Blomkvist'i inceledi. Çukur gözlü bir adamdı. Üç günlük sakalı vardı.

"Yeni bir gelişme var mı?" diye sordu Blomkvist.

"Belki var. Dün geceki cinayetleri polise siz bildirmişsiniz."

Blomkvist bezgin bir halde başını salladı.

"Dün ifade verdiğinizi biliyorum. Ama biraz daha açmanızı istediğim bazı detaylar var."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Svensson ile Bergman'ı o kadar geç bir saatte ziyaret etmenizin nedeni neydi?"

"Bu bir detay değil, uzun bir hikâye, " dedi Blomkvist yorgun bir gülümsemeyle. "Kız kardeşimde, akşam yemeğindeydim; Släket'te yapılan yeni sitede oturuyor. Dag Svensson beni cep telefonumdan aradı. Perşembe sabahı, yani bugün, dergi ofisine gelemeyeceğini söyledi. Fotoğraf editörümüze birtakım fotoğraflar verecekti. Mia'nın ailesini ziyaret etmeye karar verdiğini ve sabah erkenden yola çıkacaklarını söyledi. Fotoğrafları geçerken benim evime bırakıp bırakamayacaklarını sordu. Evleri benim dönüş yolumun üzerinde olduğundan, ben uğrar alırım dedim."

"Yani, Enskede'ye fotoğrafları almak için gittiniz."

"Evet."

"Peki, cinayetler sizce niçin işlenmiştir, bir fikriniz var mı?"

Blomkvist ile Berger birbirlerine bakıp sustular.

"Evet?" diye ısrar etti Bublanski.

"Bu sabah biz de bu konuyu tartışıyorduk. Aslında birbirimizden biraz farklı düşünüyoruz. Daha doğrusu ikimiz de görüşlerimizden emin değiliz. Onun için, spekülasyon yapmamak daha iyi."

"Benimle paylaşın."

Blomkvist ona Svensson'un kitabının içeriğini anlattı. Berger'le ikisi o gelmeden hemen önce kitabın konusuyla cinayetler arasında bir bağ var mı diye tartışmışlardı. Bublanski, duyduklarını sindirmek için bir süre bekledi.

"Yani, Dag Svensson şu kadın ticareti işine bulaşan polislerin adını da ifşa edecekti."

Konuşmanın aldığı yönden hiç hoşlanmamıştı. Basının bu konunun üzerine nasıl atlayacağı, cinayetlerde "polis parmağı" başlığıyla nasıl bir komplo teorisi üretecekleri gözünün önüne geldi.

"Hayır," dedi Blomkvist. "Dag suçluları ifşa edecekti, bunlardan birkaçı da polis. Bir iki tane de meslektaşımız var, yani gazeteci."

"Peki bu bilgileri yayımlamayı düşünüyor musunuz?" Mikael göz ucuyla Erika'ya baktı.

"Hayır," dedi Berger. "Bugün boyunca yeni sayıyı değiştirmekle uğraştık. Dag'in kitabını mutlaka yayımlayacağız. Ama önce onların başına gelen şeyin nedenini öğrenmek istiyoruz. Yani iki arkadaşımızın katillerini bulmak için gösterdiğiniz çabayı sabote etmeyeceğiz, eğer bunun için endişeleniyorsan."

"Svensson'un masasına bakmam gerek. Ama burası bir derginin yazı işleri ofisi, arama yapmak... yani biraz hassas bir durum."

"Dert etmeyin," dedi Berger. "Dag'in bilgisayarı da masası da orada, istediğiniz gibi bakabilirsiniz."

"Dag'in masasını gözden geçirdim," dedi Mikael. "Anonim kalması gereken kaynakların yazılı olduğu notları ayıkladım. Bunların dışında istediğiniz her şeyi inceleyebilirsiniz. Ayrıca hiçbir şeye dokunmasınlar diye masaya bir not da bıraktım. Sorun şu ki, Dag'in kitabında geçen isimleri kitap basılana kadar gizlemek zorundayız. Taslağın polisin eline geçmesini istemiyoruz, özellikle de birkaç polisin ipliğini pazara çıkartmadan."

Ne aptallık. Bu sabah buraya niçin birini göndermedim ki?

"İyi, öyle olsun. Cinayetlerle ilgili sorgulamak istediğimiz bir isim var elimizde. Aldığımız bilgilere göre bu şahsı tanıyormuşsunuz. Lisbeth Salander."

Mikael Blomkvist bir an adeta yaşayan bir soru işaretine döndü. Bublanski, Erika Berger'in ona öfkeyle baktığını fark etti.

"Anlamadım."

"Lisbeth Salander'i tanıyor musunuz?"

"Evet, tanıyorum."

"Nereden tanıyorsunuz?"

"Neden soruyorsunuz ki?"

Bublanski biraz öfkelenmiş gibiydi.

"Onu bu cinayetlerle ilgili sorgulamak istiyordum. Hakkında ne biliyorsunuz?"

"Ama... bu çok saçma. Lisbeth Salander'in Dag ve Mia'yla hiçbir bağı yok."

"Bunu göreceğiz," dedi Bublanski büyük bir sabırla. "Sorumu cevaplamadınız. Onu nereden tanıyorsunuz?"

Kafası darmaduman olan Mikael, çenesini kaşıyıp, gözlerini ovuşturdu. Sonra Bublanski'ye bakarak, "Onu iki yıl önce, benim için bir araştırma yapması için tutmuştum," dedi.

"İş neydi?"

"Üzgünüm, bunu açıklayamam, ama araştırdığı şeyin Dag ve Mia'yla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Bugün artık kapanmış bir konu."

Bublanski, Mikael'in sözlerini tarttı. Bir cinayet söz konusuyken, birilerinin bin türlü gerekçenin ardına sığınarak bazı bilgileri saklamasından hiç hoşlanmazdı. Ancak bunu şimdilik dert etmedi.

"Salander'i en son ne zaman gördünüz?"

Mikael bir süre tereddüt ettikten sonra "Ben Lisbeth'le iki yıl önce bir sonbaharda tanıştım," dedi. "O yılın sonlarında da ilişkimiz kesildi. Sonra ortadan kayboldu. Bir yıldan fazla bir zamandır onu ne gördüm ne de hakkında bir şey işittim. Bir hafta önce yeniden karşılaştım."

Erika'nın şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdığına dikkat eden Bublanski, bunun, onun için de yeni bir haber olduğu sonucunu çıkardı.

"Nerede karşılaştınız?"

Blomkvist, derin bir nefes aldı. Sonra Lundagatan'da yaşananları anlattı. Bublanski, gittikçe artan bir şaşkınlıkla dinlerken, Mikael bunları uyduruyor mu, yoksa gerçeği mi söylüyor bilemiyordu.

"Yani onunla konuşmadınız?"

"Hayır, yukarı Lundagatan'daki evlerin arasında kayboluverdi. Uzun süre bekledim, görünmedi."

"Enskede'deki çiftle hiçbir ilgisi yok mu diyorsunuz?" dedi Bublanski.

"Kesinlikle," dedi Blomkvist.

"Peki... Ona saldıran adamı tarif edebilir misiniz?"

"Detaylı tarif edemem. Adamla aramızda yaklaşık kırk, kırk beş metre vardı. Üstelik gecenin bir yarısıydı, yani hava da karanlıktı."

"Sarhoş muydunuz?"

"Biraz çakırkeyiftim. Adamın uzun, sarı saçları vardı, atkuyruğu yapmıştı. Beline kadar inen koyu renk, kısa bir deri ceket giymişti. Kocaman bir bira göbeği vardı. Yukarı Lundagatan'a çıkan merdivenleri peşinden tırmanırken hep arkadan gördüm. Yüzünü ancak, merdivenlerin başında, bana vurmak için döndüğünde, kısa bir an gördüm. Zayıf bir yüzü vardı, birbirine yakın açık renk gözleri."

"Bunları bana niçin anlatmadın?" diye araya girdi Erika Berger.

Blomkvist omuzlarını silkti.

"Araya hafta sonu girdi. Sen ise şu boktan tartışma programına katılmak için Göteborg'a gittiğinden pazartesi günü yoktun. Salı günü de çok az görüşebildik. Fırsat bulamadım."

"Ama şu Enskede olayından sonra... bunu polise bildirmeniz gerekirdi," dedi Bublanski.

"Niçin bildirmem gerekiyordu? Bir ay önce, Stockholm'ün merkezinde, cüzdanımı aşırmaya kalkan yankesiciden de bahsetse miydim? Enskede cinayetleriyle, Lundagatan'da yaşanan olay arasında hiçbir bağlantı yok."

"Ama şu saldırı olayını polise bildirmediniz," dedi Bublanski.

"Hayır," dedi Mikael. Kısa bir tereddüt geçirdikten sonra devam etti. "Lisbeth Salander çok özel

bir insan. Önce polise gitmeyi düşündüm elbette ama sonra buna kendisi karar versin dedim. En azından önce onunla konuşmalıydım."

"Bunu da yapmadınız ama?"

"Bir yıl önceki yılbaşından beri onunla konuşmadım."

"Peki onunla aranız... Eğer yanlış sözcük kullanıyorsam düzeltin, ilişkiniz niçin bozuldu?"

Blomkvist'in gözlerine karanlık bir bulut çöktü. Sanki doğru sözcükleri arıyormuş gibi bir süre sustu.

"Bilmiyorum. Bir günde benimle bütün ilişkisini kesti."

"Aranızda bir şey mi geçti?"

"Hayır, eğer kastettiğiniz kavga falansa böyle bir şey olmadı. O ilişkiyi kesmeden bir gün önce çok iyi arkadaştık. Bir gün sonra telefonlarımı bile cevaplamadı. Birdenbire hayatımdan çıkıp gitti."

Bublanski, Mikael'in anlattıklarının doğruluk derecesini ölçmeye çalışıyordu. Onda samimi bir insan izlenimi bırakmıştı. Lisbeth Salander'in birdenbire ortadan kaybolması hakkında anlattıkları, Armansky'nin anlattıklarına uygundu. Demek ki bir yıl önceki kış Salander'in hayatında dramatik bir değişiklik olmuştu. Bublanski Berger'e döndü.

"Siz de Salander'i tanır mıydınız?"

"Onunla bir kez karşılaştım. Bize Enskede cinayetleriyle onun arasında nasıl bir bağ kurduğunuzu söyler misiniz?"

"Suç mahalliyle bir bağlantısı var. Daha fazlasını söyleyemem. Yalnız bir şeyi itiraf etmeliyim. Lisbeth Salander hakkında ne kadar şey çok duyarsam, o kadar şaşırıyorum. Nasıl bir kız bu?"

"Hangi açıdan?" diye sordu Blomkvist.

"Onu nasıl tarif edebilirsiniz?"

"Mesleki açıdan bakarsak, şimdiye kadar tanıdığım en iyi araştırmacı."

Erika Berger göz ucuyla Mikael'e bakıp alt dudağını ısırdı. Bulmacanın bir parçasının eksikliğinden emin olan Bublanski, Mikael ile Erika'nın kendinden bir şey sakladıklarını hissediyordu.

"Şahsi açıdan?"

Blomkvist bir süre düşündü.

"Tanıdığım en yalnız, en özel insan," dedi. "İçine kapalı. Kendinden bahsetmeyi sevmez. Aynı zamanda kuvvetli bir iradesi ve sağlam bir ahlakı var."

"Ahlakı?"

"Evet. Kendine özgü bir ahlak anlayışı diyelim. İstemediği hiçbir şeyi yaptıramazsınız. Onun dünyasında her şey ya 'doğru' ya da 'yanlış'tır. "

Bublanski bir kez daha, Mikael'in kız hakkında Armansky'yle aynı şeyleri söylediğini fark etti. Lisbeth Salander'i tarayan iki adam da onun hakkında aynı şeyleri düşünüyorlardı.

"Dragan Armansky'yi tanır mısınız?"

"Bir iki kez görüştük. Geçen yıl, bir kez onu bira içmeye davet ettim. Lisbeth Salander'in hangi cehenneme kaybolduğunu öğrenmek istiyordum."

"Salander için çok iyi bir araştırmacı mı diyorsunuz?"

"Benim karşılaştıklarımın en iyisi," dedi Mikael.

Bublanski bir süre parmaklarını koltuğun kenarına vurarak Götgatan'daki insan selini izledi. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Faste'nin Sosyal Hizmetler Müdürlüğü Vesayet Şubesi'nden aldığı raporlar Salander'i şiddete eğilimli, ruhsal açıdan özürlü, zekâsı kıt biri diye resmediyordu. Armansky ile Blomkvist'in çizdiği resim, uzman psikiyatrların Salander'i birkaç yıl gözleyerek vardıkları sonuçla tamamen çelişiyordu. Bu iki adam da, Salander'in sıra dışı olduğunu söylüyordu, ondan bahsederken seslerinde bir hayranlık tınısı vardı.

Ayrıca Mikael Blomkvist, "ilişki" sözcüğünü kullanarak bir çeşit cinsel ilişki yaşadıklarını da ima etmişti. Bublanski, bir insanı neye dayanarak gayri mümeyyiz ilan ettiklerini merak ediyordu. Acaba Blomkvist yardıma muhtaç bir insanı istismar etmiş olabilir miydi?

"Peki sosyal handikapları hakkında ne diyeceksiniz?"

"Handikap mı?"

"Vesayet altında ve psikiyatrik sorunları var."

"Nasıl psikiyatrik sorunlar?"

Bublanski şaşkın bakışlarını önce Erika'ya, sonra Mikael'e dikti. *Bilmiyorlar. Gerçekten bilmiyorlar.* Birden Armansky'ye, Blomkvist'e ve en çok da şık giysileriyle, Götgatan'a bakan modern döşenmiş ofisinde oturan Berger'e karşı bir öfke duydu. *Burada oturmuş başkaları hakkında ahkâm kesiyorlar.* Ancak öfkesini Blomkvist'e yansıttı.

"Armansky ve sizi anlayamıyorum," dedi.

"Efendim?"

"Lisbeth Salander daha onlu yaşlarının başından beri psikiyatrik kurumlara girip çıkmış. Hem adli tıp hem de mahkeme kararlarına göre kendini yönetme yeteneğinden yoksunmuş. Gayri mümeyyiz ilan edilmiş. Şiddete eğilimli olduğu tescil edilmiş, hayatı boyunca resmi makamlarla hep sorun yaşamış. Ve şimdi de bir iki cinayetin birinci dereceden... şüphelisi. Bütün bunlara rağmen sen ve Armansky, ondan prensesmiş gibi bahsediyorsunuz."

Mikael gözlerini kırpmadan Bublanski'ye bakıyordu.

"Mesele şu," diye devam etti Bublanski, "Salander'le Enskede'deki kurbanlar arasında bir bağ var mı diye araştırıyorduk. Karşımıza siz çıktınız. Bu konuda bir diyeceğiniz var mı?"

Blomkvist koltuğun arkalığına yaslanıp gözlerini kapadı, durumun bir muhakemesini yapmaya

çalıştı. Dag ile Mia'yı Salander'in öldürdüğünden şüpheleniliyor. *Bu doğru olamaz. Mantıksız.* Cinayet işleyebilir mi? Birden, iki yıl önce Martin Vanger'e golf sopasıyla vuran Salander'in yüz ifadesi gözlerinin önüne geldi. *Hiç şüphesiz onu öldürebilirdi. Bunu yalnızca beni kurtarmak zorunda kaldığından yapmadı.* Bunları düşünürken, parmaklarını gayri ihtiyari boynuna götürdü, Martin Vanger'den kalan izleri yokladı. Ama Dag ve Mia... *hayır bu imkânsızdı.*

Bublanski'nin onu dikkatle izlediğini biliyordu. Armansky gibi, o da bir seçim yapmak zorundaydı. Eğer Lisbeth Salander cinayetle yargılanırsa, er ya da geç, hangi köşede duracağına karar vermek zorunda kalacaktı. *Suçlu mu, suçsuz mu?*

Mikael bir şey söylemeye fırsat bulmadan, Erika'nın masasındaki telefon çaldı. Erika telefonu açıp Bublanski'ye uzattı.

"Faste diye biri seni arıyor."

Bublanski telefonda söylenenleri dikkatle dinledi. Mikael ile Berger yüz ifadesinin nasıl değiştiğini fark ettiler.

"Ne zaman içeri giriyorlar?"

Sessizlik.

"Adres neydi?.. Lundagatan... Tamam. Zaten yakındayım. Hemen geliyorum."

Bublanski aceleyle ayağa kalktı.

"Özür dilerim. Bu görüşmeyi bitirmek zorundayım. Salander'in şu anki vasisi de öldürülmüş. Üç cinayetten gıyabında tutuklama kararı çıkarılmış."

Erika'nın ağzı açık kaldı. Mikael yıldırım çarpmışa dönmüştü.

Lundagatan'daki daireye girerken bir sorunla karşılaşmadılar. Faste ile Curt Svensson arabadan çıkmış, arkasında siper almışlardı. Yeni silahlarla donatılan operasyon timi, binanın merdivenleri ve arka avlusunda yerlerini almışlardı.

Kapı zilini çaldılar. Faste ve Svensson'un daha önceden söylediği gibi evde kimse yoktu.

Lundagatan'ın aşağı taraflarına bakan Faste öfkeden kuduruyordu. 66 numaralı belediye otobüsü, Zinkensdamm'dan Högalid Kilisesi'ne kadar yolu tıkamıştı. Barikatların hemen önünde sıkışan başka bir otobüs ne ileri ne de geri gidebiliyordu. Faste oraya gitti ve üniformalı bir polise barikatı açıp otobüse yol vermesini emretti. Yukarı Lundagatan'da bir sürü meraklı toplanmıştı.

"Bunun daha basit bir yolu olmalı," dedi Faste.

"Nasıl yani?" dedi Svensson.

"Bir fahişeyi tutuklamak için bu kadar tantanaya ne gerek var?"

Svensson yorum yapmaktan kaçındı.

"1.50 boyunda 40 kiloluk bir karı için alınan önlemlere bak... kafayı yemişler."

Kapıyı kırmaya gerek olmadığına karar verildi. Çilingir bir matkapla kilidi delerken Bublanski de gelmişti. Kırk yedi metre karelik bir dairede, Salander'in yatağın altında, banyoda ya da dolapta saklanmadığını anlamaları tam sekiz saniye sürdü. Bublanski içeri girebilirdi.

Üç polis inanılmaz tertipli, temiz ve zevkle döşenmiş daireye merakla baktılar. Mobilyalar sadeydi. Mutfak sandalyeleri farklı pastel renklere boyanmıştı. Duvarlarda çerçevelenmiş siyah beyaz fotoğraflar vardı. Holde, duvara monte ediliş raf üzerine *hard rock'tan* operaya kadar çeşitli müzik CD'leri dizilmişti. Her şeyin zevk sahibi bir elden çıktığı ortadaydı.

Curt Svensson mutfağı araştırdı, dikkat çeken bir şey yoktu. Bir köşede yığılı gazeteleri karıştırdı, dolapları açtı, buzdolabına, buzluğa baktı.

Faste yatak odasına girdi, giysi dolabına ve çekmecelere baktı. Kelepçeler ve çeşitli seks oyuncaklarını görünce bir ıslık çaldı. Dolapta annesinin bakmaya bile utanacağı bir lateks elbise buldu.

"Domino Fashion" etiketli deri bir elbiseyi havaya kaldırarak, "Burada parti vermişler," diye bağırdı.

Holdeki komodinin çekmecelerini karıştıran Bublanski, Salander'e gönderilmiş bir yığın mektup buldu. Hiçbiri de açılmamıştı. Çoğu bankadan gelen hesap bildirimi, fatura, ödeme emri gibi şeylerdi. Yalnızca bir tane özel mektup vardı; Mikael Blomkvist'ten. Şimdiye kadar Blomkvist'in hikâyesini yalanlayan bir şey yoktu. Eğilip, kapıdaki posta deliğinden atılan, *Thai Pro Boxing* dergisini, bedava dağıtılan *Södermalmsnytt* gazetesini ve Miriam Wu'ya gönderilmiş üç mektubu aldı. Üzerlerinde polislerin ayak izleri vardı.

Bublanski, birden tuhaf bir kuşkuya kapıldı. Banyoya giderek banyo dolabım kontrol etti. Bir kutu Alvedon, yarım tüp Citodon buldu. Reçeteyle satılan bu ilacın üzerinde Miriam Wu'nun adı yazıyordu. Yalnızca bir tane diş fırçası vardı.

"Faste, kapıda neden 'Salander-Wu' yazıyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Üstelik neden Miriam Wu adına gelmiş postalar var? Citodon ilacının üzerine neden Miriam Wu'nun adı yazılmış? Neden sadece bir adet diş fırçası var? Ve neden Salander'in boyu bir kol boyu iken, elinde tuttuğun deri pantolonun boyu bir yetmişlik birine göre?"

Bir süre susup düşündüler. Sessizliği Curt Svensson bozdu.

"Kahretsin."

15. BÖLÜM

PASKALYA ARİFESİ / 24 MART, PERŞEMBE

Christer Malm hesapta olmayan bir iş gününün sonunda evine döndüğünde yorgun ve sefil bir durumdaydı.

Baharatlı bir yemek kokusu gelen mutfağa girip erkek arkadaşına sarıldı.

"Nasılsın?" diye sordu Arnold Magnusson.

"Bok gibiyim."

"Bütün gün haberleri dinledim. Henüz isimlerinden bahsetmediler. Ne korkunç bir şey!"

"Öyle. Dag bizim için çalışıyordu. İyi bir arkadaştı. Ondan hoşlanmıştım. Kız arkadaşı Mia'yla tanışmamıştım ama Micke ve Erika onu tanıyorlardı."

Malm etrafına bakındı. Üç ay önce taşındıkları Allhelgonagatan'daki bu daire birden, gözüne çok yabancı bir dünyaymış gibi göründü.

Telefon çaldı. Birbirlerine bakan Arnold ile Malm duymamaya karar verdiler. Telesekreter devreye girince, tanıdık bir ses duydular.

"Christer. Orada mısın? Telefonu aç."

Arayan Erika Berger'di. Polisin, Dag ile Mia'yı öldürdüğü şüphesiyle, Mikael'in eski araştırmacısını aradığını bildirdi.

Bu haber Malm'a çok gerçeküstü geldi.

Kungsholmen'deki Emniyet Müdürlüğü Basın Merkezi'nde beklediğinden, Henry Cortez Lundagatan'daki curcunayı kaçırmıştı. Hızla geçiştirilen basın toplantısından da dişe dokunur bir şey çıkmamıştı. Yorgun ve açtı, ayrıca bağlantı kurmaya çalıştığı kişilerce dikkate alınmadığından biraz öfkeliydi. Saat altıda, Salander'in dairesine yapılan baskından sonra, akşam gazetelerinden birinde çalışan bir muhabir arkadaşı, polisin bir şüphelinin izini sürdüğü haberini çıtlattı. Bunun üzerine, Henry Cortez, uzun bir uğraştan sonra, Savcı Ekström'ün cep telefonu numarasını bularak onu aradı. Kendini tanıtta. Kim, nasıl, niçin gibi klasik soruları sordu.

"Hangi gazete demiştiniz?" diye sordu Richard Ekström.

"Millennium dergisinden. Kurbanlardan birini şahsen tanıyordum. Anladığım kadarıyla, polisin şüphelendiği biri varmış. Bunu teyit edebilir misiniz?"

"Şimdi bir yorum yapamam."

"Peki ne zaman yapabilirsiniz?"

"Belki bu akşam geç saatlerde bir basın toplantısı daha düzenleriz."

Ekström kaçmak cevaplar veriyordu. Cortez kulağındaki altın küpeyi çekiştirdi.

"Basın toplantıları gazetelerine acil haber ulaştırmak isteyen muhabirler içindir. Biz aylık bir dergiyiz ve olayla kişisel olarak da ilgiliyiz."

"Size yardım edemem. Herkes gibi sabretmelisiniz."

"Kaynaklarıma göre, bir kadının peşindeymişsiniz. Adını verebilir misiniz?"

"Şimdi bir şey söyleyemem."

"Şüphelinin kadın olduğunu da mı doğrulayamazsınız?"

"Evet, yani demek istediğim bir açıklama yapamam... "

Jerker Holmberg, yatak odasının girişinde durup, Mia Bergman'ın vurulduktan sonra yıkıldığı yerdeki kan gölüne baktı. Dag Svensson'un uzandığı yerde de benzer bir kan gölü vardı. Bir kurşun yarasından beklenenden çok daha fazla kan akmıştı. Demek ki, avcı mermisi kullanıldığını tahmin eden Komiser Mårtensson, yanılmıyordu. Artık paslı, koyu bir kahverengiye dönmeye başlayan kanların üzerinde yer yer ayak izleri göze çarpıyordu. Kan o kadar geniş bir yüzeye yayılmıştı ki, teknik ekip ve ambulans personeli üzerine basmaktan kaçınamamışlardı. Holmberg spor ayakkabılarının üzerine galoş geçirmişti.

Ona göre esas suç mahalli araştırması şimdi başlıyordu. Kurbanların cesetleri çıkarılmış, evde kalan teknisyenler iyi akşamlar dileyip ayrıldıktan sonra, Holmberg yalnız başına kalmıştı. Teknisyenler kurbanların fotoğraflarını çekmiş, duvarlara sıçrayan kanları incelemiş, kan lekelerini ölçüp kan zerrelerinin hızını hesaplamışlardı. Teknik araştırmalar Holmberg'i çok fazla ilgilendirmiyordu. Suç mahallindeki teknik bulgular bir raporla anlatılır, katil tam nerede durmuş, kurbanlara ne kadar uzakmış, hangi sırayla ateş etmiş, hangi parmak izleri ilginçmiş gibi detaylı bilgiler yazılırdı. Bu raporlarda katil kim, erkek mi yoksa kadın mı bu vakada bir kadından şüpheleniliyordu ya da öldürme sebebi nedir gibi sorulara dair tek bir satır bulamazdınız. Soruları cevaplamak Holmberg'in işiydi.

Yatak odasına girdi. İyice eskimiş evrak çantasını bir sandalyenin üzerine koydu, içinden bir ses kayıt cihazı, bir dijital kamera ve bir not defteri çıkardı.

İşe kapının yan tarafındaki dolabın çekmecelerini karıştırmakla başladı. Üstteki iki çekmecede iç çamaşırları, süveterler ve bir de mücevher kutusu vardı. Çekmecedekileri türlerine göre tasnif ederek yatağın üzerine koydu. Mücevher kutusunda değerli bir şey yoktu. En alt çekmecede iki fotoğraf

albümü, fatura ödemeleri ve benzeri şeylerin konulduğu iki de dosya vardı.

Kayıt cihazını açtı.

Björneborgsvägen 8B — Müsadere Raporu. Yatak odas ındaki çekmeceler. En alt çekmece: A4 ebadında iki fotoğraf albümü. "Ev giderleri" etiketli siyah sırtlı bir dosya; "Ekonomik belgeler" etiketli, içine ev alımıyla ilgili kredi borçlanma belgelerinin konulduğu mavi sırtlı bir dosya. Küçük bir karton kutu, içinde elle yazılmış mektuplar, posta kartları, şahsi eşyalar var.

Bu eşyaları hole taşıyıp, bir valizin içine koydu. Yatak odasının her iki tarafındaki komodinin çekmecelerini aradı, ilginç bir şey yoktu. Giysi dolabını açtı, bütün kıyafetleri elden geçirdi, unutulmuş ya da saklanmış bir şey var mı diye ceplerine baktı, ayakkabıların içlerini yokladı. Giysi dolabının üstündeki rafları karıştırdı. Kutuları açıp inceledi. Üzerinde not yazılı kâğıtları ya da dikkate değer gördüğü şeyleri müsadere valizine taşıdı. Bunları da kayda geçirmeyi ihmal etmedi.

Yatak odasının bir köşesine çalışma masası koymuşlardı. Küçük bir masaydı, üzerinde eski model, Compaq marka bir masaüstü bilgisayar vardı. Çalışma masasının altında iki dosya çekmecesi bulunan tekerlekli bir dosya dolabı duruyordu. Masanın yanında da küçük bir kitaplık vardı. Jerker Holmberg, en önemli keşiflerin çalışma masasında yapılacağını bilirdi tabii keşfedilecek bir şey varsa bu nedenle bu kısmı dikkatle incelemek üzere en sona bıraktı. Dönüp salona gitti. Salondaki cam kapaklı dolabı açtı, her kadehin, her tabağın içine baktı, her rafı, her çekmeceyi kontrol etti. Salonun dış cepheye bakan duvarı boyunca uzanıp, banyo tarafındaki duvara doğru kıvrılan kitaplığı incelemeye başladı. Ayaklarının altına bir sandalye çekip, saklı bir şey var mı diye, önce kitaplığın üzerini gözden geçirdi. Bütün raflardaki kitapların teker teker arkalarını kontrol etti. Sayfalarını çevirip içlerine baktı. Son kitabı elinden bıraktığında kırk beş dakika geçmişti. Özellikle ilgilendiği kitapları salondaki masanın üzerine yığmıştı. Ses kayıt cihazını açtı.

Salondaki kitaplıktan: Mikael Blomkvist'in Mafians Bankir isimli kitabı. Der Staat und die Autonomen adlı Almanca bir kitap. Revolutinör Terrorism ba şlıklı İsveççe bir kitap, Islamic Jihad isimli İngilizce bir kitap.

Blomkvist'in kitabını almasının tek sebebi, ön soruşturmada adının geçmesiydi. Diğer üç kitabı niçin aldığı belli değildi. Holmberg, cinayetlerin politik bir nedeni var mı, bilmiyordu Svensson ile Bergman'in politikayla ilgilendiklerine dair bir bilgi de almamıştı belki bu kitaplar mesleki açıdan bilgilenmek için alınıp raflara konulmuştu. Diğer yandan iki ceset birden bulunan bir evde politik terörizmle ilgili kitaplar varsa, bunları elbette dikkate alacaktı. Onları da valize yerleştirdi.

Daha sonra dikkatini, üzerinde bir CD çalar duran siyah, antika bir konsolun çekmecelerine yöneltti. Çekmecelere hatırı sayılır bir CD koleksiyonu yerleştirilmişti. Holmberg yarım saat boyunca, her CD'yi teker teker kaplarından çıkartarak, kaplarında yazanlarla içindekiler uyumlu mu

diye kontrol etti. On kadar etiketsiz CD'yi bir kenara ayırdı. Bunların içeriği korsan kayıt ya da internetten indirilmiş olabilirdi. CD çalara koyarak hepsini kontrol etti. Yalnızca müzik kaydedilmişti. TV rafına, zengin bir DVD koleksiyonu dizilmişti. DVD'lerin bir çoğundan atlayarak bazı parçalar izledi. Aksiyon filmleri, belgeseller, röportajlar, açık oturumlar, bazı haber programları, *Çıplak Gerçekler, İçimizden Biri, Araştırma Görevi* gibi programlar kaydedilmişti. Otuz sekiz adet DVD'yi ayırıp bavula koydu. Mutfağa gitti. Yanında getirdiği termostan bir fincan kahve doldurarak kısa bir mola verdi.

Ecza dolabı işlevi gördüğü belli olan bir raftan bazı kavanozları ve ilaç şişelerini bir naylon torbaya koyarak valize taşıdı. Mutfaktaki tüm gıda ürünlerini gözden geçirdi, buzdolabının içine, kahve paketlerine, tıpası açık şişelere baktı. Pencere kenarındaki bir saksının içinde 1220 kron ve bazı faturalar vardı. Belli ki bu saksı günlük alışverişler için kullandıkları bir çeşit kasaydı. Banyodan hiçbir şey almadı. Kirli sepeti ağzına kadar doluydu. Holdeki gardıropta asılı bütün elbiselerin ceplerini yokladı!

Svensson'un spor ceketinin iç cebinde cüzdanını buldu. Müsadere tutanağına ekledi. Cüzdanda Svensson'un Friskis & Sveltis adlı spor kulübüne üyelik kartı, Handelsbanken ATM kartı ve dört yüz kron vardı. Bergman'in cüzdanını da buldu, içindekilere birkaç dakika göz gezdirdi. Onun da aynı spor kulübünden üyelik ve aynı bankadan ATM kartı vardı. Ayrıca Konsum kartı bulunuyordu ve Club Harisont adlı bir yerin üyesiydi. 2500 kron cüzdanda taşımak için biraz fazla gibiydi ama hafta sonu tatilini Stockholm dışında geçirecekleri göz önüne alındığında normal sayılırdı. Paralara dokunulmaması bir hırsızlık cinayetine kurban gitmediklerini gösteriyordu.

Elbise askılığının üzerindeki rafta duran, Bergman'in çantasından: Haftalık planların kaydedilebileceği bir cep defteri, küçük bir adres defteri ve deri kaplama siyah bir not defteri.

Holmberg bir kahve molası daha verdi. Svensson ile Bergman çiftinin evlerinde can sıkıcı ya da çok özel sayılacak hiçbir şeye (şimdiye kadar) rastlamamıştı. Ne seks aletleri, ne seksi iç çamaşırlar, ne porno kasetler, ne marihuanalı sigaralar ne de yasa dışı herhangi bir şey vardı. Normal bir çifte benziyorlardı, hatta (polisin bakış açısından) ortalamadan daha renksiz bir çift bile denebilirdi.

En sonunda yine yatak odasına döndü, çalışma masasının başına oturdu. Masanın üzerinde ve çekmecelerde Bergman'in *Rusya'dan Sevgilerle* başlıklı doktora teziyle ilgili belgeler vardı, belgeler, tıpkı iyi bir soruşturma raporu gibi titizlikle düzenlenmişti. Bazı metinleri okumaya daldı. *Mia Bergman emniyet teşkilatında çalışmalıymış,* dedi kendi kendine. Yarısı boş bir rafta yalnızca Svensson'a ait belgeler vardı. Bunlar da basında çıkmış kendi makaleleriyle, ilgisini çekmiş gazete kupürleriydi.

Bilgisayarı açıp, bir süre inceledi. Yazılım programları, mektuplar, internetten indirilmiş makaleler ve .pdf dosyaları toplam beş gigabaytlık bir alan kaplıyordu. Bunları bir akşamda okuması tabii ki mümkün değildi. Bilgisayarı, disketleri, zip sürücüsünü ve otuza yakın zip disketini el koyulan eşyaların arasına kattı.

Holmberg bir süre oturup düşündü. Görebildiği kadarıyla, bilgisayarda yalnızca Mia Bergman'ın çalışmaları vardı. Svensson gazeteciydi. Bir gazetecinin de en önemli çalışma aracı bilgisayarıydı. Ama bu bilgisayarda ona gelmiş bir e-posta bile yoklu. Demek ki onun başka bilgisayarı vardı. Kalktı, evi dikkatle tekrar aradı. Holde, siyah bir sırt çantasının içinde Svensson'a ait not defteri ile içi boş bir dizüstü bilgisayar kılıfı görmüştü. Ancak ortada böyle bir bilgisayar yoktu. Anahtarları aldı. Bahçedeki araba parkına inip Bergman'in arabasının içini, bagajını aradı. Daha sonra, bodrumda onların dairesine ayrılan yere baktı. Aradığı bilgisayarı bulamadı.

Köpeklerin tuhaf tarafı havlamamalarıydı, sevgili dostum Watson.

Müsadere tutanağına bir bilgisayarın kayıp olduğunu not etti.

Bublanski ile Faste, Lundagatan'dan döndükten hemen sonra saat 18.30'da, Savcı Ekström'ün odasına gittiler. Curt Svensson, telefonla randevu alınarak Stockholm Üniversitesine, Bergman'in tez hocası ile görüşmeye gönderilmişti. Jerker Holmberg hâlâ Enskede'deydi, Sonja Modig, Odenplan'da olay yeri incelemesine nezaret ediyordu. Bublanski'nin soruşturma ekibinin başına getirilmesinin üzerinden on saat, Salander avının başlamasının üzerinden ise yedi saat geçmişti. Bublanski, Lundagatan'da yaşananları kısaca özetledi.

"Kim bu Miriam Wu?" diye sordu Ekström.

"Henüz hakkında fazla bir şey bilmiyoruz. Suç kaydı yok. Hans Faste'nin yarın sabahki ilk işi bu kızı aramak olacak. Ancak gördüğümüz kadarıyla Salander Lundagatan'da oturmuyor. Dolaptaki hiçbir giysi onun beden ölçülerine uygun değil."

"Hani giysiler de giysi ama!" dedi Faste.

"Nasıl yani?" diye merakla sordu Ekström.

"Eh, anneler günü için alınabilecek türden kıyafetler değil."

"Henüz Wu'yla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz," dedi Bublanski.

"Daha ne bilmen gerekiyor ki, Tanrı aşkına? Bir dolap dolusu orospu kıyafeti var."

"Orospu kıyafeti mi?" dedi Ekström.

"Yani siyah deri, deri taklidi kıyafetler, korseler, fetiş kırbacı, bir komodin dolusu seks oyuncağı. Hani öyle ucuz şeyler de değil."

"Demek istediğim Miriam Wu'nun fahişe olduğu mu?"

"Şimdilik onun hakkında kesin bir şey bilmiyoruz," dedi Bublanski bir kez daha, sözcüklerin üzerine basarak.

"Birkaç yıl önceki Sosyal Hizmetler Müdürlüğü raporlarından birinde, Salander'in fahişelik yaptığı ima ediliyor," dedi Ekström.

"Ve onlar genellikle ne dediklerini bilirler," dedi Faste.

"Sosyal Hizmetler Müdürlüğü raporunda yazanlar, polis kayıtlarınca desteklenmiyor ama," dedi Bublanski. "Tantolunden'de, 16-17 yaşlarındayken Salander'in kimliğini kontrol edip üzerini aramışlar, yanında kendinden çok yaşlı bir adam varmış. Aynı yıl sarhoşluktan karakolu boylamış. Yanında yine kendinden çok yaşlı bir adam varmış. Polis kayıtları fazlasını belirtmiyor."

"Öyle çabuk yargıda bulunmayalım demek istiyorsun değil mi?" dedi Ekström. "İyi, Ancak Faste'nin bu söyledikleri benim aklıma şöyle bir şey getiriyor: Kadın ticareti ve fuhuş üzerine tezini hazırlarken Mia Bergman, Salander ve Wu'yla görüştü. Bir şekilde onları kışkırttı, işte bu, cinayet sebebi olabilir."

"Belki de Bergman, Salander'in vasisiyle de görüştü ve böylece o da cinayetler çemberine girdi," diye Ekström'ün sözünü tamamladı Faste.

"Mümkün," dedi Bublanski. "Ama gerçek, soruşturmada ortaya çıkacak. Şimdi önemlisi Salander'i bulmak. Lundagatan'da oturmadığı ortada. Eğer Wu'yu bulursak, o daireye nasıl taşındığını ve Salander'le ne tür bir ilişkisi olduğunu öğreniriz."

"Peki, Salander'i nasıl bulacağız?"

"Bir yerlerde bulacağız. Sorun, Lundagatan haricinde hiçbir yerde ikamet kaydına rastlanmaması. Adres değişikliği de yapmamış."

"Bir zamanlar, St. Stefan akıl hastanesinde yattığını ve oradan da çeşitli koruyucu ailelere verildiğini unutuyorsun."

"Unutmuyorum," dedi Bublanski kâğıtlarını kontrol ederek. "On beş yaşındayken üç koruyucu aile değiştirmiş. Hepsiyle de sorun yaşamış. On altı yaşından on sekizine kadar, Hägersten'de bir çiftin yanına verilmiş. Fredrik ile Monika Gullberg. Curt Svensson üniversitedeki işini bitirince, onları ziyaret edecek."

"Basın toplantısında ne yapacağız?" diye sordu Faste.

Saat 19.00'da Erika Berger'in çalışma odasına kasvetli bir hava hâkimdi. Bublanski gittiğinden beri Mikael Blomkvist oturduğu koltuğa çakılıp kalmış, tek bir kelime etmemişti. Malin Eriksson bisikletine atlayıp Lundagatan'a gitmiş, neler olduğuna bakmıştı. Geriye kimsenin tutuklanmadığı, sokaktaki trafiğin normal akışına döndüğü haberiyle gelmişti. Henry Cortez telefon açarak polisin bir kadını aradığını ancak ismini öğrenemediğini söylemiş, Erika da ona, kimi aradıklarım açıklamıştı.

Erika Berger ile Malin Eriksson ne yapmak gerektiği üzerine tartışmış ama Salander'in, yetenekli bir *hacker* ve Wennerström olayında Mikael'e bilgi taşıyan gizli kaynak olduğunu yalnızca Erika ile Mikael bildiğinden Malin, Salander adını ilk defa duyuyordu konuşmaları sık sık Erika'nın manalı susmalarıyla kesilmiş, aklı başında bir sonuca ulaşamamışlardı.

Mikael birden ayağa kalkarak, "Ben eve gidiyorum," dedi. "Düşünemeyecek kadar yorgunum. Uyumam lazım. Yapacak çok işimiz var. Yarın Kutsal Cuma, dinlendikten sonra belgeleri elden geçiririm. Malin, paskalya tatilinde çalışabilecek misin?"

"Seçeneğim var mı ki?"

"Yok. En iyisi cumartesi öğlen on ikide işe koyulalım. Benim evimde çalışmaya ne dersin?"

"Bana uyar."

"Bu sabah kararlaştırdığımız işin kapsamını yeniden tanımlayacağım. Artık iş Dag'ın ifşa ettiği kişilerin, cinayetlerle ilgisi var mı diye araştırmaktan çıktı. Simdi onları kimin öldürdüğünü bulacağız."

Malin Eriksson bunu nasıl yapacaklarını merak etse bile, bir şey söylemedi. Blomkvist eliyle hoşça kalın işareti yaparak, hiç konuşmadan çıkıp gitti.

Saat 19.15'te Komiser Bublanski, basın toplantısı odasına giden Savcı Ekström'ü gönülsüzce izledi. Toplantı saati 19.00 diye ilan edilmişti, ama o on beş dakika gecikmişti. Ekström'ün aksine Bublanski, televizyon kameralarının spot ışıkları altında konuşmaya hiç de meraklı değildi. Üzerine dikkatleri topladığında, neredeyse panik atak geçirirdi. Bu gidişle kameralara hiç alışamayacaktı, zaten böyle bir niyeti de yoktu.

Ama Ekström'ün keyfi gıcırdı, gözlüklerini düzelterek, ciddi bir ifade takındı. Kameralara bol bol poz verdikten sonra, elini kaldırarak toplantıya başlama işareti verdi.

"Hepiniz geçen gece Enskede'de işlenen cinayetlerle ilgili, biraz alelacele hazırladığımız basın konferansına hoş geldiniz. Şimdi elimizde sizinle paylaşacağımız yeni bilgiler var. İsmim Savcı Richard Ekström, yanımdaki cinayet masasından Komiser Jan Bublanski, soruşturma ekibinin sorumlusu. Şimdi size bir basın açıklaması yapacağım, ardından sorulara geçebiliriz."

Ekström susup gazeteci topluluğuna baktı. Enskede'deki cinayet büyük bir haberdi, gittikçe de büyüyordu. *Aktuellt, Rapport* ve *TV4*'ün de içinde olduğu bütün televizyon kanalları oradaydı. Salondaki yirmi beş muhabirin, birkaçı dışında, çoğunu tanıyordu.

"Bildiğiniz üzere geçen akşam Enskede'de iki kişi vahşice öldürüldü. Suç mahallinde bir adet Colt 45 Magnum tabanca bulundu. Adli tıp bugün, bu silahın cinayetlerde kullanıldığını teyit etti. Silahın sahibi belirlendi ve peşine düşüldü."

Ekström heyecanı artırmak için bir süre sustu.

"Bu akşam beş civarında silahın sahibinin Odenplan'daki evinde cesedi bulundu. Vurularak öldürülmüş. Bu cinayetin Enskede'deki cinayetlerden önce işlendiğini düşünüyoruz. Polis -Ekström Bublanski'yi işaret etti- sağlam kanıtlara dayanarak her üç cinayetin de aynı kişi tarafından işlendiğini düşünüyor."

Salondan bir uğultu yükseldi. Habercilerin birçoğu cep telefonlarına sarılıp duyduklarını alçak sesle aktarmaya başladılar.

İsveç radyosundan bir muhabir, "Şüpheliyi belirlediniz mi?" diye bağırdı.

Ekström sesini biraz yükseltti.

"Açıklamamı bitirmeme izin verirseniz, o konuya da geleceğiz. Bu akşam, polis üç cinayetle ilişkilendirdiği bir isim belirledi."

"Bu adamın bir ismi var mı?"

"Adam değil, kadın. Polis cinayet silahının sahibiyle ilişkisini tespit ederek cinayetin işlendiği saatlerde Enskede'de bulunduğunu belirlediği 26 yaşında bir kadını arıyor."

Bublanski'nin kaşları çatılıp suratı asıldı. Ekström'le farklı düşündükleri konuya gelmişlerdi. Komiser, ele geçirilip sorgulanana kadar şüphelinin adının verilmesine taraftar değildi.

Ekström'ün elinde sarsılmaz kanıtlar vardı. Polis bu sağlam kanıtlara dayanarak üç cinayetin şüphelisi ilan ettiği, psikolojik açıdan sorunlu bir kızı arıyordu. Toplum için tehlike arz eden Salander'in en kısa zamanda yakalanması herkesin yararınaydı.

Bublanski, tek bir teze bağlanmadan önce, hiç değilse Bjurman'ın apartmanındaki teknik araştırmalar sonuçlanana kadar beklemeyi önermişti.

Ekström'ün karşı argümanı şuydu: Ellerindeki belgelere göre Salander, şiddete eğilimli, akıl sağlığı bozuk biriydi. Cinnet geçirip üç kişiyi katlettiği ortadaydı. Bunu tekrarlamamasının da bir garantisi yoktu.

"Başka bir eve girip birkaç kişiyi daha katlederse ne yaparız?" diye sormuştu Bublanski'ye.

Bublanski'nin buna verilecek bir cevabı yoktu.

Ekström, sükûneti sağlamak için ellerini kaldırdı. Üç cinayeti de bir kadının işlediği haberi salonda bomba etkisi yapmıştı. Ekström mikrofonu Bublanski'ye uzattı. Bublanski boğazını iki kez temizledi, gözlüklerini düzelterek üzerinde anlaştıkları metne bakmaya başladı.

"26 yaşında, Lisbeth Salander isimli bir kadını arıyoruz. Kadının pasaport resmi çoğaltıldı, hepinize dağıtılacak. Nerede olduğunu bilmiyoruz, ancak halen Stockholm sınırlarını terk etmediğini düşünüyoruz. Zanlının bir an önce bulunması için halkın desteğini istiyoruz. Lisbeth Salander bir metre elli santimetre boyunda, zayıf bir kadın."

Derin ve öfkeli bir nefes aldı. Ter içinde kalmıştı.

"Daha önce psikiyatrik tedavi de gören Lisbeth Salander'in kendisi ve başkaları için tehlike arz ettiğini düşünüyoruz. Ama bu, altını çizerek vurgulamak istiyorum, onun katil olduğu anlamına gelmiyor. Yalnızca ulaştığımız kanıtlar hem Enskede'deki cinayetler, hem de Odenplan'daki cinayetle ilgili Salander'i derhal sorgulamamızı gerektiriyor."

"Ne dediğinizi anlayamıyoruz," diye araya girdi bir akşam gazetesi muhabiri. "Salander, bu cinayetleri işledi mi, işlemedi mi?"

Bublanski çaresiz bir ifadeyle Ekström'e baktı.

"Polis çok yönlü bir araştırma yapıyor ve tabii ki çeşitli senaryoları değerlendiriyoruz. Ama şu an bahsi geçen kadına yönelik bazı şüphelerimiz var. Bir an önce onu bulup sorgulamak istiyoruz. Ona yönelik şüphelerimiz suç mahallinden elde edilen teknik delillere dayanıyor."

"Nasıl bir delil?" diye bir soru yükseldi.

"Bu delillerin niteliğini şimdilik tartışmayacağız."

Salonda her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Ekström bir elini kaldırıp muhabirleri sükûnete davet ederken, diğer eliyle işaret ederek *Dagens Eko*'nun habercisine söz verdi. Onu daha önceden tanıyor, dengeli biri olduğunu düşünüyordu.

"Komiser Bublanski, Lisbeth Salander'in daha önce bir psikiyatri kliniğinde tedavi gördüğünü söyledi. Sorunu neydi, öğrenebilir miyiz?"

"Bu kadının... sorunlu bir geçmişi var. Zor şartlarda büyümüş. Vesayet altındaynıış, cinayet silahı da vasisine ait."

"Vasisi kim?"

"Odenplan'da evinde vurulan adam. Henüz akrabalarına bildirmediğimiz için ismini saklı tutuyoruz."

"Cinayet sebebi ne?"

Bublanski mikrofonu aldı.

"Olası sebepler üzerine spekülasyon yapmayacağız."

"Poliste kaydı var mı?

"Evet."

Salonun arkasından davudi bir ses duyuldu.

"Toplum için tehlikeli mi?"

Ekström bir süre tereddüt ettikten sonra: "Elimizdeki raporlar stres altında şiddete başvurabileceğini belirtiyor. Tutuklama kararı çıkarmamızın nedeni de bu, onu bir an önce ele geçirmek istiyoruz."

Bublanski alt dudağını ısırdı.

Cinayet masasından polis memuru Sonja Modig akşam saat dokuzu bulduğunda hâlâ Avukat Bjurman'ın apartmanındaydı. Kocasını arayıp durumu açıkladı. On bir yıllık evliliklerinde kocası, Sonja'nın işinin hiçbir zaman dokuzdan beşe sürmeyeceğini kabullenmişti artık.

Sonja, Bjurman'ın çalışma masasında oturmuş, çekmecesinde bulduğu kâğıtları okurken, elinde iki kâğıt fincan kahve ve bir torba dolusu kurabiyeyle Bublanski çıkageldi.

"Neye dokunmamı istemezsin?" diye sordu Bublanski.

"Teknik ekip buradaki işini bitirdi. Mutfak ve yatak odasını inceliyorlar, ceset de hâlâ burada."

Bublanski bir sandalye çekip oturdu. Sonja Modig torbayı açıp bir kurabiye aldı.

"Teşekkürler, tam da kafein krizinden ölmek üzereydim."

Bir süre hiç konuşmadan kahvelerini içip kurabiyelerini yediler.

"Lundagatan'da işlerin iyi gitmediğini duydum," dedi Modig parmaklarındaki kırıntıları yalayarak.

"Kimseyi bulamadık. Salander'e yollanmış postalar vardı ama orada Miriam Wu diye biri oturuyor. Ona da henüz ulaşamadık."

"Kimmiş?"

"Bilmiyorum. Faste bulmaya çalışıyor. Bir ay önce kontrata eklenmiş. Görünüşe göre dairede yalnızca o yaşıyor. Bence Salander oradan taşınmış, adres değişikliği de yaptırmamış."

"Belki bunları planlayarak yapmıştır."

"Ne? Üç cinayeti birden mi?" Bublanski bitkin bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Her şey çorbaya döndü. Ekström basın toplantısı yapalım diye tutturarak bizi basın cehennemine sürükledi. Sen bir şey bulabildin mi?"

"Yatak odasında Bjurman'ın dışında... boş bir Magnum kutusu bulduk. Adli tıpa gönderildi. Bir dosyada Bjurman'ın Salander hakkında vesayet şubesine yazdığı aylık raporlar var. Bu raporlara göre Salander kanatsız bir melek."

"O da mı?" dedi Bublanski.

"O da mı ne demek?"

"O da mı Salander'e hayran."

Bublanski, Armansky ve Blomkvist'le yaptığı görüşmeleri özetledi. Sonja Modig onu sözünü kesmeden sonuna kadar dinledikten sonra saçlarını karıştırıp gözlerini ovuşturdu.

"Çok mantıksız," dedi.

Bublanski ciddi bir ifadeyle başını sallayıp alt dudağını çekiştirdi. Yan gözle onu izleyen Modig gülmemek için kendini zor tuttu. Ona bir parça zalim bir adam görüntüsü kazandıran yüzü, kaba yontulmuş bir heykelin yüzüne benziyordu. Ne zaman şaşırsa ya da içinden çıkamadığı bir durumla karşılaşsa hemen suratı asılırdı. İşte bu anlarda lakabının hakkını veriyor, tam Komiser Bubbla oluyordu. Modig bu lakabı hiç kullanmamıştı. Nasıl ortaya çıktığını da bilmiyordu. Ama Bublanski'nin kişiliğine cuk oturuyordu.

"Peki," dedi Modig. "Ne kadar eminiz?"

"Savcı emin gözüküyor. Salander için yakalama kararı çıkarttı," dedi Bublanski. "Geçen yılı yurt dışında geçirmiş, tekrar çıkmayı deneyebilir."

"Tamam, ama *biz* ne kadar eminiz?"

Bublanski omuzlarını silkti.

"Bundan çok daha az kanıtla içeri tıktıklarımız oldu."

"Enskede'de bulunan cinayet silahının üzerinde parmak izi var," dedi Modig. "Vasisi öldürüldü. Bence bu cinayet de aynı silahla işlendi. Yarın bunları öğreniriz. Teknisyenler yatağın başucunda incelemeye uygun bir mermi parçası buldular."

"Güzel."

"Bu çalışma masasının alt çekmecesinde uranyum çekirdekli, altın uçlu mermiler var."

"Tamam."

"Elimizde Salander'in dengesiz biri olduğunu gösteren çok sayıda belge var. Ve cinayet silahı vasisine ait."

"Hımm... "

"Tereddütlerin var gibi."

"Salander hakkında net bir resim çizemiyorum. Belgeler başka, Armansky ile Blomkvist bambaşka şeyler söylüyorlar. Belgelere bakılırsa bu kadın zekâ özürlü bir psikopat. Bu iki adama göreyse inanılmaz yetenekli bir araştırmacı. Yani iki görüş arasında uçurum var. Bjurman'ı öldürmesi için bir neden bulamadık. Ayrıca Enskede'deki çifti tanıdığına dair elimizde hiçbir bulgu yok."

"Psikopat bir çatlağın sebebe ihtiyacı mı var?"

"Henüz yatak odasına girmedim, nasıl görünüyor?"

"Adam dizlerinin üzerinde, sanki dua eder gibi yatağa kapaklanmış. Çırılçıplak. Ensesinden vurulmuş."

"Tıpkı Enskede'deki gibi, tek atış?"

"Görebildiğim kadarıyla tek atış. Sanki Salander, tabii katil o ise, onu diz çöktürttükten sonra ensesine ateş etmiş. Mermi yukarı doğru yol alıp yüzünden çıkmış."

"Tam bir infaz yani?"

"Kesinlikle."

"Düşünüyorum da... silah sesini duyan biri olmalı."

"Yatak odası arka bahçeye bakıyor. Alt ve üst komşuları paskalya tatiline çıkmış. Ayrıca, bir yastığı susturucu gibi kullanmış."

"Çok profesyonel."

Adli tıptan Gunnar Samuelsson oda kapısından başını uzattı.

"Merhaba Bubble," dedi. Sonra meslektaşına döndü. "Modig, cesedi sırtüstü çevirdik, görmen gereken bir şey var."

Modig ile Bublanski yatak odasına gittiler. Bjurman, ilk durağı patolojiye götürülmek üzere sırtüstü bir sedyeye yatırılmıştı.

Ölüm sebebi ortadaydı. Alnında on santimetre çapında bir yara açılmıştı, kafatasının bir parçası derisiyle birlikte yüzüne doğru sarkmıştı. Yatağa ve duvarlara saçılan kan olay hakkında net bir bilgi veriyordu.

Bublanski parmaklarını trampet çalar gibi alt dudağına vurarak cesede bakıyordu.

"Neyi görmeliyiz?" diye sordu Modig.

Samuelsson, Bjurman'ın belden aşağısını kapatan plastik örtüyü kaldırdı. Modig Bjurman'ın karnındaki dövmeyi okumak için eğilirken Bublanski gözlüğünü taktı. Harfler özensiz, kargacık burgacıktı. Bir dövme sanatçısının elinden çıkmadığı kesindi. Ama mesaj da bir o kadar kesindi. BEN SADİST BİR DOMUZUM, BİR KUSMUK, BİR TECAVÜZCÜYÜM.

Modig ile Bublanski hayretle birbirlerine baktılar. "Acaba cinayet sebebi karşımızda mı?" dedi Modig, sonunda.

Blomkvist, 7-Eleven'dan aldığı hazır lazanyayı mikrodalga fırına koyduktan sonra soyunarak duşa girdi. Suyun altında kımıldamadan üç dakika durdu. Duştan çıktıktan sonra bir çatal alıp, lazanyayı paketinden ayakta yedi. Çok açtı ama hiç iştahı olmadığından, yalnızca midesine bir şeyler girsin diye yiyordu. Sonra bir bira açıp kutusundan içti.

Işıkları açmadan, pencere kenarında durup yirmi dakika boyunca Gamla Stan'a baktı. Hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

Yirmi dört saat önce kız kardeşinde yemekteyken Dag aramıştı. Yani yalnızca yirmi dört saat önce Dag ile Mia hayattaydı. Olanları kabullenmekte zorlanıyordu.

Otuz altı saattir uyumamıştı. Uykusuz gecelere dayanabildiği zamanları artık geride bırakmıştı. Hiçbir şey düşünmeden uyumak istiyordu. Ama Enskede'de gördükleri sanki beynine kazınmıştı, bunlar hiç silinmeyecekti.

En sonunda cep telefonunu kapatıp yatağa uzadı, battaniyeyi üzerine çekti. Saat on bire gelirken hâlâ uyuyamamıştı. Kalktı, kahve yaptı. CD çalara Debbie Harry'nin *Maria* adlı CD'sini koydu.

Kahvesini alıp battaniyeye sarınarak salondaki kanepeye yerleşti. Salander'i düşünmeye başladı.

Onun hakkında gerçekte ne biliyordu ki? Neredeyse hiçbir şey...

Müthiş bir görsel hafızaya sahip olduğunu ve çok iyi bir *hacker* olduğunu biliyordu. Kendisinden bahsetmeyi sevmeyen, dışa kapalı, resmi makamlardan haz etmeyen özel bir kadın...

Acımasızca şiddete başvurabiliyordu. Eğer Mikael hâlâ hayattaysa, bunu onun kullandığı şiddete borçluydu.

Ama Lisbeth'in gayri mümeyyiz ilan edildiğinden ve onlu yaşlarının başında psikiyatri kliniğine kapatıldığından haberi yoktu.

Tarafını seçmeliydi.

Gece yarısına yaklaşırken polisin Dag ile Mia'yı onun öldürdüğü tezinin yanlışlığına karar verdi. En azından, suçlamadan önce ona bir şans verilmeliydi.

Ne zaman uykuya daldığını fark etmedi, sabaha karşı dört buçuk civarında uyandı. Sendeleyerek yatağına gitti ve başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı.

16. BÖLÜM

25 MART, KUTSAL CUMA - 26 MART, PASKALYA CUMARTESİSİ

Malin Eriksson, tıpkı evinde yaptığı gibi ayaklarını sehpanın üzerine uzatarak Mikael Blomkvist'in kanepesine yayıldı. Ne yaptığını fark edince hemen toparlandı. Mikael gülümsedi.

"Sorun değil," dedi. "Kendini evinde farz et."

Malin gülümseyerek, ayaklarını tekrar sehpanın üzerine uzattı.

Mikael, Dag Svensson'dan kalan bütün belgeleri *Millennium* ofisinden evine taşımış, salonda yere yayarak tasnif emişti. Sekiz saat boyunca Svensson'un e-postalarını, notlarını, not defterindeki karalamalarını ve özellikle de kitabını dikkatle gözden geçirdiler.

Cumartesi Annika Giannini abisini görmeye geldi. Önceki gecenin akşam gazetelerini getirmişti. Ana sayfayı büyütebildikleri kadar büyüterek Salander'in pasaport fotoğrafını basmışlardı. Gazetenin birinin başlığı şöyleydi:

ÜÇ CİNAYETTEN ARANIYOR

Diğer gazetenin de ondan aşağı tarafı yoktu.

POLİS PSİKOPAT SERİ KATİL AVINDA

Bir saat kadar oturup konuştular. Mikael, kardeşine Salander'le ilişkisini anlatarak, ondan niçin şüphelenmediğini açıkladıktan sonra, ona eğer Salander yakalanıra onun avukatlığını üstlenip üstlenmeyeceğini sordu.

"Şimdiye kadar tecavüze ve şiddete maruz kalmış kadınların davalarına baktım, cinayet davası benim uzmanlık alanıma girmez."

"Sen tanıdığım en yetenekli avukatsın. Salander'in senin gibi güvenilir birine ihtiyacı olacağını hissediyorum. Sanırım, senin avukatlığını kabul eder."

Annika bir süre düşündükten sonra, bunu o gün geldiğinde düşünürüz diyerek kaçamak bir cevap verdi.

Saat 13.00'te, Memur Modig telefon etti.

Mikael'e uğrayıp Lisbeth Salander'in çantasını almak istiyordu. Belli ki, polis Lundagatan'da Mikael'in Salander'e yazdığı mektubu bulup okumuştu.

Modig yirmi dakika sonra geldi. Mikael, Malin Eriksson'un yanında yer göstererek oturmasını rica etti. Mutfağa gidip mikrodalga fırının yanındaki rafta duran çantayı aldı. Bir süre tereddüt ettikten sonra çantayı açıp, göz yaşartıcı gaz kutusuyla, çekici çıkarıp bir köşeye koydu. *Delilleri saklamak.* Göz yaşartıcı gaz bulundurmak suçtu, bundan ceza alınabilirdi. Çekiçse, Salander'in şiddete eğilimli olduğunu savunanların eline koz verirdi.

Sonja Modig'e kahve ikram etti.

"Size bazı sorular sorabilir miyim?" dedi Modig.

"Lütfen."

"Lundagatan'da bulduğumuz mektubunuzda ona borcunuz olduğunu yazmışsınız. Ne tür bir borç bu?"

"Lisbeth Salarıder bana büyük bir iyilik yaptı."

"Ne tür bir iyilikti bu?"

"Özel bir şey."

Modig, ona ısrarla baktı.

"Bir cinayet soruşturması yürüttüğümüzün farkındasınızdır sanırım."

"Umarım Dag ve Mia'yı öldüren domuzu bir an önce yakalarsınız."

"Salander'in suçsuz olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet."

"O halde, arkadaşlarınızın katili kim, bir fikriniz var mı?"

"Bildiğim tek şey, Dag'ın kaybedecek çok şeyi olan birtakım adamları afişe edeceğiydi. Bence katil onlardan biri."

"Peki, bu adam Avukat Nils Bjurman'ı neden öldürsün?"

"Bilmiyorum. Şimdilik."

Bakışlarında bir meydan okuma vardı. Modig, birden gülümsedi. Mikael'in takma adı aklına gelmişti. Ona Astrid Lindgren'in çocuk kitaplarındaki dedektife ithafen *Kalle* isminin takılmasının sebebini şimdi anlıyordu.

"Ama katili bulacaksınız, değil mi?" dedi Modig.

"Becerebilirsem. Bunu Komiser Bublanski'ye de iletin."

"İletirim. Eğer Salander sizinle bağlantı kurarsa, umarım bize haber verirsiniz."

"Beni arayıp hepsini öldürdüğünü itiraf edeceğini sanmam. Ama eğer bütün bunları o yapmışsa teslim olması için ikna etmeye çalışırım. Suçluysa bile ona yardım etmek için elimden geleni yaparım; bir arkadaşa ihtiyacı olacaktır."

"Peki arayıp da suçlu değilim derse?"

"O zaman umarım, yaşanan bütün bu şeylere bir açıklama getirir."

"Bay Blomkvist, size aramızda kalmak kaydıyla bir şey söylemek istiyorum. Umarım Lisbeth Salander'in yakalanması gerektiğini anlıyorsunuzdur ve sizi ararsa aptalca bir şey yapmazsınız. Eğer yanılıyorsanız, cinayetlerden Salander sorumluysa, sizin için çok tehlikeli olabilir."

Mikael bir yorum yapmadı.

"Umarım, aranan birine yardım etmeye kalkmazsınız, biz de sizi sorgulamak zorunda kalmayız. İçinde bulunduğumuz durumda bu, suçluyu korumak anlamına geleceği için hapis cezası alırsınız."

"Umarım siz de katilin bir başkası olabileceğini düşünmeye birkaç dakika ayırırsınız."

"Ayıracağız. Bir soru daha. Dag Svensson'un nasıl bir bilgisayar kullandığını biliyor musunuz?"

"İkinci el, bir Mac iBook 500, beyaz ve 35 ekran. Benimkiyle aynı ama ekranı biraz daha geniş." Blomkvist masanın üzerinde duran bilgisayarını işaret etti.

"Bilgisayarını nerede tutardı?"

"Siyah sırt çantasında taşırdı. Herhâlde evindedir."

"Evinde yok. Ofiste olabilir mi?"

"Hayır. Çalışma masasını dikkatle gözden geçirdim. Kesinlikle ofiste değil."

Kısa bir an sustular.

"Yani Dag'ın bilgisayarı kayıp mı?" dedi sonunda Mikael.

Mikael ile Malin, teorik olarak Dag Svensson'u öldürmeyi düşünebileceklerin dikkatli bir listesini çıkarttılar. Her ismi ayrı ayrı kâğıtlara yazdılar, Mikael buları salonun duvarına yapıştırdı. Şüpheliler Dag'ın kitabında adı geçen pezevenk ya da müşterilerdi. Akşam sekize doğru tam otuz yedi isim belirlemişlerdi. Bunların yirmi dokuzunun kimliği belliydi, sekizi kitapta takma isimle geçiyordu. Kimliğini bildiklerinin arasından yirmi kişi yalnızca müşteriydi.

Ayrıca kitabı basıp basmayacaklarını da tartışmışlardı. En büyük sorun iddiaların sadece Dag ile Mia'nın bildiği kanıtlara dayanmasıydı. Kitabı basmakta tereddüt etmelerinin sebebi buydu. Kitaptaki iddiaların doğrulanması gerekirdi.

Kitabın yüzde sekseninin yayımlanması büyük bir soruna yol açmazdı. Ama geriye kalan yüzde

yirmiyi yayımlayabilmek için *Millennium*'un sıkı bir araştırma yapması gerekiyordu. Dag'in iddialarının doğruluğundan hiç şüpheleri yoktu, çekinceleri konuyu etraflı bilmemeleriydi. Eğer Dag yaşasaydı bu kitabı hiç tereddütsüz yayımlarlardı; Dag ile Mia gelecek eleştirileri göğüsleyecek bilgiye sahiptiler.

Mikael pencereden dışarı baktı. Karanlık bastırmış, yağmur yağıyordu. Malin'e biraz daha kahve isteyip istemediğini sordu. İstemiyordu.

"Evet," dedi Malin. "Taslağı yuttuk ama Dag ve Mia'nın olası katilinin izine rastlayamadık."

"Belki de şu duvardaki isimlerden biridir."

"Ya da bu kitapla, uzaktan yakından alakası olmayan biridir. Örneğin senin arkadaşın," dedi Malin.

"Lisbeth!"

Malin göz ucuyla Mikael'e baktı. Wennerström olayının yarattığı karmaşanın ortasında işe başladığı *Millennium*'da, on sekiz aydır çalışıyordu. *Millennium* onun tam gün çalıştığı ilk işiydi. Ondan önce bir sürü geçici işte çalışmıştı. İşini seviyordu. *Millennium'da* çalışmak bir ayrıcalıktı. Erika Berger'le yakın bir bağ kurmuştu. Diğerleriyle de arası iyiydi. Ancak Blomkvist'le birlikteyken her zaman kendini biraz rahatsız hissederdi. Bunun görünür bir nedeni de yoktu. Yalnızca Mikael, diğerlerinden daha farklı, daha kapalı ve erişilmezdi.

Genellikle işe geç gelir, ya tek başına kendi odasında ya da Berger'in odasında otururdu. Bu da pek sık olmazdı, sanki Malin onu gerçek hayattan daha fazla televizyon stüdyolarında görmüştü. Sık seyahate çıkar veya başka bir yerde bir işle uğraşırdı. Onunla samimi bir sohbet edilemezdi. *Millennium*'un eski elemanları onun çok değiştiğini, hayata uyum göstermekte zorlandığını söylüyorlardı.

"Eğer Dag ile Mia'nın niçin öldürüldüklerini bulmaya çalışacaksam, Salander'in kim olduğunu bilmeliyim. İşe nereden başlayacağımı bilemiyorum. Ama eğer..."

Malin cümlesini bitirmedi. Blomkvist bir süre bir şey demedi. Sonra Malin'in oturduğu kanepenin yakınındaki bir koltuğa çöktü. Ayaklarını onun uzattığı sehpaya uzattı.

"Millennium'da çalışmayı seviyor musun?" diye sordu birdenbire. "Demek istediğim, bir buçuk yıldır bizimle çalışıyorsun. Sağa sola koşuşturmaktan birbirimizi yakından tanımaya fırsat bulamadık."

"Evet, *Millennium*'da çalışmayı çok seviyorum," dedi Malin. "Sen benden memnun musun?"

"Erika'yla birçok kez, daha önce senin kadar yetenekli bir yayın yönetmeni sekreteriyle çalışmadığımızı konuştuk. Bizim için bir kazançsın. Bunları sana daha önce söylemediğim için affet."

Eriksson memnuniyetle gülümsedi. Büyük Mikael Blomkvist'ten iltifat almak, fazlasıyla tatmin ediciydi.

"Ama benim sorum bu değildi," dedi Eriksson.

"Lisbeth Salander'in *Millennium'la* ilişkisini merak ediyorsun."

"Sen ve Erika bu konuda çok ketumsunuz."

Mikael onunla göz göze geldi. Erika'nın da kendisinin de Malin'e duydukları güvenleri tamdı. Ama yine de onunla konuşamayacağı şeyler vardı.

"Haklısın," dedi Mikael. "Eğer Dag ile Mia'nın cinayetini deşeceksek, daha çok bilgiye ihtiyacın var. Ben senin birinci haber kaynağınım. Dag, Mia ve Lisbeth ilişkisindeki halka da benim. Tamam, ne merak ediyorsan sor. Elimden geldiğince cevaplayacağım."

"Bu gizlilik niye? Lisbeth Salander kim, *Millennium'la* ne ilişkisi var?"

"Peki. İki yıl önce çok karmaşık bir konuda araştırma yapması için onu işe aldım. İşte sorun burada. Bu işin ne olduğunu söyleyemem. Erika bunu biliyor. Ancak bu konuda susma sözü verdi."

"İki yıl önce... yani sen Wennerström'ü tepelemeden önce. Wennerström'le ilgili bir araştırma diye mi düşünmeliyim?"

"Hayır, böyle düşünme. Bunu ne teyit ne de inkâr edeceğim. Sadece şunu söyleyebilirim ki, bambaşka bir konuydu. Muazzam bir iş çıkardı."

"Tamam. Anladığım kadarıyla senin Hedestad'da inzivaya çekildiğin zamanlara rast geldi. O yaz medya haritasında Hedestad parlıyordu. Harriet Vanger, ölülerin dünyasından bu dünyaya gelmişti. İşin tuhafı, biz, bu yeniden doğuş hikâyesi hakkında *Millennium'*da tek bir kelime yazmadık."

"Dediğim gibi... bu konuda ne öyle ne de böyle diyebilirim. Bu konu üzerine ne kadar spekülasyon yaparsan yap, gerçeğe ulaşamayacaksın." Mikael gülümsedi. "Harriet konusuna girmedik, çünkü yönetim kurulumuzdaydı. Bunu başkaları araştırsın, dedik. Salander'e gelince, önceki projede benim için yaptığı şeyin kesinlikle Enskede'de olanlarla ilgisi yok. Bana inan."

"Tamam."

"Sana küçük bir tavsiyede bulunayım. Tahmin yürütme. Çabuk sonuç çıkarmaktan kaçın. Bir zamanlar benim için çalıştığını, yaptığı işi sana anlatamayacağımı kabullen. Aynca, kelimenin tam anlamıyla, benim hayatımı kurtardığını da bil. Bu nedenle ona minnet borcum var."

Malin çok şaşırdı. *Millennium'*da buna dair tek kelime duymamıştı.

"Yani onu çok iyi tanıyorsun?"

"Sanırım, başkaları ne kadar tanıyorsa ben de o kadar tanıyorum," dedi Mikael. "O hayatımda tanıdığım en içe kapanık insan."

Mikael birden ayağa kalktı, pencereden dışarıdaki karanlığa bakmaya başladı.

"Sen ister misin bilmiyorum ama ben kendime votka limon hazırlayacağım," dedi.

"Kahveden daha iyi," dedi Malin.

Armansky, paskalya tatilini Blidö'deki kulübesinde Salander'i düşünerek geçirdi. Çocukları büyümüştü. Artık tatillerini aileleriyle geçirmek istemiyorlardı. Yirmi beş yıllık karısı Ritva,

kocasının arada bir uzaklara daldığını fark etmekte güçlük çekmiyordu. Sessiz düşüncelere gömülüyor, sorularına üstünkörü cevap veriyordu. Her gün arabasına atlayıp adanın merkezine iniyor ve bütün gazeteleri satın alıyordu. Verandaya oturup Lisbeth Salander avıyla ilgili haberleri okuyordu.

Dragan Armansky, Salander'i yanlış değerlendirdiğini düşünerek büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Salander'in psikolojik problemleri olduğundan yıllardır haberdardı. Kendisini tehdit altında hissettiğinde şiddete başvurabileceği düşüncesi ona yabancı değildi. Kişisel hayatına burnunu sokan vasisine saldırması bir yere kadar anlaşılabilir bir durumdu. Hayatını yönetmeye çalışan herkesi düşman gibi görüyordu.

Diğer taraftan, Enskede'ye gidip, hiç tanımadığı o iki insanı öldürmesini aklı almıyordu. Bunun nasıl bir sebebi olabilirdi.

Dragan Armansky, Salander'le Enskede'deki çift arasında ne tür bir bağ kurulacak diye bekliyordu. İçlerinden biri, mutlaka, Salander'i çıldırtacak bir şey yapmıştı. Gazetelerde buna dair bir şey yoktu. Yalnızca akıl sağlığı bozuk Salander'in, cinnet geçirerek üç kişiyi öldürdüğünü yazıyorlardı.

İki defa Komiser Bublanski'yi arayarak gelişmeleri sormuştu. Ancak soruşturmanın başındaki adam bile, Salander'le Enskede'deki çift arasında -Blomkvist'in dışında- bir bağ kuramıyordu.

Mikael Blomkvist hem Salander'i, hem de Enskede'deki çifti tanıyordu. Ama Salander'in Dag ile Mia'yı tanıdığını gösteren hiçbir işaret yoktu. Eğer cinayet silahı üzerinde Salander'in parmak izleri ve ilk kurban Bjurman'la arasında o tartışılmaz bağ olmasaydı, polis kör bir kuyuya saplanacaktı.

Banyodan dönen Malin Eriksson, "O zaman durumu özetleyelim," dedi. "Görevimiz Dag ile Mia'yı polisin iddia ettiği gibi Salander mi yoksa başka biri mi öldürdü bulmak. Peki, nereden başlayacağız?"

"Kazıyacağız. Polisin işini biz yapmayacağız. Polisin neleri açığa çıkardığını, neleri gözünden kaçırdığını izleyeceğiz. Yani şimdiye kadar dergide yaptığımız iş neyse, onu yapacağız. Tek fark bulduğumuz her şeyi yayımlayamayacağız."

"Eğer katil Salander'se, onunla Dag ile Mia arasında bir bağ olmalı. Bildiğimiz tek bağ sensin."

"Aslında ben bir bağ bile değilim. Lisbeth'i bir yıldan fazla bir zamandır görmedim. Onların varlığından bile haberdar değildir. Ben bir... "

Blomkvist birden sustu. Salander hakkında hiç kimsenin bilmediği bir şey vardı; dünya çapında bir *hacker* olduğu. Birden bilgisayarında Svensson'la birbirlerine yazdıkları e-postalar, Svensson'un kitabının çeşitli bölümleri ve Bergman'in tezinin elektronik kopyası aklına geldi. Lisbeth'in bilgisayarına girip girmediğini bilmiyordu, eğer girmişse onları biliyor demekti. Ama onları niçin öldürsündü ki? Tam tersine, Dag ile Mia kadınlara karşı uygulanan şiddet üzerinde çalışıyorlardı, Salander böyle bir çalışmayı canıgönülden desteklerdi. Ah, Mikael onu bir çözebilseydi.

"Sanki aklına bir şey gelmiş gibi," dedi Malin.

Blomkvist'in, Salander'in bilgisayar alanındaki yeteneğinden bahsetmeye niyeti yoktu.

"Hayır, sadece yorgunum, arada bir dikkatim dağılıyor."

"Peki, senin Lisbeth şimdi yalnızca Dag ve Mia'nın değil, kendi vasisinin de katil zanlısı. Aralarındaki bağ da çırılçıplak ortada. Bu vasi hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. Daha önce adını bile duymadım. Üstelik bir vasisi olduğunu bile bilmiyordum."

"Başka birinin üçünü birden öldürme ihtimali çok düşük. Eğer biri Dag ve Mia'yı çalışmalarından dolayı öldürdüyse bile, aynı kişinin Salander'in vasisini öldürmesi için hiçbir sebep yok."

"Biliyorum, işte bunun için kafa patlatıyorum. Ama başka birinin Dag, Mia ve Lisbeth Salander'in vasisini öldürebileceğine dair hiç değilse bir senaryom var."

"Nedir o?"

"Diyelim ki, Dag ve Mia kadın ticareti işini kurcaladıkları için öldürüldü. Lisbeth bir şekilde bu işlere dışarıdan karıştı. Vasisi Bjurman'a güvenip bazı açıklamalar yaptı. Bu durumda vasi de bir tanık haline geldiğinden ortadan kaldırıldı."

"Ne demek istediğini anladım," dedi ikircikli bir ifadeyle. "Ancak bu teorini ispat edecek en ufak bir kanıt yok."

"Hayır, yok... "

"Peki ne düşünüyorsun, Salander suçlu mu suçsuz mu?"

Mikael uzun süre düşündü.

"Şöyle diyelim; Salander birini öldürebilir mi? Cevabım evet. Şiddete eğilimi var. Onu iş üstünde gördüm, beni..."

"Hayatını kurtardığında, değil mi?"

Mikael onaylayan bir jest yaptı.

"Sana niçin olduğunu anlatamam. Ama adamın biri beni öldürmeyi kafasına koymuştu, neredeyse başarıyordu da. Birden Salander ortaya çıktı, bir golf sopasıyla adamı etkisiz hale getirdi."

"Ve bunları polise anlatmadın?"

"Kesinlikle. Bunlar aramızda kalacak."

Mikael birden çok ciddileşti.

"Malin, sana bu konuda güvenmeliyim."

"Bu konuştuklarımızı kimseye anlatmayacağım. Anton'a bile. Sen yalnızca benim patronum değilsin, seni seviyorum da ve seni asla üzmek istemem."

"Özür dilerim."

"Şu özür dilemeleri de bırak artık."

Blomkvist bir kahkaha attıktan sonra tekrar ciddileşti.

"Eğer gerekseydi, beni korumak için o adamı öldürebilirdi. Ama aynı zamanda çok rasyonel biri. Tuhaf ama, evet, kendi tarzında akıllı biri. Hoşlandığından değil, zorunda kaldığından şiddet kullandı Çok sağlam bir nedeni olmadan kimseyi öldürmez; olağanüstü bir tehditle karşılaşmak ya da kışkırtılmak."

Bir süre düşüncelere daldı. Malin sabırla tekrar konuşmasını bekledi.

"Avukat için ne diyebilirim ki, hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama Lisbeth'i Dag ile Mia'ya ateş ederken düşünemiyorum. Bu imkânsız."

Uzun bir sessizlikten sonra Malin saatine baktı; 21.30'a geliyordu.

"Geç olmuş. Eve gitmeliyim."

"Uzun bir gün oldu. Yarın devam ederiz. Hayır, tabakları bırak, ben hallederim."

Gözünü uyku tutmayan Armansky karısının nefes alış verişini dinliyordu. Bu dramı anlamakta güçlük çekiyordu. Sonunda yataktan kalktı, terliklerini giydi, üzerine sabahlığını geçirerek salona gitti. Hava serindi, sobaya birkaç odun attı, bir bira açıp oturdu ve Furusund Kanalı'nın karanlık sularına bakmaya başladı.

Ne biliyorum?

Salander biraz kaçıktı, ne yapacağı kestirilemezdi. Bundan kuşkusu yoktu.

2003 kışında bir şeyler ters gitmişti. Birdenbire işi bırakmış, yurt dışına çıkmış, bir yıl ortada görülmemişti. Armansky kaçışın, Mikael Blomkvist'le ilgili bir şey olduğundan emindi, ama nedenini o da bilmiyordu.

Geri dönmüş, Armansky'yi ziyaret etmişti. "Ekonomik açıdan bağımsızım," demişti. Armansky bunu, bir süre geçinecek kadar param var, diye yorumlamıştı.

Bütün bir ilkbahar boyunca, Palmgren'i düzenli bir şekilde ziyaret etmiş ama Blomkvist'i aramamıştı sonra da üç kişiyi öldürmüştü, bunların ikisini hiç tanımıyordu,

Hayır. Bu mantıksız.

Armansky birasından bir yudum alıp bir sigara yaktı. Vicdan azabı çekiyordu, can sıkıntısının bir nedeni de buydu.

Bublanski ziyaretine geldiğinde Salander'in bir an önce yakalanması için ne biliyorsa anlatmıştı. Yakalanması gerektiği konusunda hiçbir tereddüdü yoktu, ne kadar çabuk yakalanırsa o kadar iyiydi. Vicdan azabının nedeni, hiç sorgulamadan onun suçlu olduğu tezini kabullenmesiydi. Armansky gerçekçi biriydi. Polis katil zanlısı diyorsa, bir bildikleri var demekti. Demek ki, Salander suçluydu.

Ama polis, onun kendi davranışını ne kadar haklı gördüğünü dikkate almazdı; hafifletici nedenler ya da onu çileden çıkartan nedenler bulmaksa onların işi değildi. Onların işi Salander'i yakalayıp

suçunu itiraf ettirmekti. Psikolojik durumuyla da, bunu niçin yaptığıyla da ilgilenmeyeceklerdi. Zaten kendilerini memnun edecek bir nedeni çoktan bulmuşlardı: Kız akıl hastasıydı. Armansky başını iki yana salladı.

Bu açıklama onu tatmin etmiyordu.

Lisbeth Salander ne iradesi dışında ne de sonuçlarını hesaba katmadan bir şey yapardı.

Özel biri... Evet. Deli... Hayır.

Yaptığı şeyin, onu tanımayan biri tarafından ne kadar anlaşılmaz görünürse görünsün, mutlaka bir açıklaması olmalıydı.

Gece saat iki civarında Armansky bir karara vardı.

17. BÖLÜM

27 MART, PASKALYA PAZARI - 29 MART, SALI

Dragan Armansky pazar sabahı, endişeli düşüncelerle boğuştuğu bir geceden sonra, erkenden ayağa kalktı. Karısını uyandırmamaya özen göstererek aşağı kata, mutfağa indi, kahve suyu koyup sandviç hazırladı. Sonra dizüstü bilgisayarını aldı.

Milton Security'nin bireysel araştırmalar için kullandığı rapor formunu açtı. Lisbeth Salander hakkındaki bilgilerini kaydetmeye başladı.

Saat dokuz civarında, kahve almak için aşağı indiğinde, ne yaptığını soran karısı Ritva'ya kaçamak bir cevap vererek yazmaya devam etti. Kocasını çok iyi tanıyan Ritva, o gün Armansky'den bir şey beklenmemesi gerektiğini anlamıştı.

Basının başının etini yiyeceğini düşünen Mikael yanılmıştı, büyük ihtimal paskalya tatili dolayısıyla Emniyet Genel Müdürlüğü'nde az sayıda personel vardı, bu nedenle basın, Dag ve Mia'yı onun bulduğunu ancak pazar sabahı öğrenebilmişti. Mikael'i ilk arayan *Aftonbladet*'ten eski bir tanıdığıydı.

"Merhaba, Blomkvist. Ben Nicklasson."

"Merhaba, Nicklasson."

"Enskede'deki çifti sen bulmuşsun."

Mikael onayladı.

"Tanıdığım bir kaynağın iddiasına göre bu çift *Millennium* adına çalışıyormuş."

"Kaynağının iddiası kısmen doğru, kısmen yanlış. Dag Svensson *Millennium* için bir röportaj yapmıştı. Mia Bergman bizimle hiç çalışmadı."

"Vay be. Harika bir öykü!"

"Sanırım öyle," dedi Mikael yorgun bir sesle.

"Niçin bir şey yazmadınız?"

"Dag Svensson yakın arkadaşımız ve meslektaşımızdı. Dag ile Mia'nın ailesi, çocuklarının başlarına ne geldiğini duymadan bir şey yazmak istemedik."

Mikael bu söylediklerini yazmayacaklarını biliyordu.

"Peki. Dag neyin peşindeydi?"

"Millennium adına bir araştırma yapıyordu."

"Ne hakkında?"

"Aftonbladet'in yarınki atlatma haberi ne olacak?"

"Yani bu bir atlatma haber."

"Defol, Nicklasson."

"Yapma, Blomman. Sence cinayetle Dag'in peşinde koştuğu haber arasında bir bağ var mı?"

"Eğer bana bir kez daha 'Blomman' dersen telefonu yüzüne kapar ve bir daha seninle asla konuşmam."

"Özür dilerim. Sence Dag Svensson peşine düştüğü haber yüzünden mi öldürüldü?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Yazmakta olduğu öykünün Lisbeth Salander'le bir ilişkisi var mıydı?"

"Hayır. Uzaktan yakından ilgisi yoktu."

"Dag Salander delisini tanıyor muydu?"

"Hayır."

"Dag son günlerde bilgisayar suçları üzerine bir sürü makale yazdı. *Millennium* için hazırladığı haber benzer bir konuda mıydı?"

Vazgeçmeyecek diye düşündü Mikael. Tam onu başından defetmek üzereydi ki, kendine hâkim olup yatağa oturdu. Aklına birbirine paralel iki parlak fikir gelmişti. Nicklasson bir şeyler daha sormak üzereyken:

"Bir saniye bekle, Nicklassca," dedi. "Hatta kal. Birazdan dönerim."

Ayağa kalktı, elini ahizenin mikrofonuna kapattı. Birden bambaşka bir dünyaya geçmişti.

Cinayetlerden sonra Mikael, Lisbeth Salander'le nasıl ilişki kurabilirim diye düşünmekten beynini patlatıyordu. Salander -her neredeyse- çok büyük ihtimal onun söylediklerini ve yazdıklarını takip edecekti. Eğer onu tanıdığını inkâr ederse Lisbeth bunu Mikael'in onu terk ettiğine ya da sattığına yoracaktı. Onu savunması durumunda, bu, basın tarafından cinayet hakkında anlattıklarından çok daha fazlasını bildiğine yorumlanacaktı. Ama eğer kendini iyi ifade edebilirse Lisbeth onunla ilişkiye geçmek için istek duyabilirdi. Bu kaçırılmaması gereken bir fırsattı. Bir şey yapmalıydı. *Ama ne?*

"Özür dilerim. Evet, ne diyordun?"

"Dag Svensson bilgisayarda işlenen suçlarla ilgili bir şey mi yazıyordu?"

"Eğer kısa bir açıklama istiyorsan, istediğini alacaksın."

"Tamam."

"Ama dediklerimi doğru aktaracaksın."

"Başka ne yapabilirim ki?"

"Buna cevap vermesem daha iyi olur."

"Ne demek istiyorsun?"

"On beş dakikaya kadar sana bir e-posta göndereceğim."

"Ne?"

"On beş dakika sonra e-postalarını kontrol et," dedi Mikael ve telefonu kapadı.

Bilgisayarının başına oturup Word programım açtı, iki dakika kadar dikkatle düşündükten sonra yazmaya başladı.

Serbest gazeteci Dag Svensson ve çalışma arkadaşının katledilmeleriyle derinden sarsılan Millennium'*un genel yayın yönetmeni Erika Berger, faillerin en kısa zamanda yakalanacağını umuyor.*

Çarşamba günü bir cinayete kurban giden çiftin cesetleriyle ilk karşılaşan, Millennium'un *sorumlu yazı işleri müdürü Mikael Blomkvist,* Aftonbladet'e *şu açıklamayı yaptı:*

"Dag Svensson harika bir gazeteci ve benim çok sevdiğim bir insandı. Önemli konular üzerinde çalışıyordu. Birçok haberin yanı sıra hacker'*larla ilgili çarpıcı bilgiler peşindeydi," dedi.*

Erika Berger ile Blomkvist cinayeti kimin işemiş olabileceği ve nedenleri konusunda spekülasyon yapmaktan kaçındılar.

Yazma işini bitirdikten sonra Erika Berger'i aradı. "Merhaba Ricky, *Aftonbladet* seninle biraz önce röportaj yaptı."

"Öyle mi?"

Mikael yazdıklarını hızla okudu.

"Niçin?"

"Çünkü her sözcüğü doğru. Dag on yıl serbest gazetecilik yaptı, uzmanlık alanlarından biri de bilgisayar güvenliğiydi. Onunla bu konu üzerine defalarca tartıştım, üstelik şu kaçakçılık haberini olgunlaştırdığımızda ondan bir yazı almayı düşünüyorduk."

Mikael bir süre sustuktan sonra devam etti.

"Hacking olayıyla ilgilenen başka biri var mı?"

Erika onun ne yapmak istediğini kestirmişti.

"Harikasın, Micke. Çok harika. Tamam. Devam et."

Beş dakika sonra Nicklasson aradı, Mikael'in e-postasım almıştı.

"Pek de kısa bir açıklama sayılmaz."

"Hepsi bu, başka bir gazete bu kadarını alamaz. Ya gönderdiklerimin hepsini yaz ya da hiç yazma."

Mikael, Nicklasson'la konuştuktan hemen sonra tekrar bilgisayarın başına oturdu, bir süre düşündü ve kısa bir mektup yazmaya başladı.

Sevgili Lisbeth,

Bu mektubu er ya da geç okuyacağını bilerek sabit diske kaydediyorum. İki yıl önce Wennerström'ün sabit diskini nasıl hacklediysen benim bilgisayarımı da hack'lemiş olabileceğinden şüphelendiğimi hatırlıyorum. Ama şimdi benimle ilişki kurmak istemediğin ortada. Bana karşı tavır alma nedenini hâlâ anlayabilmiş değilim, ama bunu sormayacağım, zaten açıklamak zorunda değilsin.

İstesek de istemesek de birkaç gün önce yaşananlar bizi tekrar birbirimize bağladı. Polis benim çok sevdiğim iki insanın senin tarafından vahşice öldürdüğünü iddia ediyor. Cinayetlerin vahşice olduğuna dair bir kuşkum yok; öldürüldükten birkaç dakika sonra Dag ve Mia'nın cesetlerini gördüm. Ama bu cinayetleri senin işlediğine inanmıyorum. Hiç değilse öyle olmasını umuyorum. Eğer polisin iddia ettiği gibi psikopat bir katilsen, seni bütünüyle yanlış tanımışım ya da geçen bir yılda sen çok değişmişsin demektir. Eğer katil sen değilsen, o zaman polis yanlış iz peşinde demek.

Bu durumda sana teslim olmanı öneriyorum. Büyük ihtimal boşu nefes tüketiyorumdur. Er ya da geç yakalanacaksın, o zaman bir arkadaşa ihtiyacın olacak. Eğer beni görmek istemezsen, kız kardeşim var, avukat Annika Giannini. Onunla konuştum, eğer ilişkiye geçersen seni savunacak. Ona güvenebilirsin.

Millennium *olarak biz Dag ile Mia cinayeti üzerine bir araştırıma yaptık. Şu an Dag Svensson'u susturmak isteyeceklerin listesini çıkartıyoruz. Doğru iz üzerinde miyim bilemiyorum, ama listedeki her kişiyi tek tek araştıracağım.*

Tek sorun, Avukat Nils Bjurman'ın bu resme nasıl girdiği. Dag'ın belgeleri arasında bu isim yok, ayrıca Dag ve Mia'yla aralarında hiçbir bağ kuramıyorum.

Bana yardım et. Lütfen. Bağ nerede?

Mikael.

Not: Pasaporttaki resmini değiştirmelisin. Bu resim sana haksızlık.

Bir süre düşündükten sonra belgeyi [Saly'ye] diye kaydetti. Bir klasör açıp ona da <LISBETH SALANDER> adını verdi.

Dragan Armansky salı sabahı, Milton Security'deki bürosunda, bir yuvarlak masa toplantısı düzenledi. Toplantıya üç kişi çağırmıştı.

Bunlardan biri Milton'ın operasyon bölümünün şefi, altmış iki yaşındaki Johan Fräklund'du. Armansky onu, on yıl önce, Solna polis müfettişiyken ayartarak işe almıştı. Plan ve analiz işlerinden sorumlu Fräklund, şirketin tartışmasız en önemli elamanlarından biriydi.

Armansky'nin toplantıya çağırdığı diğer iki kişi, kırk sekiz yaşındaki Sonny Bohman ve yirmi dokuz yaşındaki Niklas Eriksson'du. Bohman da eski polisti. Seksenli yıllarda Normalm polis teşkilatında yetişmiş, oradan cinayet masasına geçerek bir dizi dramatik olayın soruşturmasını yönetmişti. 1990'lı yılların başlarında, göçmenleri öldürerek "Lazer Man" diye ünlenen ırkçı katilin peşindekilerden biri de oydu. 1997 yılında uzun ikna faaliyetlerinden sonra, epeyce yüksek bir maaşla Milton'a alınmıştı.

Niklas Eriksson'a acemi gözüyle bakılıyordu. Polis akademisinde okurken, diplomasını almadan hemen önce, kalbinde ancak çok büyük bir ameliyatla giderilebilecek, doğuştan gelen bir sorun olduğu anlaşılmıştı. Yani polislik mesleğinde onun için gelecek yoktu.

Eriksson'un babasıyla meslektaş olan Fräklund, Armansky'den bu çocuğa bir şans vermesini istemiş, o da analiz bölümündeki eleman açığını kapatmak için çocuğu işe almıştı. Armansky bu kararından dolayı hiç pişmanlık duymayacaktı. Eriksson şirkette uzun yıllardır başarıyla çalışıyordu. Diğer meslektaşlarından tek farkı saha deneyiminin olmamasıydı; bununla birlikte keskin analiz yeteneği onu vazgeçilmez bir eleman yapıyordu.

"Hepinize günaydın," dedi Armansky. "Oturun ve okumaya başlayın."

Lisbeth Salander'e yönelik polis operasyonlarını anlatan gazete kupürleriyle, birkaç sayfasında Salander'in geçmişinin özetlendiği elli sayfalık bir dosya koymuştu önlerine. Eriksson önündeki dosyayı okuyup bitirirken, Armansky söze girmek için diğer ikisinin de bitirmesini bekledi.

"Sanırım akşam gazetelerinin tatil boyunca attıkları manşetleri gözden kaçırmamışınızdır?"

"Lisbeth Salander," dedi Fräklund sıkıntılı bir ifadeyle. Sonny Bohman başını salladı.

Niklas Eriksson dudaklarına acılı bir ifade yerleştirip gözlerini havaya dikti.

Armansky bir süre bu üçlüye baktıktan sonra:

"Bizim elemanlarımızdan biri," dedi. "Burada çalıştığı yıllar boyunca onu ne kadar tanıyabildiniz?"

"Bir gün ona şaka yapmaya yeltendim," dedi Niklas Eriksson imalı bir gülümsemeyle. "Pek başarılı olmadı. Kafamı koparacak sandım. Aksinin önde gideniydi. Onunla ancak birkaç kelime konuşabilmişimdir."

"Sıra dışı biriydi," dedi Fräklund.

Bohman omuzlarını silkti.

"Bana göre zırdelinin tekiydi, tam bir baş belası. Tamam, kaçıktı, bunu biliyordum ama bu kadar çıldıracağım da tahmin edemezdim."

"O kendi yolunda yürüyordu," dedi Armansky. "Kolay idare edilir biri değildi. Hayatımda karşılaştığım en iyi araştırmacı olduğu için onu işe aldım. Her zaman beklenenden iyisiyle geldi."

"İşte bunu anlayamıyorum," dedi Fraklund. "Bir insan nasıl hem bu kadar yetenekli, hem de sosyal açıdan bir o kadar özürlü olur."

"Bu onun psikolojik durumuyla ilgili bir şey," dedi Armansky dosyalardan birini işaret ederek. "Gayri mümeyyiz ilan edilmiş."

"Bundan haberim yoktu," dedi Eriksson. "Demek istediğim sırtında ben gayri mümeyyizim yazan bir etiket yoktu. Sen de bir şey demedin."

"Evet," diye kabullendi Armansky. "Çünkü bir de öyle damgalansın istemedim. Herkese bir şans verilmeli."

"Ve bunun sonucunu Enskede'de aldık," dedi Bohman.

"Belki," dedi Armansky.

Armansky tereddüt içindeydi. Onu merakla süzen bu adamların önünde, Lisbeth Salander'e duyduğu zaafı açığa vurmak istemiyordu. Şirketin diğer çalışanları gibi bu üç adamın da Lisbeth Salander'den iliklerine kadar nefret ettiklerini biliyordu. Ne şaşkın ne de zayıf görünmeliydi. Sorunu ortaya koyarken profesyonelliği de, ölçüyü de elden kaçırmamalıydı.

"Milton'un imkânlarını ilk defa dahili bir iş için kullanmaya karar verdim," dedi. "Bütçeyi sarsacak bir meblağa mal olmamalı. Bohman ve Eriksson, elinizdeki işleri bırakacaksınız. Sizin şimdiki göreviniz, bir parça muğlak bir ifade kullanmama izin verin, 'Lisbeth Salander olayı hakkında gerçeği' açığa çıkarmak."

Bohman ile Eriksson şüpheli gözlerle Armansky'ye baktılar.

"Fräklund, bu araştırmayı sen yöneteceksin. Neler döndüğünü, Lisbeth Salander'in vasisini ve Enskede'deki çifti öldürmeye iten şeyin nedenlerini bilmek istiyorum. Bunların mantıklı bir açıklaması olmalı."

"Özür dilerim ama bu polisin işi değil mi?" diye itiraz etti Fräklund.

"Hiç kuşkusuz,'" dedi Armansky. "Ama biz de polisin bir parçasıyız. Lisbeth Salander'i tanıyoruz, onun nasıl düşündüğü hakkında bilgimiz var."

"Şey," dedi Bohman kararsız bir sesle. "Şirket çalışanlarından herhangi birinin onu tanıdığını ya da o küçük kafasından neler geçtiğini bildiğini sanmıyorum."

"Fark etmez," dedi Armansky. "Salander. Milton Security adına çalışıyordu. Gerçeği ortaya çıkarmak bizim görevimiz."

"Salander... dur bakalım... neredeyse iki yıldan beri bizim adımıza çalışmıyor," dedi Fräklund. "Onun karıştırdığı haltlardan sanırım biz sorumlu değiliz. Üstelik işlerine burnumuzu sokmamızdan polisler hiç hoşlanmayacak."

"Tersine," dedi Armansky. Elindeki kozu iyi kullanmalıydı.

"Nasıl yani?" diye merakla sordu Bohman.

"Dün soruşturmayı yürüten Savcı Ekström ve Cinayet Masası Komiseri Bublanski'yle birkaç uzun konuşma yaptım. Ekström bu işin altında eziliyor. Bu iş öyle basit, gangsterler arası bir hesaplaşma değil, bir avukat, bir kriminolog ve bir de gazetecinin katledildiği, haber değeri yüksek bir olay. Onlara, baş şüpheli bizim şirketin eski çalışanlarından biri olduğundan, bizim de ayrı bir soruşturma yürüteceğimizi söyledim."

Armansky bir süre ara verip tekrar devam etti.

"Ekström ve ben, şu an için en önemli şeyin, başkalarına ve kendisine zarar vermeden önce Salander'in yakalanması olduğunda hemfikiriz. Salander'i polisten daha fazla tanıdığımızdan soruşturmaya katkıda bulunabiliriz. Yani Ekström ve ben ikinizin," Bohman'la Eriksson'u işaret etti, "Kungholmen'deki Emniyet Müdürlüğü'ne taşınıp Bublanski'nin grubuna katılmanıza karar verdik."

Üçü birden şaşkınlıkla Armansky'ye baktılar.

"Aptalca sorum için beni bağışlayın... ama biz artık siviliz," dedi Bohman. "Polislerin bir cinayet soruşturmasına katılmamıza izin vereceklerini mi söylüyorsunuz?"

"Bublanski'nin emri altında çalışacak ama bana da rapor vereceksiniz. Soruşturmanın seyrini izleyeceksiniz. Elimizdeki bütün bilgiler, sizin ulaşacaklarınız da dahil Bublanski'ye iletilecek. Bublanski'nin ekibine bedava yardım edeceğiz. Ayrıca siz sıradan siviller değilsiniz. Fräklund ve Bohman, burada işe başlamadan önce uzun yıllar poliste çalıştınız. Eriksson, sen de polis akademisinde okudun."

"Ama bunlar prensiplere ters."

"Hiç de değil. Polis değişik araştırmalar için sivillerin yardımına sık başvurur. Cinsel suçlar için psikologlara veya suç işleyen yabancılar için tercümanlara başvurduğu gibi. Siz baş şüpheli hakkında özel bilgi sahibi danışmanlarsınız."

Fräklund ağır ağır başını salladı.

"Tamam. Milton polis soruşturmasına katılacak ve Salander'in yakalanmasına katkıda bulunacak. Başka?"

"Evet, sizin göreviniz Milton adına gerçeği ortaya çıkartmak. Bu üç kişiyi gerçekte Salander mi öldürdü, eğer öyleyse niçin öldürdü bilmek istiyorum."

"Katilin o olduğuna dair bir şüphe mi var?" dedi Eriksson.

"Polisin elindeki deliller onun aleyhine. Ama olayın başka bir boyutu var mı onu öğrenmek istiyorum. Bizim bilmediğimiz bir boyut... belki silahı kullanan bir suç ortağı ya da henüz bilinmeyen sebepler."

"Ortada üç cinayet varken hafifletici nedenler bulmak o kadar kolay değil," dedi Fraklund. "Bu durumda tamamen suçsuz olabileceği ihtimalinden hareket etmeliyiz ki ben buna inanmıyorum."

"Ben de," diye itiraf etti Armansky. "Sizin işiniz polisin gereksindiği her türlü yardımı vermek ve Salander'in en kısa zamanda yakalanmasını sağlamak."

"Bütçe?" dedi Fraklund.

"Bir sınır yok. Nereye ne kadar harcanıyor sürekli bilgi alacağım, eğer mantık dışı miktarlara ulaşırsa işe son veririz. Ama şimdiden itibaren hiç değilse bir hafta, tam gün çalıştığınızı varsayacağız."

Kısa bir tereddütten sonra devam etti.

"Salander'i en iyi ben tanıyorum. Yani beni de sorgulayacaksınız."

Sonja Modig koridordan aceleyle geçip sorgu odasına ulaştığında meslektaşları yerlerine geçmişlerdi. Sonja geç kaldığı için özür dileyerek, hazırlık soruşturmasını yöneten grubun şefi Bublanski'nin yanına oturdu. Toplantıyı düzenleyen Hans Faste, Sonja'ya öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra toplantıyı açtı.

Sosyal İşler Müdürlüğü bürokratlarının Lisbeth Salander'le yıllar süren didişmelerini baştan sona gözden geçirmiş, "psikopat izi" adını verdiği bu kapsamlı belgeleri nihayet bir araya toplayabilmişti. Boğazını temizleyerek söze girdi.

"Bu bay, Uppsala'daki Aziz Stefans Psikiyatri Kliniği'nin baş hekimi Peter Teleborian. Lisbeth Salander hakkındaki fikirleriyle soruşturmaya katkı sağlamak için Stockholm'e gelme zahmetine katlandı."

Sonja Modig bakışlarını Peter Teleborian'a çevirdi. Kıvırcık kahverengi saçlı, kısa boylu bir adamdı. Çelik çerçeveli gözlükleri, kısa keçisakalı vardı. Fitilli kadifeden bej rengi bir ceket, kot pantolon, son düğmesine kadar iliklenmiş açık renk, çizgili bir gömlek giymişti. Yüzü sert, görünüşü çocuksuydu. Sonja bu adamı daha önce de birkaç defa görmüş ama hiç konuşmamıştı. Polis akademisinin son sınıfında psikolojik bozukluklar üzerine verdiği birkaç seminere katılmış, birkaç defa da, tamamlama kurslarında, psikopatlar ve gençlerin psikopatik davranışları hakkında verdiği konferansları dinlemişti. Ayrıca Peter Teleborian'in görüşlerine başvurulduğu bir seri katilin mahkemesine izleyici olarak katılmıştı. Teleborian tartışmalarda sık boy gösterdiğinden, ülkenin en çok tanınan psikiyatrlarındandı. Psikiyatrik tedavi masraflarında kısıntıya gidilmesine karşı sert bir muhalefet yürütmüştü. Devletin kısıtlama politikası birçok tedavi merkezinin kapanmasıyla sonuçlanmış, psikolojik özürlü, tedaviye muhtaç birçok insan sosyal atıklarmış gibi sokağa terk edilmişti. Dışişleri Bakanı Anna Lindh cinayetinden sonra, Teleborian psikiyatrik tedavi sistemini araştırmak için kurulan resmi komisyonun başına getirilmişti.

Peter Teleborian toplantıya katılanları başıyla selamladıktan sonra, önündeki plastik bardağa maden suyu doldurdu.

"Bir katkı sunabilir miyim, bilmiyorum," dedi dikkatli bir ifadeyle. "Bu gibi durumlarda kehanetimin doğrulanmasından nefret ederim."

"Kehanetiniz mi?" dedi Bublanski.

"Evet. Kaderin bir cilvesi işte. Enskede'de cinayetin işlendiği o akşam, bir televizyon kanalının düzenlediği tartışma programına katılmıştım. Ne zaman, nerede patlayacağını bilmediğimiz bir saatli bombadan bahsediyordum. Korkunç bir şey. O zaman tabii ki aklımda Lisbeth Salander yoktu ama bakım altında olmaları gerekirken sokakta başıboş dolaşan hastalardan isimlerini zikretmeden bir sürü örnek vermiştim. Tahminlerime göre siz polisler, bütün bir yıl psikolojik sorunlar yaşayan bir avuç hastanın faili olduğu, yarım düzine cinayet ya da saldırıyı soruşturmak durumunda kalacaksınız."

"Bu delilerden biri de Lisbeth Salander mi demek istiyorsunuz?" diye sordu Hans Faste.

"Bence 'deli' sözcüğü doğru bir seçim değil. Ama evet, toplumun sırtını döndüğü hastalardan biri de o. Eğer bana kalsa, hiç tartışmasız sokağa salıvermeyeceklerimden biri."

"Yani suç işlemeden önce bir yere kapatılmalıydı mı diyorsunuz?" dedi Sonja Modig. "Bu hukuk devleti ilkeleriyle pek uyuşmaz sanırım."

Bir kaşını kaldıran Hans Faste dik dik bakarken, Sonja bu adamın niçin kendisine durmadan diş gösterdiğini merak ediyordu.

"Kesinlikle haklısın," dedi Teleborian. Farkında değildi ama Sonja'nın yardımına koşmuştu. "Hukuk devletine uymaz, hiç değilse hukuk devletinin şu anki formuna. Psikolojik açıdan sakatlanmış insanların haklarına saygı göstermekle, bunlar tarafından zarar görmesi muhtemel insanların güvenliğini sağlama arasında bir denge sorunu. Hiçbirinin durumu bir diğeriyle aynı değil, her hasta değişik bakıma tabi tutulmalı. Psikiyatri kliniğinde çalışan bizler de yanlış yapabiliyor, sokaklarda dolaşmaması gereken insanları sokaklara salabiliyoruz."

"Şimdi sosyal politikalara dalmanın yeri değil sanırım," dedi Bublanski dikkatle.

"Doğru," diye onayladı Teleborian. "Şimdi özel bir durumla karşı karşıyayız. Ama Lisbeth Salander'in psikolojik sorunları olduğunu, dişi ağrıyan ya da kalp sorunu yaşayan biri gibi onun da tıbbi bakım görmesi gerektiğini hatırlatmama izin verin. Salander iyileşebilirdi, henüz tedavi edilebilecekken geç kalınmadan gereksindiği tedaviyi görseydi iyileşebilirdi."

"Sen onun doktoruydun, değil mi?" dedi Hans Faste.

"Lisbeth Salander'in durumuyla ilgilenen çok sayıda insandan biriydim. Onlu yaşlarının başında benim hastamdı. On sekizine bastığında gözetim altında tutulması gerektiği kararını veren doktorların arasında ben de vardım."

"Biraz ondan bahseder misin?" dedi Bublanski. "Onu Enskede'ye gidip de hiç tanımadığı iki kişiyi öldürmeye sürükleyen şey ne olabilir, vasisini niçin öldürmüştür?"

Peter Teleborian güldü.

"Bak işte bunları bilemem. Ondaki gelişmeleri uzun yıllar izleyemedim, psikopatisinin derecesini bilemiyorum. Ama bununla birlikte Enskede'deki çifti tanımadığı konusunda şüphelerim olduğunu söyleyebilirim."

"Bu şüphenin nedeni ne?" diye sordu Hans Faste.

"Lisbeth Salander'e uygulanan tedavinin en zayıf tarafı, ona tam bir teşhis konulamamasıydı. Çünkü tedaviyi kabullenmiyordu. Ne sorulara cevap veriyor ne de herhangi bir şekilde terapiye katılıyordu."

"Yani hasta mı değil mi bilemiyorsunuz?" dedi Sonja Modig. "Demek istediğim ortada bir teşhis yok."

"Şöyle açıklayayım," dedi Teleborian. "Lisbeth Salander'i tam on üçüne bastığında tanıdım. Psikozlu, obsesyonlu ve paranoyaktı. St. Stefan Psikiyatri Kliniği'nde tutulduğu iki yıl benim hastamdı. Kliniğe kapatılma nedeni okul arkadaşları, öğretmeni ve tanıdıklarına şiddet uygulamasıydı. Defalarca şiddete başvurduğu rapor edilmişti. Ama bu şiddet genellikle tanıdık çevresine yönelikti, daha doğrusu onun açısından aşağılama anlamına gelecek bir şey yapan ya da söyleyen birine karşı. Hiç tanımadığı birine saldırdığına dair tek bir örnek yok. İşte bu nedenle Enıskede'deki aileyi tanıdığını düşünüyorum."

"On yedi yaşındayken metroda birine saldırmasının dışında," dedi Faste.

"O olayda saldırıya uğrayan Salander'di, yalnızca kendini savunmuş," dedi Teleborian. "Saldırgan işlediği cinsel suçlar nedeniyle bilinen biriydi. Ama sözünü ettiğiniz olay, Salander'in nasıl tepki verdiğine dair iyi bir örnek. Metrodan ayrılabilir ya da diğer yolcuların arasına karışarak kendini koruyabilirdi. Bunun yerine şiddet kullanmayı seçti. Yani kendini tehdit altında hissettiğinde şiddete başvuruyor."

"Peki, bu kızın gerçekte nesi var?" dedi Bublanski.

"Tam bir teşhis koyamadık. Şizofren diyebilirim, psikopatinin sınırlarında geziniyor. Empatiden yoksun, birçok açıdan da sosyopat sayılabilir. On sekizini doldurduktan sonra ayaklarının üzerinde durabilmesine şaşırdığımı söylemeliyim. Vasi denetiminde topluma karışmış, sekiz yıl boyunca ne polise şikâyet edilmiş ne de tutuklanmış. Ama hastalığının seyri... "

"Hastalığının seyri?"

"Bütün bu sürede hiç tedavi görmedi. Benim tahminim on yıl önce müdahale etseydik iyileştirebileceğimiz hastalığı şimdi kişiliğinin bir parçası olmuş. Ve yine benim tahminime göre yakalanırsa hapis cezası almaz. Tedavi edilmeli."

"Peki yerel mahkeme onu toplum içine nasıl salabildi?" diye söylendi Hans Faste.

"Bunun birçok sebebi var. Bir kere çok iyi bir avukatı vardı, adam yalnızca belagat sahibi değil, sağlık bakımında sürekli bütçe kısıntısını öneren liberal politikaların da canlı bir manifestosu gibiydi. Her neyse adli tıp uzmanı sıfatıyla bana danışıldığında mahkemenin kararına karşı çıktım. Ama yapacak bir şey de yoktu."

"Ama bahsettiğiniz türden bir gelişme, yalnızca bir tahmin değil mi?" dedi Sonja Modig. "Demek istediğim...18 yaşından sonraki durumunu bilemiyorsunuz."

"Tahminden daha fazlası. Tecrübelerim bunu söylüyor."

"Kendine zarar verir mi?" dedi Sonja.

"İntiharı mı kastediyorsunuz? Hayır sanmam. O daha çok egomanik bir psikopat. Kendinden başka hiçbir şeyin kıymeti yok."

"Tepkileri aşırı olabilir dediniz," dedi Faste. "Başka bir deyişle toplum için tehlikeli mi?"

Peter Teleborian gözlerini dikip Faste'ye uzun süre baktıktan sonra başını eğdi, cevap vermeden önce alnını ovdu.

"Bir insanın nasıl tepki vereceği konusunda kesin bir tahmin yapmanın zorluğunu hayal bile edemezsiniz. Yakaladığınızda Lisbeth Salander'in başına kötü bir şey gelsin istemem... ama evet... onu yakalarken mümkün olduğu kadar dikkat edilmeli. Eğer silahı varsa çok büyük ihtimal onu kullanacaktır."

18. BÖLÜM

29 MART, SALI - 30 MART, ÇARŞAMBA

Enskede cinayeti üzerine üç koldan yürütülen soruşturma hızla yol alıyordu. Komiser Bubbla'nın yürüttüğü resmi soruşturmaya göre çözüme yaklaşılmıştı; ortada bir şüpheli, bir de cinayet silahı vardı. İlk kurbanla şüpheli arasındaki bağ su götürmezdi. Diğer kurbanlarla şüpheli arasında ise Blomkvist üzerinden bağ kurulabilirdi. Bublanski için geriye bir tek Lisbeth Salander'i yakalayıp Kronoberg Hapishanesi'ndeki hücrelerden birine tıkmak kalmıştı.

Dragan Armansky'nin yürüttüğü soruşturma biçimsel açıdan polisin kontrolündeydi ama Dragan'ın hesapları polisinkinden başkaydı. Onun amacı Salander'in haklarını gözetmek, gerçeği bulmak, mümkünse hafifletici neden sayılabilecek bir şeylere ulaşmaktı.

En zahmetlisi *Millennium*'un araştırmasıydı. Dergi polisin ve Armansky'nin imkânlarından yoksundu. Mikael Blomkvist'in derdi, Lisbeth Salander'in Enskede'de iki arkadaşını niçin öldürdüğüne dair mantıklı bir neden bulmakla sınırlı değildi. Paskalya tatilinde birdenbire bu öykünün anlatılandan farklı olduğuna inanmaya başlamıştı. Eğer Lisbeth bir biçimde cinayete karıştıysa bile bu resmi soruşturmanın ima ettiğinden bambaşka bir nedene dayanmalıydı; ya silahı başkası kullanmıştı ya da her şey Lisbeth'in kontrolü dışında gelişmişti.

Niklas Eriksson, Slussen'den Kungsholmen'e taksiyle giderken sessizdi. Damdan düşer gibi resmi bir polis soruşturmasına katıldığı için çok şaşkındı. Armansky'nin verdiği dosyayı bir kez daha okuyan Sonny Bohman'a göz ucuyla baktı. Ve birden kendi kendine gülümsedi.

Bu görev ona Armansky ve Bohman'ın bilmedikleri, hatta tahmin bile edemeyecekleri bir fırsatın kapısını aralamıştı. Hiç beklemediği bir anda Lisbeth Salander'le hesaplaşabileceği bir pozisyon elde etmişti. Onun yakalanmasını, ömür boyu cezaevinde kalmasını umuyordu.

Lisbeth Salander'in Milton Security'de sevilmediği herkesin malumuydu. Onunla iş yapmak zorunda kalan personel için Lisbeth tam bir ıstıraptı. Ama ne Bohman ne de Armansky, Niklas Eriksson'un Lisbeth'ten bu kadar çok nefret ettiğini biliyordu.

Hayat Niklas Eriksson'a adil davranmamıştı. Yakışıklıydı. En verimli çağlarında, üstelik çok da yetenekliyken, polislik mesleğine açılan bütün kapılar sonsuza kadar yüzüne kapanmıştı. Kalp zarında mikroskobik bir delik vardı, ameliyatla kapatılmıştı ama yine de polislik hayali suya düşmüş, ikinci sınıf insan damgası yemişti.

Milton Security'de iş teklif edilince hemen kabul etse bile büyük bir coşkuya kapılmamıştı. Ona göre Milton Security çaptan düşmüş emekli polisler için bir tür oyalanma yeriydi. O da bu tür polislerden biriydi ama bunun suçlusu kendisi değildi.

Milton'da işe başladığında ilk işlerinden biri, akıl hastanesinden kaçmış hasta bir hayranı tarafından tehdit edilen, dünya çapında tanınmış, yaşlı bir şarkıcı kadının güvenliğinin sağlanması için analiz yapmaktı. Bu iş Milton Security'deki iç eğitiminin bir parçasıydı. Kadının yalnız başına oturduğu Södertörn'deki villasına alarm ve güvenlik kamerası sistemi döşenmiş, bir süreliğine de koruma görevlisi verilmişti. Bir akşam geç saatte kadının coşkulu hayranı villaya girmeye çalışmıştı. Adamı fark eden koruma görevlisi orıu etkisiz hale getirip polise teslim etmiş, tehdit ve haneye tecavüzden ceza alan adam tekrar akıl hastanesine kapatılmıştı.

Niklas Eriksson, Milton'da çalışan bir elemanla birlikte, iki hafta boyunca villayı birkaç defa ziyaret etmişti. Eriksson kendisine yüz vermeyip yalnızca şaşkın bir ifadeyle bakan kadının, kendini beğenmiş, mesafeli bir cadı olduğuna karar vermişti. Aslına bakılırsa onu hâlâ hatırlayan bir hayranının varlığı onu mutlu etmeliydi.

Milton'ın elemanlarının kadına caka satmalarından da nefret etmiş ama tabii neler hissettiği hakkında tek bir söz söylememişti.

Kadını taciz eden adam yakalandıktan kısa bir süre sonra bir öğle vaktiydi. Milton'ın iki elemanıyla şarkıcı kadın villanın arka bahçesindeki havuzun kenarında oturuyor, Eriksson ise güçlendirilmesi gereken kapı ve pencerelerin fotoğraflarını çekmek için villayı dolaşıyordu. Odadan odaya gezerken kadının yatak odasına gelmişti. Dayanılmaz bir istekle konsollardan birinin çekmecesini açmıştı. Kadının revaçta olduğu 1970-80 arası yıllarda, bir dünya turunda çekilmiş fotoğrafların konulduğu bir dizi fotoğraf albümü vardı. Ayrıca şarkıcı kadının çok özel fotoğraflarını koyduğu bir kutu bulmuştu. O kadar sıra dışı fotoğraflar değildi ama biraz fanteziyle, bunlara "erotik çalışmalar" denilebilirdi. *Tanrım, ne aptal bir inekmiş şu karı.* Büyük ihtimal kadının sevgililerinden biri tarafından çekilerek, özel nedenlerle saklanmış fotoğrafların en cüretlilerinden beş tanesini çalan Eriksson, birer kopyalarım aldıktan sonra, orijinallerini yerine bırakmıştı. Birkaç ay bekledikten sonra da bir İngiliz bulvar gazetesine 9.000 sterline sattığı fotoğraflar, sansasyonel başlıklar eşliğinde yayımlanmıştı.

Lisbeth Salander'in bundan nasıl haberdar olduğunu hâlâ bilemiyordu. Fotoğrafları sattıktan kısa bir süre sonra Eriksson'u ziyaret etmişti. Fotoğrafları onun sattığını biliyordu. Eğer benzer bir şeyi bir daha yaparsa Dragan Armansky'ye her şeyi anlatmakla tehdit etmişti onu. Eriksson'a göre, iddiasını kanıtlayabilse bunu zaten yapardı; açık ki kanıtlayamıyordu. Ama o günden sonra sürekli onun tarafından izlendiği duygusuna kapılmıştı. Hangi tarafa dönse onun yılan gözleriyle karşılaşmıştı.

Kendini baskı altında, sıkışmış hissediyordu. Elinden gelen tek şey, kahve odasında Salander hakkında yapılan dedikodulara katılarak güvenilirliğini sarsmaya çalışmaktı. Ama bu, pek başarılı bir yöntem değildi. Armansky bu kızı anlaşılmaz bir şekilde koruması altına almıştı. Salander'e karşı çıkarak, göze batmak akıllı bir tutum değildi. Bu kızın Milton'in CEO'sunun dizginlerini nasıl elinde tuttuğunu merak etmişti hep. Şu Armansky piçi belki de onu gizlice düzüyordu. Kısacası, Milton Security'de bu kızın varlığına, ona bayıldıklarından değil, Armansky'den çekindikleri için katlanıyorlardı. Lisbeth'in, Milton Security'den gittikçe daha fazla uzaklaşması, en sonunda da işi

bırakmasıyla büyük bir rahatlık duymuştu Eriksson.

Şimdi eski hesabını kesmek için bir fırsat elde etmişti. Hem de risksiz. Artık Eriksson'u neyle suçlarsa suçlasın kimse inanmazdı. Patolojik bir katilin sözüne Armansky bile itibar etmezdi.

Cinayet masası komiseri Bublanski, Hans Faste'yle birlikte asansörden çıkan Milton Security'nin elemanları Eriksson ile Bohman'a baktı. Dışarıdan birilerinin bir cinayet soruşturmasına katılması pek hoşuna gitmiyordu, hangi akla uyup böyle bir karara onay vermişti, onu da bilmiyordu... *Aman, her neyse.* Hiç değilse Bohman'ın arkasında uzun bir polislik kariyeri vardı. Eriksson'sa polis akademisinde okumuştu, yani salaksa bile, hiç değilse bir sınırı vardı. Bublanski onları konferans odasına yöneltti.

Lisbeth Salander avı altıncı gününü dolduruyordu, artık bir değerlendirme yapılmalıydı. Savcı Ekström'ün katılmadığı toplantıda; Sonja Modig, Hans Faste, Curt Svensson, Jerker Holmberg ve cinayet masasının istihbarat bölümünden dört polis memuru vardı. Bublanski toplantıya Milton Security'den gelenleri tanıtarak başladı, onlara da bir soruları olup olmadığını sordu. Bohman boğazını temizleyerek söz aldı.

"Epey zamandır bu binaya gelmedim. Özel bir güvenlik şirketinde çalışmaya başlamadan önce uzun yıllar polislik yaptığımı bilenleriniz vardır. Şimdi burada bulunmamızın nedeni, Salander'in uzun yıllar bizim şirkette çalışması nedeniyle hissettiğimiz sorumluluk. Bize verilen görev mümkün olduğu kadar kısa zamanda yakalanmasına katkıda bulunmak. Onun hakkındaki kişisel bilgilerimizi sizinle paylaşabiliriz. Yani burada bulunmamızın nedeni ayakaltında dolaşarak soruşturmayı aksatmak değil."

"Onunla çalışmak nasıl bir şeydi?" diye sordu Faste.

"Çalışmak için can atacağınız biri değildi," dedi Niklas Eriksson. Bublanski bir elini kaldırarak onu susturdu.

"Toplantı boyunca bu tür ayrıntıları konuşmaya fırsatımız olacak. Ama önce, ne aşamadayız anlamak için adım adım ilerleyelim. Siz ikiniz bu toplantıdan sonra Savcı Ekström'e gidip dışarı bilgi sızdırmayacağınıza ilişkin bir sözleşme imzalayacaksınız. Şimdi Sonja'yla başlayalım."

"Sinir bozucu bir durum. Cinayetin üzerinden yalnızca birkaç saat geçtikten sonra, Salander'i teşhis ederek büyük bir başarıya imza attık. Oturduğu evi bulduk; en azından onun olduğunu düşünüyoruz. Sonra... hiçbir iz yok. Şimdiye kadar şurada ya da burada görüldüğüne dair bir sürü ihbar geldi, hepsi de fos çıktı. Sanki kız buharlaştı."

"Anlaşılır şey değil," dedi Curt Svensson. "Belirgin, sıra dışı tipi olan, her tarafı dövmeli birini bulmak için bu kadar uğraşmamalıydık."

"Dün Uppsala polisi aldığı bir ihbar üzerine harekete geçmiş. Sırf Salander'e benzetildiği için etrafı silahlı polislerce kuşatılan on dört yaşındaki oğlan çocuğunun aklı başından gidiyormuş. Tabii çocuğun ailesi küplere binmiş."

"Sorun da bu ya, on dördünde bir oğlan çocuğuna benzeyen bir kız arıyoruz. Gençlerin arasında

rahatlıkla kaybolabilir."

"Ama basında bu kadar yazılıp çizildikten sonra birilerinin mutlaka görmesi gerekirdi," diye itiraz etti Svensson. "Bu hafta gazetelere *aranıyor* diye resmini basacaklar, bakalım bir işe yarayacak mı?"

"Hiç sanmıyorum, neredeyse gazetelerin hepsinin birinci sayfasında resmi zaten yayımlandı," dedi Faste.

"Demek ki yaklaşımımızı değiştirmeliyiz," dedi Bublanski. "Belki ülke dışına kaçmıştır ama bana göre büyük ihtimal buralarda bir deliktedir."

Bohman bir elini kaldırdı.

"Bizde bıraktığı intibaya göre kendine zarar verecek bir tip. Ama öte yandan da iyi bir stratejist, adımlarını dikkatli atar. Sonuçlarını hesaplamadan hiçbir şey yapmaz. En azından Dragan Armansky böyle düşünüyor."

"Eski psikiyatrı de öyle düşünüyor. Ama şu karakter tahlilini biraz sonraya bırakalım," dedi Bublanski. "Er ya da geç deliğinden dışarı çıkmak zorunda kalacak. Jerker, imkânları ne durumda?"

"Bence sizi zorlayacak," dedi Jerker Holmberg. "Handels Bank'ta hesabı varmış. Deklare ettiği bir hesap. Daha doğrusu Bjurman'ın deklare ettiği. Bir yıl önce bu hesapta yaklaşık 100.000 kron birikmiş. 2003'te hepsini çekmiş."

"2003'te nakde ihtiyacı vardı. Armansky'ye göre Milton'daki işten de o zaman ayrıldı," dedi Bohman.

"Mümkün. Hesabı iki haftada sıfırlamış. Ama daha sonra aynı miktarda parayı yeniden yatırmış."

"Sanırım bu paraları bir şey için kullanacaktı ama her neydiyse gerek kalmamış, bankaya geri yatırmış."

"Mantıklı görünüyor. 1 Aralık'ta birtakım faturaları, kira vs ödemek için bir miktar para çekmiş. Geriye 70.000 kron kalmış. Daha sonra 9.000 kron yatırılması dışında hesaba dokunulmamış. Bu paranın nereden geldiğini araştırdım. Annesinden miras kalmış."

"Tamam."

"Bu yıl mart ayında miras kalan bu parayı çekmiş; tam rakam 9.312 kron. Hesabındaki tek hareket bu."

"Peki neyle yaşıyor?"

"Bunu bir dinleyin. Ocak ayında yeni bir hesap açmış. Bu defa Svenska Enskilda Bank'ta. Bu hesaba iki milyon kron yatırmış."

"Ne?"

"Nereden geliyor bu paralar?" diye şaşkınlıkla sordu Modig.

"Paralar İngiltere'nin Channel adalarındaki bir bankadan transfer edilmiş."

Herkes susup düşünmeye başladı.

"Anlayamıyorum," dedi Sonja Modig bir süre sonra.

"Yani bunlar beyan edilmemiş paralar mı?" dedi Bublanski.

"Evet. Ama önümüzdeki yıldan önce bunu yapması da gerekmez. Dikkat çeken şey, bu paraların Bjurman'in onun gelirlerine ilişkin verdiği rapora yazılmaması. Bunlar aylık raporlar."

"Yani, ya adamın bu paralardan haberi yoktu ya da birlikte bir dolap çeviriyorlardı. Jerker, teknik açıdan ne durumdayız?"

"Hazırlık soruşturması yapan ekibin başıyla dün akşam bir rapor yazdık. Bildiklerimiz şunlar... Bir: Salander'in cinayet işlenen yerlerde bulunduğunu kanıtlayabiliyoruz. Enskede'de ele geçirdiğimiz cinayet silahının ve dairedeki kahve fincanı kırıklarının üzerinde parmak izlerini bulduk. DNA testlerinin sonuçlarını bekliyoruz... ama orada olduğuna dair hiçbir şüphemiz yok."

"Devam et."

"İki: Avukat Bjurman'ın dairesinde bulduğumuz silah kutusunun üzerinde parmak izi var."

"Evet."

"Üç: Salander'i cinayetin işlendiği akşam Enskede'de gören bir tanığımız var. Büfe işleten biri, bizi arayarak Salander'in cinayet akşamı ondan bir paket Marlboro Light aldığını söyledi."

"Ve o bunu daha yeni yumurtluyor."

"O da herkes gibi paskalya tatilinde başka yare gitmiş. Her neyse," Jerker bir harita açtı, "büfe şu köşede, suç mahallinden yaklaşık iki yüz metre uzakta. Salander adam tam kapatırken, saat 22.00'de dükkâna gelmiş. Salander'i çok iyi tarif etti."

"Boynundaki dövmeden mi?" diye sordu Curt Svensson.

"Bu konuda kesin bir şey söyleyemiyor. Ama kaşında *piercing* olduğundan emin."

"Başka?"

"Öyle kesin teknik kanıtlar yok. Ama elimizdekiler yeter."

"Faste, Lundgatan'daki daire?"

"Parmak izini bulduk ama orada oturduğunu sanmıyorum. Dairenin altını üstüne getirdik, göründüğü kadarıyla Miriam Wu'nun adı, şubat ayında sözleşmeye eklenmiş."

"O kız hakkında bildiklerimiz ne?"

"Poliste kaydı yok. Lezbiyen. Gay Pride Festivali gibi etkinliklerde boy gösteriyor. Sosyoloji okur gibi yapıyor, Tegnergatan'daki Domino Fashion adlı porno dükkânının da ortaklarından."

"Porno dükkânı mı?" dedi Sonja Modig kaşlarını çatarak.

Bir seferinde kocasını memnun etmek için Domino Fashion'dan seksi bir gecelik almıştı. Bunu toplantıdaki erkeklere hiçbir koşul altında anlatmazdı.

"Eh işte, kelepçe, fahişe giysileri gibi şeyler satıyorlar. Yoksa sen de kırbaç mı alacaksın?"

"Yani porno değil, değişik iç çamaşır zevklerine hitap eden bir çeşit giyim mağazası," dedi Sonja.

"Aynı bokun soyu."

"Devam et," dedi Bublanski sinirli bir ifadeyle. "Miriam Wu'dan hiç haber yok mu?"

"Çıt bile çıkmadı."

"Belki de tatile çıkmıştır," dedi Sonja.

"Ya da Salander onu da haklamıştır," dedi Faste. "Belki bütün tanıdıklarından kurtulmaya çalışıyordur."

"Miriam lezbiyen olduğuna göre, Salander'le birlikte yaşadığını söyleyebilir miyiz?"

"Evet, aralarında kesinlikle cinsel bir ilişki var," dedi Curt Svensson. "Bu iddiamı birkaç kanıta dayandırıyorum. Bir kere dairedeki yatağın etrafında onun parmak izlerini bulduk. Ayrıca cinsel fanteziler için kullanıldığı aşikâr olan bir kelepçenin üzerinde de."

"Eğer öyleyse benim onun için hazırladığım kelepçelere bayılacak demektir," dedi Hans Faste.

Sonja kendi kendine homurdandı.

"Devam et," dedi Bublanski.

"Aldığımız tüyoya göre Miriam Wu, Kvarnen'de Salander'e benzeyen bir kızla öpüşürken görülmüş. İki hafta kadar önce. Tüyoyu veren Salander'i tanıdığını, onu Kvarnen'de daha önce de gördüğünü iddia ediyor. Ama son bir yıldır ortalarda yokmuş. Kvarnen'in personeliyle henüz konuşmadım, bu akşam konuşacağım."

"Sosyal İşler Müdürlüğü'ndeki raporlarda lezbiyenliğine dair hiçbir kayıt yok. Onlu yaşlarda bakımına verildiği ailenin yanından sık sık kaçıp barlarda oğlan peşinde koşmuş. Birkaç defa yaşlı adamlarla birlikte yakalanmış."

"Yani fahişelik yaparken," dedi Faste.

"Tanıdık çevresi hakkında neler var? Curt?"

"Hemen hemen hiçbir şey. On sekiz yaşından beri polise düşmemiş. Bildiğimiz kadarıyla Dragan Armansky ile Mikael Blomkvist'i tanıyor. Tabii Miriam Wu'yu da. Onu Wu'yla Kvarnen'de gördüğünü söyleyen kaynak, daha önce *Evil Fingers* denilen bir kız müzik grubuyla takıldığını söyledi."

"Evil Fingers mı? O da ne?" dedi Bublanski.

"Mistik bir gruba benziyor. Hani şu bir araya gelerek Cehennem'e tapınan."

"Sakın şimdi bana Salander'in bir de satanist olduğunu söyleme. Basın çıldıracaktır."

"Lezbiyen satanistler," dedi Faste basına manşet verir gibi.

"Kadınlar konusunda ufkun ortaçağla sınırlı, Hasse," dedi Sonja Modig. *"Evil Fingers*'ı ben bile duydum."

"Öyle mi?" dedi Bublanski şaşkınlıkla.

"1990'lı yılların sonunda kızların kurduğu bir *rock* grubu. Öyle süperstar falan değiller ama bir süre yarı ünlü sayılırlardı."

"Yani *hardrock'ç*ı lezbiyen satanistler," dedi Faste.

"Yeter, kes şu saçmalığı," dedi Bublanski. "Hasse, sen ve Curt, *Evil Fingers*'ta kimler varmış araştırıp konuşun. Salander'in başka tanıdığı yok mu?"

"Eski vasisini, yani Holger Palmgren'i saymazsak yok. Ama adam uzun süredir hastanede yatıyor, belli ki ciddi bir rahatsızlığı var. Doğrusunu söylemek gerekirse tanıdık çevresi denilecek bir şey yok. Hâlâ nerede oturduğunu da bulamadık. Yani elimizde bir adres yok."

"Hiç kimse iz bırakmadan toplumun arasında hayalet gibi dolaşamaz. Şu Mikael Blomkvist hakkında neler var?"

"Doğrudan takibe almadık ama belki Salander ziyaretine gelir diye tatil boyunca göz hapsine aldık," dedi Faste. "İşten sonra evine gitti ve tatil boyunca da çıkmadı."

"Cinayetle bir ilişkisinin olduğunu sanmıyorum," dedi Sonja Modig. "Söylediklerini kontrol ettik, doğru. O akşam neler yaptığını da ispat edebiliyor."

"Ama Salander'i tanıyor. Enskede'deki çiftle Salander arasındaki bağ o. Ayrıca cinayetten bir hafta önce Salander'e bir adamın saldırdığına dair ifadesi var. Bunları nasıl yorumlayacağız?" dedi Bublanski.

"Blomkvist'i saymazsak bu saldırıya ilişkin başka bir şahit yok... elbette böyle bir olay varsa!" dedi Faste.

"Blomkvist uyduruyor mu diyorsun?"

"Bilemiyorum. Bana palavra gibi geliyor. Yapılı bir adam, kırk kiloluk bir kızla baş edemesin!"

"Blomkvist niçin yalan söylesin ki?"

"Belki de dikkatleri Salander'in üzerinden başka yöne çekmek için."

"Hayır, bunlar birbirine uymuyor. Dag Svensson'un yazdığı kitap nedeniyle öldürüldüğü tezini Blomkvist ortaya attı."

"Boş laf," dedi Faste. "Bu işi Salander yaptı. Hem Dag Svensson'un yazdığı bir kitap için kızın vasisini niçin öldürsünler ki? sonra kim... bir polis mi?"

"Eğer Blomkvist bu tezin etrafında kamuoyu yaratırsa, bir sürü polis komplosu teorisiyle uğraşmak zorunda kalırız," dedi Curt Svensson.

Bu konuda herkes hemfikirdi.

"Peki," dedi Sonja Modig. "Kız Bjurman'ı niçin öldürdü?"

"Ve bu dövmenin anlamı ne?" dedi Bublanski, elindeki fotoğrafı havaya kaldırıp Bjurman'in karnındaki yazıyı işaret etti.

BEN SADİST BİR DOMUZUM, BİR KUSMUK, BİR TECAVÜZCÜYÜM.

Kısa bir süre herkes sustu.

"Doktorlar ne diyor?" dedi Bohman.

"Tahminlerine göre bu dövmeler bir ya da üç yıl önce yapılmış," dedi Sonja Modig.

"Bu dövmeyi Bjurman'in kendi elleriyle yapmadığı varsayımından hareket edebiliriz herhalde."

"Ortalık manyak kaynıyor ama adamın üzerindekiler, dövme hayranları arasında pek tutulan bir motif değil."

Sonja Modig işaret parmağını salladı.

"Doktor dövmenin korkunç göründüğünü söyledi ki buna ben de şahidim. Yani bir amatör yapmış. İğneler deriye değişik derinliklerde saplanmış, bedenin çok duyarlı bir yerine çok büyük işlenmiş. Ağır eziyet diyebileceğimiz, epeyce acılı bir süreç yaşanmış olmalı."

"Ama Bjurman polise başvurmamış," dedi Faste.

"Eğer benim karnıma böyle bir mesaj yazılsa ben de başvurmazdım," dedi Curt Svensson.

"Bir şey daha var," diye araya girdi Modig. "Bjurman'ırı karnına yazıldığı gibi gerçekten de sadist bir domuz olduğunu ispatlayan bir şey."

İçinde fotoğraf çıktıları olan bir dosya çıkarıp elden ele dolaştırdı.

"Bjurman'ın sabit diskindeki dosyadan yalnızca birkaç örnek kopyaladım. Bunlar internetten indirilmiş. Buna benzer yaklaşık iki bin fotoğraf daha var."

Faste tuhaf bir şekilde bağlanmış bir kadın fotoğrafını havaya kaldırarak ıslık çaldı. "Belki de Domino Fashion ya da *Evil Fingers*'tan bir sahne," dedi.

Bublanski sinirli bir el işaretiyle onu susturdu.

"Bunu nasıl yorumlamalı?" dedi Bohman.

"Dövmeler yaklaşık iki yıllık," dedi Bublanski. "Bjurman'ın birdenbire hasta olduğu zamana denk geliyor. Yüksek tansiyonu bir kenara koyarsak, doktoruna göre hastane dosyasında ciddi bir kayıt yok. Yani dövmeyle, bu birden ortaya çıkan hastalık arasında bir bağ kurabiliriz."

"Tam olarak aynı dönemde Salander'in hayatında da bir değişiklik var," dedi Bohman. "Birdenbire Milton'daki işinden ayrılıp yurt dışına gidiyor."

"Yani bu iki durum arasında bir bağ mı var? Eğer dövmedeki mesaj doğruysa, demek ki Bjurman birine tecavüz etmiş. Eğer bu kurbanı Salander'se, o zaman kızın cinayet için iyi bir nedeni var demektir."

"Tabii bunu başka bir şekilde de yorumlayabiliriz," dedi Hans Faste. "Söyle bir senaryo düşünebilirim; Salander ile Çinli kız bir tür S&M için telekız servisi işi yapıyorlardır. Bjurman da küçük kızlar tarafından eziyet edilmekten zevk alan manyaklardan biridir. Salander'le bir tür bağımlılık ilişkisi geliştirmiş ama işler ters gitmiştir."

"Tamam ama Salander'in Enskede'de yaptıklarını nasıl açıklayacağız?"

"Dag Svensson ile Mia Bergman seks ticaretini açığa vurmak üzere araştırma yaparken Salander'le Wu'nun ayağına dolanmışlardır. Salander de bu engelden kurtulmak istemiştir."

"Bunlar hâlâ yalnızca birer iddia," dedi Modig.

Toplantı bir saat daha sürdü. Dag Svensson'un kayıp dizüstü bilgisayarı üzerine de konuşuldu. Öğle yemeği için ara verildiğinde herkesin sinirleri gerilmişti. Ortada yığınla soru işreti vardı.

Erika Berger, salı sabahı yazı işlerine gelir gelmez, *Svenska Morgon-Posten'in* yönetim kurulu başkanı Magnus Borgsjö'ye telefon açtı.

"İlgileniyorum," dedi.

"İlgileneceğini düşünmüştüm."

"Kararımı paskalya tatilinden sonra iletecektim ama bildiğin gibi yazı işlerinde bir sürü sorun vardı."

"Dag Svensson cinayeti, çok üzüldüm. Korkunç bir olay."

"O zaman takdir edersin ki, gemiyi terk edeceğimi açıklamak için uygun bir zaman değil."

Borgsjö bir süre sustu.

"Bir sorunumuz var," dedi sonunda.

"Ne?"

"İlk konuştuğumuzda ağustosta işe başlarsın demiştik. Ama yerine geçeceğin genel yayın yönetmeni Hâkan Morander'in sağlığı çok kötü. Kalbinde problem var. Birkaç gün önce doktoruyla konuştu, kalbine dikkat etmeliymiş, 1 Temmuz'da işi bırakmayı düşünüyor. Ben o sonbahara kadar kalır, sen de ağustos-eylül gibi işe başlarsın diye hesap etmiştim. Ama şimdi bütün hesaplar altüst oldu. Erika... sana 1 Mayıs'tan itibaren ihtiyacımız var, hadi bilemedin en geç 15 Mayıs'ta işe başlamalısın."

"Tanrım. Yalnızca birkaç hafta var!"

"İşle hâlâ ilgileniyor musun?"

"Tabii... ama bu *Millennium*'daki işleri düzene koymak için yalnızca bir haftam var demek."

"Üzgünüm, Erika, ama maalesef seni sıkıştırmak zorundayım. Hepi topu yarım düzine elemanın çalıştığı bir dergide işleri düzene koymak için bir ay az bir zaman sayılmaz aslında."

"Evet ama şimdi normal bir zaman değil."

"Ne de olsa bırakacaksın. Ancak birkaç hafta erteleyebiliriz."

"Bazı koşullarım var."

"Dinliyorum."

"Millennium'un yönetimindeki görevimi korumak istiyorum."

"Bu uygun olur mu bilmiyorum. *Millennium* ayda bir yayımlanan küçük bir dergi, ama sonuçta biz rakibiz."

"Bunun bir önemi yok. *Mülennium*'un yazı işleriyle bir ilgim kalmayacak, yalnızca hissemi satmak istemiyorum. Yani yönetimde kalacağım."

"İyi. Sanırım bu sorunu çözebiliriz."

Nisanın ilk haftası ayrıntıları konuşup sözleşme yapmak üzere anlaştılar.

Mikael Blomkvist, Malin'le birlikte hafta sonu hazırladıkları şüpheliler listesini okurken dejavuya kapıldı. Dag Svensson'un kitabında otuz yedi kişiye ağır suçlamalar yöneltilmişti. Bunlardan yirmi biri seks müşterisiydi.

İki yıl önce, Hedestad'da benzer bir şey yaşamıştı. Bir katilin izini sürerken yaklaşık elli şüpheliyle karşılaşmış, içlerinden hangisinin katil olduğu üzerine epeyce kafa yormuştu.

Salı sabahı on civarında, Malin Eriksson'u el işaretiyle yazı işlerindeki odasına çağırdı. Kapıyı kapatıp oturmasını rica etti.

Bir süre sessizce oturup kahve içtiler. Mikael otuz yedi kişilik listeyi Malin'in önüne sürdü.

"Ne yapacağız?" dedi Malin.

"Önce, on dakikaya kadar, bu listeyi Erika'yla birlikte gözden geçireceğiz. Sonra her isim üzerine etraflı bir şekilde düşüneceğiz. Kim bilir, belki de katil bunlardan biridir."

"Nasıl inceleyeceğiz."

"Kitapta bahsi geçen yirmi bir müşteri üzerinde duracağız. Bunların kaybedeceği şeyler diğerlerinden çok daha fazla. Dag'ın izinden gidip hepsini teker teker ziyaret edeceğim."

"Tamam."

"Senden iki şey istiyorum. Henüz kimliklerini açığa çıkaramadığımız iki müşteri ve beş pezevenk var, önümüzdeki günlerde ilk işin bunları açığa çıkarmak olsun. İsimlerden bazıları Mia'nın çalışmasındaki isimlerle çakışıyor; belki onun yazdıklarından gerçek isimlere dair ipuçları bulabiliriz."

"Tamam."

"İkinci olarak, Lisbeth'in vasisi Bjurman hakkında çok şey bilmiyoruz. Gazetelerde bir şeyler yayımlandı ama tahminimce yarısı palavradır."

"Yani geçmişini kazacağım."

"Tam da öyle. Hiçbir şeyi atlama."

Harriet Vanger öğleden sonra beş civarında Mikael'i aradı.

"Konuşmaya vaktin var mı?"

"Birkaç dakika."

"Aranan şu kız... beni bulmana yardımcı olan kız değil mi?"

Harriet ile Lisbeth hiç karşılaşmamışlardı.

"Evet," dedi Mikael. "Seni arayıp bilgilendiremediğim için özür dilerim; aranan kız o."

"Peki bunun anlamı ne?"

"Seni ilgilendirecek bir durum yok... umarım."

"Ama beni ve iki yıl önce yaşananları biliyor."

"Evet, öyle."

Harriet bir süre sustu.

"Harriet... ben onun cinayet işlediğine inanmıyorum. Bana göre suçsuz. Lisbeth Salander'e güvenirim."

"Gazetelerin yazdıklarına bakılırsa... "

"Gazetelerin ne yazdığına boş ver. Bu kadar basit. Aynca senin sırrını açığa vurmama sözü verdi. Ölene kadar sözüne sadık kalacaktır. Sözünün eri bir kızdır o."

"Ya düşündüğün gibi değilse?"

"Bilemiyorum, Harriet. Gerçekte neler olup bittiğini anlamak için elimden geleni yapıyorum."

"İyi o zaman."

"Endişelenme."

"Endişelenmiyorum. Ama kendimi en kötü senaryoya hazırlamalıyım. Sen nasılsın?"

"Pek iyi sayılmam. Cinayetten sonra başımızı kaşımaya vakit bulamadık."

"Mikael... Şimdi Stockholm'deyim. Yarın Avustralya'ya uçacağım. Bir ay yokum."

"Öyle mi?"

"Her zamanki oteldeyim."

"Bilemiyorum. Birkaç parçaya bölündüm. Gece de çalışacağım, yani arkadaşlığımdan keyif almazsın."

"Keyif almam gerekmiyor. Gel de biraz dinlen."

Mikael gece saat birde evine girdi. Çok yorgundu, her şeye boş verip hemen yatmayı düşünüyordu ama bilgisayarın başına geçip e-postalarını kontrol etti.

<LİSBETH SALANDER> dosyasını açtı ve yepyeni bir belge keşfetti. Belgenin adı [Till MikBlom]du, yanı başında da [Till Sally] yazıyordu.

Mikael birdenbire karşısında böyle bir belge görünce çok şaşırdı. *O burada. Lisbeth Salander benim bilgisayarıma girdi. Belki de hâlâ bağlı olabilir.* Dosyaya iki defa tıkladı.

Neyle karşılaşacağından emin değildi. Bir mesaj. Bir cevap. Suçsuzluk beyanı. Bir açıklama. Lisbeth'in Mikael'e gönderdiği cevap sinirlendirecek kadar kısaydı. Bütün mesaj dört harften ibaretti.

Zala

Mikael gözlerini bu isme dikti.

Dag Svensson öldürülmeden iki saat önceki son telefon konuşmalarında Zala'dan bahsetmişti.

Ne demek istiyor Lisbeth? Bjurman, Dag ve Mia'yı birbirine bağlayan bu Zala mı? Nasıl? Niçin? Kim bu adam? Lisbeth bunu nasıl biliyor? Bu işe nasıl karıştı?

Kontrol etti; belge bilgisayarına yaklaşık on beş dakika önce yüklenmişti. Birden gülmeye başladı. Belgenin sahibi Mikael Blomkvist gibi görülüyordu. Lisbeth onun bilgisayarında, lisanslı Word programıyla doküman yaratmıştı. Bu e-postadan daha güvenliydi, geride iz sürülebilecek bir IP adresi de yoktu. Aslına bakılırsa Mikael internet üzerinden Lisbeth'in izlenemeyeceğinden kesinlikle emindi. Lisbeth Salander şüphesiz onun bilgisayarında *hostile takeover* yapmıştı; o bu deyimi kullanırdı.

Pencerenin kenarına dikilip belediye binasına bakarken, Lisbeth'in tam o anda kendini izlediği duygusuna kapıldı. Sanki bilgisayarının ekranından ona bakıyordu. Belki şu anda Lisbeth, dünyanın uzak bir köşesindeydi ama Mikael onu yakınında hissediyordu.

Bir süre düşündükten sonra bilgisayarın başına oturup [Sally2] adını verdiği yeni bir Word belgesi açtı. Kısa bir mesaj yazdı.

Lisbeth,

Dünyanın en zor insanı. Şu Zala denilen adam kim? Bağlantı o mu? Dag ve Mia'yı kimin öldürdüğünü biliyor musun? Öyleyse bana söyle. Bu lanet sorunu çözer, sonra da eve gidip

uyuruz. / Mikael.

Lisbeth hâlâ Mikael'in bilgisayarındaydı. Cevap bir dakika içinde geldi. Masasının üzerindeki dosyada yeni bir belge belirdi, bu belgenin adı [KALLE BLOMKVIST]ti.

Gazeteci olan sensin. Araştır.

Mikael'in kaşları çatıldı. Nefret ettiğini bile bile lakabını kullanarak ona sataşıyordu Lisbeth. Üstelik en küçük bir ipucu bile vermemişti. Mikael [Sally3] adıyla yeni bir belge açıp masa üstüne kaydetti.

Lisbeth,

Bir gazeteci bir şeyler bilen insanlara soru sorarak araştırma yapar. Dag ile Mia'nın niçin ve kim tarafından öldürüldüklerini biliyor musun? Biliyorsan bana anlat. İzleyebileceğim bir ipucu ver. /Mikael.

Birkaç saat boş yere cevap bekledi. Saat dörtte morali bozulmuş vaziyette bilgisayarın başından kalkıp yatmaya gitti.

19. BÖLÜM

30 MART, ÇARŞAMBA - 1 NİSAN, CUMA

Mikael Blomkvist çarşamba gününü Dag Svensson'un belgelerini tarayarak Zala hakkında yazılanları ortaya çıkartmakla geçirdi. Tıpkı Lisbeth'in daha önce yaptığı gibi Dag'ın bilgisayarında <*Zala*> dosyasını keşfetti. Oradaki *"Irene P", "Sandström"* ve *"Zala"* adlı üç belgeyi baştan sona okudu ve Lisbeth gibi o da, Dag Svensson'un, Gulbrandsen adlı bir polisten bilgi aldığını öğrendi. Bu polis memurunun izini sürdü ve Södertälje Emniyet Amirliği'nde buldu. Telefonla ulaşmaya çalıştı, görev icabı seyahatte çıktığını, ancak pazartesi döneceğini öğrendi.

Mikael, Dag Svensson'un, Irene P'ye epeyce vakit ayırdığını gördü. Otopsi raporlarından, kızın işkence edilerek vahşice öldürüldüğünü öğrenmişti. Cinayet şubat sonunda işlenmişti. Polisin elinde katilin kimliğine dair bir ipucu yoktu, yalnız kızın fahişelik yaptığı göz önüne alınarak, katilin müşterilerinden biri olabileceği varsayımından hareket edilmişti.

Mikael, Svensson'un, Irene P. hakkındaki belgeyi niçin <*Zala*> dosyasına kaydettiğini merak ediyordu. Demek ki Zala ile Irene P. arasında bir bağ kurmuştu ama yazdığı metinde bu tür referanslar yoktu. Başka bir deyimle Dag Svensson bu bağlantıyı zihninde kurmuştu.

"Zala" belgesi o kadar kısaydı ki, daha çok çalışma notları gibi görünüyordu. Mikael, Zala'nın (eğer böyle biri gerçekten varsa) suç dünyasında bir tür hayalet gibi anıldığını fark etmişti.

Belgeyi kapatıp başını kaşıdı. Mia ve Dag cinayeti beklediğinden çok daha karmaşık görünüyordu. Üstelik durmadan yeni şüphelere kapılıyordu. Asıl sorun, Lisbeth'in bu cinayetlere karıştığı tezini kesin olarak reddedememesiydi. Duygularına göre, Lisbeth'in Enskede'ye gidip iki arkadaşını öldürmesi akla uygun değildi. Ama Lisbeth'in bu tür bir şeyi yapmak için yeterli donanımı vardı, bunu biliyordu. *Hacker*'lık yeteneğini kullanarak birkaç milyar kron gibi uçuk bir miktara el koymuştu. Mikael, Lisbeth'in bilgisayar alanındaki yeteneğini Erika Berger'e anlatmanın dışında (bunun için onun onayını almıştı) sırlarını hiç kimseye açık etmemişti.

Bu cinayetleri Lisbeth'in işlediğine inanmak istemiyordu Ona hiçbir zaman ödeyemeyeceği borçları vardı. Lisbeth yalnızca hayatını kurtarmamış, Hans Wennerström'ün başını altın bir tabakta sunarak Mikael'in kariyeriyle birlikte *Millennium* dergisini de kurtarmıştı.

Lisbeth'e büyük bir sadakati vardı. Er ya da geç yakalanacağını biliyordu. Suçlu ya da suçsuz, ona kesinlikle yardım edecekti.

Aynı zamanda Lisbeth hakkında hiçbir şey bilmediğini kabul ediyordu. İsveç'in en saygın

psikiyatri kurumlarında tedavi görmüş, gayri mümeyyiz ilan edilmişti. Bütün bunlar psikolojik bir soruna işaret ediyordu. Son günlerde basında görüşlerine sık başvurulan, Uppsala St. Stefans Psikiyatri Kliniği'nin başhekimi Peter Teleborian, kişi bilgilerini koruma yasası nedeniyle açıkça Lisbeth'in adını vermese bile, ülkedeki psikiyatrik bakım sisteminin çökmesi hakkında konuşurken dikkate alınması gereken şeyler söylemişti. Teleborian yalnızca İsveç'te değil, uluslararası platformda da saygın bir uzmandı. Konusunda ikna ediciydi, cinayete kurban gidenler ve ailelerine sempatiyle yaklaşırken, Lisbeth için kaygılandığı da ortadaydı.

Mikael acaba onunla mı ilişkiye geçseydi? Belki bir yardımı dokunurdu. Ama vazgeçti. Peter Teleborian, Lisbeth'e ancak yakalandıktan sonra yardım edebilirdi.

En sonunda girişteki küçük mutfağa geçti, üzerinde Muhafazakar Parti'nin logosu olan fincanla kahve alıp Erika Berger'in odasına girdi.

"Röportaj yapacağım seks işçisi ve pezevenklerin listesini çıkarttım. Epeyce kabarık," dedi.

Erika endişeyle iç çekti.

"Bu listedeki herkesi ziyaret etmem bir iki haftamı alır. Strängnas'dan Norrköping'e kadar geniş bir alana yayılmışlar. Arabaya ihtiyacım olacak."

Erika çantasını açtı, BMW'sinin anahtarını çıkarıp Mikael'e verdi.

"Sen ne yapacaksın?"

"Sorun değil. İşe gelirken pek araba kullanmıyorum. Sıkışırsam Greger'in arabasını alırım."

"Teşekkürler."

"Tabii bir koşulum var."

"Öyle mi?"

"Şu ziyaret edeceğin adamlardan bazıları tam anlamıyla gangster. O pezevenkleri Mia'yla Dag'ı katletmekle suçlayacaksan yanına şunu almanı ve hep ceketinin cebinde taşımanı istiyorum."

Masanın üzerine bir kutu göz yaşartıcı gaz koydu.

"Bunu nereden aldın?"

"Geçen yıl ABD'den aldım. Kadınlar geceleri silahsız dolaşacak değiller herhâlde."

"Eğer bunu kullanırsam yasa dışı silah taşımaktan başım belaya girer."

"Senin ölüm ilanını yazmaktan daha iyidir. Mikael... bunu anlayabiliyor musun bilemiyorum, bazen senin için endişeleniyorum."

"Bak sen!"

"Gözünü budaktan esirgemiyorsun, herhangi bir aptallıktan caymayacak kadar da inatçısın."

Mikael gülümsedi, eline aldığı göz yaşartıcı gaz kutusunu tekrar masaya koydu.

"Beni düşündüğün için teşekkürler. Ama buna ihtiyacım yok."

"Micke, ısrar ediyorum."

"Endişelenme. Ben hazırlığımı yaptım."

Ceketinin cebinden teneke bir kutu çıkarttı. Bu bir göz yaşartıcı gaz kutusuydu. Lisbeth'in çantasında bulduğu günden beri hep yanında taşıyordu.

Bublanski, Sonja Modig'in odasının kapısını tıklatıp içeri girdi, yazı masasının önündeki ziyaretçi koltuğuna oturdu.

"Dag Svensson'un bilgisayarı," dedi.

"Bunu ben de düşündüm," dedi Sonja. "Svensson ile Bergman'in hayattaki son günlerinde yaptıklarının bir dökümünü çıkarttım. Hâlâ boşluklar var ama Dag Svensson o gün *Millennium*'un yazı işlerine hiç uğramamış. Bununla birlikte öğleden sonra saat dört civarında şehir merkezine inmiş, orada eski bir okul arkadaşıyla karşılaşmış. Tesadüfi bir karşılaşma, Drottninggatan'da bir kafeye oturmuşlar. Okul arkadaşı Svensson'un sırt çantasında bir dizüstü bilgisayar olduğundan çok emin. Bilgisayarı görmüş, hatta üzerine yorum yapmış."

"Ve akşam saat on bir civarında öldürüldükten sonra bu bilgisayar sırra kadem basmış."

"Öyle."

"Sence bu ne anlama gelir?"

"Belki başka bir yeri daha ziyaret etmiş, bir nedenle orada bırakmış ya da unutmuştur."

"Sence bu ne kadar gerçekçi"

"Pek değil. Belki servise ya da tamire bırakmıştır. Ya da belki de bizim bilmediğimiz bir çalışma mekânı daha var. Örneğin daha önce St. Eriksplan'daki serbest çalışanlar ofisinde bir masa kiralamış."

"Evet."

"Belki de katil almıştır."

"Armansky'ye göre Salander sıkı bir bilgisayar uzmanıymış."

"Öyleymiş," diye başını salladı Sonja.

"Blomkvist'in teorisine göre Dag ile Mia, Dag'in üzerine çalıştığı haber nedeniyle öldürülmüşler. Bu çalışma da büyük ihtimal bilgisayarında kayıtlıdır."

"Biz olayların gerisindeyiz biraz. Üç cinayet gerisinde izlenilecek bir sürü ipucu bırakıyor, bunların hepsine yetişemiyoruz. Dag Svensson'un *Millennium*'daki çalışma odası henüz adam gibi aranmadı."

"Bu sabah Erika Berger'le konuştum. Yazı işlerine gidip, Dag'in geride bıraktıklarını incelemediğimize şaşırmış."

"Salander'i en kısa zamanda yakalama düşüncesine biraz fazla saplandık ama hâlâ elimizde katilin o olduğuna dair ikna edici bir neden yok. Sence *Millennium*..."

"Yarın sabah *Millennium*'da buluşmak üzere Berger'le anlaştım."

"Teşekkürler."

Mikael perşembe günü yazı masasının başında oturmuş Malin Eriksson'la konuşurken yazı işleri odasında telefon çalmaya başladı. Kapı aralığından Henry Cortez'in telefona doğru gittiğini gördüğünden, ilk başta aldırmadı Sonra birden Dag Svensson'un masasındaki telefonun çaldığını fark etti. Sözünü yarıda bırakıp ayağa fırladı.

"Dur, sakın açma!" diye bağırdı.

O bağırdığında Henry elini ahizeye uzatmıştı. Mikael odasından dışarı fırladı. *Şu lanet olası uydurma şirketin adı neydi?..*

"Indigo Pazar Araştırma, ben Mikael. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şey... benim adım Gunnar Björck. Cep telefonu kazandığımı yazan bir mektup aldım."

"Kutlarım," dedi Mikael Blomkvist. "Sony Ericsson'un en son modeli."

"Bedava mı?"

"Bedava. Ama hediyenizi alabilmeniz için birtakım soruları cevaplamalısınız. Değişik şirketler adına pazar araştırması ve analizler yapıyoruz. Görüşmemiz bir saatinizi alabilir. Eğer katılırsanız ayrıca 100.000 kron kazanma imkânı da elde edebilirsiniz."

"Anlıyorum. Telefonda yapabilir miyiz?"

"Maalesef. Araştırma için değişik şirket sembollerine bakıp onları tanımlamanız gerekiyor. Ayrıca sizi ne tür reklam resimlerinin etkilediğini anlamak için değişik resimler göstereceğiz. Bunun için çalışanlarımızdan birini size göndermemiz gerekiyor."

"Yaa... peki ben nasıl seçildim?"

"Biz her yıl birkaç kez bu tür araştırmalar yaparız. Bu günlerde sizin yaşlarınızda, başarılı erkekler üzerinde yoğunlaştık. Kimlik numaralarından rastgele seçim yaptık."

Gunnar Björck en sonunda Indigo Pazar Araştırma Şirketi'nden biriyle buluşmayı kabul etti. Hastalık raporu almıştı, Smådalarö'de bir yazlıkta dinleniyordu. Yolu tarif etti. Cuma sabahı buluşmak için anlaştılar.

"İŞTE BU KADAR!" diye bağırdı Mikael ahizeyi yerine koyduğunda. Havaya bir yumruk savurdu. Malin Eriksson ve Henry Cortez göz ucuyla birbirlerine baktılar.

Paolo Roberto, perşembe günü öğleden önce saat on bir buçukta, Arlanda Havaalanı'na indi. Uçak

New York'tan havalandıktan sonra yolun önemli bir bölümünde uyuduğundan, bu defa saat farkından doğan o yorgunluğu hissetmiyordu.

ABD'de bir ay kalmış, boks üzerine konuşmuş, gösteri maçları izlemiş ve *Strix* televizyon kanalına satmak için bir program fikri üzerine çalışmıştı. Gerek aileden gelen ince imalar nedeniyle, gerekse artık yaşlandığından, kariyerinin sonuna geldiğini üzülerek kabul etmek zorundaydı. Bundan böyle formda kalmak için çabalamaktan başka yapacağı bir şey yoktu, bunun için en az haftada bir kez sıkı bir antrenman yapıyordu. Boks dünyasında hâlâ hatırı sayılır bir yeri vardı, hayatının kalan bölümünü şu ya da bu şekilde sporla ilişkili sürdürebilirdi.

Döner banttan bagajını aldı. Gümrükte durduruldu, bagajını kontrol etmek için bir odaya alındı. Üzerine gözünü diken gümrükçülerden biri onu tanıdı.

"Merhaba, Paolo. Sanırım bagajında boks eldiveninden başka bir şey yoktur."

Paolo Roberto valizinde kaçak mal bulunmadığını söyleyerek gümrükten geçti.

Önünde şehre inen otobüslerin beklediği çıkışa yöneldi.

Gözü birden akşam gazetelerinin birinci sayfalarındaki Lisbeth Salander'in resmine takıldı. Hemen durdu. "Belki de uçak tuttu," diye düşündü. Gördüğü şeyi algılamakta zorlanıyordu Sonra manşetleri okumaya başladı.

LİSBETH SALANDER
ARANIYOR

Gözlerini diğer gazeteye çevirdi.

SON DAKİKA!
PSIKOPAT
ÜÇ CINAYETTEN ARANIYOR

Gazete bayiine girip o iki akşam gazetesiyle birlikte sabah gazetelerini de aldı, ilerdeki kafeteryaya gidip oturdu. Artan bir şaşkınlıkla haberleri okumaya başladı.

Mikael Blomkvist perşembe akşamı saat on bir civarında Bellmansgatan'daki evine girdiğinde yorgun ve stresliydi. Niyeti erken yatıp bir güzel uyku çekmekti ama merakına karşı koymadı ve bilgisayarını açıp internete bağlanarak e-postalarını kontrol etti.

İlginç bir şey yoktu ama <*Lisbeth Salander*> dosyasının üzerine tıkladığında kalp atışları hızlandı, [MB2] başlıklı yeni bir belge vardı. Üzerine iki defa tıkladı.

Savcı E basına bilgi sızdırıyor. Ona eski polis raporunu niçin sızdırmadığını sor.

Mikael şaşkınlıkla bu şifreli mesaj üzerine kafa yormaya haşladı. Ne demek istiyordu? Şu eski polis raporu da neydi? Lisbeth'in ne demek istediğini anlayamamıştı. Ne zor kızdı. Niçin bilmece gibi mesajlar gönderiyordu ki. Bir süre düşünen Mikael [Şifreli] adını verdiği yeni bir belge açtı.

Merhaba, Sally. Şu cinayetlerden sonra soluk almaya fırsat bulamadım, felaket yorgunum. Bu senin umurunda olmayabilir ya da çok ciddiye almayabilirsin ama arkadaşlarımı kimin öldürdüğünü bilmek istiyorum. / M.

Beklemeye başladı. Bir dakika sonra [Şifreli 2] başlığıyla cevap geldi.

Eğer bensem ne yaparsın ?

Mikael [Şifreli 3] başlığıyla cevapladı.

[Lisbeth, eğer öyleyse kafayı yemiş olmalısın, ki bu durumda sana ancak Peter Teleborian yardım edebilir. Ama Dag ile Mia'yı senin öldürdüğüne inanmıyorum. Bu konuda yanılmadığımı umuyor ve dua ediyorum.

Dag ile Mia seks ticaretini açığa çıkartmanın peşindeydi. Cinayetlerin bu nedenle işlendiğini düşünüyorum. Ama elimde bir delil yok.

Aramızdaki sorun ne, bilemiyorum. Hatırlarsın bir seferinde arkadaşlık üzerine tartışmıştık. Ben arkadaşlığın saygı ve güven üzerine inşa edildiğini söylemiştim. Benden hoşlanmıyorsan bile bana hâlâ güvenebilirsin. Senin sırlarını asla açığa vurmadım. Wennerström'ün milyarlarının nereye gittiğinden bile bahsetmedim. Bana güven. Ben senin dostunum./M]

Mikael artık ümidini kaybetmişken, elli dakika sonra, yanıt geldi. [Şifreli 4].

Bu konuyu düşüneceğim.

Mikael derin bir nefes aldı. Biraz olsun umuda kapılmıştı. Cevap neyse oydu. Bu konuyu düşünecekti. Mikael'in hayatından birdenbire çıkıp kayıplara karıştıktan sonra ilk defa onunla ilişkiye geçiyordu. Konuyu düşüneceğini söylemesi, onunla konuşup konuşmamayı tarttığı anlamına gelirdi.

[Şifreli 5] yazdı.

Tamam. Seni bekliyorum. Ama çok bekletme.

Cinayet masası komiseri Hans Faste'nin cuma sabahı işe giderken telefonu çaldığında, Långholmsgatan Caddesi'ndeydi. Polisin Lundgatan'daki daireyi yirmi dört saat gözaltında tutacak imkânları olmadığından, bu daireye komşu emekli bir polisten gözünü daireden ayırmamasını rica etmişlerdi.

"Çinli kız şimdi eve geldi," dedi emekli polis.

Faste yasal bir dönüş yapacak bir yer bulamayınca, Väster Köprüsü'nden hemen önce, otobüs durağının önünden Helenborsgatan Caddesi'ne yasadışı bir dönüş yaptı. Arabasını Högalid Caddesi üzerinden Lundgatan'a sürdü. Arabasını park ettiğinde telefon konuşmasının üzerinden iki dakikadan az bir zaman geçmişti. Faste caddenin karşısına koştu, bahçe kapısından geçip binanın ana kapısına yöneldi.

Miriam Wu dairesinin kapısının önünde durmuş, matkapla oyulup çıkarılmış kilitten kalan deliğe ve kapıya gerilmiş polis bantlarına bakıyordu. Merdivenlerden gelen ayak sesleriyle geriye döndü, yapılı bir adam gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Adamın dostça bir niyetinin olmadığı ortadaydı. Çantasını yere koyup gerekirse Thai boks yapmaya hazırladı.

"Miriam Wu?" dedi adam.

Polis kimliğini gösterdiğinde Miriam şaşırdı.

"Evet," dedi Mimmi. "Sorun ne?"

"Son bir haftadır neredeydiniz?"

"Uzaklardaydım. Ne oldu. Daireme hırsız mı girdi?"

Faste dik dik baktı.

"Sizden Kungsholmen Emniyet Müdürlüğü'ne gelmenizi rica edeceğim," dedi, bir elini kızın omzuna koyarak.

Faste, Miriam Wu'yu sorgu odasına soktuğunda Bublanski'yle Modig biraz huzursuz görünüyorlardı.

"Buyurun oturun. Ben cinayet masası komiseri Jan Bublanski, bu da meslektaşım Sonja Modig.

Buraya böyle apar topar getirildiğiniz için özür dileriz ama cevabını merak ettiğimiz bazı sorular var."

"Öyle mi? Neymiş bakalım? Şuradaki adam pek konuşkan değildi."

Mimmi başparmağıyla Faste'yi işaret etti.

"Bir haftadan daha uzun zamandır sizi arıyoruz. Neredeydiniz, açıklayabilir misiniz?"

"Evet, açıklayabilirim. Ama canım istemiyor, üstelik bu sizi hiç ilgilendirmez."

Bublanski kaşlarını çattı.

"Eve dönüyorum, kapımın kilidinin kırılıp iki yanına polis bantları yapıştırıldığını görüyorum ve şu hormonlu erkek bozuntusu beni buraya sürüklüyor. Siz bunu açıklayabilir misiniz?"

"Erkeklerden hoşlanmıyor musun?" dedi Hans Faste.

Miriam şaşırırken, Bublanski ile Modig öfkeyle baktılar Faste'ye.

"Bunu bir haftadır gazete okumadığınıza mı yoralım? Yurt dışında mıydınız?"

Bir parça başı dönmeye başlayan Miriam'ın, güvenli hali sarsılmış gibiydi.

"Evet, gazete okumadım. İki haftadır Paris'teydim, ailemi ziyaret ettim. İstasyondan yeni eve dönmüştüm."

"Trenle mi döndünüz?"

"Uçaktan hoşlanmam."

"Yani bugün gazete manşetlerinin yer aldığı ilanları ya da gazeteleri görmediniz?"

"Stockholm'e daha bu sabah indim, iner inmez de metroya binip eve gittim."

Komiser Bubbla bir süre düşündü. Sabahki haber panolarında Salander'e ilişkin bir şey yoktu. Ayağa kalktı, odadan çıktı, geri geldiğinde elinde *Aftonbladet* gazetesi vardı, ilk sayfasında boydan boya Lisbeth Salander'in pasaporttaki fotoğrafi basılıydı.

Miriam Wu sanki karnına bir yumruk yemişti.

Mikael Blomkvist, 62 yaşındaki Gunnar Björck'ün verdiği yol tarifini izleyerek Smådalarö'deki kulübeye gitti. Björck'ün "kulübe" dediği yer, yılın her mevsimi oturmaya uygun modern bir villaydı. Bir tarafı Jungfrufjärden koyuna bakıyordu. Çakıl döşeli bahçeden geçerek kapı zilini çaldı Mikael. Gunnar Björck, Dag Svensson'un bulup dosyasına eklediği fotoğraftaki gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedi Mikael.

"Oo, demek evi bulabildiniz?"

"Zor olmadı."

"İçeri gelin. Mutfakta oturalım."

"İyi fikir."

Gunnar'ın sağlığı yerinde gibiydi, yalnızca biraz topallıyordu.

"Hastayım, rapor aldım," dedi.

"Umarım ciddi bir şeyiniz yoktur," dedi Mikael.

"Disk kayması, ameliyat olacağım. Kahve alır mısınız?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Mikael. Bir sandalyeye oturup çantasını açtı, bir dosya çıkarttı. Björck tam karşısına oturdu.

"Yüzünüz tanıdık geliyor. Daha önce karşılaştık mı?"

"Hayır," dedi Mikael.

"Bana çok tanıdık geliyorsunuz."

"Belki de gazetelerde görmüşsünüzdür."

"Adınız ne demiştiniz?"

"Mikael Blomkvist. Gazeteciyim. *Millennium* dergisinde çalışıyorum."

Gunnar Björck bir süre şaşkınlıkla baktıktan sonra durumu idrak etti. *Kalle Blomkvist. Wennerström olayı.* Ama hâlâ ne olup bittiğini anlayamamıştı.

"Millennium. Sizin pazar araştırması yaptığınızı bilmiyordum."

"Yalnızca özel durumlarda yapıyoruz. Üç fotoğrafa bakmanı ve en beğendiğin modeli göstermeni istiyorum."

Mikael masanın üzerine üç kadın fotoğrafı koydu. Fotoğraflardan biri internetteki porno sitelerinden birinden indirilmişti. Diğer ikisi pasaport resimlerinden büyütülmüştü.

Gunnar Björck birden sarardı.

"Anlamadım!"

"Anlamadın mı? Bu Lidia Komarova, 16 yaşında, Beyaz Rusya'nın Minsk şehrinden. Yanındaki Myang So Chin, Jo Jo diye biliniyor, Taylandlı. Yirmi beş yaşında. Bu da Jelena Barasowa, 19 yaşında, Estonyalı. Parayı bastırıp bu üç kadınla da yattın. En çok hangisinden hoşlandın onu merak ediyorum. Buna bir tür pazar araştırması olarak bak."

Bublanski kaşlarını çatarak gözlerini kendisine çeviren Miriam Wu'ya şüpheyle baktı.

"Şöyle bir özetleyelim; Lisbeth Salander'i üç yıldır tanıdığınızı iddia ediyorsunuz. Bu ilkbaharda hiçbir karşılık beklemeden dairesini size verip başka bir yere taşındı. Arada bir, o sizi ararsa, buluşup seks yapıyorsunuz. Nerede oturduğunu, ne iş yaptığını ve nasıl geçindiğini bilmiyorsunuz. Ve

benden bunlara inanmamı bekliyorsunuz?"

"İster inanın ister inanmayın, beni hiç ilgilendirmiyor. Ben bir suç işlemedim. Hayatımı nasıl yaşadığım, kiminle yatıp kalktığım ne sizi ne de başkasını ilgilendirir."

Bublanski başını salladı. Bu sabah Miriam Wu'nun ortaya çıktığını duyduğunda bir rahatlama hissetmişti. *Nihayet bir ilerleme.* Ondan edindiği bilgiler çok aydınlatıcıydı. İşin tuhaf tarafı Miriam Wu'ya inanmıştı. Kız hiç tereddüt etmeden açık, anlaşılır cevaplar vermişti. Salander'le ne zaman, nerelerde buluştuğunu hiç kıvırmadan anlatmıştı. Lundagatan'a nasıl taşındığını öylesine ayrıntılı anlatmıştı ki, Bublanski de, Modig de böylesi tuhaf bir öykünün ancak gerçek olacağına inanmıştı.

Sorgulamayı dinlerken siniri tepesine çıksa da, Hans Faste çenesini tutmayı başarmıştı. Laf kalabalığına getirip asıl cevaplaması geren sorudan kaçınan, şu kibirli *Çinli kıza* yumuşak davrandığı için Bublanski tam bir aptaldı. Faste'ye göre önemli tek şey, Salander kaltağının hangi cehennemde saklandığıydı.

Miriam Wu, Lisbeth'in nerede olduğunu bilmiyordu. Nerede çalıştığını bilmiyordu. Milton Security'nin adını daha önce hiç duymamıştı. Dag Svensson ve Mia Bergman adını da duymamıştı, dolayısıyla onlara ilişkin hiçbir soruyu cevaplayamazdı. Salander'in mahkeme kararıyla gözetim altında tutulduğunu ilk defa duyuyordu. Psikiyatri kliniğinin raporlarından da haberdar değildi.

Bununla birlikte onunla Kvarnen barında karşılaştıklarını, öpüştüklerini, sonra Lundagatan'daki eve gittiklerini, sabahın erken saatlerinde de oradan ayrıldıklarını kabul ediyordu. Birkaç gün sonra da trenle Paris'e gitmiş, İsveç gazetelerini okuma imkânı olmamıştı. Kvarnen'de karşılaşıp eve gittikleri o akşamdan sonra, arabanın anahtarını vermek için ayaküstü yaptığı ziyaret dışında, Lisbeth'i bir daha görmemişti.

"Araba anahtarları mı?" dedi Bublanski. "Salander'in arabası mı var?"

Miriam, Lisbeth'in şarap kırmızısı bir Honda satın aldığını anlattı. Bu araba şimdi evin önünde duruyordu. Bublanski ayağa kalkıp Sonja Modig'e döndü.

"Sorguya sen devam edebilir misin?" dedi ve odadan çıktı.

Jerker Holmberg'i buldu ve şarap kırmızısı bir Honda'nın teknik takibini yapmasını rica etti. Kendisinin biraz yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacı vardı.

İsveç Güvenlik Teşkilatı Göçmenler Dairesi'nin polis şef yardımcısı, raporlu Gunnar Björck, harika Jungfrufjärden manzarasının karşısında, kül rengi bir hayalet gibi oturuyordu. Mikael'se sabırlı ve tarafsız bir ifadeyle onu inceliyordu. Şu anda karşısında oturan adamın Enskede cinayetiyle hiçbir ilgisi olamazdı. Dag Svensson onunla yüz yüze gelme imkânı bulamadığından Björck, çok kısa zamanda seks ticaretinin müşterilerini anlatan bir araştırmada adı ve resmiyle yer alacağını bilmiyordu Björck'ü ilginç kılan tek bir detay vardı; Avukat Nils Bjurman'ı tanıyordu. Björck'ün yirmi sekiz yıldır üyesi olduğu Polis Atıcılık Kulübü'nde tanışmışlardı. Hatta bir süre Bjurman'la birlikle kulübün yönetiminde yer almışlardı. O kadar derin bir yakınlık değildi ama birkaç defa bir araya gelmiş, birlikte akşam yemeği yemişlerdi.

Hayır, Bjurman'ı aylardır görmemişti. Hatırladığı kadarıyla Bjurman'la geçen yaz sonlarında tesadüfen karşılaşmış, bir kafenin bahçesinde birer bira içmişlerdi. Bjurman'in o psikopat kız tarafından öldürülmesine çok üzülmüş ama cenazesine katılmayı düşünmemişti.

Mikael onu dinlerken bir yandan da bu tesadüfler üzerine kafa patlatıyordu. Bjurman özel ve meslek hayatında yüzlerce insan tanımış olmalıydı. Dag Svensson'un topladığı belgelerde adı geçen birini tanıması da ne inanılmaz, ne de istatiksel açıdan tuhaf bir durumdu. Hatta Dag Svensson'un belgelerinde adı geçen bir gazeteciyle kendisinin bile uzaktan bir tanışlığı vardı.

Artık görüşmenin sonuna gelinmişti. Björck beklenilen bütün aşamaları geçmişti. İnkâr, arkasından -Mikael elindeki belgeleri gösterdikten sonra- öfke, tehdit, rüşvet teklifi, en sonunda da yalvarma. Mikael hiçbirine itibar etmemişti.

"Eğer bunları yayımlarsan hayatımı mahvedeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Mikael.

"Buna rağmen yayımlayacak mısın?"

"Kesinlikle."

"Niçin? Hiç mi merhametin yok? Hastayım, görmüyor musun?"

"Merhamet dilemen çok ilginç."

"İnsan olmanın ne zararı var?"

"Haklısın, bir zararı yok. Şimdi hayatını mahvedeceğim diye sızlanıyorsun ama bir sürü genç kızın hayatını mahvederken zevk alıyordun. Biz onlardan yalnızca üçünü bulabildik. Tanrı bilir daha kaç tane var. İnsanlığın neredeydi o zaman!"

Mikael ayağa kalktı, belgeleri toplayıp bilgisayar çantasına koydu.

"Ben kapıyı bulurum."

Mutfak kapısından çıkarken aklına bir şey gelmiş gibi durdu. Björck'e döndü.

"Zala diye birinden bahsedildiğini duydun mu?" diye sordu.

Björck gözlerini ona dikti. Sersemlemiş bir haldeydi, Mikael'in ne sorduğunu duymamış gibiydi. Sanki Zala ismi onun için bir anlam ifade etmiyordu Sonra birden gözleri büyüdü.

Zala!

İmkânsız.

Bjurman!

Bu mümkün mü?

Mikael bu değişikliği fark ederek tekrar mutfak masasına döndü.

"Zala'yı niçin soruyorsun?" dedi Björck. Çok şaşırdığı belliydi.

"Çünkü beni ilgilendiriyor."

Mutfakta çıt çıkmıyordu. Mikael neredeyse Björck'ün kafasında dönen çarkları görüyordu. En sonunda Björck pencere kenarında duran sigara paketine uzandı. Mikael eve geldikten beri ilk sigarasını yakıyordu.

"Eğer Zala hakkında bir şey biliyorsam... biçtiğin değer ne?"

"Ne bildiğine bağlı."

Björck bir süre düşündü. Duygu ve düşünceleri birbirini kovalıyordu.

Nasıl olur da Mikael Blomkvist Zalachenko'yu bilebilir?

"Bu ismi uzun süredir duymamıştım," dedi Björck en sonunda.

"Yani kim olduğunu biliyorsun."

"Öyle demedim. Neyin peşindesin?"

Mikael bir an tereddüt etti.

"Dag Svensson'un araştırdığı adamlardan biri de o."

"Değeri ne?"

"Neyin değeri ne?"

"Eğer Zala'ya ulaşmanı sağlarsam... şu haberinizde beni unutabilir misiniz?"

Mikael yavaşça oturdu sandalyeye. Hedestad'da yaşadıklarından sonra bir haber üzerine bir daha asla pazarlık etmeyeceğine dair kendi kendine söz vermişti. Björck'le de etmeyecekti. Ne olursa olsun ipliğini pazara çıkaracaktı. Bununla birlikte vicdani bir endişeye kapılmadan Björck'e karşı ikili oynayabileceği fikrindeydi. Bu nedenle kendini kötü hissetmiyordu. Björck suç işlemiş bir polisti. Eğer muhtemel bir katilden haberdardıysa, görevi gereği hemen müdahale etmeliydi; bu bilgiyi kendi lehine bir pazarlık konusu yapmamalıydı. Kısaca bir başka suçlu hakkında bilgi vermesi için, Björck'ü adının unutulacağına inandırmakta bir mahsur yoktu. Mikael elini ceketinin cebine soktu, masadan kalkarken kapattığı kayıt cihazını çalıştırdı.

"Tamam, anlat," dedi.

Sonja Modig, Hans Faste'ye ateş püskürüyor fakat öfkesini açığa vurmaktan kaçınıyordu. Bublanski sorgu odasından ayrıldıktan sonra Miriam Wu'nun sorgusu hukuk kurallarının bütünüyle dışına taşmıştı.

Modig çok şaşkındı. Faste ve onun maço davranışlarından nefret etse de, mesleki yeteneklerine diyecek lafı yoktu. Ama şimdi o yeteneğin üzerindeki bütün sırlar dökülmüştü. Güzel, zeki ve lezbiyen bir kadın tarafından kışkırtıldığı çok açıktı. Miriam Wu onun hiddetini fark etmiş, eşeledikçe eşeliyordu.

"Demek komodinimin çekmecesinde kemerli bir vibratör buldun? Ee, onunla ilgili ne hayaller kurdun?"

Miriam sırıtarak cevap bekledi. Faste öfkeden patlayacak gibiydi.

"Kapa çeneni de sorularımı cevapla!" diye tısladı Faste.

"Bana onunla Lisbeth Salander'i düzüp düzmediğimi sordun. Ben de seni hiç mi hiç ilgilendirmez diyorum."

Sonja Modig elini kayıt cihazına uzattı: "Miriam Wu'nun sorgusuna 11.12'de ara verildi," dedi, cihazı kapattı. Miriam'a döndü.

"Lütfen siz biraz bekleyin. Faste seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Miriam Wu tatlı tatlı gülümserken, Faste ona öfkeli bir bakış fırlattı ama süngüsü düşmüş bir halde Modig'in peşine takılıp koridora çıktı. Modig topukları üzerinde döndü, burnunu neredeyse Faste'nin burnuna dayadı.

"Bublanski sorgu görevini bana verdi. İşi bok ediyorsun!"

"Yok ya. O kızışmış amcık yılan gibi kıvırıyor."

"Bu benzetmeye bir tür Freudyen sembol seçimi diyebilir miyiz?"

"Ne?"

"Boş ver. Hadi sen git Curt Svensson'u bul ve hava almaya çık ya da atacılık kulübüne gidip ateş et, işime burnunu sokma da ne bok yersen ye."

"Bu ne biçim tavır, Modig?"

"Benim sorgumu sabote ediyorsun."

"Kız seni etkiledi mi, onunla yalnız mı kalmak istiyorsun?"

Öfkesini kontrol edemeyen Modig, Hans Faste'ye bir tokat indirdi. İndirir indirmez pişman olmuştu, ama artık faydasızdı. Koridorun iki tavafına göz ucuyla baktı, Tanrı'ya şükür hiçbir şahit yoktu.

Hans Faste şaşkınlığı geçtikten sonra ceketini omzuna attı ve gitti. Sonja Modig bir an arkasından seslenip özür dilemeyi aklından geçirdi ama yapmadı. Bir dakika öylece durup sakinleşti Sonra kahve makinesinden bir kahve alıp sorgu odasına döndü.

Bir süre Miriam Wu'yla sessizce oturduktan sonra Modig bakışlarını Wu'ya çevirdi.

"Özür dilerim. Sanırım bu binada yapılan en kötü sorgulamalardan biriydi."

"Onunla çalışmak eğlenceli olmalı. Dur tahmin edeyim; heteroseksüel, boşanmış, kahve molalarında da homoseksüellerle dalga geçen fıkralar anlatıyor."

"O... eski kafalı biri. Başka bir şey diyemiyorum."

"Sen değil misin?"

"En azından homofobik değilim."

"İyi."

"Miriam, ben... biz, hepimiz on gündür neredeyse yirmi dört saat ayaktayız. Enskede'de işlenen iki korkunç cinayetle, Odenplan'da işlenen, en az bunlar kadar korkunç üçüncü bir cinayeti çözmeye çalışıyoruz. Arkadaşın Salander'le cinayet mahalleri arasında bir bağ kurduk. Elimizde teknik kanıtlar var, onu her yerde arıyorlar. Başka birine ya da kendi kendine zarar vermeden önce onu yakalamak zorundayız, anlıyor musun?"

"Ben Lisbeth'i tanıyorum... Onun birini öldürdüğüne inanamam."

"İnan ya da inanma, bir dayanağımız olmasa ülke çapında alarm vermeyiz. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim ki, amirim Komiser Bublanski'nin de şüpheleri var. Yalnızca suça iştirak ettiği ya da bir biçimde bu işe karıştırıldığı tezi üzerinde de duruyoruz. Ama onu yakalamak zorundayız. Sen Salander'in suçsuz olduğuna inanıyorsun, Miriam. Peki ya yanılıyorsan? Onu çok fazla tanımadığını sen kendin söyledin."

"Neye inanacağımı bilmiyorum."

"O zaman gerçeği bulmamıza yardımcı ol."

"Ben tutuklu muyum şimdi?"

"Hayır."

"Ne zaman istersem gidebilir miyim?"

"Teknik olarak, evet."

"Teknik olmayarak?"

"Bizim açımızdan şüpheli konumuna düşersin." Miriam, Modig'in bu sözünün ne anlama geldiğini tarttı.

"Tamam. Sor bakalım. Eğer soruların hoşuma gitmezse cevaplamam."

Sonja Modig kayıt cihazını tekrar çalıştırdı.

20. BÖLÜM

1 NİSAN, CUMA - 3 NİSAN, PAZAR

Miriam WU'nun sorgusu bir saat daha sürdü. Sorgunun sonlarına doğru odaya giren Bublanski oturup sessizce dinledi. Miriam Wu onu nazikçe selamladıktan sonra, Sonja'nın sorularını cevaplamaya devam etti.

En sonunda Modig, Bublanski'ye döndü, sormak istediği bir şey var mı diye sordu. Bublanski başını iki yana salladı.

"Miriam Wu'nun sorgusu bitti. Saat 13.09."

Modig kayıt cihazım kapattı.

"Anladığım kadarıyla Faste'yle bir parça sorun yaşamışsınız," dedi Bublanski.

"Konsantre olmakta zorlandı," dedi Sonja tarafsız bir ifadeyle.

"Tam bir aptal," dedi Miriam Wu.

"Komiser Faste gerçekten de yetenekli biri ama belli ki genç bir kadını sorgulamaya alışık değil," dedi Bublanski. Gözlerini Miriam Wu'ya çevirdi. "Onu burada bırakmamalıydım. Özür dilerim."

Miriam Wu şaşırmıştı.

"Özrün kabul edildi. İlk başta ben de sana karşı pek nazik sayılmazdım," dedi.

Bublanski unut gitsin der gibi elini salladı.

"Sana birkaç soru sorabilir miyim? Kayda geçmeyecek."

"Elbette sorabilirsin."

"Lisbeth Salander hakkında ne kadar şey duyarsam o kadar şaşırıyorum. Onu tanıyan insanların çizdiği resim, Sosyal Hizmetler Müdürlüğü ve psikiyatrların çizdiği resimle tamamen zıt."

"Öyle mi?"

"Bana dürüstçe cevap ver."

"Tamam."

"Lisbeth Salander on sekizine bastığında verilen psikiyatrik raporlara göre zekâ özürlü ve anlama

kapasitesi kıt biriymiş."

"Boş laf. Sanırım Lisbeth benden de senden de daha zeki."

"Hiçbir okuldan diploması yok, hatta okuyup yazabildiğine dair bir belge bile yok."

"Lisbeth Salander benden çok daha iyi okur ve yazar. Bazen oturup matematik formülleri çiziktirir. Katıksız cebir. Benim aklımın yetmediği şeyler."

"Matematik mi?"

"Bunu hobi edinmiş."

Bublanski bir süre sustu.

"Hobi mi?" dedi sonunda.

"Çeşitli denklemler. Ben yazdığı sembollerin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Bublanski başını salladı.

"Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün raporlarına göre on yedi yaşındayken yaşlı bir adamla birlikte yakalanmış ve fahişelik yaptığı şüphesiyle Tontolunden'e kapatılmış."

"Lisbeth! Orospu mu! Siktirsinler. Nerede çalıştığını bilmiyordum ama bir güvenlik şirketinde çalıştığını duyduğumda hiç şaşırmadım."

"Peki geçimini nasıl sağlıyor?"

"Bilmiyorum."

"Lezbiyen mi?"

"Hayır. Benimle yatıyor. Ama bu lezbiyen olduğu anlamına gelmez. Seksüel kimliği konusunda kendisinin bir fikri var mı, sanmıyorum. Bence biseksüel."

"Kelepçe... buna benzer şeyler kullanıyorsunuz. Lisbeth Salander'in sadist eğilimleri mi var ya da bunu nasıl yorumlamalıyız?"

"Sanırım bütün bunları yanlış anlamışsınız. Kelepçeyi bazen rol icabı kullanırız. Yani sadizm, şiddet ya da saldırganlıkla bir ilgisi yoktur. Yalnızca bir oyun."

"Sana hiç şiddet uyguladı mı?"

"Hayır. Oyunlarımızda dominant taraf genellikle benimdir."

"Tamam. Bu kadar. Ha... unutmadan, kapına yeni bir kilit takması için birini gönderdim. Hâlâ orada olmalı, anahtarını ondan alabilirsin."

Miriam Wu tatlı tatlı gülümsedi.

Soruşturmadaki ilk ciddi kavga, öğleden sonra saat üçte yapılan toplantıda baş gösterdi. Bublanski

içinde bulundukları durumu özetledi ve soruşturmayı genişletmeyi önerdi.

"İlk günden beri bütün enerjimizi Lisbeth Salander'i yakalamaya harcadık. Baş şüpheli o -somut kanıtlara dayalı bir şüphe- ama bizim çizdiğimiz Salander resmi, onu yakından tanıyanların çizdikleriyle tamamen çelişiyor. Ne Armansky ne Blomkvist ne de Miriam Wu onu psikopat bir katil gibi görüyor. Bu nedenle bakış açımızı genişletmeli, yavaş yavaş katilin başka biri olabileceği ihtimali üzerine de kafa yormalıyız. Belki de Salander yalnızca cinayete yardım etmiş ya da silahlar ateşlendiğinde tesadüfen orada bulunmuştur."

Bublanski'nin bu yaklaşımı hararetli bir tartışmaya yol açtı. Hans Faste'yle Milton Security'den Sonny Bohman bu teze şiddetle karşı çıktılar. İkisine göre, en basit açıklama çoğu kez en doğru açıklamaydı, başka bir katil aramak da fazlasıyla komplocu bir tutumdu.

"Salander yalnız olmayabilir ama bir suç ortağının varlığına dair elimizde en küçük bir ipucu yok," dedi Sonny Bohman.

"Blomkvist'in peşinden gittiği ipuçları polise ulaşıyor, ee, biz de onları takip ederiz artık," dedi Faste acı bir ifadeyle.

Bublanski'yi bir tek Sonja Modig destekledi. Curt Svensson'la Jerker Holmberg öylesine bir iki yorum yaptılar. Milton Security'den Niklas Eriksson bütün bir tartışma boyunca ağzını açıp tek bir kelime etmedi. En sonunda Savcı Ekström elini kaldırıp söze gidi.

"Bublanski, anladığım kadarıyla Salander'i soruşturma kapsamından çıkartmayı önermiyorsun."

"Evet, kesinlikle. Elimizde cinayet mahallinden aldığımız, ona ait parmak izleri var. Ama şimdiye kadar bulamadığımız bir neden üzerine düşünmekten bitap düştük. Onun için, başka olasılıkları da hesaba katalım diyorum. Cinayetlere karışan başkaları da var mı? Bu cinayetlerin Dag Svaensson'un seks ticaretini açığa vurmaya hazırlandığı kitapla ilişkisi var mı? Bu kitapta adı geçen birçok kişinin bu cinayetleri işleyebileceğini söyleyen Blomkvist'e hak veriyorum."

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?"

"İki kişinin muhtemel katiller üzerine araştırma yapmasını istiyorum. Sonja ile Niklas bu işi üstlenebilir."

"Ben mi?" dedi Niklas şaşkınlıkla.

Bublanski'nin onu seçme nedeni gençliğiydi, büyük ihtimal önyargılı davranmayacaktı.

"Modig'le birlikte çalışacaksın. Elimizdeki bütün belgeleri incele, kaçırdığımız bir şey var mı diye bak. Faste, sen, Curt Svensson ve Bohman'la birlikte Salander'i arama faaliyetlerine devam edeceksin. Birinci hedefimiz bu."

"Ben ne yapacağım?" diye sordu Jerker Holmberg

"Sen Avukat Bjurman'a yoğunlaş. Dairesini bir daha ara. Gözümüzden kaçırdığımız bir şey var mı bak. Sorusu olan?"

Kimsenin sorusu yoktu.

"İyi o zaman. Miriam Wu'nun ortaya çıkması hakkında ağzımızı biraz sıkı tutalım. Belki bize anlatacağı başka şeyler de vardır. Basının kızın üzerine atlamasını istemiyorum."

Savcı Ekström, Bublanski'nin yaptığı planın izlenmesine karar verdi.

"Vay be," dedi Niklas Eriksson, Sonja Modig'e bakarak. "Sen polis olduğuna göre, ne yapacağımıza da sen karar ver."

Konferans odasının önündeki koridorda duruyorlardı.

"Sanırım Mikael Blomkvist'le tekrar konuşmalıyız," dedi Modig. "Ama önce biraz Bublanski'yle konuşmalıyım. Bugün cuma, cumartesi ve pazar tatil. Demek ki ancak pazartesi işe koyulabiliriz. Hafta sonu tatilini değerlendirip belgeleri gözden geçir."

Sonja Modig, Bublanski'nin odasına gitti, Savcı Ekström yeni çıkmıştı.

"Bir dakika."

"Otur."

"Şu Faste beni öyle bir çileden çıkarıyor ki!"

"Ona saldırmışsın. Sorgu odasında bir şeyler döndüğünü anlamıştım. Bunun için özür diledim."

"Miriam Wu beni cinsel açıdan etkilemiş ve bu nedenle onunla yalnız kalmak istiyormuşum!"

"Keşke bunu bana söylemeseydin. Bu, cinsel tacize girer. Şikâyetçi olmak ister misin?"

"Bir tokat attım. Bu yeter."

"Tamam, bunu ağır bir tahrik karşısmda yaptığını varsayıyorum."

"Öyleydi."

"Hans Faste'nin güçlü kadınlarla sorunu var."

"Fark ettim."

"Sen de güçlü bir kadınsın, aynı zamanda da çok iyi bir polis."

"Teşekkürler."

"Ama başka birine daha tokat atarsan böyle sakin karşılamam."

"Bir daha olmaz. Bugün Dag Svensson'un *Millennium*'daki çalışma masasını gözden geçirmeye vakit bulamadım."

"Bu konuda yeterince ihmalci davrandık. Her neyse, şimdi eve gidip dinlen, pazartesi yeni bir güçle işe başlarız."

Niklas Eriksson Merkez İstasyonu'nda durdu, George Kafe'de bir kahve içti. Bütün bir hafta Lisbeth'in her an yakalanabileceğini ummuştu. Hele bir de polislere direnmeye teşebbüs eder de aklıselim bir polis onu vurursa, tadından yenmezdi.

Bunları hayal etmek çok hoşuna gidiyordu.

Ne var ki Salander hâlâ yakalanamamıştı. Üstüne üstlük Bublanski olası başka katiller üzerine de düşünmeye başlamıştı. Bu kötü bir gelişmeydi.

Sonny Bohman'dan daha aşağı bir konuma yerleştirilmesi sanki az bir felaketmiş gibi -Milton'ın elamanlarının en sıkıcısı, hayal dünyası en dar olanı Bohman'dı- şimdi bir de Sonja Modig'in astı olmuştu.

Salander'in katil olabileceği tezini en fazla sorgulayan şu Modig denilen karıydı, Bublanski'yi kuşkuya sevk eden de oydu. Belki bu lanet amcıkla Komiser Bublanski düzüşüyordu da. Eğer öyleyse hiç şaşırmazdı. Bublanski durmadan kadının kıçını yalıyordu. Bütün o polislerin arasında düşündüklerini kıvırmadan söyleyebilecek kadar taşaklı tek kişi Faste'ydi.

O sabah Milton'da, Armansky, Fräklund ve Bohman'la birlikte kısa bir toplantı yapmışlardı. Bir haftalık çalışmadan hiçbir sonuç alınamamış, cinayetlere dair yeni bir tez ortaya konulamamıştı. Bu Armansky'yi epeyce öfkelendirmişti. Fräklund, Milton Security'nin bu konudaki faaliyetlerini gözden geçirmesini önermişti; Bohman'la Eriksson'un polise bedava yardım etmek dışında yapacakları başka işler vardı.

Armansky bir süre düşündükten sonra bir hafta daha bu işe devam etmelerini istemişti. Eğer bir sonuç alınmazsa, soruşturmadan vazgeçilecekti.

Yani bu soruşturmanın kapılarının yüzüne kapanmasına bir hafta vardı. Ne yapacağım bilemiyordu.

Bir süre düşündükten sonra cep telefonunu çıkartıp Tony Scala'yı aradı. Erkeklere yönelik yayın yapan bir dergide serbest gazeteci olarak çalışan Tony'yle, birkaç defa bir araya gelmişti. Enskede cinayetleri soruşturmasına ilişkin bilgi verebileceğini söyledi. Birdenbire, son yılların en hararetli cinayet soruşturmasının tam ortasına nasıl düştüğünü anlattı. Scala oltayı beklemeden yuttu, bu ona büyük bir gazetenin kapılarını açabilirdi. Bir saat sonra Kungsgatan Caddesi'nde, Aveny'de buluşup bir kahve içmek için anlaştılar.

Tony Scala dikkat çekecek kadar şişmandı. Hem de çok şişman.

"Eğer benden bilgi almak istiyorsan iki şey yapman gerek."

"Dinliyorum."

"Milton'ın adını anmayacaksın. Biz yalnızca danışmanlık yapıyoruz. Eğer Milton'un adını anarsan benim bilgi sızdırdığım anlaşılır."

"Salander'in Milton'da çalıştığını gazeteler zaten yazmıştı."

"Temizlik ve ayak işleri türünden şeyler," diye geçiştirdi Eriksson. "Bu yeni bir haber değil."

"Tamam."

"İkinci olarak, yazdığın haberde, sanki bu bilgileri sana bir kadın sızdırmış havası vereceksin."

"Niçin?"

"Şüpheleri üzerimden uzaklaştırmak için."

"Tamam. Elinde neler var?"

"Salander'in lezbiyen arkadaşı ortaya çıktı."

"Oo... Harika. Gazetelerin yazdığı, Lundagatan'da oturan şu kayıp kız, değil mi?"

"Miriam Wu. Bir değeri var mı?"

"Hem de nasıl. Nerelerdeymiş?"

"Ülke dışında. Cinayetlerden hiç haberi olmadığını iddia ediyor."

"O da şüpheli mi?"

"Şimdilik hayır. Bütün gün sorgulandı, üç saat önce serbest bırakıldı."

"Bak sen. Anlattıklarına sen inanıyor musun?"

"Bence sular seller gibi yalan söylüyor. Bir şey bildiğinden eminim."

"Evet."

"Arka planını araştır. Salander'le sado-mazoşist cinsel ilişkini olan bir kızdan bahsediyoruz."

"Ve sen bunu biliyorsun?"

"Sorguda kendi itiraf etti. Evinde kelepçe, deri giysiler, kırbaç gibi bir sürü şey bulduk."

Kırbaç kısmı biraz abartılıydı... Tamam, bütünüyle yalandı, ama şu Çinli fahişe kesinlikle kırbaçla da oynamıştı.

"Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

Kütüphane kapanırken içeride kalan son kişi Paolo Roberto'ydu. Öğleden beri Salander avı hakkında yazılan her satırı dikkatle okumuştu.

Kütüphaneden Sveavägen Caddesi'ne çıktığında morali bozuk, kafası karışık ve aç bir haldeydi. McDonalds'a girdi, hamburger alıp bir köşeye oturdu.

Üç kişinin katili Lisbeth Salander. Ona hiç inandırıcı gelmiyordu. Bu cinayetler şu küçük çılgın kızın işi değildi. Sorun şuydu ki, o bu konuda bir şey yapmalı mıydı? Yapacaksa, ne yapabilirdi?

Miriam Wu taksiye atlayıp Lundagatan'daki dairesine gitti. Kapıda onu bekleyen anahtarcıdan yeni

takılmış kilidin anahtarını alıp daireye girdi. Evin altı üstüne getirilmişti. Dolaplar, gardıroplar, çekmeceler boşaltılmış, içindekiler sağa sola savrulmuştu. Dairenin her tarafında parmak izi alırken kullanılan yapışkan toz vardı. Çok özel eşyalarından bazı seks objeleri yatağının üzerine yığılmıştı. Gördüğü kadarıyla hiçbir şeyi kayıp değildi.

İlk iş olarak polislerin taktırdığı kilidi değiştirmek için en yakındaki anahtarcıyı aradı. Bir saate kadar geleceklerdi.

Kahve suyu koyarken başını iki yana salladı. *Lisbeth, Lisbeth, nasıl bir boka bulaştın?*

Cep telefonunu çıkartıp Lisbeth'i aradı. Aboneye ulaşılamıyordu. Mutfak masasının başına oturup neyin doğru neyin yanlış olduğunu uzun süre düşündü. Onun tanıdığı Lisbeth psikopat bir katil olamazdı, ama bir yandan da onu çok fazla tanımıyordu. Lisbeth yatakta çok ateşliydi ama sinirine dokunulursa buz gibi soğurdu. En sonunda, Lisbeth'le karşılaşıp onu dinlemeden bir karar veremeyeceği sonucuna vardı.

Birden ağlamaklı oldu, içini karartan düşüncelerden kurtulmak için kendini temizliğe verdi.

Saat yedi civarında kapı kilidi değiştirilen daire, bir parça temizlik ve sağın solun toparlanmasıyla oturulabilir duruma gelmişti. Duş alan Miriam Wu, doğu motifleriyle işlenmiş siyah-sarı ipek sabahlığını giyerek mutfak masasına oturmuştu ki biri kapıyı çaldı. Kapıyı açtığında karşısında olağanüstü şişman, tıraşsız bir adam duruyordu.

"Merhaba Miriam, ben Tony Scala, gazeteciyim. Birkaç soru sorabilir miyim?"

Aynı anda Wu'nun suratında bir flaş patladı. Tony yanında bir de fotoğrafçı getirmişti.

Miriam önce adamın burnunun üzerine sıkı bir yumruk atmayı düşünse de, tam da onların istedikleri türden bir görüntü vermemek için vazgeçti.

"Ülke dışında Lisbeth Salander'le birlikte miydiniz? Şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

Miriam kapıyı kapatıp öfkeyle kilitledi. Tony Scala kapıdaki posta deliğinin kapağını parmağıyla açarak, "Miriam, basınla er ya da geç konuşmak zorunda kalacaksın, sana yardım edebilirim," diye bağırdı.

Miriam kapağa bir tekme indirdi. Parmağı sıkışan Tony acı dolu bir çığlık attı. Miriam yatak odasına geçip yattı. *Lisbeth, seni ele geçirirsem boğacağım.*

Mikael Blomkvist Smådalarö'den döndükten sonra, Dag Svensson'un teşhir etmeyi düşündüğü başka bir seks müşterisini daha ziyaret etti. Böylece o hafta otuz yedi müşteriden altısını ziyaret etmiş oluyordu. Şimdi ziyaret ettiği, Tumba'da oturan emekli hâkim, meslek hayatında çok sayıda fuhuş davasına bakmıştı. İşin ilginci bu lanet adam inkâr ya da tehdit yoluna sapmadığı gibi, yalvararak bağışlanmayı dilenmemişti. Hiç utanmadan, "Evet, bir sürü doğulu karı düzdüm," demişti. Hayır, hiç de pişman değildi. Fahişelik değerli bir meslekti, müşteri sıfatıyla bu onurlu mesleği yapan kadınlara yardım etmişti.

Akşam on civarında Malin Eriksson aradığında Mikael Liljeholmen'den geçiyordu. Arabayı

yavaşlattı.

"Merhaba," dedi Malin. *"Morgon Posten*'in web sayfasını okudun mu?"

"Hayır, ne var ki?"

"Lisbeth'in kız arkadaşı eve dönmüş."

"Ne? Kim?"

"Lisbeth'in Lundagatan'daki dairesinde yaşayan şu lezbiyen kız, Miriam Wu."

Wu diye düşündü Mikael. *Kapıda Salander-Wu yazıyordu.*

Miriam Wu ev telefonunu fişten çekip, cep telefonunu kapattı. Sabah gazetelerinden birinin web sitesinde saat yedi buçukta yayımlanan, eve döndüğüne dair haberler akşam gazetelerinde de yayımlanmıştı. Önce *Aftonbladet*'ten, üç dakika sonra da *Expressen'den* arayarak yorum istediler. Televizyon kanalı *Aktuellt,* haberi adını vermeden geçmiş ama saat dokuzda değişik basın organlarından on altı muhabir Wu'dan yorum istemişti.

İki defa kapı zili çalmıştı. Miriam Wu kapıyı açmadığı gibi, bütün ışıkları da söndürmüştü. Eğer bir muhabir daha gelip kapısını çalarak onu taciz ederse, burnunu kırmaya karar vermişti. En sonunda cep telefonunu açtı, yürüme mesafesi uzaklığında, Hornstull'da oturan bir arkadaşını arayıp bu geceyi yanında geçirip geçiremeyeceğini sordu.

Mikael Blomkvist arabasını binanın önüne park edip dairesinin kapısını boş yere çalmadan beş dakika önce Wu evi terk etmişti.

Bublanski cumartesi sabahı on civarında Sonja Modig'i aradı. Sonja dokuza kadar uyumuş, uyandığında biraz çocuklarıyla oynamış, daha sonra ailecek cumartesi yürüyüşüne çıkmışlardı.

"Gazeteleri okudun mu?"

"Henüz değil. Bir saat kadar önce uyandım, biraz çocuklarla eğlendim. Ne var?"

"Biri basına bilgi sızdırmış."

"Bu yeni bir şey değil. Birkaç gün önce de Salander'in psikiyatrik raporlarını sızdırmışlardı."

"Onu Savcı Ekström sızdırmıştı."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Bunu asla itiraf etmeyecektir ama oydu. Ünü yayılsın diye, davaya ilgiyi artırmak istedi. Ama bu son bilgi ondan sızmadı. Tony Scala adında bir muhabir bir polis memuruyla konuşarak Miriam Wu hakkında bir sürü bilgi almış. Bunların içinde dün sorguda söylenenler de var. Hiç bilinmesini istemediğimiz şeyler. Ekström küplere bindi."

"Lanet olsun."

"Muhabir isim vermiyor. Ama kaynağını 'soruşturmanın kilit isimlerinden biri' diye tarif ediyor."

"Siktir," dedi Modig.

"Haberin bir yerinde kaynağın bir kadın olduğu ima edilmiş."

Sonja Modig bunun ne anlama geldiğini anlayana kadar birkaç saniye sustu. Soruşturmadaki tek kadın oydu.

"Bublanski... ben hiçbir muhabire tek kelime etmedim. Kocam dahil, ekibin dışında hiç kimseyle bu konuda konuşmadım."

"Biliyorum. Bir saniye olsun bilgi sızdırdığın kuşkusuna kapılmadım. Ne yazık ki Ekström benim gibi düşünmüyor, hafta sonu nöbeti tutan Faste de imalarda bulunuyor."

Sonja Modig'in bedeninden kanı çekilmiş gibiydi.

"Ne olacak peki?"

"Aklanana kadar senin bu soruşturmadan alınmanı istiyor."

"Delilik bu. Suçsuzluğumu nasıl ispatlayabilirim?... "

"Senin bir şey ispat etmen gerekmiyor. Bu konuyu soruşturacak her kimse, onun ispat etmesi gerekiyor."

"Biliyorum... ama bu iş ne kadar sürer?"

"Soruşturma başladı bile."

"Ne?"

"Ben sana sordum, sen de bilgi sızdırmadığını söyledin. Kısaca soruşturma bitti, geriye bir tek rapor yazmam kaldı. Pazartesi saat dokuzda Ekström'ün odasında buluşur ve bu meseleyi tartışırız."

"Teşekkür ederim, Bublanski."

"Bir şey değil."

"Yalnız ortada hâlâ bir sorun var."

"Biliyorum."

"Ben bilgi sızdırmadığıma göre bunu gruptan başka biri yapmış olmalı."

"Bir fikrin var mı?"

"Kafadan Faste demeliydim... ama hiç sanmam."

"Senin gibi düşünüyorum. Piçliğine diyecek bir şey yok ama bu işi onun yaptığını sanmıyorum, dün çok öfkeliydi."

Bublanski saatin kaç, havanın da nasıl olduğuna bakmaksızın, yürümekten hoşlanırdı. Yürümek onun için bir çeşit antrenmandı. Şehrin güneyinde, Katarina Bangata Sokağı'nda oturuyordu. Burası *Millennium* dergisinin bürosuna, Milton Security'ye ve daha önce Salander'in oturduğu Lundagatan'a fazla uzak değildi. Ayrıca St. Paulsgatan'daki sinagog da yürüyüş mesafesindeydi. Cumartesi öğleden sonra, bu yerlerin hepsine uğradı.

Bu yürüyüşün kısa bir bölümünde karısı Agnes de ona eşlik etti. Yirmi üç yıldır evlilerdi. Bublanski bütün bu yıllar boyunca karısına sadık kalmış, tek bir yanlış adım atmamıştı.

Bir süre sinagoga uğrayıp hahamla ayaküstü sohbet ettiler. Bublanski Polonyalı bir Yahudi'ydi, Agnes'in ailesi Macar kökenliydi ve Auschwitz'den sağ çıkan az sayıda aileden biriydi.

Sinagogdan sonra Agnes alışveriş yapmak için ayrılırken, Bublanski yürümeye devam etti. Aslında biraz yalnız kalıp soruşturma üzerine düşünmek istiyordu. Dosya paskalyadan evvelki perşembe sabahı masasına geldiğinden beri aldığı önlemleri titizlikle gözden geçirmiş, yalnızca iki hata bulmuştu.

Bunlardan biri Dag Svensson'un *Millennium*'un yazı işlerindeki masasını incelemek için derhal birinin görevlendirilmemesiydi. Bunu akıl ettiğinde -ki bu işi kendisi üstlenmişti- Mikael Blomkvist masayı çoktan boşaltmıştı; Tanrı bilir orada neler vardı!

Diğer bir hata Lisbeth Salander'in yeni bir araba aldığını keşfetmemeleriydi. Bununla birlikte Jerker Holmberg arabada ilginç bir şey bulunmadığını rapor etmişti.

Bu iki hatanın dışında soruşturma iyi yürütülmüştü.

Zinkensdamm semtinde, bir gazete bayiinin önünde durdu, düşünceli bir ifadeyle vitrinde asılı gazeteye bakmaya başladı. Lisbeth Salander'in pasaport fotoğrafı biraz küçültülerek, en üst köşeye kenar süsü gibi konmuş, altına da satış değeri yüksek bir manşet atılmıştı.

POLİS LEZBİYEN SATANİST BİR ÇETENİN PEŞİNDE

Gazeteyi satın aldı, siyah deri ceketli, yırtık siyah kot pantolonlu, siyah dar tişörtlü onlu yaşlarda beş kızın fotoğrafının basıldığı orta sayfayı açtı. Kızlardan biri üzerine beş köşeli yıldız işlenmiş bir bayrak tutuyor, bir diğeri işaret ve serçe parmağını kameraya uzatıyordu. Resmin alt yazısı şöyleydi:

Lisbeth Salander küçük kulüplerde sahne alan bu "death metal" müzik grubuyla takılıyordu. 1996'da Şeytan'ın Kilisesine bağlılıklarını bildiren grubun "Etiquette of Evil" adında hit bir parçası var.

Evil Fingers adı anılmıyordu, kızların gözlerine de siyah bant çekilmişti. Ama rock grubunu tanıyanlar, gazetedeki fotoğrafa bakarak kim olduklarını rahatlıkla çıkarabilirdi.

Haber Miriam Wu üzerine inşa edilmiş, onun da katıldığı *Berns* adlı şovdan alınma bir fotoğrafla süslenmişti. Belden yukarısı çıplaktı, başında Rus subaylarının taktığı türden bir şapka vardı. Fotoğraf aşağıdan çekilmişti. *Evil Fingers'in* kızları gibi onun da gözüne siyah bant atılmıştı.

SALANDER'İN KIZ ARKADAŞI LEZBİYEN SADO-MAZOŞİZMİ ÜZERİNE YAZDI

Stockholm'ün popüler barlarının iyi tanıdığı 31 yaşındaki bu kadın, barlarda dolaşıp kadın avladığını ve dominant bir lezbiyen olduğunu saklamıyor.

Hatta muhabir, 31 yaşındaki lezbiyenin tavlamaya çalıştığı, Sara adında bir de kız uydurmuştu. Sara'nın erkek arkadaşı bu duruma çok bozulmuştu. Habere göre gay hareketinin çevresinde yer alan bu grup şüpheli, elitist ve feministti. Gay Pride Festivali'nde yaptıkları *"bondage workshop"la* tanınmışlardı. Muhabir Miriam Wu'nun altı yıl önceki feminist bir fanzine yazdığı kışkırtıcı bir makaleden de alıntı yapmıştı. Bublanski alıntıya şöyle bir göz gezdirdikten sonra gazeteyi bir çöp kutusuna attı.

Bir süre Hans Faste ile Sonja Modig üzerine düşündü. İkisi de yetenekli polislerdi. Faste sorunlu biriydi, insanların sinirlerini tepelerine çıkarırdı ama soruşturma hakkında bilgi sızdırdığı da düşünülemezdi. Yine de Bublanski onunla konuşmalıydı.

Bublanski düşüncelerinden sıyrılıp başını kaldırdığında, kendini Lundagatan'da, Salander'in dairesinin olduğu binanın kapısının önünde buldu. Buraya gelmek gibi bir niyeti yoktu ama ayakları onu buraya taşımıştı.

Merdivenlerden Yukarı Lundagatan'a çıktı, orada durup uzun süre Mikael Blomkvist'in Salander'e yapılan saldırıyla ilgili anlattıklarım düşündü. Bu öykü de onları bir yere taşımamıştı. Ne polise yapılmış bir şikâyet, ne bir isim, ne de doğru düzgün bir eşkâl tarifi vardı. Blomkvist olay yerinden ayrılan minibüsün plakasını da göremediğini iddia etmişti.

Sanki hiçbir şey olmamıştı.

Başka bir deyişle hâlâ çıkmaz bir sokaktaydılar.

Bublanski aşağıda, park yerinde duran şarap kırmızısı Honda'ya baktı. Birden binanın kapısına doğru yürüyen Blomkvist'i gördü.

Miriam Wu gündüz geç saatlerde uyandı, yatak çarşafı kırış kırış olmuş, altında toplanmıştı. Kalkıp

oturdu, şaşkın gözlerle etrafına bakındı.

Basının tacizinden kurtulmak için, kız arkadaşını arayarak onun evinde gecelemişti. Ama şimdi Lundgatan'daki daireyi terk etmesinin tek nedeninin basının tacizi olmadığını anlıyordu; Salander'in kapısını çalacağından da korkmuştu.

Polis sorgusu ve gazetelerin yazdıkları onu sandığından çok daha fazla etkilemişti. Her ne kadar kendi kendine, Lisbeth'le konuşmadan önce bir karara varmayacağı sözü verdiyse de, onun suçlu olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Göz ucuyla Viktoria Viktorsson'a baktı. Kadın 37 yaşındaydı, ona çift V diyorlardı ve yüzde yüz lezbiyendi. Yüzüstü yatmış, uykusunda mırıldanıyordu. Miriam parmaklarının ucuna basarak banyoya gitti, duşun altına girdi. Daha sonra kahvaltılık ekmek almak için dışarı çıktı. Verkstad Sokağı'nda, Kafe Cinnamon'ın yanındaki marketin kasasının başında, gazete manşetlerini gördü. Hemen çift V'nin evine döndü.

Mikael Blomkvist şarap kırmızısı Honda'nın yanından geçti, kapı kodunu tuşlayıp binaya daldı. İki dakika sonra da tekrar sokağa çıktı. Evde kimse yoktu. Blomkvist etrafına bakındı, kararsız bir hali vardı. Bublanski onu dikkatle izliyordu.

Bublanski'yi endişelendiren bir şey vardı; eğer Blomkvist şu Lundagatan saldırısını uydurmuşsa, bu, bir şeyler çevirdiğine delaletti, en kötü ihtimalle, işlenen cinayetlerde onun da parmağının olabileceğine. Ama eğer anlattıkları doğruysa bundan şüphelenmek için henüz bir neden yoktu bütün bu yaşananların gizli bir denklemi var demekti. Bütün bu cinayetleri, ruhsal açıdan sorunlu bir kızın, cinnet anında işlediği teziyle işin içinden çıkılamazdı. Her şey sandıklarından daha karmaşık, fail sayısı daha fazla olmalıydı.

Blomkvist, Zinkensdamm'a doğru yöneldiğinde, Bublanski arkasından seslendi. Mikael durdu, sonra birbirlerine doğru yürüyüp tam merdivenlerin altında karşı karşıya geldiler.

"Merhaba Blomkvist. Lisbeth Salander'i mi arıyorsun?"

"Hayır. Miriam Wu'yu arıyorum."

"Evde yok. Biri onun ortaya çıktığını basına sızdırdı."

"Neler anlattı?"

Bublanski araştıran gözlerini Mikael'e dikti. *Kalle Blomkvist.*

"Şöyle biraz yürüyelim," dedi Bublanski. "Bir fincan kahve içmeliyim."

Högalind Kilisesi'nin yanından geçerek, Liljeholm Köprüsü'nün hemen yakınındaki Kaffe Lillasyster'e girdiler. Bublanski, bir yemek kaşığı soğuk süt konulmuş duble *espresso,* Mikael ise *caffé latte* sipariş etti. Sigara içilen bölüme oturdular.

"Bunun kadar sinir bozucu bir davayı uzun zamandır soruşturmamıştım," dedi Bublanski.

"Konuşacaklarımızın yarın sabah *Expressen'de* çıkmayacağından ne kadar emin olabilirim?"

"Ben *Expressen'de* çalışmıyorum."

"Ne demek istediğimi anladın."

"Bublanski, ben Lisbeth'in suçlu olduğuna inanmıyorum."

"Ve kendi özel soruşturmanı mı yürütüyorsun? Sana bunun için mi Kalle Blomkvist deniliyor?"

Mikael gülümsedi.

"Sana niçin Komiser Bubbla dediklerini şimdi anlıyorum."

Bublanski'nin dudaklarına soğuk bir gülümseme yerleşti. "Peki Salander niçin suçsuz?"

"Vasisiyle ilişkisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Dag ile Mia'yı öldürmek için hiçbir nedeni yok. Özellikle de Mia'yı. Lisbeth kadınlardan nefret eden erkeklerden tiksinir. Mia bir dolu seks müşterisi erkeğin gırtlağına basmak üzereydi. Yani tam da Lisbeth'in hoşlandığı türden bir şey yapıyordu. O ahlaklı bir kız."

"Onun hakkında söylenenleri bir araya getiremiyorum. Geri zekâlı bir psikopat mı, yoksa yetenekli bir araştırmacı mı?"

"Lisbeth farklı biri. Çok asosyal ama zekâsında kesinlikle bir sorun yok. Aksine, muhtemelen ikimizden de daha zeki."

Bublanski iç çekti. Mikael tıpkı Miriam Wu gibi düşünüyordu.

"Her neyse, onu mutlaka ele geçirmemiz gerekiyor. Ayrıntılara giremem ama cinayet mahallinde bulunduğuna dair elimde teknik kanıtlar var, cinayet silahıyla onun arasında bağ da kurabiliyoruz."

Mikael başını salladı.

"Sanırım silahta parmak izlerini buldunuz. Ama bu onun ateş ettiği anlamına gelmez."

"Dragan Armansky de senin gibi düşünüyor. Bu konuda son derece dikkatli konuşuyor ama o da Lisbeth'in suçsuzluğunu kanıtlayacak bir şey bulmanın peşinde."

"Peki sen? Sen ne düşünüyorsun?"

"Ben polisim. Zanlıları gözaltına alır sorgularım. Şimdilik Lisbeth'in durumu pek parlak değil. Daha zayıf delillerle ceza alan insanlar gördük."

"Sorumu cevaplamadın."

"Bilmiyorum. Eğer o suçsuzsa... Onun vasisini ve senin iki arkadaşını kim öldürmüş olabilir?"

Mikael bir paket sigara çıkarıp Bublanski'ye de ikram etti Polise yalan söylemek istemiyor ve Zala denilen adama dair fikirlerini paylaşması gerektiğini düşünüyordu. Ayrıca Gunnar Björck ve İstihbarat Teşkilatı konusunu da anlatmalıydı.

Dag Svensson'un belgeleri arasında <Zala> başlığıyla kayıtlı dosyaya Bublanski ve meslektaşları da ulaşabilirdi. Yapmaları gereken tek şey bu dosyayı okumaktı. Ama onlar bunu yapacaklarına burunlarının dikine gitmiş, basının dolduruşuna gelip Salander'le ilgili detaylara takılmışlardı.

Mikael'in aklında bir şey vardı ama nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. İyice emin olmadan Björck'ün adını vermeyecekti. *Zalachenko*. Bjurman, Dag ve Mia'yı birbirine bağlayan isim buydu. Tek sorun Björck'ün bu konuda bir şey anlatmamış olmasıydı.

"Biraz daha derine inmeme yardım edersen, o zaman alternatif bir teori sunabilirim."

"Umarım polislerle ilgili değildir."

Mikael gülümsedi.

"Hayır. Henüz değil. Miriam Wu ne dedi?"

"Hemen hemen senin söylediklerini. Bir ilişkileri varmış."

Göz ucuyla Mikael'e baktı.

"Beni ilgilendirmez," dedi Mikael.

"Miriam Wu'yla Salander yaklaşık üç yıldır arkadaşlarmış ama Salander'in geçmişi hakkında bir şey bilmiyor, hatta nerede çalıştığını bile. İnanması zor. Ama ben doğru söylediğini düşünüyorum."

"Lisbeth içine kapanık biridir," dedi Mikael. Bir süre sustular.

"Sende Miriam Wu'nun telefon numarası var mı?"

"Evet."

"Bana verebilir misin?"

"Hayır."

"Niçin?"

"Mikael, soruşturma polisin işi. Uçuk teoriler üreten özel dedektiflere ihtiyacımız yok."

"Henüz bir teorim yok. Bununla birlikte bilmecenin cevabının Dag Svensson'un belgeleri arasında bulunduğuna inanıyorum."

"Eğer biraz çaba gösterirsen Miriam Wu'nun telefonuna ulaşabilirsin."

"Kesinlikle. Ama en kolay yolu numarayı bilen birinden istemek."

Bublanski iç çekti. Mikael birdenbire ona çok öfkelenmişti.

"Sence polisler özel dedektif diye küçümsediklerinden daha mı zekiler?" diye sordu.

"Hayır. Hiç sanmam. Ama polisler bir suçu çözmek için eğitiliyorlar."

"Sivil şahısların da eğitimi olabilir," dedi Mikael. "Bazen sivil biri, bir polisten çok daha iyi soruşturma yapabilir."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, biliyorum. Örneğin Joy Rahman olayı. Polisler gözlerini kapayıp kıç büyütürken, Rahman, yaşlı bir kadını öldürdüğü gerekçesiyle, suçsuz yere beş yıl cezaevinde yattı.

Eğer bir kadın öğretmen kendini yıllarca süren ciddi bir araştırmaya adamasaydı, hâlâ da yatıyor olacaktı. Üstelik o kadın, polislerin imkânlarından yoksundu. Yalnızca Rahman'in suçsuzluğunu ispatlamakla kalmadı, gerçek katili de ortaya çıkardı."

"Rahman olayında itibar kaybettik. Savcı gerçekleri dinlemeye yanaşmadı."

Mikael dikkatle Bublanski'ye baktı.

"Bublanski... Sana bir şey söyleyeyim mi? Şu an Salander olayında da itibar kaybediyorsunuz. Ben Dag ile Mia'yı onun öldürmediğini iddia ediyorum. Bunu kanıtlayacağım. Gerçek katili ortaya çıkartacağım. Sen ve arkadaşların bu konuda yazacaklarımı okumakta epeyce zorlanacaksınız."

Katarina Bangata'daki evine dönerken, Bublanski bu konuyu Tanrı'yla konuşma ihtiyacı duydu, sinagoga gitmek yerine Folkungagatan Sokağı'ndaki Katolik kilisesine gitti. En arkadaki sıralardan birine oturdu, bir saatten daha uzun bir süre hiç hareket etmedi. O bir Yahudi'ydi, bu yüzden Katolik kilisesiyle ilişkisi yoktu, ama düşüncelerini toparlama ihtiyacı hissettiğinde sakin, huzurlu bir yer olduğundan bu kiliseye gelirdi. Tanrı'nın bu duruma itiraz etmeyeceğini düşünüyordu. Katoliklerle Yahudiler arasında kutsal yerleri değerlendirme açısından büyük farklar vardı. Sinagoga tanıdıkları görmek ve başka sosyal ihtiyaçlar için gidilirdi. Katolik kiliselerineyse, Tanrı'yla baş başa kalmak için. Kilisede tam bir sessizlik hüküm sürer, ziyaretçiler kendi kendileriyle kalabilirlerdi.

Lisbeth Salander ile Miriam Wu'yu düşündü. Erika Berger ve Mikael bir şeyler gizliyorlardı. Onların Salander hakkında bütün bildiklerini anlatmadıklarından emindi. Salander'in Mikael için yaptığı "araştırma" neydi? Wennerström deşifre edilmeden hemen önce Mikael için çalışmıştı... Hayır, bu imkânsızdı, Lisbeth Salander ne kadar yetenekli bir araştırmacı olursa olsun, Wennerström olayı boyunu aşardı.

Bublanski kaygılıydı.

Mikael'in çok kesin bir dille Salander'in suçsuz olduğunu iddia etmesi hoşuna gitmemişti. O bir polisti, şüphe etmek göreviydi. Üstelik Mikael özel bir araştırmacı sıfatıyla ona meydan okumuştu.

Bublanski bu tür özel araştırmacılardan hoşlanmazdı, genellikle basının manşetlere taşıdığı komplo teorileri üreterek polisin işini zora sokarlardı.

Şimdiye kadar katıldığı hiçbir cinayet soruşturması, bu soruşturma kadar karmaşık değildi. Dikkatini bir hedefe veremiyordu. Bir cinayet soruşturmasının izlediği mantıklı bir olaylar zinciri olmalıydı.

Eğer Mariatorget semtinde 17 yaşında bir genç bıçaklanarak öldürülürse, bütün sorun cinayetin işlendiği saatlerde o civarda hangi dazlak ya da gençlik çetesinin dolaştığını tespit etmekti. Maktulün arkadaşları, tanıdıkları sorgulanır, şahitler ortaya çıkar ve şüpheli teşhis edilirdi.

Eğer 42 yaşındaki bir adam, Skärholmen'de ziyaret ettiği bir barda üç kurşunla öldürülmüşse ve bu adam Yugoslav mafyasının ileri gelenlerindense, sigara kaçakçılığı sahnesine yeni çıkanları tespit ettiğinizde faili de bulurdunuz.

Eğer 22 yaşında, geçmişi temiz ve düzenli hayatı olan bir kadın evinde boğularak öldürülmüşse, erkek arkadaşını ya da önceki akşam ziyaret ettiği barda kimlerle konuştuğunu araştırırdınız.

Bublanski bu türden o kadar çok soruşturma yürütmüştü ki, benzer bir olayı artık gözü kapalı çözebilirdi.

Şimdi yürüttükleri soruşturma aslında iyi başlamıştı. Daha cinayetlerin üzerinden birkaç saat geçmeden baş şüpheliyi teşhis etmişlerdi. Salander bu iş için biçilmiş kaftandı; şiddete eğilimli psikolojik bir vakaydı, kontrol edilemez taşkınlıkları vardı. Geriye bir tek onu yakalayıp suçunu kabul ettirmek kalıyordu ya da belki psikiyatri kliniğine kapatmak. Ama bir şeyler ters gitmişti.

Salander resmi kayıtlarda belirtilen adreste oturmuyordu.

Dragan Armansky ve Mikael Blomkvist gibi arkadaşları vardı. Tanınmamış, kelepçeli bir lezbiyenle ilişkisi olmuş, basın daha şimdiden bu kızın ardından yeni bir çılgınlık krizine yakalanmıştı. Salander'in bankadaki iki buçuk milyon kronluk hesabı hakkında bilinen bir işi yoktu. Sonra, kadın ticareti ve komplo teorileriyle Blomkvist sahneye çıkıyordu; ünlü bir gazeteciydi, basit bir makaleyle soruşturma hakkında kuşkular yaratabilirdi.

Cinayetlerin üzerinden iki hafta geçmesine rağmen, baş şüpheliyi yakalamak şöyle dursun, izine bile rastlamamışlardı. Hem de bütün vücudunu kaplayan dövmeleriyle çok tipik bir görünümü olmasına rağmen.

İstihbarat Şef Yardımcısı Gunnar Björck, Mikael Blomkvist evinin eşiğine adım attıktan sonra çok kötü bir gün geçirmişti. Beli hiç durmadan ağrımaya başlamıştı. Evin içinde bir ileri bir geri dolaşıyor, ne yapacağını bilemiyordu. Düşünmeye çalışıyor ama kafasındaki yapbozun parçalarını bir türlü bir araya getiremiyordu.

Avukat Bjurman'ın öldürüldüğünü duyduğunda donup kalmıştı. Ama Lisbeth Salander'in hemen şüpheli ilan edilip aranmaya başlanmasına hiç şaşırmamıştı. Televizyonda bu cinayete ilişkin hiçbir sözcüğü kaçırmadan dinlemiş, bütün gazeteleri alarak hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan satır satır okumuştu.

Lisbeth ruhsal açıdan hastaydı, üstelik birini öldürebilecek yetenekteydi. Polisin vardığı sonuçları sorgulaması için hiçbir neden yoktu; aksine Lisbeth hakkında bildikleri, çılgın bir psikopat olduğunu gösteriyordu. Haberleri dinledikten sonra soruşturmayı yürüten ekibi arayıp önerilerde bulunmayı, hiç değilse her şeyin doğru yürütülüp yürütülmediğini kontrol etmeyi düşünmüş, ama daha sonra bu olayın kendini artık ilgilendirmediği sonunca varmıştı. Buna yetkisi de yoktu, hem bu soruşturmayı yürütebilecek kapasitede yeterince insan vardı. Ayrıca bunu yapması durumunda dikkatleri üzerine çekebilirdi, ki bunu hiç istemezdi. Kısacası, sakin olup gelişmeleri izlemeye karar vermişti.

Ama Mikael Blomkvist'in ziyareti huzurunu bozmuş, hayatını altüst etmişti. Björck, Salander'in işlediği cinayetlerin bir gün gelip de kendisini kişisel olarak ilgilendireceğini asla tahmin etmezdi. Kurbanlarından biri, Björck'ü bütün bir İsveç'e teşhir etmeye hazırlanan, bir muhabir domuzuydu.

Ayrıca Zala isminin pimi çekilmiş bir el bombası gibi ortaya atılacağını, hele ki Mikael

Blomkvist'in bu ismi bileceği aklının ucundan bile geçmezdi. Bütünüyle inanılmaz, akıl dışı bir durumdu.

Mikael onu ziyaret ettikten bir gün sonra, Laholm'da oturan, yetmiş sekiz yaşındaki eski şefini aradı. Neler döndüğünü öğrenmeliydi. Gerçek niyetini sezdirmemeye çalışarak, sanki yalnızca merak ediyormuş ve mesleki açıdan endişeleniyormuş gibi bir havayla konuştu. Konuşma kısa sürdü.

"Ben Björck. Sanırım haberleri okumuşundur."

"Okudum ya. Şu kız yine ortaya çıktı."

"Görüldüğü kadarıyla pek değişmemiş."

"Artık bizi ilgilendirmez."

"Sence... "

"Bence bir şey yok. Bütün o eski şeyler toprağa gömüldü. Hiçbir bağlantı yok."

"Ama Bjurman... Sanırım Salander'e vasi atanması tesadüf değildir."

Hattın öteki tarafındaki kişi bir süre sessiz kaldı.

"Hayır, tesadüf değildi. Üç yıl önce bu iyi bir düşünce gibi gelmişti. Şu olanları kim tahmin edebilirdi ki?"

"Bjurman ne kadarını biliyordu?"

Eski şef birden kıkırdadı.

"Bjurman'ı çok iyi tanıyorsun. Öyle yetenekli biri değildi."

"Demek istediğim... Bağlantıyı biliyor muydu? Yani geride izi sürülebilecek bir şey bırakmış mıdır?.. "

"Elbette hayır. Neyi merak ettiğini biliyorum ama endişelenme. Salander her zaman bu öykünün serseri mayınıydı. Kontrol edebileceğimiz biri diye Bjurman'ı biz ayarladık. Hiç tanımadık birinden daha iyiydi. Eğer Salander gevezelik etmeye başlarsa, Bjurman bizi haberdar ederdi. Şimdi her şey en iyi şekilde çözülecek."

"Yani?"

"İşte... Salander çok, çok uzun süre akıl hastanesinde kalacak."

"Anladım."

"Sen endişelenme, sakin ol, dinlenmene bak."

Ama Gunnar Björck sakin olamıyordu. Mikael bunu fark etmişti. Björck durumunu açıklamaya çalışırken mutfak masasının başına oturmuş, gözlerini Jungfrufjärden koyuna dikmişti. İki değişik tehdit seziyordu Björck.

Mikael onu teşhir edebilir, seks satın alıp yasaları çiğnediği için mesleğini kaybederdi.

Daha da önemlisi Mikael, Zalachenko'nun peşindeydi. Bu öyküye bir yerinden Zala da karışmıştı. Ve bir gün Zala'nın izinden Björck'ün kapısı da çalınabilinirdi.

Eski şefi, Bjurman'dan geriye iz sürecek bir şey kalmadığını kesin bir dille söylemişti. Ama kalmıştı. 1992'deki soruşturma dosyası. Bjurman onu Gunnar Björck'ten almıştı.

Bjurman'la, on aydan daha fazla bir zaman önce yaptığı görüşmeyi hatırlamaya çalıştı. Gamla Stan'da buluşmuşlardı. Bjurman bir öğle sonrası aramış, bira içmeyi önermişti. Biraz atıcılıktan bahsettikten sonra, neredeyse güneşin altındaki her konuya el atmışlardı. Ama Bjurman onu özel bir nedenle aramıştı. Yardıma ihtiyacı vardı. Zalachenko'yu sormuştu...

Björck kalktı, mutfak penceresinin önüne dikildi. Epeyce çakır keyifti. Bjurman ne sormuştu?

"Ha yeri gelmişken... eski bir tanıdığın isminin de geçtiği bir işle uğraşıyorum..."

"Öyle mi, kimmiş o?"

"Alexander Zalachenko. Hatırladın mı?"

"Oo, onu kim unutur!"

"Sahi nerelere kayboldu?"

Bu Bjurman'ı hiç ilgilendirmezdi. Eğer Lisbeth Salander'in vasisi olmasa, yalnızca Zala'nın adını ağzına aldı diye mercek altına almak gerekirdi. Eski rapora ihtiyacı olduğunu söylemişti. *Ben de verdim.*

Björck çok ciddi bir hata yapmıştı, Bjurman'ın bu rapordan haberdar edildiğini sanıyordu; yoksa hayatta vermezdi. Bjurman'ın, gizlilik damgası vurulan bu raporu aylar sürecek bir bürokratik engeli aşmak için kendisinden istediğini düşünmüştü. Özellikle Zalachenko'nun adının geçtiği bir şey o kadar kolay alınamazdı.

Tamam, hâlâ gizli tutulması gereken bir raporu ona verdim. Ama bunun anlaşılır nedenleri vardı. Bjurman budala bir adamdı ama bir hain de değildi. Ne zararı var ki... Üstelik yıllar öncesine ait bir rapor.

Bjurman onu aldatmıştı. Onda formalite ve bürokrasiyle ilgili bir şey izlenimi yaratmıştı. Şimdi düşündükçe Bjurman'in her sözcüğü nasıl bir titizlik ve dikkatle seçtiğini daha iyi anlıyordu.

Peki, neyin peşindeydi bu adam? Ve Salander onu niçin öldürmüştü?

Mikael Blomkvist o cumartesi Miriam Wu'yu bulma umuduyla Lundagatan'ı dört kez daha ziyaret etmiş ama hepsinde eli boş dönmüştü.

Günün önemli bir bölümünü Hornsgatan'daki Kaffebar'da oturup, Dag Svensson'un "millennium.se" adresine gelen mailleri okuyarak ve <Zala> dosyasını inceleyerek geçirdi. Cinayetten önceki birkaç hafta boyunca, Dag Svensson da Zala'yı araştırmaya yoğunlaşmıştı.

Ah, keşke Mikael, Dag Svensson'a telefon açıp "Irina P." belgesinin <Zala> dosyasında ne

aradığını sorabilseydi! Tek mantıklı açıklama, Dag'ın, Irina cinayetini Zala'nın işlediğinden şüphelenmesiydi.

Akşamüzeri beş civarında Bublanski arayıp Miriam Wu'nun telefonunu verdi. Bunu hiç beklemiyordu Mikael. Bublanski'nin fikrini neyin değiştirdiğini bilmiyordu. Numarayı yazar yazmaz, yarım saatte bir aramaya başladı. Ancak gece on bir civarında cevap alabildi. Konuşma fazla uzun sürmedi.

"Merhaba, Miriam. Ben Mikael Blomkvist."

"Sen de kimsin, be adam?"

"Gazeteciyim. *Millennium* dergisinde çalışıyorum."

Miriam duygularını veciz bir şekilde ifade etti.

"Ha, o Blomkvist. Siktir ol, gazeteci bozuntusu."

Mikael ne istediğini anlatmaya vakit bulamadan telefonu kapattı Wu. İçinden Tony Scala'ya küfürler yağdıran Mikael tekrar aradı. Wu açmadı. Mikael sonunda SMS gönderdi.

Lütfen beni ara. Çok önemli.

Wu aramadı.

Mikael gece geç saatte bilgisayarını kapadı, soyunup yatağa girdi. Keşke Erika yanımda olsaydı diye düşündü.

KISIM 4

BİTİRİCİ DARBE

24 MART - 8 NİSAN

Bir denklemin kökü bilinmeyen denkleme kimlik kazandıran bir sayıdır. Kökün denklemi tazmin ettiğini söyleyebiliriz. Bir denklemi çözebilmek için bütün kökleri bulmamız gerekir. Düşünülebilecek bütün değerler tarafından tazmin edilen denkleme kimlik denilir.

$$(a+b)^2 = a^2 + 2ab + b^2$$

21. BOLUM

24 MART, PERŞEMBE - 4 NİSAN, PAZARTESİ

Lisbeth Salander polislerin peşinde olduğu ilk haftayı, Fiskargatan'daki dairesinde telaşsız, sakin geçirdi. Cep telefonunu kapatmış, SİM kartını çıkarmıştı. O telefonu bir daha kullanmayacaktı. Gazetelerin internet yayınlarını ve televizyon haberlerini büyük bir şaşkınlıkla izliyordu.

Önce interneti, daha sonra da gazete manşetlerini ve televizyon haberlerini süsleyen vesikalık fotoğrafına sinirlenerek bakıyordu, aptal bir görünümü vardı.

Yıllarca görünmez kalmak için çaba sarf etmiş ama birdenbire ülkenin en tanınmış, üzerinde en çok konuşulan kişisi olmuştu. Üç cinayetin katil zanlısı şüphesiyle aranan, ufak tefek bir kızın haber değerini yeni yeni anlamaya başlamıştı. Basındaki yorum ve haberleri kaşlarını çatarak okuyor, ruhsal sağlığıyla ilgili, gizlilik damgası vurulmuş dosyaların hemen her yazı işleri masasında bulunmasını hayretle karşılıyordu. Bir manşet eski bir anısını canlandırdı.

GAMLA STAN'DA MÜESSİR FİİLDEN TUTUKLANMIŞ

TT'de çalışan adli muhabirlerden biri -Gamla Stan metro istasyonunda, bir yolcunun yüzüne tekme atmaktan gözaltına alındığında- adli tıbbın Lisbeth hakkında verdiği raporun bir kopyasına ulaşarak meslektaşlarına fark atmıştı.

Lisbeth bu olayı çok iyi hatırlıyordu. Odenplan'dan Hägersten'de oturan (geçici olarak kaldığı) koruyucu ailenin evine gidiyordu. Rådmansgatan metro durağında görünüşe göre ayık bir adam binmiş, biner binmez de gözlerini Salander'e dikmişti. Daha sonra bu adamın Gävle hokey kulübünün eski oyuncularından Karl Evert Blomgren olduğunu öğrenecekti; 52 yaşında ve işsizdi. Vagonun yarısı boş olmasına rağmen Salander'in yanına oturarak taciz etmeye başlamıştı. Elini Lisbeth'in dizine koymuş, "Eğer benimle eve gelirsen bir 200'lük alırsın," türünden laflar etmişti. Lisbeth'in aldırmaması üzerine saldırganlaşarak ona "kokmuş amcık" demişti. Tren merkez istasyona girdiğinde Lisbeth hiçbir şey demeden yer değiştirmiş ama adam pes etmemişti.

Gamla Stan'a yaklaşırken Lisbeth'e arkadan sarılmış, ellerini kazağının içine sokmuş, kulağına, "Orospu," diye fısıldamıştı. Bunun üzerine Lisbeth önce adamın gözüne bir dirsek atmış, arkasından

da vagonun içindeki direklerden birine tutunup burnunun üzerine çift tekme indirmiş, adamın burnundan kan boşanmıştı.

Tren Gamla Stan'da durduğunda vagondan dışarı fırlamış ama punk kıyafeti, maviye boyalı saçlarıyla kalabalığın içinde eriyememişti. Yasa sever örnek vatandaşlardan biri üzerine kapaklanmış polis gelene kadar da onu bırakmamıştı.

O zaman cinsiyetine de, zayıf bedenine de küfürler etmişti. Erkek olsaydı üzerine atlamaya hiç kimse cesaret edemezdi.

Karl Evert Blomgren'in yüzüne niçin tekme attığını açıklamaya çalışmamıştı. Üniformalı birine açıklama yapmanın hiçbir faydası yoktu. İlkelerine ters düştüğünden, psikolojik durumunu ölçmeye çalışan psikologlarla konuşmayı da reddetmişti. Şansına olaya şahit olan yolcular vardı. Bunlardan biri Härnösand'da oturan, merkez partisinden kadın bir milletvekiliydi. Polise verdiği ifadede, şiddete başvurmadan önce Salander'in cinsel tacize maruz kaldığını belirtmişti. Blomgren'in daha önce de kadınları taciz ettiğinin ortaya çıkmasıyla, savcı, Salander'e dava açmamıştı. Ama bu Sosyal İşler Müdürlüğü'nün soruşturma yapmasını engellememişti. Bu soruşturma mahkemenin Lisbeth Salander'i gayri mümeyyiz ilan etmesiyle son bulmuştu. Arkasından da, önce Holger Palmgren'i vasisi olarak atamışlar, sonra da onu Bjurman'in ellerine terk etmişlerdi.

Şimdi bütün o üzerlerine gizlilik damgası vurulan belgeler internette çarşaf çarşaf yayımlanıyordu. Daha küçük bir çocukken çevresiyle nasıl kavga ettiği, ilk gençlik yıllarını nasıl çocuk psikiyatrisi kliniğinde geçirdiği ballandırılarak anlatılıyor ve portesi tamamlanıyordu.

Basının Lisbeth Salander hakkında koyduğu teşhis gazeteden gazeteye, hatta baskıdan baskıya değişiyordu. Bazen psikozlu, bazen şizofren, bazen de paranoyak ilan ediliyordu. Birtakım gazetelere göreyse zihinsel özürlüydü; daha ilköğretim diploması bile yoktu. Dengesiz, şiddete eğilimli biriydi.

Basın Salander'in "ünlü" lezbiyen Miriam Wu'yla ilişkisini keşfettiğinde adamakıllı bir çılgınlığa kapıldı. Miriam Wu, Gay Pride Festivali etkinlikleri çerçevesinde gerçekleştirilen Benita Costa Şov'da sahneye çıkmıştı. Bu kışkırtıcı sahne şovunda çekilmiş fotoğrafta Mimmi'nin üst tarafı çıplaktı, askılı deri bir pantolon, yüksek topuklu parlak deriden çizmeler giymişti. Miriam'ın bir eşcinsel dergisine yazdığı makalelerden kurnazca seçilmiş alıntılar yapılıyor, çıktığı şovlardan sonra yapılan röportajlar kesilip yapıştırılıyordu. Lezbiyen, sado-mazoşist bir seri katil öyküsü iç gıcıklayıcı, satış değeri çok yüksek bir öyküydü.

Cinayetleri izleyen ilk hafta Miriam Wu ortalarda görünmediğinden, önce Salander'in kurbanlarının arasına sokulmuş, sonradan oradan çıkarılıp suç ortağı yapılmıştı. Neyse ki bu tür akla ziyan iddialar internetteki aptal sohbet odası "Exil"in sayfalarıyla sınırlı kalmış, büyük basında yer almamıştı. Bununla birlikte bir kaç gazete, Mia Bergman'ın seks ticareti üzerine yazdığı bitirme tezine işaret ederek, Salander'in onu bu nedenle öldürdüğünü ileri sürmüşlerdi; Sosyal İşler Müdürlüğü'ne göre Salander fahişelik yapıyordu.

Hafta sonuna doğru basın, Salander'in, satanizmle flört eden genç kadınlardan kurulu, kendilerine *Evil Fingers* diyen bir çeteyle ilişkisini keşfetti. Bunun üzerine yaşlı, ahlak bekçisi bir köşe yazarı gençlerin köksüzlüğünü ve dazlak kültüründen hip-hop'a kadar gençleri tehdit eden gizli tehlikeleri anlatan bir makale yazdı.

Kısacası, toplum Lisbeth Salander hakkında boğazına kadar bilgiye batmıştı. Bazı iddialarda basın ağız birliği etmişti; polis, sado-mazoşist seks propagandası yapan, sado-mazoşist, satanist bir grubun üyesi, lezbiyen bir kızın peşindeydi. Önceki yıl Lisbeth Salander'in İsveç dışında olduğu göz önüne alınırsa, uluslararası bağlantıları da var demekti.

Lisbeth Salander basının kopardığı yaygaraya yalnızca bir kez duygusal tepki gösterdi. Bu bir haber başlığıydı.

"ONDAN KORKUYORDUK"

Öğretmen ve okul arkadaşları onları öldürmekle tehdit ettiğini söylüyor

Bunu söyleyen eski öğretmenlerinden, şimdiki tekstil sanatçısı Birgitta Miåås'tı.

Lisbeth alt dudağını ısırarak söz konusu günü hatırladı. 11 yaşındaydı. Miåås vekil matematik öğretmeniydi. Lisbeth'in doğru cevapladığı bir soruyu yanlış cevapladığını iddia ederek ısrarla yeniden cevaplamasını istemişti. Alıştırma kitabındaki cevap anahtarına göre de Lisbeth'in cevabı doğru değildi. Aslında yanlışlık cevap anahtarındaydı, bunu nasıl fark edemediklerine şaşıyordu Lisbeth. Öğretmen inat ederken, Lisbeth artık bu soruyu tartışmak istemiyordu. En sonunda alt dudağını sarkıtıp kendini dış dünyaya kapatmış, sinirlenen Miåås omzundan tutarak onu sarstığında da, alıştırma kitabını Miåås'ın başına firlatmıştı. Onu tutmaya çalışan sınıf arkadaşlarına tükürmüş, tekmeler savurup küfürler etmişti.

Başlığı atan akşam gazetesi Lisbeth'in eski sınıf arkadaşlarının, eski okulunun girişinde çektirdikleri bir fotoğrafı da basmıştı. Fotoğraftakilerden biri, şimdi ekonomi danışmanlığı yapan David Gustavsson, onları "ölümle tehdit ettiği için" öğrencilerin Lisbeth'ten korktuklarını iddia ediyordu. Lisbeth, okul yıllarında kendisine eziyet edenlerin başında gelen David Gustavsson'u çok iyi hatırlıyordu. IQ'sü sazan balığı düzeyinde seyreden bir devdi. Yakaladığı her fırsatta Lisbeth'i aşağılar ya da itip kakardı. Bir seferinde, bir öğle teneffüsünde jimnastik salonunun arkasında Lisbeth'e saldırmış, Lisbeth de karşılık vermişti. Aslında David karşısında fiziki açıdan hiç şansı yoktu ama Lisbeth diz çökmektense ölmeyi yeğlerdi. Sınıf arkadaşlarının çoğu toplanarak David'in Lisbeth'i defalarca yere savurmasını seyredip eğlenmişlerdi. Ama aptal kız bir türlü pes etmediğinden olay çığırından çıkmış, durum seyredenler açısından dayanılmaz bir hal almıştı. David fiziksel açıdan çok üstün, Lisbeth onun karşısında çok savunmasızdı. Bu David'e seyircilerin gözünde puan kaybettiriyordu. Bir şeye başlamıştı ama bitiremiyordu. En sonunda iki sıkı yumruk atmış, dudakları yarılan Lisbeth yere devrilip bir daha kalkamamıştı. Onu orada öylece bırakan sınıf

arkadaşları, gülerek uzaklaşmışlardı.

Lisbeth eve dönmüş ve yaralarını tedavi etmişti. İki gün sonra okula bir beysbol sopasıyla gelmiş, bahçenin ortasında sopayı David'in kulağının üzerine indirerek onu yere devirmişti. Sonra sopanın ucunu yerde şaşkın bir vaziyette yatan David'in boğazına dayamış, eğilip, "Bir daha bana dokunacak olursan seni gebertirim," diye fısıldamıştı kulağına. Olaydan haberdar edilen okul personeli David'i okul hemşiresine, Lisbeth'i de ceza vermek için müdürün odasına götürmüştü.

Lisbeth on beş yıldır ne Miåås'ın ne de Gustavsson'un adını duymuştu. Zaman bulduğunda neyle uğraştıklarını araştırmak üzere bu iki ismi belleğine kaydetti.

Basının kopardığı yaygaraların sonucu, Lisbeth Salander bütün İsveç'e yayılan kötü bir şöhret kazanmıştı. Geçmişi didik didik edilmiş, ilkokuldaki taşkınlıklarından, iki yıl kaldığı St. Stefan Çocuk Psikiyatrisi Kliniği günlerine kadar en ince ayrıntılar ortaya dökülmüştü.

Televizyon kanallarından birinde Başhekim Teleborian'la söyleşi yapılırken Lisbeth dikkatle kulak kabarttı. Teleborian'ı en son mahkemenin kendisini gayri mümeyyiz ilan ettiği oturumlarında görmüştü. Şimdi alnında derin kırışıklıklar vardı. Stüdyodaki muhabire döndü, sakalını kaşıyarak susma yükümlülüğü nedeniyle özel bir hasta hakkında konuşamayacağını söyledi. Söyleyebileceği tek şey Lisbeth Salander'in durumunun çok karmaşık olduğuydu. Bu nedenle mahkemeye bir psikiyatri kurumunda bakım görmesi gerektiğini önermiş ama mahkeme bu öneriye itibar etmeyip onu kayyum gözetiminde topluma salmıştı. Teleborian'a göre bu bir skandaldı. Üç insanın bu yanlış kararın sonucu hayatlarını kaybettiklerini iddia ederken, hükümetin son yıllarda psikiyatrik bakım alanında yaptığı kısıntıları da eleştirdi.

Lisbeth'in dikkatini çeken bir şey vardı; Teleborian'ın başında bulunduğu çocuk psikiyatri kliniğindeki klasik bakımın, itaatsiz ve zapt edilemez hastaları "uyarıcısız" denilen odaya kapatmaktan ibaret olduğunu hiçbir gazete yazmıyordu. Bu odadaki tek eşya kuşaklı bir yataktı. Bunun akademik gerekçesi, zapt edilemez çocuğu, taşkınlık yapmasına yol açabilecek her türlü uyarıdan uzak tutmaktı.

Lisbeth büyüdüğünde aynı şeyi anlatan başka bir terimin varlığını keşfetmişti; *duyusal yoksunluk.* Cenevre Sözleşmesi'ne göre mahkûmları *duyusal yoksunlukla* maruz bırakmak insanlık dışı bir davranıştı. Beyin yıkama deneyleri diktatörlükle yönetilen ülkelerde sıradan bir faaliyetti, 1930'larda Moskova mahkemelerinde her türlü suçlamayı kabul eden mahkûmlara bu tür bir yöntem uygulanmıştı.

Teleborian'in yüzünü inceleyen Lisbeth'in yüreği buz kesti. Acaba hâlâ o iğrenç tıraş losyonunu mu kullanıyordu? Güya onun gözetiminden ve bakımından bu adam sorumluydu. Lisbeth ondan ne beklediklerini bir türlü anlayamamıştı. Herhâlde davranışlarının farkına vararak tedaviye cevap vermesini istiyorlardı. Ama Lisbeth, Teleborian'in argümanlarını ve bilgisini sorgulayan, "itaatsiz ve zapt edilemez" bir hastaydı.

21. yüzyılın eşiğinde, St. Stefans psikiyatri kliniğinde denenen tedavi metodu, 1500'lü yıllarda kullanılan psikiyatrik tedavi metoduyla aynıydı; bunu artık biliyordu Lisbeth.

Orada kaldığı zamanın yansını "uyarıcısız" odada yatağa sıkıca bağlı geçirmişti.

Teleborian ona asla cinsel amaçlı dokunmamıştı. Hatta çok nadir durumların dışında hiç dokunmamıştı. Bir seferinde izolasyon odasında kemerle yatağa bağlanmış yatarken elini omzuna koymuştu.

Lisbeth, adamın serçe parmağında hâlâ diş izlerinin durup durmadığım merak etti.

Her şey, bütün silahların Teleborian'ın elinde olduğu bir tür düelloya dönüşmüştü. Lisbeth'in tek silahı bütünüyle kendi içine kapanmak, Teleborian yokmuş gibi davranmaktı.

İki kadın polis onu St. Stefan'a getirdiğinde daha on ikisindeydi. Büyük Felaket'in üzerinden henüz birkaç hafta geçmişti. Her ayrıntıyı hatırlıyordu. İlk başlarda her şeyin düzeleceğini ummuştu. Polislere, sosyal görevlilere, hemşirelere, doktorlara hatta birlikte dua etmeyi öneren papaza neler olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Polis arabasının arka koltuğunda, Wenner Gren Center'ın önünden geçip kuzeye, Uppsala'ya doğru yol alırlarken nereye gittiklerini bilmiyordu. Ona hiçbir şey söylememişlerdi. İşte bu yolculukta hiçbir şeyin düzelmeyeceğini anlamaya başlamıştı.

Peter Teleborian'a da anlatmaya çalışmıştı.

Bütün bu çabaların karşılığında, 13'üne bastığı gece, sıkıca yatağa bağlanmıştı.

Peter Teleborian hiç tartışmasız Lisbeth'in hayatı boyunca karşılaştığı en iğrenç, en sadist adamdı. Bu konuda Bjurman'a fark atardı. Bjurman, Lisbeth'in baş edebileceği bir zalimdi. Ama Teleborian belgeler, raporlar, akademik şöhret ve bir sürü psikiyatrik laf kalabalığı perdesinin arkasında koruma altındaydı. Şikâyet ya da itirazla karşılanan hiçbir davranışı yoktu.

Küçük kız çocuklarını deri kemerle yatağa bağlamak resmi göreviydi.

Onu yatağa bağlayan kayışları sıktığı her seferde, Teleborian'in gözlerine yerleşen şehveti görebilmişti. Lisbeth biliyordu. Teleborian da onun bildiğini biliyordu. Mesaj yerini buluyordu.

Lisbeth 13'üne bastığı gün, ne Teleborian'la, ne de başka bir psikiyatr ya da beyin doktoruyla konuşmaya karar vermişti. Bu, kendi kendine verdiği doğum günü hediyesiydi. Sözünü tutmuştu da. Bunun Teleborian'ı çıldırttığının farkındaydı, belki de Lisbeth'i bağlayan kayışları her şeyden çok bu nedenle her geçen gün daha çok sıkmıştı. Lisbeth bu bedeli ödemeye hazırdı.

Kendine hâkim olmayı iyi öğrenmişti. Tecrit odasından çıkarıldığı günlerde artık taşkınlık göstermiyor, eline geçeni etrafa fırlatmıyordu.

Doktorlarla konuşmayı reddediyordu ama hastabakıcılar, temizlikçiler ve mutfak personeliyle arası iyiydi, onlara karşı son derece nazikti. Bu, kayıtlara geçirilmişti. Bir parça sığınır gibi olduğu Caroline adlı iyi kalpli bir hasta bakıcı bir gün Lisbeth'e bu davranışının nedenini sormuştu. Lisbeth şaşkın gözlerle bakmıştı ona.

Doktorlarla niçin konuşmuyorsun?

Çünkü beni dinlemiyorlar.

Sorunun doğrudan, bir cevabı yoktu. Onun doktorlarla diyalog kurma yöntemi buydu. Bütün konuşmaların dosyasına kaydedildiğini biliyordu, en hayırlısı sessizliğini kaydettirmekti.

St. Stefans'taki son yıllarında tecrit hücresine daha seyrek kapatılıyordu. Bunların nedeni Teleborian'in ona şu ya da bu nedenle sinirlenmesiydi. Aslına bakılırsa Teleborian, Lisbeth'i görür görmez sinirleniyordu. Lisbeth'in sessiz inadını kırmak, kendi varlığını kabul ettirmek için defalarca girişimde bulunmuş ama sonuç alamamıştı.

Bir süre Lisbeth'in uyuşturucu ilaç almasına karar vermişti Teleborian. Bu ilaç nefes almayı, düşünmeyi zorlaştırmanın yanı sıra şiddetli paranoyaya da yol açıyordu. Lisbeth bu ilacı almayı reddettiğinde, günde üç tane zorla verilmesi kararlaştırılmıştı.

Lisbeth öylesine bir şiddetle direnmişti ki, bu ilaçları ona ancak, el ve ayaklarını sıkıca tutup ağzını zorla açtırarak yutturmaları gerekmişti. İlk seferinde Lisbeth hemen parmaklarını boğazına sokmuş, midesindekileri en yakınındaki bakıcının üzerine kusmuştu. Bunun üzerine ilacı, onu yatağa bağlandıktan sonra vermeye başlamışlardı. Lisbeth buna parmaklarını boğazına sokmadan kusmayı öğrenerek cevap vermişti. Şiddetli direnişlerinin karşısında personel havlu atmak zorunda kalmış, ilaçtan vazgeçilmişti.

Birdenbire Stockholm'e götürülüp bakıcı aileye verildiğinde on beşini yeni doldurmuştu. Bu karar Lisbeth'i çok şaşırtmıştı. O zaman, Teleborian artık St. Stefans'in başhekimi değildi. Lisbeth hastaneden birdenbire çıkartılmasını buna bağlıyordu. Eğer Teleborian yalnız başına karar vermiş olsaydı, Lisbeth hâlâ tecrit hücresinde yatağa bağlı kalırdı.

Lisbeth şimdi televizyonda izlerken, Teleborian'ın onun bir gün yeniden ellerine düşeceği hayalini kurup kurmadığını merak ediyordu. Yoksa Lisbeth, artık Teleborian'ın fantezilerini süslemeyecek kadar büyümüş müydü? Teleborian mahkemenin Lisbeth'i bir yere kapatmama kararını öyle bir hararetle eleştiriyordu ki, onun bu haline kızan muhabir ne soracağım şaşırmıştı. Teleborian'a itiraz edebilecek kimse yoktu. St. Stefans'in eski başhekimi ölmüştü. Salander davasına bakan, şimdi emekli mahkeme başkanı -oyundaki kötü adam rolü ona verilmişti- basınla konuşmayı reddediyordu.

Lisbeth'i en çok şaşırtan haberlerden biri, Orta İsveç'te yayımlanan yerel gazetelerden birinin internet sayfasına konulandı. Bilgisayarını kapatıp bir sigara yakmadan önce bu haberi üç defa okudu. Pencerenin önündeki yastığa oturdu, gecenin ışıklarını seyre daldı.

ÇOCUKLUK ARKADAŞI "O BİSEKSÜEL" DİYOR

Çocukluk arkadaşının anlatımına göre üç cinayetten aranan 26 yaşındaki kadının içine kapanık, tuhaf bir kişiliği varmış. Okula uyum göstermekte zorlanan bu kadın, sosyal bir kişilik edinmesi yönündeki bütün çabaları boşa çıkarmış.

Az sayıdaki okul arkadaşlarından biri, Johanna, "Cinsel kimlik sorunu vardı," diyor.

"Daha o zamandan tuhaf bir kızdı, biseksüeldi. Onun için çok endişeleniyorduk. "

Haber Johanna'nın hatırlayabildiği birtakım epizotları aktararak devam ediyordu. Lisbeth'in kaşları çatılmıştı. Ne Johanna diye yakın bir arkadaş, ne de onun anlattığı epizotları hatırlıyordu. Aslında okul yıllarından, yakın arkadaş diyebileceği hiç kimse yoktu.

Haber metninde anlatılan epizotlar hangi yıllara ait, belli değildi. Lisbeth okulu on iki yaşında terk ettiğine göre "endişeli" okul arkadaşı, onun biseksüel kimliğini herhâlde on birinde keşfetmişti.

Bir haftadır yayımlanan bütün o akla ziyan haber selinin içinde Lisbeth'i en çok etkileyen, Johanna denilen biriyle yapıldığı iddia edilen bu röportajdı. Ya muhabir tam bir mitomana rastlamıştı ya da bu röportaj bütünüyle düzmeceydi. Lisbeth daha sonra araştırmak üzere muhabirin adını belleğine kaydetti.

"Hepimiz sorumluyuz", "İhtiyaç duyduğu yardımı alamadı," türünden yumuşatıcı başlıklar bile Lisbeth'in bir numaralı toplum düşmanı rolünü etkilemedi; cinnet geçirip üç namuslu vatandaşı katleden bir canavardı o.

Lisbeth kendisi hakkında yapılan yorumları okurken, önemli bir boşluğu fark etti: Üzerlerine gizlilik damgası vurulmuş bütün o dosyalar ve özel hayatı, en ince ayrıntılarına kadar ortalığa dökülüp saçılırken 13'ünü doldurmadan hemen önce yaşadığı Büyük Felaket hakkında tek bir satır yazılmamıştı. Çocuk yuvasından 11 yaşına kadar yaşadıkları ve 15'inde, çocuk psikiyatrisi kliniğinden bırakıldığı günden, bakıcı aileye verildiği güne kadar olanlar anlatılıyordu.

Polisten birilerinin basına bilgi sızdırdığı ortadaydı ama bu her kimdiyse, Lisbeth'in anlayamadığı bir nedenle Büyük Felaket'i gizliyordu. Lisbeth buna çok şaşırıyordu. Eğer bilgi sızdıran polis ondaki şiddet eğiliminin altını çizmek istiyorduysa, ilkokulunun bahçesinde boş yere dolaşıyordu, bunun için Lisbeth'in Uppsala'ya götürülüp St. Stefans'a kapatılma nedeninden bahsetmesi yeterliydi.

Paskalya pazarı Lisbeth, polis soruşturmasını mercek altına aldı. Basında çıkan haberlerden soruşturmayı kimlerin yürüttüğünü rahatlıkla öğrenebilmişti. Hazırlık soruşturmasının başında Savcı Richard Ekström vardı, basın toplantılarına da genellikle o çıkıyordu. Pratikte sorumluluk cinayet masası komiseri Jan Bublanski'deydi. Lisbeth onu birkaç basın toplantısında, Ekström'ün yanında görmüştü. Üzerinde emanet gibi duran bir ceketle biraz şişmanca biriydi.

Birkaç gün sonra gruptaki tek kadın polis Sonja Modig'i keşfetti. Bjurman'in cesedini o bulmuştu. Lisbeth, Hans Faste ile Curt Svensson'un adlarını da kaydetti. Hiçbir röportajda adına rastlamadığı için bir tek Jerker Holmberg'i kaçırmıştı. Kaydettiği her bir isim için bilgisayarında bir dosya açarak ulaştığı bilgileri not etti.

Polis soruşturmasının seyri, soruşturmaya katılan polislerin kullandığı bilgisayarlara ve Emniyet Müdürlüğü'nün servis sağlayıcısına yüklenen veri tabanına elbette kaydediliyordu. Lisbeth polis bilgisayarına girmenin zorluğunun farkındaydı ama bu hiç de imkânsız değildi. Bunu daha önce de yapmıştı.

Dört yıl önce, Dragan Armansky'nin verdiği bir görev nedeniyle polislerin kullandığı bilgisayar ağının yapısını çözmüş, polis kayıtlarına girebilmek için gerekli alt yapıyı kurmuştu. Bu ağa dışarıdan girme girişimleri ilk başta başarısızlığa uğramıştı; polisin bilgisayar koruma duvarı çok karmaşıktı, dışarıdan gelecek her türlü saldırıya karşı mayınlanmıştı.

Polisin bilgisayar ağı, bilgisayar sanatının bütün incelikleri kullanılarak kendi kablolarıyla donatılmış, dış bağlantılara ve internete kapatılmıştı. Bu ağa girebilmek için, ya Lisbeth'in bu ağa girmeye yetkili gerçek bir polis olması ya da daha iyisi polisin bilgisayar ağının onu yetkili görmesi gerekiyordu. Bu son alternatif açısından güvenlik uzmanları devasa açıklar vermişlerdi. Çok sayıdaki polis karakolunun bilgisayar ağı birbirine bağlıydı, bu karakolların bir kısmı çok küçüktü ve geceleri kapanırdı. Bu karakollarda ne hırsız alarmı ne de herhangi bir gözetleme sistemi vardı. Västerås'un dış mahallelerinden, Långvik polis karakolu bunlardan biriydi. Semt kütüphanesi, Sosyal Sigortalar Kurumu şubesi ve gündüzleri yalnızca üç polisin çalıştığı karakol 130 metre karelik bir binayı paylaşıyordu.

Lisbeth Salander, Dragan için çalıştığı günlerde, bir araştırma için, polisin bilgisayar ağına girmeye çalışmış, fakat bunu başaramamıştı. Ama gelecekte yapacağı araştırmalar için bu ağa girmenin bir yolunu bulmaya karar vermişti. Bunun imkânlarını araştırırken Långvik'teki kütüphanenin yaz sezonu için temizlikçi aradığını görüp başvurmuştu. Etrafı silip süpürürken bir yandan da binanın planına ulaşmış, on dakikada bütün ayrıntıları öğrenebilmişti. Binaya giriş anahtarları vardı ama bunlarla polislerin kullandığı büroların kapısını açamazdı. Ama polislerin yaz sıcağı nedeniyle aralık bıraktıkları tuvalet penceresinden içeri girebilirdi. Polis karakolu, her gece bir kez şöyle bir uğrayan özel güvenlik elemanıyla denetleniyordu. Yani sorun yoktu.

Kullanıcının adını ve şifresini bulması yaklaşık beş dakikasını almıştı, bunlar bir kâğıda yazılıp amirin masasının altına yapıştırılmıştı. Bir gecesini harcayarak bilgisayar ağının yapısını, ne tür bir erişim kullandıklarını, karakolun kapsam alanı dışında ne tür güvenlik erişimi kullanıldığını çözmüştü. Karakolda çalışan iki polis memurunun kullanıcı adı ve şifresi de ikramiyesiydi. Bunlardan biri 32 yaşındaki kadın polis memuru Maria Ottosson'du. Lisbeth, Ottosson'un yazı masasının üzerinde açık bıraktığı Dell PC dizüstü bilgisayarından bir sürü bilgiye ulaştı. Ottosson, Stockholm Emniyet Amirliği dolandırıcılık masasında işe başvurup kabul edilmişti. İşte kullandığı özel bir PC'si vardı. Bu harikaydı işte. Lisbeth bilgisayarı çalıştırdı, yanındaki CD'den casus yazılım programı Asphxy IO'nun ilk sürümünü yükledi. Programı iki yere indirdi. İkisi de Microsoft Explorer'in aktif entegre parçasıydı ve Ottosson'un adres defterine yedeklenmişti.

Lisbeth, Ottosson yeni bir bilgisayar alsa bile adres defterini kopyalayabilecekti. Üstelik Ottosson adres defterini birkaç hafta sonra başlayacağı dolandırıcılık masasındaki bilgisayara aktarabilirdi.

Lisbeth ayrıca kendi *software* programını polislerin masaüstü bilgisayarlarına da yükledi, böylece dışarından bilgi alabilecek ve kimliklerini taklit edip kayıtlarını inceleyebilecekti. Bununla birlikte, çok dikkat etmeliydi. Eğer yerel polis karakolundan bir memur iş saatlerinin dışında sisteme girdiğinde ya da modifikasyon sayısı dramatik düzeyde arttığında, güvenlik duvarı otomatik alarm veriyordu. Ama eğer yerel karakollardan soruşturma hakkında bilgi edinebilirse alarm vermemesi gerekirdi.

Son yıllarda *hacker* meslektaşı Plague'le birlikte polisin bilgisayar ağına girmeye çalışmışlar ama

birçok güçlükle karşılaşıp bundan vazgeçmişlerdi. Yine de gerektiğinde kullanabilecekleri yaklaşık yüz civarında polis kimliği biriktirmişlerdi.

Plague büyük bir ilerleme kaydederek bilgisayar güvenliği bölüm şefinin kişisel bilgisayarına girebilmişti. Şef, polisin dışarıdan işe aldığı, bilgisayarlar hakkında çok da derin bilgisi olmayan, sivil bir ekonomistti. Ama dizüstü bilgisayarında sürüsüne bereket bilgi vardı. Lisbeth ile Plague polisin bilgisayar ağına giremeseler de değişik virüslerle çalışmaz hale getirebiliyorlardı; ama bu pek de rağbet ettikleri bir faaliyet değildi. Onlar sabotajcı değil *hacker'dı*. Bilgisayar ağlarını çalışmaz hale getirmekle değil, bu ağlara girmekle ilgileniyorlardı.

Lisbeth Salander listesini gözden geçirdi, kimliklerini elde ettiği polislerden hiçbiri, bu üç cinayetin soruşturmasında görevli değildi; bu cepheden fazla bir şey ummamalıydı. Bununla birlikte, ciddi bir engelle karşılaşmadan ülke genelinde yürütülen polis operasyonlarını izleyebiliyordu, bunların arasında kendisine karşı yürütülen de vardı. Buradan Upsalla, Norrköping, Göteborg, Malmö, Hässleholm ve Kalmar'dan gelen ihbarlarla peşine düşüldüğünü ve bilgisayar marifetiyle temsili bir resminin çizilip gizlice her yere gönderildiğini öğrendi.

Lisbeth'in en büyük avantajlarından biri basında yayımlanan fotoğraflarıydı. Dört yıl önce çekilmiş pasaport fotoğrafı -ehliyetinde de aynısı vardı- ve polisin 18 yaşındayken çektiği fotoğrafın dışında -o zaman şimdikinden çok değişikti- okul albümünden alınma bir fotoğraf, bir de Nacka'daki ormana yaptıkları gezide öğretmenlerinin çektiği fotoğraflar vardı. Gezide çekilen fotoğraflarda diğerlerinden biraz uzakta duran silik bir figürdü.

Pasaport fotoğrafında dik bakışlı, çizgi dudaklıydı, başı biraz öne uzanmıştı. Basın aracılığıyla milyonlarca kopyası bütün ülkeye dağılan bu fotoğrafta, asosyal, geri zekâlı bir katil gibi görünüyordu. İşin iyi tarafı bu fotoğraf gerçek görünümünü yansıtmadığından, buna bakan biri onu tanıyamazdı.

Lisbeth üç kurbanın basında çizilen profillerini dikkatle izliyordu. Basın Salander hakkında yazabileceği her şeyi yazdığından, salı günü ilgisi kurbanlara yönelmişti. Akşam gazetelerinde Dag Svensson, Mia Bergman ve Nils Bjurman'in geçmişleri ortaya dökülüyordu. Verilen mesaj üç namuslu vatandaşın anlaşılmaz bir nedenle katledildiğiydi.

Nils Bjurman toplumsal sorunlara duyarlı, Greenpeace üyesi "gençlik sorunlarına kendini adamış" saygın bir zattı. Bürosu Bjurman'la aynı binada olan meslektaşı ve yakın arkadaşı Jan Håkansson'a da bir sütün ayrılmıştı. Håkansson, Bjurman'ın sıradan insanların hakları için savaştığını doğruluyordu. Sosyal İşler Müdürlüğü'ne göre Bjurman kendini, vasiliğini yaptığı Lisbeth Salander'e adamış harika bir insandı.

Bunu okuduğunda Lisbeth'in dudaklarına çarpık bir gülümseme yerleşti.

En çok, herhâlde kadın olduğundan, Mia Bergman'in üzerinde duruluyordu. Sicili harika, geleceği parlak, müthiş zeki ve hayat doluydu. Şoka uğramış yakın dostları, üniversite arkadaşları ve

hocalarının birinden demeçler alınmıştı. En yaygın soru, "Niçin?"di. Enskede'de, cinayetin işlendiği binanın kapısına bırakılmış çiçek ve mumları gösteren bir fotoğraf da eklenmişti gazetelere.

Parlak ve korkusuz bir muhabir portesiyle Svensson'a daha az yer veriliyordu. Asıl ilgi birlikte yaşadığı kadına, Mia'ya yöneltilmişti.

Dag Svensson'un *Millennium* adına büyük bir röportaj serisi hazırladığının ancak pazar günü yazılmaya başlanması, Lisbeth'te hafif bir şaşkınlık yarattı. Bu röportajın konusundan bahsedilmediğini gördüğünde şaşkınlığı daha da arttı.

Mikael Blomkvist'in *Aftonbladet* gazetesinin internet sayfasına gönderdiği demeci okumamıştı. Bunu ilk defa salı akşamı geç saatlerde TV kanallarının birinden aktarıldığında fark etti. Dag Svensson'un "bilgisayar güvenliği ve *hacking"* üzerine bir röportaj hazırladığından öldürülmüş olabileceğini iddia eden Mikael, açıkça yanlış bir yönü işaret ediyordu.

Lisbeth'in kaşları çatıldı. Mikael'in iddiaları doğru değildi, *Millennium* ne tür bir oyun oynuyordu. Bir süre düşündükten sonra Mikael'in mesajını çözerek gülümsedi. Hollanda'daki servis sağlayıcıya bağlandı. *MikBlom/laptop* simgesine iki defa tıkladı. Masa üzerinde <LİSBETH SALANDER> dosyası ve [Sally'ye] belgesi duruyordu. Bunları açıp okudu.

Mikael'in yazdıklarına bakarak uzun süre öylece oturdu. Karmaşık duygular içindeydi. Şimdiye kadar karşısında bütün İsveç vardı, bu epeyce sevimli ve basit bir denklemdi. Şimdi birdenbire bir müttefik edinmişti, hiç değilse onun suçsuzluğuna inanan potansiyel bir müttefik. Ve bu adam, şu İsveç'te hiçbir koşul altında buluşmak istemeyeceği biriydi. İç çekti. Mikael Blomkvist tedavisi imkânsız, saf bir *iyi niyet elçisiydi*. Lisbeth, hiç değilse on yaşından beri, suçsuz değildi.

Suçsuz insan yok, suçtaki sorumluluğu değişen insanlar var.

Nils Bjurman, Lisbeth'in belirlediği kurallara uymadığı için ölmüştü. Lisbeth'in ona tanıdığı her türlü şansa karşılık o, Lisbeth'i öldürtmek için bir çam yarması tutmuştu. Onun ölümünden Lisbeth sorumlu değildi.

Her şeye rağmen Mikael Blomkvist'in sahneye çıkması küçümsenemezdi. İşe yarayabilirdi.

Mikael bilmece çözmekte usta, inatçı biriydi. Lisbeth bunu Hedestad'da öğrenmişti. Bir şeye dişini geçirdi mi koparana kadar bırakmıyordu. Gerçek bir saftı da. Ama Lisbeth'in görünmemesi gereken yerlerde dolaşabilirdi. Hiç değilse ülkeyi sessiz sedasız terk edene kadar işine yarayabilirdi Lisbeth'in. Büyük ihtimal ülkeyi terk etmek zorunda kalacaktı.

İşin kötü tarafı Blomkvist kontrol edilemezdi. Her şeyi kendi yapmak isterdi. Üstelik, davranışları için ahlaki bir nedene ihtiyaç duyardı.

Yani başka bir deyişle davranışları kestirilemezdi. Lisbeth bir süre düşündükten sonra [MikBlom'a] diye yeni bir belge açtı ve tek bir sözcük yazdı.

[Zala]

Mikael bunun üzerine düşünecekti.

Lisbeth bilgisayarın başından ayrılmadan beklerken Blomkvist'in bilgisayarını açtığını fark etti.

Cevabı gecikmemişti.

Lisbeth,

Dünyanın en zor insanı. Şu Zala dediğin adam da kim? Bağlantı o mu? Dag&Mia'yı kim öldürdüğünü biliyor musun? Biliyorsan bana söyle de şu ıstıraptan kurtulup rahat bir uyku uyuyalım. / Mikael.

Tamam. Çengel atmanın zamanı gelmişti.

Bir belge daha açarak [KALLE BLOMKVİST] adını verdi. Bunun Mikael'i sinirlendireceğini biliyordu. Sonra kısa bir mesaj yazdı.

Gazeteci sensin. Araştır.

Beklendiği gibi Mikael, hemen yazdığı cevapta, sağduyulu davranması için yalvararak duygularına seslenirken, Lisbeth gülümseyerek onun sabit diskini kapattı.

Bir kez casusluğa başlamışken Armansky'nin sabit diskini de açarak, paskalyadan sonraki gün kendisi hakkında yazdığı raporu okudu. Bu raporun kime yazıldığı belli değildi ama akla uygun tek açıklama Armansky'nin Lisbeth'in yakalanması için polisle işbirliği yaptığıydı.

Bir süre Armansky'nin e-postalarını yokladı ama ilginç bir şey bulamadı. Tam sabit diski kapatmayı düşünürken gözü Milton Security'nin teknik şefine yazılan e-postaya takıldı. Armansky odasına gizli bir kamera yerleştirilmesini istiyordu.

Tombala.

Lisbeth e-postanın gönderildiği tarihe baktı, ocak ayının sonunda kendisinin onun odasına yaptığı arkadaş ziyaretinden birkaç saat sonra gönderilmişti.

Demek ki, Armansky'nin odasına yapacağı yeni bir ziyaretten önce, otomatik gözetleme sistemini yeniden ayarlamalıydı.

22. BÖLÜM

29 MARX SALI - 3 NİSAN, PAZAR

Salı günü öğleden önce Lisbeth Salander, polisin bilgisayar ağına girerek Alexander Zalachenko'nun sabıka kaydına baktı. Kayıtlarda yoktu. Lisbeth'in bildiği kadarıyla Zalachenko İsveç'te herhangi bir cezaya çarptırılmadığından, bunun şaşılacak bir tarafı da yoktu. Hatta Zala'nın muhtarlık kaydı bile yoktu.

Lisbeth kayıtlara, Malmö polis teşkilatından, Komiser Douglas Skiöld'ün adıyla giriyordu. Bilgisayarından gelen "ping" sesiyle hafif bir şok geçirdi. Araç çubuklarından bir simge birinin onu sohbet programı ICQ'ya davet ettiği sinyalini veriyordu.

Bir süre tereddüt etti. İlk tepkisi bilgisayarın kablosunu fişten çıkararak kapatmaktı ama Skiöld'ün bilgisayarında ICQ programı olmadığını düşünerek bundan vazgeçti. Bu programı kullanan yaşlı sayısı çok değildi, daha çok birbirleriyle sohbet eden gençler kullanırdı.

Her kimdiyse biri onunla konuşmak istiyordu. Kim olduğunu kestirmek kolaydı, çünkü fazla aday yoktu. ICQ'ya bağlandı ve, *<Ne istiyorsun Plague?>* diye yazdı.

<Wasp. Seni bulmak ne de zormuş. E-postalarına bakmıyor musun?>

<Beni nasıl buldun?>

<Skiöld. Sendeki liste bende de var. Büyük başlardan birinin kimliğini kullanabileceğini tahmin ettim.>

<Ne istiyorsun?>

<Araştırdığın şu Zalachenko da kim?>

<KİB>

<?>

<Kendi İşine Bak.>

<Neler oluyor?>

<Siktir ol, Plague.>

<Senin her zaman söylediğin gibi sosyal özürlü olduğumu düşünüyordum. Ama eğer gazetelerin yazdığına inanırsak, seninle karşılaştırıldığımda çok normal biriyim. >

< >

<0 parmak sana girsin. Yardıma ihtiyacın var mı?>

Lisbeth biraz tereddüt etti. Önce Blomkvist, şimdi de Plague. Ona yardım etmek isteyenlerin sonu gelmeyecek miydi? Sorun Plague'in, dış dünyayla yalnızca internet aracılığıyla iletişim kuran, Salander'in onun yanında sosyal bir varlık kaldığı, 160 kiloluk bir münzevi olmasıydı. Salander cevap vermezken Plague birkaç satır daha yazdı.

<Orada mısın? Ülkeyi terk etmek için yardıma ihtiyacın var mı?>

<Hayır.>

<Niçin vurdun onları?>

<Defol.>

<Başkalarını da vuracak mısın? Öyleyse benim de kıçımı kollamam gerekir mi? Senin izini sürebilecek tek kişi benim de.>

<Kendi işine bakarsan endişelenmen gerekmez.>

<Endişelenmiyorum. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Silah? Yeni bir pasaport ?>

<Sen bir sosyopatsın.>

<Seninle karşılaştırılırsam mı demek istiyorsun?>

Lisbeth ICQ'dan çıktı. Divana oturup düşünmeye başladı.

On dakika sonra bilgisayarını yeniden açtı, Plague'in Hotmail adresine bir e-posta gönderdi.

Hazırlık soruşturması başkanı savcı Richard Ekström; Täby'de oturuyor. Evli, iki çocuğu var, villasında geniş ağ bağlantısı var. Dizüstü ya da masaüstü bilgisayarına erişim istiyorum. Ne yaptığını takip etmeliyim. Ayna sabit disk yaratmalıyız.

Lisbeth, Plague'in Sundbyberg'deki dairesinden nadiren çıktığını bildiğinden, herhâlde arazi çalışması yapacak becerikli bir genç yetiştirmiştir diye umuyordu. E-postanın altına imza atmamıştı. Buna gerek de yoktu. On beş dakika sonra cevap geldi.

<Ne kadar ödeyeceksin>

<10.000 hesabına+masraflar, 5.000 de yardımcına>

<Seni ararım>

Perşembe sabahı Plague'den e-posta aldı. Bir ftp adresi göndermişti. Hiç değilse iki hafta gibi bir sürede sonuç almayı beklemiyordu Lisbeth. Plague'in özel programı ve özel olarak tasarlanmış

bilgisayar donanımıyla bile *hostile takeover* zorlu bir süreçti. Basit bir yazılım programı yaratana kadar küçük bilgi parçalarını kilobayt kilobayt bilgisayara yüklemek gerekirdi. Sürecin ne kadar hızlı işleyeceği, Ekström'ün bilgisayarını ne kadar sık kullanacağına bağlıydı, bütün bilgileri ayna sabit diske aktarmak birkaç gün alırdı. Bu işin kırk sekiz saatte yapılması yalnızca olağanüstü değil, teorik açıdan da imkânsızdı. Lisbeth çok etkilenmişti. ICQ'suna tıkladı.

<Bunu nasıl yapabildin?>

<Evde dört bilgisayar var. Düşünebiliyor musun, güvenlik duvarı yok. Koruma sıfır. Yalnızca kabloya bağlan ve yükle. Harcamalar 6.000 kron tuttu. Ödeyebilir misin?>

<Evet. Çabuk yaptığın için artı ikramiye.>

Bir süre tereddüt ettikten sonra Plague'in hesap numarasına internet aracılığıyla 30.000 kron yatırdı. Abartılı bir rakamla onu ürkütmek istemiyordu. Ikea'nın Verksam modeli koltuğunu kendine göre ayarlayarak oturdu, hazırlık soruşturması başkanı Ekström'ün dizüstü bilgisayarına girdi.

Cinayet masası komiseri Jan Bublanski'nin hazırlık soruşturması başkanına gönderdiği raporu bir saat içinde okudu. Lisbeth'e göre bu tür raporların emniyet genel müdürlüğü dışına çıkarılmaması gerekirdi ama belli ki Ekström kurallara aldırmıyordu. Bu da Lisbeth'in, eğer çalışanlar aptalsa hiçbir güvenliğin fayda etmeyeceği teorisini bir kez daha doğruluyordu. Lisbeth, Ekström'ün bilgisayarları aracılığıyla çok önemli bilgilere ulaştı.

Önce Armansky'nin, para talep etmeden, soruşturma ekibine iki adamını soktuğunu gördü. Yani Milton Security, polisin ona karşı yürüttüğü ava sponsorluk yapıyordu. Bu iki adamın görevi, Lisbeth'in yakalanmasına katkı sağlamak için ellerinden geleni yapmaktı. *Teşekkürler Armansky, bunu unutmayacağım.* Bu iki adamın ismini gördüğünde yüzü bulutlandı. Bohman dört köşeli biriydi ama Lisbeth'e karşı bir yanlış yapmamıştı. Nicklas Eriksson, Milton Security'deki pozisyonundan faydalanarak müşterileri dolandıran, rüşvete bulaşmış bir sıfırdı.

Lisbeth'in seçici bir ahlak anlayışı vardı. Şirket müşterilerini aldatmayı kategorik olarak reddedemezdi. Hak ediyorlarsa kendisi de aldatırdı, ama eğer suskunluk yasasına uymasını gerektiren bir sözleşmenin altına imza atarsa, bu sözleşmeyi asla çiğnemezdi.

Lisbeth çok geçmeden basına bilgi sızdıranın kimliğini tespit etti. Bu hazırlık soruşturmasından sorumlu savcı Ekström'dü. Adli tıbbın Lisbeth hakkında verdiği raporlarla, Miriam Wu'yla ilişkisi hakkında basının sorduğu soruların cevabı onun bilgisayarından gönderilmişti.

Öğrendiği üçüncü şeyse, Bublanski'nin adamlarının, onu nerede arayacaklarına dair en küçük bir ipucuna sahip olmadıklarıydı. O zamana kadar alınan önlemleri, hangi adreslerin gözaltında tutulduğunu ilgiyle okudu. Kısa bir listeydi. Tabii ki Lundagatan, Blomkvist'in evi, Miriam Wu'nun St. Eriksplan'daki eski adresi, arada bir görüldüğü Kvarnen barı. *Mimmi'yi bu işe niçin karıştırıyorlar ki? Ne aptalca bir tutum!*

Ekström'ün adamları cuma günü *Evil Fingers'la* da bağ kurmuşlardı. Lisbeth başka adreslerin de yoklanacağı sonucunu çıkarttı. Kaşları çatıldı. Demek ki, İsveç'e döndükten sonra hiç görüşmediği bu kızları da taciz edeceklerdi.

Düşündükçe kafası daha çok karışıyordu. Bütün o pislikleri basına saçan Savcı Ekström'dü. Savcının ne yapmak istediğini anlıyordu: Lisbeth'e dava açtığında basını arkasına almak için gerekli ortamı hazırlıyordu.

Ama 1991'deki polis araştırmasını niçin sızdırmamıştı? Lisbeth'in St. Stefan Psikiyatri Kliniği'ne kapatılmasına neden olan olayı, niçin karanlıkta bırakıyordu?

Ekström'ün bilgisayarına girip dokümanlarını dikkatle gözden geçirdi. İşini bitirdiğinde bir sigara yaktı. 1991'de yaşananlara dair hiçbir bilgiye rastlamamıştı. Bunun tek izahı vardı; Ekström o olaydan haberdar değildi.

Bir süre tereddüt etti. Gözucuyla bilgisayarına baktı. Bu tam da *Kalle Lanet Blomkvist'in* dişine göre bir şeydi. Bilgisayarını tekrar çalıştırdı, Blomkvist'in sabit diskine girip dokümam oluşturdu: [MB2], *Savcı E basına bilgi sızdırıyor. Eski polis araştırmasını niçin sızdırmadığını sor.*

Onu harekete geçirmeye bu kadarı yeterdi herhâlde. Birkaç saat sabırla Mikael'in bilgisayarını açmasını bekledi. E-postalarını kontrol eden Mikael, Lisbeth'in açtığı dokümanı ancak on beş dakika sonra keşfedebildi. Bir on beş dakika sonra da şifreli bir cevap yazdı. Lisbeth'in yazdıklarıyla pek ilgilenmemişti. O arkadaşlarını kimin öldürdüğünü bilmek istiyordu.

Lisbeth bunu anlayabiliyordu. Bir parça yumuşayarak cevap yazdı: [Şifreli 2].

Eğer bensem ne yaparsın ?

Bu kişisel bir soruydu. Mikael'in [Şifreli 3] cevabıyla sarsıldı.

Lisbeth, eğer öyleyse kafayı yemiş olmalısın, ki bu durumda sana ancak Peter Teleborian yardım edebilir. Ama Dag ile Mia'yı senin öldürdüğüne inanmıyorum. Bu konuda yanılmadığımı umuyor ve dua ediyorum.

Dag ile Mia seks ticaretini açığa çıkartmanın peşindeydi. Cinayetlerin bu nedenle işlendiğini düşünüyorum. Ama elimde bir delil yok.

Aramızdaki sorun ne, bilemiyorum. Hatırlarsın bir seferinde arkadaşlık üzerine tartışmıştık. Ben arkadaşlığın saygı ve güven üzerine inşa edildiğini söylemiştim. Benden hoşlanmıyorsan bile bana hâlâ güvenebilirsin. Senin sırlarını asla açığa vurmadım. Wennerström'ün milyarlarının nereye gittiğinden bile bahsetmedim. Bana güven. Ben senin dostunum./M]

Lisbeth, Mikael'in Teleborian'dan bahsetmesine önce çok kızdı. Biraz düşününce, bunu kendisini öfkelendirmek için yazmadığını anladı. Mikael, Teleborian'ın nasıl biri olduğunu bilemezdi, büyük

ihtimal, sorumlu ve uluslararası üne sahip çocuk psikiyatrı kimliğiyle boy gösterdiği televizyon kanallarında görmüştü.

Ama Wennerström'ün milyarlarından bahsetmesi karşısında sarsıldı. Bunu nasıl bilebildiğini anlayamıyordu. Hata yapmadığından, bu dünyada hiç kimsenin yaptıklarını bilmediğinden emindi.

Mikael'in yazdıklarını defalarca okudu.

Arkadaşlık konusunda yazdıkları huzurunu kaçırmıştı.

En sonunda yazdı. [Şifreli 4].

Bu konuyu düşüneceğim.

Cinayetlerden dokuz gün sonra, cuma akşamı, Lisbeth, Mosebacken'deki evden ilk defa dışarı çıkmaya karar verdi. Depoladığı yiyecekler, birkaç gün önce, son kırıntısına kadar tükenmişti. Son üç gündür, tuhaf bir içgüdüyle sağlıklı beslenmeye karar vererek satın aldığı yulaf ezmesini yemişti. Bir desilitre yulaf ezmesine iki desilitre su ekliyor, içine biraz kuru üzüm karıştırıp mikrodalga fırına koyuyordu.

Dışarı çıkmasının tek nedeni yiyecek sıkıntısı değildi. Birini ziyaret etmesi gerekiyordu. Her işi Mosebacken'deki eve gömülerek yapamazdı. Sarı peruğunu taktı, Irene Nesser adına düzenlenmiş pasaportu yanına aldı.

Irene Nesser diye biri gerçekten vardı. Görünüşü Lisbeth'e çok benzeyen Nesser'in birkaç yıl önce kaybettiği pasaportu, Plague aracılığıyla Lisbeth'in eline geçmişti. On sekiz aydır gerek duydukça bu pasaportu kullanıyordu.

Kaşlarındaki ve burnunun ucundaki halkaları çıkarttı. Banyo aynasının karşısına geçip makyaj yaptı. Siyah bir kot pantolon, sarı işlemeli, sade bir süveter giydi, ayaklarına topuklu yürüyüş botunu geçirdi. Bir karton dolusu göz yaşartıcı gaz kutusundan birini aldı. Bir yıldır hiç dokunmadığı elektrik tabancasını fişe takmıştı. Bir parça kıyafet koyduğu naylon çantayı da alarak on bir civarında evden çıktı. Hornsgatan Caddesi'ndeki McDonalds'a kadar yürüdü. Oraya gelmesinin nedeni Milton Security'de çalışan herhangi birine rastlama ihtimalinin düşük olmasıydı. Big Mac'le büyük bir bardak kola aldı.

Yemeğini yedikten sonra, Väster Köprüsü'nden geçip St. Eriksplan'a giden 4 numaralı otobüse bindi. St. Eriksplan'da inip Odenplan'a kadar yürüdü. Gece yarısından hemen önce Bjurman'ın Upplandsgatan Caddesi'ndeki evinin önündeydi. Binanın gözaltında olduğunu düşünmüyordu ama Bjurman'a komşu dairenin ışıklarının yandığını gördüğünden Vanadisplan'a doğru yürümeye devam etti. Bir saat sonra aynı yere geri döndüğünde komşu dairenin ışıkları sönmüştü.

Otomatı yakmadan, ayaklarının ucuna basarak Bjurman'in dördüncü kattaki dairesine çıktı. Bir maket bıçağıyla kapıdaki polis bantlarını söktü. Kapıyı sessizce açtı.

Dışarıdan görünmeyeceğini bildiğinden holdeki lambayı yakıp yatak odasına girdi. Jaluziler

kapalıydı. Kalem el lambasını yakarak, kana bulanmış yatağa çevirdi. Bir zamanlar bu yatakta ölüme nasıl yaklaştığını düşündü ve birdenbire Bjurman hayatından çıktığı için, içinde bir ferahlık hissetti.

Buraya iki sorunun cevabını bulmaya gelmişti. Bjurman ile Zala arasında nasıl bir ilişki vardı. Bir ilişkinin varlığından emindi. Ama bunu Bjurman'in bilgisayarını kontrol ederek öğrenememişti.

Kafasını kurcalayan başka bir soru daha vardı. Birkaç hafta önce, bu daireye yaptığı gece ziyaretinde, kendisi hakkında bir sürü bilginin kaydedildiği bir dosya bulmuştu. Bu dosyada, psikolojik durumunun, çok kısa terimlerle özetlendiği ve Bjurman'in görevinin tanımlandığı sayfalar eksikti. Belki de Bjurman bu sayfalarla ilgilenmediğinden yırtıp atmıştı. Ama avukatların, hâlâ kapanmamış bir dosyadan belge attıkları da görülmüş şey değildi. Yani bu sayfaların, yırtılıp atılması çok mantıksızdı. Belki bu sayfaları bir yerlerde bulabilirdi.

Polis Salander hakkında tutulan dosya ve belgeleri götürmüştü. Gözden kaçırdıkları bir şey var mı diye bütün daireyi iki saat boyunca didik didik aradı ama göründüğü kadarıyla polisler işlerini iyi yapmıştı.

Mutfakta bir kutu buldu. İçinde araba anahtarları, kapı anahtarları ve bir de asma kilit anahtarı vardı. Bu anahtarı alıp sessizce tavan arasına çıktı. Anahtarı, depoların kapılarında deneyerek Bjurman'a ait olanı buldu. Depoda eski mobilyalar, elbiseler, kayaklar, akü, kitap dolu kutular ve bir sürü hurda vardı. İlgisini çekecek bir şey bulamadı, merdivenlerden garaja indi. Bjurman'in Mercedes'ini açtı. Burada da işe yarar bir şey yoktu.

Bürosunu aramaya gerek yoktu. Birkaç hafta önce bir gece orayı da ziyaret etmiş, iki senedir kullanılmadığından yalnızca tozla karşılaşmıştı.

Tekrar daireye döndü. Oturma odasında bir koltuğa yayılıp düşünmeye başladı. Birkaç dakika sonra tekrar mutfağa girip anahtar kutusunu aldı. İçindeki anahtarları tek tek incelemeye başladı. Bir apartman kapısı anahtarı, bir güvenlik kilidi anahtarı, paslı eski tür bir anahtar. Gözü mutfak tezgâhına takıldı. Bir sürü tohum torbası vardı. İnceledi; bahçe bitkileri tohumlarıydı.

Bir yazlığı var. Ya da belediyeden kiraladığı küçük bir hobi bahçesi. Bunu kaçırmışım.

Bjurman'in muhasebe defterini karıştırdı, altı yıl öncesine ait, bahçe işleri yapan bir firmaya yapılan ödemenin fişini bulması üç dakikasını aldı. Ayrıca bir dakika daha harcayarak, Mariafred yakınlarındaki Stallarholmen kasabasında bir taşınmaza ait sigorta poliçesi buldu.

Sabah beşte, Hantverkargatan Caddesi'nin sonundaki 24 saat açık olan 7-Eleven'a girdi. Hatırı sayılır miktarda hazır pizza, süt, ekmek, peynir ve başka temel ihtiyaçlarından satın aldı. Bir de, manşeti ilgisini çeken bir gazete.

ARANAN KADIN YURT DIŞINA KAÇTI

Gazete, Lisbeth'in bilmediği bir nedenle ismini kullanmıyor, ondan "26 yaşındaki kadın" diye bahsediyordu. Habercinin polisteki kaynaklarından birine göre yurt dışına kaçmıştı ve şu an Berlin'deydi. Polisin aldığı bilgilere göre Kreutzberg'de "anarko-feminist" bir kulüpte görülmüştü. Bu kulüp, teröristlerden, küreselleşme karşıtlarına ve satanistlere kadar, çeşitli gençlerin takıldığı bir yerdi.

Lisbeth tekrar 4 numaralı otobüse bindi. Rosenlundsgatan'da inerek Mosebacken'e yürüdü. Kahve eşliğinde sandviç yedikten sonra yatağa girdi.

Öğlen geç saatlere kadar uyudu. Uyandığında yatağını koklayarak, yatak takımlarının değiştirilme zamanının geldiğine karar verdi. Cumartesi gününü dairesini temizlemeye ayırdı. Çöpleri dışarı taşıdı, eski gazeteleri iki torbaya doldurup holdeki elbise odasına koydu. Bir seferinde iç çamaşır ve tişörtlerini, diğerinde de pantolonlarını çamaşır makinesine atıp yıkadı. Bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirdi, evi süpürüp silerek temizliği bitirdi.

Saat akşamın dokuzunu bulmuş, ter içinde kalmıştı. Küveti suyla doldurarak içine sıvı banyo sabunu döktü. Küvetin içine uzanıp gözlerini kapayarak düşünmeye başladı. Uyandığında gece yarısını bulmuş, küvetteki su buz gibi soğumuştu. Aceleyle küvetten çıktı, kurulanıp yatağa girdi. Girer girmez de tekrar uykuya daldı.

Pazar sabahı bilgisayarını açıp Miriam Wu hakkında yazılan saçmalıkları okuyan Lisbeth müthiş bir öfkeye kapıldı. İçi acıyor, vicdanı sızlıyordu. Kim bilir Mimmi şimdi ne haldeydi. Kızın tek suçu Lisbeth'in... tanıdığı, arkadaşı ya da sevgilisi olmaktı.

Mimmi ile ilişkisini tanımlayabilecek bir sözcük bulamıyordu ama her neydiyse şimdi çok büyük ihtimal bitmişti. Zaten çok kısa olan tanıdıklar listesinden Mimmi'nin adını da silebilirdi. Basının yazdığı bütün o şeylerden sonra Mimmi'nin kendisi gibi akıl hastası biriyle bir daha birlikte olmak isteyeceğinden çok şüpheliydi.

Bu Lisbeth'i kudurtuyordu.

Mimmi'ye karşı yürütülen kampanyayı başlatan gazeteci Tony Scala'nın adını belleğine kaydetti. Ayrıca yazdığı makalede, Mimmi'ye vurduğu "S&M lezbiyen" damgası bir akşam gazetesi tarafından sürekli tekrarlanan, çizgili ceketli köşe yazarını da araştıracaktı.

Lisbeth'in hesaplaşacağı insan sayısı gittikçe artıyordu. Önce Zala'yı bulmalıydı.

Ama onu bulduğunda neler olacağını kestiremiyordu.

Mikael pazar sabahı saat yedi buçukta telefon sesiyle uyandı. Uzanıp telefonu aldı, uykulu bir sesle cevapladı.

"Günaydın," dedi Erika Berger.

"Mmmm."

"Yalnız mısın?"

"Ne yazık ki."

"Bence kalkıp bir duş al, sonra da kahve yap. On beş dakika sonra bir misafirin gelecek."

"Öyle mi?"

"Paolo Roberto."

"Boksör mü? Kralların kralı?"

"Beni aradı, yarım saat konuştuk."

"Niçin?"

"Ne niçin? Beni araması mı? Bir merhabamız var işte. Hildebranda'nın filminde oynarken onunla uzun bir söyleşi yapmıştım, daha sonra yılda birkaç kez karşılaştık."

"Bak bunu bilmiyordum. Ee, beni niçin ziyaret edecek."

"Çünkü... neyse, ondan dinle daha iyi."

Mikael duş almış pantolonunu giyiyordu ki kapı çaldı. Boksörü mutfağa alıp biraz beklemesini rica etti ve temiz bir gömlek bulup üzerine geçirdi. Sonra iki fincan duble *espresso* yaptı. Paolo Roberto kahveyi övgüyle karşıladı.

"Benimle konuşmak istiyormuşsun."

"Erika Berger'in önerisiydi."

"Tamam, konuşalım."

"Lisbeth Salander'i tanıyorum."

Mikael kaşlarını kaldırdı.

"Öyle mi?"

"Erika senin de onu tanıdığını anlatınca biraz şaşırdım."

"En iyisi şunu sen baştan anlat."

"İyi o zaman. Şöyle. Bir aylık New York ziyaretinden önceki gün döndüm. Döner dönmez de bütün o bok çanağı gazetelerde Lisbeth'in fotoğraflarım gördüm. Kıza bok atıp duruyorlar. O aşağılık boklardan teki bile iyi şeyler yazmıyor."

"Üç defa bok dedin."

Paolo bir kahkaha attı.

"Özür dilerim. Ama çıldırdım. Biriyle konuşmam gerekiyordu, kiminle konuşacağımı bilemiyordum, sonunda Erika'yı aradım. Enskede'de öldürülen o gazeteci *Millennium* için

çalıştığından ve ben de tesadüfen Erika'yı tanıdığımdan onu aradım."

"Anladım."

"Eğer Salander kafayı yedi ve polisin iddia ettiği bütün o şeyleri yaptıysa bile ona bir şans verilmeli. Bu ülkede hukuk denilen bir şey var. Hiç kimse sorgusuz sualsiz mahkûm edilmemeli."

"Ben de aynen senin gibi düşünüyorum."

"Erika söyledi. Doğrusu Erika'yı aradığımda, o gazeteci... Dag Svensson yanınızda çalıştığından, *Millennium*'un elemanları da Salander'in kafa derisinin peşindedir diye düşünüyordum. Neyse ki Erika kızın suçsuzluğuna inanıyormuş."

"Lisbeth'i tanıyorum. Onun manyak bir katil olduğuna inanmam çok zor."

Paolo bir kahkaha daha attı.

"O kaçık bir kız... ama iyi kalpli kaçıklardan. Onu severim."

"Onu nereden tanıyorsun."

"On yedi yaşından beri benimle boks yapıyor."

Mikael Blomkvist bakışlarını Paolo Roberto'ya çevirmeden önce gözlerini bir süre kapatıp düşündü. Lisbeth Salander sürprizlerle doluydu.

"Tabii ya, Lisbeth Salander ile Paolo Roberto. Ne de olsa aynı sıklettesiniz."

"Şaka yapmıyorum."

"Sana inanıyorum. Bir seferinde Lisbeth bir boks kulübünde gençlerle boks yaptığından bahsetmişti."

"Bırak da anlatayım. On yıl önce boks yapmak isteyen gençlere antrenman yaptırmak için Zinken Kulübü'nde işe başladım. O zaman lisanslı boksördüm. Gençlik kulübünün başkanına göre, benim varlığım gençleri teşvik edecekti. Öğleden sonraları külübe gidip gençlerle boks yapmaya başladım."

"Ee?"

"Bütün bir yaz ve sonbaharın başlarında devam ettik. Gençleri boksa ısındırmak için bir kampanya düzenlenerek her tarafa afişler asıldı. On beş, on altı yaşlarında ve biraz daha üstü bir sürü genç başvuruda bulundu. Çoğu göçmen çocuklarıydı. Şehirde boş boş dolaşıp, serserilik yapacaklarına boksa geliyorlardı. Bunu kendimden de biliyorum."

"Tamam."

"Ve bir gün yaz ortasında gökten sıska bir kız düştü. Onun nasıl göründüğünü biliyorsun işte. Kulübe geldi, boks yapmak istediğini söyledi."

"Sahneyi gözümde canlandırabiliyorum."

"O an kulüpte onun iki katı ağırlığında ve iki katı boyunda yarım düzüne genç vardı, bir kahkaha tufanı koptu tabii. Gülenlerden biri de bendim. Niyetimiz kötü değildi ama biraz dalga geçtik. Aslında kız takımımız da vardı, küçük piliçler yalnızca perşembeleri boks yapar gibi biraz aptalca bir şeyler geveledim."

"Sanırım o buna gülmemiştir."

"Yo. Ne gülmesi? Siyah gözlerini gözlerime dikti. Sonra orada duran iki boks eldivenini aldı. Çok kocaman geldiğinden bağlayamıyordu bile. Tabii bir kahkaha daha koptu. Anlıyor musun?"

"Sonu hayırlı görünmüyor."

Roberto yine bir kahkaha attı.

"Oranın lideri bendim, ona doğru gidip şöyle bir yumruk sallar gibi yaptım."

"Aman!"

"Aman ya. Birden ağzımın ortasına bir yumruk indirdi. Oysa ben biraz eğleniyor, böyle bir şeyi hiç beklemiyordum. Tabii sinek ısırığı gibi bir şey geldi bana, kolları çok güçsüzdü. Ben, üst üste attığı yumruklarını karşılarken taktik değiştirdi. Tanrı'ya sığınıp salladığı yumruklardan birkaçı daha suratıma indi. Yumruklarını biraz daha ciddi karşılamaya başladığımda, bir kertenkele gibi hızlı olduğunu fark ettim. Eğer biraz daha büyük ve güçlü olsaydı onunla maç yapardım, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"Sonra tekrar taktik değiştirdi, hayalarıma sıkı bir tekme salladı. İşte bu, sinek ısırığı gibi değildi."

Mikael başını salladı.

"Bunun üzerine ben de bir yumruk salladım, suratına. Öyle aman aman bir şey değildi, hafif bir dokunuş. O da çeneme bir tekme indirdi. Yani... manyak bir durumdu. Bana karşı hiç şansı yoktu, ondan üç kat daha büyük ve ağırdım. Ama canını dişine takmış saldırıyordu."

"Onu çok kızdırmışsın."

"Bunu daha sonra anladım. Utandım da. Demek istediğim... sen tut gençleri kulübe çekmek için her yere afişler yapıştır, sonra da genç bir kız gelip boks yapmak istediğinde, bir grup gencin aklına uyup dalga geç. Eğer biri bana böyle davransa çıldırırdım."

Mikael başını sallayarak hak verdi.

"Birkaç dakika böyle sürdü. En sonunda ellerini tutup yere yatırdım, çırpınması durana kadar bekledim. Gözleri dolmuştu, bana öyle bir öfkeyle bakıyordu ki... deme gitsin."

"Ve onu çalıştırmaya başladın."

"Sakinleştiğinde yerden kaldırdım, gerçekten boks yapmak isteyip istemediğini sordum. Eldivenleri yüzüme atıp çıkışa doğru yürüdü. Koşup önüne geçtim. Özür diledim. Eğer istere ona boks öğreteceğimi, ertesi gün 17.00'de gelmesini söyledim."

Roberto bir süre susup uzaklara daldı.

"Ertesi gün kızları çalıştıracaktık, geldi. Onu bir yıldır boks yapan on sekiz yaşında Jennie Karlsson diye bir kızla birlikte ringe çıkarttım. Elimizde Lisbeth'in sıkletinde bir kız yoktu, hepsi de ondan iriydi. Jenni'yi fazla üstüne gitmesin diye uyardım, yalnızca savunma yapacaktı."

"Ne oldu?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse... On saniye içinde Jenni'nin dudağı şişiverdi. Salander darbe üzerine darbe indiriyordu. Bütün bir raunt... Daha önce adımını ringe atmamış bir kızdan bahsediyoruz. İkinci rauntta Jenni öylesine öfkelenmişti ki cidden vurmaya başladı. Dilim tutulmuştu. Daha önce profesyonel boksörlerin arasında bile, Salander gibi hızlı hareket eden birini hiç görmemiştim. Onun yarısı kadar bile hızlı olsam neler yapmazdım."

Roberto bir süre sustuktan sonra devam etti.

"Tek sorunu yumruklarının çok güçsüz olmasıydı. Onu çalıştırmaya başladım. Birkaç hafta kızlar bölümünde tuttum, er ya da geç sıkı bir yumruk yediğinden maçları kaybediyordu. İşte o zaman öfkeden kuduruyor, tekmeler savurup önüne geleni ısırmaya kalkıyor, biz de onu yaka paça soyunma odasına götürüyorduk."

"Tipik Lisbeth."

"Hiç pes etmedi. Ama en sonunda diğer kızlara illallah dedirtti. Kızların antrenörü de onu gruptan attı."

"Vay be."

"Onunla maç yapmak imkânsızdı. Bizim *Terminator Mode* dediğimiz bir stil var, bildiği tek stil oydu. Yani rakibini hemen yere mıhlamak. Daha ısınmamış mı, arkadaşça bir dövüş mü fark etmiyordu. Lisbeth birini mutlaka tekmelediği için, kızlar evlerine her zaman bir yerleri çizilmiş gidiyordu. Sonunda aklıma bir fikir geldi. Samir diye sorunlu bir oğlan vardı. 17 yaşında bir Suriyeli. Sağlam bir boksör, yapılı, votka gibi çarpan bir oğlan... Ama hantal. Hiç hareket etmezdi. Samir'i çalıştıracağım bir öğle sonrası, Lisbeth'ten kulübe gelmesini rica ettim. Boks kıyafetlerini giydirip kaskını, dişliğini taktırdıktan sonra onu ringde Samir'in karşısına diktim. Samir önce, 'Ama bu bir karı," diyip bir sürü maço itiraz sıralayarak dövüşmeyi reddetti. Bunun üzerine herkes duysun diye bağırarak, 'Bu kızın seni devireceğine 500 kronuna bahse girerim,' dedim. Sonra Salander'e dönüp bunun bir antrenman olmadığını, Samir'in ağzını burnunu dağıtabileceğini söyleyerek uyardım. Bana kuşkuyla baktı. Gonk çaldığında Samir hâlâ söyleniyordu. Lisbeth yaratana sığınıp Samir'in yüzüne öyle bir yumruk indirdi ki, Samir kıç üstü oturdu. Lisbeth'i bütün bir yaz çalıştırdığımdan kasları güçlenmiş, yumruğu ağırlaşmıştı."

"Sanırım şu senin Samir mutluluktan havalara uçmuştur!"

"Ne demezsin? Bu aylarca konuşuldu. Samir basit bir yumruk, Lisbeth de puan almıştı. Eğer Lisbeth biraz daha güçlü olsa Samir'in ağzı dağılırdı. Öfkeden kuduran Samir bütün gücüyle maça asıldı. Lisbeth bir yumruk alacak diye ödüm kopuyordu, o zaman kesin ambulans çağırıp onu hastaneye kaldırmamız gerekirdi. Birkaç yumruğu savuştururken aldığı darbelerden omuzları biraz morarmıştı. Darbelerin ağırlığına dayanamadığından arada bir ipe yaslanıyordu. Ama Samir ciddi bir

yumruk vurmayı başaramamıştı."

"Tanrım! Bu maçı izlemek isterdim."

"O günden sonra çocuklar Lisbeth'e saygı duymaya başladılar. Başta da Samir. Ben de Lisbeth'i ondan çok daha güçlü ve büyük oğlanlarla dövüştürdüm. Benim gizli silahımdı. Antrenmanlarda da müthişti. Nokta vuruşları çalışıyorduk: Çene, alın, karın ve bunun gibi yerlere. Ayrıca oğlanlarla boks yaparken bu bölgeleri korumasını öğreniyordu. Onunla boks yapmak itibarlı bir şey olmuştu. Eşek arısıyla dövüşmek gibi bir şeydi. Ona arı lakabını verdik, artık kulübün maskotu oydu. Sanırım bundan hoşlanıyordu, bir gün kulübe boynunda bir arı dövmesiyle geldi."

Mikael gülümsedi. Bu dövmeyi çok iyi hatırlıyordu. Polisin verdiği eşkâlde bu da vardı.

"Bu ne kadar sürdü?"

"Üç yıl boyunca, haftada bir akşam. Yazları kulübe düzenli olarak yarım gün gidiyordum, kışları da ne zaman denk düşerse. Salander'le antrenmanları, gençlik antrenörü, Putte Karlsson yürütüyordu. Sonra Salander işe başladı, artık o kadar sık gelemiyordu ama önceki yıla kadar ayda bir uğruyordu. Yılda birkaç kez buluşup ter içinde kalana kadar boks yapıyorduk. Neredeyse hiç konuşmazdı. Biriyle boks yapmıyorsa, sanki karşısında bir düşmanı varmış gibi iki saat boyunca durmadan kum torbasına yumruk atardı."

23. BÖLÜM

3 NİSAN, PAZAR - 4 NİSAN, PAZARTESİ

Mikael iki *espresso* daha yaptı. Özür dileyerek bir de sigara yaktı. Paolo Roberto omuzlarını silkti. Mikael düşüncelere dalmıştı.

Paolo Roberto aklından geçeni söyleyiveren, kibirli bir adam izlenimi bıraksa da, aslında zeki ve mütevazı biriydi. Sosyal Demokrat partiden milletvekili adaylığı gibi politik bir kariyeri de vardı. Kısaca varlığını ancak kafasını salladığında belli eden insanlardan değildi. Mikael ondan hoşlanmaya başlamıştı.

"Peki bana bunları niçin anlattın?"

"Salander şimdi çok zor bir durumda. Ne yapılabilir bilmiyorum ama çekildiği köşesinde bir arkadaşa ihtiyaç duyuyordur."

Mikael başını sallayarak onayladı.

"Onun suçsuz olduğunu düşünmenin nedeni ne?" diye sordu Roberto.

"Bunu açıklamak biraz zor. Uzlaşma nedir bilmeyen biri. Ama Dag ile Mia'yı onun öldürdüğüne inanmıyorum. Özellikle de Mia'yı. Bir yandan bunun için bir neden yok... "

"En azından bizim bildiğimiz."

"Tamam, eğer biri hak ediyorsa Lisbeth şiddete başvurmaktan çekinmez. Ama bilemiyorum. Soruşturmanın başındaki polise, Bublanski'ye meydan okudum. Bence Dag ile Mia'nın öldürülmesi için bir neden var. Bu nedeni Dag'in hazırladığı haberde bulabilirler."

"Eğer sen haklıysan, Salander, yalnızca yakalandığında elinden tutacak birine değil... başka türden bir yardıma da ihtiyaç duyacaktır."

"Biliyorum."

Paolo Roberto'nun gözlerine tehlikeli bir ışık yerleşti.

"Eğer suçsuzsa adalet tarihinde büyük bir skandala yol açacak bir mahkemeye tabi tutulacak. Basın ve polis onu şimdiden suçlu ilan etti. Ve basında üzerine atılan bütün o boklar... "

"Evet."

"Peki, ne yapabiliriz? Ben nasıl yardım edebilirim?"

Mikael bir süre düşündü.

"Yapabileceğimiz en iyi yardım alternatif bir şüpheli bulmak. Ben bunun peşindeyim. Yapabileceğimiz ikinci şey polis onu vurmadan Lisbeth'i bulmak. Benim bildiğim Lisbeth polise gönüllü teslim olmaz."

Paolo Roberto iç çekti.

"Peki, onu nasıl bulacağız?"

"Bilemiyorum. Ama yapabileceğin bir şey var. Eğer zamanın varsa, pratik bir şey."

"Kız arkadaşım bütün bir hafta yok. Yani zamanım da, isteğim de var."

"İyi, sen boksör olduğuna göre... "

"Evet?"

"Lisbeth'in bir kız arkadaşı var, Miriam Wu, hakkında yazılanları kesin okumuşundur."

"S&M lezbiyen diye tanıtılan kız... evet okudum."

"Bende cep telefonu numarası var, defalarca aradım. Ama karşıda bir gazetecinin olduğunu anladığında telefonu hemen kapatıyor."

"Kız haklı."

"Miriam Wu'nun peşinden gidecek vaktim yok. Gazetelere göre kick boks yapmış. Belki tanınmış bir boksör onunla ilişki kurabilir... "

"Anlıyorum. Ve Wu'nun bizi Salander'e götürebileceğini umuyorsun?"

"Polise Lisbeth'in nerede saklandığını bilmediğini söylemiş. Ama denemeye değer."

"Bana telefon numarasını ver. Onunla konuşacağım."

Mikael, Wu'nun telefon numarasını ve Lundagatan'daki adresini verdi.

Gunnar Björck hafta sonunu durumunu analiz ederek geçirdi. Geleceği pamuk ipliğine bağlıydı. Elinde, ancak çok iyi oynarsa belki kurtulabileceği çok kötü kartlar vardı.

Mikael Blomkvist domuzun tekiydi. Bütün sorun, onu şeye... o kaltakları kiraladığını açığa vurmamaya ikna etmekti. Bu işi defalarca yapmıştı Björck ve ortaya çıktığında meslekten atılacağı kesindi. Basın onu parçalara ayıracaktı. Fahişelerle ilişkiye giren istihbarat uzmanı... Üstelik o amcıkların yaşları çok küçüktü.

Oturup yazgısını bekleyemezdi. Mikael Blomkvist'e bir şey söylememekle akıllılık etmişti. Onun yüz ifadesini okumuş, tepkilerini kaydetmişti. Blomkvist kıvranıp duruyordu. Bilgiye ihtiyacı vardı. Ama bunun bedelini ödemeliydi. Bu bedel sessizliğiydi. Tek çıkar yolu buydu.

Zala bu cinayet soruşturmasının denklemini değiştiriyordu.

Dag Svensson, Zala'nın peşindeydi.

Bjurman, Zala'yı arıyordu.

Zala ile Bjurman arasındaki ilişkiyi bir tek kendisi biliyordu. Dag'la arkadaşının öldürüldüğü Enskede ve Bjurman'in öldürüldüğü Odenplan arasında bir Zala bağlantısı var demekti.

İşte Gunnar Björck'ün geleceğine ilişkin dramatik sorun da buydu. Bjurman'a, Zalachenko hakkında bilgiyi kendisi vermişti... Zalachenko dosyasının üzerinde hâlâ gizlilik damgası var dememiş, arkadaşlık adına vermişti. Çok önemli bir şey değildi ama yine de görevi kötüye kullanmaktan başına dert açılırdı.

Üstelik Mikael Blomkvist'in cuma günü yaptığı ziyarette bir suç daha işlemişti. O bir polisti, eğer bir cinayet hakkında bir bildiği varsa derhal soruşturma ekibine iletmeliydi. Ama Savcı Ekström ya da Bublanski'ye bilgi vermek de kendini ele vermek demekti. O zaman yalnızca şu orospular konusu değil, Zalachenko öyküsü de ortalığa saçılacaktı.

Cumartesi sabahı Kungsholmen'deki Güvenlik Polisi Şubesi'ni acilen ziyaret ederek, Zalachenko hakkında tutulan eski raporları gözden geçirdi. Bunları kendi yazmıştı ama üzerinden uzun yıllar geçtiğinden içeriğini tam olarak hatırlayamıyordu. En eski belge otuz yıllıktı. En yenisi de on yıl önceye aitti.

Zalachenko.

Hilebaz köpek.

Zala.

Bu lakabı raporlarına Gunnar Björck'ün kendisi yazmıştı ama hiç kullanmış mıydı, hatırlamıyordu.

Bağlantı apaçık ortadaydı. Enskede'den Bjurman'a, Bjurman'dan Salander'e.

Gunnar Björck kafasını zorladı. Bütün parçaları yan yana getiremiyordu ama Lisbeth'in Enskede'ye gitme nedenini anladığını sanıyordu. Belki de Lisbeth, Dag ile Mia'yı kendisiyle işbirliği yapmayı reddederek onu kışkırttıkları için, öfkeden kudurarak öldürmüştü. Lisbeth'in bu cinayetleri işlemesinin, bütün İsveç'te Gunnar Björck'le birlikte ancak iki ya da üç kişinin anlayabileceği bir nedeni vardı.

Bu kız gerçekten de deli. Tanrıdan dileğim sağ ele geçmesin. O her şeyi biliyor. Eğer konuşursa her şey ortaya dökülür.

Gunnar Björck, durumu ne kadar bilirse bilsin, tek kurtuluş yolunun Mikael Blomkvist olduğunu düşünüyordu; şu an onu tek ilgilendiren şey de kıçını kurtarmaktı. Huzursuzluğu artıyordu. Mikael Blomkvist'i bilgi vereceğine inandırıp susmaya ikna etmeliydi... Şu orospularla yaşadığı aptal macera bilinmemeliydi. *Ah keşke, Salander bir de şu Blomkvist'in kafasına sıksa.*

Zalachenko'nun telefon numarasına baktı, onunla ilişkiye geçmenin zarar ve faydalarını tarttı. Bir karar veremedi.

Mikael, soruşturma hakkında ulaştığı sonuçların bir özetini yaptı. Paolo Roberto gittikten sonra bir saatini bu işe verdi. Neredeyse günlük formunda bir seyir defteri ortaya çıktı. Yaptığı bütün konuşma, buluşma ve araştırmaların bir dökümünü yaparken, bir yandan da kafasında düşünceler uçuşuyordu. PGP programıyla bütün belgeleri şifreleyerek, Erika Berger ile Malin Eriksson'a birer kopyalarını gönderdi.

Dag Svensson öldürülmeden önceki hafta bütün ilgisini Zala'ya yöneltmişti. Mikael, bu ismi ilk defa öldürülmeden iki saat önce Dag'la yaptığı telefon konuşmasında duymuştu. On beş dakikasını, Zala hakkında bir şeyler bildiğini iddia eden Gunnar Björck'e ayırdı.

Falun'da doğmuştu, 62 yaşında, bekârdı. 21 yaşından beri polisti. Gezici ekipte işe başlamıştı. Daha sonra hukuk okumuş, 1970 yılında, istihbarat elemanı olmuştu. Yani İsveç istihbarat teşkilatı SÄPO'nun başı Gunnar Vinges'in görevinden atıldığı yılda.

Norrbotten valisi Ragnar Lassinati'yle yaptığı bir telefon konuşmasında Olof Palme'nin Rus ajanı olduğunu iddia ettiği için görevden atılmıştı Vinges. Arkasından IB casusluk olayı patlamış, Holmer olayı, Postacı olayı, Palme cinayeti gibi skandallar birbirini izlemişti. SÄPO'nun son otuz yıldır sahnelediği oyunda, acaba Björck'ün -eğer varsa- rolü neydi, doğrusu çok merak ediyordu Mikael.

Björck'ün 1970-85 arası kariyer sayfasının önemli bir bölümü boştu. SÄPO'nun faaliyetlerinin tamamına gizlilik damgası vurulduğundan, bu anlaşılmaz bir şey değildi. Yani Björck'ün teşkilattaki görevi kırtasiye işlerine bakmaktan, (daha düşük bir ihtimalle) Çin'de gizli ajanlığa kadar her şey olabilirdi.

Ekim 1985'te, İsveç'in Washington elçiliğinde işe başlamış iki yıl bu görevde kalmıştı. 1988'de SÄPO'daki görevine geri dönmüştü. 1996'da yabancılar şubesinin ikinci başkanlığına atanmasıyla kamuoyunda tanınmaya başlamıştı. Birkaç defa bir göçmenin İsveç'ten atılması ya da "şüpheli" bir Arap'la ilgili basına açıklama yapmıştı.

Bütün bunların Dag ile Mia cinayetleri ve Lisbeth Salander'le ne ilgisi var? Büyük ihtimal hiç yok.

Ama Gunnar Björck, Zala hakkında bir şeyler biliyor.

Bu nedenle kesin bir bağlantı vardır.

Erika Berger, *Svenska Morgon Posten* gazetesine geçeceğini hiç kimseye, hatta neredeyse bütün sırlarını paylaştığı kocasına bile söylememişti. *Millennium*'da bir aydan daha az bir zamanı kalmıştı. Huzursuzluğu gittikçe artıyordu. Günler hızla geçecek ve birden genel yayın yönetmenliğinde son gününe gelecekti.

Ayrıca Mikael konusunda içini kemiren bir şey vardı. Ondan aldığı son e-posta moralini bozmuştu. Bu işaretleri tanıyordu. Mikael iki yıl önce dişlerini Hedestad'a geçirdiğinde bu kadar inatçı, Wennerström'e saldırırken bu kadar takıntılıydı. Paskalyadan önceki perşembe, Dag ile Mia'yı kimin öldürdüğünü ve Lisbeth Salander'in masumiyetini nasıl ispat edebileceğini düşünmenin dışında bir şey yapmamıştı.

Dag ile Mia, Erika'nın da arkadaşlarıydı, katillerinin bulunmasını o da istiyordu ama Mikael'de onu tedirgin eden bir şeyler vardı. Kan kokusu aldığında epeyce gaddarlaşıyordu.

Bir gün önce Mikael telefon açıp, Bublanski'ye nasıl meydan okuduğunu anlatmıştı. Onun kendisi gibi maço bir kovboyla boy ölçüşmeye kalktığını öğrenen Erika Berger, bu sorunun, Mikael'in bütün hayatını uzun bir süre meşgul edeceğini hemen anlamıştı. Bu sorun çözülmeden onunla başka bir şey konuşulmayacağını tecrübeleriyle biliyordu. Meşguliyetle depresyon arasında gidip gelecekti. Bu denklemin bir yerinde de, büyük ihtimal bütünüyle gereksiz yere alacağı riskler vardı.

Lisbeth Salander'e gelince. Erika onunla yalnızca bir kez karşılaşmıştı ve bu tuhaf kızı Mikael'in onun suçsuzluğuna dair görüşünü paylaşacak kadar çok tanımıyordu. Ya Bublanski haklıysa? Ya Lisbeth suçluysa? Ya Mikael onu bulduğunda, silahlı, akıl hastası bir kızla karşılaşırsa?

Bu sabah Paolo Roberto'yla yaptığı şaşırtıcı konuşma da onu rahatlatmamıştı. Salander'in yanında Mikael'den başka birinin de yer alması elbette iyiydi ama Roberto da maçonun tekiydi.

Ayrıca kendinden sonra *Millennium*'un dümenini alacak birini bulmalıydı. Bu artık acil bir işti. Christer Malm'ı arayıp bu konuyu konuşmayı düşündü, ancak Mikael'den bu işi hâlâ saklayacaksa bunu yapmamalıydı.

Mikael harika bir gazeteciydi ama genel yayın yönetmenliği tam bir felakete yol açabilirdi. Christer bu işe daha yatkındı ama onun bu işi kabul edeceğinden emin değildi Erika. Malin çok gençti ve kendine güveni yoktu. Monika Nilsson kendiyle meşgüldü. İyi bir muhabir olan Cortez, bu iş için tecrübe ve disiplinden yoksundu. Lottie Karim dirayetsizdi. Christer ile Mikael'in dışarıdan birini kabul edeceklerinden de emin değildi.

Pazar akşamı Lisbeth Salander Asphyxia 1.3'ü açtı, <*MikBlom/ Laptop*> ayna sabit diskine girdi. Mikael internete bağlı değildi. O da son günlerde eklenen belgeleri okumaya başladı.

Mikael'in araştırma günlüklerini okurken, bunları kendisi için mi böyle ayrıntılı yazdığını merak ediyordu. Eğer öyleyse bu ne anlama geliyordu? Mikael, Lisbeth'in, bilgisayarına girdiğini elbette biliyordu. Demek ki yazdıklarım Lisbeth okusun istiyordu. Asıl sorun yazdıkları değil, neler yazmadığıydı. Lisbeth'in bilgisayarına girdiğini bildiğine göre, enformasyon kirliliğiyle onu manipüle edebilirdi. Mikael'in, kendisinin olası suçsuzluğuna dair, Bublanski'ye meydan okumanın dışında pek bir ilerleme kaydedemediğini gördü. Bu bir biçimde onu huzursuz etti. Mikael tezini gerçeklere değil, duygularına dayandırıyordu. *Aptal saftirik.*

Ama dikkatlerini Zala'ya da yöneltmişti. *Doğru iz, Kalle Blomkvist.* Eğer Zala ismini ona kendisi vermeseydi, bunu akıl edebilir miydi, bilmiyordu.

Birdenbire sahneye Paolo Roberto'nun da çıktığını görerek şaşırdı. Bak bu iyi haberdi. Gülümsedi. O kibirli mendeburu severdi. Tepeden tırnağa maçoydu. Ringe çıktıklarında Lisbeth'i eşek sudan gelinceye kadar döverdi. Ama onunla çok nadir boks yapardı.

Sonra birden, Mikael Blomkvist'in Erika Berger'e gönderdiği son şifreli mesaja gözü takıldı, sandalyesinde doğrularak okudu.

Gunnar Björck, SÄPO, Zala hakkında bilgisi var.

Gunnar Björck, Bjurman'ı tanıyor.

Kafasında bir üçgen çizen Lisbeth'in bakışları bulandı. Zala. Bjurman. Björck. *Yes, that makes sense.* Daha önce soruna hiç bu açıdan yaklaşmamıştı. Belki de Mikael düşündüğü kadar aptal değildi. Ama tabii bu bağlantının içeriğini kavrayamazdı. Neler döndüğüne dair çok daha fazla bilgisi varken, bunu kendisi bile kavrayamamıştı. Bir süre Bjurman üzerine düşündü, eğer Björck onu tanıyorduysa, demek ki Bjurman, Lisbeth'in şimdiye kadar düşündüğünden çok daha büyük bir engeldi.

Bu durumda belki de Smådalarö'yü ziyaret etmesi de gerekebilirdi.

Mikael Blomkvist'in sabit diskine girdi, <*Lisbeth Salander*> dosyasında [Ring Köşesi] adıyla bir belge açtı.

1. Teleborian'dan uzak dur. Kötü biri.

2. Miriam Wu'nun yapabileceği bir şey kesinlikle yok.

3. Dikkatlerini Zala'da toplayarak doğru bir şey yapıyorsun. Anahtar o. Ama onu herhangi bir resmî kayıtta bulamazsın.

4. Bjurmanla Zala arasında bir bağ var. Ne tür bir bağ bilmiyorum ama araştırıyorum. Björck?

5. Önemli. 1991 Şubatında benim hakkımda yapılmış rahatsız edici bir polis soruşturması var. Dosya numarasını bilmiyorum. Ekström bunu niçin basına sızdırmadı? Cevap: Bilgisayarında yok. Kanı: Haberi yok. Bu nasıl mümkün olabilir?

Bir süre düşündükten sonra bir parça daha ekledi.

Not: Mikael, ben masum biri değilim. Ama Dag ile Mia'yı ben öldürmedim. Cinayetlerle bir ilgim yok. O akşam, cinayet işlenmeden hemen önce onlarla buluştum ama olaydan önce orayı terk ettim. Bana inandığın için teşekkür ederim. Paolo'ya selamlarımı ilet ve sol kroşesinin zayıf olduğunu söyle.

Lisbeth bir süre daha düşündükten sonra, onun çapındaki bir bilgi bağımlısının içini kemiren bir şeyi sormadan edemeyeceğine karar verdi. Bir satır daha yazdı.

Not 2: Vennerström işini nasıl anladın?

Mikael, Lisbeth'in yazdıklarım üç saat sonra gördü. En az beş kez satır satır okudu. Dag ile Mia'yı kendisinin öldürmediğini ilk defa bu kadar açık *beyan* ediyordu. Ona inandı ve müthiş rahatladı. Ve nihayet onunla konuşuyordu, tabii her zamanki gibi çok gizemli bir konuşma.

Mikael, yalnızca Dag ile Mia cinayetini kendisinin işlemediğini belirttiğini fark etti. Bjurman'dan bahsetmiyordu. Belki de Mikael yalnızca Dag ile Mia cinayetini sorduğu içindi. Bir süre düşündükten sonra [Ring köşesi 2] yazdı.

Merhaba Sally,

En sonunda suçsuzluğunu beyan ettiğin için sağ ol. Sana inanıyorum. Ama basının koparttığı gürültünün beni de etkileyip şüpheye düşürdüğünü de itiraf etmeliyim. Bunun için beni affet. Suçsuzluğunu senin klavyenden duymak harika bir duygu. Geriye gerçek katili ortaya çıkarmak kaldı. Sen ve ben bunu daha önce de yaptık. Eğer bu kadar gizemli konuşmazsan başarmamız daha kolay olacak. Sanırım benim araştırma günlüğümü okuyorsun. O zaman neler yaptığımı ve nasıl akıl yürüttüğümü biliyorsundur. Bence Björck bir şeyler biliyor, yakın zamanda onunla tekrar konuşacağım. Sence kızların müşterilerini arayarak yanlış bir tarlada mı otlanıyorum ?

Şu bahsettiğin polis raporu beni şaşırttı. Malin'e bu işi deşmesini söyleyeceğim. Sen o zaman kaç yaşındaydın, 12,13? Bu rapor ne hakkındaydı?

Teleborian konusunda söylediklerini kaydettim. / M.

Not: Wennerström vurgununda bir yanlış yaptın. Daha Sandhamn'dayken yılbaşı tatilinde ne yaptığını biliyordum ama sen konuyu açmadığın için ben de bir şey sormadım. Ama benimle bir kahve içmeye gelene kadar yaptığın yanlışı söylemeyeceğim.

Cevap yaklaşık üç saat sonra geldi.

Müşterileri unutabilirsin. Önemli olan Zala. Ve sarışın bir dev. Polis raporu birileri onu saklamak istediği için önemli. Bu bir tesadüf olamaz.

Pazartesi sabahı Bublanski'nin grubuyla toplantı yapan Savcı Ekström'ün morali berbattı. Kimliği belli, çok tipik bir görünümü olan bir şüpheliyi bir haftadır ele geçirememişlerdi. Haftasonu tatilinde de çalışan Curt Svensson, son gelişmeleri anlattığında Ekström'ün morali daha da bozuldu.

"Haneye tecavüz mü?" dedi Ekström büyük bir şaşkınlıkla.

"Pazar akşamı Bjurman'in kapısındaki polis şeritlerinin kesildiğini fark eden komşusu aradı. Gidip kontrol ettim."

"Sonuç?"

"Şerit üç yerinden sökülüp tekrar yapıştırılmış. Büyük ihtimal maket bıçağı ya da jiletle. Temiz iş. Fark etmesi zordu."

"Hırsızlık mı? Ölmüş insanların evlerine girmeyi iş edinmiş çakallar var... "

"Hırsızlık değil. Daireyi araştırdım. Hiçbir şey çalınmamış, değerli eşyalar yerli yerindeydi. Bununla birlikte, Bjurman'in araba anahtarı mutfak masasının üzerindeydi."

"Araba anahtarı mı?" dedi Ekström.

"Geçen çarşamba Jerker Holmberg gözden kaçırdığımız bir şey var mı diye daireye gitmişti. Arabaya da bakmış. Mutfak masasında araba anahtarı görmediğine yeminler ediyor."

"Anahtarları orada o unutmuş olamaz mı? Herkes hata yapabilir."

"Holmberg, Bjurman'in anahtar demetinden alıp çoğalttığımız kopyayı kullandı."

Bublanski çenesini kaşıdı.

"Yani basit bir hırsızlık vakası değil?"

"Biri Bjurman'in dairesine girip etrafı kolaçan etmiş. Pazar günüyle çarşamba arasında."

"Yani birileri bir şeyler aramış. Peki ne? Jerker?"

"Orada ilginç bir şey bırakmadık."

"En azından bize ilginç gelen. Cinayet nedeni hâlâ belirsiz. Salander'in psikopat olduğu tezinden hareket ediyoruz ama psikopatların bile cinayet işlemek için bir nedeni vardır."

"Ee, önerin ne?"

"Bilemiyorum. Biri Bjurman'in dairesini kolaçan ediyor. O zaman cevaplanacak iki soru var demektir. Birincisi: Kim? İkincisi: Neden? Bizim gözden kaçırdığımız ne var?"

Bir süre sustular.

"Jerker... "

Jerker Holmberg bıkkın bir ifadeyle iç çekti. "Tamam. Bjurman'in dairesine gidip tekrar gözden geçireceğim. Bu defa cımbızla."

Lisbeth Salander pazartesi sabahı saat on birde uyandı. Yarım saat kadar yatakta kaldıktan sonra kalktı. Kahve suyu koyup duşa girdi. İki sandviç hazırladı, Ekström'ün bilgisayarında yeni bir şeyler var mı diye kontrol etmek ve gazetelerin internet sayfalarını okumak için bilgisayarının başına oturdu. Basının Enskede cinayetlerine ilgisi azalmıştı. Dag Svensson'un araştırma dosyasını açtı, Zala hakkında bir şeyler bilen ve fuhuş mafyasının ayak işlerine koşturan gazeteci Per-Åke Sandström'le yaptığı görüşme notlarını dikkatle okudu. Sonra fincanına biraz daha kahve koyup pencere kenarına oturdu ve düşünmeye başladı.

Yaklaşık saat dörde kadar düşündü.

Nakde ihtiyacı vardı. Üç hesap numarasından Lisbeth Salander adına açtırdığını kullanamazdı, Irene Nesser adına düzenlenmiş pasaportu göstermek riskli olabileceğinden, onun adına açtırdığı hesap numarasını kullanmaktan da kaçınıyordu. Diğer bir hesap numarası Wasp Enterprises adına açılanda yaklaşık on milyon kron vardı ve internet aracılığıyla transfer edilebilirdi. Bu hesap numarasına ait kartı, kimlik göstermek kaydıyla kim olsa kullanabilirdi.

Mutfağa gitti, bir bisküvi kutusunu açarak içinden bir demet para çıkarttı. 950 kron vardı, bu az bir miktardı. Neyse ki seyahatten döndükten sonra bir kenara 1800 dolar ayırmıştı. Bunu herhangi bir döviz bürosunda kimlik göstermeden bozdurabilirdi. Bu, durumu kurtarıyordu.

Başına Irene Nesser peruğunu taktı, şık bir kıyafet giydi. Bir sırt çantasına yedek kıyafet ve içinde tiyatro makyaj malzemeleri bulunan makyaj kutusunu koydu. Mosebacke'den ikinci keşif yolculuğuna çıktı. Folkungagatan'ı geçip Erstagatan'a döndü, orada, kapanmadan hemen önce Watski mağazasına girdi. Elektrik kablosu bandı, makara ve sekiz metrelik pamuk ipliğinden örülmüş halat aldı.

66 numaralı otobüse bindi. Otobüs Medborgarplatsen'de durduğunda, durakta bekleyen bir kadın dikkatini çekti. Önce kim olduğunu çıkartmadı, ama birden kafasında bir alarm çalmaya başladı, dönüp tekrar baktı, bu Milton Security'deki büro memuru Irene Fleström'dü. Saç stilini değiştirmiş, daha modern bir tarz edinmişti. Fleström ön kapıdan otobüse binerken Lisbeth arka kapıdan indi. Fleström de tıpkı kendisi gibi tanıdık bir yüz var mı diye durmadan etrafını incelerdi. Yarım daire şeklindeki Bofills Båge apartmanlarının önünden geçip Södra İstasyonu'ndan kuzeye giden yerel trene bindi.

Cinayet masası memuru Sonja Modig ile Erika Berger el sıkışarak selamlaştılar. Erika hemen onu kahveye davet etti. Küçük mutfağa girdiklerinde, üzerlerinde siyasi parti, sendika ve şirket amblemleri olan kahve fincanları Modig'in dikkatini çekti.

"Bu fincanlar seçim günü akşamları uğradığımız parti merkezleri ve söyleşi yaptığımız diğer yerlerden alındı," diye açıkladı Berger. Modig'e üzerinde Liberal Gençlik Federasyonu'nun amblemi olan fincanı uzattı.

Sonja Modig üç saat boyunca Dag Svensson'un çalışma masasının başında oturdu. Dag Svensson'un yazdığı kitap ve makalelerin içeriğini açıklamak ve araştırma materyalleri konusunda yön göstermek için yazı işleri sekreteri asistanı Malin Eriksson ona yardımcı oldu. Bu kadar çok belgeyle karşılaşmak Modig'i şaşırttı. Dag Svensson'un bilgisayarının kaybolması soruşturma ekibini öfkelendirmiş, onun yaptığı çalışmaya ulaşamayacaklarını düşünmüşlerdi. Ama çoğu yedeklenmişti ve işte *Millennium'un* yazı işlerinde duruyordu.

Mikael Blomkvist orada değildi ama Erika Berger, Dag Svensson'un çalışma masasından aldığı belgelerin listesini verdi Modig'e. Bunlar haber kaynaklarıyla ilgili belgelerdi. En sonunda Modig, Bublanski'yi arayarak durumu anlattı. Dag Svensson'un *Millennium* 'daki bilgisayarına ve çalışma masasındaki bütün belgelere incelenmek üzere el konulmasına karar verdiler. Eğer Bublanski gerek görürse Mikael'in ayırdığı belgeler konusunu konuşmak için *Millennium'a* gelecekti. Sonja Modig,

bir el koyma tutanağı hazırlayıp imzalattırdıktan sonra, Henry Cortez'in yardımıyla el konulan malzemeleri arabasına taşıdı.

Pazartesi akşamı Mikael Blomkvist derin bir umutsuzluğa kapılmıştı. Bir önceki hafta Dag Svensson'un afişe etmeyi düşündüğü isimlerden onunu yoklamış, endişeli, telaşlı ve şoke vaziyette insanlarla karşılaşmıştı. Ortalama gelirleri yıllık 400.000 kron civarında, korku dolu, zavallı adamlardı bunlar.

Dag Svensson ile Mia Bergman cinayetleri hakkında bir şey saklar gibi değillerdi. Tek dertleri, eğer isimleri bu cinayetlerle birlikte anılırsa basının onlara karşı bir cadı avı başlatacağıydı.

Mikael bilgisayarını açıp Lisbeth'ten yeni bir mesaj var mı diye baktı. Yoktu. Bir önceki dosyada, müşterilerle ilgilenmenin vakit kaybından başka bir sonuç vermeyeceğini yazmıştı. Duyması halinde Erika'nın cinsiyetçi diyeceği bir tekerlemeyle lanetledi Lisbeth'i. Karnı açtı ama yemek yapmak da istemiyordu. Üstelik iki haftadır da, bir litre süt dışında, eve bir şey almamıştı. Ceketini giydi, Hornsgatan'daki Yunan tavernasına gidip kuzu şiş yedi.

Lisbeth Salander önce merdiven boşluğunu kontrol etmiş, hava kararırken komşu binaların etrafında dikkatli iki tur atmıştı. Ahşap binalardı, kolay ses geçirir gibiydiler yani Lisbeth'in yapmak istediği şey için ideal görünmüyorlardı. Gazeteci Per-Åke Sandström bu binalardan en köşedekinin üçüncü katında oturuyordu, yani en üst katta. Merdiven boşluğu tavan arasına kadar uzanıyordu.

Binanın hiçbir penceresinde ışık yoktu, bu hiç kimsenin evde olmadığına işaretti.

Birkaç sokak ötedeki bir pizzacıya gitti, Hawaii ısmarladı, bir köşeye oturup akşam gazetelerini okumaya başladı. Saat dokuzdan önce bir büfeden *caffé latte* aldı ve tekrar ahşap evlerin olduğu sokağa döndü. Pencereleri hâlâ karanlıktı. Binaya girdi, merdivenlerin başına kadar tırmandı, çatıya açılan kapının önünde bir basamağa oturdu. Buradan yarım kat aşağıdaki Per-Åke Sandström'ün kapısını görüyordu.

Cinayet masasından Hans Faste en nihayet, Älvsjö endüstri binasında bulunan Recent Trash Records stüdyosunda,satanist müzik grubu *Evil Fingers'in* solisti Cilla Norén'e ulaşmıştı. Bu buluşmada, Portekizlilerin Karayip yerlileriyle ilk karşılaşmasında yaşadığı türden bir kültür şoku yaşayacaktı.

Cilla Norén'in anne babasının evine yaptığı başarısız birçok ziyaretten sonra, nihayet, Cilla'nın kız kardeşinden edindiği bilgilerle stüdyonun izini bulmuştu. Kızın verdiği bilgiye göre Cilla, *Cold Wax* denilen bir grubun albüm hazırlığına "gönüllü" yardım ediyordu. Faste 20 yaşında gençlerden oluşan bu grubun adını daha önce hiç duymamıştı. Daha stüdyonun önündeki koridora adım atar atmaz yüreğini ağzına getiren bir gürültüyle karşılaştı. Cam duvarın arkasındaki *Cold Wax* grubunu seyrederek bu kakofonin bitmesini bekledi.

Cilla Norén'in, uzun, kuzguni siyah saçlarında, kımızı-siyah bukleler vardı. Gözlerine siyah

makyaj yapmıştı. Biraz tombulcaydı. Kısa bir etek ve *piercingli* göbeğini açıkta bırakan bir tişört giymişti. Kalçalarının üzerinde demir perçinli bir kemer vardı. Bu haliyle Fransız korku filmlerinden firlamış tiplere benziyordu.

Faste kimliğini gösterip onunla konuşmak istediğini söyledi. Cilla sakızını çiğneyerek ona şüpheyle baktı. Sonunda takip etmesini işaret ederek onu kantine benzeyen bir yere götürdü. Kapının girişine bırakılan dolu bir çöp torbasına takılan Faste neredeyse yere yuvarlanıyordu. Cilla boş bir pet şişeye su doldurup yarısına kadar içti, bir masanın başına oturup sigara yaktı. Açık mavi gözlerini Faste'ye dikip bakmaya başladı. Faste söze nasıl başlayacağına karar veremedi.

"Recent Trash Records da ne?"

Cilla sıkılmış gibiydi.

"Genç müzik gruplarının ürünlerini değerlendiren bir şirket."

"Senin işin ne?"

"Ses teknisyeniyim."

"Bunun için eğitim mi aldın?"

"Hayır. Kendi kendimi eğittim."

"Bu işle geçinebiliyor musun?"

"Bu seni niye ilgilendiriyor ki?"

"Yalnızca merak ettim. Samrım Lisbeth Salander hakkında yazılanları okumuşundur."

Cilla başını salladı.

"Onu tanıdığına dair bilgiler aldık. Doğru mu?"

"Belki."

"Tanıyor musun, tammıyor musun?"

"Neyin peşindesin ona bağlı."

"Üç cinayet işlemiş manyak bir katilin peşindeyim. Lisbeth Salander hakkında bilgi topluyorum."

"Bir yıldır ondan haber almıyorum."

"En son ne zaman görüştünüz?"

"İki yıl kadar önce, bir sonbaharda. Kvarnen barında. Bir ara oraya takılırdı. Sonra ayağı kesildi."

"Hiç ilişkiye geçmeye çalıştın mı?"

"Cep telefonundan birkaç kez aradım. Ama numara kullanım dışıydı."

"Herhâlde nasıl ulaşacağını da bilmiyorsun?"

"Cık."

"Evil Fingers ne?"

Cilla Norén eğlenir gibiydi.

"Gazeteleri okumuyor musun?"

"Nasıl yani?"

"Bir grup satanist olduğumuzu yazıyorlar."

"Öyle misiniz?"

"Sence sataniste mi benziyorum?"

"Satanistler nasıl görünür?"

"İşin doğrusu, kim daha çok aptal diye merak ediyorum; polisler mi, yoksa gazeteciler mi?"

"Bak genç bayan, bu ciddi bir soru."

"Satanist olup olmadığım mı?"

"Saçmalamayı bırak da sorularımı cevapla."

"Sorun neydi?"

Hans Faste bir süre gözlerini kapattı, birkaç yıl önce tatil için gittiği Yunanistan'da bir polis merkezine yaptığı ziyareti düşündü. Bir sürü sorununa rağmen, Yunan polisi İsveç polisinden daha avantajlı durumdaydı. Eğer Cilla Norén orada böyle davransa, ellerine hemen kelepçe geçirip, sıkı bir dayak atarlardı. Gözlerini açıp Cilla'ya dikti.

"Lisbeth Salander de *Evil Fingers* grubunda mıydı?"

"Aklına bile getirme."

"Bu ne demek şimdi?"

"Salander hayatımda karşılaştığım müzik kulağı en berbat kişi."

"Müzik kulağı mı?"

"Yani trompetle davulu birbirinden ayıramaz, yani müzikal yeteneği bu düzeylerde seyrediyor."

"Benim demek istediğim, *Evil Fingers* grubunda mıydı?"

"Cevabını verdim ya. Siz *Evil Fingers'in* ne olduğunu sanıyorsunuz?"

"Bunu sen anlat."

"Sen aptal gazete haberleri okuyarak mı soruşturma yapıyorsun?"

"Soruma cevap ver."

"Evil Fingers bir rock grubuydu. 1990'lı yılların ortasında hardrock'tan hoşlanan bir grup genç kız bir araya gelip eğlence olsun diye kurduk. Kendimizi beş köşeli yıldız ve *Sympathy for the Devil* sloganıyla lanse ettik. Sonra grubu dağıttık. İçlerinden müzikle ilgilenen bir ben kaldım."

"Yani Lisbeth Salander grupta değildi?"

"Dediğim gibi."

"Peki, o zaman bizim kaynaklarımız niçin Salander'in grup üyesi olduğunu iddia ediyor?"

"Çünkü sizin kaynaklarınız da gazeteciler kadar aptal."

"Açıkla."

"Biz grupta beş kızdık. Hâlâ arada bir buluşuruz. Eskiden Kvarnen'de haftada bir buluşurduk. Şimdi ayda bir buluşuyoruz. Yani ilişkimizi koparmadık."

"Buluştuğunuzda ne yapıyorsunuz?"

"Sizce Kvarnen'de ne yapılır?"

Hans Faste iç çekti.

"Yani içmek için buluşuyorsunuz?"

"Bira içiyor ve oradan buradan konuşuyoruz. Sen arkadaşlarınla buluştuğunda ne yapıyorsun?"

"Peki, Lisbeth Salander'in bu resimdeki yeri ne?"

"On sekizimdeyken onunla Kom Vux'ta tanışmıştım. Arada bir Kvarnen'e gelir, bizimle bir bira içerdi."

"Yani *Evil Fingers'ı* bir örgüt gibi göremeyiz diyorsun."

Cilla Norén, Faste'ye sanki başka bir dünyadan gelmiş birine bakar gibi baktı.

"Lezbiyen misiniz?"

"Ağzının ortasına bir yumruğa ne dersin?"

"Soruma cevap ver."

"Bizim ne olduğumuz seni hiç ilgilendirmez."

"Sakin ol. Beni kışkırtma."

"İşe bak! Lisbeth Salander'in üç kişiyi öldürdüğünü iddia eden polis, bana gelip cinsel eğilimlerimi soruyor. Siktir git."

"Bak... Seni içeri tıkarım."

"Yok ya, niçin? Ha, unutmadan üç yıldır hukuk okuduğumu ve babam Ulf Norén'in de, Norén&Knape avukatlık bürosunun sahibi olduğunu söylemeyi unuttum. Hadi yaylan... mahkemede görüşürüz."

"Ben senin müzik sektöründe çalıştığını sanıyordum."

"Bu işi zevk aldığım için yapıyorum. Bununla geçindiğimi mi sanıyorsun?"

"Senin neyle geçindiğin hakkında hiçbir bilgim yok."

"Lezbiyen satanistlikle geçiniyorum, eğer düşündüğün buysa. Eğer polis Lisbeth Salander'i böyle arıyorsa, niçin hâlâ yakalayamadıkları belli. Başka bir şey var mı?"

Sonja Modig, Dag Svensson'un bilgisayarına bağlandı ve o akşamı sabit diskteki belgeleri sınıflandırmaya ayırdı. Saat on bire kadar oturup Dag Svensson'un kitabını okudu.

İki sonuç çıkartmıştı. Birincisi Dag Svensson seks ticaretinin mekanizmalarını gerçekçi bir şekilde ve merak uyandıran bir dille anlatan çok becerikli bir yazardı. Keşke yaşasa da Polis Akademisi'nde bu konuda seminerler verseydi; onun bilgileri eğitime büyük katkı sağlardı. Örneğin Hans Faste, Svensson'un derin bilgilerinden faydalanabilirdi.

Modig'in çıkarttığı ikinci sonuç, cinayetlerin sebebi olarak Dag'ın araştırmalarına işaret eden Blomkvist'in tezinin hiç de yabana atılır türden olmadığıydı. Dag Svensson, seks pazarının müşterilerini afişe ettiğinde, bundan yalnızca birkaç kişi zarar görmeyecekti. Bu, muazzam sonuçlara yol açacaktı. Başta gelen aktörlerin arasında, cinsel suçlardan daha önce ceza alanlar kadar, kadın ticareti üzerine tartışmalara katılıp ahkâm kesen uzmanlar da vardı. Bu bilgiler hepsini tarumar ederdi. Mikael haklıydı. Cinayetlerin nedeni bu kitaptaydı.

Tek sorun, afişe edilme riski taşıdığı için Dag Svensson'u öldürmeye niyetli fuhuş müşterisiyle Bjurman arasında bir bağ kurulamamasıydı. En azından Dag Svensson'un belgelerinde Bjurman'ın adı geçmiyordu. Bu, Mikael'in tezini çok zayıflatırken, Lisbeth Salander hakkındaki şüpheleri güçlendiriyordu.

Cinayet nedeni henüz bilinmese bile, Lisbeth Salander'in, cinayet mahallinde bulunduğunu ispatlayan kanıtların yanı sıra, cinayet silahında da parmak izleri vardı. Bu kadar kesin teknik kanıtlar yanlış yorumlanamazdı. Yani Enskede cinayetinde silahı ateşleyen Salander'di.

Üstelik bu silah Bjurman cinayetinde de kullanılmıştı. Salander'in bu cinayeti niçin işlediğine dair de bir neden bulunabilirdi; Bjurman'in karnındaki sanatsal süsleme, bir tecavüzün ya da ikisi arasında sado-mazoşist bir ilişkinin varlığına işaretti. Bjurman'in sırtüstü yatıp, onca acıya katlanarak karnına bu tür tuhaf bir dövme yaptırdığına inanmak çok zordu. Ya Bjurman aşağılanmaktan zevk alıyordu ya da Lisbeth eğer bu dövmeyi o yaptıysa onu etkisiz hale getirdikten sonra yapmıştı. Her neydiyse, Modig bu konuda spekülasyon yapmak istemiyordu.

Teleborian, Lisbeth Salander'in kendisi için tehlike arz ettiklerine ya da kendisini aşağıladıklarına inandığı insanlara karşı şiddet kullandığını saptamıştı.

Sonja Modig bir süre Peter Teleborian'ın Lisbeth Salander hakkında söylediklerini düşündü. Eski hastasını içtenlikle korumak ve ona zarar gelmemesini istiyor. Ama diğer yandan soruşturma önemli ölçüde onun Lisbeth analizi üzerine inşa edilmişti; psikopati sınırında bir sosyopat.

Ama Mikael'in teorisi duygusal açıdan daha cazipti.

Modig alt dudağını ısırarak kafasında, üç cinayetin üçünü de, tek başına Lisbeth Salander'in gerçekleştirdiği tezinden başka bir senaryo canlandırmaya çalıştı. En sonunda tükenmez kalemini alarak, önündeki not defterine çekingen bir satır yazdı.

Birbirinden bütünüyle ayrı iki neden? İki katil? Tek bir cinayet silahı?

Kafasında uçuşan, bir türlü formüle edemediği bir soru vardı, sabah yapacakları toplantıda Bublanski'ye sormayı düşündüğü bir şey. Lisbeth Salander'in bu üç cinayeti yalnız başına işlediğini düşünmenin, onu birdenbire niçin bu kadar rahatsız ettiğini bir türlü açıklayamıyordu.

Gece kafasını kurcalayanın ne olduğunu fark etti. Bilgisayarını kapadı ve disketlerini çalışma masasının çekmecesine kilitledi. Ceketini giydi, masa lambasını söndürdü ve tam büronun kapısını kilitlerken koridorun sonundan bir ses duydu. Kaşlarını çattı. Burada yalnız olduğunu düşünmüştü. Koridorun sonuna, Faste'nin odasına doğru yürümeye başladı. Kapısı aralıktı, Faste telefonda konuşuyordu.

"Bu her şeyi birbirine bağlıyor," dediğini duydu.

Kapısının önüne durdu, kısa bir tereddüt yaşadı, derin bir nefes alıp kapıyı çaldı. Faste şaşkın gözlerini ona çevirdi, Modig elini sallayarak selam verdi.

"Modig hâlâ işteymiş," dedi Faste telefondakine. Modig'den gözünü ayırmadan telefondakini dinledi ve başını salladı.

"Tamam. İleteceğim," dedi ve telefonu kapadı.

"Bubbla," dedi. "Ne istiyorsun?"

"Her şeyi birbirine bağlayan şey de neymiş?"

Faste merakla baktı.

"Kapı mı dinliyorsun?"

"Hayır, kapını aralık gördüm ve tam çalacakken bunları duydum."

Faste omuzlarını silkti.

"Bubbla'yı SKL hakkında bilgi vermek için aradım, nihayet değerli bir şeyle geldi."

"Nedir o?"

"Svensson'un cep telefonu Comviq kartlıymış. Telefon konuşmalarının listesini çıkartmışlar. 20.12'de Blomkvist'le konuştuğunu teyit etmişler. Blomkvist o sıra kız kardeşinin evinde yemekteymiş."

"İyi. Ama Blomkvist'in bu cinayetlerle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Ben de. Ancak Svensson o akşam bir telefon konuşması daha yapmış. Tam 21.34'te. Üç dakika sürmüş."

"Ee?"

"Nils Bjurman'ın ev telefonunu aramış. Demek ki iki cinayet arasında bir bağlantı var."

Sonja Modig, Hans Faste'nin ziyaretçi koltuğuna bir güzel kuruldu.

"Lütfen buyur, kendi odanmış gibi davran." Modig aldırmadı.

"Peki. Bu telefonların zamanlaması ne söylüyor? Saat sekizden sonra Dag Svensson Mikael'i aradı, akşam geç saatte buluşmaya karar verdiler. Dokuz buçukta Svensson Bjurman'ı aradı. Tam bu sırada Salander, Enskede'deki büfeden, kapanmadan hemen önce, 22.00'de sigara aldı. Saat 23.00'ü biraz geçe Blomkvist ve kız kardeşi Enskede'ye geldiler. 23.11'de Blomkvist acil servisi aradı."

"Öyle gibi, Miss Marple."

"Hiç de öyle değil. Patolog raporuna göre Bjurman 22.00 ila 23.00 arasında vurulmuş. Yani Salander, Enskede'deyken. Biz şimdiye kadar Salander'in önce Bjurman'ı, sonra da Enskede'deki çifti öldürdüğünü var sayıyorduk."

"Bu bir şeyi değiştirmez. Patologla tekrar konuştum. Bjurman'ı öldürüldükten yirmi dört saat sonra bulduk. Patolog tahminlerinde bir saat yanılgı payı olabileceğini söyledi."

"Ama cinayet silahını Enskede'de bulduğumuza göre, demek ki ilk kurban Bjurman'dı. Bu, Salander'in 21.34'ten sonra Bjurman'ı öldürüp hemen arkasından Enskede'ye gidip sigara aldığı anlamına gelir. Sence bu sürede Odenplan'dan Enskede'ye gidilebilir mi?"

"Elbette. Daha önce de düşündüğümüz gibi toplu taşıma aracına binmeyip arabayla gitti. Arabası varmış. Sonny Bohman'la aynı mesafede bir test sürüşü yaptık. Ve bundan daha kısa zamanda oraya ulaştık."

"Yani Dag ile Mia'yı öldürmeden önce bir saat bekledi. Peki bu bir saati nasıl geçirdi?"

"Kahve içti. Kahve fincanında parmak izlerini bulduk."

Modig'e sanki zafer kazanmış gibi baktı. Sonja Modig iç çekerek, bir dakika kadar sustu.

"Hans, sen bu davayı bir prestij meselesi yaptın. Bazen lanet bir adam gibi davranıp, insanların cinlerini tepelerine çıkarıyorsun. Ama kapını sana attığım tokat nedeniyle özür dilemek için çaldım. Kendimi kaybetmiştim."

Faste ona uzun bir süre baktı.

"Modig, belki sana göre lanet adamın tekiyimdir. Bana göre de sen profesyonellikten çok uzaksın, yani polislik mesleği sana göre bir iş değil. En azından bu düzeyde."

Sonja Modig kafasında vereceği cevapları tarttıktan sonra vazgeçti, omuzlarını silkip ayağa kalktı.

"Tamam," dedi. "Şimdi artık nerede durduğumuzu biliyoruz. Ve bana inan, burada fazla kalamayacaksın."

Sonja Modig odadan çıkarken kapıyı istediğinden daha sert çekip kapattı. *Şu puştun seni kızdırmasına izin verme.* Garaja gidip arabasına bindi. Hans Faste kapalı kapının arkasında mutlu bir ifadeyle dikiliyordu.

Mikael Blomkvist eve tam girmişti ki cep telefonu çaldı.

"Merhaba. Ben Malin. Vaktin var mı?"

"Elbette."

"Dün kafamı kurcalayan bir şey fark ettim."

"Anlat."

"Yazı işlerinde biriktirdiğimiz gazete kupürlerinde Salander hakkında yazılanları okuyordum. Psikiyatri kliniğinde geçirdiği günlere dair yazılanları buldum."

"Evet?"

"Aklıma bir soru takıldı. Hayat hikâyesinde niçin bu kadar büyük bir boşluk var?"

"Boşluk mu?"

"Evet, boşluk. Okul yıllarına dair ayrıntı bolluğu var. Öğretmenleri ve arkadaşlarıyla yaptığı kavgalar vs."

"Hatırlıyorum. Hatta Lisbeth daha on birindeyken bir öğretmeni ondan korktuğunu söylemiş."

"Birgitta Miåås."

"Evet o."

"Çocuk psikiyatrisi kliniğinden de bir sürü ayrıntı var. Ayrıca koruyucu aileyle yaşadığı sorunlar, şu Gamla Stan'daki saldırı ve başka bir sürü şey."

"Evet. Ne düşünüyorsun?"

"Kliniğe on üçünü doldurmadan hemen önce alınmış."

"Evet."

"Ama kliniğe niçin yatırıldığına dair tek bir kelime yok."

"Yani... "

"Demek istediğim on iki yaşındaki bir çocuğu psikiyatri kliniğine niçin yatırırlar ki? Bunun biyografisinde görülecek kadar büyük bir nedeni olmalı ama niye buna dair bir açıklama yok?"

"Malin, güvenilir bir kaynaktan öğrendiğime göre Şubat 1991 tarihinde, Lisbeth daha on iki yaşındayken hakkında yazılmış bir polis raporu varmış. Bu dosyalarda yok. Ben de senden bunu araştırmanı isteyecektim."

"Eğer böyle bir rapor varsa mutlaka dosyasına koymaları gerekirdi. Aksini yapmaları yasa dışı bir şey. Bunu araştırdın mı?"

"Kaynağım bunun dosyalara konulmadığını söylüyor."

Malin bir süre sustu.

"Kaynağın ne kadar güvenilir?"

"Çok."

Malin bir süre daha sustu. Mikael ile Malin aynı anda aynı sonuca ulaştı.

"SÄPO," dedi Malin. "Björck," dedi Mikael.

24. BÖLÜM

5 NİSAN, SALI

Kırk yedi yaşındaki serbest gazeteci Per-Åke Sandström, Solna'daki evine gece yarısını biraz geçe geldi. Biraz çakırkeyifti, son günlerde yakasını bırakmayan panik duygusundan midesine kramplar giriyordu. Bütün gün hiçbir şey yapmadan, umutsuzca dolaşmıştı. Kısaca, Per-Åke Sandström korkuyordu.

Dag Svensson öldürüleli iki hafta olmuştu. Sandström o gece televizyon haberlerini şaşkınlıkla izlemişti. Hem rahatlamış, hem de umuda kapılmıştı. Svensson öldüğüne göre, içinde kendi adının da ifşa edileceği, kadın ticareti hakkındaki kitabı artık tarihe karışacak demekti. *Bir orospu yüzünden kodesi boylayacaktım.*

Dag Svensson'dan nefret ediyordu. Ona ricalar etmiş, yalvarmış, domuz herife yağ çekmişti.

Cinayetin işlendiği günün sabahı, yaşadığı coşku nedeniyle sağlıklı düşünememiş, ancak bir sonraki gün aklı başına gelmişti. Polis, kendisinin pedofil bir tecavüzcü diye ifşa edildiği Dag Svensson'un kitabını bulup, küçük kaçamaklarını kurcalamaya başlayacaktı. *Tanrım...* Cinayet zanlısı bile olabilirdi.

Paniği, ancak gazete afişlerinde Salander'in yüzünü görünce yatışmıştı. *Bu Salander denilen karı da kim?* Daha önce bu ismi hiç duymamıştı. Polis onu baş zanlı ilan etmişti, soruşturmayı yürüten savcı cinayetlerin yakında çözüleceğini söylüyordu. Belki de hiç kimse onunla ilgilenmeyecekti. Ama kendi tecrübelerinden, gazetecilerin not ve belgelerini sakladıklarını bilirdi. *Millennium. Ününü hak etmeyen, pislik bir dergi. Onlar da diğerleri gibi. Her şeye burunlarını sokarlar, sızlanırlar ve insanlara zarar verirler.*

Şu lanet kitapta ne kadar mesafe almışlar bilmiyordu. Ne bildiklerini bilmiyordu. Kime sorabilirdi ki? Kendini boşlukta hissediyordu.

Cinayetlerden sonraki ilk hafta panikle sarhoşluk arasında gidip gelmişti. Görünüşe göre, polis onu aramıyordu. Eğer şanslıysa paçayı kurtarırdı, ama eğer değilse, hayatı mahvolurdu.

Kapısının kilidine anahtarını sokup çevirdi. Kapı açıldığında bir hışırtı duydu, daha arkasına dönemeden sırtında bir acı hissetti.

Gunnar Björck telefonu çaldığında henüz yatmamıştı. Üzerinde pijaması ve sabahlığıyla ışıkları

yakmadan mutfakta oturmuş, içine saplandığı çıkmazı düşünüyordu. Uzun kariyeri boyunca, böyle boktan bir durumla hiç karşılaşmamıştı.

Önce telefonu açmamayı düşündü. Göz ucuyla saatine baktı, on ikiyi geçiyordu. Ama telefon çalmaya devam etti. Onuncu sinyalden sonra dayanamayıp açtı.

"Ben Mikael Blomkvist," dedi telefondaki ses.

Puşt.

"Gece yarısını geçti, uyumuştum."

"Üzgünüm. Ama söyleyeceklerim ilgini çekebilir diye düşündüm."

"Ne istiyorsun?"

"Yarın sabah saat onda, Dag Svensson ile Mia Bergman cinayetlerinin perde arkası hakkında bir basın konferansı vereceğim."

Björck yutkundu.

"Dag Svensson'un kitabında anlattığı, seks ticaretiyle ilgili ayrıntılardan bahsedeceğim. Müşterilerden bir tek senin adını vereceğim."

"Bana biraz zaman tanıyacağına söz vermiştin... "

Björck, kendi sesindeki paniği sezerek sustu.

"Kaç gün oldu? Tatilden sonra beni arayacaktın. Yarın salı. Ya şimdi anlatmaya başlarsın ya da yarın sabah basın konferansı düzenlerim."

"Basın konferansı düzenlersen, Zala hakkında bir bok öğrenemezsin."

"Olabilir, ama hiç değilse sadece benim sorunum olmaktan çıkar. Sen de benim yerime, soruşturma ekibiyle konuşmak zorunda kalırsın. Ve tabii bütün basınla."

Pazarlık edilecek bir durum değildi.

Björck Blomkvist'le buluşma konusunda anlaştı. Ama bu buluşmayı, çarşamba gününe ertelemeyi de başarmıştı. Kısa bir süreydi. Ama yapacak bir şey de yoktu.

Artık inceldiği yerden kopacaktı.

Sandström kendine geldiğinde, oturma odasında yerde yatıyordu. Ne kadar zamandır baygın kaldığını bilmiyordu. Bütün bedeni ağrıyor, hareket edemiyordu. Ancak bir süre sonra, ellerinin bir bantla arkadan bağlandığını fark etti. Ayakları da bantla sımsıkı sarılmıştı. Ağzına bir bant yapıştırılmıştı. Odadaki ışıklar açık, jaluziler kapalıydı. Neler olduğunu anlayacak durumda değildi.

Çalışma odasından sesler geliyordu. Uzandığı yerden açılıp kapanan çekmecelerin sesini duyuyordu. *Hırsız mı?* Kâğıt hışırtılarına kulak kesildi, biri çekmecelerini karıştırıyordu.

Arkasında ayak sesleri duyana kadar vakit geçmek bilmemişti. Kafasını biraz döndürebildi ama kimseyi göremedi. Sakin olmaya çalıştı.

Birden başından, ilmik yapılmış kalın bir halat geçirildi. Boynuna doğru çekilip ilmiği sıkıldı. Korkudan neredeyse altına ediyordu. Yukarı baktı, halatın ucu, tavandaki avizenin asıldığı bir çengelden geçirilmişti. Sonunda düşmanı görüş alanına girdi. İlk önce iki küçük, siyah bot gördü.

Kendini ne beklediğini bilemiyordu, ama bakışlarını yukarı çevirdiğine az daha küçük dilini yutuyordu. Paskalya tatilinden beri, pasaport fotoğrafı gazete afişlerini süsleyen manyak psikopatla karşı karşıya olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Kısa siyah saçlarıyla pasaporttaki fotoğraftan farklıydı. Baştan aşağı siyahlar giyinmişti. Kot pantolon, karın hizasında pamuklu bir ceket, tişört ve siyah eldivenler.

Ama Per-Åke Sandström'ü en çok korkutan kızın yüzüydü. Boyalıydı; siyah ruj, siyah sürme ve kabaca çekilmiş, yeşil-siyah göz farı. Yüzünün geri kalanını beyaza boyamıştı. Sol kulağının üst tarafından alnına uzanan, burnunu boydan boya geçip, çenesinin sağına kadar inen, kırmızı boyayla çizilmiş bir çizgi vardı.

Grotesk bir maskeydi bu. Tam bir kaçık gibi görünüyordu.

Aklı hâlâ direniyordu Sandström'ün. Bu gerçek olamazdı.

Salander halatın ucunu tutup çekti. İlmik boynuna iyice otururken, birkaç saniye nefes alamadı Sandström. Çabalayarak ayakları üzerine doğrulmaya çalıştı. Kız bir makaradan geçirdiği halatı, fazla zorlanmadan çekerek ayaklarının üzerine dikilmesine yardım etti. Sonra halatın ucunu radyatör borusuna birkaç kez dolayıp bir balıkçı düğümü attı.

Sonra gözden kayboldu. Yaklaşık on beş dakika sonra geri geldi. Bir sandalye çekip tam karşısına oturdu. Sandström kızın boyalı yüzüne bakmamaya çalışıyordu ama elinde değildi. Oturma odasındaki masanın üstüne bir tabanca koymuştu. *Benim tabancam. Giysi dolabındaki ayakkabı kutusundaydı.* Colt 1911 Government. Yıllar önce sırf iş olsun diye bir arkadaşından aldığı, ruhsatsız bir silahtı. Ama şimdiye kadar bu silahla tek bir mermi atmamıştı. Kız şarjörü doldurduktan sonra yuvasına takıp namlusuna mermi sürdü. Sandström bayılmak üzereydi. Kızın gözlerine bakmak için kendini zorladı.

"Erkeklerin cinsel sapıklıklarını belgeleme meraklarını anlamıyorum," dedi Salander, yumuşak ama buz gibi bir sesle.

Alçak ve anlaşılır bir sesle konuşuyordu. Sandström'ün bilgisayarından indirdiği bir fotoğrafı havaya kaldırdı.

"Sanırım bu Estonyalı Ines Hammujärvi. On yedi yaşında, Narva yakınlarındaki Riepalu köyünden. Onunla eğlenceli vakit geçirdin mi?"

Cevap almak için sormamıştı. Sandström istese bile cevap veremezdi. Ağzı hâlâ bantlıydı Üstelik beyni bir cevap bulmaktan acizdi. *Bu fotoğraf... Aman Tanrım. Fotoğrafları ne demeye sakladım ki?*

"Benim kim olduğumu biliyorsun değil mi? Başınla işaret et."

Sandström başını salladı.

"Sen sadist bir domuzsun, bir kusmuk, bir tecavüzcü."

Sandström donmuş kalmıştı.

"Başını salla."

Başını salladı. Gözleri dolmuştu.

"Şimdi seninle kuralları netleştirelim," dedi Salander. "Bana göre hemen gebertilmelisin. Ama bu geceyi çıkartabilirsin de, bana göre hava hoş. Anladın mı?"

Başını salladı.

"Herhâlde fark etmişsindir. Ben öldürmekten zevk alan kaçık bir kadınım, özellikle de erkekleri," dedi Salander, masa üzerindeki gazete yığınını göstererek.

"Şimdi ağzından bandı çıkaracağım. Bağırmaya kalkarsan ya da sesini yükseltirsen külahları değişiriz."

Elektrik tabancasını havaya kaldırdı.

"Bu korkunç alet 75.000 volt elektrik veriyor. Ama şimdi bir kez kullanıp, yeniden yüklemediğimden artık 60.000 volta düşmüştür. Anlıyor musun?"

Sandström kuşkuyla baktı.

"Yani kaslarını devre dışı bırakır. Zaten artık sen bu aletin yabancısı sayılmazsın, ne de olsa kapıda tecrübe ettin."

Salander ona gülümsedi.

"Yani bu aleti bir daha kullanırsam, bacakların artık seni taşıyamaz, kendini asarak intihar etmiş olursun. Ben de bu evden çıkıp giderim, hepsi bu."

Sandström başını salladı. *Aman Tanrım, bu kız gerçekten de manyak bir katil.* Yanaklarından gözyaşları süzülmeye başladı. Burnunu çekti.

Salander ayağa kalkıp, ağzındaki bandı çıkardı. Yüzünü Sandström'ün yüzüne iyice yaklaştırmıştı.

"Sus," dedi Salander. "Tek kelime yok. Ben izin vermeden konuşursan, seni kızartırım."

Burnunu çekmesi bitene kadar bekledi.

"Bu gece hayatta kalmak için tek bir şansın var. Yalnızca bir şans, iki değil. Sana bazı sorular soracağım. Eğer bunların cevaplarını bilirsen, yaşamana izin veririm. Anladın mı?"

Sandström başını salladı.

"Tek bir soruyu bile cevaplamazsan, geberirsin. Anladın mı?"

Başını salladı.

"Eğer yalan söyler ya da kıvırmaya kalkarsan, öteki dünyayı boylarsın. Seninle pazarlık edecek değilim. İkinci bir şans vermem. Ya sorularıma hemen cevap verirsin ya da ölürsün. Bu kadar basit."

Sandström başını salladı. Kızın dediğini yapacağını biliyordu. Başka şansı yoktu.

"Lütfen," dedi. "Ölmek istemiyorum... "

Salander ciddi bir ifadeyle süzdü onu.

"Bu sana kalmış. Ama bak, izinsiz konuşarak ilk kuralımı bozdun bile."

Sandström dudaklarını kenetledi. *Tanrım, bu kız zır deli.*

Blomkvist yılgın ve huzursuzdu, ne yapacağını bilemiyordu. Sonunda ceketini ve atkısını alıp dışarı çıktı. Södra İstasyonu'na doğru öylesine yürümeye başladı. Bofillsbåge'nin önünden geçip Götgatan'daki *Millennium*'un ofisine geldi. Ofis sakin ve sessizdi. Işıkları açmadan filtre kahve makinesine kahve ve su koyarak pencerenin önüne dikildi, caddeye bakmaya başladı. Kafasında uçuşan düşünceleri toparlamaya çalışıyordu. Dag ile Mia'nın cinayet soruşturması parçalanmış bir mozaiğe benziyordu: Birleştirilebilen parçaların yanı sıra kayıp parçalar da vardı. Bu mozaiğin bir motifi olmalıydı, bunu hissedebiliyor ama gözünde canlandıramıyordu. Çok fazla parça eksikti.

Kuşkuyla kıvranıyordu. O *çılgın bir katil değil* diye hatırlattı kendine. Arkadaşlarını ben öldürmedim, diye yazmıştı. Ona inanıyordu. Ama bu muammada bir yeri vardı, işte çözemediği buydu.

Enskede'deki daireye adım attığından beri ileri sürdüğü tezi yeniden tarttı. Arkadaşlarının, Dag'in kadın ticaretini konu edinen kitabı yüzünden öldürüldüklerine inanıyordu. Ama bu tez, Bublanski'nin dediği gibi, Bjurman'ın neden öldürüldüğünü açıklamıyordu.

Salander, kadın ticaretinin müşterilerini bir kenara bırakıp Zala'ya odaklanması gerektiğini yazmıştı. *Neden?* Bununla ne demek istiyordu? Lanet, sorunlu kadın! Niçin daha açık konuşmuyordu?

Kahve makinesinden, üzerinde "Genç Sol" yazan bir fincana kahve koydu. Ofisin ortasındaki kanepeye oturdu. Ayaklarını kahve masasının üzerine uzatıp bir sigara yaktı.

Björck, müşteriler listesindeydi. Bjurman, Salander'in vasisiydi. Bu iki adamın SÄPO'da çalışmaları bir tesadüf olamazdı. Ve polisin Salander hakkında yazdığı rapor kayıptı.

Birden fazla cinayet sebebi olabilir miydi?

Düşüncelerine başka bir boyut katmaya çalıştı.

Ya cinayet sebebi Lisbeth Salander'se?

Düşüncelerini ifade edebilecek sözcükleri bulmakta zorlanıyordu. Henüz bilinmeyen, üzerine hiç düşülmemiş bir şey vardı. Cinayet sebebi Salander olabilir derken, bununla ne anlatmak istediğini açıklayamıyordu. Sanki birden "işte bu" diyebileceği bir şeyin kıyısına gelmişti.

Çok yorgundu. Kahveyi lavaboya döktü. Makineyi temizledi. Evine gidip, yatağa girdi. Uzandığı yerden, bir ucunu tuttuğu ipin onu nereye götürdüğünü düşündü, saatlerce ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

Salander bir sigara yaktı. Sandström'ün karşısındaki sandalyenin arkalığına sırtını yaslayarak, bacak bacak üstüne attı. Gözlerini adamın gözlerine dikti. Sandström daha önce hiç bu kadar delici bakışlarla karşılaşmamıştı. Ama kız hâlâ alçak sesle konuşuyordu.

"Ocak 2003'te Ines Hammujärvi'yi iki kez Norsborg'daki apartmanda ziyaret ettin. O zaman henüz on altısındaydı. Ziyaret sebebin neydi?"

Per-Åke Sandström nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Bu işlere nasıl bulaştığını, neden böyle... Kız elektrik tabancasını kaldırdı.

"Ben... ben bilemiyorum. Onu istemiştim. Çok güzeldi."

"Güzel mi?"

"Evet. Çok güzeldi."

"Ve onu yatağa bağlayıp tecavüz etmeye hakkın olduğunu düşündün."

"Kabul etmişti. Yemin ederim. Kendi kabul etmişti."

"Ona para ödedin mi?"

Sandström dudaklarım ısırdı.

"Hayır."

"Niçin? O bir fahişeydi. Fahişelere para ödenir."

"O şey... O bir hediyeydi."

"Hediye mi?" Sesinin tonu tehlikeli bir hal almıştı.

"Birine yaptığım hizmet karşılığı sundular bana."

"Per-Åke," dedi Lisbeth Salander, yumuşak bir ses tonuyla.

"Sorularıma kaçamak cevaplar vermeyeceksin, değil mi?"

"Yemin ediyorum. Ne sorarsan cevap vereceğim. Yalan söylemeyeceğim."

"İyi. Ne tür bir hizmetti bu? Kime yapmıştın?"

"Bir miktar anabolik steroidi gümrükten içeri sokmuştum. Estonya'ya röportaj yapmaya gitmiştim. Yanımda Harry Ranta diye biri vardı. Dönerken, arabanın bagajına koyduğum hapları içeri soktum. Harry dönüşte benimle gelmedi."

"Harry Ranta'yla nasıl tanıştın?

"Yıllardır tanırdım. 1980'li yıllardan beri. Öylesine arkadaşlık ediyorduk. Birlikte barlara takılırdık."

"Ve bu Harry Ranta sana Ines Hammujärvi'yi sundu... hediye olarak?"

"Evet... hayır, özür dilerim. Bu daha sonra Stockholm'de oldu. Kızı, Harry'nin kardeşi Atho Ranta sundu."

"Yani, Atho Ranta bir gün kapını çaldı, Norsborg'a gidip Ines Hammujärvi'yi düzer misin diye mi sordu?"

"Hayır... Ben... bir partideydik... Yemin ederim, neredeydi hatırlayamıyorum... "

Birden titremeye başladı. Bacakları pes etmeye başlamıştı. Ayaklarındaki bantlarla dik durmakta zorlanıyordu.

"Sakin ve akıllı cevap ver," dedi Salander. "Düşüncelerini toparlayabilirsin, bunun için seni asmam. Ama kıvırdığını hissedersem... küt!"

Kaşlarını kaldıran Lisbeth birden meleksi bir görünüm kazandı. Grotesk bir maskenin arkasında meleksi bir insan.

Per-Åke Sandström yutkundu. Ağzı kurumuştu, halat boğazını kesiyordu.

"Nerede içtiğin önemli değil. Atho Ranta bu kızı sana nasıl sundu?.. "

"Şey hakkında konuşuyorduk... biz... şey istediğimi söylemiştim... "

Sandström ağlamaya başladı.

"Orospularından birini istediğini söyledin."

Sandström başını salladı.

"Sarhoştum. O da, o kızın... gerektiğini... gerektiğini... "

"Kıza ne gerekiyormuş?"

"Kızın cezalandırılması gerektiğini söyledi. Onlara zorluk çıkarıyordu. İstediklerini yapmıyordu."

"Ne yapmasını istiyordu?"

"Fahişelik yapmasını. Onu bana sun... Sarhoştum. Ne yaptığımın farkında değildim... ben öyle olsa... affet beni." Burnunu çekti.

"Af dileyeceğin kişi ben değilim. Neyse, sen de ona, Ines'i cezalandırmasına yardımcı olacağını söyledin. Ve kızın evine gittiniz."

"Böyle olmadı."

"Nasıl olduğunu anlat o zaman. Atho ile birlikte, Ines'in evine niye gittiniz?"

Lisbeth, elektrik tabancasını dizinin üstünde dengelerken, Sandström tekrar titremeye başladı.

"Ben kızı istediğimden gittim. Oradaydı, satılıktı. Ines, Harry Ranta'nın kız arkadaşlarından birinin yanında kalıyordu. Adını hatırlayamıyorum. Atho, Ines'i yatağa bağladı. Ben... ben onunla seks yaptım. Atho seyretti."

"Hayır... Sen onunla seks falan yapmadın. Ona tecavüz ettin."

Sandström bir şey demedi.

"Öyle değil mi?"

Başını salladı.

"Ines ne dedi?"

"Hiçbir şey?"

"Karşı koymadı mı?"

Başını hayır anlamında salladı.

"Yani orta yaşlı bir pisliğin, kendisini bağlayıp tecavüz etmesinden hoşlandı."

"Sarhoştu. Aldırmadı."

Salander iç çekerek sustu.

"Tamam. Sonra da Ines'i ziyaretlere devam ettin."

"O öyleydi... Beni istiyordu."

"Boş laf."

Sandström ümitsizce Salander'e baktıktan sonra başını salladı.

"Ben... ona tecavüz ettim. Harry ile Atho izin vermişlerdi. Onlar kızın... eğitilmesini istiyorlardı."

"Onlara para ödedin mi?"

Başını salladı.

"Ne kadar?"

"Arkadaş indirimi yaptılar. Kaçakçılık yapmalarına yardım ediyordum."

"Ne kadar?"

"Birkaç bin kron."

"Ines'in bu fotoğrafı senin evinde çekilmiş."

"Harry buraya getirmişti."

Sandström bir kez daha burnunu çekti.

"Yani birkaç bin krona istediğini yapabileceğin bir kız satın aldın. Kaç kez tecavüz ettin ona?"

"Bilmiyorum... defalarca."

"Peki. Bu çeteyi kim yönetiyor?"

"Konuşursam beni öldürürler."

"Beni ilgilendirmez. Ayrıca şu an asıl sorunun Ranta kardeşler değil, benim."

Salander elektrik tabancasını eline aldı.

"Atho. Büyük olan. İşleri Harry düzenliyor."

"Kaç kişilik bir çete bu?"

"Ben sadece Harry ve Atho'yu biliyorum. Atho'nun kız arkadaşı da işin içinde. Ayrıca bir herif vardı... Pelle bir şey. İsveçli. Kimin nesi bilmiyorum. Eroinman, ayak işlerine koşturuyor."

"Atho'nun kız arkadaşı?"

"Silvia. O da fahişe."

Salander bir an başını eğip, düşündü. Sonra gözlerini kaldırdı.

"Zala kim?"

Sandström sarardı. *Dag Svensson'un beni sıkıştırdığı soru.* Epey bir süre sustu. Sonra kaçık kızın sabrının tükenmeye başladığım fark etti.

"Bilmiyorum," dedi. "Kim olduğunu bilmiyorum."

Salander'in yüzü gölgelendi.

"Şimdiye kadar iyi gidiyordun. Şansını harcama," dedi.

"Namusum ve şerefim üzerine yemin ediyorum. Kim olduğunu bilmiyorum. Öldürdüğün gazeteci de... "

Sandström birden durdu. Enskede'deki katliamdan söz etmek iyi bir fikir değildi.

"Evet?"

"O da bana aynı soruyu sordu. Bilmiyorum. Bilseydim ona da anlatırdım. Yemin ederim. Atho tanıyor."

"Onunla konuştun mu?"

"Yalnızca bir kere, bir dakika telefonda konuştum. Ona bir gazetecinin Zala isminden bahsettiğini söyledim. Daha doğrusu o benimle konuştu."

"Neden?"

Sandström gözlerini kırptı. Alnından dökülen terler gözünün içine giriyor, sümükleri çenesine akıyordu.

"Benden... onlar için bir kıyak daha yapmamı istediler."

"Bu hikâye sıkıcı olmaya başladı ama... " dedi Salander.

"Tallinn'e gitmemi, İsveç'e dönüşte bir çanta dolusu amfetamin sokmamı istediler. Ben yapmak istemedim."

"Neden?"

"Bu artık fazlaydı. Adamlar gangsterdi. Bu işten kurtulmak istiyordum. Benim kendi işim vardı."

"Yani sen serbest çalışan bir gangsterdin?"

"İnan bana ben öyle biri değilim," dedi acıklı bir ifadeyle.

"Tabii ya," dedi Salander.

Sesinde öyle aşağılayıcı bir ifade vardı ki, Sandström gözlerini kapadı.

"Devam et, Zala nasıl ortaya çıktı?"

"Tam bir kâbustu."

Sustu. Gözlerinden tekrar yaşlar boşalmaya başladı. Isırdığı alt dudağı kanıyordu.

"Çok sulu gözsün," dedi Salander buz gibi bir sesle.

"Atho, sürekli bu konuyu gündeme getirerek başımın etini yedi. Harry, Atho'nun çok kızmaya başladığını, bu işin sonunun kötü olacağını söyleyerek beni uyardı. Sonunda Atho'yla buluştum. Geçen yıl, ağustos ayında. Norsborg'de. Harry'yle birlikte gittik."

Dudakları oynuyordu ama sesi kaybolmuştu. Salander gözlerini kısınca, Sandström sesine tekrar kavuştu.

"Atho bir manyaktı. Zalim. Onun ne kadar zalim olabileceğini hayal edemezsin. Artık bu işten çıkamayacağımı, bunun için geç kaldığımı, dediklerini yapmazsam beni yaşatmayacaklarını söyledi. Bana bunu gösterecekti."

"Öyle mi?"

"Beni zorla yanlarına aldılar. Södertälje'ye gittik. Atho başıma kâğıt bir torba geçirdi. Korkudan canım çıkıyordu."

"Yani, arabadaydın, başında kâğıt bir torba vardı. Sonra ne oldu?"

"Araba durdu. Nerede olduğumu bilmiyordum."

"Torbayı başına nerede geçirdiler?"

"Södertälje'ye girmeden hemen önce."

"Peki ondan sonra daha ne kadar gittiniz."

"Belki... bir yarım saat. Beni arabadan çıkardılar."

"Sonra?"

"Harry ile Atho beni bir yere soktular. Işıklar açıktı. Başımdan torbayı çıkardılar. Depo gibi bir yerdeydik. Beton zeminde zavallı bir adam yatıyordu. Elleri ve ayakları bağlıydı. Feci dayak yemişti."

"Kimdi?"

"Kenneth Gustafsson diye biri. Ama bunu daha sonra öğrendim. Onlar söylemedi."

"Neler oldu?"

"Orada bir adam vardı. Daha önce böyle iri birini görmemiştim. Çam yarması gibi bir şey. Sanki yalnızca kas yığınıydı."

"Tipi nasıldı?"

"Sarışındı. Sanki şeytanın kendisiydi."

"İsmi?"

"İsmi hiç geçmedi."

"Peki, sarışın bir dev. Başka kimler vardı?"

"Başka bir adam daha. Stresli görünüyordu. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı."

Magge Lundin.

"Başka?"

"Ben, Harry ve Atho."

"Devam et."

"Sarışın... yani o dev, önüme bir sandalye koydu. Tek kelime konuşmadı. Bir tek Atho konuşuyordu. Yerdeki adamın gammazcı olduğunu söyledi. Sorun çıkaranların başına ne geldiğini görmemi istemiş."

Sandström hüngür hüngür ağlıyordu.

"Sulu göz," dedi Salander bir kez daha.

"Sarışın dev yerdeki adamı kaldırıp tam benim karşımda bir sandalyeye oturttu. Aramızda bir metre vardı. Adamın gözlerinin içine baktım. O alçak, adamın arkasına geçti, ellerini boynuna doladı... o... onu... "

"Boğdu mu?"

"Evet... hayır... boğazım sıktı... boynunu kırdı. Nasıl çatırdadığını duydum, adam ayaklarımın önüne devrildi."

Sandström ayakta kalmaya çabalıyor, yanaklarından sicim gibi yaş boşalıyordu. Bunu birine ilk defa anlatıyordu. Salander kendini toplaması için ona bir dakika verdi.

"Sonra?"

"Diğer adam -atkuyruklu- bir elektrikli testereyle adamın kafasını ve ellerini kesti. Sonra o çam yarması bana yaklaştı. Ellerini boynuma doladı. Tüm gücümle ellerini çözmeye çalıştım, bana mısın demedi. Ama boynumu sıkmadı... Yalnızca uzun süre ellerini boynumda tuttu. O bunu yaparken Atho cep telefonunu çıkarıp birini aradı. Rusça konuştu. Sonra bana döndü. Zala seninle konuşmak istiyor, dedi ve telefonu kulağıma dayadı."

"Zala ne dedi?"

"Atho'nun benden rica ettiği hizmeti yapacağımı umduğunu söyledi. Herhâlde işten çekilme fikrinden vazgeçmiştim. Ona Tallinn'e gidip, amfetaminleri getireceğime söz verdim. Başka ne yapabilirdim?"

Salander hiç konuşmadan uzun süre oturdu. İpin ucundaki gazeteciye bakarken başka bir şeyler düşünüyor gibiydi.

"Sesi nasıldı, tarif et."

"Bilemiyorum... normaldı."

"Derin bir ses mi, tiz bir ses mi?"

"Derin. Sıradan. Boğuk."

"Hangi dilde konuşuyordu?"

"İsveççe."

"Aksan?"

"Evet... bir parça... Ama iyi İsveççe konuşuyordu. Atho'yla Rusça konuştu."

"Rusça anlıyor musun?"

"Biraz, akıcı değil, çok az."

"Atho ona ne dedi?"

"Gösterinin sona erdiğini söyledi."

"Bundan birilerine bahsettin mi?"

"Hayır."

"Svensson'a?"

"Hayır... yok."

"Svensson seni ziyaret etti."

Sandström başını salladı.

"Seni duyamıyorum."

"Evet."

"Nasıl?"

"Benim fahişelere... biliyordu."

"Sana ne sordu?"

"Zala... Zala'yı sordu... İkinci ziyaretinde."

"İkinci mi?"

"Ölmeden iki hafta önce, benimle buluştu. İlk buluşmamızdı bu. Sonra da sen onu... onu... iki gün önce tekrar geldi."

"Ben onu öldürmeden önce... "

"Evet."

"Ve Zala'yı sordu?"

"Evet."

"Ona ne anlattın?"

"Hiçbir şey. Ona hiçbir şey anlatamazdım. Sadece Zala'yla bir kez telefonda konuştuğumu itiraf ettim. O sarışın canavarın yaptıklarından da, Gustafsson'dan da bahsetmedim."

"Tamam. Svensson'un tam olarak ne sorduğunu anlat."

"Ben... o yalnızca Zala hakkında ne bildiğimi öğrenmek istiyordu. Hepsi bu."

"Ona hiçbir şey anlatmadın mı?"

"Hayır. Ben de bir şey bilmiyordum ki."

Salander alt dudağını ısırarak bir süre düşündü. *Söylemekten kaçındığı bir şey var. Tabii ya.*

"Svensson'un seni ziyaret ettiğini kime söyledin?"

Sandström sarardı.

Salander elektrik tabancasını salladı.

"Harry Ranta'ya telefon açtım."

"Ne zaman?"

Sandström yutkundu.

"Svensson'un beni ilk kez ziyaret ettiği günün akşamı."

Salander bir yarım saat daha adamı sorgulamaya devam etti. Ama Sandström devamlı kendini tekrar ediyordu, yalnızca minik ayrıntılar verebiliyordu. Salander ayağa kalktı. Halatı tuttu.

"Tanıdığım en zavallı kusmuk sensin," dedi. "Ines'e yaptıkların için ölümü hak ediyorsun. Ama sana sorularıma düzgün cevaplarsan yaşayacağın sözünü vermiştim. Ben verdiğim sözü tutarım."

Kalorifer borusuna bağladığı ipi çözdü. Yere yığılan Sandström müthiş bir rahatlama hissetti. Yattığı yerden kahve sehpasının üzerine bir tabure koyup üstüne çıkarak, onu asmak için hazırladığı düzeneği toplayan Salander'i seyretti. Bütün bunları çantasına koyan Salander banyoya gitti. Geri geldiğinde makyajını tamamen silmişti.

Yüzü şimdi çırılçıplak ortaydı.

"Bantlarını kendin kesebilirsin."

Onun yanına bir mutfak bıçağı attı.

Sandström epey bir süre holden gelen sesleri dinledi, Salander kıyafetlerini değiştiriyor gibiydi. Dış kapının açılıp kapandığını duydu. Bantları kesmek tam yarım saatini aldı. Salander'in giderken, Colt 1911 Government tabancasını yanında götürdüğünü ancak kanepeye uzandığında fark etti.

Salander, Mosebacke'deki evine sabah saat beşte döndü, Irene Nesser peruğunu çıkarıp doğrudan yatağa gitti. Blomkvist, kaybolan polis raporunun gizini çözdü mü diye bilgisayarına bile bakmadı.

Sabah saat dokuzda uyandı. Salı gününü Ranta kardeşler hakkında araştırma yaparak geçirdi.

Atho Ranta'nın suç dosyası epeyce kabarıktı. Estonya kökenli Finlandiya vatandaşıydı. İsveç'e 1971 yılında gelmişti. 1972-1978 arasında, Skånska Cementgjuteri şirketinde marangozluk yapmıştı. Çalıştığı bir inşaattan malzeme çaldığı için yedi ay hapis yatmıştı. 1980-82 arasında daha küçük çapta bir inşaat şirketinde iş bulmuş, ancak iş yerine defalarca sarhoş geldiği için atılmıştı. Seksenli yılların devamında, bar kapılarında fedailik, bulaşıkçılık, okul bekçiliğinin yanı sıra, bir ara da kalorifer kazanı üreten bir şirkette teknisyenlik yapmıştı. Bütün bu işlerden ya iş yerine sarhoş geldiğinden ya da kavga çıkarttığından atılmıştı. Okul bekçiliğinden atılma nedeni, bir kadın öğretmeni taciz ve tehdit etmesiydi.

1987 yılında araba çaldığı ve ehliyetsiz araba kullandığı için bir ay hapis yatmıştı. Ertesi yıl, ruhsatsız silah bulundurmaktan para cezasına çarptırılmıştı. 1990'da cinsel tacizden mahkûm edilmiş ama nasıl bir taciz olduğu kayıtlara geçirilmemişti. 1991'de tehditten yargılanıp beraat etmişti. 1992 yılında kız arkadaşını dövüp kızın kız kardeşini de tehdit ettiği için üç ay hapis cezasına çarptırılmıştı. Aynı yıl içki kaçakçılığından para ve şartlı hapis cezası almıştı. Çalınmış mal bulundurmak ve yaralamaktan dokuz ay ceza aldığı 1997'ye kadar başka bir olaya karışmamıştı.

Küçük kardeşi Harry, 1982'de İsveç'e gelmiş, uzun süre bir depoda çalışmıştı. Kayıtlara göre o da üç defa hapis cezasına çarptırılmıştı. 1990'da sigorta dolandırıcılığından beş ay, 1992'de ağır yaralama, hırsızlık, çalıntı mal bulundurma ve tecavüz suçlarından iki yıl hapis cezasına çarptırılmış, cezası bittikten sonra da Finlandiya'ya geri gönderilmişti. Ancak 1996'da tekrar İsveç'e dönmüş, aynı yıl, ağır yaralama ve tecavüzden on ay hapis cezası almış, ancak avukatının bir üst mahkemeye yaptığı itiraz sonucu tecavüz suçundan beraat etmiş, cezası altı aya düşmüştü. 2000'de tehdit ve tecavüz nedeniyle hakkında şikâyette bulunulmuş, ancak şikayetler geri çekildiğinden dava açılmamıştı.

Salander her ikisinin de adreslerini araştırdı, Atho Norsborg'da, Harry Alby'de oturuyordu.

Miriam Wu'yu on beş kez arayıp her seferinde telesekreterle karşılaşan Paolo Roberto öfkeden kuduruyordu. Miriam Wu'yu bulma görevini üstlendiği gün, defalarca kızın Lundagatan'daki dairesine gitmiş ama kimseyi bulamamıştı.

Burnundan soluyarak saatine baktı. Akşamın sekizine geliyordu. Şu lanet eve gelecek herhalde, diye söylendi kendi kendine. Wu'nun gözlerden uzak kalmasını anlıyordu ama artık basının midesinde

de kusacak bir şey kalmamıştı. Kız ortaya çıkana kadar kapısının önünde beklemeye karar verdi, bu kendi eviyle Wu'nunki arasında mekik dokumaktan daha iyiydi. Kıyafetlerini değiştirmek için evine gitti. Kahve yapıp bir termosa doldurdu, birkaç sandviç hazırladı. Dışarı çıkmadan önce Meryem heykelinin önünde haç çıkarttı.

Lundagatan'daki apartmanın otuz metre ilerisine park etti. Koltuğunu iyice arkaya iterek bacaklarını uzattı. Radyoyu açtı, sesini kıstı. Miriam Wu'nun bir akşam gazetesinden kestiği fotoğrafını arabanın aynasına yapıştırmıştı. Fıstık gibi kız, diye düşündü. Sokaktan geçen tek tük insanları izleyerek sabırla beklemeye başladı. Miriam Wu henüz ortada yoktu.

Her on dakikada bir telefonunu aradı. Saat 21.00'de telefonu sinyal vermeye başladı, şarjı bitiyordu.

Per-Åke Sandström, salı gününü sanki bütün duyularını kaybetmiş gibi, tuhaf bir halde geçirdi. Salander gittikten sonra, bütün bir gece oturma odasındaki kanepeden kalkmamıştı. Yatak odasına gidecek gücü yoktu, sürekli ağlamış, gözyaşlarına bir türlü engel olamamıştı. Salı sabahına doğru Systembolaget'e gitmiş, bir şişe votka alıp tekrar kanepesine dönerek şişenin yarısını devirmişti.

Ancak akşama doğru kafasını toplayarak ne yapması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Keşke Ranta kardeşler ve onların fahişeleriyle hiç karşılaşmasaydı diye düşündü. O gece hangi akla uyup da Norsborg'daki apartmana gitmiş, böyle bir aptallığı nasıl yapabilmişti, şaşıyordu. Atho uyuşturucu verdikleri Ines Hammujärvi'yi yatağa bağlayarak, bacaklarını açmıştı. Sonra da kimin aleti daha dayanıklı diye Sandström'ü yarışa davet etmişti. Kıza sırayla tecavüz etmişler, bütün bir akşam ve gece bu işi en çok o yaptığından, yarışı Sandström kazanmıştı.

Kız bir ara kendine gelmiş, direnmeye çalışmıştı. Bunun üzerine Atho yarım saat boyunca kıza tokatlar atmış, zorla alkol içirmiş, iyice sersemleterek, Sandström'ü tekrar yarışa davet etmişti.

Lanet olası orospu.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Millennium'un ona acıyacağı yoktu. Hayatlarını bu tür skandallarla kazanıyorlardı.

Salander denilen manyaktan feci korkuyordu.

Sarışın canavardan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Polise de gidemezdi.

Kendi başına çözebileceği bir sorun da değildi. Kendiliğinden çözüleceğini düşünmekse hayaldı.

Geriye çok zayıf bir ihtimal kalıyordu. Belki de bir tek oradan merhamet dilenip zerre kadar olsun karşılık alırsa, sorunu çözülürdü.

Bunun bir mucize olacağının farkındaydı.

Ama başka çaresi de yoktu.

O gün öğleden sonra cesaretini toplayıp Harry Ranta'yı cep telefonundan aradı. Cevap yoktu. Gece saat ona kadar aradıktan sonra pes etti. İçinde bulunduğu durumu uzun süre tekrar gözden geçirdikten ve geriye kalan yarım şişe votkayı da içtikten sonra Atho Ranta'yı aradı. Telefonu Atho'nun kız arkadaşı Silvia açtı. Ranta kardeşler tatillerini geçirmek için Tallinn'e gitmişlerdi. Hayır, Silvia onlara nerden ulaşılabileceğini bilmiyordu. Hayır, ne zaman dönecekleri hakkında fikri yoktu. Belirsiz bir süre Estonya'da kalacaklar gibiydi.

Silvia'nın neşesi yerindeydi.

Sandström divanın üzerine çöktü. Atho'yu bulup başına gelenleri anlatmak zorunda kalmadığı için rahatladı mı, yoksa yıkıldı mı bilemiyordu. Ama Silvia'nın sözlerindeki satır altı mesaj çok açıktı. Ranta kardeşler bir nedenle, Tallinn'e tatile çıkmak zorunda kalmışlardı ve bu tatilin ne kadar süreceği belli değildi. Bu Per-Åke Sandström'ün sinirlerini yatıştıracak bir haber değildi.

25. BÖLÜM

5 NİSAN, SALI - 6 NİSAN, ÇARŞAMBA

Gece on bir gibi Högalid Kilisesi tarafından bir kadının geldiğini fark ettiğinde, Paolo Roberto daldığı derin düşüncelerden uyandı. Kadını dikiz aynasından görmüştü. Kadın, yetmiş metre kadar gerisinden, bir sokak lambasının altından geçerken arkasına dönüp baktı ve onu hemen tamdı. Bu Miriam Wu'ydu.

Oturduğu yerde kaldı. İlk aklına gelen arabadan inmekti, ama sonra onu korkutabileceğini düşünerek bundan vazgeçmişti. En iyisi apartmanının kapısına gelene kadar beklemekti.

O bunları düşünürken, sokağın başında beliren koyu renkli bir yük minibüsü, Miriam'in yanından geçerken aniden durdu. Minibüsün sürmeli yan kapısından çıkan çam yarması bir zebani, Miriam Wu'yu bileğinden yakaladı. Kızın hazırlıksız yakalandığı açıktı. Kendini geriye doğru atarak kurtulmaya çalıştı ama devin elinden kurtulamadı.

Paolo Roberto, Wu'nun sağ bacağının, havada nasıl bir yarım daire çizdiğini gördüğünde ağzı açık kaldı. *Tabii ya, kick boks yapıyor!* Wu'nun tekmesi, devin başında patladı. Ama zebani etkilenmiş gibi değildi. Elini kaldırıp Wu'ya öyle bir tokat indirdi ki, tokadın sesi, Paolo'nun oturduğu yerden bile duyuldu. Yıldırım çarpmışa dönen Wu arabanın gövdesine yapıştı. Adam eğildi. Bir eliyle patates çuvalı kaldırır gibi Wu'yu kaldırıp minibüsün içine fırlattı. Paolo Roberto ancak o zaman ağzını kapatıp hayata geri dönebildi. Arabasından atlayıp minibüse doğru fırladı.

Bunun faydasız bir çaba olduğunu anlaması için yalnızca birkaç adım atması yetti. Miriam Wu'yu içine attıkları yük minibüsü U dönüşü yaptıktan sonra, Högalid Kilisesi'ne doğru hızla uzaklaşarak gözden kaybolmuştu. Paolo Roberto hemen arabasına atladı, o da U dönüşü yaptı. Sokağın başındaki yol ayrımına geldiğinde minibüsten eser yoktu. Frene bastı, Högalidsgatan'dan aşağı doğru baktı Sonra şansını denemek için direksiyonu sola, Hornsgatan'a kırdı.

Kırmızı yanan trafik ışıklarına boş verip devam etti. Caddede hiç trafik yoktu, stop lambalarını gördüğü tek araba, Långholmsgatan'dan Liljeholm Köprüsü'ne dönüyordu. Aradığı o muydu, seçemiyordu ama etrafta başka bir araba da yoktu. Gaza basıp onun peşine takıldı. Hızını artırdı ama Kungsholmen yönünden gelen arabalara yol vermek için, Långholmsgatan'da yakalandığı kırmız ışıkta durmak zorunda kaldı. Saniyeler akıyordu. Önündeki araba geçtikten sonra, yeşil yanmasını beklemeyip gazı topukladı. Trafik polisleri durdurmasın diye Tanrı'ya dua ediyordu. Köprüyü bütün hız kurallarını altüst ederek geçti.

Liljeholmen yönünde ilerlerken, doğru aracın peşinde miydi hâlâ bilemiyordu, araç Gröndal'a ya

da Årsta'ya dönmüş de olabilirdi.

O yine, şansının peşinden, dümdüz gitmeye karar verdi. Yüz elli kilometrenin üzerinde hız yapıyor, her türlü trafik kuralına boş veriyordu. Yasa sever vatandaşlardan biri ya da birkaçının plakasını polise bildirecekleri kesindi.

Bredäng'e geldiğinde o aracı tekrar gördü. Elli metre kadar yaklaştı, evet, aradığı oydu. Hızını doksan kilometreye düşürdü. Aralarında iki yüz metre kadar bir boşluk bıraktı. Şimdi rahat bir nefes almıştı.

Miriam Wu boynundan aşağı akan kanı hissetti. Burnu kanıyordu. Alt dudağı patlamış, büyük ihtimal burun kemiği de kırılmıştı. Bulutsuz gökyüzünde şimşek çakar gibi gelmişti saldırı. Ancak birkaç saniye direnebilmişti. İçine atıldığı minibüs, daha kapılarını kapatmadan harekete geçmişti. Bir ara, araba U dönüşü yaparken, sarışın dev dengesini kaybetti, kalçalarıyla yerden destek alan Miriam Wu, devin kafasının yan tarafına öyle sıkı bir tekme indirdi ki, adamın kafasında topuğunun izi kaldı.

Dev, Miriam Wu'ya önce şaşkınlıkla baktı Sonra gülümsedi.

Aman Tanrım, ne tür bir canavar bu.

Miriam Wu bir tekme daha attı. Ama bu defa dev, bacağını yakalayıp öyle bir çevirdi ki, Miriam acı dolu bir çığlık atarak karnı üzerine döndü.

Miriam'ın üzerine eğilen çam yarması, avucunun ortasıyla, kızın kafasının yan tarafına bir tokat attı. Miriam yıldızları saydı. Sanki kafasına bir balyoz inmişti Sonra Wu'nun sırtına oturdu. Kurtulmak için çırpınan Wu, adamı bir milimetre yerinden kımıldatamadı. Dev, Wu'nun kollarını arkasına kıvırarak bileklerine kelepçe taktı. Wu artık bütünüyle çaresizdi. Neredeyse korkudan felç olmuştu.

Mikael Blomkvist, Tyresö'den evine dönüyordu. Öğleden sonrasını ve akşamı, Svensson'un listesindeki üç müşteriyi ziyaret ederek geçirmişti. Hiçbirinden sonuç alamamıştı. Daha önce Svensson'la karşılaşan bu üç adam, dünya başlarına yıkılacak diye korkuyla bekliyorlardı. Yalvarıp yakararak kendisinden af dileyen bu üç adamı, potansiyel katiller listesinden silmişti Mikael.

Skanstullsbron'u geçerken Erika Berger'e telefon açtı. Erika cevap vermeyince, Malin Eriksson'u aradı. O da cevap vermedi. Tamam, geç bir saatti ama biriyle konuşmak istiyordu.

Paolo Roberto aklına geldi. Acaba Miriam Wu konusunda bir ilerleme kaydedebilmiş miydi? Roberto'nun telefonunu beş kez çaldırdıktan sonra cevap alabildi.

"Paolo."

"Merhaba. Ben Mikael. Şu işte bir... "

"Mikael, ben bir arrrr... arrrr... Miriam içinde."

"Seni duyamıyorum."

"Arrr... "

"Sesin kesiliyor, seni duyamıyorum." Hat kesiliverdi.

Paolo Roberto küfretti. Fittja'dan geçerken telefonunun şarjı bitmişti. Aç düğmesine basarak telefonu tekrar çalıştırdı. Acil polis numarasını aradı. Fakat karşıdan alo sesi geldiğinde telefonu tekrar kapandı.

Siktir.

Arabada kullanabileceği şarj aleti vardı ama evde unutmuştu. Telefonu arka koltuğa fırlatıp, bütün dikkatini önündeki araca verdi. Altında benzin deposu dolu bir BMW vardı. Yük minibüsünün onu atlatması imkânsızdı. Ama dikkat çekmek istemediğinden, aradaki mesafeyi korumaya özen gösteriyordu.

Hormonlu bir çam yarması benim gözümün önünde bir kızı dövsün! O şerefsizi bir elime geçirsem.

Erika Berger yanında olsa, ona maço kovboy derdi. Paolo Roberto'ya göreyse bu, çileden çıkmaktı.

Arabayla Lundagatan'dan geçen Mikael, Miriam Wu'nun ışıklarının yanmadığını gördü. Paolo Roberto'yu aradı ama ulaşamadı. Söylenerek evine gitti. Kahve suyu koyup sandviç hazırlamaya başladı.

Yolculuk Paolo Roberto'nun sandığından uzun sürmüştü. Södertaje'yeyi geçmiş, E20 üzerinden Strängnäs'e doğru gidiyorlardı. Nykvarn'dan hemen sonra sola dönen minibüs, Sörmländ kırsalına giden küçük yollardan birine girdi.

Bu Paolo'nun fark edilme riskini artırıyordu. Gazdan ayağını çekti, minibüsle arasındaki mesafeyi artırdı.

Coğrafya bilgisi pek iyi değildi ama herhalde Yngern Gölü'nün sol tarafında bir yerlerdeydiler. Minibüsü gözden kaybettiğinde hızını artırdı. Yolun ip gibi uzandığı bir düzlüğe gelince frene bastı.

Minibüs ortada yoktu. Bu civarda bir sürü yan yol vardı. Paolo izlediği arabayı gözden kaybetmişti.

Miriam Wu'nun, boynu ve yüzünde ağrılar vardı. Ama çaresizlikle kapıldığı o panik duygusunu atlatmıştı. İnsan azmanı ona bir daha vurmamıştı. Üzerinden kalkmış, şoför koltuğunun arka tarafına yaslanmıştı. Wu'nun elleri arkadan kelepçelenmiş, ağzına bant yapıştırılmıştı. Burun delikleri kanla doluydu, nefes almakta güçlük çekiyordu.

Dönüp insan azmanına baktı. Şimdiye kadar tek bir söz etmemişti, sanki Wu'nun varlığıyla

ilgilenmez gibiydi. Wu'nun attığı tekmenin izi hâlâ kafasının yan tarafında duruyordu. Böyle bir tekme başka birini saf dışı bırakırdı. Ama o neredeyse hiç etkilenmemişti. Bu adam normal biri değildi.

Çok iri, çok sağlam bir vücudu vardı. Böyle bir vücut geliştirmek için, haftada birkaç gün saatlerce spor yapmak gerekirdi. Ama onun vücut geliştirme sporu yapmadığı belliydi. Sanki adamın yapısı buydu. Elleri tava gibiydi. Attığı tokadın balyoz gibi gelmesi boşuna değildi.

Yük minibüsü engebeli bir yoldan gidiyordu.

Neredeydiler, bilmiyordu. Yalnızca, ara yollara girmeden önce uzun süre, E4'den güneye doğru yol aldıklarını tahmin ediyordu.

Eğer elleri arkadan kelepçelenmeseydi bile, bu azmana karşı bir şansı olur mu, bilmiyordu. Çok çaresizdi.

Mikael Blomkvist, sandviç hazırlarken, saat on biri biraz geçe, Malin Eriksson aradı.

"Bu saatte aradığım için özür dilerim. Saatlerce sana ulaşmaya çalıştım. Telefonun kapalıydı.

"Kusura bakma ya. Şu müşterilerden bir kaçıyla görüşürken telefonu kapamıştım."

"İlginç olabilecek bir şey buldum," dedi Malin Eriksson.

"Nasıl bir şey?"

"Bjurman. Biraz geçmişini deştim."

"Evet."

"1950'de doğmuş, 1970'de hukuk okumaya başlamış. 1976'da mezun olmuş, 1978'de Klang&Reine hukuk firmasında işe başlamış. 1989'da kendi hukuk bürosunu açmış. 1976'dan itibaren ek iş olarak bölge mahkemesinde kâtiplik yapmış. 1976'da diplomasını aldıktan hemen sonra Emniyet Müdürlüğü'nde işe girmiş, 1978'e kadar iki yıl boyunca orada çalışmış."

"İlginç."

"Orada ne işler yaptığını araştırdım. Hakkında kolay bilgi elde edilmiyor. Ama en azından bir işini buldum. SÄPO'nun yasal işlerine bakıyormuş. Sığınmacılarla ilgili şeyler."

"Peki bu bize ne anlatıyor?"

"Yani başka bir deyişle, şu senin adamın Björck'le birlikte çalışmış."

"O şerefsiz Bjurman'la çalıştığı konusunda tek bir kelime etmedi."

Yük minibüsü yakınlarda bir yerlerde olmalıydı. Paolo Roberto, fark edilmemek için aracı mümkün olduğunca uzaktan izlemeye çalışmış ama bir anlık dalgınlıkla gözden kaybetmişti. Geri geri gidip, kuzeye doğru uzanan bir yola girdi. Arabayı çok yavaş sürüyor, bütün ara yolları kontrol ediyordu.

Birden ağaçların arasından, yüz elli metre ileride, zayıf bir ışık gördü. Işığın görüldüğü yerin ters tarafına doğru bükülen bir küçük bir orman yolu daha vardı. Bu yola girdi, yirmi metre ilerledikten sonra arabayı park etti. Arabadan indi, kapısını kilitlemeden, koşarak geldiği yola çıktı. Yolu geçti, bir hendeğin üzerinden atlayarak ışığı gördüğü yere yöneldi. Alçak çalıların arasından geçerken, keşke bir el fenerim olsaydı, diye düşündü.

Çok geçmeden kumlu, çakıllı bir yere geldi. Birkaç tane alçak bina vardı. Hiçbirinin ışıkları yanmıyordu. Binalara doğu yürürken, birden depoya benzeyen bir binanın kapısının üzerindeki lamba yandı.

Paolo dizlerinin üstüne çömelip, hiç hareket etmeden bekledi. Birkaç saniye sonra binanın ışıkları yandı. Otuz metre uzunlukta, Tavanına yakın yerde dar pencereleri olan bir depoydu. Avlusu ağzına kadar konteyner doluydu. Sağ tarafına sarı renkte mal yükleme aracı, onun arkasına da beyaz bir Volvo park etmişti. Biraz daha bakınca, yirmi metre kadar ilerisindeki minibüsü de fark etti.

Tam karşısındaki deponun kapısı açıldı, dışarı sarı saçlı, kocaman göbekli bir adam çıktı. Kapının önünde durup, bir sigara yaktı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

Adam yalnızca yirmi metre kadar uzaktaydı. Neyse ki Paolo karanlıkta kaldığı için görünmüyordu. Birden minibüsün içinden boğuk bir feryat yükseldi. Atkuyruklu adam minibüse doğru yürürken, Paolo Roberto da yere uzandı.

Yattığı yerden minibüsün kapısının açıldığını duydu. Dışarı atlayan zebani, arabanın içine eğilip Miriam Wu'yu dışarı çekti. Tek kızı koltukaltında taşırken, Miriam Wu çırpınıyordu. İki adam birkaç kelime konuştular ama Paolo ne dediklerini duyamadı. Atkuyruklu, minibüsün şoför koltuğuna geçti. Motoru çalıştırıp tam bir dönüş yaptı, far ışıkları Paolo Roberto'nun birkaç metre ilerisine kadar aydınlattı Sonra araç tam gaz gözden kayboldu.

Çam yarması, Miriam Wu'yla birlikte depoya girdi. Paolo deponun pencerelerine vuran gölgelere baktı. Binanın en uzak ucuna gidiyor gibiydi.

Paolo dikkatlice yerinden kalktı. Elbiseleri nem içinde kalmıştı. Minibüsün izini sürebildiği için rahatlamıştı. Miriam Wu'yu sanki bir alışveriş torbasıymış gibi, koltuğunun altında taşıyan sarışın deve hem hayran olmuş, hem de adamın gücünden endişeye kapılmıştı.

Yapılacak en akıllıca şey hemen polisi aramaktı. Ama şarjı bitmişti, üstelik nerede olduğunu bilmediğinden yolu da tarif edemezdi. Acaba şimdi Miriam Wu'ya ne yapıyorlardı?

Binanın etrafında yarım bir daire çizdi. Deponun başka bir girişi yok gibiydi. İki dakika sonra giriş kapısının önüne geldi. Artık bir karar vermeliydi. Korkmuyordu. İş yumrukla kavgaya dökülürse kendine güveni vardı. Asıl mesele şuydu ki, adam silahlı olabilirdi. Belki içeride başkaları da vardı. Biraz tereddüt etti.

Deponun kapısını yükleme aracıyla kırıp içeri girebilirdi. Ama büyük kapının ortasında, bir de normal giriş kapısı vardı. Kapı kolunu yokladı, kilitli değildi. Depoya girdi, her taraf ışıl ışıldı, zemin inşaat malzemesi atıkları ve bükülmüş karton kutularla doluydu.

Miriam'ın yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Çektiği acılara değil, çaresizliğine ağlıyordu. Yol boyunca o cehennem zebanisi adam, ona bir hiçmiş gibi davranmıştı. Araç durduğunda ağzını kapatan bandı çıkartmış, onu sanki ağırlığı yokmuş gibi koltuğunun altına alarak içeri taşıyıp beton zemine atıvermişti. Miriam Wu, adamın gözlerindeki buz gibi ifadeyi görerek ürpermişti.

Bu depodan sağ çıkamam, diye düşündü.

Dev ona arkasını döndü. İleride duran bir masaya doğru yürüdü, bir şişe maden suyu açarak birkaç yudumda içip bitirdi. Miriam'ın bacakları serbestti, kalkmaya çalıştı.

Çam yarması ona dönüp gülümsedi. Kapıya, Miriam Wu'dan daha yakındı. Miriam'ın hiç şansı yoktu. Kaderine razı olup, dizlerinin üzerine çöktü Sonra bu davranışına kızdı. *Eğer dövüşmeden teslim olursam bana lanet olsun.* Tekrar ayağa kalktı. Dişlerini sıktı. *Hadi gel, alçak pezevenk.*

Elleri arkasından kelepçeli olduğundan, dengesini bulmakta zorlanıyordu. Dev ona doğru yürürken Miriam Wu, adımlarıyla bir yay çizmeye başladı. Bütün dikkatini hamle yapabileceği bir boşluk bulmaya vermişti. Önce adamın kaburga kemiğine şimşek gibi bir tekme indirdi Sonra kendi etrafında dönerek, kasıklarına doğru ikinci bir tekme salladı ama ancak bacağına isabet ettirebildi. Birkaç adım geriye çekildi, yeni bir tekmeye hazırlandı. Elleri arkasında bağlıyken dengesini iyi sağlayamıyor, bir türlü adamın suratına isabet ettiremiyordu. Yine de çevik bir hareketle göğsünü bulmayı başardı.

Çam yarması bir elini uzatıp Miriam'ı omzundan yakaladı, sanki kâğıttan yapılmış bir şeymiş gibi kendi etrafında şöyle bir döndürdü Sonra böbreklerine bir yumruk indirdi. Çok sert bir yumruk değildi ama Miriam diyaframından yükselen müthiş acının etkisiyle deliler gibi çığlık attı. Tekrar dizlerinin üstüne çöktü. Adam Miriam'a bir tokat atıp onu yere devirdi Sonra da göğsünün yan tarafına bir tekme indirdi, nefesi kesilen Miriam kaburga kemiğinin nasıl çatırdadığını duydu.

Paolo Roberto olanları görmemişti. Ama Miriam'ın acı dolu çığlığını duymuştu, sonra da kızın sesi kesilmişti. Sesin geldiği yöne bakıp dişlerini sıktı.

Sonradan ekleme bir duvarın arkasındaydılar. Sessizce oraya doğru yürüdü, kapı aralığından içeri baktı. Çam yarması Miriam'ı sırtüstü çeviriyordu. Birkaç saniye Paolo'nun görüş alanından çıktı. Elektrikli bir bıçkı makinesiyle gelip makineyi kızın yanına koydu.

"Basit bir soruya cevap vermeni istiyorum," dedi Miriam Wu'ya.

Tuhaf denilecek kadar tiz bir sesi vardı, sanki daha buluğ çağına ermemiş bir oğlan çocuğunun sesi gibiydi. Konuşması aksanlıydı.

"Lisbeth Salander nerede?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Miriam Wu.

"Yanlış cevap," dedi zebani. Yere çömeldi, elektrikli testerenin üzerine birkaç kez vurdu. "Bunu çalıştırmadan önce sana bir şans daha veriyorum. Lisbeth Salander nerede saklanıyor?"

Miriam başını iki yana salladı.

Paolo Roberto bir süre tereddüt etti. Ama sarışın dev elini elektrikli testereye götürürken, üç adımda yanına ulaşıp, böbreklerine sert bir sağ kroşe indirdi.

Paolo Roberto dünya boks şampiyonu değildi ama profesyonel kariyeri boyunca çıktığı otuz üç maçın yirmi sekizini kazanmıştı. On yıllık boks hayatında böyle bir şey görmemişti. Sanki bir beton duvara yumruk atmış gibiydi. Şaşkınlık içinde önünde duran azmana baktı.

O da dönmüş, aynı şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Senin sıkletinde birine ne dersin?" dedi Paolo Roberto.

Yarmanın yüzüne sağlı sollu yumruklar indirmeye başladı. Bunlar sıkı yumruklardı. Paolo sanki bir duvara vurur gibiydi. Yumruklarının tek etkisi, çam yarmasının yarım adım gerilemesiydi. Sarsılmaktan çok şaşırmıştı. Birden gülümsedi.

"Sen Paolo Roberto'sun," dedi.

Paolo Roberto büyülenmiş gibiydi. Adama dört sıkı yumruk indirmişti. Bu işin kurallarına göre şimdi devin yerde uzanması, kendisinin de köşesine gidip, hakemin saymasını beklemesi gerekiyordu. Görünüşe göre indirdiği darbelerin en ufak bir etkisi olmamıştı.

Aman Tanrım. Bu normal değil.

Ardından, yavaş çekimde izler gibi, adamın yüzüne doğru bir sağ kroşe çıkarttığını gördü. Neyse ki yavaştı, hareketini önceden belli ediyordu. Paolo Roberto yana çekildi ama yine de yumruk omzunun kenarına temas etti. Paolo omzuna, sanki demir bir sopa yemişti.

Rakibini kollayarak iki adım geriledi.

Tanrı bu adamı yaratırken harcına demir katmış. Hiç kimse bu kadar güçlü olamaz.

Dirseğini kaldırıp adamın sol kroşesini karşılayan Paolo, kolunda müthiş bir acı hissetti. Devin sağ kroşesini karşılamakta geç kalmıştı, yumruğun alnına balyoz gibi inmesini engelleyemedi.

Paolo Roberto kapıdan dışarı uçtu, yerdeki tahta yük altlıklarının üzerine devrilerek kafasını vurdu. Yüzünden aşağı kan akmaya başlamıştı. *Kaşımı patlattı. Yine dikiş attırmam gerekecek.*

Birkaç saniye sonra zebani tekrar karşısına dikildi. Ayağa kalkan Paolo içgüdüsel olarak yana kaydı. Bir saç kılı kadar farkla, korkunç bir yumruktan kurtuldu. Geriye doğru hızlı birkaç adım atıp savunma pozisyonu aldı.

Sarışın dev meraklı gözlerle bakıyordu, eğlenir gibi bir hali vardı. Paolo'yu taklit ederek o da gardını aldı.

Bu herif boksör. Birbirlerinin etrafında daireler çizmeye başladılar.

Bundan sonraki yüz seksen saniye, Paolo Roberto'nun hayatında yaptığı en acayip boks maçı olacaktı. Ne antrenörler ne de hakem vardı. Zil çalmıyor, boksörler köşelerine gönderilmiyordu. Ne

su, ne koklama tuzu, ne havlu, ne de yarılan kaşlarındaki kanı silmek için mola vardı. Paolo Roberto, bunun bir ölüm kalım maçı olduğunu anlamıştı. Onca yılın eğitimi, boks torbasına attığı yumruklar, şimdiye kadar yaptığı maçlarda biriktirdiği bütün tecrübeler bir araya gelip, tek bir enerjiye dönüşerek içine aktı. Adrenalini daha önce hiç olmadığı kadar yükselmişti.

Artık devin vuruş mesafesine girmekten kaçınıyordu. Birbirlerinin etrafında dönerlerken, Paolo Roberto bütün öfkesini yumruklarında toplamıştı. Sağ, sol, sol, tekrar sol, yüzüne bir direkt, sağ kroşeyi savuştur, bir adım gerile ve sağdan bir atak. Attığı her yumruk adresini buluyordu.

Bu hayatının en önemli maçıydı. Yumrukları kadar beynini de çalıştırıyordu. Devin attığı her yumruğu savuşturmayı şimdiye kadar başarmıştı.

Çam yarmasının çenesine öyle bir sağ kroşe indirdi ki, sanki bir kemiği kırılmış gibi hissetti. Bu yumruğu yiyen birinin yeri öpmesi gerekirdi. Göz ucuyla yumruklarına baktı, kan içinde kalmıştı. Devin surata kızarmış, yer yer şişmişti. Ama sarsılmış bir hali yoktu.

Paolo geriledi, nefes alarak rakibini tarttı. *Bu herif boksör değil. Boksör gibi hareket ediyor ama beş kuruşluk boks yapamıyor. Yaparmış gibi davranıyor. Gard alamıyor, önceden nereye vuracağını belli ediyor. Üstelik bir kaplumbağa kadar yavaş.*

Çam yarması, tam da o sırada, gardını aşarak Paolo'nun göğüs kafesine bir kroşe indirmeyi başardı. Bu baştan beri isabet ettirdiği ikinci yumruktu. Kaburgası kırılan Paolo Roberto müthiş bir acı duydu. Gerilemeye çalıştı ama ayağı bir tahtaya takılınca sırtüstü yere yuvarlandı. Dev üzerine atlarken, yuvarlanarak kurtuldu. Sallanarak ayağa kalktı.

Geriye çekilip gücünü toparlamaya çalıştı.

Dev üzerine gelirken savunma pozisyonuna geçti. Bir yumruğu savuşturdu, bir diğerini de. Bir adım daha geriye çekildi. Adamın hamlelerini savuştururken omzuna aldığı darbeler acı veriyordu.

Sonra, her boksörün hiç değilse bir kez mutlaka yaşadığı o iğrenç korkuya kapıldı. Tam maçın ortasında yakalardı insanı. Yetersizlik korkusu. *Lanet olsun, kaybedeceğim* hissi.

İşte her maçın belirleyici anı bu andı.

Güç bedenden akıp gider, yükselen adrenalin bir yük haline gelir, alnına yazılan yenilgi, ringin kenarından, tıpkı bir hayalet gibi onu izlerdi. Amatörlerle profesyonelleri, kazananlarla kaybedenleri birbirinden ayıran andı bu. Böylesi bir uçurumun kenarına geldikten sonra maçın kaderini değiştirebilen çok az sayıda boksör vardı.

İşte şimdi Paolo Roberto, tam da bu anı yaşıyordu. Kafasının içinde dolaşan uğultu onu serseme çeviriyor, kendini sanki olup bitenleri dışarıdan izleyen biriymiş gibi hissediyordu. Bu anda ya kazanır ya da yok olurdunuz.

Paolo Roberto, zaman kazanıp güç toplamak için geriye doğru yarım bir daire çizdi. Üzerine gelen dev, hedefine kilitlenmiş ama çok ağır hareket eden bir torpile benziyordu. Maçın artık kendi lehine sonuçlanacağını biliyor, bitirici darbeyi indirmeye hazırlanıyordu. *Boks yapmayı değil, dövüşmeyi biliyor. Benim kim olduğumu biliyor. Bir amatör. Yıkıcı yumrukları var. Sanki hiç acı hissetmiyor.*

Paolo Roberto ne yapacağına karar vermeye çalışırken, kafasında düşünceler uçuşuyordu.

Aklına birden iki yıl öncesi, Mariehamn'daki o gece geldi. Boks kariyeri, Arjantinli Sebastian Lujan'la karşılaştığında, daha doğrusu Sebastian Lujan onunla karşılaştığında, feci bir şekilde sona ermişti. Hayatında ilk kez nakavt olmuş, on beş saniye kadar bilincini kaybetmişti.

O maçta neyi yanlış yaptığını sık sık düşünmüştü. Kondisyonu süperdi. Konsantrasyonu çok iyiydi. Lujan ondan daha iyi bir boksör de değildi. Ama öyle bir sol kroşe indirmişti ki, Paolo kendini fırtınalı bir denize düşmüş gibi hissetmişti.

Sonradan maçın video görüntülerini izleyen Paolo, savunmasız bir şekilde, nasıl ördek gibi sallandığını izlemişti. Bu yumruğu aldıktan yirmi üç saniye sonra da nakavt olmuştu.

Sebastian Lujan ondan daha iyi ya da daha antrenmanlı değildi. Aralarında öyle ciddi bir fark yoktu, maç tam tersi bir sonuçla da bitebilirdi.

Daha sonra farkın ne olduğunu anlayacaktı, Lujan başarıya ondan daha fazla açtı. Paolo, Mariehamn'da ringe yenmek için çıkmıştı ama boks yapma isteği Lujan kadar güçlü değildi. Kaybetmek, onun için dünyanın sonu demek değildi.

Bu yenilgiden bir buçuk yıl sonra hâlâ boks yapıyordu. Ama artık profesyonel değildi. Yalnızca dostluk maçları yapıyordu. Ama antrenmanları bırakmamıştı. Ne şişmanlamış, ne de karnı gevşemişti. Ama bir unvan maçına çıkarmış gibi, aylar önceden de hazırlanmamıştı. Ama o *Paolo Roberto'ydu,* ona kimse diz çöktüremezdi. Mariehamn'dan farklı olarak, Nykvarn'ın güneyindeki bu depoda çıktığı maç, kelimenin tam anlamıyla ölüm kalım maçıydı.

Paolo bir karar verdi. Durdu, sarışın devin yaklaşmasına izin verdi. Sol gösterip, bütün gücünü yüklediği bir sağ kroşeyi, devin burnuyla ağzının ortasına indirdi. Uzun süredir geri çekildiğinden, bu yumruk, dev için büyük bir sürpriz olmuştu. Adamın nihayet etkilendiğini gören Paolo Roberto, suratının tam ortasına, sağlı sollu üç kroşe daha çaktı.

Sarışın dev çok yavaştı. Paolo Roberto, onun sağ yumruğunu çıkarttığını görüp, eğilerek savuşurdu. Adamın vücut ağırlığını sol bacağının üzerine vermesinden, atağın o taraftan geleceğini anladı. Yumruğu karşılamak yerine, geriye doğru eğilerek burnunun üstünden geçip gitmesine müsaade etti. Bütün bedeniyle yüklenerek devin kaburga kemiklerinin altına bir aparkat çaktı. Arkasından da burnuna bir sol kroşe indirdi.

Paolo birden tüm hamleleri doğru yaptığını, kontrolün artık kendisine geçtiğini fark etti. Rakibi sonunda geri çekilmişti. Burnu kanıyordu. Dudaklarındaki o gülümseme de kaybolmuştu.

Birden Paolo'ya bir tekme attı.

Rastgele bir tekmeydi ama Paolo Roberto için tam bir sürprizdi. Kendini bütünüyle boksun kurallarına kaptırdığından, tekme beklemiyordu. Sanki dizinin üstüne bir balyoz yemiş gibi acıyla kıvrandı. *Hayır.* Sağ bacağı büküldü, bir adım gerilerken ayağı yine bir şeye takıldı ve sırtüstü yuvarlandı.

Dev başına dikilip ona baktı. Bir saniye göz göze geldiler. Mesaj kesindi. *Kavga bitti.*

Miriam'ın arkasından gelip apış arasına indirdiği tekmeyle, devin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Miriam Wu'nun vücudundaki her kas ağrıyordu ama bir biçimde, kelepçeli ellerini kalçalarının altından geçirip önüne almayı başarmıştı.

Kaburgasında, boynunda, sırtında ve böbreklerinde dayanılmaz ağrılar vardı. Ayağa kalkarken çok zorlanmıştı. Yalpalayarak kapıya doğru gelmiş, Paolo Roberto'nun -*o da nerden çıkmıştı?*- tekme yiyip devrilmeden önce, devin suratına nasıl bir sağ kroşe çaktığını, arkasından da nasıl sağlı sollu yumruklar indirdiğini görmüştü.

Paolo Roberto'nun nereden çıktığını düşünecek zaman değildi. O iyi adamlardan biriydi işte. Hayatında ilk kez, birine zarar vermek için bu kadar müthiş bir istek duyuyordu. Öne doğru birkaç hızlı adım attı, bedeninde kalan her enerji kırıntısını topladı, hâlâ çalışabilecek durumda olan bütün kaslarını harekete geçirdi. Devin hayalarına doğru sağlam bir tekme salladı. Bu hareket zarif Thai boksunun kurallarına tersti ama amacına ulaştı.

Miriam Wu isabetli hamlesi nedeniyle, kendi kendini kutladı. Erkekler bir ev büyüklüğünde ve granitten yapılmış olabilirlerdi, ama işte hepsinin hayaları aynı yerdeydi. Bu tekme, Guinness rekorlar kitabına girecek kadar akıllıca düşünülmüştü.

Dev ilk kez sarsılmış görünüyordu. İnledi, kasıklarını tutarak diz çöktü.

Miriam Wu, başladığı işi bitirmesi gerektiğini anlayana kadar, kısa bir tereddüt geçirdi. Tam suratına bir tekme indirirken, dev kolunu kaldırıverdi. Bu kadar çabuk kendine gelmesi mümkün değildi. Sanki Miriam bir ağaç gövdesini tekmelemiş gibiydi. Birden ayak bileğini yakalayarak, Miriam Wu'yu yere devirmiş ve kendine doğru çekmeye başlamıştı. Devin yumruğunu kaldırdığını gören Miriam can havliyle kıvrılıp boşta kalan ayağıyla bir tekme salladı. Tekme adamın kulağının üzerinde patlarken, aynı anda Miriam da şakağına bir yumruk yemiş, bütün dünyası kararmıştı.

Sarışın dev ayaklarının üzerine doğrulmaya başlamıştı.

Tam o sırada Paolo, kafasının arkasına bir kalas indirdi. Sarışın dev, gürültüyle yüzüstü kapaklandı.

Paolo Roberto rüyadaymış gibi etrafına baktı. Dev yerde kıvranıyordu. Miriam Wu'nun bakışları donmuştu, tamamen tükenmiş gibiydi. Ortak çabaları şimdilik onlara nefes aldırıyordu.

Bacağının üzerinde zor duran Paolo, dizinin hemen üstündeki bir kasın yırtılmış olabileceğinden şüpheleniyordu. Topallayarak Miriam Wu'ya yaklaştı, kolundan çekerek onu ayağa kaldırdı. Miriam hâlâ hareket edebiliyordu, ama bakışları bulanıktı. Paolo tek kelime etmeden onu omzuna attı, yalpalayarak bina kapısına yöneldi. Sağ dizinde öylesine keskin bir acı vardı ki, bazen tek ayağının üzerinde sekmek zorunda kalıyordu.

Soğuk havaya çıkmak onu ferahlattı. Duracak vakit yoktu. Çakıllı alanı geçerek ormanın kenarındaki çalılığa doğru yürüdü. Ağaçların arasına girdiğinde, ayağı bir köke takılıp yere yuvarlandı. Miriam Wu'nun boğazından bir inilti koptu. Paolo depo tarafından bir gürültü duydu.

Kapıdan sızan parlak ışığın altında, devin anıtsal siluetini gördü. Paolo Roberto bir eliyle Miriam

Wu'nun ağzını kapadı. Kulağına eğilerek ses çıkarmamasını fısıldadı.

Etrafını yoklayarak, el yordamıyla yumruğundan büyük bir taş buldu. Haç çıkardı. Paolo Roberto, günah dolu yaşamında, ilk kez birini öldürmek zorunda kalabilirdi. Tükenmişti, bir raundu daha çıkarabilecek gücü yoktu. Fakat hiç kimse, doğanın imalat hatası bir canavar bile, dağılmış bir kafatasıyla dövüşemezdi. Elindeki taşı sıkıca kavradı. Keskin köşeli, oval bir taştı.

Çam yarması önce binanın köşesine kadar yürüdü Sonra çakıl serili alanı geçti. Paolo'nun nefesini tuttuğu yere on adım mesafede durdu. Dev sesleri dinliyor, dikkatle etrafını inceliyordu; ama karanlık gecede hangi tarafa gittiklerini kestiremiyordu. Birkaç dakika sonra aramanın bir işe yaramayacağını anladı. Kararlı adımlarla depoya döndü, birkaç dakika sonra binanın ışıkları söndü, dev elinde bir çantayla dışarı çıktı. Beyaz Volvo'ya atladı, gazı topuklayarak hareket etti ve kısa sürede gözden kayboldu. Paolo Roberto motor sesi kesilene kadar bekledi. Başını aşağıya çevirdiğinde karanlıkta parlayan bir çift göz gördü.

"Merhaba Miriam," dedi. "Adım Paolo, benden korkmana gerek yok."

"Biliyorum."

Miriam'ın sesi çok zayıfta. Paolo bir ağaç kütüğüne yaslandı, sıfırı tüketmişti.

"Nasıl ayağa kalkacağım, bilemiyorum," dedi. "Ama yolun karşı tarafında bir yerde arabam var. Beş yüz metre kadar ileride."

Sarışın dev frene bastı, Nykvarn'in doğusundaki bir dinlenme tesisine girdi. Sarsılmıştı, başı dönüyordu.

Hayatında ilk kez bir kavgada yenilmişti. Ona bu yenilgiyi tattıran Paolo Roberto'ydu... boksör Roberto. Uykuyla boğuştuğu gecelerde gördüğü, o tuhaf düşlerdeki gibi bir şey yaşamıştı. Paolo'nun nereden çıktığına bir türlü akıl erdiremiyordu. Birdenbire depoda belirivermişti.

Akıl sır erecek bir şey değildi.

Paolo'nun attığı yumrukları hissetmemişti bile. Bu onu tabii ki şaşırtmıyordu. Ama kasıklarına yediği tekme hissedilmeyecek gibi değildi. Bir de kafasına yediği o son darbe dünyasını karartmıştı. Parmaklarıyla ensesini yokladı. Kocaman bir şiş vardı. Üzerine bastırdığında acı hissetmedi. Ama başı dönüyordu. Diliyle dişlerini yokladı, solda, üst çenesinde bir dişi eksikti. Ağzında kan tadı vardı. Baş ve işaret parmağıyla burnunu tutup dikkatle yukarı kaldırdı. Kafasının içinde bir çatırtı sesi duydu, burnu kırılmıştı.

Polisler damlamadan, çantasını alıp depodan çıkmakla en doğru işi yapmıştı. Ama çok büyük bir hata yapmıştı. *Discovery* kanalında, adli tıp uzmanlarının nasıl kanıt topladıklarını izlemişti. Kan, saç teli ve DNA.

Tekrar depoya gitmek için en ufak bir istek duymuyordu, ama başka seçeneği yoktu. Gidip ortalığı temizlemeliydi. U dönüşü yaparak, geri döndü. Nykvarn'a varmadan hemen önce, karşı şeritten bir arabanın geçtiğini gördü, fazla üstünde durmadı.

Stockholm'e yolculuk kâbus gibiydi. Paolo Roberto'nun gözlerinde kanlar vardı, bedeni haşat durumdaydı. Bir sarhoş gibi yolda durmadan zikzak çiziyordu.

Bir eliyle gözlerini sildikten sonra, dikkatle burnuna dokundu. Çok acıyordu. Yalnızca ağzından nefes alabiliyordu. Beyaz Volvo'yu görebilir miyim diye, dikkatle etrafı kolluyordu. Sanki Nykvarn yakınlarında gözüne bir tane çalınmıştı.

E20'ye girdiğinde araba kullanmak biraz daha kolaylaştı. Södertälje'de durmayı düşündü, ama nereye gidecekti? Arka koltukta yatan kıza bir göz attı. Elinde hâlâ kelepçe vardı, perişan bir halde yatıyordu. Onu arabaya kadar taşımak zorunda kalmıştı, arka koltuğa yatırır yatırmaz, kız kendinden geçmişti. Paolo onun yaralarından mı, yoksa enerjisi tükendiğinden mi baygın düştüğünü bilemiyordu.

Biraz tereddütten sonra, E4 yoluna girip Stockholm'e yöneldi.

Telefonu çalmaya başladığında, Blomkvist uyuyalı bir saat kadar olmuştu. Saatine baktı, dördü biraz geçiyordu. Uykulu gözlerle telefona uzandı. Arayan Erika Berger'di. Önce ne dediğini anlayamadı.

"Paolo Roberto mu, nerede?"

"Miriam Wu'yla Söder'de, hastanedeler. Sana ulaşmaya çalışmış ama cep telefonun açık değilmiş" dedi Berger.

"Telefonumu kapamıştım. Hastanede ne arıyormuş?"

Berger sabırlı ama kararlı bir tonda konuştu.

"Mikael bir taksiye atla ve ne olduğunu öğren. Kafası allak bullak. Elektrikli testere, ormanda bir bina ve boks yapmayı bilmeyen bir canavardan bahsediyor."

Mikael gözlerini kırpıştırdı. Başını sallayarak uyanmaya çalıştı ve pantolonuna uzandı.

Boksör tipi iç çamaşırıyla bir sedyede yatan Paolo Roberto, perişan haldeydi. Mikael onu görmek için bir saat beklemek zorunda kalmıştı. Burnu ve sol gözü bandajlar altında kaybolmuştu. Sol kaşına beş dikiş atılmıştı. Göğüs kafesi sargılar içindeydi, bütün bedeninde sıyrık ve çürükler vardı. Sol dizi askıya alınmıştı.

Koridordaki makineden kahve getiren Mikael, Paolo'nun yüzüne acıyla bakıp, "Araba kazası geçirmiş gibisin," dedi. "Anlat bakalım neler oldu?"

Paolo Roberto başını salladı. Gözlerini Mikael'in gözlerine dikti. "Bir zebaniye çattım," dedi.

"Ne oldu?"

Tekrar başını salladı, yumruklarına baktı. Parmaklarının eklemleri öylesine parçalanmıştı ki, kahve fincanını tutmakta zorlanıyordu. Sağ bileğinde ateller vardı. Boksa hep şüpheyle bakan karısı şimdi küplere binecekti.

"Ben boksörüm," dedi. "Yani, boks yaptığım zamanlarda ringe çıkmaktan hiç korkmazdım. Birkaç yumruk yemişliğim de vardır. Yersin, atarsın. Ama genellikle vurdum mu oturturdum ve bu yumruğu yiyenin canı çok yanardı."

"Ama bu defa öyle olmadı ha."

Paolo Roberto başını üçüncü kez salladı. Mikael'e sakin ve detaylı bir şekilde o gece yaşananları anlattı.

"Adama en az otuz kez vurdum. On dört, on beş kez kafasına indirdim. Dört kez çenesine geçirdim. Başta biraz uzak duruyordum, adamı öldürmek istemiyordum, yalnızca kendimi koruyordum. Ama sonra neyim varsa ortaya döktüm. Bir yumruğum mutlaka çenesini kırmıştır. Ama o zebani yalnızca, başını şöyle bir silkip dövüşe devam etti. Yemin ederim, o normal bir insan değil."

"Nasıl biriydi?"

"Tanksavar gibi bir şey. Abartmıyorum. İki metre boyunda, 130-140 kg ağırlığında bir dev. Çelikle kaplanmış bir kas yığını derken şaka yapmıyorum. Bu lanet olası sarışın dev acı hissetmiyor."

"Onu daha önce gördün mü?"

"Hayır. Adam boksör değil. Ama tuhaf bir şekilde de boksör."

"Nasıl yani?"

Paolo bir süre düşündü.

"Nasıl boks yapılacağını bilmiyordu. Çeşitli oyunlar yapıp gardını dağıtabildim, bir yumruğun nasıl savuşturulduğundan haberi yoktu. Bunlardan kesinlikle bihaberdi. Diğer yandan bir boksör gibi hareket etmeye çalışıyordu. Kollarını doğru bir şekilde yukarıda tutuyor, her seferinde tıpkı bir boksör gibi başlangıç duruşuna geçiyordu. Boks çalışmış ama antrenörün söyledikleri bir kulağından girip diğerinden çıkmış birine benziyordu."

"Anladım."

"Yani, benim ve kızın hayatını adamın yavaşlığı kurtardı. Yumruğunun nereden geleceğinin sinyalini bir ay önceden veriyordu. Bu sayede yumruklarını karşılayıp savuşturabiliyordum. Bana iki kez vurmayı başardı. Bir kez yüzüme, sonucu görüyorsun. Diğeriyse göğsüme; kaburgam kırıldı. Üstelik ikisi de yarı isabet etti. Tam bir isabette kafamı koparacağı kesindi."

Paolo Roberto güldü, kıkırdıyordu.

"Komik olan ne?"

"Ben yendim. O deli beni öldürmeye kalktı ama ben kazandım. Onu nakavt ettim. Bunun için bir kalas kullansam da, onu nakavt edip saymaları için bıraktım."

Sonra birden ciddileşti.

"Miriam Wu tam zamanında gelip herifin hayalarına sıkı bir tekme atmasaydı, neler olurdu düşünmek bile istemiyorum. "

"Paolo sen kazandığın için ne kadar mutluyum bilemezsin. Uyandığında Miriam da aynı şeyi diyecektir. Ondan haber aldın mı?"

"O da benim durumumda. Beyin sarsıntısı, kaburgada bir dolu çatlak, kırık burun, hasar görmüş böbrekler."

Blomkvist eğildi, elini Paolo Roberto'nun sağlam dizine koydu.

"Eğer bana ihtiyacın olursa... " dedi. Paolo Roberto gülümsedi.

"Mikael... bir daha yardıma ihtiyacın olursa... "

"Evet?"

"... Sebastian Lujan'ı gönder."

26. BÖLÜM

6 NİSAN, ÇARŞAMBA

Cinayet masası komiseri Bublanski sabah saat yedide, hastane binasının park alanında Sonja Modig'le buluştu. Mikael Blomkvist telefon ederek uyandırmıştı. Onun konuşmasından, o gece dramatik bir şeylerin yaşandığını anlayan Bublanski de, Sonja Modig'i uyandırmıştı. Hastanenin girişinde Mikael Blomkvist'le buluşarak Paolo Roberto'nun odasına gittiler.

Paolo'nun anlattığı bütün o şaşırtıcı detayları idrak etmekte zorlanan Bublanski, bir tek Wu'nun kaçırıldığını, boksörün de kaçıran adamı döverek kızı kurtardığını anlamıştı. Gerçi, eski boksörün suratına bakılırsa kimin kimi dövdüğü pek anlaşılmıyordu, ama Bublanski'yi asıl ilgilendiren bu değildi. Geceki olaylar, Lisbeth Salander soruşturmasını daha da karmaşıklaştırmıştı. Bu lanet vakada zaten hiçbir şey olağan değildi.

Sonja Modig, Paolo Roberto'nun bu işe nereden bulaştığını sorarak, klasik polis sorusuyla söze girdi.

"Lisbeth Salander'in yakın arkadaşıyım," dedi Paolo Roberto.

Bublanski ile Modig şüphe dolu gözlerle birbirlerine baktılar.

"Peki onu nasıl tanıdın?"

"Spor kulübünde benimle idman yapar."

Bublanski gözlerini Paolo Roberto'nun arkasındaki duvarda bir yerlere dikti. Modig kendini tutamayıp kıkırdadı. Tam da düşündükleri gibi, bu davada hiçbir şey normal ve basit değildi. Paolo Roberto'nun anlattığı konuyla ilgili bütün detayları not ettiler.

"Birkaç noktaya işaret etmek istiyorum," dedi Mikael, kuru bir dille.

Bublanski ile Modig ona döndüler.

"Birincisi: Paolo Roberto'nun depodan çıkıp yük minibüsüyle giderken gördüğü adamın eşkali ile benim Lundagatan'da Salander'e saldırdığını gördüğüm adamın eşkali birbirini tutuyor. Uzun boylu, sarışın, atkuyruklu, bira göbekli biri. Tamam mı?"

Bublanski başıyla doğruladı.

"İkincisi: Miriam Wu'yu, Lisbeth Salander'in nerede saklandığını öğrenmek için kaçırdılar. Yani bu iki eşkıya Lisbeth Salander'i cinayetlerden en az bir hafta öncesinden aramaya başladılar. Anlaştık

mı?"

Modig, "Evet" diye geveledi.

"Üçüncüsü: Salander, resmedildiği gibi 'yalnız bir kaçık' değil. Onun dostları var."

Ne Bublanski ne de Modig tek kelime etti.

"Ve son olarak: Bu hikâyenin Zala denen bir adamla ilişkili olduğunu düşünüyorum. Dag Svensson son iki haftasını ona ayırmıştı. Bu bilgiler bilgisayarında var. Dag, Södertälje'de işlenen Irina Petrova cinayetinde Zala'nın parmağı olduğunu düşünüyordu. Otopsi raporunda kızın çok ciddi bir şiddete maruz kaldığı belirtiliyor. Kız ölüme sebebiyet verecek en az üç darbe almış. Otopsi raporuna göre, bu darbelerin nasıl bir şeyle yapıldığını bir türlü anlayamamışlar ama o kızdaki hasarlar, Miriam ile Paolo'nun bedenindeki hasarlara şeklen çok benziyor. Bu hasarlara yol açan alet, sarışın devin elleri."

"Peki... ya Bjurman?" dedi Bublanski. "Diyelim ki, birilerinin Svensson'u susturmak için bir gerekçesi vardı. Ama, Salander'in vasisinin öldürülme nedeni ne?"

"Bilemiyorum. Henüz, yapbozun tüm parçaları yerine oturmuş değil. Ama Bjurman ile Zala arasında bir bağlantı var. En mantıklısı bu. Artık teorinizi gözden geçirmeye ne dersiniz? Eğer katil Lisbeth Salander değilse, bu cinayetleri başka biri işlemiş demektir. Ben kadın ticaretiyle ilgisi var diyorum. Salander böyle bir şeye karışmaktansa ölmeyi tercih eder. Size daha önce katı bir ahlak anlayışı var demiştim."

"Peki onun rolü ne? Svensson ile Bergman'ın evinde ne arıyordu?"

"Bilmiyorum. Tanık mı? Kadın ticaretine karşı savaşan biri? Belki de Dag ile Mia'yı hayatları tehlikede diye uyarmaya gitmişti. Onun sıra dışı bir araştırmacı olduğunu unutmayın."

Bublanski harekete geçti. Södertälje polisini aradı. Paolo Roberto'nun tarif etmeye çalıştığı, Yngern Gölü'nün güney batısındaki depoyu bulmalarını istedi. Sonra Holmberg'i aradı -Södertälje'ye yakın bir yerde, Flemingsberg'de oturuyordu- Södertälje polisiyle birlikte, araştırma yapmak için hemen suç mahalline gitmesini istedi.

Jerker Holmberg bir saat sonra Bublanski'ye döndü. Suç mahallindeydi. Södertälje polisi depoyu bulmakta güçlük çekmemişti. Depo tamamen yanmıştı. İtfaiye soğutma çalışmaları yapıyordu. İki benzin bidonu bulmuşlardı, yani yangın bir kaza değildi.

Bublanski müthiş bir öfkeye kapıldı.

Ne boklar dönüyor? Bu sarışın dev de kim? Şu Salander denilen kız kim? Niçin izine rastlamak imkânsız gibi?

Ekström'ün, sabah saat dokuzda düzenledikleri toplantıya katılması, soruşturma ekibine hâkim olan gerilimi bir parça dahi azaltmadı. Sabahki dramatik gelişmeleri özetleyen Bublanski, öncelik tanıdıkları şeylerin gözden geçirilmesini önerdi, tezlerini zayıflatan bir sürü tuhaf olay yaşanmıştı. Bunları kesinlikle yok sayamazlardı.

Paolo Roberto'nun anlattıkları, Blomkvist'in, Lundagatan'da Salander'e yapılan saldırıya ilişkin anlattıklarını doğrularken, cinayetlerin, akıl hastası bir kadının cinnet geçirmesiyle işlendiği tezini zayıflatıyordu. Bu, Salander'in üzerindeki şüphelerin kalkacağı anlamına gelmezdi cinayet silahının üzerinde niçin Salander'in parmak izinin olduğu konusu açıklığa kavuşturulmalıydı önce ama artık, başka bir fail üzerine de ciddi bir şekilde düşünmeleri gerekirdi. Bu durumda akla uygun bir tez vardı: Blomkvist'in, Enskede cinayetlerinin Svensson'un kadın ticaretine karışanların ismini açıklamaya hazırlandığı için işlendiği yönündeki tezi. Bublanski, bu tezi güçlendiren önemli noktalara dikkat çekti.

Birinci öncelikleri, Miriam Wu'yu kaçıran şu insan azmanı sarışın adam ve atkuyruklu suç ortağının kimliğini tespit etmekti. Azman dedikleri adamın çok belirgin özellikleri vardı, kolay yakalanması gerekti.

Curt Svensson, burada söze girerek, Lisbeth Salander'in de çok belirgin bir tipinin olduğunu ama neredeyse üç haftalık yoğun aramaya rağmen henüz yakalanmadığını hatırlattı.

İkinci olarak, Dag Svensson'un çalışmasında adı geçen müşteri ve kadın satıcılarım incelemek için, soruşturma ekibi takviye edilecekti. Burada lojistik bir sorun vardı. *Millennium*'dan, Svensson'un masaüstü bilgisayarını ve kaybolan dizüstü bilgisayarındaki dosyaların yedeklendiği zip diskleri almışlardı. Bunlar, yıllarca süren araştırmalar sonucu toplanmış binlerce sayfayı içeriyordu, sınıflandırıp değerlendirmek uzun zaman alırdı. Bunun için, Sonja Modig'in sorumluluğunda ayrı bir grup kurulacaktı.

Üçüncü görev; Zala denilen adamın üzerine yoğunlaşmaktı. Organize suçlar şubesinden aldıkları bilgilere göre, bu isim onlara yabancı değildi yardım alınabilirdi. Bu işin peşine Faste düşecekti.

Son olarak Salander'i ele geçirmek için sürdürülen faaliyetleri Curt Svensson koordine edecekti.

Bublanski'nin açıklamaları yalnızca altı dakika sürdü ama bir saat boyunca süren ateşli tartışmalara yol açtı. Faste, Bublanski'nin önerilerini mantıksız buluyor, bunu saklamaya da gerek duymuyordu. Faste'den hoşlanmasa da, mesleki yeteneğine saygı duyan Bublanski, onun ayak diremesine bir anlam veremiyordu.

Faste'ye göre, bu tür detaylara takılmayıp bütün dikkatlerini Salander üzerine toplamalıydılar. Salander hakkında ellerinde inkâr edilemeyecek güçlü deliller vardı, onu bırakıp başka bir katil aramak kuş beyinlilikti.

"Hepsi deli saçması. Elimizde durumu gittikçe ağırlaşmış, şiddete eğilimli bir akıl hastası var. Sizce bütün o psikiyatrlar ve adli tıp şaka mı yapıyor? Suç mahalline göbekten bağlı bir kızdan bahsediyoruz. Fahişelik yaptığına dair kuvvetli şüpheler ve banka hesabında vergilendirilmemiş yüklü bir miktar para var."

"Bunların hepsini biliyorum."

"Ayrıca lezbiyen bir seks tarikatı üyesi. Eğer o Cilla Norén denilen karı, söylediğinden fazlasını bilmiyorsa, bana da yuh olsun."

Bublanski sesini yükseltti.

"Faste. Yeterince zırvaladın. Kafanı şu eşcinsellik olayına takmışsın ve başka bir şey demiyorsun. Biraz profesyonelce düşünmeye gayret et."

Bublanski, Faste'yi herkesin önünde payladığı için pişman olmuştu, daha sonra onu bir kenara çekip konuşmalıydı. Ekström araya girerek bu tartışmalara bir son verdi. Nasıl bir hat izlemeleri gerektiği konusunda tereddütlü gibiydi. En sonunda Bublanski'nin hattını izlemek gerektiğine karar verdi: Aksi halde onu soruşturma grubunun başından almak gerekirdi.

"Bublanski'nin dediklerini yapacağız."

Bublanski göz ucuyla, Milton Security'nin elemanları Sonny Bohman ile Niklas Eriksson'a baktı.

"Anladığım kadarıyla, birlikte geçireceğimiz üç gün daha var. Bohman, sen Salander'in izini sürmesi için Curt Svensson'a yardım eder misin? Eriksson sen de Modig'le çalışacaksın."

Ekström bir süre düşündü, tam herkes kalkmak üzereyken elini kaldırdı.

"Son bir şey daha. Paolo Roberto işini saklı tutacağız. Bu soruşturmada bir ünlü daha ortaya çıkarsa medya nefes aldırmaz. Bu konu bu odada kalacak."

Toplantıdan hemen sonra Modig, Bublanski'nin odasına gitti.

"Faste sabrımı taşırdı ama benim yaptığım da profesyonelce değildi," dedi Bublanski.

"Neler hissettiğini anlıyorum," dedi Modig gülümseyerek. "Bu arada pazartesi gününden beri, Svensson'un bilgisayarındaki belgeleri okuyorum."

"Biliyorum. Ne kadar ilerledin?"

"Taslağın onlarca değişik versiyonu var ve yüklü miktarda araştırma materyali; neyin önemli, neyin çöp olduğunu ayırmakta güçlük çekiyorum. Bütün o belgeleri açıp şöyle bir göz atmak bile birkaç günümü alır."

"Niklas Eriksson?"

Modig bir süre durakladıktan sonra, Bublanski'nin odasının açık duran kapısını kapattı.

"Doğruyu söylemek gerekirse... Onu karalamak istemem, ama pek faydası yok."

Bublanski'nin kaşları çatıldı.

"Açık konuş."

"Bilmiyorum. O Bohman gibi gerçek bir polis değil. Epey zırvalıyor. O da Miriam Wu hakkında Faste'yle aynı şeyleri düşünüyor. Ayrıca işe karşı çok ilgisiz. Emin değilim ama adamın Salander'le bir zoru var sanki."

"Nasıl yani?"

"Sanki Salander'e karşı kan davası güdüyor," dedi Modig. Bublanski yavaşça başını salladı.

"Yazık. Bohman tamam. Ama doğru konuşmak gerekirse, dışarıdan birinin bu işe bulaşmasma hiç sıcak bakmadım."

"Ne yapacağız?"

"Birkaç gün idare et. Armansky bir sonuca ulaşamazlarsa işin ucunu bırakacaklarını söylemişti. Sen araştırmana devam et, yalnız başına çalışıyormuşsun gibi davran."

Modig'in soruşturma ekibindeki görevine, yaptıkları toplantıdan kırk beş dakika sonra son verildi. Birden Ekström'ün odasına çağrılmıştı, Bublanski de oradaydı. İkisinin de suratı kıpkırmızıydı. Tony Scala adlı serbest çalışan bir gazeteci, az önce, Paolo Roberto'nun, bilinmeyen bir kişi tarafından kaçırılan S&M lezbiyenlerden Miriam Wu'yu kurtardığı haberiyle sansasyon yaratmıştı. Haberde anlatılan detayları, ancak soruşturma ekibinden biri sızdırabilirdi. Yazı, sanki polis Paolo Roberto'ya karşı soruşturma açtırmanın imkânlarını arıyormuş gibi formüle edilmişti.

Daha şimdiden, birçok muhabir Ekström'ü arayarak, Paolo Roberto'nun bu davadaki rolünü sormuştu. Ekström öfkeden morararak, Modig'i bilgi sızdırmakla suçladı. Modig sert bir şekilde itiraz etti ama boşunaydı. Ekström onun bu soruşturmadan ayrılmasını istiyordu. Bublanski de çok öfkeliydi ve tarafını seçmekte hiç tereddüt etmedi.

"Sonja, bilgi sızdırmadığını söylüyor," dedi. "Bu bana yeterli. Vakanın her detayını bilen, tecrübeli bir cinayet uzmanını soruşturmadan almak akıl kârı değildir."

Ekström bir kez daha Sonja'dan şüphelendiğini ifade etti. Koltuğunun arkalığına yaslanıp kararını değiştirmeyeceğini söyledi.

"Modig, senin bilgi sızdırdığını kanıtlayamam ama soruşturmada sana güvenmiyorum. Şu andan itibaren ekipten alındın. Haftanın devamında izinlisin. Pazartesi sana başka bir iş verilecek."

Modig başını sallayarak kapıya doğru gitti. Bublanski onu durdurdu.

"Sonja, *for the record.* Ben bu suçlamaların tek kelimesine bile inanmıyorum. Sana güvenim tam. Ancak, karar verme yetkisi bende değil. Evine gitmeden, benim ofisime uğramanı rica ediyorum."

Bunarı duyan Ekström'ün yüz ifadesi çok öfkeliydi. Bublanski de ateş püskürüyordu.

Modig, odasına gittiğinde Niklas Eriksson, Dag'ın bilgisayarının başında çalışıyordu. Modig öfkeden ağlamak üzereydi. Ona göz ucuyla bakan Eriksson, bir şeylerin ters gittiğini anlamış ama hiçbir şey sormamış, Modig de ona aldırmamıştı. Yazı masasının başına oturup gözünü boşluğa dikti. Odaya kasvetli bir sessizlik çöktü.

Bir süre sonra Eriksson, özür dileyerek bir kahve almaya gideceğini söyledi, Modig'e de isteyip istemediğini sordu. Modig başını iki yana salladı. Eriksson odadan çıkınca, Sonja ayağa kalktı, ceketini giydi. Çantasını alıp Bublanski'nin odasına gitti. Bublanski oturması için, misafir koltuğunu gösterdi.

"Sonja, Ekström beni de bu soruşturmadan alana kadar bu meselede pes etmeyeceğim. Böyle bir şeyi kabul edemem. Şikâyet başvurusu yapacağım. Benden aksi bir şey duymadığın sürece ekipte kalacaksın. Benim yönetimimdesin. Anladın mı?"

Modig başını salladı.

"Ekström'ün dediği gibi bu haftanın kalanında izinli değilsin. Senin *Millenium'a* gidip, Blomkvist'le tekrar görüşmeni istiyorum. Sana Dag Svensson'un bilgisayarındakilerle ilgili yol göstermesini rica et. Eğer belgelerin içeriğini bilen birinden yardım alırsak, çok zaman kazanırız."

Modig rahat bir nefes aldı. "Ben, Niklas Eriksson'a bir şey demedim."

"Onu bana bırak, Curt Svensson'a yardım edebilir. Faste'yi gördün mü?

"Hayır, toplantıdan hemen sonra ayrıldı."

Bublanski iç çekti.

Blomkvist sabah saat sekizde, hastaneden evine dönmüştü. Biraz uyku için can atıyordu, öğleyin Smådalarö'ye gidip Björck'le buluşacaktı, karşısına yorgun çıkmak istemiyordu. Soyundu, saatin alarmını on otuza kurdu, iki saat derin bir uyku uyudu. Kalktığında duş aldı, tıraş oldu, temiz bir gömlek giydi. Gullmarsplan'dan geçerken, Modig cep telefonundan aradı. Mikael şimdi buluşamayacaklarını söyleyerek, Modig'i Erika Berger'e yönlendirdi.

Modig *Milennium* ofisine vardığında, bir süre Erika Berger'i inceleyerek, kendine güvenli, biraz dominant, gamzeli, kısa sarı saçlı bu kadından hoşlandığını düşündü. Bir parça *Twin Peaks'*in Laura Palmer'ına benziyordu. Faste bu soruşturmada adı geçen bütün kadınların lezbiyen eğilimleri olduğunu söylediğinden. Erika da lezbiyen mi diye merak etti. Ama bir gazetede Berger'in sanatçı Greger Beckman'la evli olduğunu okumuştu.

"Bir sorun var," dedi Erika Berger.

"Nedir?"

"Biz de cinayetin çözülmesini ve bu konuda polise yardım etmeyi isteriz. Üstelik aldığınız Svensson'un bilgisayarında bütün belgeler mevcut. Basın ile polisin birlikte çalışması pek etik değil."

"İnanın bana, bu sabah bunu ben de anladım," dedi Modig.

"Nasıl?"

"Önemli değil. Öylesine, kişisel bir şey."

"Basın güvenirliğini koruyabilmek için resmi makamlarla arasına net bir mesafe koymalı. Polis merkezlerine koşup polisle soruşturmalarda işbirliği yapan gazeteciler, sonunda polisin ayak oğlanları olurlar."

"Bu tiplerle karşılaştım," dedi Modig. "Ama eğer doğru anlıyorsam, bunun tersi de var. Gazetelerin ayak işlerine koşturan polisler."

Berger bir kahkaha attı.

"Bu doğru. İşte tam da bu nedenle biz *Millennium* çalışanları, hakkımızda çıkar gazeteciliği yakıştırılması yapılsın istemiyoruz, *Millennium*'da istediğin herkesi sorguya çekebilirsin, sorularını memnuniyetle cevaplarız. Ancak, tüm habercilik materyalimizi size açarak resmi bir işbirliği yapmamız mümkün değil."

Modig başını salladı.

"Bu konuda iki farklı yaklaşımımız var," dedi Berger. "Birincisi, bizim gazetecilerimizden biri öldürüldü. Bu açıdan sizlere yardım etmek için elimizden geleni yapacağız. İkincisi polise veremeyeceğimiz şeyler var. Haber kaynaklarımızla ilgili bilgiler."

"Esnek olabilirim. Sizi temin ederim kaynaklarınızı korurum. Ben onlarla ilgilenmiyorum."

"Mesele, senin niyetinin temizliği ya da bizim size güvenmemiz değil. Kaynaklarımızı hiçbir koşulda başkasına veremeyiz."

"Anlaşıldı."

"Ayrıca bizim bu cinayet üzerine *Millennium* adına yaptığımız araştırma, tamamen habercilikle ilgili bir şey. Araştırmamızı tamamlayıp kitabı basacak hale geldiğimizde, elimizdeki belgeleri polise sunmaya hazırım. Ancak, daha öncesinde olmaz."

Berger alnını kırıştırarak bir şeyler düşündü.

"Benim de kendi vicdanımla ters düşmemem lazım tabii. Şöyle yapalım... Sen Malin Eriksson'la çalış. Malin hem materyale hâkim hem de bizim sınırlarımızı bilecek kadar vasıflı. Sana Dag'in kitabı üzerinden, potansiyel şüpheliler listesini çıkarmak için rehberlik etsin."

Södra İstasyonu'ndan Södertälje'ye giden trene binen Irene Nesser bir gece önce yaşanan dramdan habersizdi. Siyah deri bir ceket, koyu renk pantolon, kırmızı, zarif bir kazak giymişti. Gözlüğünü alnına yerleştirmişti.

Södertälje'de indi, Strängnäs'e giden otobüs durağına kadar yürüyüp, Stallarholmen'e bilet aldı. Saat on birde Stallarholmen'in güneyinde, şehre epeyce uzak bir yerde otobüsten indi. Görünürde hiç bina yoktu. Kafasındaki haritayı gözlerinin önüne getirdi. Mälaren Gölü birkaç kilometre kuzeyde olmalıydı. Bu kırsal bölgede, bir sürü yazlıkçıların yanı sıra, tek tük sürekli yerleşimciler de vardı. Bjurman'in kulübesi otobüs durağından üç kilometre uzaktaydı. Şişesinden biraz su içtikten sonra yürümeye başladı. Kulübeye varması kırk beş dakikasını aldı.

Etrafta tur attı. Bjurman'in kulübesine en yakın kulübe, sağ tarafta yaklaşık yüz elli metre uzaktaydı. Bu kulübede kimse yoktu. Sol tarafında bir kanyon vardı. İki kulübeyi geçtikten sonra tatil köyü gibi bir yere geldi. Burada hayat belirtisi vardı. Çoğu evin pencereleri açıktı, radyo sesleri geliyordu. Ama köy, Bjurman'ın kulübesine üç yüz metre kadar uzaktaydı. Yani rahatsız edilmeden çalışabilecekti.

Kulübenin anahtarlarını Bjurman'ın evinden almıştı. İçeri girer girmez evin arkasındaki

pencerelerin panjurlarını açtı. Herhangi bir polis kulübeyi kontrol etmek için gelir ya da başka bir ters durum ortaya çıkarsa buradan kaçabilirdi.

Bjurman'ın kulübesi etrafındakilere göre daha eski ve küçüktü. Yalnızca bir salon, bir yatak odası, küçük bir mutfak ve lavabodan ibaretti. Musluğu kontrol etti, su akıyordu. Yirmi dakika boyunca evin içinde mutfak dolaplarını, giysi dolabını, çekmeceleri araştırdı. Yalnızca bir müsvedde kâğıdına rastladı. O da ne kendisiyle ne de Zala'yla ilgiliydi.

Evin dışına çıktı, odunluğa ve tuvalete baktı, ilginç bir şey yoktu. Demek ki buraya kadar boşuna gelmişti.

Verandada oturdu, biraz su içip bir elma yedi. Panjuru kapatmaya giderken, holde bir metre boyunda alüminyum bir merdiveni fark etti. Salona girip tavanı inceledi. Tavan arasına açılan, iki kiriş arasındaki tahta kapak, zar zor fark ediliyordu. Merdiveni aldı, tahta kapağı açıp elini uzatmasıyla birlikte, içinde A4 boyutunda dosyalar olan bir kutu buldu.

Sarışın dev endişeliydi. İşler sarpa sarmış, felaket üzerine felaket yaşanmıştı.

Sandström Ranta kardeşleri aramış, korku içinde, Svensson adlı bir gazetecinin, kadın ticaretiyle ilişkisini ve Ranta kardeşleri ifşa edeceğini anlatmıştı. Bu kadarı dert değildi. Basın Sandström'ü ifşa edecekse ona neydi, Ranta kardeşler de bir süre ortadan kaybolurlar, sorun çözülürdü. Zaten Ranta kardeşler bir gemiye atlayıp çoktan Estonya'ya varmışlardı. Bu tür gevezelikler işi mahkemeye götürmezdi. Hadi en kötüsü olur da iş mahkemeye giderse, onlar da daha önce yaptıklarını yaparlardı. Bu da işin bir parçasıydı.

En boktanı, Salander'in Lundin'in elinden kurtulmasıydı. Buna inanamıyordu, Lundin'le karşılaştırıldığında Salander oyuncak bebek gibi bir şeydi, adam onu arabasının aynasına asıp getirirdi.

Ardından şu Dag denilen adam Sandström'ü bir kez daha ziyaret etmiş, bu defa Zala'yı sormuştu. Tabii bu, işin rengini değiştirmişti. Bjurman'ın yaşadığı paniğe bir de gazetecinin ısrarlı araştırması eklenince, potansiyel olarak tehlikeli bir durum ortaya çıkmıştı.

Ancak amatör bir gangster işin nereye varacağını hesaplamadan hareket ederdi. Bjurman tam bir amatördü. Sarışın dev, Zala'ya Bjurman'dan uzak durmasını öğütlemişti; ama ne mümkün, Zala, Lisbeth Salander adını duyunca kırmızı pelerin görmüş boğaya dönüyordu. Salander'den nefret ediyordu. Akıl alır bir şey değildi. Sanki Zala'nın düğmesine basılmıştı.

O akşam, Dag Svensson Bjurman'ı aradığında, devin Bjurman'ın evinde olması yalnızca bir tesadüftü. Sandström ile Ranta kardeşlerin başına çorap örmeye hazırlanan o lanet gazeteci yine karşısına çıkmıştı. Salander fiyaskosundan sonra, Bjurman'ın evine onu yatıştırmak, gerekirse tehdit etmek için gitmişti. Svensson arayınca Bjurman feci paniğe kapılmış, sağduyusunu kaybetmiş, birdenbire artık bu işten çekilmek istediğini söylemişti.

Bunlar yetmezmiş gibi, bir de kovboy silahını kapıp onu tehdit etmeye kalkmıştı. Bir süre Bjurman'a şaşkınlıkla baktıktan sonra, silahını elinden alıvermişti. Ellerinde eldiven olduğundan,

parmak izi sorun değildi. Başka seçeneği yoktu, Bjurman kafayı yemişti.

Bjurman Zala'yı tabii ki tanıyordu. Ama adam bir yüktü. Bjurman'a kıyafetlerini, ondan nefret ettiğinin altını iyice çizmek için çıkarttırmıştı. Bjurman'ın karnındaki dövmeyi görünce donup kalmıştı. BEN SADİST BİR DOMUZUM, BİR KUSMUK, BİR TECAVÜZCÜYÜM.

Bir an için adama neredeyse acımıştı. Ama onun mesleğinde böyle yersiz duyguların işe engel olmasına müsaade edilemezdi. Adamı yatak odasına sokmuş, dizlerinin üzerine çöktürmüş, ses çıkmasın diye namluyu yastığa dayayıp kafasına sıkmıştı.

Beş dakika kadar Zala'yla ilgili bir şey var mı diye evi araştırmıştı. Kendi numarası kayıtlı olduğundan, bir tek cep telefonunu almıştı.

İkinci sorun Dag Svensson'du. Bjurman'ın cesedini bulduklarında, Svensson polisi arayacak, onunla Zala hakkında görüşmek için aradıktan hemen sonra öldürüldüğünü söyleyecekti. Bunun Zala hakkında bir dolu spekülasyona yol açacağını bilmek için kâhin olmak gerekmezdi.

Sarışın dev kendini zeki bulurdu. Ama Zala'nın esrarengiz strateji yeteneğine müthiş saygısı vardı. Yaklaşık on iki yıldır birlikte çalışıyorlardı. Başarılı yıllardı. Zala'yı önderiymiş gibi görürdü. Zala insan doğasını, zayıflıklarını ve bunlardan nasıl yararlanılabileceğini anlatırken, oturup saatlerce dinleyebilirdi.

Ama birden işleri rast gitmemeye başlamıştı. Bazı işlerde çuvallamışlardı.

Bjurman'ın evinden doğruca Enskede'ye gitmiş, beyaz Volvo'yu iki sokak öteye park etmişti. Şansına binanın kapısı kilitli değildi. Yukarı çıkıp, "Svensson-Bergman" yazılı zili çalmıştı.

İki el ateş etmişti. Zaten evde biri kadın, iki kişi vardı. Evi aramaya, kâğıt falan toplamaya vakti yoktu. Bir tek oturma odasındaki masada duran bilgisayarı almış, topuklarının üzerinde dönüp evden çıkmış, arabasına atlayıp Enskede'yi terk etmişti. Yaptığı tek hata, bir yandan bilgisayarı taşır, diğer yandan zaman kazanmak için araba anahtarlarını çıkarmaya çalışırken, silahı merdivenlerde düşürmüş olmasıydı. Bir saniyeden az bir süre durmuş, ama merdivenlerden kayıp bodrum katına düşen silahı almadan çıkmıştı. Tipinin unutulacak gibi olmadığını biliyordu. En iyisi kimse görmeden, bir an önce sıvışmaktı.

Silahı düşürmesinin yol açtığı sonuçları görene kadar Zala'nın eleştirisine maruz kalmıştı. Polis Salander'i aramaya başladığında, her ikisi de çok şaşırmıştı. Hatası inanılmaz bir şansa dönüşüvermişti.

Ama bu durum yeni bir soruna yol açmıştı. Salander geriye kalan son zayıf bağlantıydı. Bjurman'ı tanımıştı ve Zala'yı tanıyordu. Bu ikisi arasında bir bağ kurabilirdi. Zala'yla meseleyi tartıp bir sonuca varmışlardı. Salander'i bulup, bir yerlere gömmeleri gerekiyordu. En iyisi Salander'in ortadan kaldırılmasıydı. Onu bulmazlarsa bu cinayet davası rafa kaldırılıp tozlanırdı.

Miriam Wu'nun onları Salander'e ulaştırabileceğini düşünmüşler, ama her şey ters gitmişti. Karşısına *Paolo Roberto* çıkmıştı, başkası değil. Üstelik, gazetelere inanılırsa, boksör, Salander'in arkadaşıydı.

Sarışın devin dili tutulmuştu.

Nykvarn'dan sonra Svavelsjö'ye, Lundin'in evine gitmişti. Svavelsjö Motor Kulübü'nden yalnızca yüz metre uzaktaydı. İdeal bir saklanma yeri değildi, ama fazla seçeneği yoktu. Yüzündeki yaraları iyileşene kadar bir yerde dinlenmesi gerekiyordu.

Geriye dönüp o lanet depoyu yakmakla akıllılık etmişti.

Bunları düşünürken birden donup kaldı.

Bjurman! Bjurman'la, şubat ayının başlarında Stallarholmen'deki yazlık kulübesinde bir kez buluşmuştu. Zala, Salander işini halletmeyi kabul ettikten sonraydı. Bjurman'ın elinde Salander'le ilgili bir dosya vardı. Bunu nasıl da unutmuştu? Bu dosya polisi Zala'ya götürebilirdi.

Doğru mutfağa gitti, Lundin'e niçin hemen Stallarholmen'e gitmesi ve yeni bir yangın çıkarması gerektiği anlattı.

Öğle tatilini soruşturmayı bir düzene sokmaya ayıran Komiser Bublanski, tükenmiş haldeydi. Curt Svensson ile Sonny Bohman'dan Salander avında son gelişmeleri dinledi. En son, Göteborg ve Norrköping'den ihbarlar gelmişti. Göteborg'da hemen harekete geçilmişti ama Norrköping çok zayıf bir ihtimaldı. Meslektaşlarından ihbar edilen adrese gidip Salander'e benzediği söylenen kızı kontrol etmelerini rica etmişlerdi.

Diplomatik bir konuşma yapabilmek için Hans Faste'ye ulaşmaya çalıştı, telefonunu açmıyordu.

Sabah yaptıkları fırtınalı toplantıdan sonra, sırra kadem basmıştı.

Bublanski odasına gidip, Savcı Ekström'ü Modig konusunda ikna etmeye çalıştı. Uzun bir süre, gerekçelerini sayarak, Modig'i soruşturmadan çekmenin ne kadar akılsızca bir davranış olduğunu anlattı. Ekström dinlemiyordu bile, Bublanski, bu konuda şikâyette bulunmadan önce hafta sonuna kadar beklemeye karar verdi.

Öğleden sonra saat üçte koridora çıktığında, Modig'in odasından çıkan Niklas Eriksson'u gördü. Demek hâlâ Svensson'un bilgisayarıyla uğraşıyordu, başında yönlendirecek ve denetleyecek gerçek bir polis olmadan çalışması manasız geldi Bublanski'ye. Niklas Eriksson'u, Curt Svensson'un yanına vermeye karar verdi.

Bublanski onu çağırmaya fırsat bulamadan Eriksson, koridorun sonundaki tuvalete girdi. Bublanski bir parmağıyla kulağını karıştırarak Modig'in odasının kapısına gidip Eriksson'u orada beklemeye karar verdi. Aralık kapıdan Modig'in boş koltuğuna bakarken, gözü Eriksson'un çalışma masasının yanındaki dosya rafında unuttuğu cep telefonuna kaydı.

Bublanski bir süre tereddüt etti, Eriksson hâlâ tuvaletteydi. Odaya girdi, Eriksson'un telefonunu cebine attıktan sonra hızla kendi odasına gitti, kapıyı kapadı ve arama kayıtlarını kontrol etmeye başladı.

Sabahki toplantı bittikten beş dakika sonra, 09.57'de, Niklas Eriksson 070 alan kodlu bir numarayı aramıştı. Bublanski ofis telefonundan bu numarayı çevirdi. Karşısına gazeteci Tony Scala çıktı.

Telefonu kapadı, önünde Eriksson'un telefonu, bir süre şaşkın bir vaziyette oturdu. Kalkıp kapıya

doğru yürürken, ofis telefonu çaldı. Geri döndü ve telefonu açtı, öfkeyle, "Bublanski," dedi.

"Ben Jerker. Hâlâ Nykvarn'ın dışındaki depodayım."

"Öyle mi?"

"Soğutma faaliyetleri bitti. İki saattir olay yeri araştırması yapıyoruz. Södertälje polisi arazide köpekle ceset taraması yapıyor."

"Bir şey buldular mı?"

"Hayır. Biraz ara verdik. Köpeğin burnunu dinlendiriyorlar, yangın alanından yayılan kokular çok keskin olduğundan, arada bir köpeğin burnu dirilendirilmeliymiş."

"Sadede gel, Jerker."

"Eh, köpeği deponun yanındaki ağaçlık alanda serbest bıraktılar. Deponun arkasında, yetmiş beş metre uzaklıkta ağaçların arasında yerde durdu. Biz de kazmaya başladık. On dakika önce, bir insan bacağı bulduk, ayağında ayakkabı var. Erkek ayakkabısı gibi. Derine de gömülmemiş."

"Vay be! Jerker, bu işi sen... "

"Kumandayı elime aldım. Kazıyı durdurdum. Adli tıp uzmanlarını buraya çağırdım, onlar geldikten sonra devam edeceğiz."

"Harikasın, Jerker."

"Hepsi bu kadar da değil. Beş dakika önce köpek, seksen metre ileride ikinci bir noktayı daha işaret etti."

Salander, Bjurman'ın ocağında kahve pişirdi, bir elma daha yedi. İki saat kadar Bjurman'ın onun hakkında yaptığı araştırma metnini sayfa sayfa okudu. Hayretler içindeydi. Adam bu kadar bilgiyi toplamak ve tasnif etmek için müthiş bir çaba göstermişti. Lisbeth buradaki bazı raporların varlığından bile habersizdi.

Palmgren'in Lisbeth hakkında tuttuğu günlükler de kutudaydı. İki siyah ciltli defter. Karışık duygularla okudu. Yazdıkları iki siyah not defterini doldurmuştu. Günlükleri Salander on beş yaşındayken tutmaya başlamıştı. Bu, Salander'in Sigtuna'da verildiği ikinci koruyucu ailenin yanından kaçtığı zamana denk geliyordu. Adam sosyolog, karısı da çocuk kitapları yazarıydı. Onların yanında on iki gün kalmıştı. Merhamet gösterip onu yanlarına alarak, toplumsal bir hizmette bulundukları için kendileriyle gurur duyuyor, Salander'in de minnet duygularıyla dolmasını bekliyorlardı. Bir gün koruyucu annenin, komşusuna, böylesi sorunlu gençlerin bakımını üstlenmenin önemi üzerine nutuk çekip kendisiyle övündüğüne tanık olmuştu. Bu kadının kendisini komşularına teşhir ettiği her seferde içinden, *Ben lanet bir sosyal proje değilim,* diye feryat etmek gelmişti. On ikinci gün, gündelik ev masrafları için para konan kâseden yüz kron çalmış, Upplands-Väsby'ye giden otobüse atlamış, oradan da trenle Stockholm'e gitmişti. Polis onu, tam altı hafta sonra, Haninge'de, yalnız yaşayan 67 yaşındaki bir adamın evinde bulmuştu.

İyi bir adamdı. Salander'e yemek ve yatacak yer vermişti. Karşılığında fazla bir şey yapması gerekmiyordu. Yalnızca, Salander'i çıplakken, "gizlice" izlemek istiyordu. Salander'e hiç dokunmamıştı. Salander, adamın pedofil sınıfına sokulacağını biliyordu ama bu yönden bir tehlike hissetmemişti. İçine kapalı, sosyal özürlü bir adamdı. Hatta onu düşündüğünde, akrabasıymış gibi tuhaf bir duyguya kapılırdı Salander. İkisi de dışlanmışlardandı.

En sonunda komşulardan biri polise ihbarda bulunmuştu. Sosyal İşler Müdürlüğü'nden bir kadın asistan, adam hakkında cinsel tacizden şikâyette bulunmaya ikna etmek için epeyce dil dökmüştü Salander'e. Kadın uygunsuz bir şeyin yaşanmadığını bir türlü kabule yanaşmamıştı, ne de olsa Salander on beş yaşındaydı ve kolay bir avdı. *Fuck You. Sonra* sahneye Palmgren çıkmış, Salander'in sorumluluğunu üzerine almıştı. Palmgren bu günlükleri,Salander'in hayatını izlemekten daha çok kendi kuşkularını yatıştırmak için tutmuştu.

Aralık 1993'te başlamıştı yazmaya.

Şimdiye kadar ilgilendiğim gençler arasında, L. en zor idare edileni. Asıl mesele şu, St. Stefan'a geri gönderilmesine karşı çıkarken doğru bir şey mi yapıyorum? Üç ay içerisinde, iki koruyucu ailesinin yanından kaçarak kendini açık bir tehlikenin içine attı. En kısa zamanda bu görevi üstlenmek ya da onu gerçek uzmanların eline teslim etmek konusunda bir karar vermek zorundayım. Ne doğru, ne yanlış bilemiyorum. Bugün onunla ciddi bir konuşma yapacağım.

Salander, o ciddi konuşmayı kelimesi kelimesine hatırlıyordu. Noel'den bir gün önceydi. Palmgren onu alıp evine götürmüş, misafir odasına yerleştirmişti. Akşam yemeğinde kıymalı makarna pişirmişti. Yemekten sonra Salander'i oturma odasındaki kanepeye oturtmuş, kendisi de karşısındaki koltuğa geçmişti. Salander, acaba bu adam da beni çıplakken seyretmek mi istiyor, diye düşünürken, Palmgren onunla, sanki Lisbeth yetişkin biriymiş gibi ciddi bir konuşmaya girişmişti.

Aslında bu karşılıklı bir konuşma değil, iki saat süren bir monologdu. Salander konuşmaya neredeyse hiç katılmamıştı. Palmgren hayatın gerçeklerini sayıp döktükten sonra, St. Stefan'a gitmekle koruyucu aile arasında seçim yapmak zorunda olduğunu söylemişti. Onun tercihi koruyucu aileydi. Eğer Salander bunu kabul ederse, makul bir aile bulmak için çaba sarf edecekti. Salander'in kendi geleceğini düşünmesine fırsat vermek için, Noel tatilinde yanında kalmasına karar vermişti. Seçimi Salander yapacaktı ama Noel'in ikinci gününe kadar ondan kesin bir cevap bekliyordu. Ayrıca, bir sorunu olduğunda, kaçmak yerine, Palmgren'e başvurmaya da söz vermeliydi. Daha sonra Salander'i odasına götürmüştü. Belli ki hemen arkasından da oturup bu konuşma hakkındaki izlenimlerini yazmıştı.

Tekrar St. Stefan'a gönderilme tehditi, Salander'i, Holmer Palmgren'in tahmin edemeyeceği kadar ürkütmüştü. O Noel'i mutsuz, Palmgren'in her hareketini şüpheyle takip ederek geçirmişti. Noel'in ikici günü hâlâ, ona ne sarkmış ne de çıplakken izlemeye kalkmıştı. Tam tersine Salander, sırf onu denemek için, kaldığı odadan banyoya çıplak gittiğinde felaket öfkelenmiş, banyonun kapısını çarparak kapatmıştı. Salander ona istediği sözü vermiş, verdiği söze de -az ya da çok- sadık kalmıştı.

Palmgren, Salander'le yaptığı her görüşmeyi günlüğüne kaydetmişti. Bazen üç satır, bazen sayfalarca kendi düşünceleri vardı. Salander okurken zaman zaman hayretler içinde kalıyordu. Palmgren'in sezgileri sandığından çok daha kuvvetliydi. Bazen Salander'in kendisini nasıl aldatmaya çalıştığını ayrıntılarıyla anlatıyordu. Salander onu kandırabildiğini düşünürken, o, Salander'in içini görmüştü.

Daha sonra 1991'deki polis raporunu açtı.

Artık bütün parçalar yerine oturuyordu. Sanki yer ayaklarının altından çekilmişti.

Jesper H. Löderman diye birinin yazdığı adli tıp raporunu okudu, en önemli referans kaynağı Dr. Peter Teleborian'dı. On sekiz yaşına bastığında onu bir kuruma kapattırmaya çalışan savcının en büyük kozuydu Löderman.

Salander, bir zarfin içinde Peter Teleborian ile Gunnar Björck'ün birbirlerine gönderdikleri mektupları buldu. İşin sırrını çözmesi birkaç dakikasını aldı. Björck yüz yüze yaptıkları bir görüşmeyi hatırlatarak, her şeyin konuştukları gibi sonuçlanmasını istiyordu. Kendini çok açık ifade etmişti, satır aralarında, Lisbeth Salander'in ömür boyu bir akıl hastanesine kapatılmasının en iyi çözüm olacağını belirtmişti.

İçinde bulunduğumuz durumda bu çocuğun gözlerden uzak olması çok önemli. Psikolojik durumu ve nasıl bir tedavi uygulanması gerektiği konusunda ben bir yargıda bulunamam. Ama içinde bulunduğumuz durum itibariyle, bir soruna yol açmaması için, kurumda ne kadar uzun süre tutulursa o kadar iyi.

Güncel konu hakkında.

Lisbeth Salander bir süre okuduklarını sindirmeye çalıştı.

St. Stefan'daki bakımından Teleborian sorumluydu. Bu bir tesadüf değildi. Üslubuna bakılırsa bu mektubun gün yüzüne çıkamayacağı düşünülmüştü.

Peter Teleborian, Gunnar Björck'ü tanıyordu.

Lisbeth Salander alt dudağını ısırarak düşünmeye başladı. Teleborian hakkında hiç araştırma yapmamıştı. Ama adli tıpla çalıştığını biliyordu. Bazen asayiş polisi bile, herhangi bir konuda soruşturma yaparken, bir psikiyatra ya da adli tıp uzmanına başvurma gereği duyardı. Salander bu konuyu deşerek aradaki bağlantıyı ortaya çıkarabilirdi. Demek ki, kariyerlerinin bir döneminde Björck ve Teleborian'ın yolları kesişmişti. Björck, Salander'i canlı canlı gömebilecek birini ararken, Teleborian'la karşılaşmıştı.

Demek böyle olmuştu. Önceleri tesadüf diye baktığı şey, şimdi başka bir boyut kazanmıştı.

Salander uzun süre boşluğa bakarak kımıldamadan oturdu. Hiç kimse masum değildi. Yalnızca

herkesin sorumlulukları farklıydı. Salander'den de sorumlu birileri olmalıydı. Artık Smådalarö'yü ziyaret etmesi kaçınılmazdı. Beyinleri örümcek bağlamış devlet görevlilerinin, bu konuyu onunla tartışmaya yanaşmayacağını biliyordu. O da bu konuyu Gunnar Björck'le tartışırdı.

Bunun nasıl bir konuşma olacağını hayal edebiliyordu.

Bütün dosyaları yanına alması gerekmiyordu. Hepsini okuyup hafızasına kaydetmişti. Palmgren'in not defterlerini, Björk'ün 1991'deki polis raporunu ve 1996'da onun bağımsız yaşayamaya ehil olmadığı hakkındaki tıbbi raporu, Teleborian ve Björck'ün aralarındaki yazışmalarının kayıtlarını aldı. Sırt çantası dolmuştu.

Kapıyı kapadı. Kilitlemeye vakit bulamadan arkasından bir motosiklet sesi duydu. Etrafına baktı. Saklanmak için çok geçti. Harley-Davidson'a binmiş iki adamdan kaçamazdı. Dikkatlice verandadan indi, onları bahçede karşıladı.

Bublanski öfkeyle koridora fırladı. Gidip Sonja Modig'in bürosunu kontrol etti. Eriksson hâlâ dönmemişti. Tuvalette de yoktu. Koridor boyunca yürüdü. Eriksson, Curt Svensson ve Sonny Bohman'la birlikte kahve makinesinin başında durmuş sohbet ediyordu.

Bublanski kendini göstermeden geri döndü, doğrudan Ekström'ün ofisine gitti. Kapıyı vurmadan açtı, Ekström'ün telefonda konuşmasına aldırmadan araya girdi.

"Benimle gel," dedi.

"Pardon? Anlayamadım," dedi Ekström.

"Telefonu kapa ve benimle gel."

Bublanski'nin yüz ifadesine bakan Ekström ona itaat etti. Meslektaşları, ona Bubbla lakabını herhâlde böyle bir durumda yakıştırmışlardı. Yüzü parlak kırmızı bir balon gibi şişmişti. Eriksson'u Curt Svensson'un odasında neşeli bir sohbet yaparken buldu. Doğrudan üzerine yürüdü, saçlarından tutup yüzünü Ekström'e çevirdi.

"Ne yapıyorsun sen ya? Aklını mı kaçırdın?"

"Bublanski!" diye korkuyla bağırdı Ekström.

Sonny Bohman ile Curt Svensson'un ağızları açık kalmıştı.

"Bu senin mi?" dedi Bublanski, Sony Ericsson cep telefonunu burnuna dayayarak.

"Bırak beni!"

"BU SENİN CEP TELEFONUN MU?"

"Evet, lanet olsun. Bırak beni."

"Henüz değil, tutuklusun."

"Neyim?"

"Gizli bilgi sızdırmak ve polis soruşturmasını sekteye uğratmaktan tutuklusun. Ya da bu sabah toplantıdan hemen sonra, saat 09.57'de gazeteci Tony Scala'yı niçin aradığım bize açıklarsın."

Lisbeth Salander'i Bjurman'ın kulübesinin önünde gören Magge Lundin gözlerine inanamıyordu.

Sarışın dev, gerekli talimatları verdikten sonra, haritanın üzerinde, kulübenin yerini ayrıntılı bir şekilde tarif etmişti. Ardından Lundin terk edilmiş matbaa binasındaki kulübe gitmiş, yanına Sonny Nieminen'i almıştı. Sert geçen bir kıştan sonra, ilk defa motosiklete bineceklerdi, harika bir hava vardı. Deri motosiklet giysilerini giyip Stallarholmen'e doğru yola çıkmışlardı.

Ve şimdi karşısında Lisbeth Salander duruyordu.

Bu sarışın zebaninin ağzını açık bırakacak bir hediyeydi.

Motorlar Salander'in iki yanından geçip, ikişer metre arayla durdular. Motor sesleri kesildiğinde etrafı bir sessizlik sardı. Lundin ne diyeceğini bilemiyordu. Sonunda ağzını açmayı başardı.

"Vay be, biz de uzun süredir seni arıyorduk, Salander. Sonny, hadi Bayan Salander'le tanış."

Gülümsedi. Salander ifadesiz gözlerle Lundin'i süzüyordu. Lundin'in çenesinde, anahtarla açtığı yaranın izi vardı. Bakışlarını adamın arkasındaki ağaçların tepelerine çevirdi. Bir süre sonra, tekrar onun yüzüne döndü. Gözleri ürkütecek kadar kararmıştı.

"Berbat bir hafta geçirdim ve moralim çok bozuk," dedi Salander. "Daha da kötüsü ne biliyor musun? Ne zaman başımı bir yana çevirsem karşıma göbekli bir bok yığını çıkıyor. Şimdi buradan gideceğim. Çekil yolumdan."

Lundin'in ağzı açık kaldı. Yanlış duyduğunu düşündü. Sinirle bir kahkaha attı. Gülünç bir durumdu. Göğüs cebine sığacak kadar küçük, ince bir kız, Svavelsjö MC amblemli deri yelek giymiş iki adama posta koyuyordu. Onlar, yakında *Hell's Angel'a* üye olma şerefine erecek, Svavelsjö'nün en tehlikeli adamlarıydı. Salander'i anında parçalayıp motosikletlerinin bagajlarına tıkabilirlerdi.

Zırdeliyse bile -bunu gazetelerden okumuştu ve şimdiki halinden de anlıyordu- amblemli yeleklerine saygı göstermeliydi. Ama kızda saygının zerresi yoktu. Durum ne kadar gülünçtüyse de, bu saygısızlığı hoş göremezdi. Sonny'ye bir bakış atı.

"Bu fahişenin yarağa ihtiyacı var, Sonny," dedi. Motosikletten indi, Salander'e doğru iki temkinli adım atarak, gözlerinin içine baktı. Kızın kılı bile kıpırdamıyordu. Lundin başını iki yana salladı, derin bir iç çekti. Birden, elinin tersiyle, tıpkı Lundagatan'da Blomkvist'e attığı türden, bir tokat salladı.

Ama boşa gitti. Bir adım geri kaçan Salander, hiç kımıldamadan duruyordu.

Motosikletin gidonuna yaslanan Sonny, arkadaşını eğlenerek seyrediyordu. Yüzü öfkeden

kıpkırmızı olan Lundin, arka arkaya iki tokat daha salladı. Bunlar da boşa gitti. Salander yine geri çekilmişti. Lundin hızını artırdı. Lisbeth birdenbire durdu, göz yaşartıcı gaz kutusunun yarısını Lundin'in gözüne püskürttü. Lundin ellerini yüzüne götürüp acıyla kıvranmaya başladı.

Salander'in botunun ucunda toplanan kuvveti, kinetik enerjiye dönüşerek santimetre kare başına 120 kiloluk basınçla, Lundin'in kasıklarına indi. Nefesi kesilen Lundin dizlerinin üzerine çöktü. İşte şimdi Salander için uygun bir seviyeye inmişti. Tıpkı bir penaltı vuruşu yaparmış gibi Lundin'in yüzüne sağlam bir tekme indirdi. Yüzünden korkunç bir çatırtı gelen Lundin, patates çuvalı gibi yere yığıldı. Nieminen, bu akıl almaz olay karşısında büyülenmiş gibiydi. Bir ayağıyla motosikletinin destek kolunu aradı, ama beceremedi. Sonra her ihtimale karşın, yeleğinin iç cebindeki silahı yokladı. Yeleğin fermuarını açarken, göz ucuyla bir hareket fark etti. Salander bir top mermisi gibi üzerine geliyordu. Havalanan Salander, Nieminen'in kalçasına çift tekme indirdi. Nieminen'e dokunacak türden bir şey değildi ama motosikletiyle birlikte yere devrilmelerine yetmişti. Nieminen bacağını motosikletin altında kalmaktan son anda kurtarabilmişti. Dengesini bulana kadar, geriye doğru birkaç adım tökezlemişti.

Başını kaldırdığında Salander'in kolunu havaya kaldırdığını ve yumruğu kadar bir taşın da suratına geldiğini görerek, yana çekilmeyi başardı. Taş başının bir iki santim yanından geçmişti.

Sonunda, yeleğinin fermuarını açıp silahına ulaşabildi. Tam silahının emniyet düğmesini açarken, Salander'in tekrar üzerine geldiğini gördü. Gözündeki nefreti okuyabiliyordu, hayatında ilk defa korktuğunu hissederek şaşırdı.

"İyi geceler," dedi Lisbeth Salander.

Elektrikli tabancayı Nieminen'in hayalarına bastırıp 75.000 voltluk elektrik verdi. Yirmi saniye sonra Nieminen, buruşuk bir sebze gibi yere uzanmıştı.

Lisbeth arkasından gelen sese doğru döndü. Bin bir zahmetle dizlerinin üzerine doğrulan Magge Lundin ayağa kalkmaya çalışıyordu. Lisbeth kaşlarını çatarak onu izlemeye başladı. Gözlerine yerleşen yakıcı sisin arasından, ellerini körler gibi uzatmış Salander'i arıyordu.

"Seni geberteceğim," diye böğürdü.

Ağzında bir şeyler geveliyor, sağa sola yalpalayarak Salander'i bulmaya çalışıyordu. Salander başını yana eğmiş onu izliyordu.

Lundin bir kez daha böğürdü.

"Seni orospu!"

Lisbeth Salander eğilip Sonny Nieminen'in tabancasını aldı. Polonya yapımı bir P-83 Wanad'dı.

Şarjörünü çıkarıp kontrol etti. Dokuz milimetrelik Makarov mermileri vardı. Şarjörü tekrar taktı, kızağı çekip namluya mermi sürdü. Nieminen'in üzerinden geçip Magge Lundin'e yaklaştı. Tabancayı iki eliyle kavrayıp ayağına ateş etti. Magge bir çığlık atıp yere uzandı.

Bir süre Magge Lundin'e bakarak düşündü. Blomgrens pastanesinde gördüğü sarışın devin kimliğini öğrenmek için onu sorgulasa mıydı, bilemedi. Per-Åke Sandström'e göre bu dev, Magge'yle birlikte, bir depoda cinayet işlemişti. Hmmm. Belki de sorularını ateş etmeden önce sormalıydı.

Hem şimdi Magge soru cevaplayacak durumda değildi, hem de silah sesi mutlaka duyulmuştu. Bu çevreden hemen uzaklaşmalıydı. Magge Lundin'i daha sonra bulur ve uygun koşullarda sorgulardı. Silahın emniyetini kapatıp ceketinin cebine koydu. Sırt çantasını aldı.

Bjurman'ın kulübesinin önündeki yoldan on metre yürümüştü ki, birden durdu. Geriye dönüp Magge Lundin'in motosikletini inceledi.

"Harley-Davidson. Harika."

27. BÖLÜM

6 NİSAN, ÇARŞAMBA

Güzel bir bahar günüydü, Mikael Blomkvist, Berger'in arabasıyla güneye, Nynäsvägen'e doğru yola gidiyordu. Tarlalar yeşillenmiş, hava iyice ısınmıştı. Keşke böyle bir havada, bütün sorunları unutup Sandhamn'daki kulübesinde dinlenmeye çekilebilseydi.

Björck'le saat birde buluşmak üzere anlaşmışlardı. Ama biraz erken yola çıktığından, Dalarö'de mola vermiş, kahve içip gazete okumuştu. Görüşme için hazırlıklı değildi. Björck'le yapacağı bu ikinci görüşmeden, Zala hakkında somut bilgilerle döneceğini tahmin ediyordu.

Björck onu bahçede karşıladı. İki gün öncesinden daha gözü pek ve kendinden emin görünüyordu. *Ne tür bir oyunun peşindesin?* Mikael Blomkvist elini sıkmadı.

"Zala hakkında bilgi verebilirim," dedi Gunnar Björck. "Ama bazı şartlarım var."

"Duyalım bakalım," dedi Blomkvist.

"Millennium'un yayımlayacağı haberde ismim geçmeyecek."

"Anlaştık."

Björck şaşırdı. Blomkvist'in, isteğini bu kadar çabuk kabul edeceğini beklemediğinden, uzun bir pazarlığa hazırlanmıştı. Elindeki tek kart Zala'ydı. İsminin gizli kalması karşılığında, katiller hakkında bilgi verecekti. Blomkvist, hiç tartışmadan gazetelere başlık olmaktan kurtarma sözü veriyordu ona.

"Ben ciddiyim," dedi Björck şüpheyle. "Yazılı belge istiyorum."

"Eğer öyle diyorsan yazılı belge de veririm ama bu bir boka yaramaz. Sen bir suç işledin, aslında yasalara göre benim bunu polise bildirmem gerek. Sende benim istediğim bilgiler var, sen de karşılığında benim sessizliğimi satın almak istiyorsun. Adının *Millennium*'da geçmeyeceğini söylüyorum. Bana ya güvenir ya da güvenmezsin"

Björck düşünüyordu.

"Benim de şartlarım var," diye devam etti Mikael. "Sessizliğimin fiyatı, bildiğin her şeyi anlatman. Eğer benden bir şey sakladığını keşfedersem, anlaşmayı unuturum. Wennerström olayında yaptığım gibi resmini bütün gazetelere bastırırım."

Björck ürperdi.

"Tamam," dedi. "Başka seçeneğim yok. İsmimin *Millennium'* da geçmeyeceğine söz verdin. Zala'nın kim olduğunu anlatacağım. Yani gizli kaynak olarak."

Mikael onun uzattığı eli sıktı. Bir suçu örtbas edeceğine söz vermişti. Bundan rahatsızlık duymadı. Bu söz *Millennium* dergisi için geçerliydi. Üstelik, Dag Svensson kitabında Björck hakkında gereken her şeyi yazmıştı. Kitap da yakında basılacaktı.

Saat 15.18'de Strängnäs polis karakoluna bir ihbar telefonu geldi. Arayan Stallarholmen'in doğusunda bir yazlıkta yaşayan, Öberg isimli bir adamdı. Silah sesi duymuş, sesin geldiği yere gittiğinde, ağır yaralı iki adamla karşılaşmıştı. Belki, adamlardan biri ciddi yaralanmamıştı ama çok acı çekiyordu. Evet, kulübenin sahibini tanıyordu, Nils Bjurman isimli bir avukattı. Evet o, geçenlerde gazetelerde haberleri çıkan Nils Bjurman'a aitti kulübe.

Strängnäs polisi için o gün epeyce olaylı başlamıştı. Önce belediye sınırları dahilinde kapsamlı bir trafik kontrolü yapmışlar, Finninge'de 57 yaşında bir kadının, birlikte yaşadığı adam tarafından öldürüldüğü ihbarını alınca, kontrollere son verip bu işin üzerine gitmişlerdi. Aynı anda, Storgädet'te bir evde çıkan yangında bir kişinin öldüğü ihbarı gelmişti. Bu da yetmezmiş gibi, Enköping otoyolu üzerinde iki araba çarpışmıştı. İhbarlar birkaç dakika arayla geldiğinden Strängnäs'te ne kadar polis varsa seferber edilmişti.

Nykvarn'dan gelişmeleri izleyen nöbetçi kadın polis amiri, ihbarda Nils Bjurman'in adı geçtiğinden, şu aranan kız, Lisbeth Salander'le ilgili bir şey olabileceğini düşünerek hemen harekete geçti. Merkezde kalan tek polis aracına atlayıp Stallarholmen'e doğru yola çıkarken, Södertälje'deki meslektaşlarını arayıp yardım istedi. Södertälje polisi, Nykvarn'ın güneyinde, yanmış bir deponun civarında yürütülen kazı çalışmalarıyla meşguldü. Ama bu iki olay arasında bir bağ olacağını düşünen Södertälje polis amiri, Stallarholmen'e iki ekip göndermeye karar verdi. Nykvarn'dan yola çıkan kadın polis amiri, Jan Bublanski'yi de aradı. Ancak cep telefonundan ulaşabildi. Bublanski, Milton Security'nin CEO'su Armansky ile iki elemanı, Fräklund ve Bohman'la, toplantıdaydı. Niklas Eriksson ortalarda yoktu.

Bublanski, Curt Svensson'u arayarak, derhal Bjurman'in yazlık kulübesine gitmesini, Faste'ye ulaşabilirse onu da yanına almasını söyledi. Bir an düşündükten sonra Jerker Holmberg'i de aradı. Nykvarn'a yakındı, dolayısıyla hemen Stallarholmen'e geçebilirdi.

Holmberg'in de ona verecek haberleri vardı.

"Ben de tam seni aramayı düşünüyordum. Çukurdaki cesedi teşhis edebildik."

"Olamaz. Bu kadar çabuk mu?"

"Eğer cesetler, cüzdan ve lamine kaplı kimlikleriyle yer altına girecek kadar düşünceli davranırlarsa, her şey mümkün."

"Kimmiş?"

"Meşhur biri. Kenneth Gustafsson, 44 yaşında, Eskilstuna'lı. Daha çok 'Avare' lakabıyla tanınır. Sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Şaka mı yapıyorsun? Ben de niye ortalarda görünmüyor diyordum. Demek bizim Avare, Nykvarn'da bir çukurda yatıyormuş. 1990'ların en tanınmış içki kaçakçısı, uyuşturucu satıcısı ve hırsızı."

"Evet, o. En azından cüzdanından çıkan kimlik öyle diyor. Adli tıp raporunu bekleyelim bakalım. Tabi önce parçaları bir araya getirmeliler. En azından altı parçaya bölünmüş."

"İlginç, Paolo Roberto, kavga ettiği şu çam yarmasının, Miriam Wu'yu elektrikli testereyle tehdit ettiğini anlatmıştı."

"Herhâlde Avare'yi de elektrikli testereyle doğramışlar. Gerçi daha yakından inceleyemedim. İkinci bir çukur daha açmaya çalışıyoruz, burada kamp kurduk."

"İyi iş. Jerker, bugün epey yoruldun biliyorum, ama senden bir şey daha isteyeceğim. Bu akşam oralarda kalabilir misin?"

"Tabii, tamam. Stallarholmen'e doğru şöyle bir uzanırım."

Telefonunu kapatan Bublanski, gözlerini ovuşturdu.

Polis ekibi, Bjurman'ın yazlık kulübesine geldiğinde, saat 15.44'ü gösteriyordu. Polis minibüsü kulübeye yaklaşırken, Harley-Davidson marka bir motosikletle sağa sola yalpalayarak olay yerinden kaçmaya çalışan bir adama çarptı. Çok ciddi bir çarpışma değildi. Arabadan inen polisler adamı anında tanıdılar. Doksanlı yılların ortasında ün yapmış bir katil, Sonny Nieminen'di bu.

Kötü görünüyordu. Kelepçe takarlarken, yeleğinin arkasında büyük bir oyuk fark ettiler. Yirmi santimetre karelik bir deri parçası yelekten kesilip çıkarılmıştı. Tuhaf bir durumdu. Nieminen bu konuda bir yorum yapmaktan kaçındı.

Onu aracın içine kilitlediler. Kulübeye kadar iki yüz metre daha gittiler.

Öberg adında emekli bir liman işçisi, bir adamın ayağına kırık çıkık tahtası bağlıyordu. Yaralı adam, Svavelsjö Motosiklet Kulübü çetesinin lideri, otuz altı yaşındaki Carl-Magnus Lundin'di.

Ekibin amiri Memur Nils-Henrik Johansson araçtan indi. Omuz kayışını düzeltti, yerde yatan sefil yaratığa baktı.

Lundin'in ayağını bandajlayan Öberg, Johansson'a dönüp, "Sizi arayan bendim," dedi.

"Çatışma var demiştin."

"Ben sadece bir el silah sesi duyduğumu söyledim. Buraya geldiğimde bu adamları buldum. Bu ayağından vurulmuş, sıkı da bir dayak yemiş. Sanırım ambulansa ihtiyaç var."

Öberg polis aracına bir göz attı.

"Vay be, diğer adamı almışsınız. Buraya geldiğimde perişandı ama sanki yaralı gibi değildi. Kendini toparladıktan sonra, hemen yola çıkmak istedi."

Jerker Holmberg, olay yerine, Södertälje'den yola çıkan ekiple aynı anda geldi. Onlar gelirken Lundin'i taşıyan ambulans kulübenin bahçesinden çıkıyordu. Oraya ilk gelen ekibin amiri, Holmberg'e gözlemlerini anlattı. Ne Lundin, ne de Nieminen oraya niçin geldiklerini anlatmışlardı. Zaten Lundin konuşabilecek durumda değildi.

"Şöyle bir özetleyelim," dedi Holmberg. "Bir Harley-Davidson motosiklet, iki deri yelekli motosikletçi. Silahla yaralanmış bir kişi, ama ortada silah yok. Doğru anlamış mıyım?"

Ekip amiri Johansson başıyla onayladı. Holmberg bir süre düşündü.

"Yani bu maço delikanlılardan biri buraya motorun arkasında mı gelmiş?"

"Sanırım, onların dünyasında pek de erkekçe sayılacak bir davranış değil," dedi Johansson.

"O zaman, burada bir motosiklet eksik. Silah da ortada olmadığına göre, burada bir üçüncü şahıs daha vardı."

"Mantıklı gözüküyor," dedi Johansson.

"Aynı zamanda bir mantık sorusu ortaya koyuyor. Eğer bu iki beyefendi, iki ayrı motosikletle geldiyse, demek ki üçüncü şahıs başka bir araçla gelmiş. Buradan ayrılırken hem kendi aracıyla hem de motosikletle birlikte gidemez."

"Belki üçüncü kişi kulübede yaşıyordu."

"Hayır," dedi Holmberg. "Bu kulübe, maktul avukat Bjurman'ın, artık burada oturmadığından eminim."

"Belki bir dördüncü kişi daha vardı?"

"O zaman neden ikisi de geldikleri arabayla gitmediler? Tamam Harley-Davidson baştan çıkartıcı bir araç, ama bence bu hikâyenin hırsızlıkla bir ilgisi yok."

Holmberg bir süre düşündükten sonra, ekip amirinden, terk edilmiş bir araç var mı diye bakmalarını ve yakındaki kulübelerin kapılarını çalıp insanlara bir şey görüp görmediklerini sormalarını rica etti.

"Bu mevsimde genellikle kulübeler boş ama... " diyen ekip amiri, yine de ellerinden geleni yapacaklarına söz verdi.

Holmberg kulübeye girdi. Mutfak masasının üzerindeki bir kutuda, Bjurman'ın Salander hakkında yazdığı raporlar vardı. Oturdu, şaşkınlıktan şaşkınlığa düşerek okumaya başladı.

Holmberg şanslıydı. Kulübelerin kapılarını çalan polisler, yarım saat sonra Anna Viktoria Hansson adlı bir kadınla karşılaşmışlardı. Bahar sabahını, hemen yolun kenarındaki kulübesinin bahçesini temizleyerek geçirmişti. Tamam, yaşı yetmiş ikiydi, ama gözleri gayet iyi görüyordu. Öğlene doğru yoldan yürüyerek geçen kısa boylu, koyu renk ceketli bir kız görmüştü. Saat üç gibi de iki motosikletli geçmişti. Korkunç gürültü çıkarmışlardı. Kısa bir süre sonra, kız motosikletle aynı

yoldan geri dönmüştü. Arkasından da polisler gelmişlerdi.

Holmberg'e bu bilgiler aktarılırken, Curt Svensson da kulübeye geldi.

"Neler oluyor?"

Holmberg kasvetli bir yüzle meslektaşına baktı.

"Bunu nasıl anlatacağım, bilemiyorum," dedi.

"Jerker, şimdi sen bana, Salander'in Bjurman'ın kulübesinde ortaya çıktığını, Svavelsjö MC'nin en kıdemli liderini, hem de eşek sudan gelinceye kadar dövdüğünü mü söylüyorsun?" dedi Bublanski gergin bir sesle.

"Ee, kız Paolo Roberto'dan eğitim almış... "

"Başlatma şimdi... "

"Durum şu. Magnus Lundin ayağından bir kurşun yemiş. Hayat boyu sakat kalabilir. Mermi ayak topuğundan çıkmış."

"Yani kafasına sıkmamış?"

"Görünüşe göre buna gerek kalmamış. Buraya ilk gelen ekibin amirine göre Lundin'in yüzü parçalanmış, çenesi kırılmış, iki dişi eksilmiş. Ambulansla gelen sağlık personeli, beyin sarsıntısından şüpheleniyormuş. Ayağındaki kurşun yarası dışında, hayalarında da problem varmış."

"Nieminen ne durumda?"

"Onda bir şey yok. Polise ihbarda bulunan yaşlı adam buraya geldiğinde Nieminen'in bilinci yerinde değilmiş. Diyalog kurulacak kadar bile hali yok ama Strängnäs ekibi kulübeye gelirken kaçmaya çalışıyormuş."

Bublanski'nin dili tutulmuştu.

"Tuhaf bir ayrıntı..." dedi Holmberg.

"Anlattıklarından daha tuhaf ne olabilir?"

"Nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Nieminen'in deri yeleğinden... tabii buraya motosikletle gelmiş."

"Uzatma, Jerker."

"Yırtık."

"Ne yırtık?"

"Bir parçası eksik. Sırtından yaklaşık dört desimetre kare kadar bir parça ya kesilip çıkarılmış ya da yırtılmış. Svavelsjö MC amblemi olan yer."

"Salander neden yelekten bir parça kessin ki? Zafer anısı mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Bir tek şey aklıma geliyor," dedi Jerker Holmberg.

"Ne?"

"Magnus Lundin iri yarı biri, sarışın ve atkuyruklu. Salander'in kız arkadaşı Miriam Wu'yu kaçıranlardan birinin elimizdeki tarifine tıpatıp uyuyor."

Lisbeth Salander bir zamanlar ziyaret ettiği lunaparkta, uçan arabalara bindiği günden beri böylesi bir coşkuya kapılmamıştı. Uçan arabalara üç kez binmişti, eğer parası bitmese bir üç kez daha binerdi.

125 cc.lik Kawasaki'ye binmek -aslında yalnızca gücü arttırılmış bir mobiletti- başka bir şey, 1450 cc.lik Harley-Davidson'a binmek ve kontrolü elde tutabilmek bambaşka bir şeydi. Bjurman'in kulübesinden ayrıldıktan sonraki orman yolunun berbat üç yüz metresinde içi dışına çıkmıştı. İki kez, ağaçlara çarpmaktan son anda kurtulmuştu. Tıpkı kızgın bir boğanın üzerinde gitmek gibi bir şeydi.

Motosiklet kaskı, içine Sonny Nieminen'in yeleğinden kestiği parçayı koyup kafasına göre ayarlamasına rağmen, ikide bir aşağı kayıp görüş alanını kapatıyordu.

Ağır motosikletin dengesini koruyamayacağı korkusuyla, kaskı düzeltmek için durmaya cesaret edemiyordu. Bu motosiklet için çok kısaydı, üzerindeyken iki ayağı birden yere değmediğinden, tek ayağıyla ağırlığını taşıyamayıp devrileceğinden korkuyordu.

Yazlık kulübeleri geride bırakıp, biraz daha düzgün bir yola çıktığında rahatlamıştı. Strängnäs otoyoluna çıktıktan birkaç dakika sonra, bir eliyle motosikleti sürerken, diğeriyle kaskını düzeltebildi. Ardından da gaza bastı. Södertälje'deki yol ayrımına rekor bir sürede geldi. Çok keyifli bir yolculuktu. Södertälje'ye gelmeden önce karşı şeritten, siren ışıkları yanıp sönen iki polis arabasının geçtiğini gördü.

En akıllıcası, Södertälje'de Harley'den kurtulmak, Irene Nesser kimliğiyle Stockholm trenine binmekti. Ama Lisbeth Salander motorun cazibesine karşı koyamıyordu. E4 otoyoluna sapıp hızını artırdı. Hâlâ içinde o coşkuyu hissediyordu. Alvsjö'ye vardığında, fuar alanının park yerine girdi, canavarı devirmeden park edebildi. Motosikleti, kaskı ve Nieminen'in yeleğinden kestiği logolu parçayı üzülerek geride bırakarak, Stockholm'e giden banliyö trenine bindi. Çok üşümüştü. Södra istasyonunda inip Mosebacke'ye, evine kadar yürüdü. Küveti sıcak suyla doldurup içine girdi.

"Adı, Alexander Zalachenko," dedi Björck. "Fakat resmi olarak böyle biri yok. Kütüğe kayıtlı değil."

Zala. Alexander Zalachenko. Nihayet bir isim...

"Kim bu adam ve onu nasıl bulabilirim?"

"Bulmak isteyeceğin biri değil o."

"Yine de anlat."

"Sana anlatacaklarım devlet sırrı. Bunları anlattığım ortaya çıkarsa hapsi boylarım. İsveç İstihbarat Teşkilatı'nın en büyük sırlarından biri. Benim gizli kaynak olarak kalmam işte bu nedenle çok önemli, bunu anlamalısın."

"Çoktan anladım."

"Alexander Zalachenko 1940 yılında Stalingrad'da doğdu. Daha o, bir yaşındayken Almanlar doğu cephesinden saldırıya geçmişti. Zalachenko'nun annesiyle babası savaşta öldüler. En azından Zalachenko böyle düşünüyor. Savaşta neler olduğunu bilmiyor. Belleğindeki en eski anı Ural Dağları'ndaki bir yetimhaneden."

Blomkvist kısa notlar alıyordu.

"Yetimhane askerlerin garnizonu olan bir kasabadaymış ve Kızıl Ordu tarafından finanse ediliyormuş. Zalachenko çok küçük yaşlardan itibaren askeri eğitim almaya başlamış. Stalinizmin en vahşi yıllarında. Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra ortaya çıkan bazı belgeler de gösterdi ki, yetim çocuklar arasından bazılarını seçip çeşitli eğitimlere tabii tutarak, bir askeri kadro kurmuşlar. İşte Zalachenko o çocuklardan biri.

"Biyografisini kısa tutmak için şunu söyleyeyim. Beş yaşındayken, askeri okula alınmış. Kısa sürede ne kadar yetenekli olduğu anlaşılmış. 1955'te, on beş yaşındayken Novosibirsk'te askeri okula gönderilmiş. Orada iki bin genç çocukla birlikte, Spetsnaz, yani Rus elit birlikleri için eğitilmiş."

"Tamam. Yetişkinlik dönemine geçelim."

"1958'de on sekiz yaşındayken, Minsk'e gönderilmiş. GRU, *Glavnoye razvedyvatelnoye upravlenie'de* özel eğitime tabi tutulmuş. Bu bölüm, yalnızca genelkurmay başkanından emir alan, özel askeri istihbarat servisidir. KGB'yle, yani sivil istihbarat servisiyle karıştırılmamalı."

"Biliyorum."

"James Bond filmlerinde, Sovyetler'in yurt dışına gönderdikleri özel ajanlar sanki KGB ajanıymış gibi gösterilir, ama KGB daha çok iç güvenlikle ilgilidir. Sibirya'daki kampları doldurur, Lubjana cezaevinin hücrelerinde muhaliflerin enselerine kurşun sıkar. Uluslararası casusluk faaliyetlerini ve yurt dışı operasyonlarını genellikle GRU yürütürdü."

"Bu artık tarih dersine döndü."

"Zalachenko'yu yirmi yaşındayken Küba'ya göndermişler, eğitim için. O zamanlar daha hâlâ asteğmenmiş. İki yıl kalmış. Füze krizi ve 'Domuzlar Körfezi Çıkarması'nın yaşandığı yıllarda. 1963'te eğitimine devam etmek için tekrar Minsk'e dönmüş. Önce Bulgaristan'a arkasından da Macaristan'a gönderilmiş. 1965 yılında teğmenliğe yükseltilerek Batı Avrupa'ya, Roma'ya gönderilmiş, bir yıl da burada kalmış. İlk gizli görevi. Yani sahte pasaportlu bir sivil, elçilikle ilişkisi yok."

Mikael Blomkvist her ne kadar bunları dinlemeye vakti olmasa da öykünün cazibesine kapılmıştı.

"1967'de Londra'ya taşındı. Orada iltica etmiş bir KGB ajanının infaz edilmesi işini örgütledi Sonraki on yıl içerisinde GRU'nun en iyi ajanları arasına katıldı. Çocukluğundan beri eğitilmişti... güvenilir ve sadıktı. En az altı dili akıcı şekilde konuşuyordu. Gazetecilik, fotoğrafçılık, reklamcılık,

denizcilik... aklına ne meslek gelirse hepsini yaptı. Hayatta kalma sanatını çok iyi biliyordu. Yaptığı işleri kamufle etmekte, düşmanlarını yanlış hedefe yönlendirmekte ustaydı. Kendi emrinde ajanları vardı, kendi başına operasyonlar örgütleyip uygulayabiliyordu. Bu operasyonların çoğu infazdı, genellikle üçüncü dünya ülkelerinde gerçekleştiriliyordu. Üstleri ihtiyaç duyduğunda baskı, yıldırma, tehdit gibi işlere de bakıyordu. 1969 yılında yüzbaşı, 1972'de binbaşı, 1975'te yarbaylığa yükseldi."

"İsveç'e nasıl geldi?"

"Oraya geliyorum. Yıllar geçtikçe yozlaştı, biraz rüşvete bulaştı, oradan buradan cebine paralar akmaya başladı. İçkiye düştü, bir sürü kadınla macerası oldu. Tabii bunlar siciline kaydediliyordu ama pek büyütülmüyordu. Yani hâlâ revaçtaydı. 1976 yılında bir görevle İspanya'ya gönderildi. Detaylara girmemize gerek yok, çuvallayıp kendini aptal durumuna düşürdü. Görev başarısız olmuş, Zalachenko bir anda gözden düşmüş ve Rusya'ya geri çağrılmıştı. Emre aldırmayıp başını daha büyük belaya soktu. GRU, Madrid elçiliğindeki askeri ataşeye, onu bulup konuşarak aklını başına getirmesini söylemiş. Bu konuşmada ciddi bir şeyler yaşanmış olmalı ki, Zalachenko askeri ateşeyi öldürmüş. Başka bir şansı kalmadığından, bütün köprüleri yakıp derhal iltica etmeye karar vermiş. İspanya'dan Portekiz'e giderken deniz kazasında ölmüş gibi iz de bırakmış ardında. Ayrıca, hedefi ABD'ye gitmekmiş gibi bir hava yaratmış. Ama iltica için hemen akla gelmeyecek bir ülkeyi seçmiş. İsveç'e geldiğinde SÄPO'yla ilişkiye geçip, iltica başvurusunda bulunmuş. Talebi kabul edilmiş. Aslında bu çok akıllıca bir karardı. GRU ya da KGB'nin çoktan yola çıkardığı infaz timinin onu burada arama ihtimali neredeyse sıfırdı."

Björck sustu.

"Ve?"

"Sovyetler Birliği'nin en üst düzeyde bir ajanı, sığınma hakkı isteyince, İsveç ne yapacaktı? Burjuva hükümeti iş başına yeni geçmişti, çiçeği burnunda başbakanın karar vermesi gereken ilk iş buydu. Politikacı beyefendiler tabii ki hemen ondan kurtulmak istediler ama müthiş bir skandala yol açacağından Sovyetler Birliği'ne gönderemezlerdi. ABD ya da İngiltere'ye göndermeye çalıştılar, Zalachenko karşı çıktı. Oralarda Sovyetler'in üst düzey ajanlarının cirit attığını, onu kolayca bulacaklarını biliyordu. Yahudilerden hoşlanmadığından İsrail'e de gitmek istemedi. Yani İsveç'te kalmaya kararlıydı."

Anlatılanlar Mikael'e o kadar gerçeküstü geliyordu ki, acaba Björck kendisiyle dalga mı geçiyor, diye düşünüyordu.

"Yani İsveç'te kaldı."

"Evet."

"Ve bu hiç açığa çıkmadı."

"İsveç'in hiçbir devlet sırrı bu kadar iyi korunmadı. Zalachenko'dan çok iyi faydalandık. 70-80 yılları arasında Sovyetler'den kaçan ajanların şahıydı o, hem de uluslararası planda. GRU'nun seçkin timlerinden, operasyon şefi düzeyinde iltica eden tek kişi oydu."

"Yani satacağı bilgileri vardı?"

"Evet. Elindeki kartları iyi kullandı, canının istediği bilgileri parça parça sundu. NATO'nun Brüksel'deki merkezinde çalışan bir Sovyet ajanı onun sayesinde açığa çıkarıldı. Roma'daki ajan, Berlin'deki bağlantılar, Ankara'ya, Atina'ya gönderilen katiller hep onun sayesinde deşifre edildi. İsveç hakkında çok bilgisi yoktu ama başka ülkelerde yürütülen operasyonlar hakkında bildiklerini, bizim üzerimizden, hizmet karşılığı servis ettik. Adam tam bir altın madeniydi."

"Yani onunla işbirliği yaptınız."

"Yeni bir kimlik, pasaport ve az miktarda para verdik. O kendini idare etti. Zaten bunun için eğitilmişti."

Mikael Blomkvist bir süre durup, duyduklarını sindirmeye çalıştı Sonra Björck'e baktı.

"Geçen sefer bana yalan söyledin."

"Öyle mi?"

"Bjurman'ı, seksenli yıllarda Polis Atıcılık Kulübü'nde tanıdığını söylemiştin. Hâlbuki onu çok daha önceden tanıyordun."

"Bunu mesleki bir refleks gibi kabul et. Açığa vurulmaması gereken bir tür devlet sırrı; o zaman Bjurman'la ne zaman ilişkiye geçtiğimden bahsetmek için bir neden yoktu. Ancak Zala'yı sorduğunda bağlantı kurabildim."

"İyi, şimdi anlat."

"Otuz üç yaşındaydım. SÄPO'da üçüncü yılımdı. Bjurman gençti, yeni mezundu. Teşkilatın bazı yasal işlerini takip ediyordu. Bir çeşit stajyerdi yani. Bjurman Karlskrona'lıdır. Babası askeri istihbaratta çalışmıştı."

"Ve?"

"Ne ben, ne de Bjurman Zalachenko gibi biriyle uğraşacak kadar vasıflıydık. 1976'da, seçim arifesindeydik. Merkezde işe yarar kimse yoktu. Ya izinli ya da bir görevdeydiler. İşte Zalachenko, İsveç devletine sığınmak için tam da o günü seçmişti. Norrmalm polis karakoluna giderek, iltica etmek için istihbarat dairesinden bir yetkiliyle görüşmek istediğini söylemiş, ismini vermemişti. O gün nöbetçiydim. Her zaman karşılaştığımız türden bir iltica vakası diye, yanıma yardımcı olarak Bjurman'ı alıp Norrmalm'a gitmiştim."

Björck, gözlerini ovuşturdu.

"Adını, nereden geldiğini, ne iş yaptığını sanki çok sıradan şeylermiş gibi serinkanlı bir dille anlattı. Bjurman not alıyordu. Olayın ciddiyetini anlamam çok zaman almadı. Görüşmeyi hemen kestim. Zalachenko ile Bjurman'ı alarak karakoldan çıktım. Adamın anlattıkları sıradan kulaklar için değildi. Ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum, tren garının karşısındaki Continental Oteli'nde bir oda ayırıp Zalachenko'yu yerleştirdim. Bjurman'a ona bakıcılık etmesini söyledim. Resepsiyona inip şefimi aradım."

Birden gülmeye başladı.

"Çok amatörce davranmıştık. Gerçek bu."

"Şefin kimdi?"

"İsmin önemi yok, üstelik isim vermeyi de düşünmüyorum."

Blomkvist omuzlarım silkerek, konuyu kapattı.

"Şefim ve ben işin ciddiyetinin ve nasıl bir gizlilik gerektirdiğinin farkındaydık, mümkün olduğu kadar az insanı karıştırmalıydık. Bjurman, kesinlikle bu işin dışında tutulmalıydı; bu iş onun boyunu aşardı. Ama bir kez haberdar olmuştu işte, yeni birini daha bu sırra ortak etmektense onunla devam etmeliydik. Eminim, bu benim için de geçerliydi. Teşkilatın içinde Zalachenko'nun varlığını bilen yedi kişi vardı."

"Peki teşkilat dışında kaç kişi biliyordu?"

"1976 yılından 1990'ların başına kadar... hükümettekileri, askeri istihbarat ve teşkilattakileri sayarsak yirmi kişi kadar."

"Peki, 1990'dan sonra?"

Björck omuzlarını silkti.

"Sovyetler Birliği çöktükten sonra, Zalachenko artık ilginç biri değildi."

"Zalachenko İsveç'e yerleştikten sonra neler oldu?"

Björck uzunca bir süre hiçbir şey demedi, Blomkvist'in sabrı taşmak üzereydi.

"Dürüst olmak gerekirse... Zalachenko büyük bir başarıydı, bu işe karışanlar -ben dahil- kariyerlerimizi onun üzerine inşa ettik. Yanlış anlama... tam gün mesai gerektiren bir işti. Bana Zalachenko'ya rehberlik etme görevi verildi. İlk on yıl içerisinde, haftada en az iki kere buluştuk. Bilgilerinin önemini koruduğu yıllardı. Tabii onu kontrol altında tutmak da bir o kadar önemliydi."

"Ne açıdan?"

"Zalachenko şeytan gibi kurnazdı. Karizmatik bir centilmenlikle, paranoyak bir çılgınlık arasında gidip gelirdi. İçtiği zaman kafayı yer, saldırganlaşırdı. Birçok gece, başına aldığı belalardan kurtarmak için müdahale etmem gerekti."

"Örneğin?"

"Bir defasında, bir barda biriyle dalaşmış, araya girip sakinleştirmeye çalışan iki bekçiyi eşek sudan gelinceye kadar dövüp haşat etmişti. Kısa boylu, narin yapılı, ama yakın dövüşte inanılmaz yetenekli bir adamdı. Ve maalesef eline geçen her fırsatta bu yeteneğini sergiliyordu. Hatta bir defasında gidip onu bir karakoldan çıkarmıştım."

"Pek de akıllıca davranmıyormuş. Böyle yaparak dikkatleri üzerine çekmiyor muydu? Bana pek profesyonelmiş gibi gelmedi."

"Yapısı buydu. İsveç'te hiç suç işlemedi, hiçbir zaman tutuklanmadı. Ona İsveç ismi, pasaportu, kimliği verdik. Kirasını teşkilatın ödediği, Stockholm'ün banliyösünde bir evde oturuyordu, geçinecek kadar bir maaşı da vardı. Ancak onun barlara ve kadınlara takılmasını engelleyemedik. Tek yapabildiğimiz arkasını temizlemekti. Bu işi 1985'e kadar ben yaptım. Daha sonra yeni bir

göreve atandığımdan, benim yaptığım işi bir başkası üstlendi."

"Bjurman'in rolü neydi?"

"Doğrusu, Bjurman bir yüktü. Yetenekleri sınırlıydı. Yanlış yerde yanlış adamdı. Zalachenko hikayesini daha işin başında, tesadüfen dahil olmuştu. Sonraları, ihtiyaç duydukça, küçük yasal formaliteleri halletmesi için çağırırdık. Şefim Bjurman sorununu çözdü."

"Nasıl?"

"Düşünülebilecek en basit yöntemle. Teşkilattan uzaklaştırıldı. Sözde bizim işlerimizi yürüttüğü bir hukuk bürosu kurduruldu... "

"Klang & Reine."

Björck Mikael'e dikkatle baktıktan sonra başını salladı.

"Bjurman yetenekli değildi ama kendi başının çaresine bakabiliyordu. Teşkilatın küçük birtakım hukuki işleri dışında, ciddi bir görev verilmedi. Bir bakıma, o da kariyerini Zalachenko sayesinde yaptı."

"Peki, Zalachenko şimdi nerede?"

Björck bir süre tereddüt etti.

"Gerçekten bilmiyorum. Onunla ilişkim 1985'ten sonra azaldı. Yaklaşık on iki yıldır hiç görmedim. 1992'de İsveç'i terk ettiğini duydum."

"Belli ki geri gelmiş. Silah, uyuşturucu kaçakçılığı ve kadın ticaretiyle yeniden boy gösterdi."

"Bunları yaparsa şaşırmam," dedi Björck. "Ama sizin aradığınız adam Zala mı, emin değilim."

"Bu öykünün altından iki ayrı Zala'nın çıkma olasılığı çok düşük. İsveç kimliğindeki adı ne?"

"Bunu açıklayamam."

"Kaçak oynuyorsun ama."

"Zala kim, bilmek istiyordun. Ben de anlattım. Ama sözleşmeye bağlı kalacağından emin olmadan yapbozun asıl parçasını vermeyi düşünmüyorum."

"Zala üç cinayet işledi ama polis yanlış kişinin peşinde. Zala'nın İsveç'teki adını vermeden kurtulacağını sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Lisbeth Salander'in katil olmadığını nereden biliyorsun?"

"Biliyorum."

Björck gülümsedi. Birden rahatlamış gibiydi.

"Ben bu üç kişiyi Zala'nın öldürdüğünü düşünüyorum," dedi Blomkvist.

"Yanlış, Zala kimseyi öldürmedi."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü, Zala şimdi 65 yaşında, sakat. Bir ayağı kesildi, yürümekte zorluk çekiyor. Odenplan'dan Enskede'ye koşup adam öldüremez. Bunu ancak sakatlara destek kurumundan yardım alarak yapabilir."

Malin Eriksson, Sonja Modig'e nazik bir şekilde gülümsedi.

"Bunu Mikael'e sormalısın."

"Tamam."

"Seninle onun araştırmasını tartışamam."

"Ama ya aradığımız adam Zala'ysa... "

"Bunu da Mikael'le tartışman gerekecek," dedi Eriksson. "Ben sana, ancak Dag'ın araştırmalarıyla ilgili yardımcı olabilirim, kendi araştırmalarımızı anlatamam."

Modig iç çekti.

"Anlıyorum, prensip melesi. Bu listedeki isimler hakkında ne diyebilirsin?"

"Sadece Dag'ın yazdıkları hakkında bilgi verebilirim. Kaynaklar hakkında değil. Mikael bugüne kadar on iki kişi üzerine çalıştıktan sonra onları listeden sildi. Belki bunu bilmende fayda var. "

Hayır, bunun faydası olmaz. Polis kapılarını çalıp onları sorgulayacak. Bir hakim, iki avukat, bir sürü politikacı, gazeteci... ve meslektaşlar. Neşeli bir topluluk. Modig, bizim ekip cinayetlerin ertesi günü bu işi yapmaya başlamalıydı, diye düşündü.

Gözü listede bir isme takıldı. Gunnar Björck.

"Bu adamın adresi yazılmamış."

"Yazılmadı."

"Neden?"

"SÄPO'da çalıştığından adresini gizli tutuyorlar. Şimdi raporlu. Dag ona ulaşmayı bir türlü başaramamıştı."

"Ya siz? diye gülümsedi Modig.

"Mikael'e sor."

Modig, Svensson'un masasının arkasındaki duvarda bir yerlere gözlerini dikti.

"Özel bir soru sorabilir miyim?"

"Sor."

"Siz arkadaşlarınızı ve avukatı kimin öldürdüğünü düşünüyorsunuz?"

Eriksson bir şey demedi. Keşke Blomkvist yanında olsaydı da, bu soruları o cevaplasaydı. Bir

polisin sorularına maruz kalmak rahatsız edici bir şeydi. Daha da beteri *Millennium*'un vardığı sonuçları açık bir şekilde anlatamamaktı. O bunları düşünürken, Erika Berger'in sesi duyuldu.

"Bizim teorimiz, Dag ile Mia'nın, Dag'ın kadın ticaretinin faillerini ifşa etmeye hazırlandığı kitabı için öldürüldüğü. Ama katil kim, bilmiyoruz. Mikael, Zala adında bir adamın peşinde."

Berger onlara kahve getirmişti. Kahve bardaklarının birinin üzerinde kamu çalışanları sendikasının logosu vardı, diğerinde de Hıristiyan Demokrat Partisi'nin logosu. Berger nezaketle gülümsedikten sonra dönüp odasına gitti.

Üç dakika sonra tekrar geldi.

"Memur Modig, amiriniz aradı. Cep telefonunuzdan ulaşamıyormuş. Onu aramanızı istiyor."

Bjurman'ın kulübesinin önünde yaşanan olaylardan sonra, emniyet teşkilatında hummalı bir çalışma başladı. Teşkilatın bütün birimlerine, Salander'in sonunda ortaya çıktığı duyuruldu. Büyük ihtimal altında bir Harley-Davidson vardı, silahlıydı, Stallarholmen bölgesinde, bir yazlık kulübenin önünde birini vurmuştu.

Polis, Strängnäs, Mariefred ve Södertälje'ye giren yollara barikatlar kurarak arama yaptı. Södertälje'den Stockholm'e giden banliyö trenlerini üç saat boyunca kontrol etti. Harley-Davidson'lı ya da yayan, Salander'i bulamamışlardı.

Akşam yedi civarında bir devriye ekibinin, Alvsjö fuar alanının bitişiğindeki park alanında Harley-Davidson'ı bulmasıyla, araştırmanın yönü Södertälje'den Stockholm'e kaydırıldı. Motosikletle birlikte, Svavelsjö MC yazısı işlenmiş deri bir yelek parçası da bulunmuştu. Bu gelişmelerden haberdar edilen Bublanski, gözlüklerini alnına kaldırıp parmaklarını trampet çalar gibi masaya vurarak, Kungsholmen'deki ofisinin penceresinden dışarıdaki karanlığa bakmaya başladı.

İşler iyice sarpa sarmıştı. Salander'in kız arkadaşının kaçırılması, hikayeye boksör Paolo Roberto'nun dahil olması, Södertälje yakınındaki kundaklama ve ormanda gömülü cesetler. Ve Stallarholmen'deki tuhaf olaylar...

Bublanski büyük çalışma salonuna giderek haritada Stockholm ve çevresini inceledi. Stallarholmen, Nykvarn, Svavelsjö ve nihayet Alvsjö; bu dört yer bir biçimde önem kazanmıştı. Bakışlarını Enskede'ye çevirip iç çekti. Bir arpa boyu yol gidememişlerdi. Enskede'deki cinayetler, ilk baştaki tahminlerinden çok daha karmaşıktı.

Blomkvist Stallarholmen'deki dramdan habersizdi. Smådalarö'den, öğleden sonra saat üçte ayrıldı. Bir benzin istasyonunda durdu, bir kahve içerek aldığı notları anlamlandırmaya çalıştı.

Öfkeliydi. Björck'ün ona bu kadar detaylı bilgi vermesine şaşırmıştı. Yine de yapbozun son parçasını vermeyi, Zala'nın, İsveç'te kullandığı kimliği açıklamayı reddetmişti.

"Bir anlaşma yaptık," demişti Mikael

"Ve ben de, kendi payıma düşeni yerine getirdim. Zalachenko kim, anlattım. Daha fazlasını istersen yeni bir anlaşma yapmamız gerekir. Adımın bu işin dışında tutulacağını garanti etmelisin. Ayrıca, Zalachenko'nun hikâyesini yazarken benim rolümden hiç bahsetmeyeceksiniz."

"Sana bunu nasıl garanti edebilirim? Polis soruşturmasını ben yönetmiyorum, er ya da geç sana ulaşacaklardır."

"Polisin yaptığı soruşturma beni endişelendirmiyor. Ben senden şu orospular işinde adımın çıkmayacağının garantisini istiyorum."

Mikael, Björck'ün asıl ilgilendiği şeyin kadın ticaretinde isminin açıklanmaması olduğunu fark etmişti. Gizli bilgileri vermek onu çok da fazla kaygılandırmıyordu. Bu onun kişiliğini açıklayan bir şeydi.

"Sana bu konuda bir şey yapmayacağım konusunda söz verdim."

Mikael onun istediği türden garantiler vermek istemiyordu. Temel öykünün anlatımında, adının gizli kalması için Björck'le pazarlık yapabilirdi, ama bütünüyle anonim kalacağına garanti veremezdi. Sonunda bir ya da iki gün düşünüp, tekrar bir araya gelmek üzere anlaştılar.

Mikael kahvesini içerken burnunun dibine kadar gelmiş bir şeyi göremediğini düşünüyordu. Çözüme çok yaklaşmıştı, parçaları görüyor ama net bir resim çıkartamıyordu. Aklına bu hikayeye ışık tutabilecek bir adam daha geldi. Yakınlarda, Ersta'daki rehabilitasyon merkezinde kalıyordu. Saatine baktı. Holmer Palmgren'i ziyaret etmek için ayağa kalktı.

Gunnar Björck endişeliydi. Kendini çok yorgun hissediyordu. Sırtındaki ağrılar artmıştı. Üç ağrıkesici alıp oturma odasındaki kanepeye uzandı. Düşünceler beynini kemiriyordu. Bir saat sonra kalktı, su kaynattı. Bardağına bir Lipton çay poşeti koyarak mutfak masasına oturdu. Kara kara düşünmeye başladı.

Blomkvist'e güvenebilir miydi? Elindeki bütün kartları açmış, kendini onun insafına bırakmıştı. Ama önemli bilgiyi saklamıştı: Zala'nın kimliğiyle, bu olaydaki rolünü.

Bu pisliğe nasıl bulaşmıştı? Bir suç işlememişti. Yalnızca orospulara biraz para yedirmişti. Sonuçta bekâr biriydi. Üstelik on altı yaşındaki o kaltak, ondan hoşlanırmış gibi bile yapmamış, yüzüne iğrenir gibi bakmıştı.

Lanet amcık. Yaşı o kadar küçük olmasaydı, kız yirmisinde falan olsaydı, şimdi içine düştüğü kadar kötü bir duruma düşmezdi. Blomkvist de ondan iğreniyordu. Üstelik bunu saklamaya bile gerek görmemişti.

Zalachenko.

Bir pezevenk. Ne ironikti. Zalachenko'nun fahişelerini becermişti. Zalachenko... geri planda kalacak kadar zekiydi.

Bjurman ile Salander.

Ve Blomkvist.

Bir çıkış yolu?

Birkaç saat düşündükten sonra çalışma odasına gitti. İş yerine uğradığında telefon numarasını kaydettiği kâğıdı aradı. Mikael Blomkvist'ten sakladığı yalnızca Zala'nın İsveç'teki adı değildi, onun nerede oturduğunu da biliyordu. Ama on iki yıldır hiç konuşmamıştı. Bunun için istek de duymamıştı.

Zalachenko kurnaz tilkinin tekiydi. Sorununu anlayacaktı. Dünyanın gözünden saklanmasını bilirdi. *Yurt dışına git, kendini emekliye ayır*. Yakalanırsa, işte o zaman kıyamet kopardı. Ayaklarını bastıkları zemin altlarından kayardı.

Uzun süre tereddüt ettikten sonra telefon numarasını çevirdi.

"Merhaba, ben Sven Jansson," dedi. Bu ismi çok uzun süredir kullanmamıştı. Zalachenko arayanın kim olduğunu hemen anladı.

28. BÖLÜM

6 NİSAN, ÇARŞAMBA - 7 NİSAN, PERŞEMBE

Bublanski ile Sonja Modig, sabah saat sekizde Vasagatan'daki, Wayne's pastanesinde buluşarak kahvaltı yaptılar. Modig, önceki gün yaşananları anlatan Bublanski'yi daha önce hiç bu kadar sıkıntılı görmemişti. Şefinin anlattıklarını dinleyen Modig, uzun bir süre bir şey demedi. Sonra elini uzatıp Bublanski'nin elinin üzerine koydu. Şefine ilk kez dokunuyordu, dostluk gösterisinden başka bir amacı da yoktu. Bublanski hüzünle gülümsedi, Modig'in üzerine koyduğu eli tutarak, aynı dostça duyguyla sıktı.

"Belki de emekliye ayrılmalıyım," dedi. Modig anlayışla gülümsedi.

"Bu soruşturma parçalarına ayrılmak üzere," dedi Bublanski. "Bugün Ekström'e olup bitenleri anlattım. Ne dedi biliyor musun? 'Doğru bildiğin neyse onu yap.' Karar yeteneği felce uğramış."

"Çamur atmak istemiyorum, ama ne bok yerse yesin, beni ilgilendirmiyor," dedi Modig. Bublanski iç çekti.

"Resmen soruşturma ekibine alındın. Ama gelip senden özür dileyeceğini sanmam."

Modig omuzlarını silkti.

"Şimdi bütün soruşturma ekibi seninle benden ibaret gibi. Dün sabah Faste hışımla çıktı gitti. Tüm gün cep telefonu kapalıydı. Yarın da görünmezse, bulunması için birini göndereceğim."

"Benim açımdan, ne kadar uzakta durursa o kadar iyi. Bu arada Niklas Eriksson'a ne oldu?"

"Hiçbir şey. Tutuklanıp yargılanmasını istedim ama Ekström cesaret edemedi. Sonra kıçına tekmeyi bastık. Armansky ile ciddi bir konuşma yaptım. Milton'la işbirliğini kestik. Böylece maalesef Sonny Bohman'ı da kaybettik. İşte ona üzüldüm. Yetenekli bir adamdı."

"Bu durumu Armansky nasıl karşıladı?"

"Ezildi, büzüldü. Asıl ilginci... "

"Ne?"

"Salander'in, Eriksson'dan hiç hoşlanmadığını söyledi. Birkaç yıl önce Eriksson'un aşağılık bir adam olduğunu, onu hemen işten atması gerektiğini söylemiş ama nedenini açıklamamış. Tabii ortada bir neden bulunmayınca Armansky de ona kulak asmamış."

"İlginç."

"Curt hâlâ Södertälje'de. Carl Mangus Lundin'in evinde araştırma yapıyor. Jerker, Nykvarn yakınlarında, eski hapishane kuşu Kenneth 'Avare' Gustafsson'un parçalarını toplamakla meşgul. Buraya gelmeden beni aradı, bir başka ceset daha bulmuşlar. Giysilerine bakılırsa kadınmış. Uzun süre önce gömülmüş."

"Orman mezarlığı ha. Jan, bence bu sandığımızdan çok daha ürkütücü bir hikâye. Sanırım, Nykvarn'daki cesetlerin sorumlusu da Salander değildir."

Bublanski, saatlerdir ilk kez gülümsedi.

"Hayır. Onu bu cinayetlerin dışında tutabiliriz. Ama kesinlikle silahlı. Lundin'i ayağından vuran da o."

"Dikkatini çekeyim, onu kafasından değil, ayağından vurdu. Her ne kadar, bir kız tarafından vurulduğundan Magge Lundin için kafası ya da ayağı fark etmese bile, bizim açımızdan durum bu. Oysa Enskede'de cinayetleri işleyen müthiş bir nişancı."

"Sonja... bu iş gerçekten mantık dışı bir hal aldı. Magge Lundin ile Sonny Nieminen dosyaları epeyce kabarık iki maço. Hadi Lundin bir iki kilo almış, formunda değil, diyelim. Nieminen, benim diyen delikanlıların bile çekindiği, zalim biri. Ben hâlâ Salander gibi zayıf, minik bir yaratığın onları nasıl böyle tepelediğine inanamıyorum."

"Hmmm."

"Beni yanlış anlama, hak etmediler demiyorum. Sadece bunu nasıl becerdi, bilemiyorum."

"Eh, onu bulduğumuzda sorarız. Sonuçta saldırganlığı belgelendi."

"O kulübenin önünde ne oldu, hayal bile edemiyorum. Bizim Curt Svensson bile, ki biliyorsun öyle pek hanım evladı değildir, bu iki adama aynı anda posta koyamazdı."

"Asıl soru, Lundin ve Nieminen'e neden saldırdığı."

"Terk edilmiş, yazlık bir kulübede bir küçük kız, iki psikopata karşı? Aklıma bir iki sebep geliyor," dedi Bublanski.

"Biri ona yardım etmiş olabilir mi? Belki orada başkaları da vardı?"

"Teknik raporlara göre böyle bir şey yok. Salander kulübenin içindeymiş. Masanın üzerinde bir kahve fincanı bulmuşlar. Ayrıca Anna Viktoria Hansson diye bir kadının tanıklığı var. Oradan yalnızca Salander ve iki Svavelsjö kahramanının geçtiğine yeminler ediyormuş."

"Salander kulübeye nasıl girmiş?"

"Anahtarla. Sanırım Bjurman'ın evinden aldı. Hatırlıyor musun?.."

"Tabii ya, sökülmüş polis bandı."

Bir süre parmaklarını masaya vurarak düşünen Modig, yeni bir soruyla sessizliğini bozdu.

"Miriam Wu'nun kaçırılması olayına Lundin'in karıştığı ispatlandı mı?"

"Paolo Roberto'ya üç düzine motosikletçi resmi gösterildi. Hiç tereddüt etmeden adamı işaret etti. Nykvarn'da gördüğü adam kesinlikle oymuş."

"Blomkvist?"

"Henüz ona ulaşamadım. Telefona cevap vermiyor."

"Ama Salander'e Lundagatan'da saldıran adamı tarif etmişti. Eşkal Lundin'e uyuyor. Demek ki Svavelsjö MC epeydir Salander'in peşinde. Neden?"

Bublanski ellerini iki yana açtı.

"Acaba biz onu ararken, Salander Bjurman'in yazlık kulübesinde mi kalıyordu?" dedi Modig.

"Benim de aklıma gelmedi değil, ama Jerker böyle düşünmüyor. Kulübede birinin kaldığını gösteren hiçbir iz yokmuş. Zaten tanığımız da, kızın sabah erkenden kulübeye yürüyerek geldiğini görmüş."

"Neden oraya gitti? Herhâlde Lundin'e orada randevu vermemiştir."

"Sanmam. Jerker bir karton kutu içinde birtakım dosyalar bulmuş. Bjurman'ın Salander hakkında yaptığı şahsi araştırmalara ait notlar, Sosyal Hizmetler Müdürlüğü Vesayet şubesinin raporları ve eski okul belgeleri vs. Dosyaların sırtında numaralar varmış, görünüşe göre bazı dosyalar eksikmiş. Jerker'in buldukları 1, 4 ve 5 numaralı dosyalarmış."

"Öyleyse, 2 ve 3 kayıp."

"Belki beşten fazla dosya vardı, bilemiyoruz."

"İşte bir soru daha; Salander kendisi hakkında neden bilgi toplasın?"

"İki neden düşünebiliyorum. Ya Bjurman'ın onun hakkında topladığı bazı bilgileri yok etmek istiyor ya da bazı bilgilere ulaşmak istiyor. Ama cevaplanması gereken bir soru daha var."

"Ne?"

"Bjurman kız hakkında niye bu kadar detaylı rapor tutup sonra yazlık kulübesinde sakladı? Görünüşe göre Salander kutuyu tavan arasında bulmuş. Bjurman onun vasisiydi. Yani hakkında her türlü bilgiye sahipti. Ancak, adam takıntılı bir şekilde Salander'in hayatının haritasını çıkartıyormuş."

"Şu Bjurman denilen adamın rezil biri olduğu giderek ortaya çıkıyor. Bu sabah *Millennium'da* seks pazarı müşterilerinin listesini gözden geçirirken, listede bu adamın da ismi çıkarsa hiç şaşırmam, diye düşünüyordum."

"Haklısın. Bilgisayarında bulduğun şiddet içeren porno koleksiyonunu hatırlasana. *Millennium'da* dişe dokunur bir şeyler var mıydı?"

"Bilemiyorum. Blomkvist, listedeki isimleri tek tek kontrol ediyormuş. Ama Malin Eriksson'a bakılırsa henüz ilginç bir şey bulamamış. Jan... sana bir şey söylemeliyim. Ben bu cinayetlerin hiçbirini Salander'in işlediğini düşünmüyorum. Enskede ile Odenplan'da işlenen cinayetlerin. İşe başladığımızda herkes gibi ben de Salander'in katil olduğuna ikna olmuştum. Şimdi ise buna inanmıyorum. Ancak nasıl açıklayacağımı da bilemiyorum."

Bublanski, Modig'e hak verdiğini fark etti.

Sarışın Dev, Lundin'in Svavelsjö'deki evinde ileri geri dolaşıyordu. Mutfak penceresinin önünde durup yolu kolladı. Çoktan dönmüş olmalıydılar. İçinde kötü bir his vardı. Bir şeylerin ters gittiği belliydi.

Ayrıca Magge Lundin'in evinde yalnız kalmak hiç hoşuna gitmiyordu. Kendini evinde hissetmiyordu. Üst kattaki oda cereyan yapıyor, bütün evden tuhaf sesler geliyordu. İçindeki huzursuzluktan kurtulmaya çalıştı. Ne kadar aptalca olduğunu bilse de yalnız kalmaktan hoşlanmıyordu. Kanlı canlı insanlardan korkmazdı ancak kırsal alandaki bu boş evde tarif edemediği ürkütücü bir şey vardı. Sesler hayal gücünü çalıştırıyordu. Kapıdaki bir çatlaktan karanlık şeytani bir şeyin kendisini izlediği hissinden kurtulamıyordu. Bazen bu yaratığın nefesini işittiğini sanıyordu.

Çocukluğunda ondaki karanlık korkusuyla dalga geçerlerdi. Daha doğrusu, yaşıtlarını, bazen de kendinden daha büyükleri hizaya getirene kadar alay etmişlerdi. Hizaya getirmekte üstüne yoktu.

Ama bu korku canını sıkıyordu. Karanlıktan ve yalnızlıktan nefret ediyordu. Keşke Lundin eve gelseydi. Aynı odada oturduklarında bile tek kelime konuşmuyorlardı, ama onun varlığı toparlanmasını sağlardı. Gerçek sesler duyar, gerçek hareketleri algılar, yakınında insan olduğunu bilirdi.

İçine düştüğü huzursuzluktan kurtulmak için CD çalara bir şey koydu. Okumak için duvardaki rafta bir kitap bakındı. Lundin'in entelektüel cephaneliğinde onu ilgilendirecek bir şey bulamadı: Motosiklet dergileri, erkek dergileri, yıpranmış birkaç polisiye. Yalnızlığı giderek klostrofobik bir hal alıyordu. Çantasında taşıdığı tabancayı çıkarıp silah yağıyla temizledi, bu, sanki bir terapiymişçesine onu bir süreliğine sakinleştirdi.

Artık bu evin içinde daha fazla kalamazdı. Bahçeye, hava almaya çıktı. Komşu evin görüş alanına girmemeye dikkat ederek, ışıkları yanan pencereleri görebileceği bir yerde durdu. Oralarda yaşayan birileri vardı, devi sakinleştiriyordu bu. Uzaktan bir yerlerden müzik sesi geliyordu.

Lundin'in ahşap cezaevine geri dönerken, tekrar o müthiş huzursuzluğa kapıldı kapıyı açmadan önce, kalp çarpıntısının dinmesi için bir süre merdivenlerde bekledi.

Saat yedide, akşam haberlerini dinlemek için, *TV4* kanalını açtı. Stallarholmen'deki yazlık kulübenin önünde yaşananları dehşetle dinledi.

Üst kattaki odasına koştu, eşyalarını çantasına tıktı. İki dakika sonra Volvo'yu gazlayarak yola çıktı.

Saniyelerle kurtulmuştu. Svavelsjö'nün bir kilometre kadar dışında, mavi ışıkları yanıp sönen iki polis arabasının hızla köye geldiklerini gördü.

Mikael Blomkvist, çarşamba günü akşam saat altıda, Holger Palmgren'le görüşme izni alabilmek için epeyce çabalamak zorunda kaldı.

Blomkvist'in şiddetli ısrarı karşısında çaresiz kalan hemşire, yakında bir yerlerde oturan Dr. Sivarnandan'ı çağırmak zorunda kaldı. On beş dakika sonra kliniğe gelen Sivarnandan duruma el koydu. Önce Mikael'in isteğini kesinlikle reddetti. Son iki hafta boyunca birçok gazeteci Palmgren'in izini bulmuş, onunla görüşebilmek için umutsuz bir çaba göstermişlerdi. Palmgren kimseyle görüşmek istemediğini kesin bir dille söylemiş, bu nedenle personele odasına kimsenin sokulmaması emri verilmişti.

Dr. Sivarnandan da yaşananları üzüntüyle izliyordu. Gazetelerin Salander hakkında yazdıkları şeyler karşısında dehşete kapılmıştı. Bunlara bir tepki gösterme imkânından yoksun olan hastası, doktora göre derin bir depresyona girmişti. Palmgren rehabilitasyon seanslarını bırakmıştı. Günlerini gazeteleri okuyup odasındaki televizyondan Salander hakkındaki haberleri dinleyerek geçiriyor ve kara kara düşünmekten başka bir şey yapmıyordu.

Mikael, Sivarnandan'ın masasının önünde inatla dikilerek, kesinlikle Palmgren'i üzmeyeceğini, niyetinin ondan bir açıklama kopartmak olmadığını açıkladı. Mikael Salander'in yakın arkadaşıydı, onun gözünde Salander kesinlikle suçsuzdu. Yalnızca olayları aydınlatacağını umduğu, Salander'in geçmişiyle ilgili bazı bilgilere ulaşmak için çabalıyordu.

Dr. Sivarnandan'ı ikna etmek zordu. Blomkvist bir koltuğa oturup bu dramdaki rolünü detaylı bir şekilde açıklamak zorunda kaldı. Yarım saatlik bir tartışmadan sonra doktoru razı edebildi. Sivarnandan, Mikael'e bir süre beklemesini söyleyip, Palmgren'le görüşmeye gitti.

On dakika sonra geri döndü.

"Seninle görüşmeyi kabul etti. Eğer canını sıkarsan, kapının önüne koyulacağını bil. Onunla röportaj yapmak için gelmedin, ziyaretin hakkında kesinlikle bir şey yazmayacaksın."

"Bu konuda tek bir satır yazmayacağım."

Palmgren'in odası oldukça küçüktü. Bir yatak, bir yazı masası ve birkaç sandalye vardı. Palmgren beyaz saçlı, bostan korkuluğu gibi zayıf bir adamdı. Dengesini bulmakta zorlanmasına rağmen, Mikael odasına girince ayağa kalkıp onu içeri buyur etti. Mikael'in elini sıkmadı ama oturması için sandalyelerden birini işaret etti. Dr. Sivarnandan odada kaldı. Mikael önce, Palmgren'in ağzında geveledi̇ği sözcükleri anlamakta zorlandı.

"Lisbeth iyi arkadaşın demişsin, kimsin sen, ne istiyorsun?" Mikael oturduğu sandalyenin arkalığına yaslanarak bir süre düşündü.

"Holger, bana birşey söylemek zorunda değilsin. Yalnızca beni kovmadan önce anlatacaklarımı dinlemeni rica ediyorum."

Palmgren başıyla sertçe onayladı ve sandalyesini sürükleyerek Mikael'in tam karşısına geçti.

"Lisbeth Salander'i iki yıl önce tanıdım. İçeriğini anlatmayacağım bir araştırma görevi verdim. Geçici olarak kaldığım bir şehirde beni ziyaret etti. Birkaç hafta birlikte çalıştık."

Mikael sustu. Palmgren'e ne kadarını anlatması gerektiğini bilemiyordu. Sonunda mümkün olduğunca gerçeğe bağlı kalmaya karar verdi.

"O dönemde iki önemli şey oldu. Birincisi Lisbeth benim hayatımı kurtardı. İkincisi bir süreliğine

çok iyi iki arkadaş olduk. Onu daha yakından tanıdım ve sevdim."

Blomkvist fazla detaya girmeden, ilişkilerinin niteliğini, yılbaşı tatilinden sonra, Salander'in onunla ilişkisini nasıl bir anda kesip arkasından da yurtdışına gittiğini anlattı.

Millennium'daki işinden bahsetti. Dag Svensson ile Mia Bergman'in nasıl öldürüldüğü, kendisinin bu işin peşine nasıl düştüğü hakkında bilgiler verdi.

"Her gün başka bir uydurma haber yumurtlayan gazetecilerin seni nasıl rahatsız ettiklerini kestirebiliyorum. Şu anda yapabileceğim tek şey, böyle bir haber peşinde koşmadığıma seni temin etmektir. Lisbeth için geldim, arkadaşlık adına buradayım. Sanırım bu ülkede, Lisbeth Salander'in masumiyetine hiç şüphe duymaksızın inanan az sayıda insandan biriyim. Tereddütsüz onun yanındayım. Cinayetlerin arkasında Zalachenko isimli bir adamın olduğuna inanıyorum."

Blomkvist sustu. Zalachenko'nun adını söyler söylemez, Palmgren'in gözleri birden ışıldamıştı.

"Eğer geçmişine ışık tutarak Lisbeth'e yardım etmek istiyorsan, işte, tam sırası. Eğer Lisbeth'e yardım etmek istemiyorsan, ziyaretine gelerek zamanını boşa harcamışım demektir, seninse kimin tarafında durduğun belli olur."

Palmgren onu hiçbir şey demeden sessizce dinlemişti. Mikael'in son sözleriyle gözleri tekrar ışıdı. Gülümsedi. Becerebildiği kadar net konuşmaya başladı.

"Gerçekten ona yardım etmek istiyorsun."

Blomkvist başını salladı.

Palmgren ona doğru eğildi.

"Bana Lisbeth'in evindeki kanepeyi tarif et," dedi.

Mikael gülümsedi.

"Birkaç vesileyle evini ziyaret etmiştim. Beş para etmez, iğrenç mi iğrenç bir kanepe. Sanırım ellili yılların başından kalma. Üzerinde, sarı desenli, kahverengi kumaşla kaplanmış, iki biçimsiz minder var. Yer yer yırtılmış ve içindekiler dışarı fırlamış."

Palmgren birden kahkaha atmaya başladı. Sanki boğazını temizlermiş gibi çıkıyordu sesi. Dr. Sivarnandan'a döndü.

"En azından evine gitmiş. Acaba misafirime bir kahve ikram etmem mümkün mü?" dedi.

"Elbette," dedi Dr. Sivarnandan. Odadan ayrılmak üzere ayağa kalktı. Tam kapı eşiğinde Blomkvist'e bakarak, başıyla kalmasını onayladığını belirtti.

Kapı kapanır kapanmaz, "Alexander Zalachertko," dedi Palmgren.

"İsmi biliyorsun demek?" dedi Blomkvist.

"Lisbeth söyledi. Sanırım öyküyü anlatmam gerekli... Eğer ölecek olursam, ki öyle görünüyor, benimle birlikte kaybolmasın."

"Lisbeth mi? O Zalachenko'yu nereden tanıyabilir ki?"

"Çünkü Zalachenko, Lisbeth'in babası."

Mikael Blomkvist yutkundu, önce Palmgren'in ne dediğini anlayamamıştı. Sonra kelimeler yavaş yavaş yerine oturdu.

"Ne diyorsun sen, Tanrı aşkına?"

"Zalachenko İsveç'e yetmişlerde geldi. Bir çeşit politik sığınmacıydı; Lisbeth çok ketumdur, bu yüzden öyküsünü tam öğrenemedim. Üstelik bu konuda kesinlikle konuşmak istemiyordu."

Doğum kâğıdı. Babası belirsiz.

"Zalachenko, Lisbeth'in babası," diye mırıldandı Mikael. "Tanıdığım onca yıl boyunca, yalnızca bir kez, neler yaşadığını anlattı. Beyin kanaması geçirmeden bir ay öncedi. Anladığım kadarıyla Zalachenko yetmişli yılların ortasında İsveç'e gelmiş. Lisbeth'in annesiyle 1977'de tanışmış, iki çocukları olmuş."

"İki mi?"

"Lisbeth ve ikiz kardeşi Camilla."

"Aman Tanrım, ondan iki tane mi var yani?"

"Birbirlerinden çok farklıdırlar. Neyse bu başka bir hikâye. Lisbeth'in annesinin ismi, Agneta Sofia Sjölander. Zalachenko'yu tanıdığında on yedi yaşındaynıış. Nasıl tanıştıklarını bilmiyorum. Ama anladığım kadarıyla, yalnız yaşamayı beceremeyen biriymiş, yani kendinden daha yaşlı ve tecrübeli bir erkek için kolay av. Zalachenko'dan çok etkilenmiş ve sırılsıklam âşık olmuş. Zalachenko çok nazikmiş. Tabii kızdan da çok yaşlı. Sanırım o yalnızca bir kadın peşindeydi, başka bir şey değil."

"Ben de senin gibi düşünüyorum."

"Tabii kız güvenli bir hayatı hayal etmeye başlamış, ama Zalachenko evlilikle hiç ilgilenmiyormuş. Hiç evlenmemişler. Ama 1979 yılında, Salander'in annesi, soyadını Sjölander'den Salander'e değiştirmiş. Sanırım birilerine ait olduğunu göstermek istemiş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Zala. *Salander.'*

"Tanrım," dedi Blomkvist.

"Hastalanmadan hemen önce bunları araştırmaya başlamıştım. Annesinin böyle bir soyadı almaya hakkı vardı çünkü kendi annesinin Lisbeth'in anneannesinin soyadı Salander'di. Çok geçmeden, Zalachenko'nun tam bir psikopat olduğu açığa çıkmış. İçip içip Agneta'yı feci şekilde dövüyormuş. Anladığım kadarıyla çocuklar büyüyene kadar sürekli dayak yemiş kadın. Lisbeth, Zalachenko'nun arada bir eve geldiğini hatırlıyordu. Bazen, ansızın Lundagatan'daki evde bitmeden önce, uzun süre hiç görünmezmiş. Her seferinde aynı hikâye başlarmış. Eve içki içip seks yapmak için geldiğinden, bu ziyaretler, Lisbeth'in annesi için tam bir eziyete dönüşürmüş. Lisbeth'in anlattığı ayrıntılardan, herifin sadece fiziksel tacizle kalmadığı sonucunu çıkardım. Silah taşırmış, tehdit edermiş. Sadistçe, psikolojik bir terör uygularmış. Zamanla davranışları daha vahim bir hal almış. Lisbeth'in annesi

seksenli yılların büyük bir kısmını korkuyla geçirmiş."

"Çocukları da döver miymiş?"

"Hayır. Kızlarla hiç ilgilenmiyormuş. Onlara neredeyse selam bile vermezmiş. Zalachenko geldiğinde, anneleri onları küçük odaya gönderirmiş, odadan izin almadan çıkmaları yasakmış. Lisbeth ile kız kardeşine birkaç defa öylesine bir şaplak atmış."

"Vay canına. Zavallı Lisbeth."

Palmgren başını salladı.

"Lisbeth bütün bunları hastalanmamdan kısa bir süre önce benimle paylaştı. Neler yaşadığını ilk defa bu kadar açık anlatıyordu. İşte o zaman şu saçma gayri mümeyyiz kararı ve bütün o saçmalıklarla uğraşmaya azmettim. Lisbeth tanıdığım en akıllı insan. Tam durumunun tekrar ele alınması için mahkemeye başvurmaya hazırlanırken, şu Tanrı'nın belası beyin kanaması... uyandığımda buradaydım."

Palmgren kollarını iki yana açtı. O sırada bir hemşire kapıyı çalarak kahvelerini getirdi. Palmgren hemşire odadan çıkana kadar sessiz kaldıktan sonra, "Lisbeth'in öyküsünde anlayamadığım bazı şeyler var," dedi. "Agneta onlarca kez hastaneye gitmek zorunda kalmış. Hastane kayıtlarını okudum. Ağır şiddete maruz kaldığı o kadar belliyken, Sosyal Hizmetler duruma hiç müdahale etmemiş. Kadın hastanede bakım görürken Lisbeth ile Camilla acil sosyal yardım merkezinde kalırlarmış. Anneleri hastaneden çıkar çıkmaz evlerine gider, Zalachenko gelip yeni bir dayak atana kadar beklerlermiş. Ben bunu yalnızca sosyal güvenlik ağının çöküşüne yorabiliyorum. Agneta ise, çok korktuğundan kaderine razı olup, yeni bir işkenceye hazırlanmaktan başka bir şey yapamıyormuş. Sonra bir şey olmuş. Lisbeth'in 'Büyük Felaket' dediği bir şey."

"Nedir o?"

"Zalachenko aylarca ortada yokmuş. On iki yaşına basan Lisbeth, artık onun sonsuza kadar hayatlarından çıktığını düşünmeye başlamış. Ama bir gün Zalachenko çıkagelmiş. Agneta Lisbeth'i ve kardeşini küçük odaya kapamış. Sonra da Zalachenko'yla sevişmeye başlamış. Arkasından dayak gelmiş. Adam eziyet etmekten zevk alıyormuş. Ama bu defa odaya kapatılanlar artık iki minik kız çocuğu değillermiş... Kızların tepkileri birbirlerinden çok farklıymış. Camilla evlerinde ne olduğunu komşulardan biri duyacak diye paniğe kapılırmış. Her şeyi bastırır, annesi hiç dayak yemiyormuş gibi davranırmış. Taciz bittiğinde odadan çıkar, sanki hiçbir şey olmamış gibi babasına sarılırmış."

"Kendini korumanın bir yolu, hiç şüphesiz."

"Haklısın. Ama Lisbeth başka kumaştan dokunmuş. O gün müdahale etmiş. Mutfaktan aldığı bir bıçağı Zalachenko'nun omzuna saplamış. Zalachenko, elinden alıp suratına bir yumruk atana kadar beş kez saplamış bıçağı. Derin yaralar açamamış ama Zalachenko'dan, boynu kesilmiş bir domuzdan akan kan kadar kan akmış. Basıp gitmiş Zalachenko."

"Tam Lisbeth'lik bir hareket."

Palmgren güldü.

"Evet tam Lisbeth'e göre. Lisbeth'le asla kavgaya girişme. Onun bu dünyaya karşı tepkisi şu: Eğer

biri ona silah çekerse, o daha büyük bir silah bulur. Şu olup biten şeylere baktığımda, beni korkutan da bu."

"'Büyük Felaket' bu mu?"

"Hayır. İki şey daha var. Anlamak mümkün değil. Sanırım Zalachenko aldığı yaralarla hastaneye gitmiştir. Yani polis raporu tutulması gerekirdi."

"Ama?"

"Ama, böyle bir rapor bulamadım. Lisbeth bir adamın evlerine gelerek Agneta'yla konuştuğunu hatırlıyor. Kim olduğunu ve ne konuştuklarını ise bilmiyordu. Sonra annesi, Zalachenko'nun onu affettiğini söylemiş."

"Affetmek mi?"

"Bu onun ifadesi."

Blomkvist birden durumu anladı.

Björck. Ya da Björck'ün meslekta şlarından biri. Zalachenko'nun arkasını temizlemişler. Lanet domuzlar. Gözlerini kapadı.

"Nedir bu?" dedi Palmgren.

"Sanırım ben ne olduğunu biliyorum. Biri bunun bedelini ödeyecek. Ama lütfen devam et," dedi Blomkvist.

"Zalachenko aylarca ortada görülmemiş. Lisbeth hazırlıklarını yapmış, onu bekliyormuş. Annesini korumak için, her gün okuldan kaçıyormuş. Zalachenko annesine bir şey yapacak diye ödü kopuyormuş. Lisbeth daha on iki yaşında bir çocukken, kendini annesinden sorumlu hissediyormuş ama annesi ne polise başvurmaya, ne de Zalachenko'yla ilişkisini kesmeye cesaret edebilmiş, belki de durumun ciddiyetini bile kavrayamıyormuş. Bir gün Zalachenko geri dönmüş. Lisbeth okuldaymış. Eve döndüğünde Zalachenko kapıdan çıkıyormuş. Bir kelime bile söylememiş. Lisbeth'e bakarak gülmüş yalnızca. Annesini mutfakta bulmuş, yerde yarı baygın yatıyormuş."

"Zalachenko Lisbeth'e bir şey yapmamış mı?"

"Hayır. Lisbeth koşarak dışarı çıkmış. Tam arabasına binerken yetişmiş Zalachenko'ya. Herhâlde ona bir şey söylemek için arabasının camını indirmiş Zalachenko. Lisbeth hazırlıklıymış. İçine benzin doldurduğu bir süt paketini atmış adamın üzerine, sonra da bir kibrit çakmış."

"Aman Tanrım."

"Babasını ikinci kez öldürmeye teşebbüs etmiş. Bu seferki girişiminin bazı sonuçları olmuş. Eh, tabii Lundagatan'da arabasının içinde, meşale gibi yanan bir adamı görmezlikten gelememişler."

"Kurtulmuş yine de," dedi Blomkvist.

"Zalachenko perişan durumdaynıış. Yüzünde ve bedeninin birçok yerinde ağır yanıklar varmış. Bir ayağı kesilmiş. Lisbeth, St. Stefan çocuk psikiyatrisi kliniğini boylamış."

Salander her kelimesini ezbere bilmesine rağmen, Bjurman'ın kulübesinde bulduğu raporları tekrar baştan sona okudu. Pencere kenarına oturdu, Miriam Wu'nun hediyesi sigara kutusunu açtı. Bir sigara yaktı, Djurgarden'i seyretti. Kendi hayatı hakkında hiç bilmediği bazı şeyleri keşfetmişti.

Bütün parçaları bir araya getirdiğinde ortaya çıkan resim kanını dondurdu. Hepsinden çok, Björck'ün 1991 yılında yazdığı rapor ilgisini çekmişti. Kendisiyle konuşmak için sıraya giren o "büyük" adamlardan acaba hangisi Björck'tü? Salander cevabı bildiğini düşündü. Kendini başka bir isimle tanıtmıştı. Sven Jansson. Yüzünü, söylediği her kelimeyi, el kol hareketlerini, en küçük mimiklerini bile hatırlıyordu. Onunla üç kez karşılaşmıştı.

Ne felaketti!

Zalachenko tıpkı bir çıra gibi alev almıştı. Kapıyı açarak kendini yere atmayı başarmış, ama ayağı emniyet kemerine takılı kaldığından, ateş denizinden kutulamamıştı. Etrafta, ellerinde yangın söndürücülerle koşanlar vardı. Bir itfaiye aracı gelip yangını söndürmüştü. Sonra ambulans gelmiş, Lisbeth sağlık görevlilerinin önüne çıkmış, Zalachenko'ya boş verip annesini kurtarmaları için dil dökmüştü. Onu bir kenara itmişlerdi. Polis gelmiş, Lisbeth'i işaret eden bir tanık çıkmıştı ortaya. Neler olduğunu anlatmaya çalışmış, ama onu hiç kimse dinlememiş, kendini polis arabasının arka koltuğunda bulmuştu. Dakikalar, dakikaları kovalamış, polisler ancak bir saat sonra evlerine girip annesini bulmuşlardı.

Agneta Sofia Salander bilincini yitirmişti. Beyninde hasar vardı. Yediği dayak, daha önce geçirdiği bir dizi küçük beyin kanamasını tetiklenmişti. Bir daha hiç iyileşememişti.

Salander neden kimsenin polis raporunu okumadığını, Palmgren'in bu rapora neden ulaşamadığını, kendisine karşı yürütülen avı yöneten Savcı Ekström'ün bu rapora neden erişemediğini şimdi anlıyordu. Çünkü rapor normal bir polis tarafından yazılmamıştı. İstihbarat teşkilatındaki soysuzlar tarafından yazılmış, devlet güvenliğini koruma gerekçesiyle üzerine gizlilik damgası vurulmuştu.

Zalachenko İsveç İstihbarat Teşkilata SÄPO için çalışıyordu.

Bu aslında bir rapor değil, örtbas etmeydi. Zalachenko Agneta Salander'den çok daha önemliydi. Tanınmamalı ya da kimliği ifşa edilmemeliydi.

Zalachenko diye biri yoktu.

Sorun Zalachenko değildi. Lisbeth Salander'di. Bu minik çılgın kız, devletin en gizli sırlarından birini açığa çıkaracak bir tehditti.

Hakkında hiçbir şey bilmediği bir sır. Derin düşüncelere daldı Lisbeth. Zalachenko annesiyle, İsveç'e geldikten hemen sonra tanışmıştı. Kendini gerçek ismiyle tanıtmıştı. Henüz sahte bir isim ve İsveç kimliği edinememişti. Lisbeth onun ismine resmi kayıtlarda niçin rastlayamadığını şimdi anlıyordu. Lisbeth, yalnızca gerçek adını biliyordu. Ama İsveç devleti ona yeni bir isim vermişti.

İşte bu her şeyi açıklıyordu. Eğer Zalachenko, eziyet etmekten yargılansaydı, Agneta Salander'in avukatı onun geçmişini didikleyecekti. *Nerede çalışıyorsun Bay Zalachenko? Asıl adın? Nereden geliyorsun?*

Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'ne terk edilse, o zaman da Lisbeth'in geçmişini araştıracak birileri çıkacaktı. Yaşı yargılanamayacağı kadar küçüktü, üstelik "benzin-bombası"yla yaptığı saldırının geri planı araştırılacak olursa aynı riskle karşılaşacaklardı. Gazetelerin nasıl başlık atacaklarını tahmin edebiliyordu. Yani bu soruşturmayı güvendikleri birine vermeliydiler. Öyle de yapmışlardı. Ardından, üzerine gizlilik damgası vurulmuş, kimsenin bulamayacağı kadar derinlere gömülmüştü. Yani derine gömdükleri Lisbeth Salander'di.

Gunnar Björck.

St. Stefans.

Peter Teleborian.

Bütün bunlara çıldırıyordu Lisbeth Salander.

Sevgili Devlet... Eğer bir gün karşıma çıkarsan, seninle konuşacaklarım var.

Eğer bir gün, Sosyal İşler Bakanlığı'nın kapısından bir molotofkokteyli atarsa, sayın bakan ne düşünürdü acaba. Ama eğer orada sorumlu birilerini bulamazsa, o da onların yerine Teleborian'ın evini ziyaret ederdi. Bu işlerden yakasını sıyırdıktan sonra onunla ciddi bir konuşma yapacaktı.

Yine de resim tam değildi. Zalachenko yıllar sonra tekrar ortaya çıkmıştı. Dag Svensson tarafından ifşa edime tehlikesiyle karşı karşıyaydı. *İki kurşun. Dag Svensson ve Mia Bergman.* Ve üzerinde Lisbeth'in parmak izleri bulunan bir silah.

Zalachenko ya da başka biri, cinayetleri her kim işlediyse, Lisbeth'in Bjurman'in yazı masasının çekmecesindeki silahını bulup eline aldığını bilemezdi. Bu tamamen bir tesadüftü. Ama Bjurman ile Zalachenko arasında, ta baştan beri bir bağ olduğundan kesinlikle emindi.

Öykü henüz tam değildi. Lisbeth beynini zorluyor, tam bir resim elde edebilmek için, yapbozun parçalarını oradan oraya taşıyarak bir araya getirmeye çalışıyordu.

Durumun tek bir mantıklı izahı vardı.

Bjurman.

Bjurman, Lisbeth hakkında kapsamlı bir araştırma yapmıştı. Bu araştırma sırasında Zalachenko'yla bağlantısını bulmuş ve sorununu çözmesi için ona başvurmuştu.

Elinde Bjurman'ın ona nasıl tecavüz ettiğini gösteren bir videokaset vardı. Bjurman'in başının üstünde sallanan bir kılıçtı bu kaset. Belki de Zalachenko'nun bu kaseti Lisbeth'ten zorla alabileceğini hayal etmişti.

Pencerenin kenarından kalktı. Çalışma masasına gidip çekmecesini açtı. Üzerine gazlı kalemle "Bjurman" yazılmış DVD'yi aldı. Henüz bir zarfa bile koymamıştı. İki yıl önce Bjurman'a özel olarak gösterdiği günden beri dokunmamıştı bile. DVD'yi bir an elinde tarttıktan sonra tekrar çekmeceye koydu.

Bjurman aptalın tekiydi. Eğer Lisbeth'in verdiği görevi yerine getirip gayri mümeyyiz kararını kaldırtsaydı, onu serbest bırakacaktı. Ama o, bunun yerine sonsuza kadar Zalachenko'nun köpekliğini yapmaya soyunmuştu. Eh bu da az bir ceza sayılmazdı.

Zalachenko şebekesi. Svavelsjö MC'ye kadar uzanan bir ağ. *Sarışın dev. Anahtar oydu.*

Onu bulmalı, Zalachenko'nun yerini söyletmeliydi.

Bir sigara daha yaktı. Skeppsholmen'deki hisara, Gröna Lund Lunaparkı'nın, bir parçası görünen hız trenine baktı.

Sonra bir televizyon filminde duyduğu bir repliği tekrar etti kendi kendine.

Daaadyyy, I am coming to get you.

Eğer biri onu duysaydı çıldırdığını düşünürdü.

Saat 19.30'da, Lisbeth Salander avındaki son gelişmeleri izlemek için televizyonunu açtı. Dili tutuldu.

Bublanski, akşam sekizi biraz geçe, Faste'ye cep telefonundan ulaşabildi. Pek de nazik bir konuşma değildi bu. Faste'ye niçin ortalarda görünmediğini sormadı, soğuk bir ifadeyle o günkü gelişmeleri aktardı.

Faste sarsılmıştı.

Emniyet Müdürlüğü denilen o sirkte, artık canına tak demiş, daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaparak çıkıp gitmiş, cep telefonunu da kapatmıştı. Şehir merkezinde, bir barda oturmuş, öfkeden köpürerek iki bira içmişti.

Ardından evine gitmiş, bir duş aldıktan sonra kafayı vurup yatmıştı.

Uyuyup kendine gelmeliydi.

Haberlere yakın bir saatte uyanmış, ekranın altından akan haber başlıklarını okuyunca neredeyse gözleri yerinden firlamıştı. Nykvarn'da bir mezarlık. Lisbeth Salander Svavelsjö MC'nin liderini vurdu. Güney banliyölerinde polis operasyonları.

Cep telefonunu açmıştı.

Açar açmaz da o lanet Bublanski aramış, soruşturma ekibinin başka bir şüpheli üzerinde çalıştığını söylemiş ve Faste'nin derhal, Nykvarn'da olay yeri incelemesi yapan Jerker Holmberg'e katılmasını emretmişti. Salander soruşturmasının çözümü için Faste gidip ormanda izmarit toplayacaktı.

Svavelsjö MC'de nereden çıkmıştı, cinayetlerle ne ilgisi vardı?

Bütün bunlar o Modig denilen kaltağın başının altından çıkıyor olmalıydı. İmkânsızdı. Katil Salander'di.

Onu kendi yakalayacaktı. Bunu o kadar çok istiyordu ki, telefonu öfkeyle sıkarken eli acımıştı.

Holger Palmgren, küçük odasında bir ileri bir geri dolaşıp duran Mikael'i seyrediyordu. Saat akşamın yedi buçuğuna yaklaşıyordu. Hiç aralık vermeden bir saat konuşmuşlardı. Sonunda Palmgren,

bir eliyle masaya vurarak dikkatini çekti.

"Ayakkabılarını aşındırmayı bırak da, otur," dedi.

Mikael oturdu.

"Bütün bu sırlar..." dedi Palmgren. "Sen Zalachenko'nun geçmişini anlatmadan önce bağlantıyı bulamamıştım. Dikkatimi çeken şey, bütün raporların Lisbeth'in psikolojik özürlü olduğunu iddia etmesiydi."

"Peter Teleborian."

"O, Björck'le anlaşmış olmalı. Aralarında kesin bir işbirliği var."

Mikael başını salladı. Şu Teleborian denilen adamı bir gazeteci gözüyle araştıracaktı.

"Lisbeth ondan uzak durmamı söylemişti."

Palmgren kaşlarını çattı.

"Ne zaman?"

Mikael gülümseyerek Palmgren'e baktı.

"Durmadan yeni sırlar açığa çıkıyor, değil mi? Onunla bilgisayarım aracılığıyla ilişkiye geçtim. Bana yalnızca anlaşılması zor şifreli mesajlar gönderiyor, ama hep doğru yola yöneltti beni."

Palmgren iç çekti.

"Umarım bunları polise söylememişsindir."

"Hayır."

"Resmi olarak, bana da söylemedin. Ama Salander'in bilgisayarlarla arası iyidir."

Bunu tahmin bile edemezsin...

"Onun ayakları üstünde durabileceğine inancım tam. Belki eli darda ama hayatta kalmayı başaracaktır."

Eli darda değil. En az üç trilyon yürüttü. Açlıktan ölmeyecek. Pippi Uzunçorap gibi, onun da altın dolu çantası var.

"Benim anlamadığım bir şey daha var," dedi Mikael. "Bütün bu yıllar boyunca onun durumunu niçin mahkemeye taşımadın, yani şu gayri mümeyyiz kararını kaldırtmak için?"

Palmgren iç çekti. Çok kederli bir hali vardı.

"Başaramadım," dedi. "Vesayetini üstlendiğimde, benim için yalnızca o sorunlu gençlerden biriydi. Onun gibi bir sürü gençle ilgilendim. Bu görevi bana Sosyal Güvenlik Bakanı Stefan Brådhensjö vermişti. Salander St. Stefans kliniğindeydi. Onu ilk yıl görememiştim bile. Birkaç kez görüştüğüm Teleborian, Lisbeth'in psikozlu olduğunu, düşünülebilecek en iyi bakımı aldığını söylemişti. Tabii ona inanmıştım. Ayrıca kliniğin o zamanki şefi, Jonas Beringer'le de görüşmüştüm. Sanırım onun bu işlerle bir ilgisi yoktu. Ricam üzerine bir değerlendirme yapmış, koruyucu bir aile

aracılığıyla Salander'i topluma kazandırmak için anlaşmıştık. Salander on beş yaşındaydı."

"Yani onu hep destekledin."

"Yeterince değil. Şu metro meselesinde onun tarafını tuttum. Salander'i yakından tanıdım ve çok sevdim. Güçlüydü. Onu bir yere kapatmalarını engelledim. Tek çare, onun gayri mümeyyiz ilan edilmesi ve benim vasiliğini üstlenmemdi.

"Tabii göze batacağı için, Björck mahkemeye koşturup hâkimin kararına müdahale edemedi. Lisbeth bir yere kapatılsın diye can atıyordu. Bütün çabasını Teleborian aracılığıyla psikiyatrik değerlendirmeleri mümkün mertebe ağırlaştırmaya verdi, böylece mahkemenin istediği yönde bir karar vereceğini umuyordu. Ama istediğini alamadı.

"Ben Lisbeth'in vesayet altında tutulması gerektiğine hiçbir zaman inanmadım. Dürüst konuşmak gerekirse, hakkındaki mahkeme kararının kaldırılması için fazla bir şey de yapmadım. Daha sert tepki gösterebilir, bu kararı tersine çevirebilirdim. Ama Lisbeth'e öylesine düşkündüm ki... hep erteledim. Aynı anda birçok işle meşguldüm. Sonra da hastalandım."

"Kendini suçlamamalısın. Bütün bu yıllar boyunca ona yardım eden tek insan sensin."

"Mesele ne yapacağımı bilememmemdi. Lisbeth benim müvekkilimdi, ama Zalachenko'nun adını ağzına bile almadı. Ancak mahkemeden sonra, gerekli formalitelerin dışında, benimle bir ilişki kurmaya başladı."

"Nasıl oldu da sana Zalachenko'dan bahsetti?"

"Sanırım, yaşadığı onca kötü şeye rağmen bana güven duydu. Ayrıca gayri mümeyyiz hükmünü kaldırtmak için mahkemeye başvuracağımı onunla birkaç defa konuşmuştum. Bu konuyu aylarca düşündü. Sonra bir gün beni aradı. Bir karara varmıştı. Zalachenko hikâyesini ve olayları nasıl yorumladığını işte o zaman anlattı."

"Evet."

"Takdir edersin ki, anlattıklarını hazmetmem de kolay değildi. Bu işi didiklemeye başladım. İsveç'te kayıtlı Zalachenko diye biri yoktu. Acaba hayal dünyasında uydurduğu bir şey mi, diye düşünmeye başladım."

"Sen beyin kanaması geçirdiğinde, Bjurman'ı vasi atadılar. Bu tesadüf olamaz."

"Kesinlikle. Ama bunu ispatlayabilir miyiz bilemiyorum. Düşünüyorum da, bu işi yeterince deşersek belki kimi... Zalachenko'nun arkasındaki pisliği temizlemek için, Björck'ten sonra, kimi görevlendirdiklerini bulabiliriz."

"Lisbeth'in psikologlar ya da resmî makamlarla neden konuşmadığını, şimdi çok iyi anlıyorum," dedi Mikael. "Ne zaman denese durum daha da kötüleşti. Neler yaşadığını düzinelerce kişiye anlatmaya çalıştı, hiç kimse dinlemedi. Tek başına annesinin hayatını kurtarmaya çabaladı, onu bir psikopata karşı korudu. Hem de bunları çocukken yaptı. Ama hiç kimse ona 'aferin' demedi, alıp deliler evine kapattılar."

"Bu kadar basit değil. Umarım Lisbeth'te yanlış bir şeyler olduğunun farkındasındır," dedi

Palmgren.

"Ne demek istiyorsun?"

"Büyürken bir sürü sorun yaşamış; şu okulda olanlar... "

"Bütün gazeteler bunu yazıyor. Eğer benim çocukluğum da onunki gibi geçseydi, ben de okulda problem çocuk olurdum."

"Onun sorunları evdeki problemlerden ibaret değil. Hakkındaki bütün raporları okudum, psikiyatrlar ona bir teşhis koyamamış. Sanırım Lisbeth'in normal biri olmadığı konusunda hemfikiriz. Hiç onunla satranç oynadın mı?"

"Hayır."

"Fotografik bir belleği var."

"Bunu biliyorum. Onunla çalışırken fark etmiştim."

"Bulmacalara bayılıyor. Bir kez yılbaşı yemeğine bana geldiğinde, Mensa zekâ testinden birtakım şeyleri çözmesi için onu ikna ettim. Hani birbirinin tıpatıp aynısı beş şekil gösterip, altıncısının nasıl göründüğünü sorarlar ya."

"O testi biliyorum."

"Aynı testi kendimde denemiş, soruların yalnızca yarısını çözebilmiştim. Hem de iki günde. Ama Salander kâğıda şöyle bir göz attıktan sonra, bütün soruları doğru cevaplamıştı."

"Evet," dedi Mikael. "O çok özel biri."

"Başkalarıyla ilişki kurmakta çok zorlanıyor. Bence onda Asperger sendromu ya da benzer bir şey var. Asperger sendromlu hastaların klinik tanımlarını okuduğumda, Lisbeth'in durumuna uyan çok şey buldum. Ama aynı zamanda hiç benzemeyen tarafları da var."

Bir süre sustu.

"Dikkatini çekerim, onu rahat bırakıp saygıyla yaklaştıklarında kesinlikle tehlikeli değil."

Mikael başını salladı.

"Ama kuşkusuz, saldırgan biri," dedi Palmgren sessizce.

Mikael yorum yapmadı.

"Sorun şu, şimdi ne yapacağız?" dedi Palmgren.

"Zalachenko'yu bulacağız," dedi Blomkvist.

Dr. Sivarnandan kapıyı tıklatıp içeri girdi.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur. Lisbeth Salander'le ilgileniyorsanız, haberleri dinlemek ilginizi çekebilir."

29. BÖLÜM

6 NİSAN, ÇARŞAMBA - 7 NİSAN, PERŞEMBE

Salander öfkeden titriyordu. Hâlbuki o sabah Bjurman'ın yazlık kulübesine giderken sakin ve huzurluydu. Önceki geceden beri bilgisayarını hiç açmamış, gün boyunca da haberleri dinlemeye fırsat bulamamıştı. Basının Stallarholmen'deki şamatadan bahsedeceğini düşünürken, televizyondan esen haber fırtınasına kesinlikle hazırlıklı değildi.

Miriam Wu, Söder Hastanesi'ne kaldırılmıştı. Lundagatan'daki oturduğu apartmanın önünden kaçırılmış, onu kaçıran iri yapılı saldırgan tarafından ağır yaralanmıştı. Durumunun ciddi olduğu belirtiliyordu.

Wu'yu profesyonel boksör Paolo Roberto kurtarmıştı. Paolo'nun Nykvarn'daki depoya nasıl gittiği bilinmiyordu. Hastaneden çıkarken etrafını saran gazetecilere hiçbir açıklama yapmamıştı. Ama suratı, sanki ringe elleri arkadan bağlı çıkmış da, on raunt boks yapmış gibi dağılmıştı.

Ayrıca, Miriam Wu'nun kaçırıldığı yere yakın ormanlık arazide gömülü iki ceset bulunmuştu. Akşam yeni bir açıklama yapan polis, üçüncü bir noktada daha kazı başlattıklarını belirtmişti. Belki de arazide başka cesetler vardı.

Lisbeth Salander'i arama faaliyetleri devam ediyordu.

Etrafındaki çember daralmıştı. Öğleden sonra Stallarholmen yakınlarında, yazlıkların bulunduğu bir bölge kuşatılmıştı. Lisbeth silahlı ve tehlikeliydi. Hell's Angels üyelerinden birini ya da muhtemelen ikisini yaralamıştı. Çatışma, Avukat Nils Bjurman'ın yazlık kulübesinin önünde gerçekleşmişti. Akşam polisten yapılan yeni bir açıklamayla, Salander'in kuşatmadan sıyrılıp bölgeyi terk etmiş olabileceğinden şüphelenildiği belirtildi.

Soruşturma savcısı Ekström basın toplantısı düzenledi. Sorulara kaçamak cevaplar veriyordu. Hayır; Salander'in Hell's Angels üyeleriyle ilişkisi var mı, bir yorum yapamazdı. Hayır; Lisbeth Salander'in, Nykvarn'daki deponun yakınlarında görüldüğüne dair bilgileri doğrulayamazdı. Hayır; yeraltı dünyasının iç hesaplaşması olduğuna dair bir işaret yoktu. Hayır; Lisbeth Salander'in Enskede'deki cinayetleri tek başına işlediği ispat edilememişti. Ekström'e göre polis, hiçbir zaman Salander'in katil olduğunu söylememiş, onu yalnızca olay hakkında sorgulamak için aramıştı.

Belli ki değişen bir şeyler vardı.

İnternete bağlanıp önce gazete haberlerini okudu. Daha sonra Ekström, Armansky ve Blomkvist'in bilgisayarlarına tek tek girdi.

Ekström'ün elektronik posta kutusunda ilginç e-postalar vardı. Özellikle de 17.22'de Jan Bublanski'nin gönderdiği uyarı postası dikkat çekiciydi. Ekström'ün önsoruşturmayı yönetiş tarzı ağır bir dille eleştiriliyor ve mesaj bir tür ültimatomla bitiyordu. Ekström'den istedikleri şunlardı: a) Sonja Modig derhal soruşturmadaki görevine dönecek; b) Enskede cinayetleri soruşturmasında tek bir şüpheli üzerine odaklanılmayacak; c) Zala isimli şahıs hakkında kapsamlı bir araştırma yapılacak.

Salander'e yönelik suçlamalar yalnızca tek bir delile, cinayet silahı üzerindeki parmak izine dayandırılıyor. Bu, sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, o silahla ateş ettiğini ya da cinayetleri onun işlediğini değil, yalnızca o silaha dokunduğunu kanıtlar.

Artık, yeni gelişmelerin ışığında, soruşturduğumuz olaya başka aktörlerin de bulaştığını biliyoruz. Södertälje polisi Carl-Magnus Lundin'in kuzenine ait deponun yakınlarında, ormana gömülmüş iki ceset buldu. Bir üçüncü bölge de kazılıyor. Salander'in ne kadar saldırgan ve psikolojik profili ne kadar bozuk olursa olsun bu yeni cinayetlerde payının olamayacağı ortada.

Bublanski mesajına, isteklerinin yerine getirilmemesi halinde soruşturma ekibinden ayrılacağını ve bunu da sessiz sedasız yapmayacağını belirterek son veriyordu. Yelkenlerini indiren Ekström'ün, "ültimatoma" yanıtı, "neyi doğru biliyorsan onu yap" türündendi.

Armansky'nin sabit diskindeki haberler daha da şaşırtıcıydı. Niklas Eriksson'un derhal işten ayrılmasıyla ilgili, Milton'ın muhasebe ofisiyle karşılıklı yazılmış birkaç e-posta vardı. Üç aylık ücretli izin ve kıdem tazminatı verilecekti. Armansky, güvenlik şefine gönderdiği e-postada, Eriksson eğer şahsi eşyalarını almak için şirkete gelirse, masasına kadar eşlik etmelerini, binadan ayrılana kadar da yalnız bırakmamalarını emretmişti. Teknik bölüme gönderilen başka bir e-postada, Eriksson'un binaya giriş kartını iptal etmeleri belirtiliyordu.

Bütün bunlardan daha ilginci, Armansky ile Milton Security'nin avukatı Frank Alenius arasındaki e-posta alışverişiydi. Armansky avukata, Salander'in tutuklanması halinde, en iyi savunmanın nasıl yapılacağını soruyordu. Alenius, sırf eski bir çalışanı cinayet işledi diye Milton Security'nin bu işe karışmasını gerektirecek bir neden göremediğini, aksi durumda şirketin itibarının sarsılacağını yazmıştı. Armansky öfkeli cevabında, Lisbeth'in cinayet işlediğinin yalnızca bir iddiadan ibaret olduğunu, şirketin -Armansky'nin suçsuzluğuna inandığı- eski bir personeline arka çıkması gerektiğini belirtiyordu.

Lisbeth, Mikael'in sabit diskine girdi. Mikael, dünden beri ne bir şey yazmış ne de bilgisayarını açmıştı. Ondan yeni bir haber yoktu.

Armansky'nin odasındaki konferans masasının üzerine bir dosya koyan Sonny Bohman, sessizce oturdu. Fräklund dosyayı alıp okumaya başladı. Armansky, pencere kenarında durmuş, Gamla Stan'a

bakıyordu.

"Sanırım size iletebileceğim son rapor bu. Bugün soruşturma ekibinden atıldım," dedi Bohman.

"Senin hatan değildi," dedi Fräklund.

"Senin suçun değil," diyen Armansky, geçip bir koltuğa oturdu. Bohman'ın iki hafta boyunca topladığı belgeler konferans masasının üzerine yığılmıştı.

"Sen iyi iş çıkarttın, Sonny. Bublanski'yle konuştum. Seni kaybettiğine üzülüyordu. Ama Eriksson yüzünden başka bir seçeneği de yoktu."

"Önemi yok, Milton Security'den daha çok hoşlandığımı keşfettim, burayı tercih ederim."

"Bize bir özet verebilir misin?"

"Eh, eğer amacımız Lisbeth Salander'i bulmaktıysa, bunu başaramadığımız ortada. Birbirine rakip insanlarla yürütülen savruk bir soruşturma; ipler Bublanski'nin elinde değil gibi."

"Hans Faste..."

"İğrenç bir adam. Ama sorun yalnızca Faste ya da soruşturmanın savrukluğu değil. Bublanski, her ipucunun peşinden gitmeye mümkün mertebe özen gösteriyor. Ama Salander izlerini yok etmekte müthiş başarılı."

"Senin görevin yalnızca Salander'in yakalanmasını sağlamak değildi," dedi Armansky.

"Tabii değildi. Bu işe başladığımızda, asıl görevimi Niklas'a açık etmediğimiz için Tanrı'ya şükrediyorum. Ben senin soruşturma ekibindeki köstebeğindim. Salander'in suçsuz yere mahkûm edilmesini engellemeye çalışacaktım."

"Peki, şimdi ne düşünüyorsun?"

"İşe başladığımızda katil kesinlikle odur diyordum. Şimdi bilemiyorum. Birbirine uymayan bir sürü parça var... "

"Evet?"

"... artık ona baş şüpheli diyemem. Giderek, Mikael Blomkvist'in tezine daha çok yaklaşıyorum."

"Yani önce şüphelileri saptayacağız. Her şeyi yeni baştan ele alacağız," dedi Armansky.

Salander hayatının en kötü gecelerinden birini yaşıyordu. Bir ara, Zalachenko'nun üzerine benzin dolu bir süt kutusu attığı o an aklına geldi. Anılar onu rahatlattı, kâbusları kayboldu, içine müthiş bir huzur doldurdu. Salander hayatı boyunca sorun yaşamıştı. Ama hepsi de kendisiyle ilgiliydi, altından nasıl kalkacağını da bilmişti. Şimdi söz konusu olan Mimmi'ydi.

Her tarafı kırılmış, hastanede yatıyordu. Masumdu. Hiçbir şey yapmamıştı. Tek suçu Lisbeth'i tanımaktı.

Salander kendine küfretti. Bütün bunlardan kendisi sorumluydu. Suçluluk duygusuyla

kıvranıyordu. Ev adresini gizlemiş, kendi güvenliğini sağlamak için çok titiz davranmış, sonra da Mimmi'yi herkesin bildiği bir daireye taşınmaya ikna ederek, çakalların ağzına atmıştı.

Bunu nasıl yapabilmişti?

Keşke onun yerine kendi kemikleri kırılsaydı.

Ne kadar da mutsuzdu. Gözlerinden yaş gelmeye başladı. Lisbeth Salander asla ağlamazdı. Gözyaşlarını sildi.

Huzursuzdu, yerinde duramıyordu. On buçukta paltosunu ve botlarını giyip geceye karıştı. Dar sokaklardan geçerek Ringvägen'e geldi. Söder Hastanesi'ne çıkan yolun başında durdu. Mimmi'nin odasına girip onu uyandırmak, her şey düzelecek demek istiyordu. Zinken yakınında bir polis arabasının mavi ışığını gördü, hemen bir yan sokağa daldı.

Eve döndüğünde gece yarısını geçiyordu. Üşümüştü, soyunup yatağa girdi. Uyuyamadı. Saat birde yataktan kalktı. Üzerini giyinmeden karanlık dairede dolaşmaya başladı. Misafir odasına girdi. Odada bir yatak, bir de çalışma masası vardı. Daha önce buraya hiç adımını atmamıştı. Yere oturdu, sırtını duvara dayadı, gözlerini karanlığa dikti.

Lisbeth Salander ve misafir odası. Bu nasıl bir şaka!

Sabah saat ikiye kadar öylece oturdu. İyice üşümüştü, titriyordu. Ağlamaya başladı. Bu defa gözyaşlarını engellemedi, katıla katıla ağladı.

Şafak sökmeden duş almış, giyinmiş, hazırladığı kahve ve sandviçleri alarak bilgisayarın başına geçmişti. Blomkvist'in sabit diskine girdi. Araştırma günlüğünü hiç güncellememişti, şaşırdı. <LİSBETH SALANDER> isimli dosyayı açtı. Bu dosyaya [Lisbeth-ÖNEMLİ] isimli yeni bir belge konmuştu. Belge özelliklerine baktı. Saat 00.52'de oluşturulmuştu. Belgenin üzerine iki kez tıkladı.

Lisbeth,

Hemen benimle irtibat kur. Bu hikâye hayal edebildiğimden çok daha kötü. Zalachenko'nun kim olduğunu öğrendim ve neler döndüğünü de. Holger Palmgren'le konuştum. Teleborian'ın rolünü ve seni kliniğe kapatmak için niçin canhıraş gayret gösterdiklerini anladım. Dag ve Mia'yı kimin öldürdüğünü sanırım biliyorum Ayrıca, niye öldürdüğünü de tahmin edebiliyorum. Yalnızca birkaç önemli bilgi eksik. Bjurman'ın rolü nedir, anlamıyorum. BENİ ARA. BENİMLE HEMEN İRTİBAT KUR. BUNU BİRLİKTE HALLEDEBİLİRİZ. Mikael.

Salander belgeyi bir kez daha okudu. Kalle Blomkvist epey iş yapmıştı. Becerikli Domuz. Kahrolası Becerikli Domuz. Hâlâ çözülecek bir şeyler var sanıyor.

İyi niyetliydi. Yardım etmek istiyordu.

Ama ne yazık ki ne olduğunu tam anlayamıyordu, Lisbeth'in hayatının bittiğini.

Daha on üçüne basmadan bittiğini. Artık tek bir çözüm vardı.

Yeni bir sayfa açtı, cevap yazmaya çalıştı. Düşünceler kafasının içinde dönüp duruyordu; o kadar çok şey anlatmak istiyordu ki.

Lisbeth Salander âşık. Şaka gibi.

Mikael bunu hiçbir zaman bilemeyecekti. Salander ona bu zevki tattırmayacaktı.

Blomkvist'in mesajını sildi, gözünü boş ekrana dikti. Mikael tam bir sessizliği hak etmiyordu. O hep sadık ve sebatkâr bir kurşun asker gibi hayat ringinde hep onun köşesinde durmuştu. Yeni bir belge açtı:

Arkadaşlığın için teşekkürler.

Önce lojistik sorununu halletmeliydi. Bir ulaşım aracına ihtiyacı vardı. Lundagatan'da duran şarap kırmızısı Honda'yı kullanmayı aklının ucundan bile geçirmemeliydi. Gerçi Savcı Ekström'ün bilgisayarındaki belgelere göre, arabadan haberdar değillerdi ama belki de bilgi eksikliği, henüz kasko ve sigorta işlemleriyle ilgili belgeler ellerine geçmediğindendi. Mimmi sorguya çekilirken arabadan bahsetmiş olabilirdi. Üstelik polisin Lundagatan'ı gözaltında tuttuğunu biliyordu.

Polis, motosikletinden de haberdardı. Ayrıca onu Lundagatan'daki depodan nasıl çıkartacaktı ki. Hem, bu mevsimde hava durumuna güvenilmezdi, yağmurdan iyice kayganlaşan yollarda, motosiklet sürmeye niyeti de yoktu.

Irene Nesser adına bir araba kiralayabilirdi ancak bunun da riskleri vardı. Biri onu tanıyabilirdi ve Irene Nesser adı kullanılmaz hale gelirdi. İşte o zaman tam bir felaket olurdu, Irene Nesser, yurtdışına kaçabilmesi için bir tür arka kapıydı. Bu kapıyı açık tutmalıydı.

Kendi kendine gülümsedi. Bir başka imkân daha vardı. Bilgisayarını açtı, Milton Security'nin bilgisayar ağına bağlandı, şirket personelinin arabaları kullanma şemalarını düzenleyen sekreterin bilgisayarına girdi. Şirket hizmetinde doksan beş araba vardı. Bir kısmının üzerine Milton'ın logosu işlenmişti, bunlar genellikle iş seyahatlerinde kullanılırdı. Çoğu ülkenin değişik yerlerine yayılmıştı. Ama takip işlerinde kullanılan, logosuz arabalar da vardı. Şirketin Slussen'deki ana merkezinin garajında duruyorlardı. Evine birkaç adım mesafede.

Personel bilgilerini inceledi. Marcus Collander isimli bir çalışanı seçti. İki haftalığına izin alıp, Kanarya Adaları'na tatile gitmiş, kaldığı otelin adı ve telefon numarasını bırakmıştı. Salander otelin adını değiştirdi, telefon numarasının rakamlarını birbirine karıştırdı. Daha sonra, Collander'in ağzından bir not yazarak, tatile çıkmadan önce, arabalardan birini servise bıraktığını bildirdi, arabayı bir hafta sonra şirkete getireceklerdi. Daha önce kullandığı otomatik vitesli Toyota Corolla'da karar kıldı.

En son, gözetleme kameralarını kontrol eden sisteme girdi. Kameralara yakalanmadan garaja

girmesi imkânsızdı. Kameraların zaman kodunu değiştirerek, 04.30-05.00 arasında yeni görüntü kaydetmeyip bir önceki yarım saatin görüntülerini tekrar edecek şekilde ayarladı.

Sabah dördü biraz geçe sırt çantasını hazırladı. İki yedek kıyafet, iki kutu göz yaşartıcı gaz ve elektrik tabancasını aldı. Sandström'ün Colt 1911 Government'ı yerine, şarjöründen bir mermisini eksilttiği, Nieminen'in Polonya yapımı P-83 Wanad'ını tercih etti. Daha inceydi ve eline daha iyi oturuyordu. Ceketinin cebine koydu.

Lisbeth Salander bilgisayarını kapatıp masanın üzerinde bıraktı. Sabit diskini, nette şifreli bir alana kopyaladıktan sonra, kendi yazdığı bir programla, bir daha kendisinin bile geri getiremeyeceği şekilde silmişti. Bu bilgisayara ihtiyaç duyacağını sanmıyordu, yalnızca yük olurdu. Onun için PDA'sını yanına aldı.

Çalışma odasını dikkatle gözden geçirdi. Mosebacke'deki bu daireye bir daha dönemeyeceğini hissediyordu. Arkasında birtakım sırlar bırakıyordu, belki de bunları yok etmeliydi. Saatine göz attı, buna vakti kalmamıştı. Etrafına son bir kez baktı, masa lambasım söndürdü.

Milton Security'ye doğru yürüdü, garajına girdi, asansörle idari işlerin yürütüldüğü kata çıktı. Koridorlar boştu. Resepsiyona gitti, resepsiyondaki kilitsiz dolabın içinden araba anahtarlarını aldı.

Otuz saniye sonra garajdaydı, Corolla'nın kapısını açtı. Sırt çantasını öndeki yolcu koltuğuna koydu. Sürücü koltuğuyla dikiz aynasını kendisine göre ayarladı. Eski serbest geçiş kartını kullanarak garajın kapısını açtı.

Lisbeth Salander, saat beşe yaklaşırken Väster Köprüsü'nün yanından geçerek Söder Mälarstrand yönüne saptı. Hava aydınlanıyordu.

Mikael Blomkvist, sabah altı buçukta uyandı. Çalar saatini kurmamıştı, sadece üç saat kadar uyumuştu. Kalkıp bilgisayarını açtı. <LİSBETH SALANDER> dosyasına tıkladı.

Arkadaşlığın için teşekkürler.

Sırtından aşağı soğuk terler boşandı. Beklediği cevap bu değildi. Sanki bir veda cümlesiydi. *Lisbeth Salander, bütün dünyaya karşı tek başına.* Mutfağa geçti. Kahve makinesini çalıştırıp duşa girdi. Yıpranmış bir kot pantolon giydi. Haftalardır çamaşır yıkamaya vakit bulamamıştı. Bir tane bile temiz gömleği yoktu. Gri ceketinin altına şarap rengi, uzun kollu bir tişört giydi.

Sandviç hazırlarken, mutfak tezgâhıyla mikrodalga fırının arasında parlayan bir şey gördü. Bir çatalın ucuyla çıkarttı. Bu bir anahtar demetiydi.

Salander'in anahtarları. Lundagatan'da Salander'in saldırıya uğradığı akşam, çantasını bulmuş, eve getirip mikrodalga fırının üzerine koymuştu. Demek ki o sırada anahtarlar çantadan düşmüştü. Çantayı Sonja Modig'e verirken de fark etmemişti.

Anahtarlara baktı. Üç büyük, üç de küçük anahtar vardı. Büyük anahtarlar, muhtemelen apartman dış kapısı, dairesinin kapısı ve güvenlik kilidinindi. *Salander'in dairesi.* Lundagatan'daki dairenin anahtarları olmadığı açıktı. Hangi cehennemde yaşıyordu bu kız?

Üç küçük boy anahtarı daha dikkatle inceledi. Biri Kawasaki motosikletinindi. İkincisi garlardaki emanet kasaları ya da eşya depolarının anahtarlarına benziyordu. Üçüncüsünün üzerine 24914 numarası işlenmişti. Birden kafasında bir şimşek çaktı: *Posta Kutusu. Lisbeth Salander'in posta kutusu var.*

Telefon rehberini açtı, Södermalm'daki postanelere baktı. Lisbeth, daha önce Lundagatan'da oturuyordu. Ringvägen fazla uzaktı. Belki Hornsgatan ya da Rosenlundsgatan'daydı.

Kahve makinesini kapattı, kahvaltıdan vazgeçti. Berger'in BMW'sine atlayıp Rosenlundsgatan'a gitti. Anahtar uymadı. Hornsgatan'daki postaneye gitti. Anahtar 24914 no.lu kutuya uydu. Yirmi iki adet postayı kutudan çıkarıp bilgisayar çantasının gözüne tıktı.

Arabayı, Hornsgatan'da, Kvarter sinemasının önüne park etti. Bergsundsstrand'da, Copacabana pastanesinde bir masaya oturdu. *Caffé latte'sini* beklerken, tek tek her mektubu inceledi. Tamamı Wasp Enterprises'tan gönderilmişti. Dokuz mektup İsviçre'den, sekizi Cayman Adaları'ndan, bir mektup Channel Adaları'ndan ve dört tanesi Cebelitarık'tandı. Zarfları teker teker açıp kontrol etti. İlk yirmi bir zarf, Salander'in çeşitli banka hesapları ve fonları hakkında haberlerdi. Salander Karun kadar zengindi.

Yirmi ikinci zarf kalıncaydı. Adres elle yazılmıştı. Zarfın üzerindeki damgaya göre; Buchanan House, Queensway Quay, Cebelitarık adresinden gönderilmişti. İçinde birtakım belgelerin yanı sıra, Avukat Jeremy S. MacMillan'ın yazdığı bir not da vardı. El yazısı çok muntazamdı.

Jeremy S. MacMillan Avukat.

Sevgili Bayan Salander,

Mülkünüzle ilgili son ödeme 20 Ocak'ta yapıldı. Anlaştığımız üzere, ilgili tüm belgeleri bu mektuba ekliyorum. Ancak orijinallerini ben saklayacağım. Bunun sizi memnun edeceğini biliyorum.

Umarım her şey yolundadır. Geçen yazki sürpriz ziyaretinizden çok hoşlandım ve şunu söylemeliyim ki, varlığınız beni tazeliyor. İleride, gerek duyduğunuz ölçüde size hizmet etmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

İçtenlikle,

J.S.M.

Mektup 24 Ocak'ta gönderilmişti. Belli ki, Salander posta kutusuna pek sık bakmıyordu. Mikael ekteki belgelere baktı.

Mosebacke, Fiskargatan 9 numaradaki bir apartman dairesinin alımıyla ilgili belgelerdi.

Dairenin fiyatını görünce Blomkvist'in nefesi kesildi.

Daire 25 milyon krondu; bir yıl arayla, iki taksitte ücretin tamamı ödenmişti.

Salander Eskiltuna'da, Auto-Expert dükkânının yan kapısını açan siyah saçlı, sağlam yapılı adamı izliyordu. Burası hem garaj, hem tamirci, hem de araba kiralama firmasıydı. Tipik bir acente. Saat 06.50'ydi. Ana kapının üzerinde asılı tahta tabelaya göre açılma saati 07.30'du. Salander caddenin karşısına geçti, yan kapıyı açıp içeri girdi. Adam sese döndü.

"Refik Alba?" dedi Lisbeth.

"Evet. Sen kimsin? Daha dükkân açılmadı."

Salander, Nieminen'in P-83 Wanad'ini iki eliyle tutarak adamın yüzüne doğrulttu.

"Seninle pazarlık etmeye vaktim yok. Yalnızca araba kiralayanların listesini istiyorum. Şimdi. On saniyen var."

Refik Alba, Diyarbakır doğumlu, kırk iki yaşında bir Kürt'tü. Silahın dolu olduğunu hemen fark etmişti. Bir an donakaldı Sonra duruma uyum gösterdi. Çılgın kadının teki elinde tabancayla dükkânına girmişse, tartışacak fazla bir şey voktu.

"Liste bilgisayarda," dedi.

"Aç," dedi Salander.

Adam bilgisayarı açtı

Bilgisayar cızırtıyla açılırken, "Bu kapının arkasında ne var?" diye sordu Salander.

"Soyunma odası."

"Aç."

İçeride işçi tulumları yığılmıştı.

"Tamam, şimdi gir ve sakin ol. Canını yakmak zorunda kalmayayım."

Refik Alba hiç itiraz etmedi.

"Cep telefonunu çıkar, yere koy, ayağınla bana doğru gönder," dedi Salander.

Adam denileni yaptı.

"İyi. Şimdi kapıyı üzerine kapa," dedi Salander.

Windows 95 işletim sistemi yüklü, 280 megabayt kapasiteli, artık antika sınıfına sokulacak bir bilgisayardı. Yalnızca bir excel dosyası indirmek, bir ömür sürüyordu. Sonunda sarışın devin kullandığı beyaz Volvo'nun kayıtlarını buldu. İki kez kiralanmıştı. Önce ocak ayında iki haftalığına, ikinci olarak 1 Mart'ta kiralanmış, henüz geri getirilmemişti. Bir haftalık kiralama parası ödenmişti. Ronald Niedermann adına kiralanmıştı.

Salander bilgisayarın üzerindeki rafta duran dosyalara baktı. Dosyalardan birinin kenarında KİMLİKLER yazıyordu. Dosyayı aldı, Ronald Niedermann'la ilgili sayfayı buldu. Ocakta araba kiralarken pasaportunu vermiş, Refik Alba da fotokopisini çıkartmıştı. Pasaporttaki resmi görür göımez tanıdı; bu, sarışın devdi. Pasaporta göre; Hamburg doğumlu, otuz beş yaşında bir Alman'dı. Refik Alba pasaportun fotokopisini aldığına göre, adam tanıdık değil, yalnızca bir müşteriydi.

Fotokopi sayfasının altına, devin cep telefonu ve Göteborg'da bir posta kutusunun adresi not edilmişti.

Salander dosyayı yerine koydu, bilgisayarı kapattı. Etrafına baktı. Ön kapının yanında, lastik bir kapı takozu vardı. Aldı, soyunma odasına doğru gitti, namlunun ucuyla kapısını tıklattı.

"Beni duyuyor musun'[7]

"Evet."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Sessizlik.

Beni tanımaması için kör olmalı.

"Anladım. Kim olduğumu biliyorsun. Benden korkuyor musun?"

"Evet."

"Bay Alba, benden korkma. Sana zarar vermeyeceğim. Buradaki işim bitti. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Eh... tamam."

"Orada nefes alabiliyor musun?"

"Evet... sen neyin peşindesin?"

"Bir kadının buradan iki yıl önce araba kiralayıp kiralamadığına bakmak istedim," diye yalan söyledi Lisbeth. "Aradığımı bulamadım ama bu senin suçun değil. Birkaç dakikaya kadar buradan gideceğim."

"İyi."

"Kapının altına lastik takozu sıkıştırıyorum. Kapı kırabileceğin kadar ince ama biraz zaman alabilir. Polisi aramasan iyi olur. Beni bir daha görmeyeceksin. Dükkânını her zamanki gibi aç ve bunlar hiç yaşanmamış gibi davran."

Refik Alba'nın polisi aramaması çok düşük bir ihtimaldı ama yine de hatırlamakta fayda vardı.

Dükkândan çıktı. Toyota Corolla'sına yürüdü. Elbisesini değiştirerek, Irene Nesser kılığına büründü.

Ronald Niedermann'ın adresinin Stockholm'de çıkmaması can sıkıcıydı. Salander'in elinde yalnızca İsveç'in öbür ucunda bir posta kutusu adresi vardı. Ama tek ipucu da buydu. *Tamam, haydi Göteborg'a.*

E20 karayolunu girdi, batıya, Arboga'ya doğru döndü. Radyoyu açtı, haberleri kaçırmıştı. Kanalları karıştırdı David Bowie'nin *Putting Out Fire With Gasoline* şarkısını çalan bir kanalda durdu. Şarkı kimindi, kim söylüyor bilmiyordu, ama sözleri ona kehanetmiş gibi geldi.

30. BÖLÜM

7 NİSAN, PERŞEMBE

Mikael Blomkvist Fiskargatan'daki 9 numaralı apartmanın giriş kapısına bakıyordu. Apartman Stockholm'ün en seçkin semtindeydi. Anahtarı sokup kapıyı açtı. Binanın girişindeki, duvara asılı isim listesini yokladı ama bir faydası olmadı. Dairelerin çoğu şirketlere aitti, şahıslara ait daireler de vardı.

Zaten listede, Lisbeth Salander'in adını bulmayı da beklemiyordu. Onu şaşırtan Lisbeth'in saklanmak için seçtiği yerdi.

Kapılardaki isimleri okuyarak tek tek katları çıktı. Hiçbirinin zilini çalmadı. En üst kata geldiğinde *V. Kulla* ismini gördü.

Alnına bir şaplak indirerek güldü. Bu ismi herhâlde Mikael'le dalga geçmek için seçmemişti, daha çok Lisbeth'in tuhaf espri anlayışının bir ürünüydü. Evinin kapısına, yazar Astrid Lindgren'in, Pippi adlı karakterinin oturduğu evin -Villa Villekulla- adını yazmıştı. Öyle ya, Astrid Lindgren'in dedektifi Kalle Blomkvist'ten başka kim ziyaret ederdi onu?

Parmağını zilin üstüne koydu, bir dakika bekledi. Önce normal kapı kilidini, sora da güvenlik kilidini açtı, açar açmaz da hırsız alarmı çalmaya başladı.

Lisbeth Salander, Örebro'yu geride bırakıp Glanshammar'a doğru giderken, cep telefonu çalmaya başladı. Frene bastı, arabayı yol kenarına çekip durdu. Palm'ını çıkarıp telefonuna taktı.

On beş saniye önce biri dairesine girmişti. Alarm herhangi bir güvenlik şirketine bağlı değildi. Tek amacı Lisbeth'i uyarmaktı. Otuz saniye sonra alarm sesi kesilecek, istenmeyen ziyaretçinin tepesine, kapının üzerine yerleştirilmiş elektrik sayacı kutusuna benzeyen kutudan boya püsküreceketi. Salander güldü ve otuza kadar saymaya başladı.

Mikael Blomkvist öfkeyle kapının üzerindeki alarm ekranına bakıyordu. Dairede alarm olabileceği hiç aklına gelmemişti. Duvardaki dijital saatte rakamlar geriye doğru eksiliyordu. Eğer bu, *Millennium'daki* gibi bir alarmdıysa, otuz saniye içinde dört rakamlı şifre girilip kapatılmadığı takdirde, güvenlik şirketinin izbandutları tepesine dikiliverirdi.

İlk aklına gelen kapıyı çekip hemen binayı terk etmekti. Ama sanki donmuştu.

Dört rakam. Böyle bir şifreyi tesadüfen bulmak imkânsızdır.

25-24-23-22...

Kahrolası Pippi Uzunçorap...

19-18...

Sen hangi kodu kullanırdın?

15-14-13...

Paniği artıyordu.

10-9-8...

Elini uzattı, ümitsizce, düşünebildiği tek kodu girdi. 9277. Anahtar üzerinde yazılı W-A-S-P kelimesinin harflerine denk gelen sayılar.

Mikael'in şaşkın bakışları altında alarm ekranındaki geri sayım altı saniye kala durdu. Sonra bir bip sesiyle sıfırlandı ve yeşil ışık yandı.

Lisbeth gözlerine inanamıyordu. Sanki bir faydası varmış gibi PDA'sını salladı. Boyanın püskürmesine altı saniye kala geri sayım durmuş, bir saniye sonra da alarm kapanmıştı.

Bu imkânsız!

Şifreyi kendinden başka bilen hiç kimse yoktu. Çözülmesi de imkânsızdı. Güvenlik şirketinin elemanları bile alarmı kapatamazdı.

Nasıl?

Aklı almıyordu? Polis? Hayır. Zala? İmkânsız.

Bir telefon numarasını tuşladı ve gözetleme kamerasının bağlanmasını bekledi. Holün tavanına, yangın detektörüymüş gibi görünen, her saniyede bir düşük çözünürlüklü resim gönderen, gizli bir kamera yerleştirilmişti. Resim dizilerini sıfırladı, kapının açılıp alarmın harekete geçtiği yere geldi. Mikael Blomkvist'in yarım dakika boyunca nasıl salak bir pandomimci gibi hareket ettiğini seyrederken, yüzünde çarpık bir gülümseme belirmişti. Alarmı kapattıktan sonra sanki kalp krizi geçirmiş gibi, kapının kenarına yaslanmıştı.

Kalle Sünepe Blomkvist onun izini bulmuştu.

Lundagatan'da saldırıya uğradığında, anahtarlarını düşürmüştü. Ama demek ki, Lisbeth'in internette kullandığı "Wasp" takma adını akıl edebilecek kadar zekiydi. Belki de dairenin Wasp Enterprises adına alındığını bile çıkartabilmişti. Lisbeth ekrana bakarken, Mikael sarsak hareketlerle holden içeriye doğru ilerledi ve kameranın görüş alanından çıktı.

Siktir. Ben nasıl bu kadar rahat davrandım? O anahtarları nasıl düşürdüm... Şimdi bütün

sırlarım Blomkvist'in fazla meraklı gözlerinin önünde.

Birkaç dakika düşündükten sonra, artık bunun bir önemi olmadığına karar verdi. Sabit diskini temizlemişti. Önemli olan buydu. Ayrıca saklandığı yeri Mikael Blomkvist'in bulması bir avantaj sayılırdı. Zaten kendisi hakkında hiç kimsenin bilmediği kadar şey biliyordu. Becerikli Domuz doğru olanı yapardı. Lisbeth Salander'i asla satmazdı. En azından öyle umuyordu. Arabayı çalıştırdı, derin düşünceler içinde Göteborg'a doğru yola devam etti.

Malin Eriksson sabah sekiz buçukta *Millennium'a* geldiğinde, merdivenlerde Paolo Roberto'yla karşılaştı. Onu hemen tanıdı, kendini tanıtıp içeri davet etti. Paolo Roberto kötü topallıyordu. Ofisin içine kahve kokusu yayılmıştı. Erika Berger çoktan işe gelmişti.

"Merhaba, Erika. Beni hemen kabul ettiğin için teşekkürler," dedi Paolo.

Erika Berger, Paolo'nun yüzündeki etkileyici çürüklere ve şişliklere baktıktan sonra, onu yanağından öptü.

"Perişan görünüyorsun."

"Burnumu daha önce de kırmıştım. Blomkvist'i nerede saklıyorsun bakalım?"

"Dışarıda bir yerlerde dedektifçilik oynuyor, kanıt peşinde. Her zamanki gibi onu burada tutmak imkânsız. Bu gece gönderdiği tuhaf e-postayı saymazsak, dün sabahtan beri iletişim kuramadım. Sana bütün yaptıkların... eh, sadece teşekkürler," dedi Berger, Paolo'nun yüzünü işaret ederek.

Paolo Roberto bir kahkaha attı.

"Kahve ister misin? Benimle bir şey konuşmak istediğini söylemiştin. Malin, sen de bize katıl."

Erika'nın odasındaki rahat koltuklara yerleştiler.

"Bir cehennem zebanisiyle dövüşmek zorunda kaldım. Mikael'e de söylediğim gibi, beş kuruşluk boks bilmeyen bir adam. Yumruklarını sıkıp savunma pozisyonuna geçiyor, tıpkı bir boksörmüş gibi etrafımda dans ediyordu. Bir eğitim aldığı belliydi."

"Mikael dün telefonda anlattı," dedi Malin Eriksson.

"Sürekli bu çam yarmasını düşünüp durdum. Sonunda dün akşam eve gidince, internetin başına oturdum. Avrupa'da ne kadar boks kulübü bulduysam, hepsine e-posta yazıp durumu anlattım, herifi elimden geldiğince tarif ettim."

"Sonuç?"

"Galiba bir şey yakaladım."

Paolo Roberto faksla gönderilmiş bir resmi Erika ile Malin'in önüne koydu. Fotoğraf bir boks kulübünde antrenman sırasında çekilmiş gibiydi. İki boksör durmuş, tıknaz, eşofmanlı, başına kısa kenarlı deri bir şapka takmış, yaşlı bir adamın talimatlarını dinliyorlardı. Ringin etrafında, yarım düzüne adam vardı. Arka planda, kucağında bir kutuyla iri kıyım bir adam vardı. Kazınmış saçlarıyla,

ırkçı dazlaklardan birine benziyordu. Adamın kafası gazlı kalemle daire içine alınmıştı.

"Bu fotoğraf, on yedi yıl önce çekilmiş. Arkadaki oğlanın ismi Ronald Niedermann. O zamanlar on sekiz yaşındaymış, yani şimdi otuz beşinde olmalı. Miriam Wu'yu kaçıran deve çok beziyor. Yüzde yüz o diyemem. Fotoğraf çok eski, kalitesi de kötü. Ama dediğim gibi, çok benziyor."

"Nereden gönderdiler bu resmi?"

"Hamburg'dan, Dinamik Boks Kulübü'nün emektarı Hans Münster gönderdi. Ronald Niedermann, seksenli yılların sonunda bir yıl kadar, onların kulübünde boks yapmış. Daha doğrusu boks yapmaya çalışmış. Bu fotoğrafı bu sabah aldım, buraya gelmeden önce Münster'i aradım. Münster'in söyledikleri kısaca şöyle... Niedermann Hamburgluymuş. Seksenli yıllarda ırkçı dazlaklarla takılıyormuş. Abisi yetenekli bir boksörmüş, zaten onun sayesinde kulübe yazılmış. Niedermann müthiş güçlüymüş, fiziğinin eşi benzeri yokmuş. Münster hayatında onu gibi sert yumruk atanı görmediğini söyledi. Bir kez yumruk ağırlığını ölçmeye kalkmışlar, gösterge ölçü dışına çıkmış."

"Ringlerde bir kariyer yapabilirdi," dedi Berger.

Paolo Roberto başını iki yana salladı.

"Münster'e göre birçok sebepten bu imkânsızmış. Birincisi, boksu öğrenememiş. Ringde kımıldamadan durup, nakavt yumrukları atıyormuş. İnanılmayacak kadar sakarmış ki, bu tarif Nykvarn'da dövüştüğüm adama tıpatıp uyuyor. En kötüsü ise, kendi gücünü idrak edemiyormuş. Antrenman yaparken çaktığı yumruklar korkunç yaralanmalara sebebiyet vermiş. Kırık burunlar, çeneler, patlayan kaşlar. Böyle birini kulüpte tutmazlar."

"Yani boks yapabilir, ama yapamıyor mu?" diye sordu Eriksson.

"Tam da öyle. Ama onu bokstan men etmelerinin tıbbi bir sebebi varmış."

"Ne demek istiyorsun?

"Adam darbeden etkilenmiyormuş. Ne kadar yumruk yerse yesin, şöyle bir silkinip dövüşe devam ediyormuş. Çok nadir rastlanan bir hastalığı varmış; *congenital analgesia."*

"Congenital... ne?"

"Analgesia. İnternette araştırdım. Bu kalıtımsal bir genetik bozukluk. Sinir sistemi dışarıdan gelen uyarıları algılayamıyor. Yani kısacası herif hiç acı duymuyor."

"Bu bir boksör için müthiş bir şey."

Roberto hayır anlamında başını salladı.

"Tam tersi. Hayati tehlikelere yol açabilecek bir hastalık... Congenital analgesia hastalarının çoğu 20-25 yaşlarında ölüyormuş. Acı vücudun alarm sistemidir, bedeni tehlikelere karşı uyarır. Elini kor haline gelmiş bir metale dokundurursan, acır ve hemen çekersin. Ama böyle bir hastalığın varsa, yanan et kokusu duyana kadar bir şey fark etmezsin."

Erikkson ve Berger birbirlerine baktılar.

"Ciddi misin?" dedi Berger.

"Kesinlikle. Niedermann hiçbir şey hissetmiyor. Günün yirmi dört saati lokal anestezi yapılmış gibi dolaşıyor. Bu hastalığını dengeleyen bir başka genetik bozukluk sayesinde ayakta kalabiliyor. Herifin neredeyse onu yaralanmaz kılan, inanılmaz güçlü bir kemik yapısı var. Müthiş dayanıklı olmasının yanı sıra, yaraları da çok çabuk iyileşiyor."

"Ne kadar ilginç bir boks maçı yaptığınızı şimdi anlıyorum."

"Sen ne diyorsun? Bir daha karşısına çıkmak mı, tövbeler olsun. Herifin yüz ifadesi yalnızca bir kez değişti. O da Miriam Wu toplarına tekme attığında. Bir saniye kadar dizleri üstüne çöktü... Belki de bu tür bir darbeye karşı yalnızca psikolojik bir tepkiydi. Canının acımadığı kesindi. Eğer o tekmeyi ben yesem öteki dünyayı boylamıştım."

"Tamam da bu kavgadan nasıl galip çıktın?"

"Bu tür insanlar, kendileri hissetmeseler de normal insanlar gibi yaralanıyorlar. Niedermann'ın kemikleri betondan yapılmış diyelim. Ama kafasının arkasına bir kalas indirdiğimde ikiye katlandı. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmiştir."

Erika, Malin'e baktı.

"Hemen Mikael'i arayacağım," dedi Malin.

Mikael Blomkvist, öyle sersem bir haldeydi ki cep telefonunun çaldığını beşinci seferinde ancak fark etti.

"Selam, ben Malin. Paolo Roberto sarışın devin kimliğini tespit etti."

"İyi," dedi Blomkvist dalgın bir ifadeyle.

"Neredesin?"

"Söylemesi zor."

"Sesin bir tuhaf."

"Pardon. Ne diyordun?"

Malin, Roberto'nun anlattıklarını özetledi.

"Tamam," dedi Mikael. "Araştır bakalım, bir yerde kaydına rastlayacak mısın? Yalnız acele et. Bir şey bulursan beni cepten ara."

Malin, Mikael'in hoşça kal bile demeden telefonu kapatmasına çok şaşırdı.

Mikael bir pencerenin önünde durmuş, Gamla Stan'dan Saltsjön'e kadar uzanan nefis manzaraya bakıyordu. Uyuşmuş gibiydi. Lisbeth'in dairesinde şöyle bir tur atmıştı. Holün sağında mutfak vardı. Oturma odası, çalışma odası ve hiç kullanılmadığı her halinden belli olan küçük bir misafir odası. Yatağın üzerindeki naylon kılıf hâlâ çıkartılmamış, yatak örtüleri açılmamıştı. Bütün mobilyalar yeniydi, sanki Ikea mağazasının teşhir salonundan alınıp getirilmiş gibi.

Ama Mikael'i düşündüren asıl şey mobilyalar değildi.

Salander'in, en büyük sanayicilerden Percy Barnevik'in arada bir gecelediği evine 25 milyon kron ödemesine çok şaşırmıştı. Daire 350 metre karelik bir daireydi.

Issız, neredeyse hayaletlerin cirit attığı boş koridorlarda, çeşitli ağaçlardan yapılmış parkelerle motiflerin işlendiği salonlarda, Erika Berger'in her zaman ağzını sulandıran Tricia Guild marka duvar kâğıtlarıyla kaplı odalarda dolaşıp durdu Mikael. Dairenin ortasında nefis, aydınlık bir oturma odası ve açık bir şömine vardı. Görünüşe göre Salander şömineyi hiç yakmamıştı. Harika bir manzaraya bakan büyük bir balkonu vardı. Çamaşır odası, sauna, spor odası, depo ve King-Size boyutunda küvet konulmuş bir banyo. Hatta bir şarap mahzeni bile vardı. Henüz tapası açılmamış, bir şişe 1976 ürünü Quinta do Novol porto -*Nacional!*- dışında mahzen boştu. Mikael, Lisbeth'i elinde bir kadeh portoyla hayal etmeye çalıştı. Şişenin yanına zarif bir kart iliştirilmişti. Emlakçı "güle güle oturun" hediyesi diye göndermişti.

Mutfak tam teçhizatlıydı. Fransız Corradi Chateau 120 model fırınlı bir ocak tertemiz parlıyordu. Mikael'in daha önce adını bile duymadığı bu şeyin üzerinde, muhtemelen Lisbeth yalnızca su ısıtıyordu.

Diğer yandan Blomkvist, özel tasarlanmış masasının üzerinde duran *espresso* makinesine huşuyla baktı. Yanında süt soğutucusuyla Jura Impressa X7. Onlar da sanki hiç kullanılmamıştı, belki de önceki ev sahibinden kalmıştı. Blomkvist, Jura'nın *espresso* dünyasının Rolls Royce'u olduğunu biliyordu. Evde kullanmak üzere üretiliyordu, fiyatı 70.000 kron civarındaydı. Onun evinde, John Wall'dan aldığı 3.500 kronluk *espresso* makinesi vardı. Evine yaptığı az sayıdaki lüks yatırımdan biriydi.

Buzdolabında açılmış bir karton süt, peynir, tereyağı, havyar, yarım kavanoz küçük hıyar turşusu dışında bir şey yoktu. Erzak dolabında, hepsi de yarısına kadar boşalmış, dört vitamin tableti şişesi, çay poşetleri, bir paket kahve, iki somun ekmek, bir paket mısır gevreği duruyordu. Mutfak masasının üzerinde, elma dolu küçük bir sepet çarptı gözüne. Buzluğa üç parça jambon, bir dondurulmuş balık paketi atılmıştı. İşte Lisbeth'in bütün erzakı bu kadardı. Fırın yanındaki çöp kutusunda ise pizza kutuları buldu Mikael.

Yerleşim evin ölçülerine uygun değildi. Salander milyarlarca kron kaldırmış, bir saray satın almış ama yalnızca üç odasını döşemişti. Geriye kalan on sekiz oda boştu.

Mikael'in evdeki gezisinin son durağı Lisbeth'in çalışma odasıydı. Kocaman dairede bir tane bile çiçek yoktu. Duvarlara tek bir resim ya da poster asılmamıştı. Yerlerde ise ne kilim ne halı vardı. Dekor diye konulmuş bir tabak, bir mumluk, ev sıcaklığı hissetmek için veya duygusal bir nedenle oturtulmuş küçük bir biblo bile yoktu.

Sanki bir el Mikael'in kalbini avuçlamış sıkıyordu. Salander'i bulmak, onu sıkıca kucaklamak istiyordu.

Hoş, bunu yapsa herhâlde Salander onu ısırırdı ya.

Aşağılık Zalachenko.

Blomkvist çalışma masasına oturdu. Björck'ün 1991'den kalma raporunu çıkardı. Baştan sona

okumak yerine şöyle bir göz gezdirerek, esasını anlamaya çalıştı.

Masada, Salander'in 200 GB kapasiteli sürücüsü ve 1000 MB'lık RAM'ı olan, 43 cm monitörlü Powerbook'u duruyordu. Sabit diskini temizlemişti. Bu hayra alamet değildi.

Çalışma masasının çekmecesini açtı, şarjörü yedi mermi alan, 9 mm. Colt 1911 Government tabancayı buldu. Salander bu tabancayı gazeteci Per-Åke Sandström'den almıştı. Blomkvist'in tabii ki bundan haberi yoktu elbette. Seks pazarı müşterileri listesinde henüz S harfine gelmemişti.

Sonra çekmecede, üzerinde "Bjurman" yazan bir DVD buldu.

Kendi bilgisayarına yerleştirip, dehşet içinde seyretti. Lisbeth dayak yiyor, tecavüze uğruyor, ölümle burun buruna getiriliyordu. Kaydın gizli yapıldığı belliydi. Filmin hepsini seyretmedi, ileri doğru sardırıyor, her durduğu yerde daha dehşetli sahnelerle karşılaşıyordu.

Bjurman.

Vasisi Salander'e tecavüz etmiş, o da bunu en ince detaylarına kadar gizlice kaydetmişti. Tarih iki yıl öncesine aitti. Yani Mikael onu tanımadan önce. Resim işte şimdi tamamlanmıştı.

Yetmişlerde Björck, Bjurman ve Zalachenko birlikte çalışmışlar.

Doksanların başında, Zalachenko, Salander ve süt kutusundan yapılmış bir molotofkokteyli.

Sonra Palmgren'in yerine vasi atanan Bjurman tekrar sahneye çıkıyor. Böylece çember tamamlanmış oluyor. Bjurman vesayeti altındaki kıza saldırıyor. Onu akıl hastası ve savunmasız sanıyor ama Lisbeth sandığı gibi biri değil. O daha on iki yaşındayken, GRU'nun, iltica etmiş profesyonel katiline kafa tutarak onu sakat bırakan bir kız.

Salander, kadınlardan nefret eden erkeklerden nefret eden bir kadın.

Mikael, Hedestad'da Lisbeth'le birlikte geçirdiği günleri düşündü. Lisbeth'in tecavüze uğramasından birkaç ay sonraydı. Bu olayı ima eden tek bir kelime bile duyduğunu hatırlamıyordu. Hatta kendisi hakkında neredeyse hiçbir şey söylememişti. Mikael, Bjurman'a nasıl karşılık verdiğini tahayyül bile edemiyordu. Ama onu öldürmemişti. *Tuhaf.* Bjurman'ın iki yıl önce ölmesi gerekirdi. Amacı neydi, bilmiyordu ama Lisbeth, Bjurman'ın iplerini mutlaka eline geçirmişti. Birden Lisbeth'in bunu, elindeki kayıtla yaptığını anladı. Bu DVD'yi elinde tuttuğu sürece, Bjurman onun âciz kölesiydi. Düştüğü aciz durumdan kurtulmak isteyen Bjurman bir müttefik aramıştı. Zalachenko. Lisbeth'in en büyük düşmanı. Babası.

Ve sonra arka arkaya gelen cinayetler. Önce Bjurman, sonra da Dag ile Mia.

Fakat nasıl?.. Dag onlar için nasıl bir tehditti?

Birden Enskede'de neler yaşanmış olabileceğini anladı.

Mikael'in gözü pencerenin hemen altında, yerde duran bir kâğıda ilişti. Buruşturulup atılmıştı. Kâğıdı açıp düzeltti. *Aftonbladet'in* internet sayfasından alınmıştı, Miriam Wu olayını anlatıyordu.

Mikael bu dramda Wu'nun rolü ne bilmiyordu. Bir rolü varsa tabii... Belli ki Salander'in çok az sayıdaki arkadaşlarından biriydi. Belki de tek arkadaşı. Salander ona eski dairesini vermişti. Şimdi perişan vaziyette hastanede yatıyordu.

Niedermann ve Zalachenko.

Önce annesi sonra Miriam Wu. Lisbeth mutlaka öfkeden deliye dönmüştü.

Onu zıvanadan çıkarmışlardı.

Şimdi intikam peşindeydi.

Öğle üzeri, Ersta'daki rehabilitasyon merkezinden Armansky'ye bir telefon geldi. Aslında Palmgren'in onu daha önce aramasını bekliyordu. Kendisi aramaktan çekinmişti. Lisbeth Salander'in hiç kuşkusuz suçlu olduğunu söylemek zorunda kalacağından korkuyordu. Şimdi hiç değilse, Lisbeth'i suçlu ilan eden teze mantıklı nedenlerle itiraz edilebileceğini söyleyebilirdi.

"Ne kadar ilerleyebildin?" dedi Palmgren, lafı dolaştırmadan.

"Ne konuda?"

"Nasıl ne konuda, tabii ki Lisbeth hakkındaki soruşturmanda."

"Soruşturma yaptığımı da nereden çıkardın?"

"Dragan, zamanımı harcama."

Armansky iç çekti.

"Haklısın."

"Gelip beni görmeni istiyorum," dedi Palmgren.

"Tamam, hafta sonu gelirim," dedi Armansky.

"Yok. Bu akşam gelmeni istiyorum. Konuşmamız gereken epey konu var."

Blomkvist Lisbeth'in mutfağında kahve yapıp sandviç hazırladı. Çok küçük bir umutla, Lisbeth'in kapının kilidine sokacağı anahtarın sesini duymayı hayal ediyordu. Ama bu boş bir hayaldı. Bilgisayarının sabit diskini silmesi, evinden dönmemek üzere çıktığının göstergesiydi. Mikael onun adresini çok geç bulmuştu.

Öğleden sonra iki buçukta hâlâ Salander'in çalışma masasında oturuyordu. Björck'ün sözde raporunu üç kez baştan sona okumuştu. İsmi verilmeyen amirine yazılmıştı. Mesajı basitti. Terbiye edilmiş bir psikiyatr bulun ve Salander'i birkaç yıllığına çocuk psikiyatri kliniğine kapatın demek istiyordu.

Blomkvist bundan sonra Björck ve Teleborian'la daha fazla ilgilenecekti. Bunun için

sabırsızlanıyordu. Cep telefonunun çalmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı.

"Yine merhaba. Ben Malin. Sanırım bir şey buldum."

"Ne?"

"Ronald Niedermann, İsveç nüfusuna kayıtlı. Telefon rehberinde, vergi dairesinde, trafik şubesinde ya da başka herhangi bir yerde adına rastlanmıyor. Ama şunu dinle. 1998'de patent dairesine bir anonim şirket kaydedilmiş. KAB ithalat şirketi, adresleri Göteborg'da bir posta kutusu. Elektronik parçalar ithal ediyorlar. Yönetim Kurulu başkam Karl Axel Bodin, yani KAB 1941 doğumlu."

"Bu bana bir şey ifade etmedi."

"Bana da Yönetim kurulunda, belki bir düzine şirkette daha kaydı olan bir muhasebeci var. Sanırım, bu adam, küçük şirketlerin kayıtlarında göstermesi gereken finans müdürü. Aslında şirket kurulduğundan beri atıl durumda. Yönetim kurulunun üçüncü üyesi R. Niedermann. İsveç'te vatandaşlık numarası yok. 18 Ocak 1970'de doğmuş. Burada şirketin Almanya temsilcisi olarak geçiyor."

"Harika, Malin. Harika bir iş çıkardın. Posta kutusu dışında bir adres var mı?"

"Hayır, ama Karl Axel Bodin'in izini sürdüm. Batı İsveç vergi kütüğüne kayıtlı. PK 612, Gosseberga adresinde oturuyor. Araştırdım, Göteborg'un kuzey doğusunda Nossebro'da bir çiftliğe benziyor."

"Onun hakkında ne biliyoruz?"

"İki yıl önce 260.000 kron gelir beyan etmiş. Polis ahbabımıza sordum. Suç kaydı yok. Bir tek namlulu, bir de av çiftesi ruhsatı var. Biri Ford, diğeri Saab iki eski model arabası bulunuyor. Evli değil, meslek hanesinde çiftçi yazıyor."

"Polisle başı hiç derde girmemiş sıradan bir adam."

Blomkvist birkaç dakika düşündü. Bir karar vermesi gerekiyordu.

Bir şey daha. Dragan Armansky seni arayıp duruyor."

"Teşekkürler, Malin. Seni daha sonra arayacağım."

"Mikael... Her şey yolunda mı?"

"Hayır, her şey yolunda değil. Haberleşiriz."

Mikael yanlış yaptığını biliyordu. Yasaya saygılı her vatandaşın yapması gerektiği gibi Bublanski'yi aramalıydı. Ama arasa ya Lisbeth hakkında bütün gerçeği anlatmak zorunda kalacak ya da yalan söyleyip bazı gerçekleri saklayarak çok karmaşık bir duruma düşecekti. Ama asıl mesele bu değildi.

Salander, Niedermann ile Zalachenko'nun peşindeydi. Kızın ne kadar bilgi edindiğini bilemiyordu. Ancak Malin Eriksson, Posta Kutusu 612, Gosseberga adresine ulaşabildiyse, Lisbeth haydi haydi ulaşmış ve büyük ihtimalle şu anda Gosseberga'ya gidiyordu. Ona uygun davranış ancak

bu olabilirdi.

Polisi arayıp Niedermann'ın saklandığı adresi söylese, Salander'in de oraya gittiğini söylemesi gerekecekti. Üç cinayetten ve Stallarholmen'deki yaralamadan aranıyordu. Bu durumda, onu yakalamak için hemen vurucu timleri harekete geçireceklerdi.

Lisbeth Salander'se büyük ihtimal teslim olmak yerine direnmeyi tercih edecekti.

Mikael eline kâğıt kalem alıp polise anlatamayacağı ve anlatmak istemediği şeylerin bir listesini yaptı.

İlk olarak, Mosebacke'deki adres.

Lisbeth kimsenin bilmediği bir adreste oturabilmek için bin bir zahmete katlanmıştı. Burada onun hayatı ve sırları vardı. Ona asla ihanet etmeyecekti.

Sonra listeye *Bjurman* yazıp, yanına soru işareti koydu.

Masa üzerinde duran DVD'ye şöyle bir baktı. Bjurman Salander'e tecavüz etmişti. Kızı neredeyse öldürecekti. Vasilik pozisyonunu ağır bir şekilde istismar etmişti. Nasıl bir domuz olduğu ifşa edilmeliydi. Ama ahlaki bir ikilem vardı. Lisbeth polise başvurmamıştı. Polisin öğrendiği şeyler birkaç saat içinde bütün ayrıntılarıyla basında yer alıyordu, Lisbeth böyle ifşa edilmeyi ister miydi? Hayır, Mikael'i asla affetmezdi. DVD mahkemenin ilgileneceği bir kanıttı, ama yine de, içindeki sahnelerle akşam gazetelerinin sayfalarını süsleyeceği kesindi.

Bir süre düşündü, hayır, nasıl davranacağına Lisbeth'in kendisi karar vermeliydi. Yaşadığı evi kendisi bulabildiyse, demek ki polis de bulurdu. Bu nedenle, DVD'yi alıp çantasına koydu.

Sonra *Björck'ün raporu* diye yazdı. 1991 tarihliydi, üzerinde "çok gizli" damgası vardı. Olup biten her şeye ışık tutacak bir rapordu. Zalachenko'nun adı geçiyor, Björck'ün rolü açıkça görülüyordu. Bu rapor ve Dag'ın seks müşterileri listesindeki adıyla Björck, Bublanski'nin karşısında epeyce terleyecek demekti. Mektuplar sayesinde Teleborian'in da başı belaya girecekti.

Bu dosya, polisi eninde sonunda Gosseberga'ye yöneltecekti... Ama en azından Blomkvist onlardan birkaç saat önde olacaktı.

Word programını açtı. Björck ve Palmgren'den öğrendiklerini ve Lisbeth Salander'in evinde bulduğu materyali bir araya getirerek bir belge hazırlayacaktı. Metnin ana hatlarını çıkardı. Yazması bir saatini aldı. Metni ve kendi araştırma sonuçlarını bir CD'ye yükledi.

Bir ara yazdıklarımı Armansky'yle paylaşıp kontrol etsem mi diye düşündü, sonra boş verdi. Zaten koltuğunun altında yeterince karpuz vardı.

Blomkvist *Millennium'a* yürüyerek gitti ve doğrudan Berger'in odasına girdi.

Selam bile vermeden, "Adı Zalachenko," dedi.

"Eski Sovyet istihbarat servisinin silahlı katillerinden. 1976'da yaptığı iltica başvurusu kabul edilerek İsveç'te oturma izni verilmiş. SÄPO maaşa bağlamış. Sovyetlerin çöküşünden sonra,

birçokları gibi o da tam bir gangster olmuş. Kadın ticareti, silah ve uyuşturucu kaçakçılığı yapıyor."

Berger kalemini masaya koydu.

"Neden bu işin altından KGB'nin çıkmasına şaşırmadım acaba?" dedi.

"KGB değil. GRU. Askeri İstihbarat Teşkilatı."

"Yani, iş ciddi."

Blomkvist başıyla onayladı.

"Dag ile Mia'yı öldüren o mu?"

"O değil. Birini görevlendirmiş. Ronald Niedermann. Malin'in izini bulduğu adam."

"Bunları kanıtlayabilir misin?"

"Yaklaşık olarak. Bir kısmı tahmin. Bjurman, Lisbeth işini halletmesi için Zalachenko'ya başvurduğu için öldürüldü."

Blomkvist, Berger'e, Salander'in çalışma masasının çekmecesinde bıraktığı DVD'yi anlattı.

"Zalachenko, Lisbeth'in babası. Bjurman yetmişlerin ortasında SÄPO hesabına çalışıyormuş. Zalachenko iltica ettiğinde onu karşılayanlardan biri de o. Sonraları istihbarat teşkilatının içindeki dar bir grubun işlerine bakan tam zamanlı bir düzenbaz ve serbest çalışan bir avukat olmuş. Sanırım, dünyayı yönetmek ve Zalachenko'nun sırrını korumak için arada bir saunada buluşan çok dar bir grubun. Bence SÄPO'nun diğer çalışanları Zalachenko'nun adını bile duymamışlardır. Lisbeth bu sırrı açığa çıkaracak bir tehditti. Bu yüzden onu çocuk psikiyatri kliniğine kapattılar."

"Gerçek olamaz."

"Ama gerçek," dedi Blomkvist. "Bir sürü kötü olay yaşandı. Lisbeth, öyle kolay idare edilebilir bir çocuk değildi, şimdi de aynı ya... On iki yaşından beri ulusal güvenliğimizi tehdit etmiş."

Berger'e hikâyeyi özetledi.

"Anlattıklarını hazmetmek çok zor," dedi Berger. "Peki ya, Dag ile Mia?.. "

"Dag, Bjurman ile Zalachenko arasındaki bağı keşfetti. Bunun için öldürüldüler."

"Peki şimdi ne olacak? Bunları polise anlatmalıyız, değil mi?"

"Bir kısmını, ama hepsini değil. Önemli bilgileri güvende olsun diye bu CD'ye kopyaladım. Lisbeth Zalachenko'yu aramaya gitti. Ben de onu bulmaya çalışacağım. CD'deki hiçbir bilgi, dışarı sızmamalı."

"Mikael... Bu hoşuma gitmedi. Bir cinayet soruşturmasında bilgi saklayamayız."

"Saklamayacağız. Bublanski'yi aramayı düşünüyorum. Benim tahminim Lisbeth Gosseberga yolunda. Hâlâ üç cinayetten aranıyor. Eğer polise haber verirsek, hemen vurucu tim gönderirler. Lisbeth büyük ihtimal direnmeye kalkacaktır. O zaman ne olur, kestiremeyiz."

Sustu, yüzünde acı bir gülümseme belirdi.

"Eğer başka bir şey yapamıyorsak bile, polisi haberdar etmeyerek, vurucu timi Lisbeth'ten uzak tutabiliriz. Onu önce ben bulmalıyım."

Erika Berger kuşkuyla baktı.

"Lisbeth'in sırlarını açıklamaya niyetli değilim. Bublanski kendi bulsun. Senden bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim. Bu dosyada Björck'ün 1991'de yazdığı bir raporla, Björck'le Teleborian arasındaki yazışmalar var. Bir kopya çıkarıp Bublanski ile Modig'e ilet. Ben yirmi dakikaya kadar Göteborg'a gideceğim."

"Mikael... "

"Biliyorum. Ama bu kavgada sonuna kadar Lisbeth'in yanında olmalıyım."

Berger dudaklarını sıkıp uzun süre sustuktan sona, başını salladı. Mikael kalkıp kapıya yürüdü.

"Dikkatli ol," dedi Erika arkasından ama Mikael bunu duymadı.

Onunla gitmeliyim, diye düşündü Erika. En doğrusu buydu. Ama ona hâlâ *Millennium'*dan ayrılacağını, ne olursa olsun, dergideki işinin bittiğini bile söyleyememişti. Dosyayı alıp fotokopisini çekmeye gitti.

Posta kutusu bir alışveriş merkezinin içindeki postanedeydi. Salander Göteborg'u bilmiyordu, tam olarak nerede olduğunu bilmese de, postaneyi bulmuştu. Camında "Svensk Kassatjanst"ı, yani yeni İsveç posta sistemini tanıtan afiş asılı postanenin karşısındaki kafeye, pozisyonunu afişin aralığından posta kutusunu görecek şekilde ayarlayarak oturmuştu.

Irene Nesser'in, Lisbeth Salander'den çok daha az dikkat çekici bir makyajı vardı. Üst üste, birkaç gülünç kolye de takmıştı. Bir sokak ötedeki kitapçıdan aldığı *Suç ve Ceza* kitabını okuyordu. Ara sıra sayfaları çevirerek oyalanıyordu. Buraya yerleşip posta kutusunu gözetlemeye öğle vakti başlamıştı. Posta kutusuna ne zaman bakıyorlar, her gün açıyorlar mı, yoksa haftada bir mi geliyorlar, bu sabah erken gelip boşalttılar mı, biri gelecek mi bilemiyordu. Ancak bu kutu onun tek ipucuydu. *Caffé latte*'sini içerek bekliyordu.

Tam dalıp giderken, birisinin posta kutusunu açtığını fark etti. Saatine baktı. İkiye çeyrek vardı.

Deli şansı.

Hızla kalktı, pencereye doğru yürüdü. Siyah deri ceketli adamın postaneden ayrıldığını gördü. Peşine düştü. Yirmili yaşlarda, zayıf biriydi. Köşede park edilmiş bir Renault'ya yürüdü ve kapısını açtı. Salander arabanın plakasını ezberledi, koşarak aynı sokakta yüz metre ileriye park ettiği Toyota Corolla'sına gitti. Renault arabaya Linnegatan'a dönerken yetişti. Önce Aveyn boyunca güneye, sonra da kuzeye, Nordstan'a yöneldiler.

Mikael Blomkvist, saat 17.10'daki X2000 trenine tam kalkmak üzereyken yetişti. Biletini kredi kartıyla trende aldı. Boş restoran vagonuna oturarak geç bir öğle yemeği ısmarladı.

Endişeden midesine kramplar giriyor, geç kalmaktan korkuyordu.

Salander'in onu araması için dualar ediyor ama kalbinin derinliklerinde aramayacağını biliyordu.

Salander 1991'de Zalachenko'yu öldürmek için elinden geleni yapmıştı, ama işte Zalachenko öç almak için geri dönmüştü.

Palmgren, Lisbeth hakkında önemli bir tespitte bulunmuştu: "Lisbeth yaşadığı onca deneyimin sonucu, resmi makamlarla konuşmanın faydasız bir çaba olduğunu anlamış biri," demişti.

Blomkvist bilgisayar çantasına şöyle bir göz attı. Salander'in masasında bulduğu Colt tabancayı yanına almıştı. Neden aldığını bilmiyordu, herhâlde polisler bulsun istememişti. Ama bu açıklamanın pek de mantıklı olmadığını biliyordu.

Tren Årstabron'dan geçerken cep telefonunu açıp Bublanski'yi aradı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Bublanski keyifsizce.

"Son vermek."

"Neye son vermek?"

"Bu karmaşaya. Svennson, Bergman ve Bjurman'ı kimin öldürdüğünü bilmek istiyor musun?"

"Bir bilgin varsa, duymak isterim."

"Katilin adı Ronald Niedermann. Paolo Roberto'yla dövüşen çam yarması. Alman vatandaşı. Otuz beş yaşında. Zala diye tanınan, Alexander Zalachenko isimli pislik için çalışıyor."

Bublanski uzun bir süre sustu. Sonra derin bir iç çekti. Mikael kâğıt hışırtıları ve üzerine basılarak açılan tükenmez kalemin sesini duydu.

"Bu gerçek mi, yoksa klasik gazeteci yemi mi?"

"Gerçek."

"Peki, Niedermann ile şu Zalachenko neredeler?"

"Onu henüz bilmiyorum. Bulur bulmaz sana haber vereceğim. Birazdan Erika Berger sana 1991'de yazılmış bir polis raporu ulaştıracak. Onların içinde Zalachenko ile Salander hakkında aklına gelebilecek her şeyi bulacaksın."

"Ne gibi?"

"Mesela, Zalachenko'nun Lisbeth'in babası ve soğuk savaş zamanında Sovyetler'den iltica etmiş bir tetikçi olduğu gibi."

Bublanski Mikael'in sözünü şüpheyle tekrarlayarak, "Rus tetikçi mi?" dedi.

"SÄPO'da bir grup sırtını sıvazlayıp suçlarını hasıraltı ediyor."

Blomkvist, Bublanski'nin bir koltuk çekip oturduğunu duydu.

"Bence buraya gelip resmi bir ifade versen daha iyi olur."

"Üzgünüm, buna vaktim yok."

"Efendim?"

"Stockholm'de değilim. Ama Zalachenko'yu bulduğumda sana haber vereceğim."

"Blomkvist... Bir şey ispat etmek zorunda değilsin. Katilin Salander olduğu tezine artık ben de sıcak bakmıyorum."

"Öyle mi? Hani ben polis soruşturmasının nasıl yürütüldüğünü bilmeyen amatör biriydim."

Çocukça bir davranış olduğunu biliyordu ama telefonu Bublanski'nin yüzüne kapadı. Ardından kız kardeşi Annika Giannini'yi aradı.

"Selam, kardeşim."

"Selam. Yeni bir gelişme var mı?"

"Yarın iyi bir avukata ihtiyacım olabilir."

"Ne yaptın ki?"

"Henüz çok ciddi bir şey yok, ama yarın polis soruşturmasını engellemekten tutuklanabilirim. Fakat seni bunun için aramadım. Sen beni temsil etmen imkansız."

"Nedenmiş?"

"Çünkü senin Lisbeth Salander'in savunmasını üstlenmeni isteyeceğim. İkimize birden yetişemezsin."

Blomkvist ona kısaca tüm hikâyeyi anlattı. Giannini sessizce dinledi. En sonunda, "Ve tüm bunları ispat edebiliyorsun, öyle mi?.. " dedi.

"Evet, kesinlikle," dedi Blomkvist.

"Bunun üzerinde düşünmeliyim. Esasında Lisbeth'in bir ceza avukatına ihtiyacı var."

"Bence sen mükemmelsin."

"Micke... "

"Dinle, kardeşim. Senden yardım istemedim diye bana kızıp surat asan sen değil miydin?"

Kız kardeşiyle konuşması bittikten sonra, Mikael bir süre düşündü. Sonra telefonu tuşlayıp Palmgren'i aradı. Araması için belirli bir sebebi yoktu. Ama yaşlı adamın bilgilendirilmeye hakkı vardı. Mikael'in iz peşinde olduğunu, bütün bu hikayenin belki de birkaç saat içinde sonuçlanacağını bilmeliydi.

Tek sorun Lisbeth'in de aynı izi sürmesiydi.

Lisbeth Salander, gözünü çiftlikten ayırmadan, uzanıp çantasından bir elma aldı. Arabasının tabanındaki plastik yaygıyı çıkarıp ormanın kenarında yere sermiş, üstüne uzanarak çiftliği

gözetlemeye başlamıştı. Kıyafetini değiştirmiş, bol cepli, yeşil bir avcı pantolon, kalın bir süveter ve bel hizasında, termal içlikli bir rüzgârlık giymişti.

Gosseberga çiftliği yoldan dört yüz metre kadar içerideydi. Çiftlikte iki bina vardı. Ana bina, Salander'in durduğu yerden yüz yirmi metre uzaktaydı. İki katlı, beyaz ahşaptan, sıradan bir çiftlik eviydi ve bu evin yetmiş metre kadar arkasında da bir ahırla, ona bitişik bir ambar vardı. Ahırın açık kapısından beyaz bir arabanın kaputu görülüyordu. Lisbeth'in tahminine göre bu bir Volvo'ydu. Ama mesafenin uzaklığı nedeniyle pek emin olamadı.

Salander'le ev arasındaki çamurlu tarla, iki yüz metre kadar sağındaki küçük bir göle kadar uzanıyordu. Araba yolu, bu çamurlu tarlanın ortasından geçerek, ana yol tarafındaki ağaçların arkasında kayboluyordu. Terk edilmiş gibi duran, yola yakın bir başka çiftlik evi daha görünüyordu. Pencereleri açık renk bir örtüyle kapatılmıştı. Ana binanın kuzeyinde bir grup ağaç vardı. Bunlar en yakın çiftlik ile Lisbeth'in gözetlediği çiftlik arasında duvar gibi uzanıyordu. Zaten bu iki bina arasında altı yüz metre kadar mesafe vardı. Yani, Salander'in karşısında duran çiftlik evi ıssız denilebilecek bir yerdeydi.

Burası Anten Gölü'ne yakın, yuvarlak buzultaşları, buz katmanları ve tarlalarla birbirinden ayrılmış bir dizi küçük yerleşim yerinin bulunduğu, sık ağaçlı bir orman bölgesiydi. Karayolu haritası bölge hakkında hiçbir detay göstermiyordu. Salander Renault'yu takip ederken Göteborg'dan sonra E20 boyunca ilerlemiş, batıya Alingsås bölgesindeki Sollebrun'a doğru devam etmişti. Kırk dakika sonra, Renault keskin bir dönüş yaparak, Gosseberga yoluna girmişti. Salander, anayolun yüz metre kadar kuzeyinde, bir ahır binasının arkasındaki ağaçların arasına park etmişti arabasını.

Daha önce Gosseberga'nın adını bile duymamıştı. Şimdilik bu isim önünde duran çiftlik evi ve ahırın adıydı. Yolda Üzerinde PK 192 - K. A. Bodin yazan bir posta kutusunun yanından geçmişti. Bu isim ona hiçbir şey ifade etmemişti.

Çiftlik binasının etrafında geniş bir daire çizerek dolaşmış ve sonuçta gözetleme yeri olarak bulunduğu noktayı seçmişti. Akşam güneşi tam sırtına vuruyordu. Buraya, üç buçukta geldiğinden beri yalnızca tek bir hareket gözlemlemişti. Saat dörtte Renault'nun sürücüsü evden çıkmış, kapı aralığında, Lisbeth'in göremediği biriyle konuşmuştu. Daha sonra arabasına atlayıp gitmiş, bir daha da gelmemişti. O ana kadar çiftlikteki bütün hareket bundan ibaretti. Lisbeth, sabırla beklerken, Minolta 8x dürbünüyle evi izliyordu.

Restoran vagonunda oturan Mikael Blomkvist, parmaklarını sinirli bir ifadeyle masaya vurup duruyordu. X2000 neredeyse bir saattir Katrinaholm istasyonunda bekliyordu. Bir vagonun bozulduğu, gerekli önlemlerin alındığı anons ediliyor ve gecikme için yolculardan özür dileniyordu.

Sıkıntıyla iç çeken Mikael, kalkıp bir fincan kahve daha aldı. Tren hareket ettiğinde saat akşamın sekizini bulmuştu.

Keşke uçakla ya da kiralık arabayla gitseydi.

Geç kaldığı düşüncesi gittikçe daha çok canını sıkıyordu.

Saat sekizde giriş katındaki odalardan birinde ışık yandı. Arkasından bir ışık daha yakıldı. Salander bir an için giriş kapısının sağında, mutfak olduğunu tahmin ettiği yerde gölgeler gördü, ancak bir yüz seçemedi.

Birden evin dış kapısı açıldı, Ronald Niedermann denilen zebani dışarı çıktı. Üzerinde koyu renk bir pantolonla, kaslarını ortaya koyan dar bir tişört vardı. Lisbeth kendi kendine başını salladı. Doğru yere geldiğini anlamıştı. Niedermann gerçekten de bir boğa gibiydi. Paolo Roberto ile Miriam Wu'nun başına gelenler ne kadar ürkütücü olsa bile sonuçta Niedermann da herkes gibi et ve kandan ibaretti. Niedermann evin etrafını dolaşarak, arabayı park ettiği ahıra gitti. Ahırdan küçük bir çantayla çıkıp tekrar eve döndü.

Birkaç dakika sonra yine dışarı çıktı. Bu sefer yanında bir koltuk değneğinden destek alarak yürüyen, kısa, zayıf, yaşlı bir adam vardı. Dışarısı iyice karardığından Salander adamı net göremese de, sırtında soğuk bir ürperti hissetti.

Babaaaaaaa, buradayımmmm...

Zalachenko ve Niedermann'ın yol boyunca yürüyüşlerini izledi. Sundurmada durdular, Niedermann yakmak için odun topladı. Sonra eve geri dönüp kapıyı kapattılar.

Salander dakikalarca yattığı yerden kalkmadı. Sonra dürbününü indirdi, ağaçların arasında kaybolana kadar otuz metre geri çekildi. Sırt çantasını açtı, bir termos çıkardı. Bardağına kahve koydu, ağzına da bir parça şeker alıp emmeye başladı. Göteborg'a gelirken bir benzinlikten aldığı peynirli sandviçi yedi. Durumu analiz etti.

Sırt çantasından Nieminen'in P-83 Wanad tabancasını aldı. Şarjörünü çıkardı, kızağını ve namlusunu kontrol etti. Tetiğine basıp horozunun çalışıp çalışmadığına baktı. Altı tane 9 mm Makarov mermisi diziliydi. Sayı yeterliydi. Şarjörü geri taktı, namluya mermi sürdü. Emniyet düğmesini kapattı, ceketinin sağ cebine koydu.

Salander ağaçlar arasında bir çember çizerek yavaş yavaş eve yaklaşmaya başladı. Yüz elli metre kadar yaklaştığında bir anda durdu.

Pierre de Fermat, Diophantus'un *Arilhmetica* adlı kitabının kenarına şunları yazmıştı: *Gerçekten de kayda değer bir ispat buldum ancak bunu kitabın kenarına sığdırmam mümkün değil.*

Kare kübe çevrilmiş, ($x^3 + y^3 = z^3$) ve matematikçiler yüzyıllarca Fermat teoremini kanıtlamaya uğraşmışlardı.

Andrew Wiles dünyanın en gelişmiş bilgisayar programının yardımıyla on yıl çalışarak, 1990 yılında bilmeceyi nihayet çözebilmişti.

Lisbeth şimdi anlıyordu. Cevap çok basitti. Arka arkaya sıralanan rakamlarla bir oyun oynadı ve birden resimli bir bilmece gibi basit bir formül çıktı karşısına.

Fermat'nın bilgisayarı yoktu. Andrew Wiles'in çözümü, Fermat'nın teoremini formüle ettiği zamanda henüz keşfedilmemiş bir matematiğin üzerine inşa edilmişti. Fermat, Andrew'un ortaya sürdüğü kanıtı üretemezdi. Onun çözümü tabii ki farklı olacaktı.

Lisbeth o kadar şaşırmıştı ki, bir ağaç kütüğünün üzerine oturdu. Kafasındaki denklemi kontrol ederken gözlerini ileri dikmişti.

Fermat işte bunu demek istedi. Matematikçilerin niçin saçlarını yoldukları ortada.

Lisbeth kıkırdadı.

Bir filozofun bu bilmeceyi çözme şansı çok daha fazla. Kendini beğenmiş piç.

Bir süre sonra ayağa kalktı ve ormanda ilerlemeye devam etti. Şimdi çiftlik eviyle arasında bir tek ahır kalmıştı.

31. BÖLÜM

7 NİSAN, PERŞEMBE

Salander eski bir gübre damının açık kapısından ahıra girdi. Ortalıkta hayvan yoktu. Auto Expert'ten kiralanan beyaz Volvo dışında, eski model bir Ford ve ondan biraz daha modern bir Saab vardı. Paslı bir tırmık ve vaktiyle çiftlik işlerinde kullanıldığı anlaşılan birkaç alet bir kenara atılmıştı.

Lisbeth, bir süre ahırda kalarak evi gözetledi. Hava iyice kararmıştı. Giriş katındaki bütün odaların ışığı açıktı. Evin içinde hareket görmedi ama açık bir pencereden televizyondan yayıldığı belli titrek bir ışık yansıyordu. Saatine baktı. 19.30, *Rapport* zamanı.

Zalachenko'nun böyle, dünyadan tecrit edilmiş bir evde yaşamayı seçmesine çok şaşırdı. Çocukluk anılarından hatırladığı adam böyle değildi. Onu kırsal kesimde küçük beyaz bir çiftlik evinde bulmayı hayal etmemişti, daha çok adsız bir villa bölgesinde ya da başka bir ülkede bir tatil köyünde oturuyordur diye düşünmüştü. Mutlaka Lisbeth'ten başka düşmanları da olmalıydı. Evinin bu kadar savunmasız görünmesi, Lisbeth'i rahatsız etti. Kuşkusuz, silahları vardı, bundan emindi.

Uzun bir tereddütten sonra, ahırdan alacakaranlığa çıktı. Usul adımlarla avluyu geçti. Sırtını evin ön cephesine yaslayarak durdu. İçeriden zayıf bir müzik sesi geliyordu. Sessizce evin etrafında bir tur attı, pencerelerden içeriyi görmeye çalıştı ama çok yüksekteydiler.

Salander'in içini bir tedirginlik kaplamıştı. Hayatının ilk yarısını, bu evin içindeki adamdan korkmakla, ikinci yarısını ise onu öldürmeye kalkıp beceremediği günden beri, geri geleceği günü beklemekle geçirmişti. Bu sefer hata yapmayacaktı. Her ne kadar şimdi sakat olsa bile, birçok kavgadan başarıyla çıkmış deneyimli bir katildi. Onu hafife alamazdı.

Ayrıca Ronald Niedermann'ı da hesaba katmalıydı.

Evin dışında, savunmasız olduğu bir yerde karşısına çıkarak, onu şaşırtmayı çok isterdi. Zalachenko'yla konuşmaya hiç istek duymuyordu. Dürbünlü bir tüfekle işini bitirmeyi tercih ederdi aslında ama böyle bir tüfeği yoktu. Gözüne bir tek odun almak için dışarı çıktıklarında ilişmişti. Herhâlde akşam yürüyüşlerine çıkmıyordu. Daha iyi bir fırsat kollamak için ormana çekilip geceyi açık havada geçirmesi gerekirdi. Uyku tulumu yoktu. Hava yumuşaktı ama gece soğuyacağı da kesindi Ayrıca ona bu kadar yaklaşmışken bir daha elinden kaçırmak istemiyordu. Miriam Wu ile annesini düşündü.

Lisbeth alt dudağını ısırdı. Eve girmekten başka bir çaresi yoktu, bu da düşünülebilecek en kötü alternatifti. Kapıyı çalıp açanı oracıkta devirdikten sonra o soysuzun peşine düşebilirdi. Ama silah

sesi geride kalanı uyararak, silahını çekmesine fırsat sağlardı. *Durum analizi. Ne tür seçenekler var?*

Yalnızca birkaç metre ötedeki bir pencerede Niedermann'ın profilini gördü. Omzunun üzerinden bakarak biriyle konuşuyordu.

Girişin solundaki odadalar...

Lisbeth kararını verdi. Ceketinden tabancayı çıkardı, emniyetini açtı, sessizce verandaya gitti. Silahı sol eline aldı, kapının kolunu yavaşça aşağı bastırmaya başladı. Kapı açıktı. Kaşlarını çattı, tereddütle durakladı. Kapıda iki güvenlik kilidi vardı.

Zalachenko kapıyı kilitlemeden bırakmazdı. Tüyleri ürperdi.

Bir terslik vardı.

Hol zifirî karanlıktı. Sağda, yukarı çıkan merdiveni fark etti. Tam karşıda iki, solunda da bir kapı vardı. Soldaki kapının üzerindeki çatlaktan ışık sızıyordu. Lisbeth kımıldamadan sesleri dinledi. Yere sürtülerek bir sandalye çekildi.

Salender iki hızlı adım attı, kapıyı iterek açıp silahını doğrulttu... *Oda boştu.*

Tam arkasında bir kumaş hışırtısı duydu, bir kertenkele çabukluğuyla geriye döndü. Silahı doğrultmaya çalışırken, Niedermann'ın müthiş iri ellerinden biri Lisbeth'in boynuna demir bir pençe gibi sarıldı, diğeri silah tutan elini yakaladı Sonra Lisbeth'i boynundan tutarak sanki oyuncak bir bebekmiş gibi havaya kaldırdı.

Lisbeth bir süre boşluğu tekmeledikten sonra bükülerek Niedermann'ın kasığına doğru bir tekme savurdu. Ama kalçasına isabet ettirebildi. Sanki bir ağaç gövdesine tekme atmıştı. Niedermann boğazını sıktığında nefesi kesildi, silahı elinden düştü.

Piç...

Ronald Niedermann, Lisbeth'i fırlattı. Bir kanepeye düşen Lisbeth, kayarak yere yuvarlandı. Başı kanıyordu. Sehpanın üzerinde üç köşeli ağır bir kül tablası vardı. Lisbeth kül tablasını hızla kaparak Niedermann'ın kafasına indirmek için kolunu kaldırdı. Ama Niedermann bileğini tutarak onu engelledi. Lisbeth pantolonunun sol cebinden elektrik tabancasını çıkartarak, Niedermann'ın kasığına bastırdı.

Elektrik akımının Niedermann'ın bedeninde nasıl dolaştığını hissedebiliyordu. Lisbeth onun acıyla yere devrilmesini beklerken, Niedermann şaşkın gözlerle Lisbeth'e bakıyordu. Gördüğü şey karşısında şok geçiren Lisbeth'in gözleri büyümüştü. Niedermann'ın bedeninde bir rahatsızlık hissettiği belliydi, ama acıya aldırmadığı da ortadaydı.

Bu adam normal değil.

Niedermann eğilip elektrik tabancasını Lisbeth'in elinden aldı, şaşkın bir yüzle inceledi Sonra suratına bir tokat attı. Lisbeth sanki golf sopası yemiş gibiydi. Yere yapıştı. Kafasını kaldırdığında

Niedermann'ın bakışlarıyla karşılaştı. Salander'e sanki bir sonraki hareketinin ne olacağını merak eder gibi bakıyordu. Avıyla oynamaya hazırlanan bir kedi gibiydi.

Lisbeth kapı eşiğinden bir ses duyarak başını çevirdi.

Zalachenko yavaşça ışığa çıktı.

Bir bastondan destek alıyordu. Pantolon parçasından bir bacağının protezi görünüyordu. Sol elinin iki parmağı yoktu.

Lisbeth bakışlarını yüzüne çevirdi. Sol yanağında yanık yaralarından kalan izler vardı. Kulağından geriye küçük bir parça kalmıştı, kaşları yoktu. Keldi. Salander onu, erkeksi, atletik vücutlu haliyle hatırlıyordu, dalgalı siyah saçları vardı. Şimdi bir altmış beş boyunda, bir deri bir kemik bir adamdı.

"Merhaba, baba," dedi ifadesiz bir sesle.

Alexander Zalachenko, boş gözlerle baktı kızına.

Ronald Niedermann tavan lambasını yaktı. Başka silahı var mı diye Lisbeth'in üstünü aradı. P-83 Wanad'ın emniyetini kapatıp şarjörü çıkarttı. Ayaklarını sürüyerek önlerinden geçen Zalachenko, bir koltuğa oturup televizyon kumandasını eline aldı.

Salander arkasındaki televizyona baktı. Zalachenko kumanda aletine bastı. Ahırın arkasındaki alanla, eve gelen yolun bir kısmını gösteren yeşil bir resim belirdi ekranda. *Kızılötesi kamera. Geldiğimi biliyorlardı.*

"İlerlemeye cesaretin yok, diye düşünmeye başlamıştım," dedi Zalachenko. "Seni saat dörtten beri izliyoruz. Çiftliğin çevresinde ne kadar alarm varsa hepsini harekete geçirdin."

"Hareket detektörleri," dedi Lisbeth.

"İkisi yol tarafında, dördü çayırlık alana bakıyor. Bizi gözetlemeye, tam da alarmı yerleştirdiğimiz yerde başladın. Çiftliği en iyi gören yer. Genellikle geyik, karaca ya da bazen böğürtlen toplayan birileri gelir. Ama elinde bir silah, sinsice yaklaşan biri çok nadir görülür." Bir süre sustu.

"Zalachenko'nun kırdaki küçük evinde, korunmasız oturacağını nasıl düşünebildin?"

Lisbeth ensesini ovalayarak ayağa kalkma teşebbüsünde bulundu.

"Olduğun yerde kal," dedi Zalachenko sert bir sesle.

Niedermann tabancayı kurcalamayı bırakıp sessiz bakışlarını Lisbeth'e çevirdi. Kaşını kaldırarak Salander'e gülümsedi. Paolo Roberto'nun televizyonda gördüğü darmadağınık yüzünü hatırlayan Lisbeth, en iyisinin uslu durmak olduğuna karar verdi. Nefes alıp sırtını kanepeye dayadı.

Zalachenko sağlam olan sağ elini uzattı. Niedermann kemerinden bir silah çıkardı. Horozunu kaldırıp Zalachenko'ya verdi. Polislerin standart silahı Sig Sauer'di bu. Zalachenko başıyla bir işaret yaptı. Niedermann söze gerek duymadan, ceketini giyip odadan çıktı. Lisbeth ön kapının açılıp kapandığını duydu.

"Eğer aptalca bir fikre kapılıp bir şey yapmaya kalkarsan, bağırsaklarını deşerim."

Lisbeth gevşedi. Daha ona ulaşamadan, Zalachenko'nun iki ya da üç kurşun sıkabileceğim biliyordu, muhtemelen kesin sonuç almak için avcı mermisi kullanıyordu.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi Zalachenko kaşının kenarındaki *piercing'i* işaret ederek. "Tam bir orospuya benziyorsun." Lisbeth gözlerini, onun gözlerine dikti.

"Benim gözlerimi almışsın."

"Canını acıtıyor mu?" dedi Salander, protezini işaret ederek.

Zalachenko hiçbir şey demeden uzun süre baktı.

"Hayır, artık acıtmıyor."

Lisbeth başını salladı.

"Beni öldürmeye can atıyorsun değil mi?" dedi Zalachenko.

Salander bir şey demedi. Zalachenko birden bir kahkaha attı.

"Geçen yıllar boyunca hep seni düşündüm. Aynaya baktığım her seferde sen aklıma geldin."

"Annemi rahat bırakmalıydın."

Zalachenko bir daha güldü.

"Annen orospunun tekiydi."

Lisbeth'in gözleri nefretle karardı.

"O orospu değildi. Bir süpermarkette kasada çalışıp, iki yakasını bir araya getirmeye çalışıyordu."

Zalachenko tekrar güldü.

"Onu istediğin gibi hayal edebilirsin. Ama ben bir orospu olduğunu biliyorum. Hemen hamile kalarak benimle evlenmeye çabaladı. Sanki ben bir orospuyla evlenirmişim gibi."

Salander silahın namlusuna baktı, bir an olsun dikkatinin dağılmasını umuyordu.

"Benzin bombası... kurnazca bir şeydi. Senden nefret ettim Sonra önemini kaybettin. Uğraşmaya değmezdin. Eğer her şeyi oluruna bıraksaydın seninle hiç ilgilenmezdim."

"Boş laf. Bjurman beni temizlemen için seni tuttu."

"O başka bir hesaptı. Bir iş anlaşması. Elinde bir film varmış, onu istiyordu. Ee, benim işim bu."

"Filmi sana vereceğimi düşündün, yani."

"Tabii, benim sevgili kızım. Bundan kesinlikle emindim. Ronald'ın kendilerinden istediği bir şeyi, hemen vermek için insanların nasıl can attığını tahmin edemezsin. Özellikle de ayaklarından birini elektrikli testereyle kesmeye başladığında. Üstelik benim için uygun bir bedel sayılır... ayağa karşı ayak."

Nykvarn yakınlarında bir depoda, Niedermann'ın ellerine düşen Miriam Wu'yu düşünen Lisbeth'in yüzü karardı. Zalachenko bunu yanlış okudu.

"Endişelenmene gerek yok. Seni doğramayacağız."

Lisbeth'e dikkatle baktı.

"Bjurman, sana gerçekten tecavüz etti mi?"

Lisbeth cevap vermedi.

"İğrenç, o herifte hiç zevk yokmuş. Gazetelerde senin bir tür lezbiyen olduğun yazılıyordu. Bak, seni görünce buna hiç şaşırmadım. Seni hangi erkek ister ki?"

Lisbeth hâlâ susuyordu.

"Belki de Niedermann'dan seni becermesini isteyebilirim. Buna ihtiyacın var gibi"

Durup biraz düşündü.

"Gerçi, Ronald kızlarla seks yapmaz. Hayır, ibne değil. Yalnızca seks yapmaz."

"Belki de beni sen becermek istersin," dedi Lisbeth onu kışkırtmak için.

Yaklaş. Bir hata yap.

"Hayır, bu sapkınlık olur."

Bir an ikisi de sustular.

"Ne bekliyoruz?" dedi Lisbeth..

"Ortağım birazdan gelecek. Senin arabanı başka bir yere taşıyacak. Bazı başka işleri de var. Kız kardeşin nerede?"

Salander omzunu silkti.

"Cevap ver."

"Bilmiyorum. Umurumda da değil."

Zalachenko yine bir kahkaha attı.

"Kardeş sevgisi ha? Camilla'nın kafasının içinde bir beyin vardı, seninki gibi çorba değil."

Lisbeth cevap verme gereği duymadı.

"Ama itiraf ederim ki, seni bu kadar yakından görmek bana iyi geldi."

"Zalachenko," dedi Lisbeth. "Sohbetin hiç çekilmiyor. Bjurman'ı, Niedermann mı vurdu?"

"Elbette. Ronald mükemmel bir askerdir. Sadece emirlere uymakla kalmaz, gerektiğinde inisiyatif de kullanır."

"Onu nereden buldun?"

Zalachenko tuhaf bir ifadeyle kızına baktı. Sanki bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açtı ama vazgeçti.

Kapıya bir göz attıktan sonra gülümsedi.

"Yani hâlâ çözemedin mi?" dedi. "Halbuki Bjurman senin çok becerikli bir araştırmacı olduğunu söylemişti."

Gürültülü bir kahkaha attı Zalachenko.

"Onunla 1990'ların başında İspanya'da tanıştık. Senin şu benzin bombandan sonra hâlâ nekahat dönemindeydim. Yirmi iki yaşındaydı, benim ayağım, kolum oldu. O işçi... bir çeşit ortaklık."

"Kadın ticareti."

"Çeşitli işler diyelim, bir sürü mal ve işe koşturuyoruz. Şirket işi geri planda, hiçbir zaman görünmez. Ama sen Ronald'ın kim olduğunu gerçekten de anlayamadın mı?"

Lisbeth, ne demek istediğini anlayamıyordu.

"O senin kardeşin," dedi Zalachenko.

"Yok ya," dedi Lisbeth. Soluğu kesilir gibiydi.

Zalachenko çok eğleniyordu.

Silahın namlusu hâlâ Lisbeth'e dönüktü..

"Hiç değilse üvey kardeşin," diye açıklık getirdi Zalachenko. "1970'te Almanya'da görevdeyken yaşanmış bir kaza işte."

"Kendi oğlundan bir katil yarattın."

"Yo, hayır. Sadece onda potansiyel olarak bulunan bir şeyi gerçeğe dönüştürmesine yardım ettim. Onun eğitimini ele almadan çok önce, öldürme yeteneği vardı. Benden sonra aile şirketi Ronald'a kalacak."

"Üvey kardeş olduğumuzu biliyor mu peki?"

"Tabii ki. Ama ailevi duygulara sığınmak istiyorsan, unut gitsin. Onun ailesi benim. Sense ufukta bir vızıltısın. Ayrıca o, tek kardeşin değil. Çeşitli ülkelere yayılmış en az dört erkek, üç de kız kardeşin var. Abilerinden biri aptalın teki. Ama bir diğerinin potansiyeli var. Tallinn'de işimizi o yürütüyor. Ama Zalachenkoların genlerine uygun bir hayat sürdüren tek kişi Ronald."

"Sanırım kız kardeşlerime aile şirketinde iş vermiyorsun."

Zalachenko şaşırarak baktı.

"Zalachenko... sen kadınlardan nefret eden sıradan bir soysuzsun. Bjurman'ı niçin öldürdünüz?"

"Bjurman aptalın tekiydi. Senin kızım olduğunu duyunca kulaklarına inanamadı. Şu ülkede benim bütün geçmişimi bilen az sayıda insandan biriydi. İtiraf edeyim ki, durup dururken benimle ilişkiye geçtiği için endişelendim. Ama sonra her şey en iyi şekilde sonuçlandı. O öldü, suç da senin üzerine kaldı."

"Ama onu niye öldürdünüz ki?"

"Aslına bakılırsa böyle bir planımız yoktu. Aptalın teki de olsa... SÄPO'da bir arka kapı her zaman faydalıdır. Ama şu Enskede'deki gazeteci benimle onun arasında bir bağ kurmuş ve tam da Ronald yanındayken Bjurman'ı aramış. Bjurman paniğe kapılıp aptalca davranmaya başlayınca, Ronald da hemen orada karar vermek zorunda kalmış. Yani doğru davranmış."

Önceden tahmin ettiği şeyler babası tarafından doğrulananca Lisbeth'in içi sızladı. *Dag Svensson aradaki bağlantıyı buldu.* Dag ve Mia ile bir saatten fazla konuşmuşlardı. Mia'yı hemen sevmiş, Dag'a biraz soğuk davranmıştı. Bir kitapla her şeyi değiştireceğini sanan Mikael Blomkvist'i hatırlatmıştı Lisbeth'e. Ama niyetinin dürüstlüğünü kabul etmişti.

Yine de bu, faydasız bir ziyaretti. Ellerinde Zalachenko'yu bulmasına yardım edebilecek bilgiler yoktu. Dag yalnızca Zala ismine ulaşıp araştırmaya başlamış, ama gerçek kimliğini ortaya çıkartamamıştı.

Bununla birlikte Lisbeth kahrolası bir hata yapmıştı. Bjurman ile Zalachenko arasında bir ilişki olduğunu biliyordu. Belki bir yerde ismine rastlamıştır diye tutup Dag'a Bjurman'ı sormuştu. Rastlamamıştı. Ama koku alma duygusu gelişmişti. Bütün ilgisini bu ismin üzerine toplamış, Lisbeth'i sorulara boğmuştu.

Lisbeth, fazla bir şey anlatmamıştı ama Dag bu oyunda onun da bir rolü olduğunu anlamıştı. Ayrıca aradığı şeyi Lisbeth'te bulacağını da fark etmişti. Paskalya sonrası buluşup daha detaylı görüşmeyi kararlaştırmışlardı Sonra Lisbeth evine gidip uyumuştu. Ertesi sabah uyandığında Enskede'de iki kişinin öldürüldüğü haberini okumuştu gazetelerde.

Dag Svensson'a işe yarar tek bir bilgi vermişti. Bjurman'ın adını. Demek ki, Dag, daha Lisbeth evden çıkar çıkmaz telefona sarılıp Bjurman'ı aramıştı.

Sebep kendisiydi. Svensson'u ziyaret etmeseydi, Dag ile Mia öldürülmeyeceklerdi.

"Polis seni aramaya başladığında nasıl şaşırdığımızı tahmin edemezsin," dedi Zalachenko.

Salander dudağını ısırırken, Zalachenko onu dikkatle süzdü.

"Beni nasıl buldun?" Salander omuzlarını silkti.

"Lisbeth...Ronald birazdan gelecek. Sorumu cevaplayana kadar tek tek kemiklerini kırmasını isteyebilirim. Bizi zahmete sokma."

"Posta kutusundan. Niedermarm'ın izini araba kiralama şirketinden sürdüm Sonra da o bok yığını gelip postaları alana kadar bekledim."

"Aha! Bu kadar basit. Teşekkürler. Bunu hatırlayacağım."

Silahın namlusunu hâlâ Salander'in göğsüne doğru tutuyordu.

"Gerçekten bu işten yakanı kurtaracağını mı sanıyorsun?" dedi Lisbeth. "Fazlasıyla hata yaptın. Polis kimliğini çözecek."

"Biliyorum. Björk dün aradı. *Millennium'dan* bir gazetecinin etrafı koklayıp durduğunu, işlerin her an ortaya saçılabileceğini söyledi. O herifi de halletmemiz gerekecek."

"Liste bu kadar kısa değil," dedi Lisbeth. "Mikael Blomkvist, derginin yayın yönetmeni Erika Berger, onun sekreteri, *Millennium*'un diğer çalışanları. Arkasından Dragan Armansky, Milton Security'de çalışanlar. Komiser Bublanski ve soruşturma ekibi. Bu işi kapatmak için kaç kişi öldüreceksin, baba? Bence seni yakalayacaklar."

Zalachenko'nun yüzüne korkunç bir gülümseme yerleşti.

"Yakalarlarsa ne olur? Ben kimseyi öldürmedim. Aleyhime tek bir somut kanıt yok. Yakalarlarsa yakalasınlar. İnan bana... bu evi çatısından bodrumuna dek arasalar bile, suç işlediğime dair zerre kanıt bulamazlar. Seni tımarhaneye SÄPO tıktı, ben değil. Şimdi bütün kirli çamaşırları ortaya saçamazlar."

"Niedermann," diye hatırlattı Lisbeth.

"Ronald yarın sabah erkenden yurt dışına tatile gidecek ve bir süre gelişmeleri dışarıdan izleyecek."

Zalachenko Salander'e zafer kazanmış gibi baktı.

"Sen baş şüpheli olarak kalacaksın. Bu yüzden yok olman en iyisi."

Niedermann bir saat kadar sonra döndü. Ayaklarında çizme vardı.

Lisbeth, babasının üvey kardeşin olduğunu söylediği bu adama baktı. En ufak bir benzerlik bulamadı. Aksine birbirlerinin tam zıttıydılar. Niedermann'ın bir tür imalat hatası olduğunu fark edebiliyordu. İri vücuduyla, henüz ergenliğe ermemiş bir oğlan çocuğununkine benzeyen sesi birbirini tutmuyor, bir tür genetik hataymış izlenimi bırakıyordu. Elektrik tabancasından hiç etkilenmemişti, elleri anormal büyüktü. Aslına bakılırsa onda normal denilebilecek hiçbir şey yoktu.

Zalachenko ailesinde bir sürü genetik bozukluk olmalı, diye acıyla düşündü Lisbeth.

"Hazır mı?" diye sordu Zalachenko.

Niedermann başını salladı. Sig Sauer tabancayı almak için elini uzattı.

"Ben de sizinle geleceğim," dedi Zalachenko.

Niedermann tereddüt etti.

"Geleceğim, dedim. Git, benim ceketimi al."

Niedermann omuzlarını silkip denileni yaptı. Zalachenko ceketini giyerken o silahla uğraşıyordu; Bir ara yan odaya gidip, kısa sürede geri geldi. Silahın ucuna el yapımı bir susturucu takıyordu.

"Hadi gidiyoruz," dedi Zalachenko kapıdan.

Niedermann eğildi, Lisbeth'i ayağa kaldırdı.

"Seni de öldüreceğim," dedi Lisbeth.

"Bak hiç değilse kendine güveniyorsun," dedi babası.

Lisbeth'e bakıp gülümseyen Niedermann, onu iterek ön kapıdan çıkardı.

Lisbeth'in ensesinden tutmuştu, parmakları neredeyse Lisbeth'in boğazında birleşiyordu. Ahırın kuzeyindeki ormanlık alana doğru gidiyorlardı.

Çok yavaş ilerliyorlardı. Niedermann zaman zaman durup Zalachenko'yu bekliyordu. İkisinde de güçlü el fenerleri vardı. Ormana girdiklerinde Niedermann, Lisbeth'in ensesini bıraktı. Silahın namlusunu sırtına yönelttiler.

Engebeli bir patikadan dört yüz metre kadar yürüdüler. Salander iki kez tökezleyip düştü, ikisinde de Niedermann ayağa kaldırdı.

"Sağa dön," dedi Niedermann.

On beş metre sonra bir açıklığa geldiler. Yerde bir çukur açılmıştı. Yanındaki toprak yığınının üzerine bir kürek saplanmıştı. Niedermann'ın evden niçin çıktığını şimdi anlıyordu Lisbeth. Niedermann onu çukura itti, tökezleyen Lisbeth, çukura dört ayağının üzerine düştü. Ayağa kalktı, ifadesiz gözlerle Niedermann'a baktı. Niedermann geride kalan Zalachenko'yu bekliyordu. Namluyu Lisbeth'in üzerinden hiç ayırmamıştı.

Zalachenko nefes nefese kalmıştı. Konuşabilmek için bir dakikadan fazla beklemesi gerekti.

"Bir şey söylemem gerekir ama sana söyleyecek bir şeyim yok," dedi.

"Dert etme," dedi Lisbeth. "Benim de sana söyleyecek bir şeyim yok."

Dudaklarına çarpık bir gülümseme yerleşti.

"Hadi bitirelim şu işi," dedi Zalachenko.

"Buraya gelmeden önce, yaptığım son işten çok memnunum; seni içeri tıktıracağım," dedi Lisbeth. "Polis bu gece kapını çalacak."

"Boş laf. Zaten böyle bir blöfü bekliyordum. Buraya beni öldürmeye geldin, başka bir şey için değil. Buraya geldiğini kimse bilmiyor."

Salander'in gülümsemesi genişledi. Gözlerine zalim bir ifade yerleşmişti.

"Sana bir şey gösterebilir miyim, baba?"

Elini yavaşça sol bacağındaki pantolon cebine götürdü, dikdörtgen bir nesne çıkardı.

Niedermann onun her hareketini dikkatle izliyordu.

Lisbeth, Palm Tungsten T3 el bilgisayarını havaya kaldırdı.

Zalachenko'nun kaşlarının olması gereken yer bir an kırıştı.

"Görelim bakalım," dedi, almak için sağlam elini uzatarak.

Lisbeth el bilgisayarını onda doğru attı. Zalachenko havada yakaladı.

"Saçmalık," dedi. "Bu sıradan bir Palm."

Niedermann, bilgisayara bakmak için eğildiğinde, Lisbeth bir avuç toprak alıp, gözlerine savurdu. Gözlerini kapayan Niedermann, susturucu taktığı silahla bir el ateş etti. Lisbeth çoktan iki adım yana kaçmıştı, mermi boşa gitti. Lisbeth hızla küreği kapıp Niedermann'ın silah tutan eline indirdi. Küreğin keskin tarafı Niedermann'ın parmak eklemlerine gelmişti. Niedermann'ın elinden fırlayan Sig Sauer, havada yay çizerek, biraz uzaktaki çalıların arasına düştü. Niedermann'ın işaret parmağı üzerinde açılan derin yaradan kan fışkırmaya başlamıştı.

Acıyla bağırması lazımdı.

Niedermann bir yandan yaralı elini sallarken, diğer eliyle gözündeki toprağı temizlemeye çalışıyordu. Salander'in bu savaşı kazanabilmesi için tek şansı, biran önce Niedermann'da ağır bir yara açmaktı: Ona karşı fiziksel bir kavgayı kazanması imkânsızdı. Ormana kaçıp kurtulması için beş saniye kazanması yeterdi. Küreği havada geniş bir yay çizerek bu defa yüzüne indirdi. Bileğini bükerek keskin tarafıyla vurmaya çalışmış ama pozisyonu uygun olmadığından beceremeyişti.

Birkaç gün içinde ikinci kez burnu kırılan Niedermann homurdandı. Gözleri hâlâ görmüyordu, sol koluyla iterek Lisbeth'i kendinden uzaklaştırdı, geriye doğru tökezleyen Lisbeth, bir ağaç dalına takılıp yere yuvarlandı ama bir saniye içinde tekrar ayaklarının üzerine kalktı. Niedermann kısa süreliğine devre dışı kalmıştı.

Başaracağım.

Zalachenko'nun kolunu kaldırdığını gördüğünde -*klik*- çalılara doğru bir iki adım atmıştı.

Bu mendeburun da silahı varmış.

Beyninde bir şimşek çaktı. Tam ateş edildiğinde, yönünü değiştirdi. Bacağının dış tarafına saplanan mermi dengesini bozdu.

Hiç acı duymadı.

Sırtından giren ikinci mermi, sol kürek kemiğine saplandı. Bütün bedeni keskin bir acıyla sarsıldı.

Dizlerinin üzerine çöktü. Bir iki saniye hareket edemedi. Zalachenko'nun altı-yedi metre gerisinde olduğunu biliyordu. Son kalan enerjisini bacaklarında toplayarak, inatla ayağa kalktı, yalpalayarak çalılara doğru gitti.

Zalachenko nişan almaya firsat bulmuştu.

Üçüncü kurşun kulağının iki santim kadar üstüne saplandı.

Kafatasında örümcek ağına benzer çatlaklar bırakarak geçti, beyin zarının beş santimetre altındaki gri maddede durdu.

Lisbeth için bu tür tıbbi detaylar akademik şeylerdi. Hayatın diliyle konuşulursa, mermi bedeninde müthiş bir travmaya yol açmıştı. Son hissettiği kırmızı parlak bir şokun beyaz ışığa dönüşmesiydi.

Sonra karanlık.

Klik.

Zalachenko bir kurşun daha sıkmak istedi, ama elleri öyle titriyordu ki nişan alamıyordu. *Kız neredeyse elimizden kurtuluyordu.* En sonunda Lisbeth'in öldüğüne karar vererek silahını indirdi. Bedeninde dolaşan adrenalinle sarsıldı. Gözlerini silahına çevirdi. Evde bırakmayı düşünmüş, ama alıp cebine atmıştı. Silah onun maskotu gibi bir şeydi. *Canavar.* İki yetişkin erkektiler, üstelik Ronald Niedermann'ın elinde Sig Sauer vardı. *Ve bu kaltak az kalsın kurtuluyordu.*

Kızının bedenine baktı. El fenerinin ışığında, kana bulanmış bir bezbebeğe benziyordu. Silahın emniyet düğmesini kapatıp cebine koydu. Gözlerinden akan yaşlar, kanayan eli ve burnuyla perişan bir vaziyette dikilen Niedermann'a doğru gitti. Paolo'yla yaptığı unvan maçında kırılan burnu henüz iyileşmemişti. Lisbeth'in indirdiği kürek yüzünü sıkı dağıtmıştı.

"Sanırım yine burnumu kırdım," dedi Niedermann.

"Aptal," dedi Zalachenko. "Kız neredeyse kaçıyordu."

Niedermann gözlerini ovalamaya devam etti. Acıtmıyordu ama gözyaşları devamlı aktığından iyi göremiyordu.

"Dik dursana be adam," dedi Zalachenko başını aşağılayıcı bir ifadeyle sallayarak. "Sen bensiz ne boka yararsın."

Niedermann şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Zalachenko topallayarak kızının uzandığı yere gitti. Ceketinin yakasından tutup, yerdeki çukura, mezarına sürükledi. O kadar dar kazılmıştı ki, Lisbeth'in o küçücük bedeni bile sığamazdı. Zalachenko o bedeni kaldırdı, bir patates çuvalıymışçasına çukura attı. Ayaklarının üzerine düşen Lisbeth'in bacakları kıvrıldı, bedeni fetüs pozisyonunda çukura yığıldı.

"Hadi şu çukuru doldur da hemen eve gidelim," dedi Zalachenko.

Yarı kör Niedermann'ın, çukuru doldurması biraz zaman aldı. Doldurduktan sonra, üzerine kürek darbeleri vurarak toprağı düzeltmeye çalıştı.

Zalachenko, sigara içerek oğlunu izliyordu. Hâlâ titriyordu ama adrenalini düşmeye başlamıştı. Lisbeth'in ortadan kalkması onu rahatlatmıştı. Yıllar önce, benzin dolu süt kutusunu atarken ona nasıl baktığını hâlâ hatırlıyordu.

Saat akşamın dokuzuydu. Zalachenko etrafına bakıp başını salladı. Çalıların arasında Niedermann'ın silahını bulmaları epey zaman aldı Sonra eve döndüler. Zalachenko sonuçtan çok memnundu. Uzun bir süre Niedermann'ın eline pansuman yapmakla uğraştı. Küreğin keskin kenarı derin bir yara açmıştı. Yarayı dikmesi gerekmişti. Bu işi, daha on beş yaşında Novosibirisk'teki askeri okulda öğrenmişti. Neyse ki Niedermann'ın anesteziye ihtiyacı yoktu. Ama yara hastaneye gitmesini gerektirecek kadar feci görünüyordu. Parmağının üzerine bükmesin diye küçük tahtalar koyduktan sonra Niedermann'ın elini sardı.

İşini bitirdiğine bir bira açtı, Niedermann banyoya gitmiş gözlerini tekrar tekrar yıkıyordu.

32. BÖLÜM

7 NİSAN, PERŞEMBE

Mikael Blomkvist Göteborg tren istasyonuna akşam saat dokuzu biraz geçe indi. X2000 kaybolan zamanı kapatmak için hızla yol almasına rağmen yine de varması gereken zamanı tutturamamıştı. Yolculuğun son bir saatini araba kiralama şirketlerini arayarak geçirmişti Mikael. Önce, trenden orada inme düşüncesiyle şansını Alingsås'ta denemişti. Ama araba kiralama şirketi kapalıydı ve o saatte açık bir yer bulmak imkânsız gibiydi. En sonunda pes etmiş, Göteborg'da otel rezervasyonu yapan bir firma aracılığıyla, bir Volkswagen ayarlamıştı. Arabayı Järntorget'ten alabilecekti. Göteborg'un baş döndürücü trafiği ve anlamak için atom mühendisi olmayı gerektiren bilet sistemiyle uğraşmak yerine bir taksiye atladı.

Arabayı aldığında, içinde yol haritasının bulunmadığını gördü. Açık bir benzin istasyonunda durdu. Yol haritası, el feneri, bir şişe su ve kâğıt bardakta kahve aldı. Kahveyi ön paneldeki tutamağa yerleştirdi. Partille'den geçip Göteborg'un kuzeyine yöneldiğinde saat on buçuğa geliyordu. Alingsås yoluna girdi.

Saat dokuz buçukta, Lisbeth Salander'in gömüldüğü yerde erkek bir tilki durdu. Ürkek bir şekilde etrafına bakındı. Oraya bir şey gömüldüğünden emindi. Ama ganimete ulaşabilmesi için çok çabalaması gerekecekti. Daha kolay ulaşılabilecek ganimetler bulabilirdi.

Bir hışırtı duydu. Yakınlarda bir yerde dikkatsiz bir gece hayvanı vardı. Dikkatle oraya yönelmeden önce, bir ayağını kaldırıp biraz işeyerek yeri işaretledi.

Bublanski normalde meslektaşlarını akşamın geç saatlerinde iş için aramazdı. Ama bu defa içindeki isteğe karşı koyamadı. Ahizeyi kaldırıp Modig'in ev numarasını çevirdi.

"Bu kadar geç aradığım için beni affet. Ayakta mısın?"

"Sorun değil."

"Björck'ün raporunu okumayı yeni bitirdim."

"Eminim, sen de benim gibi elinden bırakamamışsındır."

"Sonja... bunlar hakkında ne düşünüyorsun, neler oluyor?"

"Gördüğüm kadarıyla, müşteriler listesinin en başlarında yer alan Björck, SÄPO adına çalışan manyak bir katile karşı annesini korumaya çalışan Lisbeth Salander'i tımarhaneye kapattırmış. Bu iş için, Salander'in psikolojik durumu üzerine hükmümüzü inşa ettiğimiz raporu yazan Peter Teleborian'dan yardım almış."

"Björck'ün yazdıkları, kızın profilini bütünüyle değiştirir..."

"Ve birçok şeyi de açığa kavuşturuyor."

"Sonja, beni yarın sabah sekizde arabanla alabilir misin?"

"Tabii."

"Smådalarö'ye gidip şu Gunnar Björck'le konuşacağız. Hastalık izni almış, evinde dinleniyormuş."

"Merakla yarını bekliyorum."

Greger Beckman göz ucuyla, oturma odasının penceresinin önünde dikilmiş, denize bakan karısı Erika'yı izliyordu. Cep telefonunu elinden bırakmayan Erika'nın Mikael'den telefon beklediğini biliyordu. Çok mutsuz görünüyordu Erika. Greger gidip kolunu boynuna doladı.

"Blomkvist yetişkin bir adam," dedi. "Ama o kadar çok endişeleniyorsan, polisi ara."

"Bunu saatler önce yapmalıydım," diye iç çekti Erika. "Ama mutsuzluğumun sebebi bu değil."

"Benim bilmem gereken bir şey mi var?"

"Senden bir şey saklıyorum. Mikael'den de. Dergide çalışanlardan da."

"Saklamak mı?"

Berger kocasma döndü. *Svenska Morgon-Posten* gazetesinden genel yayın yönetmenliği teklifi aldığını söyledi. Beckman şaşırmıştı.

"Fakat anlamıyorum. Bana neden söylemedin ki? Bu müthiş bir şey. Tebrik ederim."

"Sanırım, kendimi hain gibi hissettiğimden."

"Mikael anlayacaktır. Zamanı geldiğinde herkesin gideceği ayrı bir yol vardır. Demek ki senin için zamanı gelmiş."

"Biliyorum."

"Kararını verdin mi?"

"Evet, verdim. Sadece kimseye söyleyecek cesareti bulamadım. Ayrıca, tam bir felaketin ortasında ayrılıyorum."

Greger karısını kucakladı.

Gözlerini ovalayan Dragan Armansky, Ersta Bakımevi'nin penceresinden dışarıdaki karanlığa baktı.

"Bublanski'yi aramalıydık," dedi.

"Hayır," dedi Palmgren. "Bublanski de, başka bir resmî yetkili de, şimdiye kadar Lisbeth için parmaklarını bile kımıldatmadı. Bırak, kendi hesabını kendi görsün."

Armansky Salander'in eski vasisine baktı. Geçen yılbaşında yaptığı ziyaretten beri, sağlık durumunun nasıl bu kadar hızla iyileştiğine şaşıyordu. Hâlâ kelimeleri geveliyordu ama gözlerinde yepyeni bir ışıltı ve aynı zamanda hiç tanımadığı bir adama karşı müthiş bir hiddet vardı. Palmgren, Blomkvist'in anlattıklarını ve kendi bildiklerini Armansky'ye anlatmıştı. Armansky şok geçirmişti.

"Salander babasını öldürecek."

"Bu mümkün," dedi Palmgren sakin bir şekilde.

"Ya da Zalachenko onu."

"Bu da mümkün."

"Ve biz böyle oturup bekleyek miyiz?"

"Dragan... sen iyi bir insansın. Lisbeth Salander'in yapıp ettiklerinden de, yaşayıp yaşamayacağından da sen sorumlu değilsin."

Palmgren ellerini iki yana açtı. Birden, uzun zamandır pek iyi çalışmayan koordinasyon yeteneğini tekrar kazandığını fark etti. Son haftalarda yaşanan dram, körelen duyularını keskinleştirmişti.

"Adaleti kendi ellerine almak isteyen insanlara hiçbir zaman sempati duymadım. Ama şimdiye kadar adaleti kendi kendine sağlamak için bu kadar haklı nedenleri olan birine de rastlamadım. Bir sinik gibi görülme riskini alarak söylüyorum... Bu gece olacaklar senin ya da benim ne düşündüğüme bakmayacak. Onun yazgısı daha doğduğunda çizilmiş. Bizim yapabileceğimiz tek bir şey var; eğer çıktığı yoldan geri dönebilirse, ne yapabileceğimize karar vermek."

Armansky iç çekerek yaşlı avukata baktı.

"Gelecek on yılını hapiste geçirecekse, bu kendi seçimi yüzünden olacak. Ona hiçbir zaman sırtımı dönmeyeceğim," dedi Palmgren.

"Senin insanlık hakkında bu kadar liberal düşündüğünü bilmiyordum,"

"Ben de bilmiyordum."

Miriam Wu gözlerini tavana dikmişti. Gece lambası açıktı. Radyodan hafif bir şarkı yayılıyordu: *On a Slow Boat to China.*

Paolo Roberto onu hastaneye getirdiğinden beri ilk defa dün kendine gelmişti. Uyumuş, endişeyle uyanıp tekrar uyumuş, bedeninin zaman algısı kaybolmuştu. Doktorlar beyin sarsıntısı geçirdiğini, bu yüzden dinlenmesi gerektiğini söylüyorlardı. Burun kemiğinin yanı sıra kaburga kemiklerinden üçü

kırılmıştı, bedeni çürüklerle kaplıydı. Sol kaşı o kadar şişmişti ki, gözünü çok az açabiliyordu. Yatakta dönecek olsa her yeri acıyordu. Nefes aldığında ciğerleri sızlıyordu. Ağrıyan boynunu her ihtimale karşı korumak için boyunluk takmışlardı. Doktorlar tamamen iyileşeceğini söylüyorlardı.

Akşama doğru uyandığında, yanı başında Paolo Roberto oturuyordu. Sırıtarak kendisini nasıl hissettiğini sordu Miriam'a. "Ben de senin gibi perişan mı görünüyorum?" dedi Miriam karşılık olarak.

O sordu, Paolo cevapladı. Nedendir bilmiyordu, ama Paolo'nun Salander'in iyi arkadaşı olmasına hiç şaşırmadı. Kendini beğenmiş bir fırlamaydı. Lisbeth gösteriş meraklısı görgüsüzlerden nefret eder, ama kendini beğenmiş fırlamalardan hoşlanırdı. Bu iki tür arasında ince bir fark vardı. Paolo ikinci türe giriyordu.

Paolo'nun nasıl olup da, depoda birdenbire ortaya çıktığını şimdi öğrenmişti. İnatla yük minibüsünü takip ettiğini duyunca şaşırdı. Polisin deponun etrafındaki ormanda gömülmüş cesetler bulduğunu duyunca korktu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Hayatımı kurtardın."

Paolo yalnızca başını salladı. Bir süre konuşmadan oturdu.

"Blomkvist'e açıklamaya çalıştım. Pek anlayamadı. Sen de boks yaptığın için, anlayabilirsin sanırım."

Miriam onun ne demek istediğini anlamıştı. Acı hissi duymayan bir canavarla kavga etmenin nasıl bir şey olduğunu, yaşamadan anlamaları çok zordu. Ne kadar çaresiz kaldığını hatırladı.

Miriam Wu, Paolo'nun sargılı elini tuttu. Uzun süre konuşmadılar. Söylenecek bir şey yoktu. Uyandığında Paolo gitmişti. Keşke Lisbeth arasaydı.

Niedermann'ın asıl aradığı oydu.

Miriam onun Lisbeth'i yakalamasından korkuyordu.

Lisbeth Salander nefes alamıyordu. Zaman mefhumu kalmamıştı. Vurulduğunu biliyordu. Zihninde buna dair bir fotoğraf karesi yoktu ama içgüdüsel olarak, gömüldüğünü anlamıştı. Sol kolu işe yaramaz haldeydi. Kürek kemiğinden bütün vücuduna yayılan acı dalgasına katlanmadan, tek bir kasını dahi oynatamıyordu. Sanki bir sis perdesinin içindeydi. *Nefes almalıyım.* Kafası patlayacak gibi zonkluyordu. Kafası acıyla zonkluyordu, böyle bir hali daha önce hiç yaşamamıştı.

Sağ eli yüzünün altında duruyordu. Burnu ve ağzındaki toprakları temizlemeye başladı. Kuru, kumlu bir topraktı. Yüzünün önünde yumruk kadar bir boşluk yaratmayı başardı.

Ne kadar süredir bu mezardaydı, bilmiyordu. Ama hayat onu terk etmek üzereydi, bunu biliyordu.

Beni diri diri gömdü.

Paniğe kapıldı. Nefes alamıyordu. Hareket edemiyordu. Üzerindeki toprak yığınının altında eziliyordu.

Bacağını oynatmaya çalıştı ama kaslarına söz dinletemedi.

Doğrulmaya çalıştı, başaramadı. Başıyla üzerindeki toprağı kaldırmaya çalıştı, ama şakaklarından bütün bedenine sanki elektrik verilmiş gibi bir acı yayıldı. *Kusmamalıyım.* Tekrar zihni bulandı.

Yeniden düşünebildiğinde, vücudunun hangi kısımlarının hareket edebildiğini anlamaya çalıştı. Yalnızca yüzünün altındaki elini bir iki santim hareket ettirebiliyordu. *Hava almalıyım.* Hava üzerindeydi, mezarının dışında.

Yavaşça eşelemeye başladı. Dirseğini bastırarak hareket edebilecek küçük bir boşluk yarattı. Elinin tersiyle toprağı aşağı iterek, yüzünün önündeki boşluğu biraz daha büyüttü. *Kazmalıyım.*

Fetüs pozisyonunda durduğunu, dirsekleriyle dizleri arasında bir boşluk olduğunu keşfetti. Onu hayatta tutan hava bu boşluktan geliyordu. Bedeninin üst tarafını çaresizce kıvırmaya çalıştı, üzerine topraklar dökülüyordu. Göğsündeki baskı biraz azalmıştı. Birden kolunu birkaç santimetre oynatabildi.

Dakikalarca yarı bilinçsiz bir halde çabaladı. Kumlu toprağı yüzünün önünden alıp avuç avuç aşağıda kalan boşluğa iteliyordu. En sonunda elini serbestçe kullanabileceği kadar bir boşluk açabildi. Şimdi artık başının üstündeki toprakla uğraşabiliyordu. Başının etrafındaki toprağı santim santim açabiliyordu. Sert bir şey hissetti. Bir kök ya da dal parçasıydı elindeki. Toprağı yukarı doğru eşelemeye çalıştı. Toprak hâlâ nemliydi, çok sıkışık değildi.

Saat akşamın onunu biraz geçerken, mağarasına geri dönen tilki Lisbeth'in mezarının yanından geçiyordu. Bir tarla faresi avlayıp karnını doyurmuştu. Birden bir başkasının varlığını hissetti. Durup kulaklarını kabarttı. Burnu ve bıyıkları titriyordu.

Birden Lisbeth Salander'in parmakları toprağın üzerine çıktı. Herhâlde orada bir insan olsa, o da tilkinin yaptığını yapardı.

Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçtı.

Lisbeth elinden aşağı doğru yayılan bir serinlik hissetti. Havaya kavuşmuştu.

Mezardan kurtulabilmesi için yarım saat daha çabalaması gerekecekti. Belleğine hiçbir şey kaydolmuyordu. Sol kolunu kullanamaması tuhafına gidiyordu. Toprak ve kumları, mekanik bir şekilde kullandığı sağ eliyle açıyordu. Kazmak için bir şeylere ihtiyacı vardı. Kolunu çukura uzatıp göğüs cebinden Miriam Wu'nun hediye ettiği sigara tabakasını çıkardı. Tabakayı açıp kepçe gibi kullanmaya başladı. Toprağı santim santim eşiyor, bir bilek hareketiyle uzağa atıyordu. Sonunda sağ omzunu yukarı doğru oynatıp toprağın üstüne çıkarabildi. Biraz daha çabalayarak başını doğrulttu. Ve nihayet sağ kolu ve başını toprağın üzerine çıkarmayı başardı. Bedeninin üst tarafını kurtardıktan sonra, topraktan bacaklarını çıkarana kadar, kıvrılarak ağır ağır hareket etti.

Gözleri kapalı bir halde, sürünerek mezardan uzaklaştı. Omzu bir ağaç gövdesine dayandığında durdu. Yavaşça dönüp sırtını ağaca yasladı. Elinin tersiyle gözkapaklarının üzerindeki toprakları temizledi. Gözlerini açtı. Etraf zifiri karanlık ve buz gibi soğuktu. Ama o terliyordu. Başında, sol omzunda ve kalçasında uyuşturan bir ağrı vardı. Bunun nedenini düşünmeye enerjisi yoktu. On dakika boyunca kımıldamadan durdu, nefes aldı. Oradan gitmesi gerektiğini düşündü.

Başı dönerek ayaklarının üzerine dikilmeye çalıştı.

Birden midesi bulandı, eğilip kusmaya başladı.

Sonra kendini toparlayıp yürüdü.

Ne tarafa ve nereye gittiğini bilmiyordu. Sol bacağını hareket ettirmekte güçlük çekiyor, arada bir tökezleyip dizlerinin üzerine çöküyordu. Düştüğü her seferde başına korkunç ağrılar saplanıyordu.

Ne kadar yürümüştü bilmiyordu, sanki gözüne bir ışık çalınır gibi olmuştu. Ayaklarını sürüyerek o tarafa yöneldi. Ancak çitlerin kenarına geldiğinde Zalachenko'nun evine doğru yürüdüğünü anladı. Durdu. Sarhoşlar gibi sallanıyordu.

Yoldaki ve avludaki fotoseller. Ben diğer taraftan geldim. Beni fark edemezler.

Kafası karışmıştı. Niedermann ve Zalachenko'yla uğraşabilecek halde değildi. Beyaz eve baktı.

Klik. Odun. Klik. Ateş.

Benzin dolusu bir bidon ve bir kutu kibrit hayal etti.

Büyük bir çabayla ambar binasına doğru yürüdü. Sendeleyerek tahta sürgülü bir kapıya yöneldi. Sürgüyü sağ omzuyla ittirerek açmayı başardı. Yere düşen tahta sürgü, gürültüyle kapının kenarına çarptı. Lisbeth içeriye doğru bir adım atarak etrafına baktı.

Burası odunluktu. Burada benzin bulunmazdı.

Mutfak masasının başında otururken gürültüyü duyan Zalachenko, mutfak penceresinin perdesini bir kenarından kaldırarak dışarı baktı. Gözleri karanlığa alışana kadar birkaç saniye bekledi. Rüzgâr şiddetini artırmıştı. Hava raporlarına göre, hafta sonu fırtına bekleniyordu. Odunluğun kapısının açık olduğunu fark etti.

Niedermann, öğleden sonra eve odun taşımıştı. Kendisi de onunla birlikte dışarı çıkmıştı. Amacı Lisbeth Salander'e doğru yere geldiğini gösterip tuzağa çekmekti.

Niedermann, sürgüyü takmayı unutmuş olabilir miydi?

Bazen inanılmaz sakardı. Oturma odasının kapısına baktı. Niedermann, orada bir kanepede kestiriyordu. Bir ara uyandırmayı düşündü, sonra vazgeçti.

Lisbeth'in benzin bulabilmesi için arabaların park edildiği ahıra gitmesi gerekti. İstif edilmiş odun yığınına yaslanıp derin bir nefes aldı. Dinlenmesi gerekiyordu. Bir dakika sonra Zalachenko'nun ayağındaki protezin sesi duydu. Odunluğa geliyordu.

Mikael Blomkvist, Nossebron yönüne sapması gerekirken yanlışlıkla Sollebrunn'un kuzeyindeki, Mellby'ye sapmıştı. Yaptığı yanlışlığı ancak Trökörna'ya vardığında fark etti. Durdu, yol haritasını inceledi.

Küfrederek, Nossebro'ya doğru geri döndü.

Zalachenko odunluğa yaklaşırken, Lisbeth Salander kenarda duran baltayı kavradı. Baltayı başının üzerine kaldıracak gücü yoktu, ama belki sağlam sağ bacağından güç alıp bedenini çevirerek, aşağıdan yukarıya doğru savurabilirdi.

Zalachenko, elektrik düğmesine bastığı anda, baltanın keskin ucu yüzünün sağ tarafına çarpıp yanak kemiğini parçaladı ve alnına birkaç milimetre saplandı. O daha ne olduğunu anlayamadan, beyni acıyı algılamış, cin çarpmış gibi çığlık atmaya başladı.

Ronald Niedermann bir ürpertiyle uyandı, kanepede doğrulup şaşkın bir vaziyette etrafına baktı. Çığlığı duymuştu. İlk başta insan çığlığı değil diye düşündü. Dışarıdan gelmişti. Daha sonra çığlık atanın Zalachenko olduğunu anlayıp hızla ayağa kalktı.

Lisbeth Salander yeni bir darbeye hazırlandı ama bedenine artık söz geçiremiyordu. Babasının başını gövdesinden ayırmak istemiş, ne var ki bütün gücünü tükettiğinden ikinci darbeyi ancak diz kapağının altına indirebilmişti. Baltanın ağzı derine gömüldüğünden, Lisbeth çekip çıkartacak gücü bulamamış, Zalachenko odunluğun zeminine yüzüstü yığılmıştı. Hiç durmadan çığlık atıyordu.

Lisbeth baltayı almak için eğildiğinde, başında çakan şimşekle sanki dünya yerinden oynadı. Yere çöktü. Elini uzatıp beceriksiz hareketlerle babasının ceket cebini yokladı. Silahı hâlâ sol cebinde duruyordu. Üzerine oturduğu yer sarsılırken, dikkatini tabancaya verdi.

Browning. 22 Kalibre.

Kanlı bir ajan tabancası...

Demek ki Salander bu yüzden hâlâ hayattaydı... Niedermann'in Sig Sauer'inden çıkan bir kurşunla vurulsaydı, şimdi beyni dağılmış olacaktı.

Lisbeth düşüncelerini toparlamaya çalışırken, uyku sersemi Niedermann odunluğun kapısında bitivermişti. Öylece dikilmiş, gördüğü manzara karşısında gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Zalachenko hayvanlar gibi çığlık atıyordu. Yüzü kan içindeydi. Dizine bir balta saplanmıştı. yanı başında kana ve

toprağa bulanmış Lisbeth Salander oturuyordu. Niedermann, çok fazla izlediği korku filmlerinden bir sahneyle karşı karşıyaydı adeta.

Ronald Niedermann, acıyı hissetmezdi, bir tanksavar kadar güçlüydü ama karanlıktan korkardı. Kendini bildi bileli karanlık onun için bir tehditti.

Karanlıkta pusuya yatmış, onu tuzağa düşürmeye çalışan yaratıkları kendi gözleriyle görmüştü. İşte şimdi karşısında böyle bir şey vardı.

Yerdeki kız ölmüştü. Buna hiç şüphe yoktu. Kendi elleriyle gömmüştü.

Demek yerde gördüğü, o kız değil, insan gücüyle alt edilemez, silahlarla öldürülemez, öteki dünyadan gelmiş bir yaratıktı.

İnsandan yaratığa dönüşmeye başlamıştı. Kızın derisi kertenkele derisine benzer bir zırhla kaplanmaya başlamıştı. Kanlı dişleri avını parçalamak için çivi gibi keskinleşmişti. Sürüngen dilini çıkartmış, ağzının kenarını yalıyordu. Kanlı elleri yerine kocaman, keskin pençeler çıkmıştı. Gözleri kor gibi parlıyordu. Nasıl hırladığını duyuyor, kaslarının kendisini boğmak için nasıl gerildiğini hissedebiliyordu.

Birden kızın kuyruğunun olduğunu gördü, bükülüyor ve tehditkâr bir şekilde yeri kamçılıyordu.

Kız; silahını kaldırıp ateşledi. Mermi Niedermann'in kulağının o kadar yakınından geçmişti ki, rüzgârını hissedebilmişti. Yaratık ağzından ona doğru ateş püskürtüyordu.

Bu kadarı çok fazlaydı.

Düşünmeyi bıraktı.

Döndü ve hayatını kurtarmak için kaçmaya başladı. Salander bir kez daha ateş etti. İsabet ettiremedi, ama onu adeta uçarcasına kaçırmıştı.

Çitin üzerinden atlayıp tarlanın ortasından anayola doğru koşan Niedermann karanlıkta kaybolmuştu.

Lisbeth Salander, şaşkınlıkla baktı onun arkasından. Sürünerek kapıya doğru gitti, gözünü karanlığa dikti ama bir şey göremedi. Zalachenko'nun çığlıkları kesilmiş, şimdi inlemeye başlamıştı. Lisbeth tabancayı kontrol etti, bir kurşun kalmıştı, bir ara bunu Zalachenko'nun kafasına sıkmayı düşündü. Ama daha sonra Niedermarın'ı hesaba katarak bu fikirden vazgeçti. Son kurşunu ona saklasa iyi olurdu. Gerçi Niedermann saldırırsa 22 kalibreden daha büyük bir kurşun gerekecekti ama hiç yoktan iyiydi.

Bin bir zahmetle ayağa kalktı. Odunluğun kapısını kapattı. Beş dakika uğraşarak sürgüyü üzerine taktı. Sendeleyerek avluyu geçip eve girdi. Mutfakta bir komodinin üzerinde duran telefonu buldu. İki yıldır hiç aramadığı bir numarayı çevirdi. Evde değildi, telesekreter devreye girdi.

Selam. Mikael Blomkvist'i aradınız. Şu anda telefonunuza cevap veremiyorum. Lütfen adınızı, numaranızı bırakın. Sizi en yakın zamanda arayacağım.

Bip.

"Mik-ben-s." dedi Lisbeth. Sesi pelte gibi çıkıyordu. Yutkundu. "Mikael, ben Salander."

Sonra ne diyeceğim bilemedi.

Ahizeyi yavaşça yerine koydu.

Niedermann'ın Sig Sauer'i, herhâlde temizlemek için sökülmüş, mutfak masasının üzerinde duruyordu. Onun yanında da Sonny Nieminens'in P-83 Wanad'ı vardı. Zalachenko'nun Browning'ini yere attı, ayaklarını sürüyerek masaya gitti, P-83 Wanad'ı alıp şarjörünü kontrol etti. El bilgisayarını da bulup cebine attı. Sonra mutfak tezgâhına gitti, kirli bir kahve fincanını musluktan akan buz gibi suyla doldurdu. Tam dört fincan içti. Başını kaldırdığında birdenbire duvara asılı eski bir tıraş aynasında yüzünü gördü. O kadar dehşete kapıldı ki neredeyse aynaya birkaç kurşun sıkacaktı.

Gördüğü bir insandan çok hayvana benziyordu. Parçalanmış bir surat ve çarpılmış ağzıyla, çılgın bir kadına benziyordu. Her tarafı tuhaf bir kir içindeydi. Yüzüyle boynu, kan ve çamura bulanmıştı. Niedermann'ı odunlukta dehşete düşüren şeyin ne olduğunu anlıyordu.

Aynaya biraz daha yaklaşırken, sol ayağının arkasından süründüğünü fark etti. Zalachenko'nun ilk kurşununun isabet ettiği kalçasında keskin bir acı vardı. Omzuna isabet eden ikinci kurşun, sol kolunu felç etmişti. Çok acıyordu.

Ama onu asıl sersemleten başında duyduğu dayanılmaz acıydı. Sağ elini kaldırarak başının arkasını yokladı. Parmaklarının ucuyla kafatasındaki deliği hissetti.

Kafatasında elini dolaştırırken, dehşetle beynine dokunduğunu fark etti. Bu yarayla çoktan ölmesi gerekirdi ya da ölmek üzereydi. Hâlâ nasıl ayakta durduğunu anlayamadı.

Birden uyuşturucu bir yorgunluğun kucağına yuvarlandı.

Bayılıyor mu yoksa uykuya mı dalıyor, bilemiyordu. Sallanarak mutfaktaki kanepeye gitti, başının sağ tarafını dikkate yastığa yerleştirerek uzandı.

Biraz dinlenip gücünü toplamalıydı. Uyumaması gerektiğini biliyordu. Niedermann dışarıda bir yerlerdeyken, böyle bir riski göze alamazdı. O zebani her an geri gelebilirdi. Zalachenko er ya da geç odunluktan çıkacaktı ama Lisbeth'in artık ayakta duracak hali yoktu. Üşüyordu. Silahın emniyetini açtı.

Niedermann, Sollebrunn ile Nossebro arasındaki otoyolda durdu. Ne yapacağını bilemiyordu. Yalnızdı. Etraf karanlıktı. Zihnini toplayıp düşündüğünde, tabanları yağlayıp kaçtığı için utandı. Neler olduğunu bir türlü anlayamıyordu, demek ki kız ölmemişti, bunun en mantıklı izahı buydu. *Bir şekilde mezardan çıkmayı başardı.*

Zalachenko'nun ona ihtiyacı vardı. Geri dönüp, Salander'in boynunu kırmalıydı.

Ama içinden bir ses, artık her şeyin bittiğini söylüyordu.

Bjurman, onlarla irtibat kurduktan sonra, işleri hep ters gitmeye başlamıştı. Zalachenko, Lisbeth Salander adını duyduğunda bütünüyle değişmiş, eski sağduyulu adam gitmiş, yerine bambaşka bir adam gelmişti. Dikkat ve ölçülülük üzerine yıllardır verdiği vaazlar, koyduğu kurallar bir anda havaya savrulmuştu.

Niedermann tereddüt etti.

Zalachenko'nun doktora ihtiyacı vardı.

Tabii Salander onu çoktan öldürmediyse.

İşte bütün sorun buydu.

Niedermann alt dudağını ısırdı.

Yıllardır babasının iş ortağıydı. Birlikte çok başarılı yıllar geçirmişlerdi. Epey para biriktirmişti üstelik Zalachenko'nun servetini nerede sakladığını da biliyordu. İşi daha ileri götürmek için gerekli yetenek ve imkânlara sahipti. En makulü buradan gidip sırra kadem basmaktı. Zalachenko için en önemli meziyetlerden biri, başa çıkılamaz bir durumla karşılaşıldığında, duygusal davranmayıp işin peşini bırakabilmekti. Bunu Niedermann'ın beynine o kazımıştı. Hayatta kalmanın en temel kuralı buydu.

Kaybedilmiş dava için parmağını bile kımıldatma.

Salander doğaüstü bir varlık değildi. Ama uğursuzluktu. Üstelik üvey kardeşiydi.

Salander'in gücünü küçümsemişti.

Niedermann iki duygu arasında bocalıyordu. Bir tarafı gidip kızın boynunu kırmak istiyor, diğer tarafı gece boyunca kaçıp gitmek istiyordu.

Sadece araba meselesi vardı.

Orada öylece durmuş, ne yapacağını düşünürken uzaktaki tepeden bir arabanın ışıkları göründü. Belki de şu araba işini bir şekilde çözebilirdi. Gereksindiği tek şey, Göteborg'a kadar gidebileceği bir arabaydı.

Lisbeth Salander, hayatında ilk defa -hiç değilse çocukluğunu geride bıraktığı günden beri- kendi üzerindeki kontrolünü kaybetmişti. Kavga etmiş, şiddete maruz kalmış, resmî ve özel kurumların haksızlıklarına uğramıştı. Bedeni ve ruhu, başka birinin altından kalkamayacağı, ağır darbeler almıştı.

Her seferinde, bir yolunu bulup baş kaldırmıştı. Teleborian'ın sorularını yanıtlamayı reddetmiş, her türden fiziksel şiddet karşısında ayakta kalmayı becermiş, geri çekilip güç toplamayı bilmişti.

Kırık bir burunla yaşayabilirdi.

Ama kafatasında bir delikle yaşanır mı, bilmiyordu.

Daha önce ruhu ve bedeni yara aldığında kendini yatağa atar, başına yorganı çekip iki gün uyur ve uyandığında sanki hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam ederdi.

Ama şimdi, kendi yaralarını saramayacak durumdaydı. Çok yorgundu, bedeni ona itaat etmiyordu.

Biraz uyumalıyım, diye düşündü. Ama birden eğer kendini bırakıp gözlerini kapatırsa, bir daha açamayacağı duygusuna kapıldı. Bu ihtimali tarttı, aldırmadığını anladı. Aksine, neredeyse onu cezbeden bir ihtimaldı. *Dinlenmek. Bir daha uyanmamak.*

Düşüncelerinin son durağı Miriam Wu'ydu.

Mimmi, affet beni.

Gözlerini kapadığında, Sonny Nieminens'in tabancası hâlâ elindeydi ve silahın emniyeti açıktı.

Mikael Blomkvist, Niedermann'ı uzun farlarının ışığında daha yaklaşmadan tanıyıverdi. İki metre beş santimlik, tanksavar gibi bir adamı tanımamak imkânsızdı. Niedermann, ona doğru koşarak durması için el sallıyordu. Mikael uzunları söndürüp kısa farları yakarak frene bastı. Dizüstü bilgisayar çantasının dış gözündeki Colt 1911'i aldı. Niedermann'ın beş metre önüne durdu. Motoru kapatıp arabadan dışarı çıktı.

"Durduğun için teşekkürler," dedi Niedermann nefes nefese. "Bir... arabam bozuldu. Beni şehre bırakabilir misin?"

Şaşırtıcı şekilde tiz bir sesi vardı.

"Tabii, seni şehre bırakacağım," dedi Mikael silahı Niedermann'a doğrultarak. "Yere yat."

Niedermann'ın ne silahtan ne de onu tutan adamdan en küçük bir korkusu yoktu. Ama silahlara saygı duyardı. Kendini bildi bileli hep silahla yatıp kalkmış ve hayatından şiddet hiç eksik olmamıştı. Silah doğrultan birinin, bunu çaresizliğinden yaptığı ve her an kullanabileceği tecrübeleriyle sabitti. Gözlerini kısıp silahın arkasındaki adamı tartmaya çalıştı, ama farların ışığında adam, yalnızca karanlık bir figür gibi görünüyordu. *Polis mi? Polis gibi davranmıyor. Polisler hemen kendilerini tanıtırlar. En azıdan filmlerde böyle yaparlar.*

Niedermann şansını ölçtü. Adamın üzerine atılarak elinden silahı alabilirdi. Ama adam soğukkanlı görünüyordu, üstelik arabanın açık kapısının ardındaydı. Ona ulaşana kadar bir, belki iki kurşun yiyebilirdi. Eğer hızlı hareket ederse, adam ıskalayabilir ya da hayati bir organını tutturamazdı. Ama yaralanırsa işi zorlaşabilir, daha da kötüsü kaçmaya devam edemezdi. En iyisi daha iyi bir fırsat kollamaktı.

"SANA YERE YAT DEDİM!" diye bağırdı Mikael.

Namluyu biraz yana çevirip bir kurşun sıktı.

"İkinci kurşunu dizine yersin," dedi açık ve emredici bir sesle.

Dizlerinin üzerine çöken Niedermann, bir kolunu ışıktan kamaşan gözlerinin üzerine tuttu.

"Kimsin sen?" dedi.

Mikael Blomkvist arabanın kapısındaki cebe uzanıp el fenerini aldı. Açıp Niedermann'ın yüzüne tuttu.

"Ellerini arkana koy," diye emretti. " Bacaklarını aç."

Niedermann emrine itaat edene kadar bekledi.

"Kim olduğunu biliyorum. Aptalca bir şey yapmaya kalkarsan, seni bir daha uyarmam, mıhlarım. Ciğerlerini deşerim. Belki beni saf dışı edebilirsin... ama sana pahalıya mal olur."

El fenerini yere koydu, kemerini çıkarıp ucuna ilmik attı. Bunu yirmi yıl önce Kiruna'da askerlik yaparken öğrenmişti. Devin bacaklarının arasında durdu, kemerin ilmiğini kollarından geçirip dirseklerine kadar çıkarttı ve orada sıktı. Artık azman Niedermann pratik olarak çaresizdi.

Peki şimdi ne yapacaktı? Mikael etrafına bakındı. Karanlıkta, yolda yapayalnızdılar. Paolo Roberto, Niedermann'ı tarif ederken abartmamıştı. Adam tam bir devdi. Asıl mesele, bu devin, sanki arkasından şeytan kovalıyormuş gibi kaçmasının nedeninin ne olduğuydu.

"Lisbeth Salander'i arıyorum. Sanırım onunla karşılaşmışsındır."

Niedermann cevap vermedi.

"Lisbeth Salander nerede?"

Niedermann Blomkvist'e tuhaf bir bakış fırlattı. Bu lanet gecede ne vardıysa, bir türlü anlayamıyordu, her şey ters gidiyordu.

Blomkvist omuzlarını silkti. Arabaya gitti. Arka bagajı açıp, bir halat çıkarttı. Niedermann'ı öyle yolun ortasında bırakamazdı. Etrafına bakındı. Otuz metre ileride yolun kenarında, bir trafik levhası vardı. Farların ışığında parlayan "DİKKAT: GEYİK ÇIKABİLİR" uyarısını okudu. "Ayağa kalk."

Namluyu Niedermann'ın ensesine dayadı, onu trafik levhasına doğru götürüp bankete indirdi. Oturmasını ve sırtını tabelanın direğine yaslamasını emretti. Niedermann bir süre tereddüt etti.

"Basit bir şekilde ifade edeyim," dedi Mikael. "Dag ile Mia'yı öldürdün. Benim arkadaşlarımdı onlar. Kaçıp gitmene müsaade edemem. Ya burada bağlı kalmayı kabul edersin ya da diz kapaklarına kurşun yersin. Seçim senin."

Niedermann çöküp sırtını trafik işaretinin direğine yasladı. Mikael on altı metrelik iple, boynundan başlayıp karnına kadar dolayarak devi direğe bağladı. Sonra da birkaç sağlam gemici düğümü attı.

İşini bitirdiğinde tekrar Lisbeth Salander'i sordu. Cevap alamayınca omuzlarını silkip arabasına yürüdü. Arabaya binerken adrenalininin nasıl yükseldiğini hissetti ve ne yaptığının bilincine ancak o zaman vardı. Mia Bergman'in yüzü gözlerinin önüne geldi.

Bir sigara yakıp su içti. Bir süre "geyik çıkabilir" uyarı levhasının dibinde oturan karaltıya baktıktan sonra arabasına atladı. Yol haritasım inceledi, Karl Axel Bodin'in çiftliğine dönülen yola yalnızca bir kilometre kalmıştı. Arabayı hareket ettirdi, Niedermann'in önünden geçti.

Gosseberga'ya giden yan yolu gösteren tabelayı geçti, kuzeye doğru giden bir orman yolunun yüz metre kadar ilerisindeki bir samanlığın yanında durup arabayı park etti. Silahını eline alıp el fenerini yaktı. Çamurların üzerindeki taze tekerlek izleri, buraya daha önce başka bir arabanın daha park edildiğini gösteriyordu. Bunun ne anlama geldiğini düşünmeye vakti yoktu. Yürüyerek Gosseberga yol ayrımına döndü. El fenerini yoldaki posta kutusunun üzerine tuttu: *PK192 - K.A Bodin.*

Bodin çiftliğinin ışıklarını gördüğünde gece yarısına geliyordu. Durup etrafı dinledi, gecenin kendine özgü seslerinden başka bir şey duymadı. Doğrudan çiftlik binasına gitmek yerine, çayırlığın kenarından yürüyerek binaya ahır tarafından yaklaştı. Binadan otuz metre geride, avluda durdu. Bütün sinirleri gerilmişti. Soluk soluğa koşan Niedermann burada kötü bir şeylerin yaşandığının işaretiydi.

Avlunun yarısına geldiğinde bir ses duydu. Arkasına döndü, diz çöküp silahını atış pozisyonuna getirdi. Sesin ambardan geldiğini anlaması için birkaç dakika geçmesi gerekti. Biri inliyordu. Hızla oraya yöneldi, ambarın önünde durdu. Binaya bitişik bir barakada ışık yanıyordu.

Barakanın önünde durup içeriden gelen sese kulak kabartı. İçeride biri vardı. Kapının sürgüsünü kaldırdı, kapıyı iterek açtı ve kanlı bir yüzün ortasında dehşetle parlayan iki gözle karşılaştı. Yerde bir balta vardı.

"Tanrım bu da ne?" diye mırıldandı.

Sonra adamın protezini gördü.

Zalachenko.

Lisbeth'in burayı ziyaret ettiği açıktı.

Neler olduğunu tahmin etmek zor değildi. Kapıyı tekrar kapatıp sürgüsünü yerleştirdi.

Zalachenko'yu odunlukta bırakıp, koşarak çiftlik binasına gitti. Belki bilmediği bir üçüncü şahıs daha vardı, bu ihtimali hesaba katarak bir süre durdu. Ama ev terk edilmiş gibiydi. Silahın namlusunu yere doğru çevirip dış kapıyı dikkatle açtı. Karanlık bir hole girmişti. Mutfaktan gelen ışığı gördü. Duvar saatinin tik takları dışında hiç ses yoktu. Mutfağın kapısına gelir gelmez kanepede yatan Lisbeth'i gördü.

Bir süre taş gibi dikilip onun yara bere içindeki bedenine baktı. Kanepeden aşağı sarkan elinde bir silah vardı. Ona doğru gidip yanında diz çöktü. Dag ile Mia'yı nasıl bulduğu aklına geldi, bir süre Lisbeth'in ölmüş olduğunu düşündü. Sonra göğsünde hafif bir hareket gördü, hırıltılı nefesini duydu.

Parmaklarını dikkatle açarak, silahı elinden almaya çalışırken, Lisbeth'in kabzayı tutan eli sıkıldı. Gözleri iki ışık çizgisi gibi aralandı, birkaç saniye Mikael'e baktı. Bakışları bulanıktı. Bir şeyler mırıldandı, sesi o kadar alçak çıkıyordu ki Mikael ne dediğini çok zor anladı.

Kalle Hergele Blomkvist.

Gözlerini kapadı, silahı tutan parmakları çözüldü. Mikael silahı yere koydu, cep telefonunu çıkarıp acil yardımı aradı.

millennium

Özel Dosya
Mikael Blomkvist İsveç'teki seks trafiğini kontrol eden multimilyarderin ve onun uluslararası bağlantılarının peşinde.

Aranıyor
Stockholm'de iki ölü, bir silah ve silahtaki parmak izleri tek bir kişiyi gösteriyor: Lisbeth Salander.

"*Ateşle Oynayan Kız* az bulunan bir şey... serinin ilk kitabından daha iyi olan bir roman..."
-LOUISE FRANCE, OBSERVER

"Eğer hâlâ *Ejderha Dövmeli Kız*'ı okumadıysanız, bu övgüyü okumayı bırakın ve bir tane alıp okumaya başlayın... Eğer *Ejderha Dövmeli Kız*'ı okumayı bitirdiyseniz, o zaman hiçbir şey ikincisini almaktan sizi alıkoyamaz."
-ERICA MARCUS

"Etkileyici, bu kitap sabahlamaya değer."
-ENTERTAINMENT WEEKLY

"Etkileyici bir iş... Tırnak yedirten bir cinayet ve sırlar."
-PEOPLE

"Bu kitabı bitirene kadar uyumayı unutacaksınız."
-DALLAS MORNING NEWS

"Zekice... Beni esir etti ve gözümü kırpmadan okudum."
-ALAN CHEUSE,
SAN FRANCISCO CHRONICLE

"Kurgunun ölümsüzlüğüne hoş geldin, Lisbeth Salander!"
-MARIO VARGAS LLOSA,
EL PAÍS

"Dünyanın en başarılı suç romanı yazarı olarak memnuniyetle Larsson'u gösterebilirim."
-SLATE

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-4263-68-4
9 786054 263684

{1} Sovyetler Birliği eski gizli polis teşkilatı. (Ç.N.)